

Ẩn Long Đại Hiệp

Contents

Ẩn Long Đại Hiệp	1
1. Hạnh Hoa Trang Mưu Cầu Truyền Nhân	2
2. Diệp Lạc Bí Lục Phụng Diệp Kinh	10
3. Tranh Nhau Phụng Diệp, Quân Long Hiệp	24
4. Thất Đại Phái - Nhất Bang - Lương Viện	33
5. Ngộ Cổ Nhân Ai Ngờ Cao Thủ	40
6. Vạn Niên Hắc Tri Thù Hộ Chủ	52
7. Nhờ Dược Thảo Đắc Ngộ Kỳ Duyên	63
8. Thoát Cái Bang Tái Ngộ Cổ Nhân	81
9. Trận Trung Thủ Đoạn Phục Nữ Nhân	94
10. Bách Điều Lệnh Phi Báo Hắc Ưng	102
11. Cổ Lâm Viện Ngũ Pháp Tướng	112
12. Hữu Ưng Bất Kiến, Kiến Vô Ưng	123
13. Phụng Diệp Kinh Náo Loạn Võ Lâm	135
14. Bộc Lộ Thân Thủ Lộ Kế Mưu	144
15. Cao Nhân Hữu Tắc Cao Nhân Trị	156
16. Tứ Lão Kỳ Liên Lâm Thảm Họa	167
17. Ẩn Hiệp - Long Hiệp Chân Kinh	179
18. Long - Phụng Bất Hợp Lại Lâm Nguy	196
19. Đáp Sao Đây Ẩn Tình Mỹ Nhân	203
20. Dùng Mưu Kế Trùng Chinh Cái Bang	211
21. Loạn Cái Bang Phát Từ Di Hận	224
22. Anh Hùng Nan Quá Mỹ Nhân Quan	234
23. Kỳ Liên Sơn Phát Hiện Chân Kinh	246
24. Phá Ngũ Kiếm Triệt Thoái Cổ Lâm	255
25. Xuôi Miêu Cương Đối Đầu Các Phái	265
26. Kiếm Vô Đang - Xá Lợi Thiếu Lâm	279
27. Hắc Quy Đàm Để Mất Quy Diệp	293
28. Chân Tướng Phơi Bày Bắc Hải - Vô Ưu	306
29. Diệt Ác Ma Văn Hồi Cục Diện	314

Ẩn Long Đại Hiệp

Giới thiệu

Mười mấy năm về trước Phong Dương Tử xuất thân không phải là danh môn nhưng nhờ thông minh

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-long-dai-hiep>

1. Hạnh Hoa Trang Mười Cầu Truyền Nhân

Y là kẻ chỉ thích một cuộc sống bình lặng và điều này mọi người ở quanh y dần dà rồi cũng đã am hiểu. Đến nỗi, như hôm nay, ngay lúc này chẳng hạn, chẳng một ai bận tâm đến y. Mọi người cứ thản nhiên diễn luyện võ công, kẻ thì ôn luyện một chiêu kiếm chỉ mới hôm trước thôi đã được đích thân Trang chủ chỉ điểm, người thì tận tâm thi triển một bộ quyền pháp sao cho thật thuần thực, thật nhuần nhuyễn, cốt ý để sau này mỗi khi gặp sự biến, phải lâm địch thì do quyền pháp đã nhập tâm nên mỗi cái cất tay nhắc chân đều trở thành một chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn xác có thể chế ngự địch nhân.

Còn y, y vẫn cứ thảnh thơi nằm thả mình trên thảm cỏ xanh mượt, mắt thì cứ hết ngó mông lung lên trời cao xanh thẳm lại đảo tạt ngang tạt dọc nhìn chùng một đứa bé gái tuổi vừa chớm lên chín vẫn tung tăng nhặt cỏ hái hoa cách không xa lắm. Diễn võ trường là nơi mà hầu hết môn đệ gia nhân ở thôn trang này đang miệt mài diễn luyện võ học.

Thôn trang này cũng có một danh xưng, gọi là Hạnh Hoa trang, một cái tên thoạt nghe cũng gợi lên cảm giác bình lặng hợp với người luôn luôn thích một cuộc sống bình lặng là y.

Mà cuộc sống ở đây thì quả là bình lặng. Vì cứ như những gì đang diễn ra thì y, một kẻ chỉ hai năm nữa là đến tuổi thành nhân, đâu còn sự mong muốn nào khác hơn.

Này nhé, y nhớ lại cũng vào lúc lên chín, vừa bằng đúng tuổi của đứa bé gái đang dung dăng dung dẻ nhảy nhót ngoài kia, y đột nhiên hóa thành cô nhi, không người thân thích, không chỗ dung thân. Và từ đó y bắt đầu sống những chuỗi ngày cực nhọc, gian truân mọi bề, lưu lạc tứ phương, ném trái đủ mọi cảnh khổ, va chạm đủ mọi hạng người và nhất là không bao giờ được thụ hưởng bất kỳ một khoảnh khắc nào gọi là bình yên. Mãi cho đến lúc y lên mười bốn tuổi là thời điểm cách đây hai năm, nghĩa là y đã trải qua năm năm dài lận đận truân chuyên, thì lần đó y bất ngờ được Trang chủ Hạnh Hoa trang ra tay giải nguy.

Chuyện cũng chẳng có gì đáng ngoại trừ việc y suýt bị lũ du thủ du thực đồng trang lừa vây đánh cho một trận thừa chết thiếu sống, vì tội y dám ngăn cản bọn chúng hòa nhau toan chiếm đoạt một mẫu thức ăn của một đứa bé khác nhỏ tuổi hơn cũng lâm cảnh cơ nhỡ như y và lại là phận nữ nhi chân yếu tay mềm. Chính vì hành vi gọi là đầy nghĩa khí của y, nói theo Trang chủ Hạnh Hoa trang từng có lời tán dương, nên Trang chủ có nhã ý đưa cả y và Tiểu Hoa - là nữ nhi được y bênh vực - về Hạnh Hoa trang này. Lời đề xuất của Trang chủ Hạnh Hoa trang lập tức được y hân hoan đón nhận. Không như Tiểu Hoa vì có ả tình khó thể nói nên dù cảm thấy tiếc vẫn miễn cưỡng khước từ.

Và kể từ ngày ấy cho đến nay quả là y đã được hưởng một cuộc sống bình lặng như ý muốn. Vì y còn bé, đó là theo lời Trang chủ Hạnh Hoa trang, nên ở đây y chỉ có mỗi một phận sự cõn con là vui đùa và luôn luôn chăm sóc cho ái nữ duy nhất của Trang chủ là đứa bé gái đang hồn nhiên chơi đùa cạnh diễn võ trường đằng kia.

Sực nhớ đến đứa bé gái, tiểu thư của y, bắt giặc y giết mình vì không thấy nó đâu. Y ngồi bật dậy và đứng phắt lên, hốt hoảng chạy đi tìm tiểu thư. Khi chạy vòng qua bên kia diễn võ trường y thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lập tức y nhăn mặt vì vừa nhìn thấy y, đứa bé gái đã giẫm chân kêu :

- Không biết đâu. Phong ca bắt đền cho muội đi. Phong ca chạy đến làm chi để con bướm muội định bắt bị giết mình bay đi mất rồi kìa. Phong ca phải bắt con bướm lại cho muội.

Y thở dài ngao ngán nhìn cánh bướm sau lần bị bắt hụt đang đập cánh liên hồi và đảo lượn bay thoát vào không trung rộng mênh mông. Y lên giọng kẻ cả, bảo :

- Không được sát sinh hại vật, càng không được giam cầm bất kỳ sinh vật nào được tạo hóa dựng nên tô điểm thêm cảnh mỹ quan cho chúng ta ngắm nhìn. Đó là lời giáo huấn và răn dạy của Trang chủ, mong tiểu thư chớ quên.

Từ diễn võ trường liền có tràng cười hô hố vang lên :

- Không phải vì Tiểu Phong người không thể nào thu hồi cánh hồ điệp kia cho tiểu thư nên đành nói thế sao? Có cần ta thực hiện hay không?

Y bối rối một thoáng, liếc nhìn gã đại hán lưng gấu vai hùm vẫn đang hô hố cười :

- Đệ có nhờ Đại Hùng ca thì được rồi nhưng đến lượt Đại Hùng ca thì liệu sẽ nhờ đến ai đây?

Gã được gọi là Đại Hùng (gấu lớn) vụt ngậm miệng lại và nhăn mặt :

- Người lại phát hiện điều gì nữa đây Tiểu Phong? Ta đã diễn luyện sai bộ quyền ư? Sai ở chỗ nào?

Tiểu Phong hấp háy mắt, len lén lấy tay ra hiệu cho Đại Hùng.

Gã Đại Hùng gật đầu đáp lại và chỉ vù một tiếng là gã đã từ diễn võ trường phi thân ra ngoài, hiện thân bên cạnh Tiểu Phong.

Cô nàng tiểu thư bé nhỏ thích chí vỗ tay reo :

- A. Đại Hùng ca biết bay. Hãy bắt con bướm kia lại cho muội đi, Đại Hùng ca.

Tiểu Phong nhăn nhó. Và sau khi nhìn quanh, Tiểu Phong vội bảo gã Đại Hùng :

- Đừng để tiểu thư làm âm ỉ lên, Đại Hùng ca hãy chịu khó giúp đệ vậy.

Gã Đại Hùng mỉm cười. Và gã chỉ cần tung mình lên hai lượt là đuổi kịp, đồng thời thâu tóm cánh bướm nọ vào bàn tay to lớn. Gã trao cho tiểu thư :

- Tiểu sư muội phải cầm giữ thật nhẹ nhàng. Kéo con bướm chết, sư ca thế nào cũng bị sư mẫu nương nương quở phạt vì tội sát sinh hại vật.

Cầm lấy cánh bướm, tiểu thư chột quay qua chê trách Tiểu Phong :

- Sao Phong ca không chịu luyện võ để biết bay như Đại Hùng ca? Muội sẽ không chơi với Phong ca nữa đâu.

Tiểu Phong cố tình nghiêm mặt :

- Mỗi người một chí hướng. Chính Trang chủ phu nhân cũng không biết võ công. Phong ca không luyện là noi theo gương lệnh đường.

Gã Đại Hùng vụt chép miệng, phụ họa theo :

- Sư mẫu nương nương vì là nữ nhân dù không luyện võ công cũng không sao. Nhưng Tiểu Phong người không luyện thật là hoài phí. Vì rằng...

Tiểu Phong xua tay mỉm cười :

- Đệ vốn thích an nhàn. Vả lại, có đứng bên ngoài nhìn vào đệ mới đủ thứ thái độ phát hiện chiêu quyền nào Đại Hùng ca luyện sai. Như chiêu “Long Vân Phong Quyền” này chẳng hạn, nếu đệ nhớ không lầm thì bộ

tấn do Tạ giáo đầu thi triển phải như thế này. Do Đại Hùng ca lập tấn sai nên quyền pháp từ chiêu trước đó chuyển qua chiêu này bị gián đoạn, mất linh hoạt.

Tiểu Phong vừa nói vừa giơ chân lập thành bộ Đinh tấn cho gã Đại Hùng xem.

Gã gât gù :

- Ta còn luyện chưa đúng ở chiêu nào nữa không?

Tiểu Phong nhăn mặt :

- Kể ra thì cũng còn nhưng đệ không chỉ nữa đâu. Vì dù sao thì đệ cũng là người chưa từng luyện võ, mọi chỉ điểm của đệ đều dựa vào trí nhớ, vị tất được chuẩn xác đúng như Tạ giáo đầu. Không khéo lại xảy ra chuyện như đã từng xảy ra, đệ không thích chút nào.

Gã Đại Hùng bật cười :

- Tiểu Phong người đề cập đến chuyện đã xảy ra nửa năm trước ư? Yên tâm đi, vì sau lần đó nếu thoát tiên Tạ giáo đầu có ý oán giận người và bầm báo đến Trang chủ thì sau khi nghe rõ tự sự chính Trang chủ đã khuyên giải và bảo Tạ giáo đầu đừng giận người nữa. Người có biết vì sao không?

Tiểu Phong kinh ngạc :

- Trang chủ cũng đã biết chuyện này? Vậy cơ sao đệ vẫn chưa bị Trang chủ quở phạt?

Đại Hùng bảo :

- Không những không quở phạt mà Trang chủ còn nhìn nhận quyền phép do Tạ giáo đầu thay mặt Trang chủ truyền cho bọn ta quả nhiên có điểm sai sót. Và điểm đó đã được Tiểu Phong người phát hiện cho dù người chưa một ngày luyện võ công. Trang chủ còn bảo...

Chợt thấy gã Đại Hùng ngừng lời, Tiểu Phong hoang mang :

- Trang chủ còn bảo sao?

Gã Đại Hùng lăm lét lùi lại, miệng thì ấp úng.

- Ta không được phép nói. Thôi người đừng hỏi gì nữa, ta... ta quay lại đây.

Và gã lăm lũi bước đi, không phi thân lao đến diễn võ trường như lúc này gã đã từng thực hiện.

Lấy làm lạ, Tiểu Phong chợt quay đầu nhìn quanh vì phát hiện gã Đại Hùng vừa bước đi vừa cứ len lén quay đầu nhìn về phía sau, nơi chỉ một mình Tiểu Phong đứng.

Và khi nhìn quanh, Tiểu Phong chợt giật mình kêu không thành tiếng :

- Trang chủ.

Không sai, xuất hiện một cách lặng lẽ ở phía sau Tiểu Phong, và bây giờ vì Tiểu Phong đã quay người lại nên hóa thành ở trước mặt, là vị Trang chủ có độ tuổi trung niên đang uy nghiêm nhìn Tiểu Phong. Vị Trang chủ vội lên tiếng vì không muốn Tiểu Phong mãi hốt hoảng :

- Đừng lo lắng thái quá. Trái lại, hãy cho ta biết vì sao người không thích luyện võ công?

Tiểu Phong cúi đầu :

- Điều này tiểu nhân đã từng nhiều lần bầm báo. Hễ sinh sự thì sự sinh, tiểu nhân chỉ muốn sống một cuộc sống an nhàn. Bấy năm dài truân chuyên gian khổ đã quá đủ cho tiểu nhân hiểu cần phải tránh xa mọi phiền toái.

Vị Trang Chủ thở dài :

- Ta thật lấy làm tiếc cho người. Vì như Đại Hùng vừa nói giữa chừng, kỳ thực ta đã nhìn nhận người có căn cơ thật tốt để luyện võ nghệ. Nhưng người không thích thì thôi. Chỉ có điều, người nói xem, theo người, Đại Hùng còn luyện sai ở những bộ vị nào, chiêu quyền nào?

Tiểu Phong ngược mặt nhìn Trang chủ :

- Chuyện lần trước Trang chủ đã bỏ qua, không trách tiểu nhân. Lần này tiểu nhân nào dám to gan lớn mật xen vào việc luyện võ vốn là phần việc Trang chủ đã giao phó cho Tạ giáo đầu.

Vị Trang chủ lắc đầu :

- Tuy người không từng luyện võ, chỉ xem những gia nhân khác luyện, nhưng ta không thể phủ nhận người có cái nhìn rất tinh tường, đã dễ dàng phát hiện bộ vị nào họ luyện sai.

Chuyện trước kia, nhờ người tình cờ chỉ điểm cho Đại Hùng khiến Tạ giáo đầu phàn nàn đến ta, vì thế ta phát hiện bộ quyền của ta đã bị Tạ giáo đầu truyền sai cho họ. Người cứ nói, để xem những nhận định của người lần này có còn đúng như lần trước nữa không.

Được Trang chủ khích lệ, phần vì đó là sự thúc giục của Trang chủ, Tiểu Phong miễn cưỡng bảo :

- Tiểu nhân chỉ phát hiện Đại Hùng ca luyện sai những gì đã được Tạ giáo đầu chỉ điểm.

Việc này, theo suy nghĩ nông cạn của tiểu nhân, nên để Tạ giáo đầu tự nhìn thấy và chỉ điểm lại cho Đại Hùng thì hơn. Vả lại, cũng không có sai biệt gì nhiều. Như ở chiêu “Tảo Trụ Hoạch Địa”, Tạ giáo đầu có bảo mọi người khi phát quyền cần phải nhắm vào Trung vị hoặc Hạ vị của đối phương, Đại Hùng lại phát quyền chéch lên cao, vô tình để lộ môn hộ ắt sẽ bị địch tấn công vào nếu địch phát chiêu nhanh hơn.

Trang chủ gật đầu :

- Tấn công người nhưng lại lộ sơ hở cho người phản thủ hoàn công, người nhận định như thế là đúng. Còn gì nữa không?

Sau khi nêu thêm một vài sai sót nữa của gã Đại Hùng lúc diễn luyện, Tiểu Phong lo lắng hỏi Trang chủ.

- Trang chủ không định bắt tiểu nhân phải luyện võ công đấy chứ? Mong Trang chủ lượng xét và miễn cho tiểu nhân. Nếu cần, Trang chủ cứ giao thêm việc cho tiểu nhân để được an nhàn tiểu nhân sẵn sàng vừa hoàn thành việc chăm sóc cho tiểu sư muội vừa lãnh nhận thêm việc do Trang chủ phó giao, xin đừng miễn cưỡng tiểu nhân luyện võ.

Vị Trang chủ cau mày và hắt hàm về phía ái nữ đang hơn hờ đùa vui ở gần đó :

- Người hứa với ta sẽ mãi mãi chăm lo cho Tiểu Quỳnh?

Tiểu Phong khẳng khái nhận lời :

- Tiểu nhân cô thân cô thích, được Trang chủ đưa về cư mang. Đại ân đại đức này tiểu nhân nguyện suốt đời luôn xem tiểu sư muội là hảo muội muội. Điều này Trang chủ không cần dặn tiểu nhân vẫn tự nguyện gánh vác.

Vị Trang chủ thở ra nhẹ nhẹ :

- Vậy thì ta có thể yên tâm giao cho người vật này.

Trang chủ giao cho Tiểu Phong một vật nhỏ, được niêm kín trong một cuộn lụa :

- Đúng như người vừa nói đời giang hồ đầy sóng gió, hiểm họa khôn lường, khó thể đoán đâu là lúc họa, lúc phúc, cũng không thể biết khi nào thì phong ba dấy lên. Nhưng vì đã là người giang hồ nên ta không thể không lường trước rồi sẽ có một ngày như vậy. Và nếu ngày đó xảy đến, ngoài vật này ta còn ủy thác cả Tiểu Quỳnh cho người. Hãy giao vật này một khi Tiểu Quỳnh đủ tuổi thành nhân.

Tiểu Phong giãy nảy, ấn trả lại vật nọ vào tay Trang chủ :

- Sắp có sự biến xảy đến cho bốn Trang ư? Vậy Trang chủ còn chần chờ gì nữa không mau đưa phu nhân cùng tiểu thư đi lánh nạn? Tiểu nhân không nhận chịu sự ủy thác này đâu, dù Trang chủ có trách mắng thế nào tiểu nhân cũng cương quyết khước từ.

Vị Trang chủ giật mình và tỏ ý giận :

- Vì người là người có nghĩa khí nên ta mới cậy nhờ. Người làm ta thất vọng quá đấy.

Tiểu Phong chột phân vân nhưng sau đó vẫn khẳng khái :

- Đại ân của Trang chủ, tiểu nhân nguyện một đời cảm kích. Nhưng việc Trang chủ cậy nhờ thật quá sức tiểu nhân. Nay vì đã làm Trang chủ thất vọng tiểu nhân chẳng còn gì để nói ngoài một câu từ biệt. Mong Trang chủ thứ lượng và bảo trọng.

Vừa nói dứt câu Tiểu Phong liền quỳ quả quay người đi thẳng, không hề biết vị Trang chủ vẫn cứ đứng yên nhìn theo cho đến khi Tiểu Phong đi khuất dạng.

Một lúc lâu sau đó có một phụ nhân với bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển đang chậm rãi từ phía xa tiến đến gần vị Trang chủ.

Thoạt thấy phụ nhân cứ chúm chím cười vị Trang chủ vừa cau mặt vừa thở ra nhẹ nhẹ :

- Ô Tiểu Phong thật sự không có điều gì khả nghi sao?

Phụ nhân chưa đáp, Tiểu Quỳnh vì nhìn thấy phụ nhân nên chạy a đến :

- Mẫu thân không ở trong từ đường niệm kinh cầu Phật ư? Vậy thì hay quá, nếu ngày nào cũng có mẫu thân bên cạnh hài nhi như hôm nay thật là vui. Mẫu thân có nhìn thấy Phong ca đâu không?

Phụ nhân cười gượng, sau đó chau mày ủ dột nhìn vị Trang chủ :

- Chúng ta chỉ quá đa nghi. Tính khí của Tiểu Phong sau thời gian dài đón nhận quá sớm những gian khổ của một kiếp người lưu lạc thật sự chỉ muốn sống một cuộc sống an nhàn, tránh xa mọi phiền toái. Và kỳ thực đó là nguyên do khiến y không màng gì đến võ học. Y thật sự không am hiểu võ công.

Vị Trang chủ tỏ ra nhẹ nhõm :

- Y đã bỏ đi thật sao, phụ nhân?

Phụ nhân khom người cúi xuống vuốt tóc Tiểu Quỳnh :

- Y đang thu xếp hành trang thì nhìn thấy thiếp, y lễ độ nói với thiếp lời cáo từ và tỏ ra áy náy vì không thể chăm sóc Tiểu Quỳnh lâu hơn. Thiếp cố bảo y nán chờ. Và nếu lão gia không còn gì nghi ngại nữa ắt hẳn sẽ tìm thấy y đang quanh quẩn ở hậu liêu.

Tiểu Quỳnh chột vùng ra, vừa tắt tả bỏ chạy, vừa hối hả gọi phụ thân mẫu thân :

- Phong ca luôn tốt với hài nhi, song thân đừng để Phong ca bỏ đi. Hãy giúp hài nhi giữ Phong ca lại.

Sự quyến luyến của Tiểu Quỳnh dành cho Tiểu Phong khiến phụ phụ Trang chủ cùng mỉm cười hân hoan. Và họ tay nắm tay cùng đứng đĩnh bước theo những bước gấp gáp của Tiểu Quỳnh.

Ở hậu liêu, đúng như phụ nhân vừa nói, Tiểu Phong với tay nải gọn nhẹ đeo trên vai đang nôn nóng chờ phụ nhân quay lại.

Vì thấy Trang chủ và phụ nhân cùng lúc xuất hiện Tiểu Phong bối rối.

Nhưng về bối rối đó của Tiểu Phong vụt tan biến đi ngay khi tiếng kêu rói rít của Tiểu Quỳnh bỗng vang lên :

- Phong ca bảo sẽ luôn ở mãi cạnh tiểu muội, sao bây giờ Phong ca lại bỏ đi?

Tiểu Phong hớn hở ra mặt, giang tay đón nhận Tiểu Quỳnh cứ chạy đâm sầm đến :

- Nếu không vì lời đã hứa có lẽ Phong ca đã bỏ đi thật rồi. Yên tâm đi, tiểu thư. Dù thế nào đi nữa, một khi chưa có lời từ biệt với tiểu thư Phong ca vẫn chưa thể bỏ đi.

Vị Trang chủ chột háng giọng :

- Người có thể lưu lại. Việc lúc này chỉ là ta muốn thử lòng người. Kỳ thực mọi phong ba trên giang hồ tuy là điều không thể trách nhưng không lẽ một Trang chủ Hạnh Hoa trang như ta lại không đủ bản lĩnh hoặc đối phó hoặc chí ít là thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Quỳnh hay sao?

Tiểu Phong áy náy, ngược mắt nhìn Trang chủ :

- Tiểu nhân cũng cảm thấy có lỗi khi quyết tình khước từ sự ủy thác của Trang chủ. Nhưng sự thật là tiểu nhân rất khiếp hãi, chỉ nghĩ đến việc đơn đầu với hiểm nguy là đủ sợ, nào dám đảm đương trọng trách một khi biết bản thân không thể hoàn thành.

Vị Trang chủ gật đầu :

- Ta có chuyện cần nói với người. Hãy đến thư phòng cùng ta.

Tiểu Phong miễn cưỡng đáp ứng :

- Nếu vẫn là chuyện luyện tập võ công, tiểu nhân...

Không để Tiểu Phong nói hết lời vị Trang chủ chợt lạnh giọng :

- Người đã được bao nhiêu niên kỷ?

Tiểu Phong đành đáp :

- Bẩm, đã hơn mười sáu.

Trang chủ gật đầu :

- Nghĩa là người đang ở ngưỡng cửa của kẻ sắp thành nhân, phần nào cũng đủ nhận thức để phân cân nặng nhẹ biết đâu là điều nên làm và đâu là điều cần phải tránh?

Tiểu Phong bảo :

- Hơn hai năm được cận kề và được nghe Trang chủ giáo huấn, tiểu nhân càng tìm hiểu biết nhiều hơn so với trước kia.

Trang chủ cười nhạt :

- Vậy người nghĩ sao nếu có ngày nào đó để bảo bọc cho Tiểu Quỳnh và không có ta bên cạnh, người liệu bảo bọc được chăng một khi người đến cả bản lãnh phòng thân cũng không có?

Tiểu Phong nhún vai :

- Tiểu nhân luôn tránh xa mọi phiền toái, không sinh sự thì sự không sinh. Đó là điều tiểu nhân đã học được sau nhiều năm dài tồn tại cho dù bản thân chỉ là một đứa bé.

Trang chủ bảo :

- Họa vô đơn chí. Đâu phải lúc nào người cũng tránh được tai họa, như lần ta tình cờ gặp người chẳng hạn? Nếu lúc đó không có ta kịp xuất hiện, người và Tiểu Hoa liệu có bình yên thoát xa mọi nguy hiểm chăng?

Tiểu Phong mỉm cười :

- Lần đó tai họa xảy đến chỉ vì một mẩu thức ăn nhỏ. Tiểu nhân nghĩ, vạn bất đắc dĩ, nếu muốn tránh tai họa thì chỉ cần nhượng bộ, trao cho bọn chúng điều bọn chúng muốn là ổn, không việc gì không thể tìm ra cách đối phó.

Phụ nhân chợt vọt miệng nói xen vào :

- Tiểu Phong người còn nhỏ, biết ẩn nhẫn nhân nhượng để tránh xa mọi phiền nhiễu quả là điều hay và không phải bất kỳ ai ở độ tuổi huyết khí đang phương cương như người có thể làm được. Tuy vậy đâu phải mỗi việc mỗi ẩn nhẫn là xong.

Tiểu Phong nghi ngại.

- Phụ nhân định ám chỉ điều gì?

Phụ nhân tiến lại gần, vừa lấy tay xoa đầu Tiểu Quỳnh vừa thăm dò Tiểu Phong :

- Tiểu Quỳnh chưa quen luyện với ai bằng người. Điều này có lẽ người thừa nhận thức để hiểu nguyên nhân vì sao?

Tiểu Phong áp ứng :

- Tiểu nhân luôn đối tốt với Tiểu Quỳnh xem Tiểu Quỳnh như huynh muội thủ túc. Tiểu nhân không phủ nhận cũng đã quyến luyến, không nỡ lìa xa Tiểu Quỳnh.

Tiểu Quỳnh dù còn nhỏ, chỉ mới lên chín, nhưng câu nói của Tiểu Phong vẫn làm Tiểu Quỳnh cảm kích. Tiểu Quỳnh cầm tay Tiểu Phong và thở thê :

- Tiểu muội lâu nay không có ai chơi đùa ngoài Phong ca. Nếu Phong ca bỏ đi, muội sẽ nhớ nhưng biết chừng nào.

Toan đáp lời Tiểu Quỳnh, Tiểu Phong chợt nghe phụ nhân hỏi :

- Chuyện sẽ như thế nào nếu có ngày sự an toàn của Tiểu Quỳnh đều phụ thuộc vào người, một mình người sẽ phải giúp Tiểu Quỳnh đương đầu, vượt qua mọi nguy hiểm?

Tiểu Phong thất sắc :

- Hết Trang chủ lại đến phu nhân bỗng bất ngờ đề cập đến viễn cảnh như thế thế nào cũng xảy đến. Bỗng Trang sắp xảy ra sự biến thật hay sao?

Phụ nhân không đáp. Thay vào đó là tiếng hắng giọng của Trang chủ vang lên :

- Phàm là người giang hồ, thân bất du kỷ, họa phúc dĩ nhiên khó lường. Người nghĩ sao về điều phu nhân ta vừa nêu?

Tiểu Phong cười gượng :

- Đã tiên lượng thế nào bỗng Trang cũng gặp biến cố, theo tiểu nhân tốt hơn hết Trang chủ và phu nhân nên tìm cách lánh nạn ngay từ bây giờ.

Ổ phụ nhân chợt xuất hiện một nụ cười héo hắt :

- Ta chẳng đã nói đâu phải mỗi việc mỗi ẩn nhẫn tránh là xong. Có nhiều lúc dù biết là họa nhưng vẫn phải đương đầu.

Tiểu Phong ngậy người :

- Phu nhân và Trang chủ quyết không lẩn tránh?

Trang chủ đáp nhẹ nhưng thật quả quyết :

- Không thể lẩn tránh. Có chăng là phu phụ ta chỉ lo cho Tiểu Quỳnh mà thôi.

Tiểu Phong bắt đầu bồn chồn :

- Đến khi nào thì sự biến xảy ra? Liệu còn đủ thời gian để tiểu nhân cùng Tiểu Quỳnh lo phương tẩu thoát chăng?

Trang chủ nổi giận :

- Thân người không có lấy một chút võ công. Người nghĩ người có thể đưa Tiểu Quỳnh đi thoát được bao lâu?

Tiểu Phong thoáng sợ hãi vì lần đầu nhìn thấy Trang chủ nổi giận :

- Thoát được lúc nào hay lúc ấy, vẫn hơn là biết nguy nhưng vẫn mù quáng đối đầu.

Trang chủ tái mặt, sau đó phá lên cười ngạo nghễ, tiếng cười làm vánh động như muốn xoáy thủng màng nhĩ Tiểu Phong.

Không chỉ có Tiểu Phong bị tiếng cười của Trang chủ làm cho chấn động, cả Tiểu Quỳnh cũng thế. Do vậy, khi tràng cười kia cứ muốn kéo dài mãi không thôi, vượt quá sức chịu đựng của Tiểu Quỳnh chỉ là một đứa bé, Tiểu Quỳnh chợt khóc thét lên, một tay thì bầu vú vào y phục của mẫu thân để cầu cứu tay còn lại thì níu chặt mãi Tiểu Phong, quyết không chịu buông.

Trước tình cảnh này phụ nhân thở dài, lên tiếng gọi Trang chủ :

- Lão gia đừng làm Quỳnh nhi sợ nữa.

Trang chủ liền ngưng cười và nghiêm mặt nhìn Tiểu Phong :

- Người tuy có nghĩa khí nhưng lại thiếu khí phách và đờm lược của đấng trượng phu. Người đi đi, chuyện của Hạnh Hoa trang, La Hào Chung ta biết tự lo liệu. Cũng may ta chưa giao phó sinh mạng Tiểu Quỳnh vào tay người. Bằng không, hừ, La gia thà để Tiểu Quỳnh chết chung chỗ hơn là giao vào người rồi cũng lâm tử cảnh.

Do Tiểu Quỳnh vẫn cứ níu chặt nên Tiểu Phong vừa rạy rứt vừa áy náy :

- Trang chủ nói đúng, đờm lược là thứ duy nhất tiểu nhân không thể nào có. Nhưng lìa xa Tiểu Quỳnh như thế này, tiểu nhân thật không nỡ.

Thật nhanh Trang chủ chọt vung tay lên, làm cho Tiểu Quỳnh lập tức rơi vào cảnh hôn mê trầm trầm, đến Tiểu Phong cũng hoảng sợ phải bật kêu :

- Sao lại thế này? Trang chủ đã đã sát hại chính lệnh ái?

Tiểu Quỳnh vừa hôn mê thì đã có ngay phụ nhân đỡ vào tay. Phụ nhân bảo :

- Đây là thủ pháp điểm huyết, chỉ những người luyện võ mới am hiểu. Có luyện võ mới nên thân hữu dụng, người không muốn thế sao, Tiểu Phong?

Phát hiện Tiểu Quỳnh vẫn còn giữ nhịp hô hấp đều đều, nhất là chính phụ nhân dù là thân mẫu vẫn không lấy gì làm lo lắng cho sinh mạng Tiểu Quỳnh, nên Tiểu Phong đáp :

- Luyện võ là chấp nhận sống một cuộc sống giang hồ, nghĩa là ngày tiếp ngày phải phập phồng lo sợ cho sinh mạng không biết sống nay chết mai. Tiểu nhân thật không đủ đờm lược tiếp nhận cuộc sống này.

Phụ nhân thở dài và bồng ẵm Tiểu Quỳnh bằng hai tay, ôm sát vào lòng :

- Tiểu Quỳnh đã bị điểm huyết, quyết không nhận biết lúc nào người ra đi và trước khi để người bỏ đi ta muốn cho người biết điều này. Là ta vẫn luôn cảm kích vì suốt hai năm qua người đã thay ta chăm sóc Tiểu Quỳnh. Hãy theo ta, chỉ ít người có thể từ biệt Tiểu Quỳnh lần cuối.

Không thấy Trang chủ nói gì, Tiểu Phong buồn bã bước theo chân phụ nhân.

Vào đến khuê phòng, một gian phòng nhỏ và xinh xắn dành cho Tiểu Quỳnh, Phụ nhân đặt Tiểu Quỳnh nằm xuống trong trạng thái ngủ mê. Sau đó, phụ nhân bảo Tiểu Phong :

- Kỳ thực sự biến cố xảy đến cho Hạnh Hoa trang hay không vẫn là điều khó thể biết chắc. Nhưng vì điều đó thế nào cũng đến và vì lo cho Tiểu Quỳnh nên Trang chủ lão gia có ý thu nhận người làm truyền nhân duy nhất. Người hãy cân nhắc thật kỹ trước khi có quyết định là bỏ đi hay lưu lại.

Tiểu Phong kinh nghi :

- Ở bốn Trang, đệ tử của Trang chủ nào phải ít. Lời nói này của phụ nhân tiểu nhân thật không hiểu.

Phụ nhân cười gượng :

- Trang chủ lão gia dù lâu nay vẫn chú tâm kiếm tìm nhưng cuối cùng cũng chưa tìm thấy một đệ tử nào thật sự đắc ý ngoài người. Do đó, có nhiều công phu sở đắc lão gia vẫn giữ kín cho đến tận bây giờ. Chỉ cần người nhận lời nhất định lao gia truyền thụ toàn bộ tuyệt kỹ cho người.

Tiểu Phong thở dài :

- Hảo ý của phụ nhân và Trang chủ...

Không để Tiểu Phong nói tiếp, phụ nhân chọt bảo :

- Đừng vội đi đến quyết định nào cả. Hãy nghe ta nói đây, nếu lần này người vẫn khăng khăng khước từ thì không phải chỉ có ta và Trang chủ lão gia thất vọng. Kể cả Tiểu Quỳnh cũng thế vì sẽ không còn một ngày nữa nhìn thấy người. Trái lại, nếu người nhận lời và giả như sự biến không hề xảy ra như ta cùng lão gia lo ngại, chẳng phải nơi này sẽ là nơi mãi mãi cho người dung thân sao?

Lời nói của phụ nhân làm cho Tiểu Phong phân vân. Vì thế, mãi một lúc sau Tiểu Phong mới đáp lời...

2. Diệp Lạc Bí Lục Phụng Diệp Kinh

Ngồi cạnh Tiểu Phong - vẫn là một gã văn nhơ yếu ớt như thuở nào - Tiểu Quỳnh giờ đã là một nữ nhân xuân sắc, nàng thật xinh đẹp cho dù đang vận bộ y phục thôn dã không thể che giấu hết mọi nữ tính đã đến kỳ bộc lộ nảy nở vẹn toàn. Tiểu Quỳnh lên tiếng, phá tan sự im lặng do Tiểu Phong tạo ra :

(thiếu một đoạn)

Tiểu Phong gật đầu :

- Đêm đó toàn bộ La gia đều bị thảm sát. Phải may mắn lắm ta mới tìm thấy lệnh đường đang lúc sinh mạng đã như chỉ mảnh treo chuông.

Giọng của Tiểu Quỳnh chột lác đi :

- Còn muội lúc đó muội ở đâu?

Tiểu Phong thuật tiếp câu chuyện, như suốt nửa ngày qua đã dành riêng để thuật toàn bộ câu chuyện cho Tiểu Quỳnh nghe?

- Lúc tìm thấy lệnh đường chính ta cũng đã hỏi lệnh đường câu đó. Nhờ vậy ta được biết trước lúc lâm thảm biến lệnh đường đã kịp điểm huyết và giấu muội ở một nơi kín đáo. Và lệnh đường đã ủy thác muội cho ta, với lời trấn trối là...

Tiểu Quỳnh động nộ ngắt lời :

- Tiên mẫu có nói hung thủ là ai không?

Tiểu Phong thở ra nhè nhẹ :

- Muội chưa có lời nào hỏi ta về thảm trạng của lệnh đường, gấp gì đã hỏi đến hung thủ? Muội háo hức lo chuyện báo thù thế sao?

Tiểu Quỳnh cố che giấu thái độ bối rối qua việc bày tỏ tâm trạng phẫn nộ :

- Mỗi gia thù cao tợ non sâu tợ bể, Phong ca bảo muội không háo hức được sao?

Tiểu Phong lắc đầu :

- Theo di ngôn của lệnh đường, thù nhân của muội là hạng không thể đối phó. Trừ phi muội tìm thấy một vật.

Tiểu Quỳnh ngắt người :

- Vật gì?

Tiểu Phong chậm chậm giải thích :

- Nơi lệnh đường dùng để che giấu và bảo vệ an toàn cho muội cũng hàm chứa toàn bộ sở học La gia. Vì được sự ủy thác của lệnh đường nên bảy năm qua ta vận dụng mọi hiểu biết để thay La gia chỉ điểm tất cả công phu cho muội. Và theo bút tích do chính tay lệnh tôn lưu tự, công phu La gia vì có xuất xứ từ một pho chân kinh gọi là Diệp Lạc bí lục, gồm bốn phần: Long - Ly - Quy - Phụng Tứ Bối Diệp. Lệnh đường di ngôn nếu không tìm được Bí Lục Diệp Lạc thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện báo thù. Hãy quên đi thì hơn.

Tiểu Quỳnh thất vọng :

- Có tất cả bốn phần ư? Muội chỉ mới luyện được “Phụng Diệp Lạc Dực” tuyệt kỹ, còn thiếu hẳn đến ba phần. Vậy Phong ca kể lại chuyện này cho muội nghe làm gì? Thà Phong ca không nói còn hơn.

Tiểu Phong bảo :

- Lời lệnh đường căn dặn ta nào dám không nghe theo. Huống chi chủ ý của ta vẫn muốn giấu muội. Nhưng mỗi lần nhận thấy muội gặp ác mộng, lòng ta lại không nở. Thôi thì cứ nói ra biết đâu đó lại là phương cách hữu hiệu giúp muội thêm bình tâm một khi đã tỏ tường sự thật.

Tiểu Quỳnh cay đắng.

- Không như Phong ca, muội đâu thể bình tâm khi vai mang nặng gánh gia thù. Trừ phi Phong ca cũng lâm cảnh như muội, nếu Phong ca vẫn cứ thể bình tâm có lẽ muội cũng sẽ như vậy.

Tiểu Phong toan nói chột nghe Tiểu Quỳnh bật hỏi :

- Toàn bộ những lời trần trối của tiên mẫu là thế nào?

Do đã hỏi và đang chờ đợi Tiểu Phong đáp lời nên Tiểu Quỳnh không hề nhận ra ở Tiểu Phong bỗng phát ra tiếng thở dài ảo não, sau đó mới lập ai toàn bộ di ngôn của người chết cho Tiểu Quỳnh nghe, Tiểu Phong bảo :

- Lệnh đường kỳ vọng ta sẽ thay người chăm sóc muội cho đến lúc thành nhân. Cũng vì hy vọng như thế nên lệnh đường không ngại giao phó cho ta phần Phụng Diệp kinh. Lệnh đường bảo ta có thể luyện để nhân đó hiểu thấu đáo hơn hầu sau này dễ dàng chỉ điểm cho muội. Và...

Tiểu Quỳnh ngắt lời :

- Nhưng Phong ca đã không luyện?

Tiểu Phong cười gượng :

- Tại sao ta phải luyện một khi đã có chủ trương là không bao giờ dây vào những thị phi của giới giang hồ.

Tiểu Quỳnh lại cất vấn :

- Nếu chưa bao giờ luyện, Phong ca dựa vào đâu để bảo muội phải luyện thể này đừng luyện theo thể khác?

Tiểu Phong nhún vai :

- Phụng Diệp kinh có ghi rõ kinh văn khẩu quyết. Chỉ cần chú tâm đọc kỹ và nghiền ngẫm, không riêng gì ta, tự một mình muội cũng có thể luyện được.

Tiểu Quỳnh chột đứng lên :

- Muội không tin, ắt hẳn Phong ca đã ngấm ngấm luyện trước muội nhưng vì ngại nên không thừa nhận đấy thôi.

Tiểu Phong cau mày :

- Sao muội lại nghi ngờ ta? Vả lại cho dù ta có luyện cũng không việc gì ngại vì đã có lời lệnh đường căn ngôn giao phó.

Tiểu Quỳnh đột ngột cười lạt :

- Muội có nguyên do để nghi ngờ. Và nguyên do đó không khác gì sự nghi ngờ trước kia tiên phụ từng tỏ ý ngờ Phong ca. Nói đi, Phong ca là hạng người gì để không động lòng tham vì chân kinh bí kíp? Là hạng người không có chí tiến thủ hay vì có mưu đồ bất minh nên ngoài miệng tuy luôn luôn khước từ nhưng lòng dạ thì lại có dã tâm chiếm đoạt?

Tiểu Phong thất sắc :

- Ta là hạng người như thế nào không lẽ suốt bảy năm qua muội luôn kề cận bên ta nhưng lại không am hiểu? Không sai, ta là hạng người không có chí tiến thủ, cũng không động tâm vì bí kíp chân kinh. Ta chỉ muốn mãi mãi được thụ hưởng một kiếp sống an nhàn mà thôi.

Và đột nhiên Tiểu Quỳnh phá lên cười :

- Để xem Phong ca có thật sự là người không động tâm vì chân kinh bí kíp hay không. Đừng trách muội thất lễ. Đỡ chiêu. Ha ha...

Vừa cười Tiểu Quỳnh vừa thản nhiên hất một kinh vào Tiểu Phong, nhân vật đã nhiều năm quan tâm chăm sóc và cứ mang nặng.

“Ào...”

Tiểu Phong kinh hãi kêu thất thanh :

- Mau thu lại, Quỳnh muội. Ta không có bản lĩnh đối phó một chưởng này của muội đâu.

Nhưng ngọn kình oan nghiệt vẫn cứ ập đến và Tiểu Phong hoàn toàn không có năng lực đương đầu.

“Ầm!”

Như thân cây bị cuồng phong vạn bạt rẽ, Tiểu Phong bị chấn kinh hất bay bắn về phía sau, miệng thổ huyết lai láng. Và trước khi hôn mê Tiểu Phong còn lơ mơ nhìn thấy Tiểu Quỳnh vừa nở nụ cười khinh bạc vừa quay người bước đi. Tiểu Phong cố gọi :

- Quỳnh... muội...

...Sau nhiều ngày tự hái dược thảo chữa thương, một đêm nọ Tiểu Phong bừng tỉnh với cảm giác khắp thân cứ nóng bừng. Đến lúc mở mắt ra nhìn và phát hiện gian thảo lư bao năm qua từng là nơi che nắng che mưa đang phát hỏa hừng hực, Tiểu Phong thất kinh, kịp thời chạy tốc ra ngoài trước lúc cả gian nhà bị thiêu rụi trụi đổ ập xuống.

“Rào...”

Thoát chết trong gang tấc, Tiểu Phong đứng đàng xa nhìn lại với toàn thân vẫn chưa hết run rẩy vì hoảng sợ.

Nhưng khi đêm tàn, nhường chỗ cho một ngày mới lại đến, Tiểu Phong vẫn gắng gượng tự tay dựng lên cho bản thân một gian nhà mới, nhỏ hơn vì chỉ cần cho một mình Tiểu Phong dung thân. Để hai hôm sau, lúc Tiểu Phong vào rừng hái quả tìm vật thực thì gian nhà lại bị phá hủy.

Trước cảnh ngộ đó, Tiểu Phong chỉ biết thở dài :

- Đúng là họa vô đơn chí. Đến lũ thú rừng cũng không để ta yên thân.

Để có thể tiếp tục sinh sống Tiểu Phong bỏ chốn cũ, tìm một nơi khác kín đáo hơn và lại dựng cho bản thân một gian nhà khác.

Lúc hoàn thành, Tiểu Phong toan quay người bước ra để ngắm nhìn lại kiệt tác chợt có tiếng Tiểu Quỳnh cất lên hầu như ngay bên cạnh :

- Không cách nào có thể làm Phong ca thay đổi nếp sống cũng như thay đổi chủ trương luôn thích một đời thanh nhàn bình lặng ư?

Tiểu Phong ngẩn người nhìn Tiểu Quỳnh đã quay về từ lúc nào không biết và hiện đang đứng ngay bên cạnh, trong gian nhà chỉ vừa được Tiểu Phong dựng xong. Tiểu Phong lo lắng cho Tiểu Quỳnh :

- Mấy ngày qua muội sinh sống ra sao? Ai đã lo cho muội từng miếng ăn giấc ngủ? Ta thật mừng khi thấy muội quay về.

Tiểu Quỳnh thở dài buồn bã :

- Muội chủ tâm làm cho Phong ca trọng thương, đã thiêu hủy gian nhà chỉ là nơi chôn vùi toàn bộ tiền đồ mai hậu ắt rất rạng rỡ nếu Phong ca chịu luyện công. Và gần đây nhất muội đã phé bỏ một gian nhà Phong ca vừa mới dựng. Sao Phong ca không hận muội, không giận dữ đi tìm muội về để trị tội? Và nếu cho là không có bản lĩnh sao Phong ca không tự luyện công phu dựa theo kinh văn khẩu quyết đã có? Phong ca không muốn bản thân có chút ít công phu dù chỉ là để bảo vệ cuộc sống thanh nhàn theo sở thích của Phong ca thật sao?

Tiểu Phong thở dài :

- Tự ta không gây sự với ai và nếu có người tự dưng đến gây sự với ta, chỉ cần ta luôn nhân nhượng, lẽ nào người đó vẫn quyết tình gây khó dễ cho ta? Muội đừng hao phí tâm cơ nữa. Ta không những không giận vì những gì muội gây ra, tương tự, ta cũng quyết không bao giờ luyện công, bất chấp bao nỗ lực muội thực hiện nhằm thuyết phục ta.

Như không muốn đề cập đến chuyện đó nữa Tiểu Phong chợt đổi đề tài vừa cười vừa bảo :

- Mấy ngày qua ta vẫn lo cho muội. Thấy muội vẫn bình yên vô sự thế này ta thật an tâm. Hãy ở lại với ta, Quỳnh muội. Chuyện báo thù là điều không thể, hãy tuân thủ lời lệnh đường căn dặn, đừng lo nghĩ đến việc báo thù nữa.

Khác với cách nghĩ của Tiểu Phong, lời của Tiểu Phong vừa dứt ở Tiểu Quỳnh lập tức có phản ứng quyết liệt :

- Ngày nào còn mang nặng mối gia thù ngày đó La Trúc Quỳnh này vẫn hỏ thẹn, cảm thấy bất xứng với La gia. Phong ca, lần này muội quay về vì không thể thuyết phục Phong ca thay đổi chủ ý đành nói lời từ biệt.

Tiểu Phong giật mình :

- Muội không thể bỏ qua mối gia thù? Muội đơn thân độc lực, lại là phận nữ nhi, ta e...

Từ bên ngoài chợt có người bước vào gian nhà, khiến gian nhà vụt trở nên quá chật hẹp khi có đến ba người cùng lúc hiện hữu. Người bước vào là một công tử tuấn tú. Với dáng vẻ nho nhã, vị công tử lên tiếng :

- Lệnh muội sẽ không đơn thân độc lực như nhân huynh lo nghĩ. Tại hạ Bạch Thiếu Vân tuy đối với lệnh muội chỉ là bình thủy tương phù nhưng quyết tận tâm tận lực giúp Trúc Quỳnh cô nương báo phục mối thù cho La gia.

Tiểu Phong đưa mắt nhìn dò xét Bạch Thiếu Vân, sau đó chuyển mục quang qua La Trúc Quỳnh :

- Muội và Bạch công tử như chỉ mới quen biết cách đây đôi ba ngày?

Thừa hiểu Tiểu Phong muốn ám chỉ điều gì Trúc Quỳnh đáp :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm. Phải chăng Phong ca lo cho muội vì chưa gì đã quá vội tin người? Nếu là thế xin Phong ca yên tâm. Muội tuy lần đầu bốn tẩu giang hồ, chỉ đi quanh quẩn gần đây nhưng vẫn cẩn trọng dò xét trước khi đi đến quyết định là có nên tin Bạch Thiếu Vân huynh hay không. Và kết quả, muội cảm thấy thật may mắn khi biết Bạch huynh chính là cao đồ, xuất thân từ một danh môn chính phái. Nếu được Bạch huynh tiếp trợ muội tin rằng ắt có một ngày sớm báo phục mối thù cho La gia.

Tiểu Phong lại nhìn Bạch Thiếu Vân.

- Bản thân ta tuy không là người võ lâm nhưng cũng biết danh môn chánh phái trên giang hồ gồm Thất đại phái, Nhất bang, Lương viện. Chẳng hay Bạch công tử đây...

Bạch Thiếu Vân tỏ ra là người nhanh nhẩu, lập tức đáp ngay trước khi Tiểu Phong hỏi dứt lời :

- Đệ ở Côn Luân. Chưởng môn Côn Luân phái, Phách Không Đả Ngưu Sơn Triệu Khắc Phục chính là gia sư.

Đối với Tiểu Phong, danh xưng Triệu Khắc Phục hoặc ngoại hiệu Phách Không Đả Ngưu Sơn vẫn chỉ là cách gọi thông thường, cũng như La Trúc Quỳnh chính là cách gọi khác của Tiểu Quỳnh mà thôi. Do đó, Tiểu Phong chỉ gật đầu đáp chiếu lệ :

- Côn Luân phái à? Cũng tốt. Với xuất thân như thế Tiểu Phong ta tạm yên tâm khi có Bạch công tử đồng hành cùng Quỳnh muội.

Tiểu Quỳnh cười tự tin :

- Không chỉ có thế thôi Phong ca. Vì Bạch Thiếu Vân huynh hiện giờ còn là cao đồ kiệt xuất của Côn Luân phái, là ngọc thụ phong lâm giữa bao anh hùng cùng trang lứa, tương lai sẽ kế tục đảm đương cương vị Chưởng môn nhân phái Côn Luân. Được Bạch Thiếu Vân huynh đồng hành và tương trợ, Phong ca phải thật sự yên tâm cho muội mới đúng.

Tiểu Phong lại gật đầu và giọng nói bắt đầu tỏ ra miễn cưỡng :

- Bao năm dài chỉ có một mình ta chăm sóc muội. Để muội đi như thế này, thật tâm mà nói, ta khó thể yên tâm. Hay là để ta đi cùng muội?

Bạch Thiếu Vân tự cho phép bản thân lên tiếng.

- Chấp nhận một kiếp sống giang hồ là chấp nhận mỗi bước chân đi đều đương đầu với muôn ngàn nguy cảnh trùng trùng. Phong ca không am hiểu võ công, đệ cũng xin nói thật lòng, có Phong ca cùng đi là có thêm nhiều vướng bận cho Trúc Quỳnh cô nương trong việc truy tìm hung thủ và báo phục gia thù.

Cố tình bỏ qua câu khuyên giải của Bạch thiếu Vân, Tiểu Phong vẫn đăm đăm nhìn La Trúc Quỳnh :

- Vì muội, ta có thể thay đổi chủ ý. Hãy cho ta một thời gian, độ đôi ba năm là nhiều ta sẽ bắt đầu luyện công, sau đó sẽ cùng muội...

La Trúc Quỳnh thở dài :

- Muội không đổi được đâu, Phong ca. Huống chi, như Phong ca từng thay song thân giáo huấn muội, hễ dục tốc là bất đạt. Cho dù muội có thể đợi hai hoặc ba năm nhưng vị tất với thời gian đó là đủ cho Phong ca có bản lĩnh bằng một nửa Bạch Thiếu Vân huynh lúc này.

Và Trúc Quỳnh đổi giọng, trấn an Tiểu Phong :

- Đừng quá lo cho muội cũng đừng xem muội là trẻ con như thuở nào. Chúng ta hãy lấy hạn định là ba năm, hoặc muội sẽ báo thù xong cho La gia, sau sẽ quay về cùng Phong ca, hoặc Phong ca trong thời gian đó luyện đến tựu thành công phu sẵn có, chúng ta sẽ gặp nhau trên bước đường lưu lạc giang hồ. Muội chỉ ngại cảnh sống an nhàn thanh thoi đã ngấm sâu vào xương tuỷ, Phong ca khó thể thay đổi.

Tiểu Phong một lần nữa đành miễn cưỡng thừa nhận :

- Đúng là ta không thể. Nhưng ta sẽ cố thử xem, biết đâu...

Bạch Thiếu Vân bắt đầu làm Tiểu Phong khó chịu khi một lần nữa tự cho phép lên tiếng nói xen vào. Và cung cách của Bạch Thiếu Vân lần này là quá tò mò, hỏi dò một cách lộ liễu :

- Phong ca có thể tự một mình luyện công ư? Nếu là vậy, sao bấy lâu nay Phong ca không luyện?

Tiểu Phong vừa nghe Bạch Thiếu Vân hỏi xong đã nhăn mặt toan phản ứng. La Trúc Quỳnh chợt lên tiếng, nửa để đề cao Tiểu Phong và nửa để giải thích cho Bạch Thiếu Vân hiểu :

- Phong ca tuy không hề luyện công nhưng bao nhiêu sở học La gia đều do Phong ca thay song thân truyền thụ và chỉ điểm cho muội. Và giả như bấy năm qua Phong ca chịu luyện công muội có lời nói thật tâm này mong Bạch Thiếu Vân huynh đừng lấy đó làm giận, bản lĩnh của Phong ca ắt hẳn cao minh hơn muội thập phần, và như thế có nghĩa là Bạch Thiếu Vân huynh khó lòng là đối thủ của Phong ca. Chỉ tiếc Phong ca không bao giờ chịu luyện võ công và chủ ý của Phong ca vẫn mãi mãi là lánh xa mọi phiền toái, nhất là những phiền toái đưa đến từ những nhân vật giang hồ.

Vỡ lẽ, Bạch Thiếu Vân mỉm cười.

- Mỗi người có mỗi quan điểm khác nhau, không ai giống ai. Nhưng vạn sự ở đời thật khó biết đâu mà lường. Đệ chỉ ngại nếu có một lúc lâm nguy, vì Phong ca không có năng lực phòng thân, phải chăng đó là lúc Phong ca ân hận thì đã muộn?

Tiểu Phong cười khẩy :

- Tự ta không gây sự với ai, đâu lẽ nào bỗng dưng có người đến gây sự với ta? Tốt hơn hết vì Bạch công tử đã mặc nhiên dẫn thân vào giang hồ đầy hiểm ác, ta không mong gì hơn Bạch công tử nên tự lo cho bản thân. Có như thế Bạch công tử mới tự mình chứng đủ tư cách và bản lĩnh chăm lo cho Quỳnh muội.

Bạch Thiếu Vân cười vang, tròng cười lớn đến đình tai nhưc óc như thuở nào Tiểu Phong đã nghe Trang chủ Hạnh Hoa trang là thân phụ của La Trúc Quỳnh cười :

- Không kể bốn phái Côn Luân đang cùng Thiếu Lâm - Võ Đang nhị đại phái chia nhau chủ sự từng động thái lớn nhỏ trên giang hồ, chỉ riêng Bạch Thiếu Vân này thôi cũng đủ làm cho bọn tà ma đại gian đại ác kinh tâm vỡ mật. Vậy thì còn kẻ nào dám mạo phạm đắc tội với Trúc Quỳnh cô nương kể từ mấy ngày qua đã là hảo bằng hữu, hảo muội muội của Bạch Thiếu Vân này? Ha... Ha...

Tròng cười hào sảng của Bạch Thiếu Vân làm cho La Trúc Quỳnh phấn khích. Nàng hoàn toàn tin tưởng Bạch Thiếu Vân nói lời từ biệt với Tiểu Phong :

- Muội cũng không mong gì hơn là Phong ca luôn luôn tự bảo trọng. Có như thế muội sẽ gặp lại Phong ca sau khi báo thù xong cho La gia. Tạm biệt Phong ca.

Tiểu Phong nhìn theo Trúc Quỳnh và Bạch Thiếu Vân đang từ từ đi xa dần, màng nhĩ thì vẫn còn bị tràng cười khi nãy của Bạch Thiếu Vân làm cho chấn động, cứ ù ù mãi như tiếng chuông phong bão táp gào rú bên tai. Và không hiểu sao Tiểu Phong lại liên tưởng và so sánh tràng cười này với loạt cười của Trang chủ Hạnh Hoa trang thuở nào. Bấy năm trước chỉ ba ngày sau khi Tiểu Phong nghe phụ thân của La Trúc Quỳnh cười, thảm biến đã xảy đến cho La gia khiến chỉ còn một mình La Trúc Quỳnh là toàn mạng. Vậy lần này, liệu cũng một loạt cười tương tự, dù là do Bạch Thiếu Vân phát ra, có thể nào là điềm báo trước La Trúc Quỳnh sắp gặp hung hiểm?

Nỗi lo lắng càng lúc càng lớn dần trong tâm trí Tiểu Phong, khiến Tiểu Phong không kiềm chế được nữa đã bật reo vui mừng vì chợt thấy La Trúc Quỳnh đột nhiên cùng Bạch Thiếu Vân quay lại :

- Quỳnh muội! Là Quỳnh muội đổi ý, không nỡ xa ta hay đã quyết định cho Phong ca theo cùng?

Nhưng Tiểu Phong thật sự thất vọng khi nghe La Trúc Quỳnh bảo :

- Muội không thể không lo chuyện báo phục gia thù. Muội quay lại chỉ muốn hỏi Phong ca về hung thủ.

Tiểu Phong cố nén nỗi thất vọng vào lòng :

- Ta chỉ nghe lệnh đường đề cập đến ba chữ Vô Ưu đảo. Không biết đây có phải là kẻ thù của La gia hay không?

Bạch Thiếu Vân chợt tái mặt :

- Đảo chủ Vô Ưu đảo từng là Đại ác ma ngoài năm mươi năm trước đã gieo rắc kinh hoàng khắp vô lâm. Nhưng lão đã vong mạng sau lần bị quần hùng các võ phái vây công ở đỉnh Thiên Sơn. Tuyệt đối Vô Ưu đảo không thể là thù nhân của La gia.

Tiểu Phong đâm lo :

- Nhưng mẫu thân của Trúc Quỳnh từng đề cập đến danh xưng này. Vì lẽ gì?

La Trúc Quỳnh đưa mắt nhìn Bạch Thiếu Vân.

- Bản lãnh của Vô Ưu đảo là thế nào? So với công phu từ Diệp Lạc bí lục từng phần hữu biệt trong Tứ Bối Diệp thì sao?

Bạch Thiếu Vân ngập ngừng.

- Võ học của Đảo chủ Vô Ưu đảo là thần bí và kỳ ảo khó lường. So với Diệp Lạc bí lục thì do chưa có nhân vật nào thu thập đủ bốn phần Tứ Bối Diệp nên Bạch Thiếu Vân này không thể nói chắc. Nhưng nếu với một trong từng phần hữu biệt thì cách đây đã lâu cũng có nhân vật mặc dù đã luyện Long Diệp Kinh công phu đến thập thành nhưng vẫn bị Đảo chủ Vô Ưu đảo đả bại.

La Trúc Quỳnh động tâm :

- Tiên mẫu từng căn dặn Phong ca, chỉ khi nào muội tìm đủ bốn phần Long - Ly - Quy - Phụng Tứ Bối Diệp, Diệp Lạc bí lục thì mới có quyền nghĩ đến chuyện báo thù. Bạch Thiếu Vân vừa nói có nhân vật luyện Long Diệp Kinh, chẳng hay đó là nhân vật nào, hiện lưu ngụ ở đâu?

Tiểu Phong càng thêm lo lắng cho Tiểu Quỳnh :

- Muội quyết định tìm cho đủ bốn phần Tứ Bối Diệp để báo thù cho La gia?

Bạch Thiếu Vân cũng lo cho Trúc Quỳnh nhưng theo một cung cách khác :

- Câu chuyện Bạch Thiếu Vân này vừa kể đã xảy ra trước khi Đảo chủ Vô Ưu đảo bị quần hùng tiêu diệt. Nghĩa là ngoài năm mươi năm. Và từ đó đến nay không ai nghe thêm tin tức gì về nhân vật này nữa. Trúc Quỳnh cô nương chỉ e phí công vô ích.

Trúc Quỳnh đáp lời cả hai :

- Có ân tất báo đáp. Có thù tất phải trả. Cho dù khó khăn đến đâu muội cũng quyết tâm tìm cho đủ bốn phần Tứ Bối Diệp, sau sẽ truy nguyên, xem Vô Ưu đảo liệu có đúng là hung thủ hủy diệt La gia hay không.

Bạch Thiếu Vân thở dài :

- Nếu Vô Ưu đảo chính là hung thủ đích thực của La gia, điều này cần phải dò xét lại cho thật minh bạch, Bạch Thiếu Vân này càng cảm thấy khó khăn cho Trúc Quỳnh cô nương. Vì ngoài Long Phụng nhị diệp chân kinh mà lúc này đây có thể tạm xem là có chút manh mối để truy tìm hạ lạc thì hãy còn hai phần Ly - Quy nữa kỳ thực vẫn chưa một lần xuất hiện trên gian hồ. Thật không phải dễ tìm.

Trúc Quỳnh vụt nắm chặt hai tay biểu lộ quyết tâm không gì có thể lay chuyển :

- Vạn sự khởi đầu nan. Và giả như việc thu thập là quá khó như Bạch Thiếu Vân huynh vừa đề quyết, muội nghĩ, chỉ cần có thêm phần Long Diệp công phu và gắng công khổ luyện không lẽ bấy nhiêu đó chưa đủ cho Trúc Quỳnh này báo thù?

Bạch Thiếu Vân cười khích lệ :

- Lòng quả cảm của Trúc Quỳnh cô nương khiến Bạch Thiếu Vân cảm phục. Không sai, nếu bỏ qua chuyện Vô Ưu đảo có thể là nghi can từng gây thảm trạng cho La Gia thì với bất kỳ hung thủ nào khác Trúc Quỳnh cô nương chỉ cần luyện mỗi một Phụng Diệp kinh đến đại thành là quá đủ để báo thù. Và còn hơn thế nữa, cô nương sẽ còn là bậc cân quốc anh thư, tha hồ ngạo thị võ lâm, gây khiếp đảm cho lũ ác ma nếu dám đương đầu cùng công phu “Phụng Diệp Lạc Dục” quá ư lợi hại.

La Trúc Quỳnh khấp khởi mừng :

- Bạch Thiếu Vân huynh nói thật chứ? So với tuyệt kỹ Thất đại phái thì công phu Phụng Diệp kinh là thế nào?

Bạch Thiếu Vân đáp :

- Có một câu như thế này, võ quý hồ tinh bất quý hồ đa. Cô nương nếu chịu gắng công khổ luyện thêm đôi ba năm nữa thì đừng nói gì đến Côn Luân phái, tại hạ e kể cả Phương trượng Thiếu Lâm phái cũng không là đối thủ của cô nương.

Trúc Quỳnh bỗng quay nhìn Tiểu Phong :

- Phong ca tin chắc Vô Ưu đảo chính là thù nhân của La gia?

Tiểu Phong có một thoáng lưỡng lự, sau đó mới thở dài đáp :

- Ta thật mong là phải để muội vì không thể báo thù đành bỏ qua và mãi mãi lưu lại cạnh ta. Tuy nhiên, vì chẳng có gì quyết chắc nên ta không thể thừa nhận hoặc phủ nhận. Ta chỉ biết đó là những gì lệnh đường đã đề cập trước khi vĩnh viễn ra đi vì thương thế quá nặng.

Trúc Quỳnh tỏ ra cảm phần :

- Vô Ưu đảo! La Trúc Quỳnh ta quyết không bỏ qua chuyện này. Và nếu chúng đúng là hung thủ sát hại La gia, ta thề tận diệt Vô Ưu đảo, đến từng thân cây ngọn cỏ cũng không tha. Hừ.

Chưa lần nào thấy La Trúc Quỳnh giận dữ như lần này, vì thế Tiểu Phong vừa bàng hoàng vừa ngỡ ngàng, khiến cho dù có nhìn thấy La Trúc Quỳnh lần này thật sự cùng Bạch Thiếu Vân bỏ đi, Tiểu Phong chẳng thể lên tiếng, chỉ biết đứng câm lặng và lấy mắt ngó theo mà thôi.

Kể từ hôm đó về an nhàn thảnh thơi hầu như cũng rời bỏ Tiểu Phong, không hẳn vì cô độc, vì thiếu vắng Trúc Quỳnh mà do một cảm nhận mơ hồ nào đó khiến Tiểu Phong cứ luôn phập phồng và bồn chồn trong dạ.

Tâm trạng này kéo dài được vài ngày và nỗi lo lắng càng lúc càng tăng cao khiến một hôm Tiểu Phong chợt có quyết định.

Nhưng quyết định đó khi vẫn chỉ là ý niệm, chợt Tiểu Phong nghe có tiếng người hắng giọng.

Quay lại nhìn và Tiểu Phong thật sự vui mừng bật hỏi :

- Bạch công tử đã quay lại? Còn Trúc Quỳnh đâu?

Bạch Thiếu Vân trông thật thiếu não :

- Trúc Quỳnh cô nương ư? Nhân huynh, chỉ có nhân huynh mới cứu được Trúc Quỳnh. Tại hạ... tại hạ thật vô dụng.

Tiểu Phong chợt bàng hoàng :

- Quỳnh muội hiện ra sao? Điều gì đã xảy ra đến nỗi cần phải cứu nguy cho Quỳnh muội?

Bạch Thiếu Vân thở dài chán chường :

- Tin về sự xuất hiện của Phụng Diệp kinh khiến Trúc Quỳnh cô nương tự rước họa vào thân. Nàng đang bị một lũ ác nhân sanh đầy tham vọng sanh cầm. Đáng lẽ tại hạ cũng chịu chung số phận nếu như bọn chúng không cần một vật và nhất là cần có một người đưa tin đến nhân huynh. Chúng chỉ cho tại hạ kỳ hạn có ba ngày. Mong nhân huynh đại lượng bằng mọi giá hãy nghĩ cách cứu lệnh muội.

Tiểu Phong động tâm, đưa mắt nhìn dò xét Bạch Thiếu Vân như thể đây là lần đầu tiên nhìn thấy họ Bạch :

- Bạch công tử vừa bảo Trúc Quỳnh lâm nguy vì gặp một số nhân vật có dã tâm muốn chiếm đoạt Phụng Diệp kinh?

Bạch Thiếu Vân ngại ngần gật đầu :

- Thông tin chúng nắm được thật chuẩn xác. Chỉ sau đôi ba ngày tại hạ cùng Trúc Quỳnh cô nương khởi đầu hành tẩu giang hồ chúng đã am tường từng xuất thân võ học của Trúc Quỳnh cô nương. Và bây giờ điều chúng cần để đổi lại sự an toàn cho nàng chính là toàn bộ kinh văn Phụng Diệp kinh. Nhân huynh có thể giao kinh văn đó cho tại hạ để tại hạ đem về cho bọn chúng?

Tiểu Phong chợt xua tay :

- Không cần vội thế đâu. Bạch công tử đoán chắc Quỳnh muội đang bị những nhân vật đó sanh cầm?

Bạch Thiếu Vân quả quyết :

- Nàng sẽ nguy đến tính mạng nếu như không có Phụng Diệp kinh đánh đổi.

Tiểu Phong cau mày :

- Có hai điều Tiểu Phong ta vẫn chưa hiểu, mong được Bạch công tử chỉ giáo. Thứ nhất Bạch công tử từng tự hào bọn ác nhân chỉ cần nghe đến công tử là kinh tâm vỡ mật, nhưng thật sự thì công tử vẫn để Trúc Quỳnh sa vào tay bọn chúng, ở đây có mâu thuẫn.

Bạch Thiếu Vân thở dài :

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Tại hạ vì thiếu cảnh giác nên lâm kế tiểu nhân. Đến khi nhận ra sự thế thì mọi việc đã muộn màng.

Tiểu Phong vẫn truy vấn :

- Nhưng lúc này chúng vẫn để công tử thông dong? Nếu Tiểu Phong ta hiểu đúng thì chúng cho công tử được tự do là để thay chúng nhận kinh văn võ học Phụng Diệp Kinh từ tay ta và mục đích là đổi sự an toàn cho Trúc Quỳnh?

Bạch Thiếu Vân tỏ ra dè dặt, không chỉ qua ánh mắt cử chỉ mà còn qua lời đang giải thích :

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Tại hạ tuy tự phụ là cao thủ chi trung hào kiệt nhưng đây chỉ là so với lớp người trạc tuổi. Và kỳ thực trên giang hồ không thiếu gì những bậc kỳ nhân ẩn sĩ, thế ngoại cao nhân. Bản lãnh của tại hạ so với họ chỉ là ánh đom đóm so với vầng nhật chói ngời. Huống chi...

- Nghĩa là Trúc Quỳnh đang bị những cao nhân vào hàng thế ngoại ra tay uy hiếp?

Bạch Thiếu Vân không minh định cũng không phủ nhận :

- Cũng như võ học, tâm cơ của họ cũng vào loại khó lường. Nhân huynh đừng thấy tại hạ đang thung dung tự tại mà nghĩ tại hạ muốn hành động như thế nào cũng được. Trái lại tại hạ vẫn đang bị họ khống chế. Nói đúng hơn, nếu lần này tại hạ không đưa được kinh văn Phụng Diệp kinh về cho họ thì không riêng gì Trúc Quỳnh gặp họa sát thân, đến tại hạ e không có cơ hội sống còn. Xin nhân huynh đừng chần chừ nữa mà hãy mau mau...

Tiểu Phong lại xua tay và lần này kiên quyết ngắt lời Bạch Thiếu Vân :

- Như vừa nói ta có đến hai nghi vấn cần minh bạch. Và theo nghi vấn thứ nhất, dựa vào những gì công tử vừa giải thích, chúng ta có thể tạm kết luận Trúc Quỳnh bị lâm nguy bởi những nhân vật mà chính công tử thừa nhận bản thân không là đối thủ?

Nhất mực nhấn nại, Bạch Thiếu Vân đáp :

- Đúng vậy. Vì thế, cứu người là trọng, xin nhân huynh khẩn trương cho.

Tiểu Phong gật đầu đáp ứng :

- Dĩ nhiên ta không thể không khẩn trương. Nhưng mà thế này.

Bạch Thiếu Vân nôn nóng :

- Nhân huynh muốn hỏi gì chờ sau khi cứu Trúc Quỳnh xong hãy hỏi. Còn lúc này...

Tiểu Phong cũng tỏ ra nôn nóng không kém :

- Chính vì muốn cứu Trúc Quỳnh nên ta không thể không dò hỏi cận kẽ. Là thế này, họ cần gì nữa Phụng Diệp kinh vị tất sẽ khiến họ bất phàm hơn?

Bạch Thiếu Vân thở dài ngao ngán :

- Tham vọng của con người là không đáy. Với những nhân vật võ lâm thì dù có am hiểu thêm một vài loại tuyệt kỹ khác cũng không bao giờ bị họ cho là thừa. Chỉ có nhân huynh vì không có duyên nợ, cũng không là người thuộc giới võ lâm nên mới xem thường Phụng Diệp kinh.

Tiểu Phong gật gù :

- Ý công tử muốn nói chính công tử cũng sẽ vui mừng nếu tình cờ có được Phụng Diệp Kinh?

Tỏ ra bị xúc phạm, Bạch Thiếu Vân nhăn mặt :

- Tại hạ cần Phụng Diệp kinh là để đổi sự an toàn cho Trúc Quỳnh cô nương, nhân huynh xin chớ quên điều này.

Tiểu Phong cười :

- Được rồi. Ta sẽ không quên như thế nữa. Trái lại ta vừa chợt nhớ ra một điều.

Bạch Thiếu Vân thoáng giật mình :

- Là điều gì?

Tiểu Phong thở ra.

- Công tử bảo những cao nhân này vừa có võ học cao thâm vừa có tâm cơ khó lường?

Bạch Thiếu Vân thừa nhận :

- Không sai. Vì thế tại hạ đành thúc thủ, vô kế khả thi, không còn cách nào khác để giải nguy cho Trúc Quỳnh ngoài việc tuân thủ và đưa kinh văn Phụng Diệp về cho họ.

Tiểu Phong chợt cau mày lẩm bẩm :

- Vậy thì lạ quá?

- Sao?

Tiểu Phong nhìn họ Bạch :

- Bảo họ có tâm cơ khó lường. Nghĩa là họ có lắm mưu ma kế quỷ. Sao họ không dùng tâm cơ đó để bắt buộc hoặc lừa Trúc Quỳnh nói cho họ biết kinh văn Phụng Diệp? Trừ phi...

Bạch Thiếu Vân chột háng giọng :

- Trừ phi thế nào?

Tiểu Phong sa âm nét mặt :

- Trừ phi Trúc Quỳnh không hề rơi vào tay họ. Hoặc giả có bị họ bắt giữ nhưng nay đã thoát. Vậy là họ chuyển sang Tiểu Phong ta, mong chiếm hữu Phụng Diệp kinh từ tay ta.

Và Tiểu Phong đột ngột hỏi :

- Công tử có thừa nhận đây là điểm mâu thuẫn khiến bất kỳ ai thoát nghe cũng cảm thấy nghi ngờ không?

Sắc diện của Bạch Thiếu Vân đanh lại :

- Nói tóm lại, nhân huynh bằng mọi cách vẫn không chấp nhận giao Phụng Diệp kinh, dù cho bất kỳ ai?

Tiểu Phong cười khẩy :

- Dù muốn giao cũng không có gì để giao.

Bạch Thiếu Vân kinh ngạc :

- Nhân huynh nói thế là ý gì?

Tiểu Phong nhún vai :

- Đâu có gì khó hiểu, công tử. Vì sau khi chỉ điểm và nhận thấy Trúc Quỳnh đã lau thông kinh văn Phụng Diệp Kinh dĩ nhiên đã bị ta phế bỏ.

Bạch Thiếu Vân chột mỉm cười :

- Có bị phế bỏ cũng chang sao, vì kinh văn đó dù sao vẫn còn nguyên vẹn.

Tiểu Phong kinh tâm :

- Ý công tử là...

Bạch Thiếu Vân phá lên cười :

- Nhân huynh thừa hiểu tại hạ định ám chỉ điều gì mà. Vả lại, ha... ha... tại hạ thật sự lằm khi ngỡ rằng có thể dễ dàng dùng tiểu kế thuyết phục nhân huynh. Hóa ra nhân huynh tuy không am hiểu võ công nhưng lại thừa ranh mãnh để khám phá ý đồ của ta. Vậy thì chỉ còn mỗi một cách để chiếm hữu Phụng Diệp kinh từ nhân huynh mà thôi. Và lần này có lẽ Tiểu Phong người thừa hiểu ta muốn nói gì. Ha... ha...

Tiểu Phong bàng hoàng và cố kìm chế nỗi sợ hãi để bật hỏi nhanh một câu :

- Rốt cuộc, Trúc Quỳnh tuy vẫn bình yên nhưng vì đã tâm muốn chiếm đoạt Phụng Diệp kinh nên suốt từ đầu đến giờ người đều bịa chuyện?

Bạch Thiếu Vân cười to hơn :

- Không sai. Và có một câu này có lẽ người đã từng nghe, người vốn vô tội nhưng do giữ báu vật nên kể như có tội. Riêng ta, trong trường hợp này muốn tặng thêm người một câu. Đó là đừng lằm lằm khi nghĩ hễ người không gây sự với người thì mãi mãi không bị người đắ tội. Nếu người muốn toàn mạng, ha... ha... hãy ngoan ngoãn dùng trí nhớ ghi chép lại toàn bộ kinh văn Phụng Diệp kinh mà ta tin rằng người không bao giờ dễ quên. Bằng không, đừng trách Bạch Thiếu Vân ta phải dùng vũ lực để cuối cùng người vẫn phải tuân thủ theo từng mệnh lệnh của ta. Ha... ha...

Nhân lúc Bạch Thiếu Vân vẫn cười Tiểu Phong vụt xoay người tìm phương bỏ chạy.

Nhưng, “vút” Bạch Thiếu Vân đã nhanh quá nhanh chột xuất hiện chặn lối Tiểu Phong.

Môi miệng y nở nụ cười đắ ý :

- Bản thân người không biết võ công, người còn tìm cách bỏ chạy là đùa với chính sinh mệnh người đó.

Tiểu Phong rơi vào cảnh ngộ thất vọng, đành thở dài :

- Ta muốn biết thật rõ về tình trạng Trúc Quỳnh lúc này.

Bạch Thiếu Vân gật gù :

- Về nàng, người có thể yên tâm. Vì với bản lãnh của nàng lúc này. Ta đâu tạo nghi ngờ cho nàng. Cũng có thể nói nàng sẽ mãi mãi là bằng hữu của ta và nếu hợp thiên ý ắt sẽ có lúc nàng và ta kết thành phu phụ.

Đột nhiên Bạch Thiếu Vân đổi tính giọng ôn hòa :

- Người rất lo cho nàng, ngay từ đầu nhìn thấy người ta đã nhận biết điều đó. Hãy thành toàn cho ta. Nàng và ta sẽ xứng với nhau hơn nếu ta sau này cũng có bản lãnh cao minh như nàng.

Lời của Bạch Thiếu Vân như có vẻ sắp thuyết phục Tiểu Phong. Khiến Tiểu Phong bật hỏi :

- Nghĩa là lúc này bản lãnh của người không sánh bằng Trúc Quỳnh?

Y bối rối :

- Muốn phân định hơn kém cần phải ít nhất một lần giao thủ. Nhưng ta đâu thể hành động như thế một khi đã có ý định cùng nàng gả nghĩa trăm năm.

Tiểu Phong vẫn tiếp tục gặng hỏi :

- Nhưng chí ít ở người cũng phải có phần nào đó nhận định. Hãy thú thật đi, tự người đã cảm thấy người không đối phó nổi võ học Phụng Diệp kinh, đúng không?

Bạch Thiếu Vân miễn cưỡng giải thích :

- Như ta đã nói, võ quý hồ tinh. Tuy nhiên so về mức thành tựu nếu có hai nhân vật cùng khổ luyện như nhau nhưng với hai loại võ học tuyệt kỹ khác nhau thì nhân vật nào luyện được chỉ cần một trang Tứ Bối Diệp, Diệp Lạc bí lục ắt có bản lãnh cao minh hơn. Có kết quả này là do Diệp Lạc bí lục vốn là chân kinh mang tâm pháp thượng thừa. Tuyệt học của các phái vị tất sánh bằng.

Tiểu Phong gằn giọng :

- Người bố trí Trúc Quỳnh ở đâu để người có thể một mình quay về đây tìm ta?

Bạch Thiếu Vân cười mãn nguyện :

- Nàng chưa từng đặt chân đi đâu khác ngoài chỗ lưu ngụ cô quạnh này. Huống chi nàng lại còn là nữ nhân. Thử hỏi nữ nhân nào không bị những y phục đẹp và những tư trang xinh xắn quyến rũ? Ta chỉ cần trao cho nàng một lượng lớn kim ngân là đã đủ cầm chân nàng chí ít cả một ngày dài ở trấn thành gần đây. Nàng và ta sẽ hội diện, nàng thì hài lòng với những gì lần đầu tiên sắm sanh. Phần ta cũng mãn ý nếu người chấp thuận truyền thị Phụng Diệp kinh. Thế nào?

Tiểu Phong thở dài :

- Người đã sắp đặt mọi việc thật khéo ắt hẳn người có mang theo văn phòng tứ bảo, giấy và bút mực?

Bạch Thiếu Vân cười hề hề :

- Đương nhiên là có đủ. Đây.

Y cho tay vào bọc áo và lôi ra cả một tập giấy lẫn một nghiên mực đầy.

Nhận lấy những thứ Bạch Thiếu Vân trao, Tiểu Phong đột ngột trở đầu bút và tự đâm một nhát thật mạnh vào lồng ngực bên tả.

“Soạt!”

Tuy bất ngờ vì hành vi tự sát của Tiểu Phong nhưng Bạch Thiếu Vân ngay lúc đó chỉ cần vung tay hất nhẹ một kinh là đã đủ đẩy Tiểu Phong ngã bật giữa.

Cũng nhanh tương tự, Bạch Thiếu Vân vụt chồm đến và dễ dàng đoạt lại chiếc bút vừa biến thành hung khí cho Tiểu Phong tự sát.

Y nhìn vào vết thương đang phun huyết từ lồng ngực bên tả của Tiểu Phong và cười khinh miệt :

- Có những việc mà người không am hiểu võ học không bao giờ đủ năng lực thực hiện. Vì với ta, nếu thân bút bằng gỗ này thừa giúp ta hạ thủ bất kỳ kẻ địch nào thì nó lại là vật quá yếu ớt mỏng manh, cũng khiến người kém sức như ngươi không thể hoàn thành việc tự sát. Nhưng dù sao ta vẫn phải thừa nhận ở người cũng có những hành vi không thể nào hiểu nổi. Nói đi, vì sao ngươi nảy ý tìm chết?

Tiểu Phong cảm phẫn và cũng tự nhìn vào vết thương chỉ đủ làm cho bản thân đau đớn nhưng lại không đủ đem đến sự giải thoát :

- Đối với ta, chỉ cần Trúc Quỳnh bình yên thì cái chết nào có gì đáng sợ. Ngươi giết ta đi và đừng bao giờ mơ tưởng đến việc chiếm đoạt Phụng Diệp kinh vốn là sở học chỉ thuộc về một mình Trúc Quỳnh.

Y cười nhạt và nhẹ nhàng từ tốn vừa điểm huyết chỉ huyết vừa rắc một ít kim sang đan dược vào vết thương cho Tiểu Phong :

- Ngươi không biết võ công, đó là điều duy nhất khiến ngươi không còn chút quyền hạn gì trên chính sinh mệnh của ngươi. Hãy nghĩ lại đi, con sâu cái kiến còn thiết tha với mạng sống lẽ nào ngươi thì không?

Tiểu Phong nằm yên, nhắm mắt lại, không đối đáp cũng không nhìn gã Bạch Thiếu Vân nữa.

Họ Bạch vẫn nói :

- Giới giang hồ thường có câu: Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt. Ngươi có hiểu câu này hàm ý gì chẳng? Nếu hiểu thì đừng khích nộ ta. Nhược bằng không hiểu, được, ta sẽ cho ngươi ném qua thủ đoạn của ta.

Lập tức ở vết thương của Tiểu Phong chợt nhói đau, khiến Tiểu Phong không thể không mở mắt nhìn.

Và vừa nhìn thấy những gì Bạch Thiếu Vân đang hành động, Tiểu Phong thét lên :

- Ngươi là thú đội lột người ư? Muốn giết ta thì cứ giết, sao ngươi đủ nhẫn tâm dùng ngón tay thọc xoáy vào vết thương của ta?

Lúc đó Bạch Thiếu Vân quả nhiên vẫn còn cầm ngón tay trở vào người Tiểu Phong qua miệng vết thương do chính Tiểu Phong tự gây ra. Y vừa cười vừa hỏi :

- Đến cái chết ngươi còn không sợ, chỉ một chút đau đớn đã kêu thét lên thế sao? Nói mau, ngươi thuận hay không thuận giao cho ta toàn bộ kinh văn Phụng Diệp kinh?

Vết thương nếu mới lúc này đã cầm huyết nhờ vào kim sang và thuật điểm huyết chỉ huyết của Bạch Thiếu Vân thì bây giờ lại tươm huyết, trào ra xung quanh ngón tay trở của họ Bạch. Tiểu Phong kinh hoàng nhìn họ Bạch đang chực ngoáy động ngón tay :

- Sĩ khả sát bất khả nhục. Nếu ngươi đủ nhẫn tâm thì giết ta đi.

Y cười :

- Ta cần gì cầu mạng của ngươi. Đừng quên, cái ta cần chính là kinh văn Phụng Diệp.

Nói đi, thuận hay không thuận?

Và như Tiểu Phong đang tận mắt mục kích, Bạch Thiếu Vân hỏi xong lập tức vừa ngoáy vừa từ từ chọc sâu ngón tay trở của y vào vết thương trên người Tiểu Phong.

Nỗi đau rất như bị cháy bỏng là không thể tả, khiến Tiểu Phong bật gào vang :

- A... a...

Y cười thật to :

- Thuận hay không thuận nào? Ha... ha...

Tiểu Phong thì gào trong nỗi kinh hoàng :

- A... a...

Kẻ cười người gào thét không một ai nhận thấy có sự xuất hiện của một đệ tam nhân.

Cả hai chỉ nhận ra khi thính nhi? chợt bắt được loạt cười quái dị :

- Khá lắm. Tiểu tử ngươi độc ác như vậy thật hợp ý ta. Sao không bỏ phái Côn Luân bái nhận ta làm sư phụ? Ha ha...

Tràng cười làm Bạch Thiếu Vân đưa mắt nhìn. Và y bật kêu :

- Bất Vấn Danh, Kỳ Liên Lão?

Tiểu Phong cũng nhìn và phát hiện đó là một lão nhân tuổi vượt quá lục tuần. Đồng thời ở lão nhân không có điểm gì vượt trội để những người lần đầu tiên gặp lão, như Tiểu Phong lúc này, có thể nhận biết lão nhân là hạng người như thế nào, ngoại trừ cách gọi kỳ lạ của lão như Bạch Thiếu Vân vừa gọi: Bất Vấn Danh.

Tuy vậy, qua thái độ sợ hãi của Bạch Thiếu Vân ngay khi biết lão nhân họ là ai, Tiểu Phong cũng có thể đoán lão nhân là hạng người mà họ Bạch hoàn toàn không muốn gặp gỡ chút nào.

Và đúng như Tiểu Phong đoán, tiếng kêu của Bạch Thiếu Vân làm cho tràng cười của lão nhân đột ngột tan biến, thay vào đó là bộ mặt khó đăm đăm khi lão nhân lên tiếng cất vấn Bạch Thiếu Vân :

- Triệu Khắc Phục giáo huấn ngươi thế nào vậy? Ngoại hiệu của ta đâu phải dành cho hạng tiểu bối như ngươi kêu thế nào tùy ý? Hay ngươi nghĩ Kỳ Liên tứ lão đều là lũ vô dụng, mặc cho tiểu tử ngươi muốn đùa cợt lúc nào cũng được? Phải thế chăng?

Đang ngồi xồm bên cạnh Tiểu Phong, những loạt cất vấn của lão nhân, nhất là tiếng gằn giọng cuối cùng, đã làm Bạch Thiếu Vân đứng bật dậy. Không những thế, y còn lùi về xa hơn, giữ khoảng cách giữa lão nhân và y, và y vừa thủ bộ vừa lấp bắp giải thích, chủ ý vẫn là biện minh cho hành vi mới vừa rồi của y :

- Cây có bóng, người có danh xưng, tại hạ... à à, lão có ngoại hiệu là Kỳ Liên Bất Vấn Danh, văn bối có gọi cũng đâu thể bảo là xúc phạm hay vô lễ?

Bất Vấn Danh Kỳ Liên lão ngoác miệng cười ròn rảng :

- Tuy không xúc phạm nhưng tiếc tay ngươi lại phạm vào điều cấm kỵ của ta. Hay là ngươi chưa được biết điều đó là điều cấm kỵ gì? Có cần ta hạ cố nói cho ngươi biết không, hử? Ha... Ha...

Vậy là Bạch Thiếu Vân càng lùi xa hơn và đến khi y cảm thấy khoảng cách lùi đã đủ an toàn, y vừa tung người tháo chạy vừa lớn tiếng quát :

- Nếu lão định nói hề kể nào để lão mở miệng hỏi đến ngoài ba câu kể đó kể như sẽ bị táng mạng thì điều cấm kỵ đó chưa đủ làm cho ta sợ đâu. Lão đừng dọa ta vô ích. Bái biệt!

“Vút”

Bất Vấn Danh Kỳ Liên Lão lập tức dợm chân toan đuổi theo họ Bạch. Nhưng vì nhìn thấy Tiểu Phong, lão chợt đổi ý, chỉ ném theo họ Bạch một câu đe dọa vị tất có thể lọt vào tai Bạch Thiếu Vân :

- Ngươi nói lời thì hãy nhớ lấy lời. Lần sau liệu hồn đừng để ta nhìn thấy mặt hạng người miệng hùm gan sứa như ngươi.

Tiểu Phong lóp ngóp đứng lên :

- Đa tạ lão gia cứu mạng. Văn sinh xin kiếu từ.

Lão nhân cười lạnh :

- Đừng đa tạ quá sớm, chủ ý của lão phu chẳng phải muốn cứu mạng ngươi.

Tiểu Phong có một thoáng khựng người nhưng sau đó vụt hiểu :

- Lão gia cũng quan tâm đến Phụng Diệp kinh?

Lão nhân gật đầu :

- Lão phu không ngại khi thừa nhận so về độc ác gã họ Bạch tuyệt đối không thể sánh bằng lão phu. Người nên tự hiểu hậu quả sẽ như thế nào nếu người bắt buộc lão phu phải giở thủ đoạn.

Tiểu Phong chột nhún vai :

- Văn sinh cũng đâu muốn ném nữa những đau đớn về thể xác. Vì thế lão gia cũng bắt tất dùng đến thủ đoạn.

Lão nhân tỏ ra ngạc nhiên :

- Người nguyện ý giao phó Phụng Diệp kinh cho lão phu? Ất là có điều kiện? Nói đi, có phải người cảm hận họ Bạch, muốn lão phu thu nhận và chỉ điểm võ công để tự tay báo thù?

Tiểu Phong cười khẩy :

- Sở học của lão gia cao minh như thế nào nếu so với tuyệt kỹ Phụng Diệp kinh?

Hỏi nhưng không chờ lão nhân đáp, tự Tiểu Phong đã nói luôn :

- Vì không cao minh bằng nên lão gia mới động tâm về Phụng Diệp kinh, đúng không? Nếu là vậy văn sinh cần gì bái ai khác làm sư phụ một khi bản thân đã thuộc nằm lòng toàn bộ kinh văn tuyệt kỹ đó? Điều kiện của văn sinh không liên quan đến võ công.

Lão nhân cười lạt :

- Nhưng người chưa từng luyện công, đúng như thế chứ? Chúng tôi thời gian cần thiết để người có đủ bản lĩnh báo thù họ Bạch là quá dài. Người không đợi được lâu nên điều kiện của người sẽ là nhờ đến lão phu báo thù hộ, đúng chứ?

Tiểu Phong thần thiên phủ nhận lời đoán của lão nhân :

- Văn sinh tuy có nôn nóng nhưng chủ ý không phản báo thù. Trái lại xin phiền lão gia giúp cho một việc. Nếu thành sự thì toàn bộ kinh văn Phong Diệp Kinh sẽ là của riêng lão gia.

Không cách nào đoán biết ý tứ của Tiểu Phong, lão nhân đành cau mặt bảo :

- Người nói thử xem.

Tiểu Phong thở dài :

- Tệ muội cần biết rõ chân tướng cũng như tâm địa của họ Bạch. Phiền lão gia hoặc đưa tệ muội đến chỗ văn sinh hoặc dễ hơn là cứ đưa văn sinh đi tìm tệ muội. Điều kiện này kỳ thực chỉ là dễ như trở bàn tay nếu lão gia đáp ứng.

Lão nhân bật cười :

- Đúng là không gì dễ hơn. Tuy nhiên, do tình thế nhất định sẽ có chuyển biến nên lời đề xuất này của người e rằng không dễ thực hiện. Người có hiểu vì sao không? Thử đoán xem nào, ha... ha...

Tiểu Phong lại bị văng động thính nhĩ vì buộc phải nghe một loạt cười ầm vang như tiếng sấm do lão nhân không hiểu bỗng đặc ý như thế nào lại đột nhiên phát lên cười.

Sau đó, vì vẫn bị ù tai nên Tiểu Phong nghe thì ít mà đoán thì nhiều, đành phải chấp nhận lời giải thích của lão nhân nọ. Lão bảo :

- Sau câu chuyện lần này, mọi thông tin về người, là người tuy không am hiểu võ học nhưng lại nắm giữ toàn bộ kinh văn của một pho võ học thượng thừa, ắt sẽ bị Bạch Thiếu Vân loan truyền động khắp. Điều này có nghĩa là từ lúc này trở đi người nghiễm nhiên biến thành của báu cho vạn vạn người tranh nhau chiếm hữu. Lão phu dù tự phụ có sở học kinh nhân nhưng vẫn kham không nổi nếu lúc nào cũng có người đi kè kè một bên. Người hiểu chứ?

Tiểu Phong mai mỉa :

- Không lẽ lão gia không có huynh đệ, bằng hữu? Với thế lực của cả Tứ lão Kỳ Liên hợp lại lẽ nào lão gia sợ? Trừ phi lão gia chỉ có ý chiếm đoạt tuyệt học nhưng không muốn trao đổi dù với bất kỳ điều kiện cực dễ nào. Nếu là vậy hoặc lão gia chỉ nhận được một thi thể câm lặng của văn sinh hoặc có nhận được tuyệt học thì đó chỉ là thứ tuyệt học hoàn toàn vô dụng.

Từ đôi mắt lão nhân liền bắn xạ ra hai tia hung quang khiếp người :

- Người nói người thà chết, sau khi để lão phu phát hiện kinh văn người chép lại chỉ là thứ kinh văn nguy tạo?

Tiểu Phong ung dung đáp lời.

- Đó là thứ duy nhất khiến văn sinh tạm thời chiếm ưu thế. Bất quá cũng là một lần chết, văn sinh đau ngại khi phải nguy tạo thứ kinh văn có thể bảo chỉ đem đến bất lợi cho lão gia.

Lão nhân vẫn xạ nhìn Tiểu Phong bằng những tia tinh quang uy hiếp :

- Người lập thế sẽ giao kinh văn thật một khi bọn lão phu đáp ứng điều kiện của người?

Tiểu Phong hỏi ngược lại :

- Dùng đến chữ “bọn” phải chăng lão gia chấp thuận tung cả Tứ lão Kỳ Liên vào cuộc?

Lão nhân cười ngạo nghễ :

- Bọn lão phu bình thân như thủ túc. Và một khi cả Tứ lão Kỳ Liên đều xuất mã, dù rừng đao núi kiếm cũng không dễ ngăn bước bọn lão phu. Chúng ta đi.

Giọng của Tiểu Phong chợt khàn đi một cách khó hiểu :

- Chúng ta đi đâu?

Lão đáp :

- Đưa người đi tìm ả Trúc Quỳnh nào đó vừa là hành vi mạo hiểm vừa xuẩn động. Sẽ dễ hơn nếu đưa người đến chỗ lão phu trước. Sau đó, với mọi bố trí do cả Tứ lão Kỳ Liên cùng sắp bày, không chỉ bản thân người bình yên vô sự mà một người trong bọn lão phu cũng dễ dàng tìm và đưa ả Trúc Quỳnh đến chỗ người. Được chứ?

Tiểu Phong sau một loạt thở ra nhè nhẹ đã kịp lấy lại giọng nói bình thường :

- Lão gia có chủ ý như thế quả là cao kiến. Có thể bảo mười phần đến chín Phụng Diệp kinh đã thuộc về Tứ lão Kỳ Liên. Văn sinh thật sự yên tâm.

Lão nọ đắc ý, vội nhắc Tiểu Phong lên và thi triển khinh công lao đi vùn vụt.

3. Tranh Nhau Phụng Diệp, Quần Long Hiện

Trước mặt chúng ta là dãy Kỳ Liên sơn.

Lão Bất Vấn Danh vừa đặt Tiểu Phong đứng trên nền đất vừa giải thích :

- Người có thể tưởng tượng hình dạng của dãy núi không khác gì quái thú Kỳ Liên trong tư thế vọng nguyệt chờ một đêm trăng tròn hí nguyệt vờn phong.

Tiểu Phong lấy làm lạ nhìn lão :

- Văn sinh trộm nghĩ chỉ những ai có cuộc sống thanh nhàn tâm tư khoáng đạt mới phát hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn qua những hình dáng tầm thường bên ngoài của từng cảnh quan vạn vật. Không ngờ lão gia lại là hạng người như thế.

Lão ngoác mồm cười đắc ý :

- Đâu phải do lão phu phát hiện điều này. Kỳ thực vì nghe mọi người nói mãi, lão phu càng nhìn càng thấy giống nên cứ thế nói theo. Người chớ quá khen.

Một lần nữa Tiểu Phong càng thêm lạ về lão Bất Vấn Danh :

- Phàm bất luận ai nếu lâm trường hợp này hẳn được khen đều nhận là do mình nghĩ ra. Sao lão gia không hành động như thế vì thừa biết văn sinh không thể nào nhận ra?

Lão bữu môi :

- Có lẽ người phần nào đoán ra bọn lão phu luôn được liệt vào hạng cùng hung cực ác. Nhưng ác thì ác bọn lão phu bình sinh vẫn không có thói quen nghe những lời xu nịnh. Được người khen ai lại không thích, nhưng sẽ được lợi gì nếu tiếng khen đó không thuộc về bản thân? Chỉ những hạng ưa nghe lời dối trá mới có hành vi mạo nhận, thích sở hữu những gì không do bản thân sở hữu.

Dứt lời, chủ ý là muốn kết thúc câu chuyện, lão chợt tiến lại gần một cội cây thật to ven đường và thi triển một thủ pháp kỳ bí lên cây, phần sát gốc.

Tiểu Phong kinh hãi nhìn cội cây, nếu chỉ mới trước đó một lúc hãy còn nguyên vẹn thì bây giờ, sau khi lão Bất Vấn Danh thi triển thủ pháp, ở cội cây đã xuất hiện một chữ “Tứ” khuyết thật sâu vào thân cây khiến bất kỳ ai chỉ cần lướt mắt nhìn qua là nhìn thấy ngay chữ “Tứ” này.

Tiểu Phong đang cơn kinh hãi, không nhận ra bản thân đang buột miệng hỏi lão :

- Trong tay không một tác sất, lão gia làm thế nào có thể vạch ký tự vừa rõ vừa sâu vào thân cây? Và lão gia vạch như thế để làm gì?

Lão đã lùi lại cạnh Tiểu Phong đang đặc ý chiêm ngưỡng chữ “Tứ” là kiệt tác do lão vừa thực hiện :

- Chỉ khi nào người am hiểu võ công nhất là có nội lực thâm hậu, mới biết lão phu làm thế nào vạch được tiêu ký vào thân cây. Tương tự, vì đó là tiêu ký tên chỉ khi nào người là nhân vật giang hồ mới hiểu lão phu dùng tiêu ký đó để thông tin đến các bằng hữu. Nhưng tiếc thay người lại không am hiểu võ công.

Tiểu Phong gật đầu, mắt vẫn nhìn vào chữ “Tứ” mà theo lão nhân đó là tiêu ký để thông tin lẫn nhau :

- Hóa ra Tứ lão Kỳ Liên không phải lúc nào cũng lưu ngụ ở Kỳ Liên sơn này. Lão gia đến lúc này mới dùng tiêu ký để thông tin, phải mất bao lâu Tam lão còn lại mới theo tiêu ký này đến hội ngộ cùng lão gia? Và sẽ như thế nào nếu có người dựa theo tiêu ký này lưu lại nhiều ám hiệu giả mạo khác khiến Tứ lão Kỳ Liên khó lòng hội ngộ đúng hạn định?

Lão cười tự phụ :

- Người tưởng tiêu ký này dễ bị giả mạo lắm sao? Muốn thế, thoát tiên người phải có công phu hỏa hầu chí ít là ngang bằng lão phu, để từng nét chữ đều phải sâu như nhau, không phải dễ thực hiện đâu. Kể đó, người cũng cần dùng đúng thứ công phu tuyệt học lão phu dùng. Nếu dùng thứ công phu khác phần thân cây bị khuyết sâu vào chỉ độ nửa ngày là nhựa thấm đen, không như thứ công phu lão phu thực hiện, tiêu ký kia vẫn mãi tươi mới, chí ít cũng kéo dài năm bảy ngày.

Tiểu Phong gật đầu thán phục :

- Nghĩa là chỉ năm bảy ngày nữa là cùng, Tứ lão Kỳ Liên cùng sẽ tề tựu đông đủ? Hay nói đúng hơn chữ “Tứ” kia còn là hạn kỳ họp ngộ?

Lão ngạc nhiên :

- Ai cũng hiểu chữ Tứ kia là ám chỉ Tứ lão Kỳ Liên. Vì sao người nghĩ đó cũng là hạn kỳ.

Tiểu Phong nhún vai :

- Nếu đã lưu ký tự để thông tin thì tối thiểu cũng phải hàm chứa ba loại thông tin. Thứ nhất, ai lưu ký tự; thứ hai lưu cho ai; sau cùng thì đó là thời gian và địa điểm. Và như lão gia vừa giải thích thì dựa vào loại công phu lưu ký tự nghiêm nhiên đã hàm chứa sẵn loại thông tin đầu. Thông tin thứ hai thì chữ “Tứ” kia do ai cũng hiểu là ám chỉ Tứ lão Kỳ Liên nên điều này không cần giải thích gì thêm. Riêng về địa điểm và thời gian, do nơi này là quá gần Kỳ Liên sơn nên dãy núi chính là nơi hội diện. Vậy tại sao văn sinh không nghĩ chữ “Tứ” kia cũng ám chỉ luôn về thời gian cần gặp mặt?

Lão nhìn và tỏ ra dè dặt với Tiểu Phong :

- Người khá thông tuệ đấy. Vậy tại sao người không dùng điều đó vào việc luyện võ? Hay vì người thông tuệ nên quyết định lánh xa những ân oán cùng mọi gian nguy của kiếp sống giang hồ?

Tiểu Phong cười lạt và chợt hỏi lão :

- Lão gia là bậc cao nhân về võ học. Vậy nói đi, lão gia định luyện võ đến mức độ nào được gọi là đủ?

Lão thoảng giật mình :

- Đủ ư? Biết đến mức nào là đủ chứ? Tuy vậy, giả như lão phu có một kẻ thù và cần phải tiêu diệt kẻ thù đó cho bằng được, có lẽ lão phu chỉ cần mức võ học cao minh hơn kẻ đó một ít là đủ.

Tiểu Phong lại hỏi :

- Nhưng đã là người, ai ai cũng có gia thân hoặc bằng hữu. Vậy nếu những kẻ đó vì muốn báo thù cho nhân vật đã bị lão gia hạ sát, họ cũng gắng công khổ luyện sao cho võ học họ cao minh hơn lão gia một ít, lão gia sẽ đối phó với họ như thế nào?

Lão cười :

- Dương nhiên để bảo toàn tính mạng, lão phu hoặc là loại trừ ngay mọi hậu họa từ trong trứng nước, hoặc là trăm thảo trừ căn, hoặc không bao giờ lơ là chuyện luyện công để lúc nào cũng có thân thủ cao minh hơn thù gia một ít.

Tiểu Phong cũng cười :

- Nghĩa là việc luyện võ đối với giang hồ không bao giờ được xem là đủ?

Lão đáp một cách quả quyết :

- Không bao giờ.

Tiểu Phong thở dài :

- Vì thế đó là nguyên do khiến văn sinh nghĩ bản thân thà không luyện võ còn hơn. Hoặc chỉ luyện khi nào bản thân tình cờ có được tuyệt học cõi thế, thứ được gọi là Thiên hạ vô địch.

Lão ngớ ngàng :

- Không hề có thứ công phu đó. Hoặc may ra trừ phi người cùng một lúc có được đủ Tứ Bối Diệp, Diệp Lạc bí lục. Chỉ như thế người mới đạt mức thiên hạ đệ nhất nhân. Nhưng đó là điều không thể, vì cho đến tận bây giờ, đã gần năm mươi năm bọn lão phu bỏ công truy tìm vẫn chưa phát hiện hạ lạc của Tam bối Diệp - Long - Ly - Quy còn lại. Riêng về Phụng Diệp kinh thì bây giờ mới có.

Chợt có một tràng cười the thé từ xa vọng đến :

- Bất Vấn Danh đại lão nhi đừng quá tự tin nghĩ Phụng Diệp kinh đã lọt vào tay lão. Chưa đến lượt lão chiếm hữu Phụng Diệp kinh đâu. Ha... Ha...

Lão Bất Vấn Danh cau mặt :

- Nghe như là mục Quái Diện Ma Nương? Chẳng phải mục từng bị lão Vô Ưu phế bỏ võ công, để về Miêu Cương năm mươi mấy năm trước sao? Và giả như mục có cách khôi phục võ công thì với chút công phu mới khôi phục, tài cán gì mục đến đây khua môi múa mép?

“Vút”

Trước mắt Tiểu Phong, một lão Quái bà chợt xuất hiện. Với diện mạo nhăn nhúm, do tuổi đời chồng chất nhiều hơn là do những vết sẹo hằn sâu, lão Quái bà cười móm mém :

- Bậc quân tử chỉ cần cách nhau ba năm là đã thấy khác, huống hồ chuyện lão thân bị phế bỏ võ công đã năm mươi mấy năm trôi qua. Bất Vấn Danh lão nhi người hà cố gì cứ tỏ ra kinh ngạc? Riêng nói về tài cán, hà... hà... đấy là điều lão thân đang cần ẩn chứng. Lão có dám cùng lão thân đánh cược không?

Lão Bất Vấn Danh bất giác phá lên cười :

- Suýt nữa lão phu quên mục có chỗ dựa gọi là Miêu Cương nhị bảo. Phải chăng vì nôn nóng quyết phục thù, mục đã mạo hiểm với sinh mạng bằng cách liều lĩnh dùng Đệ nhất bảo là Vạn Niên Hắc Tri Thù để gắng luyện thành độc công Hắc Phi Mao Tri Thù Vạn Vũ? Nhờ đó mục mới có đởm lược gặp lão phu để tranh giành Phụng Diệp kinh?

Mục Quái Diện Ma Nương phản nộ :

- Quá am tường về Độc công Hắc Phi Mao Tri Thù Vạn Vũ của lão thân, phải chăng bọn Kỳ Liên tứ lão các người từng có quan hệ với lão thất phu Vô Ưu? Nói mau, đó là mối quan hệ như thế nào?

Lão Bất Vấn Danh cũng động nộ :

- Chớ nói nhảm, Vô Ưu đảo cũng là thù nhân của bọn lão phu. Nếu có quan hệ thì đó là song phương luôn ở thế tử đối đầu không hề có thêm mối quan hệ nào khác.

Quái Diện Ma Nương cau mặt :

- Nếu đúng như thế sao bọn người am hiểu quá rõ về độc công của lão thân? Là điều mà khắp thiên hạ này ngoài lão thân chỉ có thêm lão thất phu Vô Ưu là am hiểu?

Lão Bất Vấn Danh lại cười :

- Bất luận chuyện gì, nếu muốn người người đừng biết thì chớ có hành động. Độc công đó một khi đã qua tai hai người có sao không lan truyền đến tai nhiều người khác? Mục đừng phí lời nữa. Hãy nói mau mục muốn đánh cược như thế nào?

Mục Quái bà tỏ ra cẩn trọng :

- Đã biết lão thân dựa vào độc công thiên hạ đệ nhất vô song, Bất Vấn Danh lão nhi người vẫn có đởm lược định cùng lão thân ẩn chứng võ học ư? Hay người cũng am hiểu luôn thuật phòng thân, không hề ngại bị Độc công tác dụng?

Lão Bất Vấn Danh bảo :

- Thiên cơ bất khả lậu. Hay mục đã sợ? Nếu vậy, lão phu không miễn cưỡng. Cáo biệt.

Với tư thế ung dung lão Bất Vấn Danh bước đi và ra hiệu cho Tiểu Phong cùng đi.

Tiểu Phong tuy theo chân lão nhưng vẫn len lén nhìn mục Quái Diện Ma Nương.

Mục đang phân vân, vì thế không có phản ứng nào khác ngoài việc hậm hực nhìn theo lão Bất Vấn Danh. Tiểu Phong hiểu đây là vì mu ngại lão Bất Vấn Danh không chỉ am hiểu độc công gì đó của mục mà còn liệu sẵn phương cách hóa giải hoặc khắc chế, khiến mục chưa cần giao thủ đã như cầm chắc phần bại.

Đột nhiên Tiểu Phong thấy mục động dung, đôi mắt cũng chợt phát lộ hung quang.

Biết ngay có điều bất ổn Tiểu Phong vội gọi lão Bất Vấn Danh :

- Lão gia.

Lão Bất Vấn Danh lập tức nhào ngược người về phía sau, vươn tay chộp vào Tiểu Phong, đồng thời vận dụng ngay khinh thân pháp để đưa Tiểu Phong cùng đi.

“Vút!”

Thì đúng lúc này kể cả Tiểu Phong cũng nghe mục Quái Diện Ma Nương bật rít the thé :

- Bọn người thật to gan, dám lên bám theo dò xét hành tung của lão thân ư? Bọn người muốn chết.

Tiểu Phong ngoái đầu nhìn lại phía sau và thấy xung quanh mục Quái Diện Ma Nương lúc này có ít nhất là hơn mười nhân vật võ lâm có lẽ vừa xuất hiện, đang bị mục xuất thủ tấn công vào họ.

Toan nói cho lão Bất Vấn Danh biết rõ tình huống này Tiểu Phong chợt nghe lão hừ ạt :

- Thất đại phái đã đến, nhanh thật đấy. Lão phu quả sai lầm khi để gã Bạch Thiểu Vân an toàn thoát đi. Nếu Tứ lão Kỳ Liên không kịp hội diện phen này lão phu e chẳng còn cơ hội hưởng dụng Phụng Diệp kinh. Hừ!

Lão đưa Tiểu Phong đi nhanh hơn chứng tỏ lão đang sợ hãi trước viễn cảnh sẽ một mình đơn thân độc lực cùng Thất đại phái đối đầu.

Với ý dò xét, Tiểu Phong khẽ hỏi lão :

- Độc công nếu để Quái Diện Ma Nương thi triển phải chẳng hậu quả rất lợi hại?

Lão Bất Vấn Danh bắt đầu đưa Tiểu Phong lên cao dần theo triền núi Kỳ Liên sơn gập ghềnh :

- Người không am hiểu võ công, quan tâm làm gì việc độc công lợi hại hay không lợi hại?

Tiểu Phong cũng bắt đầu lo sợ vì thấy lão Bất Vấn Danh cứ như loài sơn dương nhảy chuyền từ đỉnh gộp đá chênh vênh này đến đầu một gộp đá khác cũng có vị thế chênh không kém. Và chỉ cần lỡ chân một lần thôi, lão là người am hiểu võ công thì ắt hẳn sẽ không hề hấn gì, riêng Tiểu Phong thì hậu quả đưa đến e cực kỳ thảm khốc một khi bị ngã từ trên cao xuống. Để quên bao nguy hiểm đang chực chờ, sẽ mất mạng như không, Tiểu Phong cố bắt mình không nghĩ đến chuyện đó nữa bằng cách tiếp tục cùng lão Bất Vấn Danh đối thoại, Tiểu Phong hỏi lão :

- Văn sinh hoàn toàn không dám cười chê lão gia. Nhưng phàm nói về Độc công tất ám chỉ chất độc và đã là chất độc thì không hề phân biệt người nào luyện võ, người nào không. Văn sinh không am hiểu võ công lẽ lão không thể không quan tâm đến Độc công của Quái Diện Ma Nương?

“Vút”

Lão Bất Vấn Danh đột ngột nhún mình lên thật cao, nhờ đó lão vượt lên trên một vách đá cao có đến ba, bốn trượng. Và đến khi lão có thể lên tiếng đáp lời thì Tiểu Phong đã nhận ra cả hai lúc này đang hiện diện trên một mặt bình đài bằng đá, khá phẳng và thật rộng, moi hiểm nguy nếu xảy đến từ việc sảy chân kể như không còn nữa. Lão thở trút ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Người lập luận như thế cũng đúng. Nhưng lời lão phu nói vừa rồi cũng không sai. Vì sao người biết không? Vì đối với mọi loại chất độc khác bản thân người vẫn có thể ngăn ngừa bằng cách dùng để thân thể chạm vào hoặc sơ ý hít nhầm chất độc. Riêng độc công của mục Ma Nương lại là Hắc Phi Mao Tri Thù Vạn Vũ, lấy từ vạn vạn những sợi lông nhỏ li ti của loài nhện độc nhất thiên hạ, gọi là Vạn Niên Hắc Trì Thù, một trong Nhị pháp bảo cực kỳ lợi hại của Miêu Cương. Chỉ bị một sợi lông mao phạm vào thôi là độc chất lợi hại cũng đủ lấy mạng một người. Thử hỏi, giả như mục Ma Nương bị thiên binh vạn địch vây hãm, cùng một lúc mục ném cả ra vạn vạn sợi lông mao này, liệu còn được bao nhiêu người may mắn sống sót?

Tiểu Phong rùng mình chấn động :

- Vì thế độc công của mục gọi là Hắc Phi Mao Tri Thù Vạn Vũ?

Lão Bất Vấn Danh bắt giác bật cười :

- May cho người là lão phu đã dùng những lời nói mập mờ khiến mục bán tín bán nghi không dám dùng độc công đó để cùng lão phu đánh cược. Bằng không lão phu dù thua cuộc hoặc mất mạng cùng không có gì oán trách, đã là người giang hồ thủ đoạn không bằng người thì phải cam tâm nhận chịu cái chết. Nhưng để người rơi vào tay mục thì đúng là thê thảm không gì bằng. Người nên cảm kích lão phu mới đúng. Ha... Ha...

Lão đang cười đắc ý, ở đầu kia của bình đài chợt có nhiều nhân vật từ những chỗ kín đáo xuất hiện. Trong số đó có ba lão nhân niên kỷ không kém gì lão Bất Vấn Danh, một lão nhân cười lạnh :

- Thoát được độc công của Quái Diện Ma Nương quả nhiên Bất Vấn Danh người có số may. Nhưng liệu bây giờ người còn gặp may mắn nữa không, điều này đành trông chờ vào thái độ của người đấy. Hừ...

Lão Bất Vấn Danh thất kinh nhìn ba lão nhân nọ.

- Không Động ngũ kiếm? Cả một lũ đồ tử đô tôn Không Động phái các người bằng cách nào xuất hiện ở đây nhanh thế này? Còn Nhị lão nhi nữa đâu sao không đến cho đủ Ngũ lão “Bái Thiên Vọng Phật”?

Ba lão nọ vụt đổ mắt. Và điều này khiến cho mười mấy nhân vật còn lại cùng xuất hiện với Tam lão, kể cả Tiểu Phong, đồng lấy làm lạ vì không hiểu tại sao Tam lão có phản ứng kỳ quái này.

Tiểu Phong toan hỏi thì may thay có một trong số những nhân vật nọ tuy cùng một tâm trạng nhưng nhanh miệng hơn đã hỏi trước Tiểu Phong. Gã đó hỏi thật ngây ngô :

- Nhị thúc tổ, sao lão ma Bất Vấn Danh gọi Ngũ vị tổ tổ là Ngũ lão “Bái Thiên Vọng Phật”?

Đang háo hức chờ nghe một trong Tam lão nhân nọ giải thích, Tiểu Phong chợt giật mình nghe lão Bất Vấn Danh cười vang :

- Hóa ra bọn người chẳng hay biết gì ư? Được rồi. Vậy hãy nghe lão phu giải thích. Là thế này, năm xưa ở Thiên Phật sơn, bọn Tứ lão Kỳ Liên của lão phu đã một lần cùng Ngũ lão Không Động so tài cao hạ. Kết quả, ha ha, bọn lão phu đã...

Tam lão nhân nọ đồng loạt quát vang, đồng thời còn thần tốc tung mình lao đến lão Bất Vấn Danh với diện mạo lão nào lão nấy đều đằng đằng sát khí :

- Mối nhục bại lần trước ở Thiên Phật sơn lần này bọn lão phu quyết thu hồi cả vốn lẫn lãi. Bất Vấn Danh lão nhi, đờ!

“Ào...”

Cả ba loạt kiếm cùng vẩy búa đổ ập vào hãm kín phương vị của lão Bất Vấn Danh. Và đến lượt lão Bất Vấn Danh bật quát :

- Lần trước nếu năm chống bốn bọn người bại nhưng không phục thì lần này một sẽ thắng cả ba để bọn người tâm phục khẩu phục. Xem chừng!

Với chủ ý đã định, lão Bất Vấn Danh ngoặc một tay lôi Tiểu Phong giật lùi nép ngay phía sau lão, và khi thu tay về lão bật cả song thủ loang loáng vừa vạch vừa chỉ vừa phát tán loạn nhiều loạt kinh để hùng hổ một mình lão đối đầu với ba lão kia đều sử kiếm phát chiêu dày đặc.

“Vù...”

Đứng ở phía sau và nghiêng đầu nhìn qua vai lão Bất Vấn Danh, Tiểu Phong phát hiện có một trong ba lão nọ chợt thịnh nộ thu kiếm về :

- Thiểm Điện Liên Hoàn chưởng của ác ma quả nhiên càng lúc càng tăng tiến, tuyệt đối không thể xem thường. Phong Vân Kiếm đệ nhất thức, đánh!

Ngay khi lão nọ quát như thế, hai lão còn lại cùng đồng loạt thu kiếm về.

Nhưng đến khi kiếm chiêu của cả ba lão cùng một lúc tái hiện thì khí thế lần này của ba lão qua những chiêu có tính cách hỗ trợ lẫn nhau đã đột nhiên tăng phần lợi hại.

“Ào...”

Đôi vai của lão Bất Vấn Danh chợt chớp động biến thành những đợt nhấp nhô liên tục.

Lão cũng thay đổi chiêu thức, biến hóa hơn và lợi hại hơn :

- Thi triển Phong Vân kiếm bọn người phải có đủ năm người mới mong đạt mức uy lực cần thiết. Vì chỉ có ba, chính bọn người phen này tìm chết. Hãy xem đây? Hừ!

Cùng với hai đầu vai luôn nhấp nhô trời sục, Tiểu Phong thấy song thủ lão càng thêm loang loáng với hai bàn tay lúc thì vỗ chộp lúc thì tạo ra những đợt uy kinh, cũng có khi lão khoằm khoằm nắm đầu ngón tay để vấu bên này vấu bên kia và luôn luôn là vấu vào quãng không như thế lão cố chộp vào tay cầm kiếm của ba lão nọ nhưng không dám hoặc không thể vấu trúng.

Tuy vậy Tiểu Phong vẫn nghe ba lão nọ lần lượt suýt soa, chép miệng, bảo nhau khen và dặn nhau đối phó như sau :

- Dám thi triển thủ pháp cầm nã đương đầu với Phong Vân Kiếm, Bất Vấn Danh lão nhi quả nhiên hùng tâm tráng khí chưa hề sa sút. Tuy vậy...

- Tuy Phong Vân Kiếm bọn ta còn thiếu hai phương vị nhưng cũng quá thừa đối phó Bất Vấn Danh ác ma người. Xem đây.

- Không sai. Và đây mới chỉ là chủ ý thật sự của bọn ta khi dùng Phong Vân Kiếm. Đánh!

Mỗi lão hô một câu và khi tiếng “đánh” vang lên cũng là lúc thân hình của một lão chợt biến mất. Trong khi đó hai lão còn lại với hai thanh kiếm bắt đầu khoa loạn, tạo thành những hình khuyên lạ kỳ vừa kì mà vừa đối phó với hai tay lão Bất Vấn Danh vẫn tung hết loạt cầm nã này đến loạt cầm nã khác.

Bị hai thanh kiếm quán chặt lấy hai tay, lão Bất Vấn Danh chợt quát :

- Bọn người thật đê tiện. Đối phó với ta chỉ là giả và nhắm vào tiểu tử phía sau mới là thật ư? Không Động phái bọn người đều là một phường đáng chết. Đờ chiêu!

Và hai tay lão vụt rụt về, sau đó nhanh nhẹn đẩy bật ra thành hai luồng kinh đầy uy lực.

“Vù...”

Đúng lúc này toàn thân Tiểu Phong chợt bị lực nào đó chộp vào và kéo lùi thật mạnh về phía sau và không cần nhìn, Tiểu Phong chỉ cần dựa vào câu lão Bất Vấn Danh vừa quát là biết bản thân kỳ thực đang bị một trong Tam lão Không Động bắt ngờ lên xuất hiện phía sau thu thập.

Đúng như Tiểu Phong đoán, thanh âm của lão nhân đang thu thập Tiểu Phong chợt vang lên lồng lộng, kẻ ngang bên tai Tiểu Phong :

- Hãy giữ lấy tiểu tử. Không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào!

Thân thể Tiểu Phong theo đó cũng rung lên và bị một lực ném bay mạnh về phía những nhân vật đã xuất hiện cùng một lúc với Tam lão Không Động nọ.

“Vù...”

Khi đó Tiểu Phong nghe hai tiếng chấn kinh cực lớn chợt vang lên “Ầm! Ầm!”

Tiếp theo hai tiếng chấn kinh là hai tiếng gào thét thịnh nộ :

- Được lắm, Bất Vấn Danh. Hận mới thù cũ, giờ là lúc bọn ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại. Xem chiêu!

- Hự! Một chương này của Bất Vấn Danh người, Tạ lão tam ta sẽ đòi lại gấp mười gấp trăm lần. Đờ này!

Bị ném đi Tiểu Phong chưa kịp hoảng sợ thì đã được một trong số những nhân vật Không Động phái tung người lên đón đỡ.

Với cảm nhận bản thân kể như được an toàn, không còn rơi chạm đất nữa vì đã có người tiếp trợ, Tiểu Phong bắt giác nhìn nhân vật đó bằng ánh mắt cảm kích.

Tuy nhiên lòng cảm kích của Tiểu Phong vụt tiêu tan khi phát hiện kẻ đó đã không nhìn ngó gì đến Tiểu Phong thì chớ, lại còn lạnh giọng hô hoán. Gọi những nhân vật cùng phe còn lại :

- Tam thúc tổ, ngũ thúc tổ đã bị ác ma dùng thủ đoạn ám toán. Việc diệt trừ ác ma e còn nhiều khó khăn. Tiểu tử này cứ để một mình ta lo liệu. Bọn người nên chú tâm vào trận đấu đang xảy ra khi có cơ hội hãy ra tay, diệt cho bằng được Bất Vấn Danh ác ma.

Nói những lời này xong thì cũng là lúc nhân vật nọ đưa Tiểu Phong hạ thân xuống đất.

Và y cũng vươn tay, điểm vào người Tiểu Phong vài lượt, lập tức làm cho toàn thân Tiểu Phong cứng đờ, như thể hóa thành pho tượng đá, muốn mở miệng để phát thoại cũng không thể nói gì đến chuyện cử động chân tay.

Bị bất động như vậy Tiểu Phong hiểu ngay bản thân đã bị nhân vật nọ điểm huyết chế ngự, một hành vi có thể nói là quá bất cận nhân tình so với Tiểu Phong do không am hiểu võ công nên tuyệt đối không hề có năng lực gây nguy hiểm cho bất kỳ ai.

Vừa bất bình và vừa bất phục hành vi điểm huyết của nhân vật này, Tiểu Phong tuy bất động nhưng một khi tiếp tục đưa mắt dõi nhìn chuyển biến của cục diện đã bất chợt có mong muốn sao cho người của phái Không Động phải thảm bại dưới tay lão nhân Bất Vấn Danh.

Vì có tâm trạng và ý nghĩ như thế nên Tiểu Phong có cái nhìn chăm chú và tinh tường hơn. Và Tiểu Phong không thể không nhìn thấy lão Bất Vấn Danh tuy vẫn bị ba lão nọ vây công nhưng hiện có đến hai lão thân thủ có phần miễn cưỡng, không còn hùng hổ hoặc hung hăng như trước nữa.

Có lẽ đó là nguyên nhân khiến lúc này lão Bất Vấn Danh chợt bật cười, thốt ra những lời ngạo mạn :

- Bọn người cũng có tham vọng chiếm đoạt Phụng Diệp kinh ư? Cứ chờ đấy, lão phu sẽ lần lượt tiễn bọn người về Quỷ Môn quan, để xem ở dưới đây bọn người có cần gì đến Phụng Diệp kinh hay không? Xem chiêu. Ha... Ha...

“Vù...”

Lão Bất Vấn Danh thủy chung vẫn vận dụng hai cánh tay nhục thể, ngang nhiên đương đầu và đối phó với Tam lão Không Động có đến ba thanh kiếm vừa dài vừa sắc bén.

Tam lão Không Động ra chiêu càng lúc càng thận trọng, với đấu pháp như Tiểu Phong dù không am hiểu võ công nhưng thoát nhìn cũng nhận ra. Đó là chỉ có một lão phát kiếm chiêu với vị thế chủ công, hai lão còn lại chỉ là phụ họa, dùng kiếm chiêu để tạo thành những bức tường kiếm quang hầu che chắn và bảo vệ cho lão kia do mãi mê tấn công nên thế nào cũng lộ sơ hở. Họ đồng loạt tung kiếm.

“Ào...”

Nhưng đang phát chiêu là thế, bất đồ lão Bất Vấn Danh thoái hồi sau đó lão vừa cười sảng sặc vừa bật tung người lao đi mất hút.

“Vút...”

Đang khi tiếng cười của lão Bất Vấn Danh vẫn tiếp tục vang lên lồng lộng, Tiểu Phong chợt nghe nhân vật đang cầm giữ Tiểu Phong trong tay bất ngờ bật thét lên :

- Mọi người lui mau. Đề phòng bị lão ma Bất Vấn Danh ám toán.

Tiểu Phong càng thêm chấn động khi bất ngờ nhìn thấy lão Bất Vấn Danh đột ngột hiện thân ngay bên cạnh những nhân vật Không Động phái hãy còn đang nhốn nháo bởi tiếng hô hoán căn dặn phải đề phòng của nhân vật đã bắt giữ Tiểu Phong. Và Tiểu Phong phát hiện lão Bất Vấn Danh như mảnh hồ quần dương vẫn vừa cười vừa chộp loạn vào những nhân vật nọ. Lão phát chiêu :

- Cũng hành vi này nhưng sao do bọn sư thúc tổ các người thực hiện thì không sao, còn do lão phu thực hiện thì bọn người bảo là ám toán? Có trách là trách lũ sư thúc tổ thúì tha các người ra tay trước. Phần lão phu chỉ là dùng thủ đoạn gây ông đập lưng ông mà thôi. Đờ! Ha... ha...

“Ầm!”

Hành động của lão Bất Vấn Danh làm cho Tam lão Không Động phần nộ.

Họ vội càng lao về phía lão Bất Vấn Danh. Tuy nhiên họ vẫn muộn, vì đã có hai nhân vật Không Động phái do không là đối thủ của lão Bất Vấn Danh nên lúc này đã hóa thành hai thi thể nhuộm đầy huyết tích.

Tam lão Không Động quá giận bật quát :

- Đối phó với bọn chúng làm gì khi bọn chúng không là đối thủ của người. Có đởm lược, Bất Vấn Danh, hãy cùng bọn ta một mất một còn. Hãy đờ!

Với khoảng cách vừa tầm phát chiêu, Tam lão Không Động đồng loạt vẩy kiếm, tấn công một mình lão Bất Vấn Danh.

Lão Bất Vấn Danh cũng trầm giọng quát :

- Đã bảo một mất một còn sao bọn người vô sỉ vẫn cứ ba người vây đánh một mình lão phu? Nhưng đừng nghĩ lão phu sợ, phần của Tậ lão tam đây đờ!

“Ầm!”

Với hữu thủ phát kinh cực nhanh, lão Bất Vấn Danh vừa dứt lời liền có một tiếng chấn kinh vang ra với kết quả là có một trong Tam lão Không Động chợt lão đảo thối lùi.

Nhân cơ hội này, lão Bất Vấn Danh một lần nữa chớp động thân hình và biến mất hút.

“Vút”

Lập tức nhân vật đang giữ Tiểu Phong trong tay bật kêu toáng lên :

- Tất cả hãy cẩn trọng mau. Lão ma lại dùng thủ đoạn ám toán như lúc này nữa kia!

Nhưng kêu thì kêu, cả nhân vật vừa kêu lẫn Tiểu Phong đều nghe một tiếng chấn kinh ghê rợn vang lên đáp lại.

“Ầm!”

Kèm theo đó là một loạt gào bi thảm cũng vang lên lờng lộng :

- A... a...

Tam lão Không Động càng thêm phẫn nộ. Có một lão vụt quát tướng lên, ra lệnh cho nhân vật đang cầm giữ Tiểu Phong :

- Lâm Tư Đồ, ngươi cứ giết tiểu tử cho ta nếu lão Bất Vấn Danh vẫn còn dám loạn động, hạ thủ thêm bất kỳ một đệ tử bổn phái Không Động nào nữa. Thực hiện đi.

Lâm Tư Đồ là tính danh của nhân vật đang chế ngự Tiểu Phong. Và bằng chứng là vừa nghe lão nhân nọ hạ lệnh như thế, nhân vật này lập tức đặt một bàn tay lên đỉnh đầu Tiểu Phong và quát :

- Lão Bất Vấn Danh nhìn đây. Nếu lão còn lạm sát bừa bãi thì đừng trách Lâm Tư Đồ này thà hủy diệt tiểu tử hơn là để Phụng Diệp kinh rơi vào tay hạng ác ma như lão. Hãy dừng tay mau.

Bị uy hiếp sinh mạng, Tiểu Phong càng thêm sợ hãi khi nghe lão Bất Vấn Danh ung dung đối đáp :

- Bọn ngươi muốn làm gì tùy ý. Lão phu mất Phụng Diệp kinh thì bọn Không Động các ngươi cũng chẳng được gì. Trái lại, cứ chờ Tứ lão Kỳ Liên bọn lão phu đến đủ, chắc chắn toàn bộ phái Không Động các ngươi sẽ nếm mùi cay đắng.

Và lão Bất Vấn Danh chợt phát lên cười sặc sụa :

- Còn bây giờ, vì bọn ngươi đã làm lão phu động sát cơ, hãy xem cho biết thế nào là thủ đoạn của Bất Vấn Danh ta. Ha... ha....

Lão lại xoay mình biến mất, giữa đường trường chỉ còn hiện hữu tiếng cười của lão, cho mọi người biết lão sắp sửa hạ thủ bất luận kẻ nào vô phúc để lão tiến lại gần.

“Vút”

Tam lão Không Động hoảng sợ vội hô hoán gọi những môn nhân đệ tử còn lại :

- Không được hoảng loạn. Tất cả hãy đứng quay lưng vào nhau, sẵn sàng hợp lực phát chiêu nếu phát hiện lão ma xuất hiện. Còn Lâm Tư Đồ, hãy hạ thủ tiểu tử ngay, chờ gì nữa?

Bàn tay Lâm Tư Đồ đang đặt trên đỉnh đầu Tiểu Phong liền nhích động, làm cho Tiểu Phong hiểu tử cảnh đã cận kề và phen này không còn mong gì toàn mạng.

Nhưng chính lúc đó bỗng có tiếng Lâm Tư Đồ kêu thét lên :

- Ối chao!

Cùng với tiếng thét, Tiểu Phong có cảm nhận Lâm Tư Đồ cũng vội vàng nhảy lùi. Và sự thật là Tiểu Phong nghe tiếng lão Bất Vấn Danh bật quát :

- Lại là mục ư? Dám tranh giành Phong Diệp kinh, Quái Diện Ma Nương mục xem thường Tứ lão Kỳ Liên thế sao?

Kể cả Tam lão Không Động cũng quát :

- Quái Diện Ma Nương? Mụ Ma Vụ Bà ngươi vẫn dám lai vãng võ lâm Trung Nguyên ư? Mụ to gan thật đấy!

Để minh chứng rằng bản thân đang lọt vào tay nhân vật nào, Tiểu Phong nghe thanh âm the thé của Quái Diện Ma Nương vang lên ngay phía sau :

- Lão thân sao lai không dám lai vãng Trung Nguyên? Còn Bất Vấn Danh, không phải lão vừa bỏ mặc tiểu tử bất chấp sinh mạng tiểu tử có thể đã bị đệ tử Không Động sát hại đó sao? Lão không đủ bản lĩnh giữ an toàn cho tiểu tử, hãy giao phó cho lão thân còn hơn. Ha... ha...

Vì mụ Quái bà đứng ở phía sau nên Tiểu Phong không có cách gì nhìn thấy cử chỉ hoặc diện mạo mụ lúc này. Nhưng chỉ cần nhìn về phía trước, phát hiện lão Bất Vấn Danh đột nhiên có sắc diện hoảng sợ, đồng thời lão còn từ từ lùi nhẹ về phía sau, Tiểu Phong càng thêm minh bạch nguyên nhân khi nghe từ thỉnh không có một tiếng niệm Phật vang lên.

- A di đà Phật. Nếu Quái Diện Ma Nương dám ở đây thi thố Độc công, dùng Hắc Mao tri Thù Vạn Vũ sát hại nhiều đồng đạo võ lâm, đừng trách bổn phái Thiếu Lâm phát động trận La Hán, không chừa bất kỳ sinh lộ nào gọi là cơ hội cho nữ đàn việt hối cải.

Và “vút”, “vút”, có nhiều nhân vật nữa xuất hiện với đa phần đều vận tăng bào, dấu hiệu của những người xuất gia đầu Phật.

4. Thất Đại Phái - Nhất Bang - Lương Viện

Bình đài vốn rộng nhưng lúc này điều đó không còn đúng nữa khi có tất cả mấy mươi người cùng lúc hiện diện.

Lão Bất Vấn Danh càng có lý do để từ từ lùi xa hơn.

Chợt phía sau lao Bất Vấn Danh vang lên một loạt cười :

- Không còn lối thoát đâu, lão Bất Vấn Danh. Trừ phi lão chấp cánh, bằng không lão đừng mong thoát thiên la địa võng do bổn phái Hoa Sơn cùng Nga Mi, Võ Đang đã sắp đặt. Ha... ha...

Vẫn đứng phía sau Tiểu Phong, mụ Quái Diện Ma Nương khê rít :

- Chúng ta phải hợp lực thôi, lão Bất Vấn Danh. Ví đến lão thân cũng không ngờ Thất đại phái hầu hết đều tề tựu đông đủ như thế này.

Tình thế đã như thú lâm vào tuyệt lộ, lão Bất Vấn Danh đột ngột ngoác miệng gầm vang :

- Mụ xem Tứ lão Kỳ Liên là hạng người như thế nào chứ? Hợp lực với mụ ư? Không bao giờ. Lão phu thà chết, quyết không có loại bằng hữu như mụ.

Và lão bắt đầu nhảy xổ vào những nhân vật Thất đại phái :

- Kẻ nào dám ngăn cản tất phải nạp mạng vì Thiểm Điện Liên Hoàn chưởng của lão phu. Đỡ!

“Ào...”

Một tăng nhân cao niên lập tức lướt đến phát kinh, đón đỡ ngọn chưởng của lão Bất Vấn Danh :

- Đã lâm vào tình cảnh này còn hung hăng được nữa sao? Đỡ chiêu!

“Vù...”

Chợt đúng lúc đó từ phía xa xa bỗng vang lên thật nhiều những thanh âm náo loạn.

Vang rõ nhất vẫn là những loạt cười vừa ngạo mạn vừa tàn khốc chứng tỏ chủ nhân của những loạt cười này đang tha hồ buông lung ác tính :

- Ha... Ha... Kỳ Liên sơn hôm nay lâm đại thịnh hội sao vậy? Thất đại phái các người đến Kỳ Liên sơn lần này là để nạp mạng phải chăng? Nếu là thế, bọn lão phu sẽ cho các người được toại nguyện. Ha... Ha...

Cũng có tiếng hô hoán ngầm chứa sự đắc ý vang đến :

- Lão Bất Vấn Danh còn sống chứ? Hãy nội công ngoại kích, cùng bọn lão phu tung hoành ngang dọc, cho bọn chúng biết thế nào là Tứ lão Kỳ Liên. Ha... Ha...

Những loạt cười vang đến đâu thì những thanh âm gào thét thê thảm cũng thi nhau vang lên đến đấy.

- Ôi chao, lão Bất Đả Thi thật độc ác! A... a...

- Hự! Bất Táng Hoạt lão thật là...

Với những thanh âm huyền ảo đó, lão Bất Vấn Danh vừa nghe liền ngoác mồm cười vang :

- Sao không nghe tiếng lão Bất Phí Ngôn? Có phải vì mãi mê tàn sát nên để mặc Bất Vấn Danh này này giờ trông đứng trông ngồi không? Phen này Tứ lão Kỳ Liên mới thật sự thỏa mãn đây. Ha ha.

“Ầm! Ầm!”

Đang lâm tuyệt lộ chợt có thêm viện thủ, lão Bất Vấn Danh hăm hờ khác thường và thật sự tung hoành ngang dọc giữa nhiều thật nhiều những nhân vật Thất đại phái.

Đang lúc đó ở phía Không Động phái Tam lão bỗng có một lão bật kêu :

- Đùng để mụ Ma Vương Bà chạy thoát. Mau ngăn mụ lại.

Tiểu Phong này giờ cũng đang lo lắng vì phát hiện mụ Quái Diện Ma Vương nhân lúc cục diện hoảng loạn cứ lạng lế đưa Tiểu Phong nhẹ nhàng lui đi.

Vì bị một lão Không Động phát giác mụ Quái Diện Ma Vương chợt đẩy bật Tiểu Phong qua một bên, còn mụ thì thần tốc tẩu thoát theo phương hướng ngược lại. Mụ còn độc ác rít lên :

- Điều gì lão thân không chiếm được bọn Thất đại phái các người cũng đừng mong đắc thủ. Xem đây!

“Vù...”

Tiểu Phong bị đẩy phía trước thì bám sát phía sau chính là một luồng kinh đặc dị, một thủ đoạn tàn độc mụ Quái Diện Ma Vương dành cho Tiểu Phong đang là đối tượng khiến bất kỳ ai tham tâm Phụng Diệp kinh đều muốn chiếm hữu.

Tam lão Không Động phái thấy thế cũng hết hoảng hô hoán :

- Chao ôi! Phen này tiểu tử khó mong toàn mạng thật rồi.

Vừa lúc đó khắp thân Tiểu Phong liền bị một luồng quái phong cực lạnh xộc đến từ phía sau bao phủ. Lạnh phong này xâm chiếm dần cơ thể Tiểu Phong, đủ cho Tiểu Phong hiểu một lần nữa bản thân cận kề cái chết.

Với tâm trạng đó, Tiểu Phong không thể không đưa mắt kiếm tìm và nhìn lần cuối nhân vật cứu tinh duy nhất là lão Bất Vấn Danh. Nhưng khi nhìn thấy lão thì lạ thay Tiểu Phong phát hiện giữa những gì lão huênh hoang lúc này và hành động của lão lúc này dường như có điều mâu thuẫn. Đó là lão tuy vẫn đang hùng hổ, tả xung hữu đột nhưng kỳ thực lão vừa xông xáo vừa tìm né lui đi.

Còn chưa hiểu vì sao lão Bất Vấn Danh có thái độ lạ kỳ lạ này, khi mà bằng hữu lão đang có dấu hiệu cho thấy đã tê tỵ đông đủ theo ám hiệu lão lưu lại, Tiểu Phong chợt bị một lực đạo móc vào cổ áo và lập tức toàn thân bị nhấc bổng lên cao, khiến luồng lạnh phong bỗng xâm nhập bỗng tan biến vì không còn Tiểu Phong là đối tượng để sát hại nữa.

Có tiếng reo vang lên từ đâu đó bên dưới lọt vào tai Tiểu Phong :

- Chiêu “Thiểm Bổng Điểm Hoa” của Bang chủ Cái bang thật tuyệt diệu. Đả Cầu bổng pháp của Cái bang quả danh bất hư truyền.

Tiếng reo chấm dứt cũng là lúc hai chân Tiểu Phong được chạm đất.

Nhân đó Tiểu Phong nhận ra nhân vật đứng bên cạnh Tiểu Phong lúc này là một người vận y phục lam lũ, tóc râu xồm xoàm và như bản đang tìm cách gỡ một đầu gậy không hiểu sao cứ vướng vào cổ áo Tiểu Phong.

Khi nhân vật như bản đó gỡ được gậy thuận tay nhân vật này điếm vào vài huyết đạo Tiểu Phong và cười híp mắt lại :

- Ta thấy tiểu tử ngươi có ý trông chờ sự ứng cứu của lão Bất Vấn Danh phải không? Đừng hoài vọng vô ích. Vì thân lão còn lo chưa xong, lo sao được thêm phần của ngươi? Hì hì...

Tiểu Phong kinh ngạc đưa mắt nhìn nhân vật khất cái và nếu hiểu cho đúng nghĩa theo những lời tán dương vừa nghe thì nhân vật khất cái này chính là Bang chủ Cái bang. Sau đó, Tiểu Phong còn kinh ngạc nhiều hơn khi phát hiện ngay lúc này bản thân có thể xoay đầu nhìn qua nhìn lại và được tự do kiếm tìm tung tích lão Bất Vấn Danh.

Lão đã chạy mất hút, cũng như mục Quái Diện Ma Nương khi nãy bỏ chạy, Tiểu Phong quay đầu trở lại nhìn nhân vật Bang chủ Cái bang :

- Sao lão bỏ chạy như đã bảo đây là cơ hội để Tứ lão Kỳ Liên thỏa mãn ác tính?

Hỏi xong chợt nhận ra bản thân đột nhiên có thể lên tiếng, Tiểu Phong vỡ lẽ, nhìn cảm kích Bang chủ Cái bang :

- Là tiền bối đã cứu mạng và còn giải huyết cho vãn sinh? Thâm tạ đại ân của tiền bối.

Chuyển biến cục diện chợt lắng đọng, vì lúc này hầu như bao nhiêu người đương diện đều là người của Thất đại phái, không kể thêm đã có một số nhân vật Cái bang nhưng mặc nhiên họ không phải những kẻ đối đầu như đã xảy ra giữa họ và lão Bất Vấn Danh hoặc như mục Ma Vưu Bà Quái Diện Ma Nương.

Bao nhiêu người đều ngó về phía Bang chủ Cái bang và có một nhân vật lên tiếng hỏi :

- Câu hỏi của tiểu tử khá hay. Sao vậy, Bang chủ? Tại sao lão ma Bất Vấn Danh đột nhiên bỏ chạy?

Bang chủ Cái bang tiếp tục cười hì hì, hai mắt vì thế cứ nhắm híp lại :

- Vì Tứ lão Kỳ Liên nào kịp đến đây đủ như những gì chư vị vừa nghe. Bất quá đây chỉ là thủ đoạn do một số tay chân bộ hạ lão Bất Vấn Danh bày ra, chủ ý là làm cho chư vị xao động vì ngõ Tứ lão Kỳ Liên đã đến. Và nhân đó tạo cơ hội cho lão Bất Vấn Danh tìm dịp thoát thân.

Đoạn Bang chủ Cái bang cất cao giọng gọi :

- Mau đưa bọn chúng đến đây, những kẻ đã mạo nhận làm cho quần hùng mắc kế!

Lúc đệ tử Cái bang giải giao những kẻ mạo nhận đến, gồm ba tội nhân và ba nhân vật áp giải, Tiểu Phong không thể không nhận thấy sắc diện của hầu hết những nhân vật võ lâm Thất đại phái đều biến đổi. Và nguyên nhân vì sao mọi người đột nhiên có phản ứng này, chỉ đến khi Tiểu Phong nghe một nhân vật khá cao niên lên tiếng nói mới thấu hiểu. Nhân vật đó vừa trở mắt nhìn ba phạm nhân vừa kêu kinh ngạc :

- Là Tam ngư Động Đình hồ? Họ đều là những nhân vật hùng cứ một phương, vang danh khắp Động Đình hồ. Sao bỗng dưng lại biến thành nha trảo của Tứ lão Kỳ Liên, dám lập mưu tạo cơ hội cho Bất Vấn Danh lão ma tẩu thoát?

Tiểu Phong ngắm nhìn ba nhân vật nọ. Họ tuy là phạm nhân, đã và đang bị đệ tử Cái bang sanh cầm, nhưng thần thái của họ vẫn ung dung tự tin, không có dấu hiệu nào sợ sệt mặc dù tình cảnh của họ lúc này thật sự thấp phần nguy nan vì phải đối mặt với nhiều nhân vật giang hồ đều giận dữ vì đã để lão Bất Vấn Danh tẩu thoát.

Đang ngắm nhìn ba nhân vật Tam ngư Động Đình hồ, Tiểu Phong chợt nghe một giọng lạnh lùng vang lên :

- Họ có là Động Đình hồ Tam ngư thì Chương môn Hoa Sơn phái Giang lão huynh cũng không cần tỏ ra ngạc nhiên nhiều như thế. Vì điều đáng nói ở đây là đệ tử Cái bang lại có những cao thủ bản lãnh cao minh đã dễ dàng chế ngự Tam ngư Động Đình hồ. Và kỳ thực Cái bang từ lúc nào đã hóa thành chốn ngọa hổ tàng long, vị tất Thất đại phái dám so bì.

Tiểu Phong chuyển mục quang qua nhìn nhân vật vừa lên tiếng và phát hiện đó là nhân vật tuy niên kỷ chưa cao nhưng lại nghiêm nhiên đứng ngay phía trước Không Động tam lão.

Bang chủ Cái bang cũng nhìn nhân vật đó, miệng thì giữ nguyên cung cách cười hì hì là tính cách của một người dường như không hề biết chú tâm đến bất kỳ việc gì, hoặc không hề xem bất kỳ việc lớn nhỏ nào là quan trọng.

Bang chủ Cái bang bảo :

- Đệ tử bốn Bang nhiều đến con số vạn, việc đả bại hoặc chế ngự bất luận ai như Động Đình hồ Tam ngư bất quá chỉ là nhờ đồng nhân số mà thôi. Hà chương môn hà tất quá lời, chỉ tổ biến lũ vô dụng thành những hạng tự phụ kiêu căng, không nên chút nào.

Tiểu Phong thăm ghi nhớ, nhân vật họ Hà chính là Chương môn nhân phái Không Động.

Với bối phận như thế thảo nào nhân vật họ Hà lại không hiện diện và còn đứng trước Tam lão Không Động cho dù niên kỷ thật sự kém hơn.

Nhân vật họ Hà chợt nhìn quanh, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ :

- Việc ngăn ngừa, không để cho Phụng Diệp kinh rơi vào tay hạng ác nhân Hắc đạo kể như tạm hoàn thành. Hà mỗ có một nghi vấn, không rõ chư vị định xử trí tiểu tử kia như thế nào đây?

Bỗng dưng bị đề cập đến và bị nêu ra như một nan đề cần phải xử trí, Tiểu Phong lo lắng, cùng đưa mắt nhìn mọi người.

Có một sư thái ứng tiếng đáp lời vừa hỏi của nhân vật họ Hà :

- Không để cho Phụng Diệp kinh rơi vào tay lũ ác nhân có nghĩa là những nhân vật danh môn chính phái chúng ta phải có biện pháp để lưu giữ tiểu tử, đừng để chuyện như vừa rồi xảy ra. Vậy thì theo thiếu ý của bản ni, tệt phái Nga Mi vốn có một nơi gọi là Thanh Nhàn cốc. Hãy giao tiểu tử cho tệt phái. Bản ni đoán chắc Thanh Nhàn cốc sẽ là nơi bất khả xâm phạm với bất kỳ ác ma nào nếu có ý bắt giữ tiểu tử.

Nhân vật cao lên từng lên tiếng nhận ra ba phạm nhân kia là Tam ngư Động Đình hồ và được Hà chương môn Không Động phái gọi là Giang lão huynh, Chương môn Hoa Sơn phái, lập tức phản bác ý định của vị sư thúc phái Nga Mi :

- Nga Mi Tâm Tuệ sư thái nói như thế sao phải? Vì bất kỳ môn phái nào cũng có một nơi gọi là trọng địa, cũng là nơi bất khả xâm phạm hầu đối phó địch nhân có mưu toan bất lợi, đâu riêng gì Thanh Nhàn cốc của quý phái Nga Mi?

Tâm Tuệ sư thái mỉm cười :

- Dường như Giang lão thí chủ cũng có ý định tranh giành quyền an trí tiểu tử với tệt phái? Thử hỏi, Thanh Nhàn cốc ở tệt phái so với Biệt cốc Hoa Sơn nơi nào vừa kín đáo vừa an toàn hơn? Giang lão thí chủ đừng quên về điểm này, Thanh Nhàn cốc chưa hề chịu kém cho dù là với Thái Thanh điện của Võ Đang phái hoặc Hối Tâm động phái Thiếu Lâm.

Lão họ Giang đỏ mặt :

- Dẫu là thế nhưng câu họa từ trong họa ra lại chưa hề xảy đến với tệt phái như đã xảy ra ở quý phái Nga Mi. Chỉ bấy nhiêu đó đủ biết Biệt cốc Hoa Sơn vị tất kém an toàn hơn Thanh Nhàn cốc.

Tâm Tuệ sư thái tái mặt định phản ứng, Hà chương môn Không Động phái chợt xen vào :

- Lúc nêu ra nan đề Hà mỗ không có ý hỏi sẽ an trí tiểu tử kia như thế nào hoặc do môn phái nào đảm nhận. Vì một khi có ý đó đâu khác gì Hà mỗ thúc đẩy Thất đại phái đi đến chỗ tranh giành lẫn nhau quyền lưu giữ tiểu tử. Và điều này quả thật là lợi bất cập hại. Mong Tâm Tuệ sư thái và Giang lão huynh bình tâm.

Tâm Tuệ sư thái cau mặt, hỏi họ Hà bằng thái độ hậm hực :

- Không do môn phái nào lưu giữ phải chăng Hà chương môn đã có sẵn chủ ý là cứ dặn tiểu tử phải hết sức cẩn trọng sau đó để mặc tiểu tử muốn đi đâu thì đi?

Tiểu Phong cảm thấy đã đến lúc lên tiếng :

- Vãn sinh bị lâm vào tình cảnh này đều là do...

Toan nói về mưu toan và thủ đoạn của Bạch Thiếu Vân nhưng lời của Tiểu Phong chợt bị một lão nhân Không Động phải chen ngang chặn đứng. Lão nhân đó gắt Tiểu Phong :

- Ở đây nào phải chỗ cho hạng tiểu bối vô tri như ngươi mở miệng. Không ai giáo huấn, dạy cho ngươi biết thế nào là thái độ giữ lễ với bậc trưởng thượng sao?

Bang chủ Cái bang tươi cười, giải thích với Tiểu Phong :

- Tiểu huynh đệ là một nhân vật vô tình sở hữu Phụng Diệp kinh, vật có thể đem lại họa hoặc phúc cho vô lâm tùy theo người nào sau này chiếm được lòng tin tiểu huynh đệ. Nếu tiểu huynh đệ am hiểu võ học, đủ để tự lo liệu bản thân thì sự việc không còn gì để nói. Nhưng vì tiểu huynh đệ, biết nói thế nào nhỉ, phải rồi, là quá kém nên mọi người cần bàn định xem phải xử trí như thế nào cho vẹn toàn. Do vậy, tốt hơn hết tiểu huynh đệ nên lắng lắng mà nghe, đừng tự ý xen vào, chỉ tổ làm hỏng đại sự đang do những đại nhân vật đại cao thủ bàn định. Hì hì...

Lời giải thích của Bang chủ Cái bang đối với ai khác có thể bảo là quá ư minh bạch nhưng riêng với Tiểu Phong thì khác. Vì thế, Tiểu Phong lập tức có phản ứng, cố tình nói lớn tiếng cho mọi người cùng nghe :

- Sinh mạng của Tiểu Phong này thiên nghi có thể tự mình lo liệu không cần bất kỳ ai định đoạt thay.

Tâm Tuệ sư thái bĩu môi :

- Dĩ nhiên không một ai muốn định đoạt thay ngươi. Nhưng tiếc vì ngươi là kẻ bất tài vô dụng nhưng do số phận đẩy đưa ngươi lại giữ Phụng Diệp kinh là thứ sẽ gieo tai họa cho nhiều người nếu ngươi bất cẩn để kinh văn đó lọt vào tay kẻ ác. Chính vì muốn ngăn ngừa điều đó nên bọn ta phải phí công lũ lượt cùng nhau kéo đến đây và bây giờ còn phải tổn hao tâm huyết bàn định xem sẽ xử trí mọi việc như thế nào. Đừng lầm tưởng bọn ta vì quan tâm đến sự sinh tồn của ngươi. Hừ!

Tiểu Phong bất bình ra mặt :

- Sư thái phải hay không phải người thí phát quy y, học theo gương Phật tổ để phổ độ chúng sinh?

Tâm Tuệ Sư thái lấy làm lạ :

- Ngươi cũng am hiểu Phật pháp? Vậy nói đi, ngươi hiểu thế nào về câu “Phật chỉ độ người hữu duyên”? Và nếu ngươi tự nhận mình là hữu duyên, ắt được Phật độ trì, nên chẳng ngươi cứ theo bản ni về núi Nga Mi, là cứu cánh mang đến cho ngươi sự bình an ngay những ngày tại thế, sống giữa cõi đời ô trọc?

Lão Giang chợt háng giọng, bảo với Tiểu Phong :

- Tiểu bằng hữu vốn là trang nam nhi tuấn tú, đừng xuẩn động chôn vùi cuộc đời vào những buộc ràng của cái gọi là Tam Bảo Quy Y. Hoa Sơn phái của lão phu vốn có phong cảnh mỹ quan hữu tình. Chỉ cần tiểu bằng hữu ưng thuận thì mãi mãi tiểu bằng hữu sẽ là thượng khách của bốn phái Hoa Sơn.

Lời của Giang lão liền bị một tăng nhân phản bác :

- Giang lão thí chủ xin cần ngôn cho. Vì phạm đã người xuất gia đầu Phật, hay còn gọi là quy y Tam Bảo, đó là phúc chẳng phải họa. Có sao Giang lão thí chủ cho đó là những ràng buộc cuộc đời?

Hà chưởng môn bỗng thở hắt ra :

- Nếu chư vị vẫn cứ mãi thế này xem ra việc xử trí tiểu tử chỉ còn mỗi một cách.

Từ phía đầu kia của bình đài chợt có một đạo nhân vừa xăm xăm đi đến vừa cao giọng hỏi :

- Vô lượng thọ Phật, chẳng hay Hà chưởng môn có cao kiến như thế nào?

Mọi người cùng ngó về phía đó, do đạo nhân là nhân vật đầu tiên xuất hiện ở đây trong lớp đạo bào.

Thấy Tiểu Phong cũng nhìn nhìn ngó ngó, Bang chủ Cái bang thầm thì nói vào tai Tiểu Phong :

- Ngoại trừ Côn Luân phái chưa thấy ai xuất hiện, thêm đạo trưởng kia là nhân vật Võ Đang phái, ở đây kể như đã có đủ sáu phái trong Thất đại phái võ lâm.

Tiểu Phong chợt tỏ vẻ thân thiện với Bang chủ Cái bang, khi cũng thăm thì hỏi :

- Phải chăng bất luận nhân vật nào vận đạo bào đều là người Võ Đang phái?

Bang chủ Cái bang gật đầu toan đáp chợt nghe nhân vật họ Hà cao giọng đáp lại câu đạo nhân họ đã hỏi. Hà chưởng môn bảo :

- Lưu lại sinh mạng tiểu tử là chúng ta còn lo ngay ngáy, không biết đến lúc nào thì Phụng Diệp kinh rơi vào tay lũ ác ma. Do vậy, Hà mỗ có một đề xuất như thế này...

Bang chủ Cái bang giật mình bật kêu :

- Hà chưởng môn bảo sao? Thất đại phái tự thị là danh môn chính phái, để giữ yên cục diện, tránh đại họa cho võ lâm, Hà chưởng môn có thể thân nhiên đề xuất viện kết liễu một sinh mạng một cách dễ dàng thế sao?

Họ Hà cười lạnh :

- Nếu không phải thế, trừ phi chủ ý của Bang chủ là để Cái bang bảo vệ an toàn cho tiểu tử cũng là phương cách để duy nhất mỗi một mình Cái bang được lợi?

Tiểu Phong cũng giật mình khi cảm thấy tính mạng bị đe dọa nếu mọi người đương diện đều tán thành đề xuất của vị Chưởng môn phái Không Động. Tiểu Phong giãy nảy kêu lên :

- Nếu phải chết, vẫn sinh thà giao phó sinh mạng cho Cái bang còn hơn.

Câu nói của Tiểu Phong ngay lập tức làm cho Bang chủ Cái bang vì phần khích nên bật cười đắc ý :

- Chư vị đều nghe rõ chứ? Vậy từ nay trở đi tiểu huynh đệ đây sẽ do bốn Bang toàn quyền định đoạt. Nếu phái nào có ý phản đối, bốn tọa chỉ có một lời khuyên, là hãy cân nhắc thật kỹ trước khi hành động. Ha... ha...

Thêm một lần nữa màng nhĩ của Tiểu Phong suýt bị xoáy thủng bởi thanh âm của loạt cười do Bang chủ Cái bang phát ra cứ âm âm như những tiếng sấm động.

Đang bị ù tai và choáng váng như thế, Tiểu Phong chợt nhận ra bản thân đang bị một lực đạo cuốn thẳng lên cao.

Tiểu Phong hoang mang đưa mắt nhìn xuống dưới và hoàn toàn không hiểu gì cả, nhất là không thể đoán biết ai là nhân vật đã bắt ngờ dụng lực kéo Tiểu Phong lên cao.

Vì ở phía dưới, kể cả Bang chủ Cái bang và những nhân vật võ lâm Thất đại phái, ai ai cũng hiện diện đủ mặt và tất cả đều nhìn theo Tiểu Phong với sắc diện giận dữ, bất bình vì Tiểu Phong đột ngột bị kéo lên cao không do bất kỳ ai trong họ thực hiện.

Và Tiểu Phong càng hiểu rõ thêm khi đột nhiên nghe ngay bên tai vang lên một tràng cười ngạo nghễ, đích thị là do nhân vật đã bắt ngờ dụng lực kéo Tiểu Phong lên cao phát ra.

Nhân vật đó bảo :

- Tiểu tử sau này sẽ do ai bảo trợ, những quyết định quan hệ đến đại cục toàn thể võ lâm như thế này sao Cái bang và Thất đại phái không hỏi gì đến bốn Viện Lục Trúc? Vậy đừng trách bốn Viện tự ý chiếm hữu tiểu tử vào tay. Nếu chư vị bất phục, có bản lãnh cứ đuổi theo đoạt lại. Cáo biệt. Ha... ha...

Tiểu Phong bị đưa đi thật thanh, thân hình cứ vùn vụt lao đi như thể đang đặng vùn lướt gió.

Nhưng cước lực này đột nhiên bị khựng lại, cùng lúc đó là những loạt reo hò như thể do thiên binh vạn mã tạo ra :

- Kiên Bích trận của Cái bang đã được bố trí sẵn... Chưa có lệnh dụ của Bang chủ, không nhân vật nào có thể ly khai Kỳ Liên sơn. Xin Viện chủ Lục Trúc viện dừng chân lại cho

- Xin đừng chân lại cho!

Tiểu Phong nhìn quanh và thật sự kinh tâm khi mục quang lướt đến đâu là thấy những nhân vật Cái bang hiện hữu ở đó. Tất cả đều vận y phục lam lũ rách rưới và đều có mỗi người một chiếc gậy cầm tay. Và ngay lúc này, do hàng trăm đệ tử Cái bang đều dùng gậy gõ vào nền đá còm cộ nên thanh âm phát ra không chỉ rập ràng đều đặn mà còn tạo thành uy thế khiến bất luận ai, dù là số đông đến đâu nữa cũng không thể xem thường.

Nhân vật đang giữ Tiểu Phong trên tay bị buộc phải dừng lại đành lớn tiếng hỏi Bang chủ Cái bang :

- Ngô bang chủ như trước khi đến Kỳ Liên sơn đã có sẵn mọi sắp đặt và đoán chắc sẽ tranh được quyền bảo trợ cho tiểu tử này?

Bang chủ Cái bang từ từ tiến đến, lời đáp phát ra mang theo uy lực như không muốn bất luận nhân vật nào phản kháng :

- Bổng Bang tự trung cũng chỉ muốn giữ cho cục diện võ lâm luôn được thái hoà. Riêng đặc quyền gì đó như Viện chủ vừa đề cập nào phải do bổng Bang muốn là được? Chính tiểu huynh đệ kia đã tự ý chọn bổng Bang làm nơi giao phó sinh mạng. Hy vọng Lục Trúc viện cũng như Thất đại phái đừng vì thế mà gây khó dễ mãi cho bổng Bang. Lúc dứt lời, như là bản tính cố hữu, Bang chủ Cái bang lại híp mắt và hì hì cười.

Tiểu Phong được nhân vật tự xưng là Viện chủ Lục Trúc viện nói lỏng tay ra từ từ, đồng thời là lời nhân nhượng cũng do Viện chủ Lục Trúc Viện phát ra :

- Nếu sự thật đây chính là lựa chọn của tiểu tử, được thôi. Bổng Viện chủ không còn gì để nói, ngoại trừ một câu.

Bang chủ Cái bang cũng từ từ đưa tay ra, chuẩn bị nhận lại Tiểu Phong từ tay Viện chủ Lục Trúc viện :

- Chẳng hay Viện chủ còn lời gì chỉ giáo?

Tiếng cười trầm trầm liền được Viện chủ Lục Trúc viện phát ra :

- Bang chủ chớ quá lời. Bổng Viện chủ có tư cách gì chỉ giáo Bang chủ. Bất quá chỉ là thế này thôi. Là, đỡ!
“Vù...”

Với giọng nói vụt đổi thành tiếng quát cực to toàn thân Tiểu Phong cũng bị Viện chủ Lục Trúc viện ném thật mạnh lên cao, đồng thời bị bay chéch ra ngoài, vượt xa phạm vi đệ tử Cái bang vẫn còn đang duy trì Kiên Bích trận.

Dù đang bị ném đi như thế nhưng tai Tiểu Phong vẫn nghe thanh âm phát lên lờng lộng trước hành vi phản thường của Viện chủ Lục Trúc viện :

- Giỏi cho Từ Nguyên Kính, người hành động thế này có khác gì đặt Lục Trúc viện của người đối đầu với toàn thể Cái bang. Hãy đỡ!

“Ầm!”

Tiếng kinh quyền chạm nhau tuy vang lên lờng lộng nhưng vẫn không thể che át đi tràng cười mãn ý của Lục Trúc viện, Viện chủ :

- Công phu hỏa hầu của Bang chủ quả nhiên lợi hại. Nhưng so về thành công e rằng Bang chủ phải nhượng Từ Nguyên Kính này một bậc. Đành thất lễ vậy. Cáo biệt. Ha... ha...

Do mãi lắng nghe những gì được Bang chủ Cái bang và Viện chủ Lục Trúc viện đối đáp đối chiêu nên Tiểu Phong cơ hồ không nhận ra bản thân dù đang bị ném bay như thế nhưng vẫn được hai nhân vật từ bên dưới mạo hiểm lao lên đón đỡ.

Đến lúc phát hiện, Tiểu Phong chợt kinh hoàng khi nhận ra đây là hai nhân vật không cùng ở một phe. Bởi vì hai nhân vật này tuy cùng một lúc lao lên nhưng khi mỗi người nắm giữ được một tay của Thu Phong thì cả hai lại cùng một lúc kéo Tiểu Phong về hai phía khác biệt.

Vì bất ngờ có sự giằng co nên ngoài việc hai nhân vật này vô tình làm cho Tiểu Phong bị đau đớn, họ còn hăm hực quát mắng nhau và phát chiêu vào nhau. Một người thì quát :

- Đạo nhân lỗ mũi trâu kia, ngươi có chịu buông tay không nào? Xem chường!

Vì nhân vật thứ hai là một đạo nhân nên lời đối đáp lại cũng kèm theo câu niệm Phật :

- Bọn Lục Trúc viện các người đừng mong đắc thủ. Nếu ngươi không buông tay, chớ trách bản đạo đắc tội. Vô lượng thọ Phật!

“Vù...”

Song phương chạm kính vào nhau.

Ầm!

Và vì cùng bị chấn kinh tác động, cũng là do cả hai giao đấu khi thân hình còn lơ lửng trên không, nên kết quả là cả hai đều bị dư kinh chấn lùi, buộc phải buông tay Tiểu Phong ra, vô tình làm cho Tiểu Phong cứ như thế tiếp tục rơi xuống.

Tiểu Phong kinh hoảng khi phát hiện nền đất phía dưới cứ vùn vụt dâng lên thật nhanh.

Và nếu như không có thêm nhân vật nào dù là thiện ý hay ác ý đột nhiên xuất hiện đón đỡ Tiểu Phong, tâm trí Tiểu Phong thêm rối loạn khi nghĩ rằng bản thân sẽ tan xương nát thịt vì trước sau gì toàn thân cũng gieo một cách nặng nề vào nền đất dưới kia.

Đang kinh hoảng như thế, đứng vào lúc tối hậu, khi Tiểu Phong chỉ còn cách nền đất không bao xa, thì đột nhiên có một bóng người nhẹ nhàng lướt đến, mang theo một luồng kinh nhu hòa, đủ để đẩy thân hình Tiểu Phong trôi xa thêm một quãng nữa, trước khi bị nhân vật này bắt giữ và mang Tiểu Phong đi xa dần.

Đuổi theo sau Tiểu Phong và nhân vật đang đưa Tiểu Phong đi là những loạt kêu kinh ngạc :

- “Thiên Mã Hành Không”? Đây là thân pháp đã lâu nay thất truyền, sao đệ tử Cái bang có người luyện được?

- Nhất định đây chỉ là nhân vật mạo nhận đệ tử Cái bang. Có khi nào là người Côn Luân phái?

- Không đúng rồi Côn Luân phái dù muốn gì đi nữa vẫn không tự làm như ướm thanh danh bằng cách mạo nhận đệ tử Cái bang. Triệu chưởng môn quyết không tha thứ cho hành vi này. Vậy chỉ còn Cổ Lâm viện luôn có những hành tung kỳ bí. Lẽ nào đây là kiệt tác của viện Cổ Lâm?

5. Ngộ Cổ Nhân Ai Ngờ Cao Thủ

Cuối cùng Tiểu Phong cũng được nhân vật có hành tung kỳ bí đặt xuống đất lúc cả hai tiến vào vùng rừng núi âm u.

Tiểu Phong từ từ quay người về phía nhân vật nọ :

- Nhân huynh vốn là...

Trước mặt Tiểu Phong là nhân vật tuy có y phục rách rưới, với mọi dáng vẻ bề ngoài cho thấy đó là người của Cái bang, nhưng diện mạo của y lại bị một mảnh lụa xinh xắn chắn ngang che kín. Do đó, lúc Tiểu Phong lên tiếng, chưa thể mình định đó là nhân vật như thế nào, thì từ sau mảnh lụa nọ một thanh âm vừa trong trẻo vừa gay gắt đã vang lên cất ngang :

- Bản thân ta vốn là nữ nhân, cách xưng hô của ngươi nên thay đổi cho phù hợp. Nói đi, ngươi chính là Tiểu Phong? Chữ Phong đây là quý tính hay đại danh?

Tiểu Phong ngó người nhìn nhân vật kỳ bí nọ :

- Cô nương...! Đã là nữ nhân sao cô nương cam tâm khoác lên người thứ y phục hoàn toàn không tương xứng? Phải chăng cô nương là người Cổ Lâm viện, cố tình mạo nhận thành người Cái bang đúng như bao nhân vật khi này đã lên tiếng nghi ngờ. Mục đích chỉ là muốn chiếm hữu Kinh Phụng Diệp?

Nữ nhân kỳ bí cũng xạ nhìn Tiểu Phong :

- Nghĩa là người thừa nhận đang sở hữu Phụng Diệp kinh? Bằng cách nào người đắc thủ sở học thượng thừa? Đã đắc thủ lâu chưa? Sao người mảy may cho đến tận lúc này vẫn không am hiểu cho dù chỉ một chiêu một thức chí ít để phòng thân?

Tiểu Phong gương cười :

- Văn sinh không hứng thú với việc luyện võ. Bằng không, cô nương sẽ thấy văn sinh không như bây giờ, ắt sẽ có sự thay đổi so với lần văn sinh và cô nương đã gặp nhau trước kia.

Giọng nói của nữ nhân nọ tỏ ra kinh ngạc :

- Nào có ai nói gì đến chuyện chúng ta đã từng gặp nhau? Các hạ không nhìn lầm người chứ?

Tiểu Phong thở dài :

- Văn sinh cũng muốn nghĩ bản thân đang lầm. Nhưng tiếc thay sự thật vẫn cứ phơi bày khiến văn sinh dù muốn chối bỏ cũng không thể. Cô nương hãy nói rõ chủ ý. Phải chăng cô nương cũng như mọi người, muốn chiếm hữu Phụng Diệp kinh từ văn sinh?

Nữ nhân nọ chột hạ thấp giọng :

- Sự thật vẫn cứ phơi bày là thế nào? Ta muốn nghe các hạ giải thích. Nhưng trước hết ta có lời này tin rằng các hạ sẽ yên lòng. Đó là ta không hề động tâm với Phụng Diệp kinh chỉ mang đến tai họa, như các hạ đang nghi ngờ.

Tiểu Phong sững sốt :

- Đây là những lời thật tâm chứ, Tiểu Hoa? Cũng không là những lời dối trá cô nương cố tình nói để chiếm lòng tin của Tiểu Phong này?

Nữ nhân nọ thở dài, đồng thời từ từ gỡ bỏ mảnh lụa che mặt :

- Đã nhiều năm trôi qua, ta thật không ngờ các hạ vẫn còn nhớ và nhất là đã nhận ra ta chỉ dựa vào thanh âm. Không sai, ta là Tiểu Hoa đây.

Tiểu Phong ngây người nhìn sững vào dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn của nữ nhân trước mặt :

- Nếu văn sinh nhìn thấy sắc diện này trước, có lẽ không bao giờ nhận ra hoặc dám nghĩ cô nương là Tiểu Hoa. Dám hỏi, cô nương có đúng là Tiểu Hoa độ chín năm về trước đã cùng văn sinh tranh giành chỉ một mẫu thức ăn với lũ du thủ du thực?

Nữ nhân trước mặt Tiểu Phong chột nụ cười thẹn thùng và ngượng nghịu :

- Chính vì chuyện lần đó, dù là nhỏ nhất nhưng vẫn là đại ân, khiến lần này Tiểu Hoa không thể không mạo hiểm cứu các hạ, gọi là đền đáp lại ân tình thuở nào. Với diện mạo này các hạ không nhận ra ta là Tiểu Hoa thật sao?

Tiểu Phong liếc nhìn diện mạo xinh đẹp của mỹ nhân một lần nữa. Sau đó vừa lắc đầu vừa bối rối chuyển mục quang nhìn chỗ khác :

- Thật tâm mà nói, phàm là ai hoặc bất kỳ vật gì văn sinh dường như chỉ cần nhìn qua một lần là nhớ mãi quyết không quên. Và văn sinh chỉ nhận ra cô nương, đây là nhờ cô nương lần này xuất hiện trong trang phục vẫn lam lũ như thuở nào, kể đó là nhờ âm thanh giọng nói cũng chẳng có gì thay đổi. Kỳ dư văn sinh đâu dám ngờ một Tiểu Hoa tầm thường của năm xưa bỗng trở nên xinh đẹp như thế.

Tiểu Hoa chột thở ra nhè nhẹ :

- Ta cũng suýt nữa không nhận ra nếu chẳng phải các hạ tự miệng xưng là Tiểu Phong. Mà sao các hạ vẫn giữ mãi cách gọi có phần khiếm nhã này? Là các hạ tên Phong hay có họ là Phong?

Tiểu Phong giờ đã bình tâm, thản nhiên đưa mắt nhìn Tiểu Hoa :

- Đã lâu không gặp, cô nương bây giờ có bản lĩnh phi thường, phải chăng đã gặp minh sư chỉ điểm? Và đó cũng chính là ẩn tình khó nói nên trước kia cô nương đành khước từ lời đề xuất cưu mang của Trang chủ Hạnh Hoa trang La Hào Chung?

Tiểu Hoa nhẹ gật đầu :

- Có nhiều sự việc mà nếu các hạ dù có là người võ lâm ta cũng đành giữ kín, chẳng thể giải bày. Do vậy, các hạ chỉ nên hiểu thế này là đủ, Tiểu Hoa chỉ là giả danh của ta. Tương tự, cho dù bây giờ ta vẫn còn là đệ tử Cái bang nhưng thân phận đó cũng là giả. Đây là những bí ẩn mà đây là lần đầu tiên ta thổ lộ với ngoại nhân.

Tiểu Phong mỉm cười :

- Được cô nương tin tưởng và gởi gắm tâm sự văn sinh nguyện sống để dạ chết mang theo. Huống hồ văn sinh sau sự biến lần này đành tìm một nơi thật hẻo lánh để ẩn thân, vị tất có cơ hội tiết lộ bí ẩn của cô nương cho bất luận ai khác.

Tiểu Hoa kinh ngạc :

- Các hạ vẫn quyết không luyện võ?

Tiểu Phong nhún vai :

- Những ân oán cừ thù của giới võ lâm từ lâu đã làm văn sinh khiếp đảm. Không tránh được thì thôi, đại gì văn sinh lại tự đâm đầu vào.

Tiểu Hoa nghiêm giọng :

- Nhưng vì Phụng Diệp kinh. Ta e suốt kiếp này các hạ khó lòng tìm được một ngày yên thân.

Tiểu Phong lo ngại :

- Cô nương liệu có diệu kế gì giúp văn sinh chẳng?

Tiểu Hoa đột ngột hỏi :

- Phụng Diệp kinh từ đâu các hạ có?

Tiểu Phong thở dài :

- Cô nương đã là nhân vật giới giang hồ. Có lẽ đã tỏ tường chuyện đã xảy ra cho Hạnh Hoa trang?

Tiểu Hoa lắc đầu :

- Cũng như mọi người, ta chỉ biết Hạnh Hoa trang sau một đêm bỗng biến thành bãi tha ma, không một người toàn mạng. Chính việc các hạ hiện vẫn còn sống đang làm ta nghi vấn, chỉ muốn biết tại sao!

Tiểu Phong thuật lại chuyện đã qua và kể lại toàn bộ, cũng không quên cho Tiểu Hoa biết thủ đoạn đê tiện của gã Bạch Thiếu Vân, là nguyên do khiến ai ai cũng biết chuyện Tiểu Phong đang nắm giữ kinh văn Phụng Diệp. Lúc kể xong Tiểu Phong còn đánh tiếng nhờ cậy Tiểu Hoa :

- La Trúc Quỳnh cần phải hiểu thấu âm mưu thủ đoạn của Bạch Thiếu Vân. Nếu không có gì trở ngại, cô nương liệu có thể giúp văn sinh chuyện này?

Tiểu Hoa đáp ứng :

- Cùng là phận nữ nhi như nhau huống hồ chi năm xưa La Hào Chung, Trang chủ Hạnh Hoa trang cũng có thiện ý khi đề xuất đưa ta về cưu mang. Được ta sẽ giúp các hạ, báo cho La Trúc Quỳnh biết dã tâm của gã họ Bạch.

Tiểu Phong nhẹ nhõm :

- Giờ thì văn sinh có thể yên tâm được rồi.

Tiểu Hoa lắc đầu :

- Không dễ như các hạ nghĩ đâu. Vì qua câu chuyện các hạ kể, nếu các hạ là người thông tuệ lẽ nào không phát hiện một vài tình tiết có thể đưa đến nhiều nghi vấn?

Tiểu Phong hoang mang :

- Mong cô nương chỉ giáo.

Tiểu Hoa cười lạt :

- Các hạ tin chắc Phụng Diệp kinh là do phu nhân Trang chủ lưu lại, ủy thác các hạ truyền thụ cho La Trúc Quỳnh?

Tiểu Phong cau mày :

- Toàn bộ sự việc văn sinh đều đã kể tất cả. Không lẽ cô nương nghi ngờ đây là chuyện do văn sinh tự bịa ra?

Tiểu Hoa lập luận :

- Đối với các hạ ta thật sự không nghi ngờ. Có chăng là ta chỉ tự hỏi, tại sao đã sẵn có Phụng Diệp kinh trong tay nhưng phu phụ Trang chủ Hạnh Hoa trang không hề luyện? Vì nếu đã luyện đâu dễ gì chỉ một đêm toàn bộ Hạnh Hoa trang đều bị tiêu diệt? Các hạ đừng quên công phu từ Phụng Diệp kinh là rất lợi hại. Vì thế Thất đại phái kể cả Nhất bang, Lương viện đều bắt chấp thủ đoạn, tạm gác lại chuyện họ là danh môn chính phái, tất cả cứ thiên phương bách kế quyết chiếm Phụng Diệp kinh cho kỳ được mới thôi.

Tiểu Phong giật mình :

- Cô nương nhận định không sai. Vậy thì tại sao họ quyết không luyện Phụng Diệp kinh? Và chỉ mãi đến lúc sắp chết, khi nhận thức La gia chỉ còn lại mỗi một hậu nhân để trông cậy là La Trúc Quỳnh, họ mới nảy ra ý định trao cho Trúc Quỳnh toàn bộ kinh văn Phụng Diệp để sau này nàng thay họ báo thù rửa hận cho La gia. Sao họ có quyết định muộn màng đến vậy?

Tiểu Hoa thở dài :

- Đây là nghi vấn khiến ta nghĩ nếu các hạ ngày nào còn lo lắng cho Trúc Quỳnh, muốn báo đáp ân tình của La gia thì ngày đó các hạ vẫn chưa thể yên tâm. Riêng những câu hỏi các hạ vừa nêu ra bất quá ta chỉ có một chút ít thông tin như thế này để giúp ích các hạ. Đó là lâu nay, từ khi trên giang hồ có lời đồn đại về sự xuất hiện của Diệp Lạc bí lục gồm bốn phần gọi là Tứ Bối Diệp thì hầu như chưa có bất kỳ nhân vật nào nhờ vào một trong Tứ Bối Diệp: Long - Ly - Quy - Phụng để được dương danh thiên hạ. Điều đó cho thấy một là chuyện về Tứ Bối Diệp chỉ là ngoa truyền, không hề có bất kỳ công phu nào đáng được kể là Long - Ly - Quy - Phụng.

Tiểu Phong phản bác :

- Nhưng Phụng Diệp kinh là điều có thật?

Tiểu Hoa cười cười :

- Có thể đó chỉ là thứ công phu bí truyền của La gia. Và để thêm phần thần bí đã có người đổi thành Phụng Diệp kinh, vị tất đó là Phụng Diệp kinh thật.

Tiểu Phong lại phản biện :

- Cô nương nói sai rồi. Vì nếu đã là bí kỹ của La gia cơ sao La Hào Chung trang chủ không luyện, hoặc có luyện nhưng thủy chung không vận dụng dù để tự cứu bản thân?

Tiểu Hoa đành thừa nhận.

- Các hạ suy luận như thế cũng đúng. Vậy thì có lý do để ta nêu nghi vấn thứ hai, chứng minh những lời đồn đại về Tứ Bối Diệp chỉ là ngoa truyền.

Tiểu Phong thật sự quan tâm :

- Là thế nào?

Tiểu Hoa bảo :

- Có thể có đủ bốn loại công phu gọi là Tứ Bối Diệp. Nhưng vì luyện riêng lẻ, mỗi người luyện một thứ, do không có ai được cơ hội thu thập từ hai thứ công phu trở lên, việc luyện công hóa ra thiếu nhất quán, nên công phu thu được không đủ lợi hại như truyền tụng. Đó là nguyên nhân khiến chưa nhân vật nào đương danh thiên hạ?

Tiểu Phong ngỡ ngàng nhìn Tiểu Hoa :

- Là cô nương tự nhận thức hay đã có cao nhân phát hiện và cho cô nương biết? Cho hỏi, lệnh sư là nhân vật như thế nào?

Tiểu Hoa cũng nhìn Tiểu Phong bằng ánh mắt nghi ngờ :

- Sự quan tâm của các hạ như không phải mối quan tâm thông thường của một người không từng luyện võ. Các hạ giải thích sao đây?

Tiểu Phong thở ra :

- Vì lo cho Trúc Quỳnh, vì đã chịu nhận sự ủy thác của La gia, chẳng phải cô nương vừa khuyên văn sinh, bảo văn sinh không để gì yên tâm đấy sao? Văn sinh chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Và kỳ thực, vì cô nương là người đang có nhiều ẩn tình, văn sinh không nêu hiểu kỳ và hỏi cô nương nhiều như thế. Xin cáo biệt.

Tiểu Hoa ngăn lại :

- Đừng vội như thế. Vì nếu các hạ vẫn quan tâm ta cũng có thể đáp lời. Đây là điều do ta đã tự nhận ra. Và để các hạ yên tâm hơn, ta xin hứa sẽ không nói với bất kỳ ai điều này kể cả gia sư cũng vậy. Được chứ?

Tiểu Phong cười gượng :

- Cô nương nói hay không nói thì nhận định này dù sao vẫn chỉ là những gì tự suy đoán, vị tất đúng với sự thật, đâu quan hệ gì đến việc văn sinh có yên tâm hay không? Riêng phần việc của La Trúc Quỳnh, văn sinh đành trông vào lời cô nương đã hứa. Vì nếu không thế, văn sinh dù có lo cho Trúc Quỳnh đến mấy cũng chẳng thể làm gì hơn, lực đã bắt tòng tâm rồi. Cáo biệt.

Tiểu Hoa gật đầu :

- Các hạ hãy cố bảo trọng. Mong rằng sẽ không còn điều gì nguy hiểm xảy đến cho các hạ nữa. Cáo từ!

Người có võ công quả nhiên có sự cách biệt rất lớn so với người không am hiểu võ học.

Tiểu Phong buồn bã nghĩ như thế khi thấy rằng tuy vẫn chỉ là lời cáo từ hàm ý chia tay nhưng ngay khi dứt lời Tiểu Hoa đã lao đi mất biệt.

Khác với Tiểu Phong cuối cùng đành lưu lại một mình, chỉ còn biết đứng nhìn theo với tâm trạng băng khuâng khó tả.

Chợt Tiểu Phong giật nảy người vì nghe chuỗi thanh âm the thé đột ngột vang lên từ phía sau :

- Cái bang có nội gián, điều này tuy không đáng ngạc nhiên nhưng lạ nhất chính là thái độ của ả, vì sao ả tỏ ra đứng đưng với Phụng Diệp kinh là thứ ai ai cũng muốn chiếm hữu?

Tiểu Phong vội quay lại :

- Quái Diện Ma Nương? Cũng vì muốn chiếm hữu Phụng Diệp kinh nên bằng mọi cách lão bà bà vẫn đuổi bám đến tận đây?

Mụ Quái Diện Ma Nương cười nhả nhúm :

- Lão thân tạm tha cho người lần này, cũng nhờ ba chữ “lão bà bà” may sao người kịp dùng để xưng hô. Bằng không, chưa có kẻ nào dám trước mặt lão thân buột miệng gọi lên bốn chữ Ma Nương Quái Diện mà sau đó vẫn toàn mạng. Đừng xuẩn động lặp lại lần thứ hai. Vì đó cũng sẽ là lần cuối cùng đối với người.

Tiểu Phong cố kềm nén nỗi sợ hãi :

- Lão bà bà đến đã lâu, sao mãi bây giờ mới xuất hiện?

Quái Diện Ma Nương chột hất hàm :

- Người đừng nghĩ lão thân chậm xuất hiện vì sợ tiểu nha đầu Tiểu Hoa. Ắ chưa đủ tư cách đâu. Có chăng, lão thân không muốn mọi thương lượng giữa chúng ta có thêm đệ tam nhân xen vào.

Tiểu Phong gương cười :

- Nếu lão bà bà muốn, lo gì Phụng Diệp kinh không chuyển qua tay lão bà bà. Dường như đó là điều chẳng còn gì nữa để thương lượng.

Quái Diện Ma Nương kinh ngạc :

- Lão nhân nghe không lầm chứ? Như người có ý định sẽ tự nguyện giao kinh văn Phụng Diệp cho lão thân?

Tiểu Phong gật đầu miễn cưỡng :

- Bất quá văn sinh chỉ mong lão bà bà hứa cho một lời.

Ma Nương Quái Diện buột miệng :

- Người cầu xin được toàn mạng? Điều này thì...

Tiểu Phong quả quyết lắc đầu :

- Dường như giới giang hồ vẫn hay dùng một câu, mọi bí ẩn sẽ mãi mãi được giữ kín nếu trên đời chẳng còn ai am hiểu điều bí ẩn đó. Văn sinh quyết chắc lão bà bà sẽ không bao giờ tha mạng, bất luận văn sinh van cầu như thế nào.

Quái Diện Ma Nương gật gù thán phục :

- Có vẻ người là người rất hiểu biết. Vậy người muốn lão thân hứa như thế nào?

Tiểu Phong bảo :

- Tiểu Hoa vốn là nữ nhân, phạm đã là nữ nhân thì bản tính luôn sạch sẽ. Nàng ta ắt có nỗi khổ tâm riêng nên mới chịu khuất tất, chấp nhận khoác vào người những y phục nhơ bẩn. Điều văn sinh cầu xin là mong lão bà bà đừng bao giờ hờ môi làm bại lộ thân phận lúc này của nàng. Đổi lại, văn sinh cam tâm giao phó toàn bộ kinh văn Phụng Diệp cho lão bà bà.

Quái Diện Ma Nương cau mặt :

- Người chỉ vì ả bất chấp tất cả, đến cái chết người cũng chấp nhận? Vì sao?

Tiểu Phong thở dài :

- Vì muốn báo ân tình, vì không muốn Tiểu Hoa sau lần liều lĩnh cứu mạng văn sinh lại tự chuốc họa vào thân.

Ma Nương gật gù :

- Lão thân đến tương đối muộn, chỉ loáng thoáng nghe giữa người và ả đã có sự cách biệt đến chín năm dài. Phải chăng ả và người là đôi thanh mai trúc mã? Và đó là nguyên do khiến người sẵn sàng hy sinh cho ả, kể cả cái chết?

Tiểu Phong không thừa nhận cũng không phủ nhận :

- Lão bà bà thuận tình?

Mụ cười :

- Người quả là trang nam tử đầy nghĩa khí, mặc dù chẳng am hiểu võ công. Và điều này càng khiến lão thân giữ nguyên ý định ban đầu, đó là thu người làm truyền nhân. Và khi danh phận sư đồ được minh định, giả dụ người có giao kinh văn Phụng Diệp cho lão thân thì không vì thế mà lão thân nhân tâm kết liễu sinh mạng người. Ý người ra sao?

Tiểu Phong nghe mà bàng hoàng, không thể ngờ Quái Diện Ma Nương lại đưa ra đề xuất này.

Do mãi bàng hoàng nên Tiểu Phong chưa thể đáp chột có thanh âm kẻ khác vang lên, đáp hộ Tiểu Phong :

- Nếu Bang chủ Cái bang biết che đậy lòng tham bằng cách giả vờ dùng tình nghĩa khiến Tiểu Phong người xiêu lòng, thì thủ đoạn thu nhận đệ tử này của mẹ cũng không có chủ ý gì khác ngoài dã tâm muốn chiếm hữu Phụng Diệp kinh. Mẹ đừng mong toại nguyện.

Đó là thứ giọng nói lạnh lùng vô biểu cảm khiến Tiểu Phong hoàn toàn bất ngờ sau khi phát hiện người đối thoại chẳng ai khác ngoài Tiểu Hoa.

Minh bạch chính là Tiểu Hoa đã bỏ đi chột quay lại, Quái Diện Ma Nương cười lạt :

- Nha đầu người dám quay lại thế này phải chăng tự thị bản lãnh đủ thu phục lão thân?

Tiểu Hoa không đáp, chỉ quay nhìn Tiểu Phong và dùng giọng bình thường, đầy cảm kích, than :

- Lòng người giang hồ vốn hiểm trá, tráo trở. Từ nay về sau các hạ nên tự lo cho bản thân thì hơn. Riêng đối với ta, hậu quả dù có thể nào chuyện đã do ta gây ra thì ta thừa năng lực gánh vác. Hãy đi xuôi theo phía Nam, đó là phía duy nhất ta cảm thấy các hạ sẽ an toàn. Đi đi, đừng bận tâm lo cho ta nữa.

Thái độ của Tiểu Hoa làm cho quái Diện Ma Nương phùng phùng lửa giận :

- Nha đầu người dám có thái độ mục hạ vô nhân đối với lão thân thế sao? Lão thân đã quyết thu tiểu tử làm truyền nhân, không một ai, kể cả người có thể làm lão thân thay đổi ý định.

Như là hai con người khác nhau, Tiểu Hoa vừa nghe Quái Diện Ma Nương thế thế rít lên như thế liền quay sang mẹ với chất giọng lạnh lùng vô biểu cảm :

- Như lời ta vừa nói, với thủ đoạn ấu trĩ đó mẹ đừng mong toại nguyện. Còn như mẹ không thay đổi ý định, được thôi, ta đành phải biểu lộ võ học, bắt buộc mẹ phải có ý định đổi thay. Phát chiêu đi. Ta nhượng trước mẹ ba chiêu.

Quái Diện Ma Nương giận đến run bắn khắp người :

- Lão thân không cần nha đầu người nhượng chiêu, chớ có ngông cuồng thái quá. Hãy xuất thủ đi trước khi lão thân tiễn người về Quỷ Môn quan.

Tiểu Hoa cười lạnh lạnh :

- Mẹ không cần ta nhượng ba chiêu thật sao? Vậy là mẹ tự ý tìm chết. Ta sẽ thành toàn cho mẹ. Hãy xem đây! Ha... Ha...

Và nàng vẩy nhẹ ngọc thủ, xô về phía Quái Diện Ma Nương một kinh gần như là vô lực.

“Ào...”

Thoạt nhìn thấy cung cách phát chiêu này của Tiểu Hoa, nếu Tiểu Phong thăm lo lắng thì trái lại mẹ Quái Diện Ma Nương lại kêu hoảng :

- Diệ Đê Vô Ảnh chưởng? Người là...

Và mẹ bỏ dở tiếng kêu, thay vào đó là dốc toàn lực vào một chiêu cực kỳ lợi hại :

- Lão thân liều chết với người. Đờ!

“Vù...”

Phát hiện trong ảnh kính của mẹ có ẩn chứa vô vàn những vật nhỏ li ti, nhiều đến nỗi chúng làm cho chưởng chiêu của mẹ hóa thành một vùng hắc kính, Tiểu Phong bất giác kêu vang :

- Đề phòng đây chính là Độc công Hắc Phi Mao Tri Thù Vạn Vũ!

“Ầm...”

Tiếng chạm kính vang lên thật to và kết quả nếu có làm cho mẹ Quái Diện Ma Nương quay đầu chạy thực mạng thì lại khiến Tiểu Hoa tái nhợt thần sắc, cứ bất động đứng yên mãi một chỗ.

Tiểu Phong lo lắng chạy đến gần :

- Tiểu Hoa, cô nương có sao không?

Tiểu Hoa vụt trừng mắt, quát vào mặt Tiểu Phong :

- Chớ lại gần ta. Mau lùi ra. Ta không dễ chết đâu.

Bị Tiểu Hoa quát, Tiểu Phong giận cứ giận nhưng lo vẩn lo. Vì thế, sau khi bước lùi lại, đợi mãi mới thấy Tiểu Hoa thở hắt ra một hơi thật dài, Tiểu Phong lại hỏi :

- Cô nương vẫn bình yên vô sự chứ?

Tiểu Hoa thở ra xong, lại hít vào một hơi thật dài :

- Cũng may các hạ kịp lên tiếng. Bằng không, mù chết giờ trước thì giờ sau ta cũng nổi gót, bước vào Quỷ Môn quan theo mù.

Tiểu Phong kinh ngạc :

- Vãn sinh rõ ràng thấy Quái Diện Ma Nương bỏ chạy, không lẽ chỉ một giờ nữa mù sẽ chết?

Tiểu Hoa phì cười :

- Đó chỉ là cách nói ví von thôi. Nhưng dù sao, sự thật mù vẫn không thể kéo dài mạng sống đến hết đêm nay. Phần ta, cũng phải đợi ba ngày nữa mới dám tin chắc có khôi phục nguyên trạng hay không. Nhưng để mất mạng như mù thì không bao giờ.

Tiểu Phong bàng hoàng :

- Chỉ một chiêu như vậy cô nương có thể quyết chắc số phận của mù sẽ như thế nào sao? Nhờ đâu cô nương có được bản lãnh này?

Nàng bảo :

- Các hạ hãy luyện võ công. Với tư chất của các hạ, thời gian tự thành sẽ tương đối ngắn. Khi đó lo gì các hạ không có được bản lãnh như ta bây giờ.

Tiểu Phong tái mặt, lắc đầu :

- Cô nương đừng đề cập đến chuyện đó nữa. Vãn sinh chưa thay đổi chủ ý sớm như thế đâu.

Nàng thở dài :

- Dù biết là vô ích nhưng ta vẫn cứ khuyên. Thử hỏi nếu lúc này không nhờ ta tình cờ phát hiện đã có người lên đến gần dò xét và đành tương kế tựu kế vờ bỏ đi nhưng sau đó ngấm ngấm quay lại, các hạ thì kiên quyết không luyện võ công, liệu sinh mạng các hạ còn không nếu chẳng có ai thay các hạ đối phó mù?

Tiểu Phong bình tâm trở lại :

- Ngay bây giờ vãn sinh sẽ xuôi Nam. Vì đó là phương hướng duy nhất an toàn như cô nương vừa nói, vãn sinh còn luyện võ công làm gì nữa một khi chẳng có thêm nguy hiểm nào khác xảy ra? Một lần nữa xin thâm tạ ơn cứu tử của cô nương. Cáo biệt!

Tiểu Hoa chép miệng :

- Tiểu Phong. Ta...

Tiểu Phong nhìn nàng :

- Cô nương còn điều gì chỉ giáo?

Nàng thở dài :

- Không còn gì nữa đâu, ngoài việc ta chỉ muốn cảm kích vì được các hạ xem là thanh mai trúc mã. Cho dù trước kia chúng ta chỉ gặp nhau một lần với thời gian chưa đến nửa ngày. Chưa có ai đối xử với ta như thế, ngoài các hạ. Hãy nhận ở ta lòng đáp tạ.

Tiểu Phong vẫn nhìn nàng :

- Cô nương chưa được ai đối xử như thế thật sao? Hãy nói đi, có phải vì cô nương vai đang mang nặng gánh oán thù nên đối với ai cũng dè dặt, khiến chưa từng được ai đối xử tốt?

Giọng của nàng vụt trở nên lạnh lùng vô biểu cảm :

- Ân oán giữa chúng ta kể như đã hết. Sau lần này có thể chúng ta chẳng còn cơ hội nào nữa để gặp nhau. Hãy bảo trọng.

“Vút...”

Nàng lại đi. Và Tiểu Phong biết lần này nàng sẽ không còn quay lại như lúc này nữa.

Buồn bã thở dài, Tiểu Phong lê chân bước, xuôi dần theo phương Nam như lời nàng từng điểm chỉ.

Màn đêm buông dần và Tiểu Phong vẫn một mình lầm lũi bước đi giữa trùng rừng núi âm u cô tịch. Chợt có tiếng rên :

- Ừ... ừ...

Tuy chưa từng luyện võ nhưng Tiểu Phong cũng không là đứa trẻ như thuở nào, tiếng rên chỉ làm Tiểu Phong lo ngại, không hiểu do ai hoặc từ đâu phát ra.

Tiếp đó, vì tiếng rên vẫn còn, thỉnh thoảng vang lên thay cho lời chỉ điểm, giúp Tiểu Phong tiến dần đến và không hề sợ hãi.

Ánh sao đêm mờ nhạt giúp Tiểu Phong cuối cùng vẫn nhìn thấy một dáng người, nửa như tựa đứng vào một cội cây cổ thụ, nửa như đang ôm chặt cội cây để rên rỉ nỉ non, xem đây là bằng hữu duy nhất lúc này để nương dựa.

Nhưng khác với điều Tiểu Phong suy tưởng, có một lúc tiếng rên của nhân vật này làm cho Tiểu Phong nhận ra đây là ai. Tiểu Phong bối rối lùi lại.

“Soạt!”

Tiểu Phong suýt vấp ngã, vô tình tạo thành tiếng động, khiến nhân vật nọ ngừng tiếng rên và giương mắt kiếm tìm :

- Người đó sao, tiểu tử?

Không thể lẫn tránh, Tiểu Phong gật đầu :

- Lão bà bà sao vẫn ở đây? Có muốn văn sinh giúp điều gì không?

Nhân vật nọ đưa tay vuốt tóc, một thói quen vẫn có ở bất kỳ nữ nhân nào cho dù đã cao niên hoặc chưa. Nhưng chính vì có thái độ như thế, nhân vật nọ không kịp nhớ bản thân đang tựa vào một cội cây, đồng thời lực tựa đáng kể nhất chính là ở đôi tay, nên nhân vật nọ mất thăng bằng chợt té khụy xuống.

“Huých”

Tiểu Phong bắt nhãn, nhất là vì đã hiểu chuyện gì đang xảy ra cho nhân vật nọ, vội bước đến và đưa tay đón đỡ :

- Lão bà bà đang bị trọng thương? Đùng gắng gượng nữa, hãy tựa vào đây, ngời một lúc sẽ thấy đỡ hơn.

Với khoảng cách lúc này đã quá gần Tiểu Phong không thể không nhận thấy người đối diện không còn giữ được nữa diện mạo tuy nhăn nhúm già cỗi nhưng thật hung dữ của một Quái Diện Ma Nương như đã trông thấy. Trái lại, vào lúc này thì đây chỉ là một lão bà bà vừa già yếu vừa thật đáng thương, với cảnh sức tàn lực kiệt vừa vì thương thế đang mang vừa do gánh nặng của tuổi đời chồng chất.

Lão bà bà hô hấp khó nhọc :

- Nha đầu kia đã sao rồi? Người đang tha thân một mình, chứng tỏ ả cũng không đương nổi Độc công của lão thân. Đúng chứ?

Không muốn nhìn thấy Quái Diện Ma Nương thất vọng, hướng hồ thất vọng lúc này gần như là đồng nghĩa với tuyệt vọng, Tiểu Phong bảo :

- Nhưng nàng vẫn chi trì thêm nữa, chí ít là đôi ba ngày. Đó là lời nàng nói trước lúc cùng vãn sinh đột ngột chia tay.

Nhưng dù sao Quái Diện Ma Nương cũng thất vọng :

- Nếu lão thân đừng khinh xuất, cứ nhận lấy lời nhượng chiêu của ả, ắt hẳn ả không thể chi trì, cho dù chỉ một canh giờ. Tiếc thật.

Tiểu Phong thở dài :

- Chấp nhận một cuộc sống giang hồ là chấp nhận mỗi bước chân đi đều đồng hành với cái chết. Đó là điều duy nhất khiến vãn sinh dù thế nào đi nữa vẫn quyết không luyện võ công.

Quái Diện Ma Nương lại rên hừ hừ :

- Liệu người có ân hận không nếu giả như người nhìn thấy ả lâm nguy và bản thân người không thể giúp gì cho ả vì người từ chối việc luyện võ?

Tiểu Phong toan đối đáp, lại nghe Quái Diện Ma Nương hỏi dồn :

- Và sẽ thế nào đây nếu người lâm nguy không chỉ mỗi mình ả, mà còn có cả song thân phụ mẫu người, huynh đệ thủ túc người hoặc hảo muội muội người, thê tử của người?

Tiểu Phong bịt hai tai lại.

- Đừng nói nữa, lão bà bà đừng nói nữa. Tiểu Phong này chẳng còn bất kỳ ai để gọi là gia thân. Tất cả đã chết rồi. May thay, sẽ không ác nhân nào dựa vào đó để uy hiếp vãn sinh như những tình huống lão bà bà vừa nêu. Hãy gia ân buông tha cho vãn sinh.

Thanh âm mệt nhọc của Quái Diện Ma Nương vẫn cứ lọt vào tai Tiểu Phong :

- Người có phản ứng lạ thật đấy. Phải chăng vì người đang có nỗi khổ tâm? Nói đi, là ai trong những gia thân của người đã gặp cái chết bất minh? Phải rồi, chỉ có như thế người mới ngại, không muốn nghe bất luận ai đề cập đến gia thân của người.

Tiểu Phong buông hai tay ra, bình thần nhìn Quái Diện Ma Nương :

- Nếu lão bà bà không còn gì chỉ giáo, hoặc giả không cần nhờ gì đến vãn sinh.

Quái Diện Ma Nương chợt trở mắt nhìn lại Tiểu Phong :

- Người mau bình tâm thế sao? Công phu hàm dưỡng của người khá đấy. Thế này vậy, lão thân kể như chết chắc rồi, người ưng thuận không nếu lão thân nhờ người hoàn thành hộ một tâm nguyện cuối cùng?

Tiểu Phong thở ra :

- Chỉ e vãn sinh lực bất tòng tâm.

- Người đang xuôi theo phương Nam? Kỳ thực vì có ý nhờ cậy người nên trước lúc lâm tử chính lão thân đã cố tình chọn lối này để bỏ chạy.

Tiểu Phong ngạc nhiên :

- Lão bà bà cố tình chờ vãn sinh thế nào cũng đi ngang qua?

Ma Nương đáp :

- Nếu không phải thế, lão thân dù đau đớn đến đâu chí ít vẫn là cao thủ từng tung hoành ngang dọc lẽ nào không chịu đựng nổi phải rên thành tiếng như hạng vô dụng bất tài? Là lão thân cố tình gây kinh động đến người. Để nếu người tìm đến, ắt hẳn người là người trung hậu và có lòng nhân. Chính là kẻ duy nhất lão thân có thể ủy thác một việc hệ trọng.

Tiểu Phong hít vào một hơi thật dài :

- Vãn sinh chưa thể hứa một khi chưa tỏ tường việc lão bà bà định nhờ là thế nào?

Mụ gật gù :

- Người thận trọng như thế là phải, càng hợp ý lão thân. Chỉ tiếc người không chịu bái lão thân làm sư phụ. Lời lão thân là lời thành tâm, không phải vì Phụng Diệp kinh như nha đầu Tiểu Hoa nghi ngờ.

Tiểu Phong bảo :

- Văn sinh đã quyết ý, lão bà bà dù có thành tâm đến đâu thì chuyện bái sư vẫn không bao giờ đạt kết quả. Hãy nói về điều lão bà bà định nhờ cậy thì hơn.

Quái Diện Ma Nương thở hắt ra một hơi nặng nhọc :

- Lão thân còn một lão bằng hữu. Và sinh mệnh của lão bằng hữu này còn kéo dài được nữa chăng đều tùy thuộc vào lão thân. Người hãy giúp lão thân đưa gói nhỏ này đến tận tay lão bằng hữu đó.

Nhìn gói nhỏ Quái Diện Ma Nương trao với một vài lá diệp thảo do không được gói kín nên mềm mại nhô ra ngoài, Tiểu Phong hoài nghi :

- Nếu văn sinh đoán không lầm, trong gói này có chứa dược thảo? Bằng hữu của lão bà bà cần dược thảo để trị thương?

Ma Nương Quái Diện cười buồn :

- Người luyện võ, nhất là bậc cao thủ, một khi cần trị thương vẫn có thể dùng nội lực bảo thân để khôi phục nguyên trạng. Lão bằng hữu của lão thân tiếc rằng lại bị trúng độc, một loại độc mà chính lão thân cho dù có là cao thủ độc môn vẫn vô phương thế giúp lão bằng hữu giải độc. Dược thảo người cầm chỉ là giải pháp tình thế, chủ ý để kéo dài sinh mạng hơn là bảo lưu sinh mạng.

Tiểu Phong tỏ ý ngần ngại :

- Bằng hữu của lão bà bà...

Quái Diện Ma Nương cơ hồ đoán biết Tiểu Phong muốn hỏi gì, vội lên tiếng :

- Người xuôi theo phương Nam độ ba mươi dặm ắt sẽ thấy một dãy núi cắt ngang. Men theo phía tả người sẽ đến một cốc núi. Cứ đi vào đó, một tay cầm gói dược thảo này, tay còn lại cầm theo một vật lão thân sẽ trao, có như thế lão gần gần đỡ đỡ đó ắt nhận ra người là người do lão thân sai phái đến. Người sẽ được lợi và tuyệt đối không bị lão bắt ngờ ra tay hãm hại.

Tiểu Phong lắc đầu :

- Văn sinh nào đã nhận lời, lão bà bà không cần phải vội chỉ điểm nơi lưu ngụ của quý hữu cho văn sinh.

Quái Diện Ma Nương ngạc nhiên :

- Thấy thái độ của người, lão thân cứ ngỡ đó là điều người định hỏi. Vậy thì điều gì khiến người do dự, lại còn bảo là chưa nhận lời?

Tiểu Phong chép miệng :

- Ý văn sinh muốn biết quý hữu là nhân vật có tư cách phẩm chất như thế nào?

Ma Nương háng giọng :

- Vì sao người muốn biết điều này? Phải chăng người muốn nói tùy theo tư cách phẩm chất của lão người mới có quyết định nhận lời hay không?

Tiểu Phong thoáng lo sợ :

- Giúp một kẻ không đáng giúp, văn sinh... văn sinh chưa quen với việc như thế này bao giờ.

Mụ cười lạt :

- Cứ nói thẳng ra thì hơn, là người ngại lão cũng là hạng ác ma như lão thân nên người tìm cách chối từ?

Tiểu Phong cũng cười lạt :

- Lão bà bà không thể làm gì được văn sinh nữa rồi đúng không? Vậy văn sinh không ngại nói thẳng. Không sai, đúng như lão bà bà vừa nói, văn sinh tuy không là người luyện võ nhưng cũng biết phân biệt thị phi,

hiếu thế nào là hành vi trợ trợ vi ngược. Vì lão bà bà vừa tự nhận bản thân là hạng ác ma, ắt hẳn từng gieo kinh hoàng cho nhiều người, vẫn sinh vì bất nhẫn cho tình cảnh của lão bà bà lúc này nên không thể không tìm đến ủi an. Nhưng nếu bảo vẫn sinh đưa chỗ dược thảo này đến cho người cũng là hạng ác ma như lão bà bà, để sau này người đó vẫn tiếp tục gieo kinh hoàng khắp chốn, thật thất lễ, vẫn sinh quyết không thể tuân lệnh.

Ma Nương phẫn nộ :

- Người đi đi. Lão thân không cần người nữa. Cũng quên đi những gì lão thân vừa nói với người. Hừ hừ...

Nhìn Quái Diện Ma Nương vẫn rên ư hử, lại còn lấy tay ôm quặt người vì đau đớn, Tiểu Phong bảo :

- Không giúp được điều này vẫn sinh vẫn có thể giúp việc khác. Lão bà bà có cần vẫn sinh giúp gì cho bản thân chẳng?

Mụ quắc mắt :

- Có... là lão thân chỉ muốn kết liễu sinh mạng người. Xem đây!

Vừa quát mụ vừa chồm đến tìm cách vỗ Tiểu Phong.

Tuy nhiên, do thương thế quá nặng, bao sức lực đều cạn kiệt, mụ chỉ chồm đến nửa chừng là gục ngã, không thể làm gì được Tiểu Phong.

Tiểu Phong theo phản ứng cũng đã đứng lên và bây giờ áy náy nhìn hình hài gần như là bất động của Ma Nương Quái Diện. Được một lúc, Tiểu Phong bảo :

- Bản tánh khó đổi giang sơn dễ dời, ác tính của lão bà bà đã nhập tâm, dẫu chết cũng không thay đổi sao?

Mụ Ma Nương cố nhào người ngồi lên nhưng bất lực, đành lăn thân thả cho nằm giữa và thở dốc :

- Thế người ngỡ lão thân thích làm kẻ ác lắm sao? Cho người hay, nếu đối vào cương vị của lão thân e rằng người không thể không độc ác.

Tiểu Phong từ từ ngồi xuống cạnh Quái Diện Ma Nương :

- Để biện minh cho việc hành ác người đời thường có đến trăm ngàn lý do. Nhưng kỳ thực hầu hết đều do tay đã lỡ nhúng chàm. Nếu không có lần đầu ắt không thể có những lần sau. Vẫn sinh nói như thế đúng chứ?

Mụ cười khẩy, liếc mắt nhìn xéo Tiểu Phong :

- Có kẻ vô cớ đối xử độc ác với người, khiến người hận. Người sẽ có thái độ thế nào nếu một dịp nào đó người đủ bản lĩnh báo thù? Trừ khi người đại lượng, tha cho kẻ đó, người chính là thánh nhân. Bằng không, người đứng lên mặt, vừa mắng lão thân là ác độc vừa dạy bảo lão thân phải làm thế này đừng làm thế kia.

Tiểu Phong ngó người :

- Nghĩa là lão bà bà làm ác chỉ vì có kẻ ác với lão bà bà trước? Vậy sau khi báo thù thì sao? Lão bà bà không dùng tay được sao?

Bất ngờ mụ Quái Diện Ma Nương trợn ngược hai mắt, nhịp hô hấp theo đó như thể cũng muốn ngừng.

Tiểu Phong kinh tâm, chồm đến thật gần :

- Lão bà bà?

Mụ nghiêng răng, cố nén chịu đau đớn :

- Vì tình bằng hữu... lão thân van người... hãy giúp lão thân... đưa dược thảo... đưa dược thảo...

Tiểu Phong toan khước từ chợt nghe mụ thở hắt ra với những lời thề thào sau cùng :

- Lão và lão thân có nhiều cảnh ngộ giống nhau. Người có lòng nhân, thương lão thân được thì hãy thương luôn đến lão. Người giúp lão thân chứ?

Tiểu Phong đành gật đầu đáp ứng :

- Đâu là tín vật vẫn kinh cần phải cầm theo trên tay.

Quái Diện Ma Nương ngoe đầu qua một bên, nhíp hô hấp tuy ngừng hẳn nhưng môi miệng vẫn còn đó nụ cười mẫn nguyện.

Ngỡ đã vô phương, không thể biết đâu là vật Quái Diện Ma Nương định trao và chưa kịp trao, Tiểu Phong tinh ý chợt phát hiện mũi tuy chết nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng. Và đôi mắt đứng trông đó lại nhìn cố định vào một vật mũi đang đeo ở cổ tay. Vỡ lẽ, Tiểu Phong nhẹ nhàng gỡ từ cổ tay mũi một vòng ngọc có màu đen bóng như Huyền Thiết.

Lúc gỡ xong, Tiểu Phong phát giác đôi mắt mũi cũng đã nhắm chặt từ lúc nào.

Nghĩa tử là nghĩa tận, Tiểu Phong loay hoay lo an táng cho mũi.

Lúc đặt thi thể mũi vào mộ huyết vừa đào, một mộ huyết khó thể bảo là đủ độ sâu chợt có một vật từ người mũi rơi ra, một vật cũng đen và khó thể nhận dạng giữa một đêm tối tăm như thế này. Tuy không hiểu kỳ và cũng không vì lòng tham nhưng Tiểu Phong vẫn hoang mang không thể mình định giữa chiếc vòng ngọc và vật từ người mũi vừa rơi ra đâu mới chính là tín vật mũi cần giao. Do vậy, Tiểu Phong đành đưa tay, toan nhặt thêm vật đó để dự phòng.

Những thật quái lạ, tay của Tiểu Phong chưa chạm gì đến thì vật nọ bỗng dưng phóng vọt lên, bám dính vào tay Tiểu Phong.

Vật đó còn có thể ngo ngoe cử động, khiến Tiểu Phong lúc nhận ra phải bật kêu hoảng :

- Ôi! Hắc Tri Thù! Nhện độc! Phên này Tiểu Phong ta mất mạng thật rồi!

Đúng là nhện độc - Vạn Niên Hắc Tri Thù - với nhiều cẳng chân khằng khiu nhân lúc Tiểu Phong mãi la hoảng cứ thản nhiên từ tốn chui rúc vào tận bên trong y phục của Tiểu Phong.

Tiểu Phong càng thêm hoảng sợ cứ ngồi im thin thít để con nhện bò đến đâu có cảm giác rờn rợn đến đấy.

Nhưng Tiểu Phong không vì đấy mà chết. Do Vạn Niên Hắc Tri Thù sau khi tìm được chỗ trú thân đã ngang nhiên nằm bất động.

Tiểu Phong tái mặt, cười héo hắt với thi thể bất động của mũi Quái Diện Ma Vương :

- Là văn sinh giúp lão bà bà chỉ để tự chuốc họa vào thân thế sao?

Mũi đã chết nên không có lý do nào để mũi lên tiếng đáp lời Tiểu Phong.

Hoàn toàn tuyệt vọng. Tiểu Phong từ từ đứng dậy, thật nhẹ nhàng lo đắp cho mũi nắm mộ, nào dám có cử động khinh xuất, nhờ bị Vạn Niên Hắc Tri Thù giữ quẻ ngoạm cho một phát thì mang vong.

Thở dài, Tiểu Phong từ từ lê chân bỏ đi, mang theo bên người một sinh vật cũng là tử thần đang rình rập từng bước chân.

6. Vạn Niên Hắc Tri Thù Hộ Chủ

Ba mươi dặm đường đối với người am hiểu võ công ắt hẳn là khoảng cách không đáng kể Nhưng đối với Tiểu Phong, kể mỗi bước chân đi là mỗi bước nơm nớp lo sợ bị độc vật lấy mạng, thì ba mươi dặm quả là quãng đường dài ôi là dài. Đến nỗi, bầu trời đã sáng bạch và Tiểu Phong chưa đi được năm dặm đường. Thế mới hiểu, chẳng thà đừng nhận chịu sự ủy thác của ai, hoặc giả có nhận thì chỉ nên nhận tùy theo sức, chứ một khi đã nhận, hỡi ôi, muốn hoàn thành thì quả là điều thiên nan vạn nan, không dễ dàng chút nào.

Đã muốn nản, Tiểu Phong chợt nghe tiếng người hô hoán :

- Mau báo Bang chủ. Đã tìm thấy tiểu tử đây rồi.

Tiểu Phong thở dài, đưa mục quang về phía vừa phát ra tiếng hô hoán và càng thêm thất vọng kêu thảm :

- “Đã vậy lại còn chạm trán Cái bang. Tiểu Phong ta càng khó mong hoàn thành điều Quái Diện Ma Nương nhờ cậy... Hà...”

Ở phía Tiểu Phong đang nhìn có một đệ tử Cái bang vừa cười luôn miệng vừa tiến lại gần :

- Bỗng Bang tìm tiểu huynh đệ suốt đêm. Thật kỳ diệu khi thấy tiểu huynh đệ vẫn bình yên vô sự.

Người đối diện đã lên tiếng, ngay ở đây chỉ có hai người, lẽ nào Tiểu Phong không lên tiếng đáp lời.

Tiểu Phong cười gượng :

- Quý Bang thật quá quan tâm khiến văn sinh cảm kích khôn cùng. Quả là kỳ diệu đến văn sinh cũng không ngờ bản thân vẫn vô sự cho dù đêm qua đã chạm mặt Quái Diện Ma Nương.

Gương mặt người đối diện Tiểu Phong vụt tái nhợt. Y đảo mắt nhìn :

- Mụ Quái Diện đâu?

Nhưng không thấy có thêm ai xuất hiện y gắng gượng điếm mụ cười nhìn lại Tiểu Phong :

- Tiểu huynh đệ đừng đùa nữa. Nếu đêm qua tiểu huynh đệ thật đã gặp mụ, sinh mạng tiểu huynh đệ đâu để gì còn.

Toan cho y biết Quái Diện Ma Nương đã ra người thiên cổ, Tiểu Phong chợt đổi ý, chỉ dò hỏi y :

- Quái Diện Ma Nương là nhân vật như thế nào?

Y rùng mình khắp lượt, vừa đảo mắt nhìn quanh một lần nữa vừa tiến đến gần Tiểu Phong hơn :

- Đừng nhắc đến mụ nữa. Thế này vậy, có lẽ Bang chủ rất mong gặp lại tiểu huynh đệ, hãy cùng ta đi đến chỗ Bang chủ.

Nhưng vừa chạm vào Tiểu Phong y chợt ngã vật xuống, toàn thân co rúm lại.

Chính lúc đó Bang chủ Cái bang xuất hiện và xuất hiện ngay bên cạnh Tiểu Phong.

Bang chủ Cái bang bàng hoàng nhìn bang đồ chết trong một thảm trạng kỳ quái :

- Đã có người hạ độc!

Tiểu Phong giật mình và không thể không tán đồng khi phát hiện toàn thân gã nọ càng lúc càng hóa đen :

- Là ai hạ độc, Bang chủ?

Sau một thoáng nhìn quanh, Bang chủ Cái bang chiếu ánh mắt nhìn vào Tiểu Phong.

- Lúc ta sắp đến như có nghe tiểu huynh đệ hỏi y về Ma Nương Quái Diện. Nguyên do nào tiểu huynh đệ đề cập đến mụ?

Tiểu Phong lo ngại :

- Bang chủ ám chỉ chính Quái Diện Ma Nương là hung thủ hạ độc y?

Bang chủ Cái bang cẩn trọng nhìn lại thi thể gã nọ một lần nữa :

- Khấp vô lâm người dụng độc tuy khá nhiều nhưng có thể khiến nạn nhân chết nhanh thế này e chẳng một ai vượt qua bản lãnh mụ Quái Diện Ma Nương.

Chợt nhớ đến Vạn Niên Hắc Tri Thù, Tiểu Phong kêu :

- Một trong Nhị pháp bảo của Miêu Cương Quái Diện Ma Nương là...

Bang chủ Cái bang vội xua tay :

- Tiểu huynh đệ muốn nói Vạn Niên Hắc Tri Thù? Đó tuy là Thiên hạ đệ nhất độc vật nhưng lại là thần vật hộ mệnh mụ. Chỉ khi nào mụ chết đi, hay nói đúng hơn ngày nào mụ và độc vật này xa nhau ngày đó chính là tử kỳ của mụ đã điếm. Không đúng đâu, mụ có nhiều cách hạ độc, mụ đâu xuẩn động dùng độc vật hại người để đến lượt mụ cũng chết vì xa lìa vật bất ly thân.

Và Bang chủ Cái bang chợt đổi giọng, nửa lo lắng nửa nghi ngờ hỏi Tiểu Phong :

- Diện mạo tiểu huynh đệ sao quá nhợt nhạt? Có điều gì bất ổn chẳng?

Tiểu Phong không chỉ nhợt nhạt thần sắc, đến giọng nói cũng hóa run :

- Quái Diện Ma Nương đã chết đêm qua. Bang chủ bảo, hễ mù chết thì vật hộ mệnh cũng tự ý ly khai chủ nhân?

Bang chủ Cái bang gạt mình :

- Tiểu huynh đệ vừa nói gì? Có thật mù đã chết không? Nhân vật nào có đủ bản lĩnh hạ thủ mù, không hề ngại độc công lợi hại của mù?

Tiểu Phong nhận thấy đã lỡ lời thì quá muộn, e rằng không sao giấu được hành tung của Tiểu Hoa như lời nàng căn dặn. Vạn Niên Hắc Trì Thù đã từ Quái Diện Ma Nương chuyển qua Tiểu Phong chỉ là hành vi thay đổi chủ nhân, chẳng phải do muốn sát hại Tiểu Phong đang là chủ nhân mới của nó, nên tâm trạng bối rối của Tiểu Phong vì chuyện đó liên quan đến Tiểu Hoa không đến nỗi lộ ra sắc mặt. Và bằng chứng là Bang chủ Cái bang không phát hiện Tiểu Phong đang nói dối :

- Văn sinh chỉ tình cờ phát hiện Quái Diện Ma Nương đứng vào lúc mù mệnh chung. Do nhân vật nào hạ thủ thì văn sinh không thể biết.

Bang chủ Cái bang gạt gù :

- “Nhưng chắc chắn mù đã chết. Thảo nào vật hộ mệnh chẳng đã xa mù và vừa rồi” - Bang chủ Cái bang hất đầu về phía thi thể của gã bang đồ, - “là y xấu số nên bị độc vật tình cờ chọn y làm đối tượng”.

Tiểu Phong tự hiểu thêm đó là gã vô tình chuốc lấy họa khi chạm vào Tiểu Phong. Và Vạn Niên Hắc Trì Thù lúc này đã là vật hộ mệnh của Tiểu Phong nên bất luận ai nếu có hành vi gây bất lợi cho Tiểu Phong là chủ nhân của nó, kẻ đó tất bị Vạn Niên Hắc Trì Thù sát hại. Vì hiểu như thế nên Tiểu Phong áy náy nhìn thi thể nọ :

- Bang chủ định lúc nào an táng lo mọi hậu sự cho y?

Bang chủ Cái bang làm cho Tiểu Phong kinh ngạc khi thản nhiên bảo :

- Y vẫn sống, đó là số mệnh dành sẵn cho y, tiểu huynh đệ hà tất vì thế mà áy náy. Còn an táng cho y ư? Đừng nghĩ đến chuyện này nữa thì hơn.

Tiểu Phong bất bình :

- Dù sao y cũng là thuộc hạ, Bang chủ an tâm được sao khi cứ để y phơi thây đồng nội?

Bang chủ Cái bang phá lên cười :

- Chẳng phải ta vừa bảo đó là số mệnh dành sẵn cho y rồi sao? Tiểu huynh đệ chớ ngộ nhận, cho Ngô Chí Đường ta là hạng người nhẫn tâm. Sự thật là thi thể y lúc này chứa toàn độc được bất luận ai chạm vào cũng phải chịu chung số phận với y. Tiểu huynh đệ nói đi, trong tình huống này ta làm cách nào an táng y?

Thu Phong vỡ lẽ và tự cảm thấy ghê rợn trước một thi thể đã hóa đen hoàn toàn. Chợt Tiểu Phong nghĩ được một cách :

- Bang chủ là người luyện võ, nếu văn sinh đào sẵn một mộ huyết, Bang chủ có thể dùng chưởng kinh, nhẹ thôi để hất thi thể y vào mộ huyết được không?

Bang chủ Cái bang có một thoáng sững người nhìn Tiểu Phong, sau đó mới gạt đầu bảo :

- Cũng là một cách hay. Nhưng chuyện này không cần ta hoặc tiểu huynh đệ nhúng tay vào.

Đoạn Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường cất giọng gay gắt gọi :

- Thạch trưởng lão có đó không? Hãy giúp bốn tọa an táng Thi Hài Triền.

Nhờ thế này Tiểu Phong mới minh bạch ở xung quanh đều có người của Cái bang ẩn thân chờ sẵn.

Đáp ứng mệnh lệnh của Bang chủ Ngô Chí Đường, một lão khất cái có niên kỷ độ ngũ tuần và hai đệ tử Cái bang khác, trẻ hơn, cùng xuất hiện.

Lão khất cái có lẽ là trưởng lão họ Thạch, lão ra lệnh cho hai gã kia :

- Đào một mộ huyết, đào thật sâu vào. Nếu không an táng kỹ nhờ độc chất phát tán ắt hại thêm nhiều người vô tội.

Hai gã kia tuân lệnh và chỉ một loáng sau đã hoàn thành.

Nhân cách hai gã đào huyết, Tiểu Phong không thể không ngấm ngấm ước ao, người luyện võ phạm làm việc gì cũng lẹ làng, họ đã đào huyết vừa nhanh vừa gọn, không mãi loay hoay hì hục như đêm qua Tiểu Phong đã đào huyết cho mộ Ma Nương.

Chợt Tiểu Phong nghe Thạch trưởng lão lên tiếng hỏi Bang chủ Ngô Chí Đường :

- Mộ huyết đã đào xong, thuộc hạ sẽ ra tay an táng Thi Hưu Triển hay tự tay Bang chủ thực hiện.

Ngô Chí Đường xua tay :

- Phiền Thạch trưởng lão tùy tiện tiến hành. Nhớ đừng để chịu chung số phận với họ Thi.

Thạch trưởng lão gật đầu nhận lệnh sau đó từ khoảng cách xa ba trượng Thạch trưởng lão nhẹ nhàng đẩy ra một đạo nhu kinh, đẩy thi thể gã Thi Hưu Triển trượt dần đến mộ huyết.

Và Tiểu Phong tinh mắt thấy Thạch trưởng lão tuy dụng lực nhẹ nhàng nhưng thần sắc thì lại ngưng đọng như hóa thạch với gân mạch khắp mặt cứ vòng lên. Chứng tỏ Thạch trưởng lão hoặc thi triển đạo nhu kinh đó không hề nhẹ nhàng như vẻ ngoài cho thấy hoặc hành vi an táng Thi Hưu Triển là việc quá nặng nề cho Thạch trưởng lão.

Nhưng với nhận định của Tiểu Phong thì lý do thứ hai có vẻ phù hợp hơn. Bởi sau khi thi thể gã Thi Hưu Triển đã yên vị dưới đáy mộ, lúc hai gã bang đồ Cái bang dùng đất đắp mộ, có một trong hai gã đã để lộ tâm trạng xúc động. Gã phần nộ vì Thi Hưu Triển quá vắn số nên uống mạng chẳng?

Có tiếng Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường vang lên, kéo Tiểu Phong quay về thực tại :

- Để giữ an toàn cho tiểu huynh đệ, bốn Bang đã có sẵn nơi kín đáo. Nếu tiểu huynh đệ không ngại, đích thân bốn tọa sẽ đưa tiểu huynh đệ đi. Thế nào? Chúng ta lên đường được chưa?

Không thể bội tín với Quái Diện Ma Nương, Tiểu Phong vội hỏi :

- Nơi Bang chủ định đưa vãn sinh đến là nơi như thế nào? Có đi về phía Nam chăng?

Ngô Chí Đường quan tâm :

- Tiểu huynh đệ có việc gì phải đi về phía Nam?

Tiểu Phong bối rối :

- Nếu Bang Chủ cảm thấy bất tiện...

Ngô Chí Đường mỉm cười :

- Tuy không tiện đường nhưng không phải vì thế mà không có phương cách. Chỉ cần tiểu huynh đệ cho biết đó là việc gì ta sẽ cho người thực hiện hộ.

Tiểu Phong toan nhận lời nhưng chợt nhớ vẫn chưa biết một trong hai vật của Quái Diện Ma Nương - chiếc vòng ngọc Tiểu Phong đang đeo trên tay và Vãn Niên Hắc Tri Thù - đầu mối chính là tín vật thật sự để giao được liệu cho một nhân vật cần được giao. Tiểu Phong thở dài bảo :

- Việc này trừ vãn sinh bất luận ai cũng không thể làm thay.

Ngô Chí Đường hạ thấp giọng :

- Tiểu huynh đệ đã quyết định giao Phụng Diệp kinh cho ai đó, đúng không?

Tiểu Phong chưa kịp đáp, Ngô Chí Đường đã ngạo nghễ gằn giọng :

- Phụng Diệp kinh là vật bất tường, sẽ gieo nhiều tai họa khó lường nếu tiểu huynh đệ giao lầm cho kẻ ác. Vì lo ngại như vậy nên Thất đại phái, Nhất bang, Lương viện đều muốn giữ tiểu huynh đệ trong tầm tay và

bốn Bang đã được chính tiểu huynh đệ chọn để giao phó trách nhiệm. Ất tiểu huynh đệ đã hiểu việc tiểu huynh đệ định thực hiện sẽ không bao giờ được ta chấp thuận.

Tiểu Phong bắt phục :

- Nói như vậy kể từ nay văn sinh không còn làm chủ kể cả đối với bản thân.

Ngô Chí Đường nhún vai :

- Có thể hiểu như vậy nếu tiểu huynh đệ vẫn còn muốn sinh mệnh được bảo toàn.

Tiểu Phong tỏ sắc giận :

- Sống trong cảnh bị sanh cầm còn sinh thú gì để sống? Văn sinh thà chết hơn là chấp nhận sự bảo hộ của bất kỳ ai. Cáo biệt!

Tiểu Phong quay người bỏ đi, chợt nghe Ngô Chí Đường bật cười :

- Quanh đây năm dặm đều có người của bốn bang mai phục cảnh giới, chủ ý là muốn tiểu huynh đệ luôn được an toàn. Tiểu huynh đệ chưa thể cáo biệt nhanh như vậy đâu.

Tiểu Phong quay lại nhìn Bang chủ Cái bang :

- Hiểu cho đúng hơn văn sinh đã là tù nhân của Bang chủ?

Ngô Chí Đường biện bạch :

- Chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi. Vì ngày nào Phụng Diệp kinh trong tay tiểu huynh đệ còn là nguy cơ tiềm tàng cho võ lâm các môn bang phái thì ngày đó tình thế đối với tiểu huynh đệ quả là đúng như vậy.

Tiểu Phong vỡ lẽ :

- Phụng Diệp kinh có còn là nguy cơ tiềm tàng nữa không nếu văn sinh giả như giao nó cho Bang chủ?

Ngô Chí Đường chớp nhẹ đôi mắt :

- Bang đồ bốn Bang có đến hàng vạn, giả như Phụng Diệp kinh thuộc về bốn Bang có lẽ mọi nguy cơ sẽ không còn là điều đáng kể. Tiểu huynh đệ nghĩ như thế quả là sáng suốt.

Tiểu Phong cười :

- Tuy thông suốt nhưng chưa thấu đáo. Có lẽ cần Bang chủ chỉ giáo thêm.

Ngô Chí Đường liền đáp ứng :

- Còn điểm gì tiểu huynh đệ chưa thấu đáo?

Tiểu Phong bảo :

- Đó là văn sinh sẽ ra sao sau khi giao Phụng Diệp kinh cho Bang chủ?

Ngô Chí Đường đáp :

- Mọi nguy cơ kể như không còn, tiểu huynh đệ tha hồ sống một đời thong dong tự tại.

Tiểu Phong ngơ ngác :

- Liệu có được như thế không một khi Phụng Diệp kinh vẫn còn đây, trong tâm trí văn sinh?

Ngô Chí Đường giả vờ không hiểu, Tiểu Phong đoán và tin chắc như thế qua câu hỏi quá vụng về của Ngô Chí Đường :

- Phụng Diệp kinh đã được tiểu huynh đệ giao cho bốn Bang, còn ai tìm cách gây bất lợi cho tiểu huynh đệ làm gì?

Tiểu Phong ngao ngán :

- Bang chủ đừng giả vờ không hiểu. Trừ phi sau đó Bang chủ hạ thủ luôn văn sinh, may ra các võ phái mới quay qua Cái bang để đối phó và chiếm đoạt Phụng Diệp kinh. Có phải đó là ý đồ thật của Bang chủ để giữ Phụng Diệp kinh cho riêng mình?

Ngô Chí Đường lúng túng :

- Không phải ta giả vờ. Chỉ khi tiểu huynh đệ đưa nan đề này ra ta mới thấy đây là chuyện quá nhiên cần phải bàn định thật kỹ. Chẳng hay chủ ý của tiểu huynh đệ là thế nào?

Tiểu Phong bảo :

- Không giao Phụng Diệp kinh văn sinh sẽ là đối tượng cho muôn người truy đuổi. Còn hễ đã giao, dù là cho Cái bang hay bất kỳ môn phái nào khác, sinh mạng văn sinh cũng kể như được định đoạt. Tuy đảng nào cũng chết nhưng vì một đảng chết nhanh và một đảng vẫn có thể tùy cơ ứng biến nên văn sinh đành chọn cách thứ hai.

Ngô Chí Đường gần giọng :

- Cụ thể tiểu huynh đệ chọn cách nào?

Tiểu Phong thần nhiên đáp :

- Sẽ không giao Phụng Diệp kinh cho ai cả, mong Bang chủ thứ lượng. Cáo biệt?

Khó lòng trở mặt, Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường đành đứng yên nhìn Tiểu Phong bỏ đi.

Tuy vậy, chưa đi được mười trượng Tiểu Phong chợt bị hai đệ tử Cái bang ngăn lối. Họ lần lượt quát, người này nói tiếp người kia :

- Không giao Phụng Diệp kinh cho bốn bang chính là con đường ngắn nhất đưa ngươi đến cái chết.

- Còn nếu chịu giao, ta tin chắc bốn Bang có cả trăm ngàn cách để giúp ngươi hưởng trọn tuổi trời. Ngươi chọn lẽ nào?

Tiểu Phong thất kinh, quay lui tìm Bang chủ Cái bang :

- Bang chủ.

Nhưng bóng dáng của Ngô Chí Đường đã biến mất, quanh nơi này chỉ còn lại Tiểu Phong và hai đệ tử Cái bang với dáng vẻ hung hăng đe dọa tính mạng Tiểu Phong.

Tiểu Phong vụt hiểu Bang chủ Cái bang cố tình lánh mặt. Vì sẽ bất tiện nếu để đích thân Bang chủ Cái bang ra tay chiếm đoạt chân kinh.

Huống hồ để đối phó với Tiểu Phong là người không biết võ công chỉ cần một trong hai gã hung hăng này là quá đủ.

Tiểu Phong cười cay đắng, hỏi hai gã nọ :

- Nhị vị sẽ hạ thủ nếu văn sinh không chịu giao Phụng Diệp kinh thật ư?

Một gã giữa mặt cười sảng sặc :

- Nếu ngươi không muốn uống rượu phạt, thiết nghĩ ngươi đừng nên thử làm gì. Đó là điều duy nhất ta có thể khuyên trước khi ngươi quyết định. Ha... ha...

Tràng cười của gã chọc xoáy thủng màng nhĩ khiến Tiểu Phong càng sợ thì càng giận.

Và chưa lần nào Tiểu Phong quyết ý liều như lúc này. Tiểu Phong vụt thét :

- Tham tâm của Cái bang đâu kém gì các võ phái khác. Chết thì chết, ta quyết không giao Phụng Diệp kinh. Bọn ngươi có đởm lược cứ giết ta đi.

Gã nọ ngưng cười, chộp tay vào Tiểu Phong :

- Giết ngươi chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng chính Phụng Diệp kinh mới là thứ bốn Bang cần. Ngươi chưa dễ chết đâu.

Nhưng tay gã vừa chạm vào Tiểu Phong, toàn thân gã chợt khựng lại.

Tiểu Phong kinh hoảng nhìn gã vì mơ hồ hiểu điều gì mới vừa xảy ra.

Gã còn lại cũng phát hiện sự việc nên kêu :

- Lão Đinh sao rồi?

Là gã hỏi gã kia và đáp lại gã kia ngã lăn quay, toàn thân dần tím tái.

Gã còn lại thấy vậy càng kêu lớn hơn, mắt dáo dác nhìn quanh :

- Lão Đinh đã bị hạ độc thủ. Có gian nhân xâm nhập sát hại lão Đinh?

Tiểu Phong nghe gã kêu cũng hốt hoảng nhìn quanh như gã vì tin rằng gã họ Đinh vừa chết ắt là do gian nhân ám toán, không liên quan gì đến Vạn Niên Hắc Tri Thủ như sự việc vừa xảy ra Tiểu Phong đã thoát nghĩ.

Tiếng gã nọ kêu được đáp lại bằng sự xuất hiện khá nhiều những nhân vật của Cái bang. Những nhân vật này xuất hiện đứng thành vòng, quây kín xung quanh Tiểu Phong và gã nọ, đồng thời họ còn quay mặt cả ra ngoài, sẵn sàng ứng phó nếu gian nhân đáng đường đột xuất hiện.

Tình thế đã khẩn trương càng thêm khẩn trương khi gã nọ thấy không có gian nhân nào xuất hiện liền chộp vào tay Tiểu Phong và hỏi hả bảo :

- Nơi này không an toàn. Nếu người còn muốn sống, hãy ngoan ngoãn đi theo ta.

Và đó là câu nói cuối cùng của gã. Bởi tay gã vừa chạm vào Tiểu Phong, cũng như đồng bọn gã lúc này, toàn thân gã chợt khựng lại để rồi cũng ngã lăn quay với da dẻ toàn thân đều tím tái.

“Huỵch”

Tiếng gã ngã xuống khiến những nhân vật Cái bang đứng thành vòng đều kinh nghi quay đầu nhìn cả vào trong. Có một nhân vật kêu vang :

- Cả lão Lục cũng bị hạ độc thủ. Mau đưa tin đến Bang chủ. Có địch nhân to gan, dám ra tay đối đầu với bốn Bang.

Lập tức từ phía xa có chuỗi cười mơ hồ vọng đến :

- Kẻ nào dám mơ tưởng đến chuyện chiếm đoạt Phụng Diệp kinh kẻ đó chắc chắn phải chết. Ha... ha...

Cũng từ phía đó chợt vang lên tiếng gầm thịnh nộ của chính Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường :

- Đã dám đến tận đây và hạ thủ bang đồ bốn Bang, tôn giá là ai, sao còn không mau xuất hiện?

Thanh âm do Bang chủ Cái bang vang lên làm cho những đệ tử Cái bang đứng xung quanh Tiểu Phong phần chấn. Bọn họ bảo nhau :

- Đã có Bang chủ xuất hiện đối phó cường địch, chúng ta nên đưa tiểu tử đi như lời Bang chủ căn dặn.

Lập tức có hai gã tiến đến, vươn tay đồng loạt chộp vào Tiểu Phong.

Chuỗi cười mơ hồ khi nãy lại vọng đến, lần này từ một phương vị khác không còn xuất phát từ phương vị như lúc đầu :

- Lão thân đã nói rồi, bất luận kẻ nào ra tay định chiếm đoạt Phụng Diệp kinh thì đừng trách độc thủ của lão thân bất dung tình. Ha... Ha...

“Huỵch, huỵch”

Hai nhân vật vừa chộp vào Tiểu Phong liền đồng loạt ngã vật ra, chịu chung số phận với hai gã trước.

Những nhân vật Cái bang còn lại đều kinh hoảng nhảy lùi, tránh thật xa chỗ Tiểu Phong đang đứng :

- Quái Diện Ma Nương với Vô Hình Chi Độc.

Thanh âm thịnh nộ của Bang chủ Cái bang càng vang lên lồng lộng :

- Mụ Quái Bà to gan, dám lộng hành như chỗ không người ư? Sao tiểu tử bảo mụ đã chết, hóa ra chỉ là xảo kế của mụ? Có đờm lược hãy hiện thân xem nào!

Đang lúc tiếng quát của Bang chủ Cái bang còn vang lên lờng lờng bỗng có tiếng người nói thật khẽ vào tai Tiểu Phong :

- Sao còn đứng đó? Chạy đi. Tốt nhất cứ hướng Nam mà chạy.

Đó là thanh âm của nữ nhân vậy mà khi Tiểu Phong đưa mắt tìm quanh thì không hề thấy bóng dáng nữ nhân nào xuất hiện, chỉ có những nhân vật Cái bang đang ngơ ngác nhìn dò xét Tiểu Phong mà thôi.

Kết hợp với hai loạt cười mơ hồ vừa nghe, mà chủ nhân của chúng đã được Bang chủ Cái bang hô hoán là do Quái Diện Ma Nương phát ra, Tiểu Phong cảm thấy nghi ngờ, không lẽ chuyện xảy ra đêm qua là do Quái Diện Ma Nương trá tử. Và nếu không phải thế thì người đã chết rồi, lại do chính tay Tiểu Phong an táng cơ sao có thể hồi sinh và bây giờ xuất hiện ở đây để đối phó Cái bang. Không những thế, như lời của nữ nhân vừa lọt vào tai Tiểu Phong, chỉ có là mụ Quái Diện Ma Nương mới tổ tường và bảo Tiểu Phong cứ chạy theo hướng Nam là tốt hơn cả.

Đang ngẫm nghĩ, Tiểu Phong lại nghe thanh âm cũng của nữ nhân đó lọt vào tai, thúc giục Tiểu Phong :

- Nếu còn chần chừ, sinh mạng người tuy tạm thời không sao nhưng lão thân e khó lòng đùa với Ngô Chí Đường lão thất phu lâu hơn. Đi đi.

Tiểu Phong giật mình, quả thật Quái Diện Ma Nương hãy còn sống sót vì chỉ có mụ mới mở miệng tự xưng là lão thân.

Giận bản thân đã để Quái Diện Ma Nương dối lừa, mụ còn sống nhưng lại giao phó việc đưa được thảo đến cho lão bằng hữu của mụ vào người Tiểu Phong, một hành vi đáng lẽ mụ phải làm, Tiểu Phong hậm hực đi về phía Nam.

Nhưng nhân vật Cái bang vội tiến lên ngăn cản Tiểu Phong.

Chuỗi cười mơ hồ lại vang đến :

- Người cứ đi. Thử xem kẻ nào to gan muốn tự ý tìm cái chết thì cứ ngăn cản người. Ha ha...

Có hai đệ tử Cái bang cùng một lúc nhảy xổ vào Tiểu Phong :

- Người chưa thể đi nếu chưa giao Phụng Diệp kinh cho bốn Bang.

Chuỗi cười mơ hồ liền vang đến, tiên báo sự hiện diện của tử thần :

- Ngã này. Ngã này. Ha... ha...

Hai nhân vật nọ lập tức ngã ra ngay khi vừa chạm vào Tiểu Phong.

Điều này làm cho những nhân vật Cái bang còn lại đều kinh tâm tán đờm thối lùi.

Tiểu Phong đi ngang qua họ, vừa lúc có tiếng Bang chủ Cái bang giận dữ ra lệnh :

- Không thể để mất Phụng Diệp kinh. Ta không được thì cũng không cho kẻ nào khác đắc thủ. Giết tiểu tử đi. Giết!

Chuỗi cười mơ hồ cũng vang lên đe dọa :

- Nếu không sợ Vô Hình Chi Độc của lão thân đoán mạng, bọn người thử ra tay xem! Ha... ha...

Trước sau đã có tất cả sáu bằng hữu uống mạng, những nhân vật Cái bang còn lại đều lấm lét nhìn nhau, không một ai dám ra tay mặc dù đều nhìn thấy Tiểu Phong cứ một đường mà đi.

Đúng lúc này từ phía xa sau lưng họ bỗng vang lên những thanh âm huyền ảo :

- Ôi! Có địch nhân xuất hiện ở đây?

- Ở đây cũng có! Bọn chúng là ai? Sao lại có thứ thân pháp biến ảo và ma mị thế này?

- Ôi... ối...

Không chỉ có thế, từ nơi đang phát ra tiếng huyền não cũng cuộn cuộn bốc lên những đụn khói đen kịt, phát tán ra xung quanh toàn mùi diêm sinh tỏa khét.

Có tiếng Bang chủ Cái bang ra lệnh :

- Không được hoảng loạn. Đây chỉ là kế đánh lạc hướng để bắt giữ tiểu tử từ tay bọn bang. Tất cả tản ra, lập ngay trận Kiên Bích. Trong vòng ba mươi trượng không để bất luận ai đột nhập vào hoặc thoát đi. Mau.

Cũng với diêm sinh, những đụn khói đen kịt cũng nhanh chóng phủ kín toàn trường, càng khiến những nhân vật Cái bang thêm hoảng loạn kêu gào :

- Ôi chao, độc xà!

- Địch nhân cố tình thả độc xà giết hại chúng ta. Chạy mau!

- Chạy đi đâu mới được? Toàn bộ cảnh vật đều bị khói của diêm sinh che phủ, mùi diêm sinh còn xua đuổi vạn độc xà xông loạn vào chúng ta, liệu còn lối cho chúng ta chạy sao?

Trong khi đó Tiểu Phong vẫn hồng hộc bỏ chạy, phần thì muốn lánh xa những nhân vật Cái bang, phần thì cũng sợ độc xà xông đến cản bừa không khác gì những nhân vật Cái bang đang hoảng sợ.

Được một lúc, dù chưa biết đã chạy được bao nhiêu quãng đường nhưng ngay khi vượt ra ngoài vùng bị những đụn khói đen bao phủ, Tiểu Phong chợt thất kinh vì phát hiện thân bỗng bị một vật mềm mại quấn quanh người.

Vẫn chưa hết, lúc Tiểu Phong do quá kinh hoảng toan mở miệng kêu thì vật mềm mại đang quấn quanh người Tiểu Phong chợt bị giật nhẹ một cái. Sức giật của vật này vừa có tác dụng lôi Tiểu Phong đi phẳng phẳng vừa làm cho phần đầu nhọn hoắt của vật nọ chợt ngóc lên và điếm vào một trong những huyết đạo trọng yếu, khiến Tiểu Phong tuy có há miệng nhưng không thể thốt ra bất kỳ âm thanh nào.

Cứ như thế Tiểu Phong bị lôi đi. Và phải sau đó một lúc Tiểu Phong mới định thần nhìn thấy ở phía trước kỳ thực có một nhân vật vẫn đang kéo Tiểu Phong đi qua sự liên kết duy nhất chính là vật mềm mại cứ quấn quanh thân Tiểu Phong.

Nhìn từ phía sau Tiểu Phong vẫn nhận ra nhân vật nọ có vóc dáng thanh mảnh đích thị là nữ nhân.

- “Là Quái Diện Ma Nương ư? Nhưng nhân vật này cao hơn muội, sau gáy thì trắng ngần, da dẻ mịn màng và không nhăn nheo già lão như muội. Không lẽ muội đã cải trang, có thể thay da đổi thịt biến từ già thành trẻ? Ôi, người luyện võ quả có lắm diệu thủ khó ngờ!”

Tiểu Phong vừa nghĩ thầm vừa nhìn vào vật mềm mại vẫn quấn quanh thân. Và Tiểu Phong nhận ra vật đó chỉ là ngọn trường tiên, khá dài dư để cuộn quanh thân Tiểu Phong hai vòng, phần còn lại độ nửa trượng là khoảng cách giữa Tiểu Phong và nữ nhân được Tiểu Phong định ninh là Quái Diện Ma Nương hóa thân. Chính nhờ ngọn trường tiên đó nên nhân vật nọ có thể lôi Tiểu Phong theo sau và thoát càng lúc càng xa những nhân vật Cái bang đã bộc lộ rõ ý đồ chiếm đoạt Phụng Diệp kinh. Hy vọng Quái Diện Ma Nương không như vậy, giữ đúng lời đã từng tỏ lộ với Tiểu Phong là không quan tâm đến kinh Phụng Diệp.

Quãng đường đi không rõ là đã được bao xa nữ nhân phía trước chợt dừng lại khi đã đưa Tiểu Phong vượt qua một triền núi, đến một mặt đá mọc nhô cao chênh vênh.

Từ địa thế thuận lợi này, nữ nhân nọ sau khi đảo mắt nhìn khắp nơi liền quay lại diện đối diện Tiểu Phong.

Tiểu Phong cũng đang chờ nhìn rõ dung diện của nữ nhân chợt thất vọng vì dung diện đó đã bị một lượt sa mỏng che khuất.

Nhưng từ phía sau lớp sa mỏng đó bỗng thoát ra giọng cười thánh thót, khiến Tiểu Phong giật mình lo ngại. Vì nữ nhân bảo :

- Người vẫn chưa đoán ra ta cố tình mạo nhận muội Quái Diện Ma Nương để cướp người từ tay bọn Cái bang ư? Không ngờ người lại quá kém như vậy và thật bất công nếu Phụng Diệp kinh lại rơi vào kẻ quá kém như người.

Phát hiện Tiểu Phong đang muốn lên tiếng nhưng không thể, nữ nhân kỳ bí nọ vội thu trường tiên về, tiện tay cũng dùng ngọn trường tiên giải khai huyết đạo cho Tiểu Phong, một thủ pháp sử dụng và điều động trường tiên thật linh hoạt và chuẩn xác.

Nhưng đến khi Tiểu Phong lên tiếng mới biết bản thân vẫn còn bất động chứng tỏ nữ nhân không hề có ý giải khai toàn bộ huyết đạo cho Tiểu Phong. Chỉ giải khai á huyết để giúp Tiểu Phong cùng nữ nhân đối thoại mà thôi. Tiểu Phong bật hỏi :

- Tôn giá nếu không là Quái Diện Ma Nương thì Vô Hình Chi Độc kia do ai hạ thủ sát hại nhiều nhân mạng Cái bang?

Nữ nhân nọ bật cười :

- Người không biết thật ư? Vậy thì nói đi, khi người bảo Quái Diện Ma Nương đã chết đấy là lời nói thật hay giả dối?

Tiểu Phong dự dự bất quyết :

- Người luyện võ quả có nhiều năng lực khó ngờ. Tuy rằng chính tay vân sinh đã an táng Quái Diện Ma Nương đêm qua nhưng vào lúc này vân sinh cũng không thể đoán chắc bất luận điều gì.

Nữ nhân từ từ lột bỏ lớp sa che mặt :

- Có luyện võ hay không cũng không thể đạt đến cảnh giới bất tử trường sinh. Người tự tay an táng mộ, nghĩa là mộ đã chết. Và đây là bằng chứng thứ nhất để người đừng bao giờ mê muội nữa. Hãy nhìn xem, ta là ta, Quái Diện Ma Nương làm gì luyện được thuật Trụ Nhan để bắt ngờ có trở lại diện mạo trẻ trung như diện mạo trước trước mắt người?

Tiểu Phong có một thoáng ngây người vì đây là lần đầu nhìn thấy vẻ kiêu sa mỹ miều của một giai nhân tuyệt sắc. Đến khi nhớ lại thực cảnh, nhận ra bản thân vừa có cử chỉ thất thố, Tiểu Phong đỏ mặt đáp :

- Cô nương quá xinh đẹp, quả nhiên không thể nào là Quái Diện Ma Nương hóa thân.

Kiêu hãnh vì sắc diện bản thân đã có tác động rõ rệt đối với người trước mặt, mỹ nhân mỉm cười :

- Còn một bằng chứng nữa khiến ta tin chắc Quái Diện Ma Nương đã ra người thiên cổ. Có phải độc vật Vạn Niên Hắc Tri Thù vẫn đang ẩn náu ngay bên trong người người?

Tiểu Phong giật mình :

- Vậy là Bang chủ Cái bang nói đúng? Độc vật đó đã chuyển qua vân sinh kể từ khi Quái Diện Ma Nương trút hơi thở cuối cùng?

Mỹ nhân trề môi :

- Độc vật tự ý ly khai thì đúng rồi. Nhưng tại sao chuyển qua người thì đó là điều người nên tự vấn lại bản thân. Có phải lúc mộ chết, hoặc mộ chết ngay trong tay người hoặc lập tức ngay sau đó người vô tình động chạm vào thi thể mộ?

Tiểu Phong nhớ lại hành động đã tháo chiếc vòng Huyền Thiết từ cổ tay mộ :

- Đúng là vân sinh có chạm vào. Vậy thì sao? Không lẽ chỉ vì thế Vạn Niên Hắc Tri Thù chọn vân sinh làm tân chủ nhân, thay cho Quái Diện Ma Nương vừa chết?

Mỹ nhân bảo :

- Mộ từng luyện độc công, kể từ đó Vạn Niên Hắc Tri Thù hóa thành thần vật hộ mệnh mộ. Khi mộ trút hơi thở cuối cùng, độc công cũng theo đó phát tán ra ngoài cơ thể mộ. Người chạm vào là vô tình để nhiễm phải độc công. Đối với người thì đó là cử chỉ ắt hẳn đã dẫn người đến cái chết. Nhưng đối với Vạn Niên Hắc Tri Thù thì người vì bị ngấm độc nên người nghiêm nhiên là tân chủ nhân của nó. Và chính nhờ Vạn Niên Hắc Tri Thù chuyển qua người nên người được may mắn là không còn bị độc công đe dọa sinh mạng nữa, rõ chưa?

Rõ thì rõ nhưng lời giải thích này lại làm cho Tiểu Phong minh bạch và hoảng sợ :

- Cô nương muốn nói những nhân mạng Cái bang đã chết đều do...

“Xoạch...”

Mỹ nhân nọ đột ngột cất tay, quạt ngoặt trường tiên vào một kê đá cạnh đó.

Lúc trường tiên được thu về, Tiểu Phong kinh hoảng vì thấy mỹ nhân làm như thế chỉ để thu giữ và bắt lấy một con thỏ bạch vẫn còn sống.

Muốn dò xét, Tiểu Phong vờ thán phục :

- Thủ pháp thật cao minh. Nhưng cô nương bắt nó để làm gì?

Mỹ nhân không đáp, chỉ mỉm cười và ném con thỏ vào người Tiểu Phong.

“Vù...”

Tiểu Phong chớp mắt và đó là biểu hiện duy nhất chứng tỏ Tiểu Phong rất muốn đưa tay ra đón bắt con thỏ. Nhưng tiếc thay vì huyết đạo vẫn bị chế ngự nên Tiểu Phong đành giương mắt nhìn con thỏ chạm vào người mà không thể làm gì khác.

Và diễn biến xảy ra tiếp theo chợt làm Tiểu Phong kinh hãi tột cùng.

Đó là thỏ bạch khi chạm vào Tiểu Phong do không có ai đón giữ nên thỏ bạch dĩ nhiên rơi xuống đất. Tuy vậy, lúc chạm đất rồi, thỏ bạch thay vì chạy đi, bởi đây là cơ hội tốt nhất cho nó, thì nó lại nằm im lìm bất động, và chỉ một thoáng sau thỏ bạch vốn trắng và hãy còn sống sờ sờ ra đó nhưng lúc này đã thâm tím lại và chết từ lúc nào rồi.

Tiểu Phong vỡ lẽ :

- Thỏ bạch chết vì độc?

Mỹ nhân gật đầu :

- Là Vạn Niên Hắc Tri Thủ hạ thủ. Ất người đã rõ vì sao đến cả ta cũng chỉ dám dùng Kim Hoa Xà Trường Tiên này để mang theo người đi, tuyệt đối không dám chạm vào cơ thể người?

Tiểu Phong bàng hoàng :

- Vì Vạn Niên Hắc Tri Thủ đã tự nguyện hóa thành thần vật hộ mệnh vạn sinh? Bất luận ai nếu vô ý chạm vào vạn sinh đều bị Vạn Niên Hắc Tri Thủ thay vạn sinh hạ thủ?

Mỹ nhân lại gật đầu và lần này còn có động tác kèm theo là cứ nhịp nhịp trường tiên thẳng tay, thứ khí giới linh hoạt vừa được mỹ nhân gọi là Kim Hoa Xà Trường Tiên. Mỹ nhân bảo :

- Ta lại không nghĩ đó là thần vật hộ mệnh. Vì sẽ có lúc e người bị mất mạng vì nó. Người có muốn ta giúp người loại bỏ vĩnh viễn độc vật, thứ có thể gây hại cho người bất kỳ lúc nào?

Tiểu Phong giương mắt nhìn dò xét người đối diện :

- Cô nương cũng hứng thú đối với Phụng Diệp kinh?

Mỹ nhân cũng nhìn Tiểu Phong. Và sau một lúc cùng nhau đấu nhãn, mỹ nhân phá lên cười khanh khách :

- Người cũng không đến nỗi ngu muội lắm. Không sai, và ta chỉ có thể đắc thành sở nguyện khi nào Vạn Niên Hắc Tri Thủ không còn gây trở ngại cho ta. Thế cho nên, Ha... ha...

“Vụt... Xoạch!”

Bằng một cái cất tay làm cho Kim Hoa Xà Trường Tiên được dịp vung ra, mỹ nhân nhờ tiêu pháp linh hoạt và chuẩn xác đã dùng trường tiên quạt vào, đồng thời khiến phần y phục thân trước của Tiểu Phong bị xé phanh ra.

Tiểu Phong bị phanh mở ngực áo, vừa thẹn vừa hốt hoảng vội kêu lên :

- Cô nương định làm gì vạn sinh?

Đáp lại câu nói mà Tiểu Phong hốt hoảng hỏi, mỹ nhân vừa vung loạn thêm vài tiên pháp nữa vừa khinh khỉnh bảo :

- Người đừng quá lo. Thọ mệnh của người vẫn còn, ta chưa kết liễu sinh mạng người đâu. Nhưng rồi người sẽ chịu chung số phận sắp xảy đến với độc vật nếu sau đó người không ngoan ngoãn giao phó Phụng Diệp kinh cho ta.

“Vụt... Xoạch...!”

“Vụt... Xoạch...!”

Tiên pháp của mỹ nhân quả là cao minh. Và sau vài lượt xuất thủ vừa thực hiện ngọn tiên của mỹ nhân đã hầu như xé toang y phục Tiểu Phong. Nhưng để ngọn tiên phạm vào da thịt Tiểu Phong thì tuyệt thiên không có.

Vạn Niên Hắc Tri Thủ dù là độc vật nhưng vì là một trong Nhị pháp bảo của Miêu Cương nên tự thân nó cũng là linh vật. Nó đã nguyện ý chọn Tiểu Phong làm chủ nhân nên một khi thân thể Tiểu Phong bị xúc phạm nó luôn có những hành động thích đáng để bảo vệ chủ nhân. Và chuyện này đã từng xảy ra khi trước sau đã có đến sáu nhân vật Cái bang uống mạng do vô tình hoặc cố ý mạo phạm Tiểu Phong Nhưng lần này thì khác, vật đang gây bất lợi cho Tiểu Phong lại chính là ngọn Trường Tiên Kim Hoa Xà, một vật vốn chỉ là vô tri vô giác. Nên khi Vạn Niên Hắc Tri Thủ đang phục đầu đó bên người Tiểu Phong bắt đầu có phản ứng đối phó thì tức thay chất độc lợi hại của Vạn Niên Hắc Tri Thủ đã tỏ ra hoàn toàn vô giá trị đối với Kim Hoa Xà Trường Tiên.

Đó là diễn biến đang xảy ra và như Tiểu Phong nhìn thấy, Vạn Niên Hắc Tri Thủ lúc này đang bám chắc tám cẳng chân đen kịt phủ đầy những Hắc Mao vào đầu của ngọn trường tiên, nó không thể phân biệt đâu là vật vô hồn và đâu là người đang điều động sử dụng trường tiên.

Vì thế nó vẫn bám riết lấy một chỗ và cứ thế phóng xuất độc chất của chính nó vào đầu ngọn trường tiên.

Mỹ nhân nọ rất đặc ý về kết quả này. Nàng cười hăng hắc và tìm cách vung mạnh trường tiên, quật loạn xạ vào vách đá cạnh đó :

- Người có là thiên hạ đệ nhất độc vật thì dù sao vẫn chỉ là sinh vật hạ đẳng, đâu thể hơn được ta vốn là một trong Tam tiên công phu thượng thừa. Ha... Ha..

“Chát... Chát...”

Ngọn trường tiên bị quật vào vách đá, phần bị va chạm mạnh nhất chính là đầu ngọn trường tiên, nơi đang có Vạn Niên Hắc Tri Thủ bám vào. Và sau nhiều lần bị quăng quật như thế, Vạn Niên Hắc Tri Thủ có lẽ đã bị quật tan xác khi bỗng đứng từ đầu ngọn trường tiên chát phát ra tiếng rít chói tai.

Cũng nghe tiếng rít đó, mỹ nhân nọ thu trường tiên về hải lòng nhìn vào đầu ngọn trường tiên :

- Có là Vạn Niên Hắc Tri Thủ cũng phải chết. Trên thế gian vậy là bớt đi một độc vật. Hừ.

Và nàng quay trở lại với Tiểu Phong :

- Thiết nghĩ có lẽ người không bao giờ muốn chung số phận như độc vật. Người đã quyết định chưa? Hoặc ngoan ngoãn nguyện ý giao ra Phụng Diệp kinh hoặc khắp thân người sẽ bị thấm độc và mất mạng như những nhân vật Cái bang đã từng mất mạng vì chất độc do Vạn Niên Hắc Tri Thủ hạ thủ.

Đang lo sợ nhìn như thế, Tiểu Phong chợt nghe mỹ nhân kêu thất thanh...

7. Nhờ Dược Thảo Đắc Ngộ Kỳ Duyên

Nàng ta vừa kêu vừa giận dữ nhìn vào một vật đang nằm hờ hênh ngay cạnh chân Tiểu Phong :

- Thanh Tâm Phục Linh Thảo? Người mang theo làm gì dược thảo này bên người?

Tiểu Phong không thể cử động, đành cố hết sức liếc mắt nhìn xuống chân, nơi đôi mục quang của mỹ nhân đang xạ nhìn.

Nhưng dù thế nào đi nữa Tiểu Phong cũng không thể nhìn thấy vật cần thấy. Đã vậy, Tiểu Phong càng thêm hoang mang khi nghe mỹ nhân giận dữ quát hỏi :

- Nếu ta đoán không sai, dược thảo này không cần cho người và tuyệt đối cũng không do người có chủ ý mang sẵn dược thảo bên người. Khai mau, ai đã giao dược thảo cho người và nhân vật nào sẽ được người giao tận tay dược thảo?

Dù không thể nhìn thấy nhưng Tiểu Phong rốt cuộc vẫn đoán biết mỹ nhân đang ám chỉ điều gì.

Nhưng biết thì biết, Tiểu Phong vẫn không thể hồi đáp, một phần vì Tiểu Phong cho đến lúc này còn chưa biết ai là nhân vật đã được Quái Diện Ma Nương nhờ Tiểu Phong mang dược thảo đến. Thứ nữa đó là vì thái độ quá ư ngông cuồng và ngạo mạn của mỹ nhân.

Tiểu Phong nghĩ, nàng ta là nữ nhân nhưng tâm địa nàng độc ác, lời lẽ thì hần học hung hăng, không có lấy một ít nữ tính như đáng lẽ nàng phải có.

Loại nữ nhân này nếu Tiểu Phong để cho nàng ta khuất phục thì còn gì nam tử hán đại trượng phu?

Tiểu Phong bất phục. Và đây là lần đầu tiên Tiểu Phong ước ao có võ công để cho nàng biết thế nào là lợi hại.

Và vì không có võ công nên Tiểu Phong tỏ thái độ bất phục bằng cách khinh khỉnh nhìn nàng :

- Cô nương nghĩ văn sinh sẽ hồi đáp những gì cô nương muốn biết ư? Sai rồi. Kể cả Phụng Diệp kinh cũng vậy, cô nương sẽ không bao giờ toại nguyện.

Nàng động nộ :

- Người đâu còn quyền làm chủ bản thân. Người nên biết, Phụng Diệp kinh có thể ta không cần nhưng những gì liên quan đến Thanh Tâm Phục Linh Thảo người không thể không nói cho ta biết. Người có muốn ném thử thủ đoạn của ta chẳng?

Tiểu Phong cười lạt :

- Có lẽ cô nương cũng nên biết điều này. Văn sinh vốn dĩ là nam nhân là hạng đầu đội trời chân đạp đất. Loại nữ nhân bất tài vô dụng như cô nương đừng mong khuất phục văn sinh.

Nàng tái mặt :

- Người dám bảo ta bất tài vô dụng?

Tiểu Phong khinh khỉnh :

- Ngoại trừ gia mẫu, mọi nữ nhân đều vô dụng bất tài. Nếu không tin cô nương cứ thử xem. Liệu cô nương có cách nào khuất phục được văn sinh chẳng?

Nàng nhịp nhịp trường tiên :

- Người đã chán sống?

Tiểu Phong bật cười :

- Giết một kẻ không có năng lực hoàn thủ, nhất là kẻ đó chẳng hề am hiểu võ công.

Đây là một trong những hành vi cho thấy cô nương thật sự vô dụng bất tài. Hạ thủ đi. Cô nương chỉ có thể giết văn sinh chứ không thể nào khuất phục. Ha... ha...

Lời của Tiểu Phong làm nàng động sát cơ.

“Chát...”

Nàng quật Kim Hoa Xà Trường Tiên vào Tiểu Phong, miệng thì thét :

- Chính lũ nam nhân các người mới là hạng bất tài. Ta cũng không cần khuất phục người nữa. Ta chỉ muốn lấy mạng người.

Càng thét càng giận, nàng quật liên tiếp thêm vài lượt trường tiên nữa vào Tiểu Phong

“Chát, chát...”

Chất độc trên đầu ngọn trường tiên thấm nhanh vào Tiểu Phong. Và không hiểu vì thế hay vì sự trùng hợp nào đó ngẫu nhiên khiến Tiểu Phong bất chợt có thể cử động tứ chi.

Nhưng khi cử động được, do chất độc ngấm vào cơ thể quá nhanh nên hành động đầu tiên của Tiểu Phong chỉ là khụy người ngã vật xuống.

“Huych”

Nàng nọ vẫn quật trường tiên loạn xạ vào Tiểu Phong.

“Chát chát”

Bị ngã, Tiểu Phong tình cờ nằm đè lên gói nhỏ đựng dược thảo đã được Quái Diện Ma Nương ủy thác. Tiểu Phong lại có thêm một cử chỉ cuối cùng là lòn tay xuống người giữ chặt gói dược thảo vào tay và cứ ôm khư khư vào lòng.

Phát hiện điều này, mỹ nhân thịnh nộ quát nhiều hơn :

- Người vẫn không chịu nói ai sẽ được người giao Thanh Tâm Phục Linh Thảo ư?

Vừa quát nàng vừa quật liên hồi kỳ trên những chiêu Tiên pháp vào khắp cơ thể Tiểu Phong. Lực đạo của tiên pháp làm cho Tiểu Phong lăn tròn. Là mỹ nhân cố tình làm thế để trường tiên có cơ hội quật nát khắp người Tiểu Phong.

“Chát, chát...”

Tiểu Phong phần bị đau xé da xé thịt phần thì bị độc chất ngấm vào nên dần dần hôn mê, tuy nhiên tay vẫn khư khư ôm giữ gói dược thảo.

Đó là tiếng động cuối cùng Tiểu Phong còn nghe được khi lại bí trường tiên quật vào người. Sau đó Tiểu Phong mê man hoàn toàn.

* * * * *

“Ầm!”

Tiếng chạm kinh chát chúa làm Tiểu Phong hồi tỉnh.

Và Tiểu Phong mở mắt nhìn để chỉ phát hiện xung quanh chỉ toàn là bóng đêm.

Tuy vậy giữa đêm đen vẫn có tiếng phát thoại không thể ngờ là có vang lên :

- Người là ai? Vì sao rơi vào Cách Nhật cốc này?

Tiểu Phong ngơ ngác ngồi dậy :

- Cách Nhật cốc? Là một nơi như thế nào đây?

Đáp lại :

- Là một vực sâu, nơi không bao giờ có ánh dương quang chiếu rọi đến.

Và hỏi :

- Người không am hiểu võ công, sao có kẻ cố tình đoạt mạng người?

Tiểu Phong vẫn cố nhìn và dĩ nhiên không tài nào nhận thấy người phát thoại giữa màn đêm đen dày đặc như thế này.

- Tôi độc phụ nhân tâm. Nhưng sao tôn giá biết văn sinh không am hiểu võ công mặc dù không nhìn thấy gì?

- Chỉ có người mới không nhìn thấy. Khác với lão phu vừa có bản lãnh cao minh vừa lưu ngụ nơi này quá lâu.

Tiểu Phong giật mình :

- Tôn giá tự hào có bản lĩnh cao minh? Có thể thu nhận văn sinh làm đệ tử?
- Hừ? Chỉ vì người muốn báo thù tiện nhân nào đó vừa độc ác ném người xuống tận đây?

Tiểu Phong bảo :

- Đúng vậy. Và văn sinh tiếc rằng đã không luyện võ công sớm hơn.
- Nghĩa là mục Quái Diện đã từng có ý thu nhận người làm truyền nhân?

Tiểu Phong lại giật mình :

- Sao tôn giá đoán biết?

Và Tiểu Phong tự đưa tay chạm vào chiếc vòng ngọc may mà vẫn còn đeo ở cổ tay bên tả :

- Vì nhìn thấy vật này và nhận ra đó là tín vật của Quái Diện Ma Nương nên tôn giá hiểu nguyên ủy?

Giọng nói kia chột kêu :

- Mục Quái Diện vậy là chết thật rồi?

Tiểu Phong thất kinh, cố tình ngồi dịch lùi về phía sau. Nhờ đó Tiểu Phong phát hiện khắp thân không còn đau đớn nữa, như thể chuyện bị mỹ nhân dùng Kim Hoa Xà Trường Tiên hành hạ là chuyện xảy ra đã lâu, đủ lâu để mọi thương tích đều bình phục mà không còn gây đau đớn cho Tiểu Phong nữa. Tiểu Phong dè dặt hỏi người trong bóng tối :

- Tôn giá có hay không có cừu thù với Quái Diện Ma Nương?

Đáp :

- Vô oán vô cừu. Nếu đó là điều người muốn biết thì lão phu chỉ có thể nói bấy nhiêu mà thôi. Vậy là Nhị pháp bảo Miêu Cương mục Quái Diện đều trao cả cho người?

Tiểu Phong vẫn sờ tay vào chiếc vòng :

- Vòng ngọc này là một trong Nhị pháp bảo Miêu Cương sao?

Có tiếng thở dài :

- Mục Quái Diện đến thời gian để giải thích cho người hiểu tự sự cũng không có. Mục chết thảm lắm sao? Âu cũng là gieo nhân nào gặt quả ấy.

Và giọng đó giải thích :

- Người tuy chưa là truyền nhân của mục nhưng nhờ Nhị pháp bảo Miêu Cương nên người toàn mạng. Có lẽ người đang tự hỏi không biết vì sao thương thế người mau bình phục?

Thoạt tiên đây là nhờ diệu năng giải bách độc của Huyền Thiết Phi Cang, chiếc vòng người đeo ở cổ tay. Vì thể độc chất của Vạn Niên Hắc Tri Thù, Đệ nhất pháp bảo Miêu Cương là không đủ lấy mạng người. Kế đến, Vạn Niên Hắc Tri Thù vì là thần vật hộ mệnh nên khắp người người khi bị thương tích đã được Độc vật tiết Nguyên Dịch, giúp cơ thể người mau chóng khôi phục. Hy vọng người tự hiểu rõ thêm những gì lão phu vừa giải thích.

Tiểu Phong vỡ lẽ :

- Văn sinh hiểu rồi. Vậy là nhờ Huyền Thiết Phi Cang nên chất độc của Vạn Niên Hắc Tri Thù tạm thời chưa thể đoạt mạng văn sinh?

- Đó là điều lão phu vừa giải thích cho dù vẫn chưa hiểu vì sao bản thân người lại bị chính thần vật hộ mệnh hạ độc.

Tiểu Phong thở dài :

- Có một nữ nhân độc ác sau khi tìm cách hủy diệt Vạn Niên Hắc Tri Thù đã khiến cho vũ khí của ả bị thấm chất độc từ Vạn Niên Hắc Tri Thù. Sau nữa, ả dùng chính vũ khí đó hạ thủ văn sinh. ả muốn văn sinh chết vì chất độc này.

- Hà hà... Nhưng Vạn Niên Hắc Tri Thù không chết. Thảo nào lúc phát hiện người, lão phu cũng phát hiện Độc vật bám theo người. Vì ngộ người sắp bị độc vật sát hại nên lão phu đành dùng công phu Tam Mụi Chân Hỏa hủy diệt nó. Hóa ra nó chỉ muốn giúp người. Và lão phu hủy diệt nó cũng phần nào áy náy.

Tiểu Phong ngăn người :

- Tôn giá muốn nói vì Vạn Niên Hắc Tri Thù chưa chết, sau lại thấy văn sinh rơi xuống Cách Nhật cốc này, nó liền bám theo vì nguyên ủy vẫn là thần vật hộ mệnh văn sinh?

- Vạn Niên Hắc Tri Thù là linh vật trung thành do chưa tỏ tường sự việc lão phu đã quá vội hạ thủ nó. Nhưng cũng may, người sớm khôi phục thể này đủ hiểu độc vật vẫn kịp trút toàn bộ Nguyên Dịch chí bảo vào nội thể người. Lão phu mong rằng người đừng vì thế mà oán trách mãi lão phu.

Tiểu Phong không thể không nhớ đến tiếng chấn động khá lớn đã là nguyên do giúp Tiểu Phong hồi tỉnh. Và bây giờ vì nghe lão nhân thần bí nọ giải thích, Tiểu Phong hiểu đây là tiếng động do lão nhân dùng Tam Mụi Chân Hỏa hủy diệt thần vật hộ mệnh. Tiểu Phong bảo :

- Tôn giá có hành động như thế cũng chỉ vì thiện ý, muốn giúp văn sinh, sợ văn sinh bị độc vật sát hại. Văn sinh nào dám oán trách tôn giá.

- Người nghĩ như thế thật thấu đáo. Chẳng uổng công lão phu đã dùng nội lực hóa giải toàn bộ lực rơi, không để người gặp cảnh tan xương nát thịt vì bị rơi từ trên cao xuống. Người bảo người muốn bái lão phu làm sư phụ?

Tiểu Phong vội hướng về phía phát thoại và hành lễ :

- Mong tôn giá thành toàn phận văn sinh làm đệ tử. Đại ân này văn sinh nguyện một đời cảm kích.

- Đừng quá vội cảm kích lão phu. Hãy cho lão phu biết được thảo có sẵn trong tay người đã được tìm thấy ở đâu?

Tiểu Phong vô tình nắm bàn tay lại. Gói dược thảo không còn ở trong tay Tiểu Phong nữa. Có chăng thì chỉ là một vài lá tình cờ rơi rớt lại trong tay Tiểu Phong mà thôi.

Tiểu Phong động tâm :

- Tôn giá ám chỉ Thanh Tâm Phục Linh Thảo? Phải chăng tôn giá từng là lão bằng hữu của Quái Diện Ma Nương?

Nhân vật thần bí hầu như không chú tâm đến câu Tiểu Phong hỏi, chỉ lẩm bẫm :

- Hóa ra Thanh Tâm Phục Linh Thảo chính là thứ lão phu cần.

Suýt nữa Tiểu Phong bật kêu vì mơ hồ nhận ra lão nhân thần bí chính là lão bằng hữu từng được Quái Diện Ma Nương đề cập. Vì chỉ có như thế lão nhân này không chỉ cần Thanh Tâm Phục Linh Thảo là được thảo dược Quái Diện Ma Nương ủy thác Tiểu Phong mang đến giao cho lão nhân - mà lão nhân còn nhận ra Huyền Thiết Phi Cang, tín vật duy nhất để nhận diện Tiểu Phong chính là người được Quái Diện Ma Nương sai phái.

Nhưng Tiểu Phong chưa kịp kêu, đã nghe lão nhân thần bí hỏi :

- Vì sao người nghĩ lão phu là lão bằng hữu của Quái Diện Ma Nương?

Xem đây là cơ hội nếu muốn được lão nhân thu làm truyền nhân, Tiểu Phong vội thuật chuyện :

- Trước lúc mệnh chung, Quái Diện Ma Nương đã nhờ văn sinh mang dược thảo này đến chỗ một lão bằng hữu. Như thế này...

Chờ Tiểu Phong thuật xong, lão nhân thần bí chợt háng giọng :

- Hãy cho lão phu xem qua Huyền Thiết Phi Cang.

Vòng ngọc là tín vật. Vì thế có trao tín vật cho người xem cũng là điều bình thường Tiểu Phong vội làm theo.

Trong bóng tối dày đặc có một bàn tay đưa ra nhận lấy chiếc vòng ngọc, do Tiểu Phong không nhận được phương hướng để giao.

Khi chiếc vòng không còn, Tiểu Phong nghe lão nhân hỏi :

- Theo câu chuyện người thuật có thể hiểu ngoài Quái Diện Ma Nương đã chết chẳng còn ai biết Thanh Tâm Phục Linh Thảo tìm ở đâu?

Tiểu Phong gật đầu :

- Tôn giá vẫn cần nhiều dược thảo hơn chỗ đã có sao?

Có tràng cười cao ngạo vang lên :

- Đối với lão phu vậy là quá đủ. Còn về lời người vừa đề xuất, được, lão phu sẽ thành toàn theo ý nguyện người. Lão phu đã quyết định thu người làm truyền nhân. Được chứ? Ha... ha...

Tiểu Phong cả mừng, vội hành lễ bái sư, vì thế đã bỏ qua không cảm thấy nghi ngờ với tràng cười dường như không phù hợp vẫn được lão nhân phát ra mãi chẳng thôi.

Lúc dứt tiếng cười, lão nhân bảo :

- Muốn luyện võ trước hết cần phải có tâm pháp nội công. Lão phu sẽ truyền cho người một tâm pháp thượng thừa. Hãy lắng nghe khẩu quyết.

Tiểu Phong nhờ chuyên chú lắng nghe nên cuối cùng được sư phụ tán dương :

- Hiểu nhanh và hiểu đến thấu triệt như người quả thật ít có người sánh kịp. Nhưng hiểu là một chuyện, thực hành được hay không mới là điều đáng nói. Để giúp người dễ thực hiện, lão phu có ý này. Người hãy mau tọa công, chiếu theo khẩu quyết lão phu truyền và dẫn lưu nội khí. Riêng về nội khí, vì người chỉ mới lần đầu luyện nên không thể có, lão phu sẽ giúp người, trước mắt là truyền cho người một ít chân nguyên nội lực của lão phu. Chờ sau khi người luyện thuần thục lẽ đương nhiên lão phu có cách thu hồi lại chỗ chân nguyên đã truyền. Lão phu giải thích như vậy đã rõ chứ?

Tiểu Phong hết sức cảm kích :

- Đồ nhi đa tạ ân tài bồi của sư phụ lão nhân gia.

- Đã là sư đồ, người hà tất nói đến lời đa tạ. Có thể bắt đầu được rồi.

Tiểu Phong liền tọa công. Và đúng như lão nhân nói Tiểu Phong sẽ không hiểu cũng như không thể cảm nhận thế nào là nội khí nếu không có lão nhân, vào thời điểm thích hợp đã nhẹ nhàng đặt một tay vào Linh Đài huyệt của Tiểu Phong và truyền qua cho Tiểu Phong một ít chân nguyên nội lực.

Nhờ có động thái này của lão nhân nên không riêng gì ở huyệt Linh Đài mà ở cả đại huyệt Đan Điền của Tiểu Phong cũng dần dần hiển hiện những luồng nhiệt khí xuất phát.

Đang có tâm trạng phấn chấn, thanh âm của lão nhân chợt rót vào tai Tiểu Phong :

- Không được để tâm thần bất định. Mau dẹp bỏ tạp niệm, chỉ lo chuyên chú dẫn lưu nội kinh theo những vòng Châu Thiên. Nếu để xảy ra tình trạng nghịch hành chân khí, hậu quả không thể lường.

Tiểu Phong cố trấn định mọi cảm xúc lo thực hiện theo lời chỉ điểm của lão nhân. Một lúc sau, khi việc dẫn lưu nội kinh rồi cũng đến lúc tự nó dịch chuyển như là bản năng, Tiểu Phong nghe sư phụ bảo :

- Hảo tiểu tử. Người tiếp nhận chân truyền nhanh hơn lão phu nghĩ, có lẽ đã đến lúc lão phu thu hồi chân nguyên đã trút truyền. Người đừng bao giờ tỏ ra hoảng hốt, khiến chân nguyên nội khí của người lâm cảnh hỗn loạn nha. Lão phu bắt đầu thu hồi đây.

Và từ lúc này tuy lão nhân vẫn áp một tay vào huyệt Linh Đài của Tiểu Phong nhưng nội khí thay vì được lão nhân truyền qua thì bây giờ được lão nhân dụng lực chậm rãi thu hồi.

Nội nguyên chân khí của Tiểu Phong vì thế sau khi được dẫn lưu gần một vòng Châu Thiên, thay vì quy hoàn trở lại huyệt Đan Điền - đúng như khẩu quyết nội công được lão nhân chỉ điểm - thì từ huyệt Linh Đài luồng nội khí cứ thế bị hút đi, thấm nhập tất cả vào bàn tay vẫn được lão nhân áp vào lưng Tiểu Phong.

Diễn biến này cứ thế kéo dài, cho đến lúc Tiểu Phong dù hoàn toàn rũ liệt vẫn nghe tiếng lão nhân cười vang dội :

- Có thể chứ. Cuối cùng thì bao nhiêu điều kỳ diệu từ Nhị pháp bảo Miêu Cương đều hóa thành sở hữu của lão phu. Hoàng thiên đã bắt phụ khổ tâm nhân. Sau hơn ba mươi năm tự sinh cầm, giờ là lúc lão phu tái xuất võ lâm báo thù phục hận. Ha ha...

Tràng cười có lẽ vẫn cứ thế kéo dài, Tiểu Phong nghĩ chắc như thế khi phát hiện bản thân dần dà chìm vào mê man. Vì làm sao Tiểu Phong biết lúc bản thân mê lịm lão nhân nọ có còn cười nữa hay không?

* * * * *

Tiểu Phong dần dần hồi tỉnh trong một thể trạng suy kiệt chưa từng có.

Và với nhận thức cũng dần dần phục hồi Tiểu Phong hiểu lúc bản thân mê man lão nhân nọ đã ngưng cười. Bằng chứng là lúc này lão nhân đã tuyệt tích có thể hiểu lão nhân đã bỏ đi từ lâu, sau khi toại nguyện vì đã chiếm hữu cùng một lúc Nhị pháp bảo Miêu Cương như lão nhân tự miệng thốt ra.

Tiểu Phong cay đắng nghĩ thầm :

- “Một ác nhân như Quát Diện Ma Nương thì có một lão bằng hữu bất cận nhân tình như lão này cũng là điều dễ hiểu. Tiểu Phong ta không hề tiếc vì để mất Nhị pháp bảo. Chỉ đáng hận là lúc ta quyết ý luyện võ công lại lọt vào âm mưu cạm bẫy của người. Lòng người gian hồ thật gian xảo hiểm ác khó lường!”

Xung quanh Tiểu Phong vẫn tối tăm, quả đúng là Cách Nhật cốc, nơi ánh dương quang không thể rọi đến. Và cảm giác đói khát bắt đầu hoành hành Tiểu Phong, tạo một tâm trạng lo lắng huyền hoặc không hề có bao giờ dù sau nhiều lần Tiểu Phong đối mặt với cái chết.

Nỗi lo lắng tăng thêm thập bội khi Tiểu Phong chợt nhớ rằng đây là nơi không hề có ánh sáng. Nghĩa là ở đây dù sẵn có vật thực nhưng một khi không nhìn thấy gì thì Tiểu Phong vẫn cam chịu đói khát vì không thể nhìn thấy vật thực ở đâu để tìm.

Chỉ mới nghĩ đến đây trong lòng Tiểu Phong bỗng trào dâng nỗi căm hận mỹ nhân đã đẩy Tiểu Phong rơi xuống Cách Nhật cốc, cho dù lúc đó Tiểu Phong đã ngất lịm, đầu khác gì kẻ đã chết chỉ trừ nhịp hô hấp là vẫn còn.

- “Á có dung nhan xinh đẹp nhưng tâm địa độc ác hơn cả rắn rết. Tiểu Phong ta quyết phải báo thù này.”

Tiểu Phong cũng oán hận lão nhân kỳ bí, lão bằng hữu của Quái Diện Ma Nương.

- “Lão là hạng nhị tâm. Đã thu nhận ta làm đệ tử nhưng sau đó hãm hại ta. Phải chi lão cứ đối xử đúng mực, hợp với danh phận sư đồ, chỉ cần lão thố lộ ta đâu tiếc gì mà không giao Huyền Thiết Phi Cang cho lão? Vì lòng tham lão hóa thành loại bất nghĩa. Nhị pháp bảo Miêu Cương có điểm gì quý báu khiến lão quên nghĩa quên nhân? Mà cũng lạ, một trong Nhị pháp bảo Miêu Cương là Vạn Niên Hắc Trì Thù đã bị lão tự ta hủy diệt, cơ sao sau đó lão bảo lão vẫn đắc thủ Nhị pháp bảo Miêu Cương? Được lắm, lão hại ta một thì sau này bằng mọi cách ta sẽ làm lão khốn đốn bội phần. Hừ!”

Nhưng hận nhất là Tiểu Phong hận chính bản thân :

- “Ít nhất đã có hai lần ta được người đề xuất thu nhận ta làm đệ tử và truyền thụ võ công cho ta. Vậy mà ta khăng khăng khước từ. Ngược lại, khi ta cầu cạnh, xin người truyền thụ võ công cho ta, kết quả lại là thế này đây. Phải chăng đây là vì ta có phúc mà không biết hưởng, được cơ hội nhưng không chịu nắm bắt? Để khi ta thay đổi chủ ý thì trời già lại trêu ngươi, trừng trị ta vì tội đã phụ lòng hảo tâm nhân!”

Quy tất cả mọi tội lỗi cho bản thân, Tiểu Phong sau đó cười cay đắng và lẩm bẩm nói thành lời :

- Tuy nhân định khó thể thắng thiên nhưng ta cứ tận tâm tận lực. Vì có câu “Tận nhân lực mới tri thiên mệnh”. Ta sẽ tự luyện công. Với nhiều khẩu quyết võ học ta vẫn còn ghi nhớ lẽ nào ta không thể tự luyện để nên thân hữu dụng? Ta sẽ bắt đầu luyện, ngay bây giờ!

Thường vẫn nói vạn sự khởi đầu nan, Tiểu Phong đã nghĩ bản thân khó thể bắt đầu luyện một khi đang bị cơn đói khát hành hạ. Lòng dạ rộng không thường thì tâm trí khó bình tĩnh, Tiểu Phong thất vọng khi phát hiện việc chuyên chú vào khẩu quyết công phu ở thời điểm này quả là điều không thể.

Đã vậy lại còn phải dẹp bỏ tạp niệm để đạt đến sự minh mẫn cần có của cảnh giới gọi là Tâm - Khí - Thần hiệp nhất, Tiểu Phong đang lâm cảnh đối cùn cào thật sự không thể giữ sao cho tâm thần chuyên nhất.

Chính vì lẽ đó, Tiểu Phong sau một lúc lâu tự bắt mình ngồi yên suy nghĩ thật nhiều về mọi khẩu quyết đã từng ghi nhớ, kể cả nội công tâm pháp vừa được lão nhân độc ác ở đây truyền thụ nhưng kết quả thu được chỉ là trạng thái mệt mỏi và suy kiệt chưa từng xảy đến với Tiểu Phong.

Quá thất vọng và toan buông xuôi chợt Tiểu Phong phát hiện từ huyết Đan Điền bỗng dấy lên một luồng nhiệt khí nhẹ nhàng, mỏng mảnh tựa tờ trời.

- “Có còn hơn không, đây chính là nội công ắt có thể giúp bản thân thoát trạng thái mệt mỏi. Chẳng phải trước kia ở Hạnh Hoa trang ta vẫn thường nghe Trang chủ La Hào Chung chỉ điểm với bao gia nhân đệ tử như thế là gì?”

Kể như có thêm tia hy vọng, Tiểu Phong gắng gượng vận dụng tâm pháp, nương theo luồng nội khí vừa xuất hiện để từ từ dẫn lưu đi khắp kinh mạch toàn thân.

Cũng giống như lần trước được lão nhân thần bí ngồi một bên chỉ điểm, Tiểu Phong vẫn dẫn lưu nội kinh theo chu trình thành một vòng châu thiên.

Nhưng do lúc này không còn luồng nội khí nào được truyền vào Linh Đài huyết nên nội nguyên chân khí sau khi đi đủ một vòng đã quy hoàn về huyết Đan Điền. Tiếp đó, luồng nội khí quy hoàn được bổ sung thêm bằng một ít nhiệt khí tự phát sinh từ huyết Đan Điền, khiến vòng châu thiên sau đó có nội nguyên chân khí được dẫn lưu thêm sung mãn hơn.

Giống như câu tích tiểu thành đại, bản thân Tiểu Phong cũng cảm thấy phấn khích khi nhận thức luồng nội nguyên chân khí càng được duy trì thì về sau càng mãnh liệt hơn. Nhờ phấn khích như thế nên Tiểu Phong hầu như đã quên đi tâm trạng đối khát.

Nhưng chỉ được như thế một lúc, sau đó Tiểu Phong chợt phát hiện vòng châu thiên do nội nguyên chân khí tự dẫn lưu đã thỉnh thoảng chuyển dịch theo một đường lối hoàn toàn khác.

- “Chân khí nghịch hành? Ta đã phân tâm khiến nội nguyên bản loạn, tự dịch chuyển theo chu trình khác? Đây chính là hiệu trạng nghịch hành chân khí sẽ đưa đến hậu quả khó lường cho người luyện công?”

Tiểu Phong kêu thảm và ngấm ngấm lo sợ, đành chú tâm hơn trong việc dẫn lưu chân khí nội nguyên.

Tuy nhiên, khi đã chú tâm, Tiểu Phong bắt giác thù người vì một phát hiện lạ. Đó là mỗi khi Tiểu Phong điều động, cho chân khí dẫn lưu theo vòng châu thiên đã được lão nhân thần bí chỉ điểm, thì đây là vòng châu thiên được dẫn lưu theo tâm pháp nội công của lão nhân. Nhưng đến khi Tiểu Phong để cho chân khí tự dẫn lưu theo chu trình sẵn có thì vòng châu thiên do nội nguyên dịch chuyển lại không theo đúng khẩu quyết được lão nhân truyền.

Lấy làm lạ về hiện trạng này, Tiểu Phong phần thì cứ để chân khí tự dẫn lưu, phần thì để tâm dò xét, xem tại sao chân khí lại dịch chuyển theo chu trình khác thường này.

Và đến khi tỏ tường nguyên nhân, Tiểu Phong càng thêm lấy làm lạ vì nhận ra đó là chân khí tự dịch chuyển theo khẩu quyết tâm pháp Phụng Diệp kinh mà suốt bấy năm qua Tiểu Phong đã nghiền ngẫm đến thấu triệt, đã thay La Gia truyền thụ khẩu quyết cho La Trúc Quỳnh.

- “Khẩu quyết Phụng Diệp kinh lẽ nào nhờ ta nghiền ngẫm mãi, tự khắc ghi vào tiềm thức, để khi có cơ hội chân khí nội nguyên tự dẫn lưu theo đường lối hữu biệt, kháng lại đường lối ta cố ép chân nguyên dẫn lưu theo khẩu quyết lão nhân truyền thụ? Luyện theo đường lối nào có lợi hơn? Giữa tâm pháp Phụng Diệp kinh và tâm pháp do lão nhân truyền thụ, đâu là tâm pháp lợi hại hơn? Hoặc giả nếu ta cứ tiếp tục chi trì cả hai đường lối cùng một lúc, liệu có dẫn đến hậu quả nào bất lợi chăng?”

Trong lúc Tiểu Phong mãi phân vân trăn trở về hiện trạng này, luồng chân khí nội thể của Tiểu Phong sau một lúc tự dịch chuyển theo chu trình này lại đổi qua theo chu trình nọ.

Khiến Tiểu Phong dù muốn dù không vẫn đã có sự khởi đầu của việc chi trì cùng một lúc hai đường lối tâm pháp hữu biệt, với hậu quả sẽ như thế nào chưa thể biết.

Đến lúc có quyết định sẽ chỉ chọn một trong hai và một được chọn đó có thể chính là tâm pháp Phụng Diệp kinh - do đây là công phu đang có rất nhiều nhân vật võ lâm thèm khát, chúng tỏ đó là công phu thật sự lợi hại thì Tiểu Phong chợt nghe tiếng động lạ vang lên.

“Soạt”

Không dám nghĩ đó là tiếng động do con người tạo ra, Tiểu Phong thâm kinh hoảng, tự mừng tượng cảnh có một sinh vật bí hiểm đang mon men tìm đến.

- “Ồ một đày cóc âm u như thế này ai dám bảo là không có độc xà hoặc những loài độc vật nào khác xuất hiện? Ta sẽ chết nếu để độc vật tiến đến bất ngờ hạ thủ ta? Làm gì bây giờ?”

Tiểu Phong nơm nớp lo sợ, đành ngồi im thín thít, đến thở mạnh cũng không dám. Chợt có tiếng người phát thoại vang lên :

- Người còn sống chẳng, tiểu tử?

Tiểu Phong rùng mình chấn động vì đó là chuỗĩ thanh âm được phát ra từ một người Tiểu Phong không thể nào quen. Tiểu Phong tự hỏi :

- “Ả đã đẩy ta rơi vào Cách Nhật cốc không lẽ vẫn chưa cam tâm? Ả quyết lòng xuống tận đây, phải tận mắt nhìn thấy ta chết mới hả dạ ư?”

Giọng nói của nữ nhân lại vang lên :

- Đã có một lão quái vật từ dưới này vượt thoát lên trên, ta nghĩ ắt hẳn người còn sống.

Nếu nghe tiếng sao người không lên tiếng?

Tiểu Phong bàng hoàng :

- “Ả ám chỉ lão nhân đã thu nhận ta làm đệ tử? Vậy là ả vì nhìn thấy Vòng Huyền Thiết Phi Cảng nên đoán biết ta vẫn sống dù đã bị rơi đến tận chỗ này?”

Tiếng bước chân của ả di chuyển lần về phía Tiểu Phong :

- Phải chẳng lão quái vật chính là nhân vật được người đưa Thanh Tâm Phục Linh Thảo đến? Lão là ai? Sao phải cần Thanh Tâm Phục Linh Thảo?

Tiểu Phong thâm thở dài :

- “Ả vẫn mãi quan tâm đến bất kỳ ai có liên quan đến Thanh Tâm Phục Linh Thảo, tại sao chứ? Đối với ả lẽ nào Thanh Tâm Phục Linh Thảo quan trọng hơn? Đến như tâm pháp Phụng Diệp kinh cũng không quan trọng bằng?”

Có tiếng ả cười lạnh :

- Nơi này quá tối tăm, quả nhiên rất phù hợp cho những ai vì trúng độc thủ nên không dám chường mặt ra ánh sáng. Nhưng vì người đã đưa Thanh Tâm Phục Linh Thảo đến, giúp lão quái vật tạm thời thoát độc thủ. Người có biết người làm thế là tự rước họa vào thân chẳng? Người đừng lẩn trốn ta nữa, vô ích! Hừ!

Và “xoạch” một tiếng, có một tia hỏa quang bật sáng lên, cho Tiểu Phong nhìn thấy rất rõ ả chỉ cách Tiểu Phong độ ba trượng và đang giương cao hỏa tập để tìm kiếm nơi Tiểu Phong ẩn thân.

Và ả cũng nhìn thấy Tiểu Phong :

- Quả thiên người vẫn còn sống! Tốt lắm.

Phần Tiểu Phong nhờ có ánh hỏa quang đột ngột hiển hiện nên tình cờ phát giác ở ngay bên cạnh có một thông đạo dẫn tuốt vào trong sâu.

Tiểu Phong lập tức nhào người, tận lực bình sinh chui vào thông đạo.

Chợt, “Vù...”

Có một vật mềm mại đột ngột xuất hiện và quấn quanh người Tiểu Phong, làm cho Tiểu Phong không thể nào chui sâu hơn vào thông đạo theo ý định.

Vật đó còn từ từ lôi ngược Tiểu Phong lui trở ra, kèm theo đó là câu nói đặc ý và ngạo nghễ của ả độc ác :

- Người muốn tẩu thoát ư? Trừ phi người am hiểu võ công. Nhưng tiếc thay đó là điều mà người sẽ không bao giờ đạt được. Ha ha...

Ngọn trường tiên Kim Hoa Xà của ả cứ như thế lôi kéo Tiểu Phong về phía ả. Tiểu Phong rửa thầm :

- “Tiện tỳ người ngỡ ta không bao giờ có võ công ư? Được lắm, ắt sẽ có lúc ta gây cho người kinh ngạc, nhưng chưa phải lúc này. Tạm thời ta đành giữ kín, chưa thể cho người biết ta đang cố sức luyện công. Hừ!”

Ả thu trường tiên về, dùng tay tóm lấy Tiểu Phong và cười cao ngạo :

- Chất độc của Vạn Niên Hắc Tri Thủ vẫn không làm người chết? Ta đồ rằng muội Quái Diện có di ngôn chỉ điểm cho người cách hóa giải chất độc. Nhưng có như thế cũng không sao. Vì lúc này chính là lúc ta cần người sống. Hãy cố tận hưởng những ngày ít ỏi còn lại của người nha. Ha ha...

Đoạn ả nhún mình, thi triển kinh thân pháp, đưa Tiểu Phong cùng ả di chuyển dần lên cao.

“Vút”

Mục kích thân thủ bản lãnh này của ả, Tiểu Phong lần đầu tiên ao ước phải chi bản thân có bản lãnh này, sẽ dễ dàng vượt thoát bất kỳ địa hình dù sâu hoặc hiểm trở tương tự địa hình này.

Không bao lâu sau ả đã đưa Tiểu Phong quay lại mặt đá cao chênh vênh nơi ả đã từng xô Tiểu Phong rơi vào đáy cốc tối tăm.

Ả vừa nhìn Tiểu Phong vừa cười :

- Không ngờ lão quái vật đó cũng am hiểu y thuật, có đan dược thần diệu giúp người không còn nữa những vết rách xé da do ta cùng kim Hoa Xà Trường Tiên quật vào người.

Kể cũng tốt vì ta không thích phải đưa theo kè kè bên mình một gã bất thành nhân dạng.

Đây là y phục dành cho người, mặc vào đi.

Ả ném qua cho Tiểu Phong một bọc nhỏ. Tiểu Phong nhăn nhuc, mở bọc ra và tự khoác vào người bộ y phục không hiểu đã được ả đưa đến từ lúc nào.

Thấy Tiểu Phong thủy chung vẫn không lên tiếng, ả hậm hực bảo :

- Thái độ này của người, hãy chờ đấy không đến ba ngày đâu, ta sẽ cho người biết thế nào là lễ độ. Hừ! Đi!

Ả đi trước và dĩ nhiên ả thừa biết thế nào Tiểu Phong cũng đi theo ả.

Tiểu Phong kinh nghi, không hiểu sao ả lại tự tin như thế. Và để thử nghiệm, Tiểu Phong len lén dừng lại.

Lập tức ả quay đầu nhìn Tiểu Phong :

- Với thính lực của ta, mọi động tĩnh trong vòng mười mười lăm trượng đều bị ta phát hiện. Người nên ngoan ngoãn thì hơn, đừng xuẩn động tự làm theo ý riêng mình. Bằng không, người thừa biết rồi đấy, ta chẳng phải hạng người có nhiều nhẫn nại, hoặc khách khí đâu. Còn chưa đi?

Tiểu Phong đành lủi thủi đi theo ả, dạ kêu thầm :

- “Có võ công thì thính lực cũng thêm lợi hại. Nếu có lúc ta muốn tẩu thoát e khó lòng giấu được ả. Hừ”

Tiểu Phong vẫn không lên tiếng, vì rằng lúc này Tiểu Phong vẫn ngấm ngấm dần lưu nội khí chân nguyên do phát hiện chân khí càng dần lưu càng giúp Tiểu Phong kháng lại sự mệt mỏi. Và đó là điều duy nhất Tiểu Phong đang rất cần.

Tiểu Phong đi theo ả vượt qua một sườn núi. Phía trước đã là một chỗ ngoặt mà nếu rẽ bên tả sẽ dẫn vào vùng chân núi lổn nhổn đá, còn rẽ theo mé hữu chính là vùng cỏ cây bạt ngàn, không thuận tiện chút nào nếu Tiểu Phong tự ý bỏ chạy.

Do rắp tâm tẩu thoát nên khi thấy ả ngoạn người bước về bên tả Tiểu Phong vội nhìn khắp lượt vùng chân núi lớn nhón toàn là đá và đá.

Có nhiều gộp đá chồng lên nhau tạo nhiều khe hở hoặc ở bên cạnh hoặc ở ngay phía dưới. Tiểu Phong lác đầu :

- “Ta có chạy vào những chỗ như thế cũng bằng thừa. Ả và ngọn trường tiên của ả rồi cũng dễ dàng tóm lại. Ta đành phải tìm cơ hội khác thuận lợi hơn vậy!”

Được một lúc lâu, Tiểu Phong chợt lên tiếng gọi ả :

- Cô nương không thể cho vân sinh ngừng lại nghỉ chân ư?

Ả đáp lời chân vẫn không ngừng bước :

- Người sẽ tha hồ nghỉ ngơi khi đến được chỗ có một cỗ xe chờ sẵn. Đừng buộc ta phải dùng vũ lực đối với người. Hừ!

Đó là điều Tiểu Phong đang chờ đợi. Và nếu Tiểu Phong đòi nghỉ chân mà ả do tính cao ngạo vẫn không thèm quay đầu lại nhìn, đúng như Tiểu Phong tiên liệu, thì chính ả đang vô tình tạo cơ hội cho Tiểu Phong.

Do đó, sau khi vờ bước theo ả được một quãng nữa, Tiểu Phong lại kêu than :

- Vân sinh mệt lắm rồi. Cô nương...

Ả gắt ngay tức thì :

- Câm miệng. Ta bảo đi thì cứ đi, không được lảm lời, nghe chưa?

Lúc ả gắt chính là lúc Tiểu Phong dịch chân bước tạt nhẹ qua một bên.

Và khi ả ngưng lời cũng là khi Tiểu Phong từ từ ngồi xuống, nép thật kín sau một tảng đá chỉ nhô cao nửa vời.

Do vậy dù ả không nghe tiếng Tiểu Phong hồi đáp ắt ả nghĩ đấy là Tiểu Phong vì mệnh lệnh ả nên ngậm miệng, không dám đáp dù chỉ một lời. Và ả cứ thế tiếp tục bước đi một mình cho đến khi khoảng cách giữa ả và Tiểu Phong đã vượt ngoài mười lăm trượng chỉ chờ có thể, Tiểu Phong mọp người xuống, tụt dần theo một triển dốc, lao thật nhanh vào một động khẩu mà trước khi thực hiện ý đồ Tiểu Phong đã phát hiện và đã chọn đó là phương tẩu thoát.

Động khẩu khá sâu và tận bên trong lại có thêm nhiều ngách đá xuất hiện ngang dọc.

Tiểu Phong trước hiện trạng này đành bất chấp hậu quả cứ lao bừa vào một ngách đá bất chợt...

“Vù...”

Vừa khuất mình, Tiểu Phong bấy giờ mới bắt đầu nghe những tiếng quát tháo giận dữ của ả.

Tiểu Phong ngồi thu mình lại thật êm, đến cả nhịp hô hấp cũng cố tình ngưng bẻ lại, lòng nghĩ thầm :

- “Ả đang thịnh nộ kiếm tìm. Giờ là lúc ta và ả thi nhau lòng nhẫn nại, xem ai chịu đựng lâu hơn ai. Hừ!”

Tiếng ả quát càng lúc càng gần và khi thì vang lên từ phía trời Đông, lúc lại xuất phát từ phía ngược lại.

Có những lúc Tiểu Phong cảm nhận ả đã đến thật gần. Nhưng do trong động khẩu có quá nhiều ngách đá ngang dọc nên cuối cùng ả vẫn chưa phát hiện chỗ Tiểu Phong ẩn thân.

Vì lo sợ có lúc ả tìm thấy nên mỗi khi tin chắc ả đã lùi xa Tiểu Phong nhẹ nhàng rúc người sâu hơn nữa vào ngách đá.

Nhờ thế, sau nhiều lần dịch chuyển tương tự, Tiểu Phong đột ngột nhận ra bản thân đang hiện diện ở một động thất vừa âm u - nhưng không có người nào từng lưu ngụ - vừa có những ẩn tượng mơ hồ cho biết rằng ở đây thật sự đang có người ẩn cư.

Tiểu Phong đang hoang mang là thế chợt nghe tiếng quát của ả vang lên khá gần :

- Người đừng mong thoát khỏi tay ta. Tam tiên Bát động chủ không phải hạng dễ chấp nhận thất bại.

Tiểu Phong rùng mình thất kinh, vội quay người nấp kín sau một khối thạch trụ lộ thiên.

Một lúc sau, tuy không thấy ả xuất hiện nhưng vì có chuỗi thanh âm lờ lờ vang lên nên Tiểu Phong cũng một phen giật mình hoảng vía. Cũng may chuỗi thanh âm đó chỉ hỏi Tiểu Phong :

- Người là đối tượng đang bị chủ nhân câu vừa quát tháo truy tìm?

Vẫn nấp phía sau khối thạch trụ, Tiểu Phong chỉ cần khẽ quay đầu là nhìn thấy ngay nhân vật vừa lờ lờ hỏi.

Đó là một lão nhân với nhân dạng thoát nhìn vừa xấu xa gớm ghiếc vừa nhơ bẩn. Được mỗi một điểm là đôi mục quang của lão vẫn còn giữ nguyên ánh mắt quan tâm như lúc đang hỏi và bây giờ đó là ánh mắt quan tâm chờ nghe lời Tiểu Phong đáp. Tiểu Phong gật đầu :

- Vãn sinh những tưởng sẽ không bao giờ thoát ả. Và nếu bây giờ ả xuất hiện...

Lão nhân nhơ bẩn bỗng hất đầu, bảo Tiểu Phong :

- Nếu người đủ đởm lược đi theo ta, ả tuyệt đối không thể nào tìm thấy.

Và vẻ quan tâm của lão liền biến mất. Thay vào đó ánh mắt lão chợt dại đi, đan xen vào là một vài biểu hiệu đau đớn cũng lộ rõ trong đôi mắt lão.

Và lão đau đớn thật chứ chẳng phải giả vờ. Bằng chứng như Tiểu Phong đang mục kích là lão quay người lại thật nhanh và vội vã bỏ đi như chạy, khuất lấp dần vào một kẽ đá chỉ cách Tiểu Phong không mấy xa.

Tiểu Phong hoang mang nhìn theo.

- “Lão chỉ muốn giúp hay đang có mưu đồ dụ hoặc ta? Nếu là giúp, cứ sao lão còn thêm câu: người phải có đởm lược? Có đởm lược để làm gì? Quá rõ đây chỉ là lời khích bác, mục đích là lừa ta đi theo, chui vào cạm bẫy lão chuẩn bị sẵn!”

Đã toan không tự chui đầu vào cạm bẫy, Tiểu Phong lại vội phóng người đi theo lão ngay khi nghe tiếng quát tháo thịnh nộ của ả nọ hầu như vang lên thật gần :

- Người đang nấp lánh ở đây phải không? Nếu còn muốn sống hãy mau mau xuất đầu lộ diện. Nhược bằng để ta tìm thấy, người chắc chắn phải chết?

Tiểu Phong đi như bay, cứ nhắm mắt theo hướng của lão nhân nọ mà cắm đầu chạy bừa.

Mà lão nọ kể cũng lạ Tiểu Phong thấy rất rõ lão cứ đứng đờ đờ đứng đĩnh, đầu không một lần quay nhìn phía sau và lúc thì lão rẽ hữu lúc ngoặt tả nhưng thủy chung lão vẫn cứ đi trước Tiểu Phong cũng không một lần bỏ rơi Tiểu Phong.

Phần Tiểu Phong vì vẫn lo ngay ngáy nên thỉnh thoảng cũng thử quay đầu nhìn lại.

Nhưng lần nhìn nào cũng như lần nhìn nào, hễ Tiểu Phong quay đầu nhìn là thấy cảnh quang ở phía sau cứ luôn biến chuyển một cách kỳ quái, không còn là cảnh như Tiểu Phong đã nhìn lúc đi vượt qua.

Giả như ngay lúc này chẳng hạn, rõ ràng Tiểu Phong vừa mới đi vượt qua một chỗ rẽ với ba bề đều là những vách đá nhám nhúa. Nhưng lúc vượt qua rồi và quay đầu nhìn thì những vách đá đó không hiểu sao đều biến mất. Chỉ còn lại trong mục quang Tiểu Phong là những khối đá to lớn dị thường đang lay động lắc lư, chẳng biết đến khi nào là lăn rời khỏi vị trí để lao ập đến và nghiền nát Tiểu Phong.

Tiểu Phong sợ thật đấy, nhưng chỉ cần chuyển mục quang nhìn về phía trước cứ thấy lão nhân nọ vẫn còn đó, thấy lão vẫn cứ đứng đờ đờ đứng đĩnh bước đi là bao nỗi sợ hãi đều tan đi, giúp Tiểu Phong thêm yên tâm đi theo lão, dù vẫn tự dặn lòng đi theo lão phải dè dặt.

Đến một nơi chỉ dẫn lờ mờ sáng, lão nọ chợt buông người, ngồi phịch vào một lớp cỏ khô như thể đó là nơi quá quen thuộc với lão.

Sau một lúc thở dốc, lão chợt hỏi Tiểu Phong :

- Người không am hiểu võ công, cứ sao ả phần nọ chỉ muốn tìm giết người?

Tiểu Phong cũng mệt mỏi tìm chỗ ngồi nghỉ chân :

- Vì ả quan tâm đến Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Ắ muốn biết văn sinh đã giao dược thảo đó cho ai. Và nếu có thể ả cũng muốn biết dược thảo đó được tìm thấy ở đâu?

Ánh mắt của lão nhân ra chiều kinh ngạc :

- Người cũng biết Thanh Tâm Phục Linh Thảo ư? Hay đã có người tìm thấy, sau đó giao phó người đưa dược thảo đến chỗ người khác? Người đã giao dược thảo cho người cần được giao rồi ư?

Tiểu Phong kinh nghi nhìn lão, sau đó tự thở dài :

- Như tôn giá không hề có mưu toan nào bất lợi cho văn sinh như thoạt đầu văn sinh đã nghi ngờ? Tôn giá cũng biết về loại dược thảo này ư? Đúng là có người đã nhờ văn sinh đem dược thảo cho một lão bằng hữu. Tôn giá có biết Quái Diện Ma Nương chẳng? Đây chính là nhân vật đã nhờ cậy văn sinh.

Lão nọ nghe đến đây cũng thở dài và gật đầu :

- Ta có biết mục Quái Diện Ma Nương. Nhưng vì sao mục phải nhờ cậy người?

Nhìn lão, Tiểu Phong tự hỏi, phải chăng vì đây là chỗ quen thuộc đối với lão, thần thái lão tự tin nên cũng khiến Tiểu Phong tự tin theo lão?

Và dù không kịp tự giải thích điều này nhưng do tin bản thân và phần nào tin lão nên Tiểu Phong bộc bạch toàn bộ với lão :

- Quái Diện Ma Nương lâm nguy cảnh, trước lúc mệnh chung tình cờ gặp văn sinh.

Được Quái Diện Ma Nương nhà cậy văn sinh đã mang theo bên người gói dược thảo, kèm theo là vòng Huyền Thiết, tín vật của Quái Diện Ma Nương.

Và Tiểu Phong cũng thuật lại cho lão nghe nguyên nhân vì sao Vạn Niên Hắc Tri Thù thay đổi chủ nhân, sau đã bị lão nhân thần bí ở Cách Nhật cốc ra tay hủy diệt như thế nào :

Chờ Tiểu Phong thuật xong, lão nọ chợt thở ra một hơi dài ngao ngán :

- Người đã giao lầm dược thảo cho Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân. Nhưng dù không giao lầm thì kết quả vẫn như vậy. Bởi vì đối với ta lúc này có muốn dùng Thanh Tâm Phục Linh Thảo cũng vô ích.

Tiểu Phong thất kinh :

- Tôn giá dựa vào đâu quả quyết văn sinh đã giao lầm? Trừ phi tôn giá đây mới chính là người văn sinh cần phải giao dược thảo?

Lão cười :

- Vạn sự đều không vượt ra ngoài thiên ý. Không sai, ta chính là lão bằng hữu tình cờ của mục Quái Diện Ma Nương. Nhưng người đừng quá bận tâm, vì như ta vừa nói khi tử kỳ sắp đến ta có dùng Thanh Tâm Phục Linh Thảo cũng vô ích.

Tiểu Phong tự giận mình :

- Vậy còn lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân, lẽ nào lão và tôn giá cùng chịu chung số phận, bị trúng độc thủ như nhau và cùng cần Thanh Tâm Phục Linh Thảo giống nhau?

Lão vô danh gật đầu :

- Không chỉ vốn vẹn có hai người bọn ta cùng bị chung một độc thủ. Còn rất nhiều những nhân vật như thế nữa. Người có thể giúp ta tìm một nhân vật?

Tiểu Phong ngượng ngùng đáp ứng :

- Văn sinh sẵn lòng, chỉ ít cũng là chuộc lại điều lầm lẫn đã xảy ra.

Lão bảo :

- Kỳ thực điều lầm lẫn đó không do lỗi ở người. Vì lúc người chưa hồi tỉnh, chẳng phải lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân vì phát hiện Phục Linh Thảo Thanh Tâm nên đã tự ý chiếm đoạt. Sau đó mới cho người biết sao? Không những vậy lão còn lợi dụng người, chiếm hữu luôn Nhị pháp bảo Miêu Cương. Nếu người hứa giúp ta một việc, đòi lại ta có cách đào luyện người trở thành cao thủ, đủ năng lực phục hận lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân sau này.

Tiểu Phong động tâm :

- Tôn giá vừa nói lão Bán Nhật Quỷ đã lợi dụng văn sinh? Là thế nào?

Lão vô danh giải thích :

- Vì người là Tân chủ nhân, lại do người bị thương tích nên Vạn Niên Hắc Tri Thù đã hộ chủ bằng cách phát tiết toàn bộ Nguyên Dịch chí bảo vào người. Đối với người từng luyện võ, Nguyên Dịch của Vạn Niên Hắc Tri Thù có diệu năng làm cho người hưởng thụ đắc thủ thêm ba mươi năm công phu tu vi. Vì người là người hưởng thụ nên Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân vờ truyền thụ nội công tâm pháp cho người. Chờ đến khi nội công tâm pháp đó giúp người tự phát xuất đủ số ba mươi năm công phu tu vi, lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân vờ thu hồi chân nguyên của lão nhưng thật ra là đã chiếm đoạt luôn phần chân nguyên lẽ ra thuộc về người, rõ chứ?

Tiểu Phong ngơ ngẩn người :

- Hóa ra lời nói đã chiếm hữu đủ Nhị pháp bảo Miêu Cương là ám chỉ điều này?

Lão vô danh lại cười :

- Nhưng lão Bán Nhật Quỷ đó do quá vội nên chưa thể đắc thủ hoàn toàn. Vì thế mục Quái Diện thổ lộ, ta biết, Nguyên Dịch của Vạn Niên Hắc Tri Thù chỉ phát huy diệu năng, sau một thời gian tối thiểu là đôi ba ngày. Có thể hiểu, dù người bị lão Bán Nhật Quỷ dối lừa nhưng chỗ công phu lão chiếm được cũng chỉ xấp xỉ một nửa mà thôi.

Tiểu Phong phấn khích :

- Tôn giá đoán chắc nếu văn sinh chỉ khổ công luyện thì bước đầu vẫn còn có chí ít là mười lăm năm công phu tu vi?

Lão gật gù :

- Không chỉ có thế mà thôi. Vì ta đã có ý định trao truyền thêm cho người phần công phu tu vi còn lại của ta. Miễn người nhận lời giúp ta tìm cho kỳ được một nhân vật.

Tiểu Phong nhìn lão :

- Tôn giá có thiện ý như thế thật sao?

Lão thở dài :

- Đừng nghĩ ta cũng mưu toan lừa người như lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân từng thực hiện. Người hãy tự cân nhắc, đừng như lũ chim diều đã một lần bị trúng tiễn thì lần sau sẽ thấy cảnh cong là sợ.

Tiểu Phong bảo :

- Tôn giá muốn văn sinh tìm ai? Để làm gì?

Lão đáp :

- Như ta đã nói không chỉ vốn vẹn vài ba người bị trúng độc thủ cần phải có Thanh Tâm Phục Linh Thảo hóa giải. Vì có nhiều nhân vật bị như thế và hầu hết đều gặp một kết cục như ta nên đại họa này cần phải có người đủ bản lãnh tiêu trừ. Đó là nhân vật ta muốn người tìm hộ.

Tiểu Phong cau mày :

- Gặp một kết cục như tôn giá là thế nào?

Lão cười buồn :

- Sợ ánh sáng và buộc phải tìm chỗ tối tắm ẩn nấp cho đến tận cuối đời.

Tiểu Phong vỡ lẽ :

- Đó là nguyên do khiến Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân hơn hai mươi năm chọn Cách Nhật cốc để ẩn thân?

Lão đưa mắt nhìn quanh :

- Ta kém may mắn hơn nên chỉ tìm được địa điểm này với một ít ánh sáng lờ mờ đưa đến. Và đáng lý ta có thể kéo dài sinh mạng thêm một thời gian nữa nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tiểu Phong mơ hồ đoán biết chuyện ngoài ý muốn là chuyện như thế nào :

- Tôn giá muốn ám chỉ lần cứu nguy cho văn sinh vừa rồi?

Lão vô danh thở dài :

- Ta nói ra không hàm ý oán trách ai, tất cả đều do Thiên định. Nhưng kỳ thực người là người thứ hai ta vì động lòng trắc ẩn không thể không mạo hiểm ứng cứu.

Tiểu Phong chùng lòng :

- Nếu văn sinh đoán không sai, nhân vật đầu tiên được tôn giá ứng cứu chính là Quái Diện Ma Nương?

Lão cười mãn nguyện :

- Chuyện xảy ra đã ngoài năm năm. Ta cứ ngỡ Quái Diện Ma Nương chỉ hứa chiếu lệ. Hóa ra ta nhìn không lầm người. Mụ tuy mang lăm ác danh, hành sự cũng độc ác khó lường, nhưng vẫn tuân thủ chữ tín. Chỉ tiếc mụ tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo quá muộn, cũng không còn cơ hội đưa đến tay ta.

Tiểu Phong thở hắt ra một tiếng :

- Xin tôn giá lượng thứ vì văn sinh vừa rồi đã tỏ ra quá đa nghi. Về việc tôn giá toan nhờ cậy văn sinh tự nguyện đảm trách.

Lão gật gù :

- Người tuy có nghĩa khí, cộng thêm bản tính thận trọng, quả là hạng người vị tất ta cầu mà có. Nhưng điều mà ta định ủy thác cho người, bỏ đi, thà đừng nghĩ đến còn hơn.

- Tại sao?

Lão lắc đầu :

- Vì nhân vật đó còn là kẻ tử đối đầu với ta. Tìm gặp y quá khó, thuyết phục y tin vào câu chuyện của ta còn khó hơn thập bội.

Tiểu Phong giật mình :

- Nhân vật đó hành tung thế nào? Là ác ma hay là chính nhân quân tử?

Đáp :

- Thuở y còn tung hoành, mọi người đều xưng tụng y là bậc đại hiệp. Trừ Ma Vệ Đạo là quan điểm sống của y.

Tiểu Phong giật mình nhiều hơn :

- Vậy mà tôn giá cùng nhân vật đó là tử đối đầu? Văn sinh nên hiểu về tôn giá như thế nào đây?

Lão cười héo hắt :

- Loại độc thủ này giờ ta và người đề cập là rất lợi hại. Phàm những ai trúng độc thủ đều không biết bị hạ thủ lúc nào. Mãi về sau, khi đã bị người sai khiến và gây ra nhiều hành vi vô cùng tác tệ, lúc phát hiện nguyên ủy sự thật thì mọi việc quá muộn màng. Ta đã lâm vào tình trạng như thế. Để khi muốn chuộc lại lỗi lầm thì ánh sáng tràn ngập bên ngoài kia chính là trở lực cực kỳ nguy hiểm khiến ta lực bất tòng tâm.

Tiểu Phong thờ người một lúc, sau chợt hỏi :

- Ngoài nhân vật như tôn giá vừa đề cập liệu còn ai khác đủ năng lực tiêu trừ đại họa đã xảy ra cho nhiều người?

Lão hoài nghi :

- Như người đang có chủ ý gì thì phải?

Tiểu Phong gật đầu :

- Vãn sinh có ý định thay tôn giá cáo tri đến mọi người về những gì đã xảy ra. Giả như vẫn còn nhân vật đủ bản lĩnh như tôn giá cần, ắt nhân vật đó vì đại nghĩa sẽ thay võ lâm tiêu trừ đại họa.

Lão lắc đầu :

- Khó có thêm nhân vật thứ hai đủ bản lĩnh như nhân vật ta đã đề cập. Và càng khó hơn nếu đòi hỏi nhân vật đó dám vì đại nghĩa diệt thân. Có thể quả quyết, đã làm người thì ai ai cũng ham sinh úy tử, ngại gian khổ và chỉ thích nhàn hạ tẩm thân. Đó là loại người dù biết việc phải làm, đủ năng lực để hành động, nhưng vì nhát đảm, yếu hèn, cũng là do ngại khổ nên không bao giờ muốn cất tay động chân.

Tiểu Phong lẩm bẩm :

- Biết đó là việc phải làm, nên làm, nhưng vì yếu hèn nhát đảm nên cố tình lẩn tránh. Đấy chẳng phải nói về người sao, Tiểu Phong?

Lão vô danh kinh ngạc :

- Người vừa nói gì? Ai là Tiểu Phong người vừa nhắc đến?

Tiểu Phong nhìn lão và lắc đầu :

- Vãn sinh sẽ quyết thay tôn giá tìm cho bằng được nhân vật như thế. Ai là người dùng độc thủ hãm hại tôn giá?

Lão cũng lắc đầu :

- Đó là điều mà nhân vật nào đó nếu có đủ bản lĩnh phải tự tìm ra. Ta không thể nói và kỳ thực cũng chẳng biết gì để nói.

Tiểu Phong kinh ngạc :

- Nghĩa là tôn giá đã có ý nghi ngờ ai đó nhưng vì chưa đủ bằng chứng nên không thể đề quyết?

Lão giật mình :

- Lời của ta khiến người nghĩ như thế sao? Ta đâu nói ta nghi ngờ ai?

Tiểu Phong thở dài :

- Tôn giá là người trong cuộc, chỉ ít tôn giá phải chỉ điểm một vài manh mối. Đầu lý nào tôn giá cam chịu thế này nhưng chẳng nghi ngờ ai?

Lão giận dữ xua tay :

- Đừng đề cập đến chuyện này nữa. Vì quả thật ta chẳng thể nghi ngờ ai.

Tiểu Phong ái ngại cho lão :

- Tính danh tôn giá là thế nào?

Lão lắc đầu quây quây :

- Người cần biết để làm gì?

- Vì tôn giá là người bị hại, đúng không? Vậy muốn truy tìm người đã hại tôn giá điều đầu tiên là cần tra xét những ai được xem là thù nhân của tôn giá. Sau nữa là...

Lão ngắt lời :

- Người chỉ phí công vô ích. Vì hầu hết mọi nhân vật Trung Nguyên đều xem ta là kẻ thù.

Tiểu Phong chột dạ :

- Ai ai cũng là kẻ thù ư? Vậy còn bằng hữu? Hy vọng tôn giá có một vài bằng hữu, gọi là thâm giao tri kỷ chứ?

Lão cau mày :

- Có thì sao?

Tiểu Phong thở ra nhè nhẹ.

- Vẫn có câu “Họa từ bên trong họa ra”. Cũng có thể tôn giá bị hại vì những bằng hữu này.

Lão nổi giận :

- Nói nhảm. Ta...

Và đột nhiên lão thở ồ ồ, sau đó vừa nhăn mặt vừa ôm ngực thở dốc.

Trạng thái này của lão vì đã nhìn thấy một lần nên Tiểu Phong vừa bước lại gần vừa khẩn trương hỏi :

- Cũng là thứ độc thủ đó đang hoành hành tôn giá?

Lão cố phát thoại một cách khó nhọc :

- Thanh Tâm Thanh Tâm phục Linh Thảo...

Sực nhớ đến một việc, Tiểu Phong lập tức cho tay vào bọc áo và thở phào :

- May quá. Văn sinh còn cất giữ một vài lá Thanh Tâm Phục Linh Thảo còn sót lại. Tôn giá có thể dùng tạm.

Tiểu Phong đưa ra và lão vô danh nọ không hề khách khí, đón nhận lấy và cho vào miệng ngay lập tức.

Được một lúc lão thở ra :

- Có lẽ sinh mạng ta không được kéo dài như đã nghĩ. Người tin chắc vào điều vừa nói chứ?

Tiểu Phong hoang mang :

- Văn sinh đã nói không ít điều. Cụ thể tôn giá muốn ám chỉ điều gì?

Lão cười lạt :

- Họa từ trong họa ra.

Tiểu Phong lo ngại :

- Họa tâm phúc luôn là họa khó lường nhất. Tôn giá hãy tùy nghi suy xét.

Lão gật đầu :

- Ta muốn nhờ người một việc.

Tiểu Phong đoán ra :

- Là thay tôn giá dò xét những nghi can.

Lão gật đầu :

- Không phải dễ đâu. Nhất là lỡ để họ nhận ra người từng gặp gỡ ta.

Tiểu Phong bảo :

- Tự văn sinh không nói, còn ai hay biết chuyện giữa văn sinh và tôn giá?

Lão bĩu môi.

- Nếu ta truyền thụ võ học một đời của ta cho người, đó là sơ hở duy nhất khiến người tự bộc lộ tất cả.

Tiểu Phong giật mình :

- Tôn giá định truyền thụ võ học cho vãn sinh?

Lão lắc đầu.

- Vì làm như thế sẽ khiến người bộc lộ thân phận nên ta nghĩ lại, sẽ không truyền thụ võ học cho người nữa. Hãy nói đi, tâm pháp gì lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân đã chỉ điểm cho người?

Tiểu Phong đáp :

- Lão không hề nói đó là tâm pháp gì. Do vậy...

Lão nhân vô danh chợt tỏ ra khấn trương.

- Nhưng ta tin chắc đó chẳng phải tâm pháp tầm thường. Vì một khi Bán Nhật Quỷ có dự mưu chiếm đoạt chân nguyên của người, lão phải chỉ điểm người tâm pháp thượng thừa. Có như thế chân nguyên của người mới phù hợp với chân nguyên của lão. Để khi chiếm đoạt xong chỗ chân nguyên đó mới vĩnh viễn thuộc về lão. Người cứ chiếu theo khẩu quyết đó, hãy tọa công ngay.

Tiểu Phong hoài nghi :

- Tôn giá có chủ ý gì?

Lão càng tỏ ra vội vàng hơn :

- Nội lực của ta vẫn còn độ ba mươi năm công phu tu vi. Đó là thứ duy nhất ta có thể tặng cho người, đổi lại việc người sẽ thay ta dò xét hung phạm.

Tiểu Phong ái ngại :

- Nếu tôn giá trút truyền tất cả, hậu quả e sẽ là...

Lão ngắt :

- Đừng chần chừ nữa. Vì nếu không như thế, lúc ta mệnh chung bao nhiêu nội lực đó cũng bị vất bỏ một cách vô ích.

Và lão vươn tay, ấn Tiểu Phong ngồi xuống cạnh lão :

- Ất hẳn người chỉ mới biết duy nhất một loại tâm pháp nội công? Cứ vận dụng theo đúng khẩu quyết đó, tiếp nhận nội lực ta truyền. Bằng cách này nội lực của ta sẽ biến thành nội lực bản thân người. Thực hiện đi.

Tiểu Phong đành làm theo.

Và đang khi Tiểu Phong tọa công cũng như lão nhân thần bí độ nào đã hành động, lão vô danh này cũng áp một bàn tay vào huyệt Linh Đài của Tiểu Phong.

Từ huyệt Linh Đài vì thế đã hiển nhiên một luồng nhiệt khí trút vào người Tiểu Phong, hòa theo luồng nhiệt khí phát sinh từ huyệt Đan Điền của Tiểu Phong, dẫn lưu khắp các kinh mạch.

Vì đã từng bị dối lừa nên lần này Tiểu Phong tiếp nhận chân nguyên thì cứ tiếp nhận nhưng khi nơm nớp lo sợ thì vẫn cứ lo. Do đó Tiểu Phong hầu như không thể biết bản thân đang vận dụng thứ tâm pháp nào. Tâm pháp do Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân chỉ điểm hay là tâm pháp từ Phụng Diệp kinh chỉ sau đó, lúc lão nhân vô danh vì cạn kiệt chân lực nên để bàn tay truyền lực tự rơi xuống, lão lên tiếng hỏi thì Tiểu Phong mới rõ điều gì đã xảy ra.

Tiểu Phong nghe lão thều thào :

- Người cố tình lừa ta? Kỳ thực người còn am hiểu một tâm pháp khác nữa. Người là ai?

Sao lại lừa dối lão Mạc ta?

Tiểu Phong chợt hiểu, toan giải thích cho lão hiểu đây là tâm pháp Phụng Diệp kinh, chợt thấy lão ngã vật ra và bắt ngờ học lên một tiếng :

- Lão Ân Long đã sai người? Thì ra kẻ hại ta chính là lão Long? Hự!

Tiểu Phong giật nảy người vì tận mắt nhìn lão chết mà không kịp giải thích cho lão hiểu tường tận.

Quá day dứt vì sự cố ngoài ý muốn này, sau khi tìm nơi an táng lão xong, Tiểu Phong nấn ná mãi không dám tự ý dời đi.

Đến khi muốn ly khai, Tiểu Phong chợt kinh hoàng vì phát hiện không có cách nào tìm ra lối xuất nhập. Đi đến đâu Tiểu Phong cũng chỉ thấy những khung cảnh rợn người, như có rất nhiều khối loạn thạch chên vênh cứ lung lay chực lao đến nghiền nát Tiểu Phong.

Mãi về sau, Tiểu Phong mới nhớ lại đây là cảnh từng mục kích, lúc đi theo lão vô danh tiến vào đây và hể quay đầu nhìn lại là thấy toàn là cảnh tượng như thế này.

Tiểu Phong vội quay lại chỗ có lớp cỏ khô từng được lão vô danh chọn làm nơi lưu ngụ.

Ở đó, Tiểu Phong sau một lúc kiếm tìm chợt phát hiện một cuốn sách mỏng, bên ngoài có ghi tặng người hữu duyên.

Sau khi xem qua quyển sách, Tiểu Phong phục người lạy tạ trước nấm mộ của lão :

- Đệ tử Phong Viễn Quy khấu đầu tạ ân sư phụ lão nhân gia đã tài bồi. Những gì ân sư di mệnh căn dặn, đệ tử nguyện tận lực thi hành.

8. Thoát Cái Bang Tái Ngô Cổ Nhân

- “Ả đúng là âm hồn bất tán?”

Phong Viễn Quy chỉ biết rửa thềm như thế khi phát hiện mỹ nhân độ nào lại là nhân vật đầu tiên Phong Viễn Quy chạm trán sau quãng thời gian dài tự ý lưu lại dây bí động kỳ ảo.

Không như Phong Viễn Quy, ả không hề tỏ ra kinh ngạc trong lúc song phương tái gặp nhau, ả chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu :

- Cao nhân nào ẩn ở trong kỳ trận?

Biết ả chỉ đoán bừa, Phong Viễn Quy toan đáp chợt thấy ả xua tay :

- Đừng nói với ta người chưa biết chữ kỳ trận là ám chỉ điều gì nha.

Và ả cười khẩy :

- Đã hơn bốn mươi ngày trôi qua, không ngày nào ta không thấy kỳ trận bao quanh thạch động luôn luôn thay đổi. Đủ hiểu đây là do người ẩn trong trận vì nguyên nhân nào đó đã cố tình biến đổi trận thế. Và chỉ cần nhìn thấy người hôm nay một mình xuất trận ta vỡ lẽ thêm, chủ nhân thật sự của trận thế kỳ môn đã chết. Người không phủ nhận những điều này chứ?

Phong Viễn Quy thất sắc, vì quá bất ngờ trước những gì ả vừa nói. Và theo phản ứng tự nhiên Viễn Quy bảo :

- Cô nương nói toàn những lời văn sinh không hiểu, cao nhân nào, kỳ trận nào cô nương vừa đề cập?

Ả cười :

- Người cho ta kém thông tuệ thế sao? Vậy ta hỏi người, sao lần này thấy ta người không bỏ chạy?

Nghe ả nêu nghi vấn, chính Viễn Quy cũng giật mình, lấy làm lạ về điều này. Vì thế Phong Viễn Quy đành thán phục, lắng nghe ả tiếp tục độc thoại :

- Người không chạy vì có lẽ mấy mươi ngày qua là quãng thời tuy ngắn ngủi nhưng lại quá cấp bách khiến cao nhân ẩn trong đó phải tận dụng để trao truyền, chỉ điểm cho người được bao nhiêu hay bấy nhiêu công phu. Và người nghĩ chỗ công phu đó là đủ cho người đối đầu cùng ta, người không cảm thấy sợ nữa. Đúng chứ?

Đoạn ả phá lên cười :

- Cả người lẫn người ẩn trong động đã quá viễn vông khi nghĩ rằng chỉ sau mấy mươi ngày là có thể biến người, một kẻ tầm thường thành một cao thủ. Ta thì nghĩ khác, bất quá người trong động chỉ có thể trao truyền nội lực cho người, một điều tương đối đáng kể, kỳ dư bao công phu võ học còn lại người phải năm mười năm khổ luyện nữa mới mong đạt đến mức đại thành. Thật đáng tiếc đó là số thời gian quá ư dài và xa xỉ mà người không thể nào có được. Người có biết vì sao không? Ha... ha...

Đang cười, chợt thoát một cái ả biến mất.

“Vút...”

Vì đã nghe khẩu khí của ả này giờ nên Phong Viễn Quy biết ả biến mất chẳng phải để làm gì khác ngoài việc bắt ngờ ra tay hạ sát thủ đối với Viễn Quy.

Không dám chậm chân, e chỉ chuốc họa, Phong Viễn Quy lập tức dịch người tránh trước.

“Vút...”

Nhưng ả nói đúng, Viễn Quy ngoài nội lực được ân sư trút truyền thì kỳ dư bao công phu còn lại đều quá kém so với ả. Viễn Quy đang lách tránh thì bị một lực đạo giáng thẳng vào hậu tâm

“Ầm!”

Viễn Quy vừa loạng choạng ngã chúi về phía trước vừa nghe ả suýt soa :

- Hảo nội lực. Người chịu được một kích của ta đủ hiểu chỗ nội lực người được trao truyền là không dưới ba mươi năm công phu tu vi. Chỉ tiếc bản lãnh người quá kém. Đến một chiêu một thức cho ra hồn người cũng chưa được chỉ điểm cận kề. Vậy thì hãy ngoan ngoãn bó tay, đi theo ta mà thôi.

“Ồ...”

Phát giác có một lực đạo nữa lại hiển hiện và đang lao sầm sập sắp quật vào từ phía sau, Phong Viễn Quy kinh hoảng, vội quay lại, toan phát kình đối kháng lại lực đạo đó.

Chợt lực đạo nọ biến mất. Thay vào đó là có một ngón tay chỉ của ả cứ lẳng lẳng vươn đến và chuẩn bị chạm vào huyệt Định Thân trên người Viễn Quy.

“Vù...”

Bỗng một tràng cười vang lên :

- Thật không ủng công bổn Bang kiên trì mai phục. Có lẽ đã đến lúc cô nương nên lo cho chính sinh mệnh của cô nương thì hơn. Ha... ha...

Ngón tay chỉ của ả vẫn kịp chạm vào người Phong Vận Quy, trước khi ả quay đầu nhìn khắp lượt và tái mặt kêu :

- Cái bang các người thật vô sỉ. Để đối phó ta, các người phải huy động ngần này bang đồ ư?

Phong Viễn Quy cũng kinh hoảng tột cùng vì chưa bao giờ thấy Cái bang xuất hiện với lực lượng hùng hậu như thế này, có đến bốn mươi người là ít.

Một nhân vật Cái bang trung niên đặc ý đưa tay khoa thành vòng, miệng thì phát ra lời ngạo mạn :

- Cô nương trách bổn Bang vô sỉ, vậy trước kia ai đã vô sỉ, mạo nhận Quái Diện Ma Nương, dùng độc thủ sát hại nhiều nhân mạng bổn Bang, thừa lúc bổn Bang sơ ý, ung dung cướp đi người được bổn Bang bảo hộ? Nếu có trách là nên tự trách thân. Nhờ hành tung kỳ lạ của cô nương suốt mấy mươi ngày vừa qua bổn Bang mới có cơ hội chiếm lại những gì đã mất. Ha... Ha...

Buông xong tràng cười, nhân vật này hất đầu ra lệnh :

- Đã có lệnh của Bang chủ, bổn Bang tạm thời bỏ qua, tránh nhưng hành vi mạo phạm đến Tam tiên Bát động. Cô nương là người thông hiểu, hãy nhân nhượng hầu hòa khí giữa song phương luôn vẹn toàn.

Ả phẫn nộ, vừa lùi lại vừa nhìn quanh một lần nữa :

- Ta luôn giữ kín mọi hành tung. Thất bại lần này ta chỉ tâm phục khẩu phục nếu có người giải thích rõ nguyên nhân vì sao ta bại lộ.

Nhân vật nọ mỉm cười :

- Thật đáng tiếc, nội tình của bốn Bang không thể tiết lộ cho ngoại nhân. Nhưng có điều này hy vọng có thể cô nương tạm hài lòng. Đó là phàm những ai được bốn Bang nhận bảo hộ, mọi hành tung của người đó đương nhiên không thể thoát sự giám sát của bốn Bang. Cô nương bị bại lộ do quá kiên trì đến một bước cũng không xa lia tiểu tử kia. Rõ rồi chứ?

Ả hậm hực lùi xa hơn. Và khi khoảng cách giữa ả và mấy mươi bang đồ Cái bang tạm xem là an toàn, ả chợt vung mạnh tay, ném ngược trở lại một vật hình cầu, vừa to vừa có màu đỏ kỳ dị :

- Lần này ta cam bại nhưng sẽ không bao lâu nữa đâu, bọn người hãy cố mà gìn giữ, đích thân ta sẽ chiếm lại những gì thuộc về ta. Hãy chờ đấy?

Quả Hồng cầu ngay khi rời tay ả đã tự phát nổ, tỏa ra một búng khói đen cuộn cuộn và luồng khói đen lan đến đâu thì mang theo mùi diêm sinh nồng nặc đến đấy.

Những bang đồ Cái bang kêu hoảng :

- Đề phòng tiện tỳ cướp mất tiểu tử.

Chỉ có nhân vật Cái bang trung niên là trầm tĩnh hơn khi cổ tình phát ra tràng cười toại nguyện :

- Ả không dám thế đâu. Đây chỉ là cách để ả giữ kín tung tích trước lúc thoát thân. Mọi người cứ giữ nguyên vị trí đừng hoảng loạn. Chỉ đáng ngại nếu nhân lúc này có thêm kẻ thừa nước đục thả câu. Nhưng đối với Cái bang đó ai dám. Ha... ha...

Vòng người nhờ đó vẫn thắt chặt và giữ nguyên như thế cho đến lúc màn khói đen tan dần.

Nhưng lúc khói đen tan thì bóng dáng của Phong Viễn Quy cũng biến mất.

Những bang đồ Cái bang giật mình nhìn quanh.

Một mệnh lệnh được nhân vật Cái bang trung niên phát ra :

- Phát tín hiệu qua phi cấp truyền thư thỉnh lệnh Bang chủ cho vây chặt và truy tìm tung tích tiểu tử trong vòng năm dặm vuông. Cũng dò xét luôn tung tích tiện tỳ khi này. Nhanh lên.

Có những tiếng động lộp cộp của những thanh gậy trúc gõ vào nhau vang lên đều đặn.

Cùng lúc này mấy mươi bang đồ Cái bang cũng tản khai, phân ra đi tìm tung tích kẻ đã dám thừa cơ hội qua mặt Cái bang, cướp mất của Cái bang nhân vật đã được Cái bang nhận bảo hộ.

Cách truy tìm của Cái bang có thể nói là vô cùng lợi hại. Vòng vây đã thắt chặt khép lại một phạm vi đến nhiều dặm xung quanh, đó là nói từ phần ngoại vi. Riêng từ bên trong vực tìm ngược trở ra thì có đến hơn bốn mươi bang đồ chia nhau tìm. Với biện pháp này thật tâm mà nói thì e rằng đến một con kiến cũng không chui lọt vì không hề có bất kỳ một sơ hở nào. Và giả như có sơ hở đi nữa thì bất quá đó là điều không ai ngờ đến.

Thế nhưng điều đó lại xảy ra. Là khi toàn bộ bốn mươi bang đồ phân khai chia nhau tìm, lúc mọi người đi khuất dạng, thì từ một khe đá cạnh đấy, rất gần so với vòng vây do những bang đồ Cái bang vừa tạo ra, Phong Viễn Quy từ đó xuất hiện.

Với vẻ mặt âu lo và khấn trương, nhưng cũng không vì thế mà Phong Viễn Quy tỏ ra quá vội vàng hấp tấp. Viễn Quy chọn ngay một phương hướng và cứ thế thoăn thoắt bước đi, xa xa phía trước là một tốp nhân vật Cái bang gồm ba người đang tiến hành biện pháp truy tìm như đã nói, nghĩa là họ đang tình ngược từ bên trong tìm ra.

Viễn Quy luôn cố giữ khoảng cách sao cho giữa bản thân và ba bang đồ Cái bang nọ không quá xa đến bị khuất tầm nhìn, cũng không quá gần vì sợ bị họ phát hiện.

Nhờ đi sau họ, luôn di chuyển trong phạm vi khu vực họ đã tìm qua, nên suốt hơn một canh giờ di chuyển Phong Viễn Quy vẫn chưa bị bang đồ Cái bang nào phát hiện.

Phong Viễn Quy chỉ bắt đầu thay đổi phương hướng, là không bám theo ba nhân vật Cái bang ba nữa, khi thính lực chợt bắt gặp những thanh âm róc rách như tiếng nước chảy.

Những tiếng động đó phát ra từ bên tả, Phong Viễn Quy dĩ nhiên đổi phương và đi về bên tả.

Được một lúc Phong Viễn Quy nở nụ cười đắc ý. Quả nhiên thính lực của Viễn Quy lúc này đã tinh tường và không đánh lừa Viễn Quy. Mười trượng phía trước, men theo một triền núi thật đúng là dòng chảy của một con suối.

Nhưng đoạn đường mười trượng cần phải vượt qua cũng không dễ dàng gì. Vì nó quá trống trải, khiến Viễn Quy lo ngại chưa dám vượt qua ngay.

Viễn Quy nấp sau một bụi cây lầy, đưa mục quang nhìn khắp ba bề tứ hướng.

Hoàn toàn không có ai, Phong Viễn Quy định ninh như thế và lập tức hít vào một hơi thanh khí thật đầy.

Với nội nguyên nhân khí sung mãn, Viễn Quy lập tức đưa cả lên thượng bàn và bất ngờ bật người lao thật nhanh vượt qua mười trượng đường đã nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Quá ảo diệu, Phong Viễn Quy chỉ muốn buột miệng kêu như thế khi thấy rằng mười trượng đường đã nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Tuy nhiên Phong Viễn Quy không dám kêu cũng không có cơ hội để kêu. Vì rằng do không lường hết nội lực bản thân qua lần đầu thi triển khinh thân pháp nên chỉ suất nữa Viễn Quy bị ló đà. May nhờ kịp chộp vào một thân liễu mọc ngay cạnh dòng suối, nên Viễn Quy không đến nỗi bị quá đà như đáng lẽ phải xảy ra.

Thở hắt ra một hơi và nhìn vào con suối, Phong Viễn Quy chợt nhẹ nhõm lạ vì phát hiện địa hình có dòng suối chảy qua vừa khúc khuỷu vừa kín đáo vượt quá sự mong đợi của bản thân.

Không còn gì khoan khoái hơn, Phong Viễn Quy lập tức trầm mình vào con suối ngụp sâu khỏi đầu và lẳng lặng di chuyển xuôi theo dòng chảy một quãng xa.

Đến khi cần trời đầu lên để trút bỏ trọng khí hít trở lại làn thanh khí cần thiết, Phong Viễn Quy đã cẩn thận nép người vào bờ, len lén nhô đầu lên, lẩn khuất sau nhiều gộp đá chất chồng.

Nhờ đó không những Phong Viễn Quy có thể thở nạp, thay đổi trọng khí thành thanh khí, mà còn đủ thời gian vừa nhìn quanh vừa quan sát trước quãng đường sắp vượt qua lần kế tiếp.

Sau khi quan sát xong, Phong Viễn Quy lại trầm mình xuống đến tận đáy, lẳng lẽ di chuyển thêm một quãng nữa.

Di chuyển như thế được mười mười hai lần, lúc Phong Viễn Quy vừa trời đầu lên thêm lần nữa, thì bao tâm huyết trước đó của Phong Viễn Quy kể như sắp đổ sông đổ biển.

Vì đứng cạnh bờ suối, cách Phong Viễn Quy vừa đứng một tầm tay là một lão khất cái mang tám túi bên lưng. Lão còn nở nụ cười lạt, một nhìn thẳng vào mắt Phong Viễn Quy, ý muốn hỏi: “Người còn chạy được nữa sao?”

Chạm ánh mắt nhìn này của lão khất cái, Phong Viễn Quy tự biết bản thân vậy là đã thất bại, chỉ cần chờ lão ra tay động thủ ắt Phong Viễn Quy đành phản mạo hiểm một phen.

Bỗng từ đầu đó phía sau lão khất cái vang lên câu hỏi :

- Lệnh của Bang chủ là truy tâm, nào có bảo mai phục. Thạch trưởng lão định lúc nào mới tiếp tục truy tìm? Sao Thạch trưởng lão cứ muốn nấn ná mãi ở đây?

Phong Viễn Quy hết sức kinh nghi khi nghe chính miệng lão khất cái bảo :

- Bọn người đùng quá nôn nóng, muốn tìm bằng cứ mình chứng ta bất tuân thượng lệnh Bang chủ. Vậy bọn người nghĩ sao nếu ta ngờ rằng chẳng có ai ra tay giải cứu tiểu tử? Trái lại là do chính tiểu tử tự nghĩ cách thoát thân.

Vẫn thanh âm ở phía sau lão khất cái họ Thạch cười vang :

- Tiểu tử là kẻ không am hiểu võ công, lại còn bị tiện tỳ kia điểm huyết đạo chế trụ. ý nghĩ này của Thạch trưởng lão e quá mơ hồ.

Lão khất cái họ Thạch quay người lại đưa lưng về phía Phong Viễn Quy, một cử chỉ muốn nói lên rằng lão hầu như chưa hề phát hiện Phong Viễn Quy. Bằng cứ là lão đang nói với nhân vật vừa cười chê lão :

- Người tin chắc tiểu tử đã bị điểm huyết? Nếu là vậy, quả thật ta đã quá lo xa, lo rằng tiểu tử tự thoát thân. Và để xóa bỏ mọi mùi u hương có thể khiến tiểu tử tự bộc lộ tung tích khi bị bọn Bang đùng Tùng Hương Điêu truy tìm, nếu là ta ắt cũng dùng nước của dòng suối tẩy sạch. Bọn người không nghĩ thế sao?

Tràng cười khi nãy lại vang lên, mai mỉa Thạch trưởng lão ra mặt :

- Thuộc hạ tuy không dám bảo Thạch trưởng lão ngờ sai nhưng có điều này e Thạch trưởng lão đã quên. Đó là chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt và liền sau đó bọn bang đã có lệnh thắt chặt vòng vây. Tiểu tử dù có được đích thân Viện chủ Lục Trúc viện giải thoát đi chẳng nữa, khinh công của lão này tuy được mệnh danh là đệ nhất thiên hạ nhưng với thời gian ngắn như thế lão cũng không đủ bản lĩnh vượt qua. Huống hồ lão càng không thể biết cách tẩy xóa mùi u hương như Thạch trưởng lão đã quá đề cao.

Lao khất cái họ Thạch chột nhún vai :

- Quả là ta càng cao nên càng trở nên vô dụng không thể sánh với bọn người nhờ có tâm cơ hơn người nên được Bang chủ trọng dụng. Thôi thì cứ tiếp tục truy tìm theo ý bọn người vậy.

Và lão bước đi thật, Phong Viễn Quy chỉ nghe lão hỏi thêm bọn kia một câu :

- Xuôi theo dòng con suối này sẽ đổ ra một đại giang. Không lẽ bọn Bang không đặt phục binh ở đó như bọn người vừa bảo?

Sau đó, dù không nghe lời đáp của bọn kia là thế nào nhưng chỉ nội câu hỏi của vị trưởng lão họ Thạch cũng đủ cho Phong Viễn Quy biết hẳn tiếp tục đi xuôi theo dòng chảy của con suối thì đó chính là nẻo thoát thân duy nhất rất cần cho Phong Viễn Quy lúc này.

Vẫn đi chuyển theo cung cách cũ, dòng suối đưa Phong Viễn Quy đi càng lúc càng mở rộng ra, ngược lại đầy nước thì cứ càng lúc càng nông, khiến Phong Viễn Quy không còn cách nào trầm mình kín đáo như trước.

Mặt nước chỉ cao ngang ngực, buộc Phong Viễn Quy nếu không muốn bị phát hiện thì cần phải tìm gấp chỗ ẩn thân.

Phong Viễn Quy lướt mắt kiếm tìm và cảm thấy nghi ngờ khi phát hiện có một con thuyền vừa dập dềnh trên bóng nước vừa ẩn ẩn hiện hiện sau hàng liễu xanh um.

Giữ kín mối nghi ngờ trong lòng, Phong Viễn Quy đi chuyển thật nhanh về phía con thuyền.

Khi đến gần, Phong Viễn Quy đặt tay lên mau thuyền trong tư thế sắp sửa leo lên.

Nhưng thay vì làm như thế, Phong Viễn Quy lại bất ngờ dụng lực, hất lật úp chiếc thuyền.

“Ào...”

Vì chỉ là thuyền nan, lại có phần mái rạ phủ bên trên khá nặng, khiến Phong Viễn Quy chỉ cần một lần hất là thuyền mất cân bằng lật úp.

Đúng lúc đó từ đáy thuyền, lúc này đã ngửa lên trên, bỗng thoát ra tiếng kêu hoảng loạn :

- Cứu ta! Cứu ta với! Ta không am hiểu thủy tính.

Phong Viễn Quy nửa kinh ngạc nửa cười thầm vì đã nhận ra chủ nhân của tiếng kêu cứu kia là ai.

Chờ đến lúc tiếng kêu nhỏ dần, chừng như sắp lịm, Phong Viễn Quy mới dụng lực lật ngửa chiếc thuyền, cho nổi trở lại trên mặt nước.

Nằm bồng bênh cạnh chiếc thuyền trong tư thế nửa nổi nửa chìm là một nữ nhân. Và tuy khuôn mặt của nữ nhân vẫn cứ úp sấp xuống nước nhưng chỉ cần thoạt nhìn qua nhân dáng bên ngoài Phong Viễn Quy cũng tin chắc bản thân không đoán sai nữ nhân đó chính là ả, một mỹ nhân tuy có dung diện xinh đẹp trời cho nhưng lại mang tâm địa độc ác, đã tam phen tứ thứ tìm đủ cách sát hại hoặc bắt giữ Phong Viễn Quy.

Cười lạt, Phong Viễn Quy vươn tay điểm huyệt ả, nhắc ả lên và ném vào lòng thuyền.

* * * * *

Ả chỉ tỉnh lại khi nghe ở bên ngoài có tiếng quát khá lớn :

- Mau dừng thuyền lại.

Ở vị thế nằm ngửa, ả mở mắt nhìn quanh và ngỡ ngác vì tầm thị tuyến đang bị một mái rạ thấp sùm sụp hầu như chặn kín tứ bề. Ả chỉ có thể nhìn thấy một đầu thuyền, nơi đang có một trạo phu trong xiêm y tha thướt với tấm lưng to rộng ngoại cỡ xoay về phía ả. Một nữ trạo phu.

Đó là lúc nữ trạo phu vừa dùng mái chèo giữ cho thuyền trôi chậm lại, vừa dùng giọng eo éo khó nghe đối đáp với người, có lẽ là nhân vật vừa quát bảo, kêu thuyền dừng lại.

Ả nghe nữ trạo phu có thân hình thô kệch nói :

- Chư vị đại gia xin đừng lớn tiếng, kéo muội muội thiếp đang lâm bệnh nếu bị kinh hoảng sẽ trở bệnh nặng thêm.

Nhưng thanh âm kia vẫn cứ quát :

- Trên thuyền gồm bao nhiêu người? Máy nam nhân? Mau kêu cả ra đây.

Nữ trạo phu eo éo đáp :

- Trên thuyền chỉ có tỳ muội thiếp. Do gia muội lâm bệnh, cần đưa đến chỗ đại phu.

Mong đại gia ban cho chữ đại xá, đừng giữ thuyền thiếp lâu.

- Không có nam nhân nào trên thuyền thật sao?

Cùng với câu quát hỏi này, ả thật sự lo ngại khi phát hiện nguyên chiếc mái rạ che trên đầu ả chợt lay chuyển và bị nhắc lên cao.

Không còn bị mái rạ che nữa, ả nhắm tít hai mắt lại để tránh bị chói chang vì ánh dương quang gay gắt cứ chiếu thẳng vào mặt ả. Ả chỉ nghe những tiếng cười hô hố :

- Sao cô nương lại để lệnh muội ăn mặc phong phanh như thế này? Ha ha... ôi chao, tiếc thật là tiếc, lệnh muội tuy da dẻ trắng mịn màng nhưng khắp người thì lốm đốm đỏ. Khiến bọn ta càng nhìn càng mất hết hứng thú. Chán thật đấy. Ha... ha....

Ả tuy vẫn nhắm mắt nhưng cũng có cảm nhận ánh nắng gay gắt không còn. Ả lại mở mắt nhìn và nhận ra mái rạ đã được những kẻ thô lỗ kia đặt trả vào nguyên vị.

Nhân đó, ả tự liếc mắt nhìn vào thân ả.

Câu nói: “Da dẻ trắng mịn màng nhưng khắp người lốm đốm đỏ” quả nhiên ám chỉ ả. Vì thân ả bây giờ chỉ còn mỗi một chiếc yếm che tương đối kín phần thân trên, không biết phía thân dưới có được che hay không và che bằng gì.

Và chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm ả nổi giận. Ả toan mở miệng gào quát thì nhận ra ả không thể phát thoại thành lời. Đến khi toan cử động ả cũng phát giác toàn thân đã bị chế ngự.

Giận, nhưng không thể phát tác, ả đành đưa mắt nhìn xuôi theo thân, một lần nữa chạm mục quang vào tấm lưng to thô kệch của một gã trạo phu đã cố tình cải dạng nữ nhân qua bộ xiêm y tha thướt, như là xiêm y của chính ả.

Và khi đã nhận ra đó là xiêm y của ả, một ý nghĩ chợt đến với ả, không mơ hồ chút nào, ả đã bị một nhân vật giang hồ khống chế. Và chính nhân vật đó chứ chẳng phải ai khác đã dám to gan, tự ý lột bỏ y phục ả để khoác vào người và giả làm nữ nhân.

Nhân vật này, ả thậm phần hận, còn ai khác ngoài tiểu tử đã từng bị ả bắt giữ và cũng suýt bị ả lấy mạng.

Ả cay đắng nghĩ thầm, đây là con thuyền của người tiểu tử nọ không hề ngu ngơ khờ khạo khi cố tình tiến lại gần chiếc thuyền. Và cũng tiểu tử đã bất ngờ lật úp thuyền, hất ả lọt vào mặt nước, là nơi vì ả không am hiểu thủy táng, nên cam bị tiểu tử qua mặt và bây giờ gây đủ điều bất lợi cho ả.

Thuyền vẫn trôi khi gã trạo phu thô bỉ nọ ung dung đưa đẩy mái chèo.

Những kẻ từng bắt thuyền dừng lại ắt hẳn đã bỏ đi do không tìm thấy bất kỳ nam nhân nào trên thuyền. Chúng chỉ thấy một nữ trạo phu có giọng eo éo và một muội muội tử tuy có làn da trắng mịn màng nhưng khắp người có lốm đốm đỏ do đang lâm trọng bệnh.

Một lũ Cái bang ngu xuẩn, ả thậm mắng, cứ hễ thấy bóng dáng nữ nhân là tối mắt lại, không nhận ra sự giả mạo quá vụng về của gã trạo phu kia. Mà kẻ cũng đúng thôi, gã trạo phu tuy mạo hiểm nhưng cách dụng kế phải kể là cao thủ. Vì nào phải gã vô ý trong việc để ả nằm giữa tênh hênh và phơi bày da thịt? Là gã cố tình. Gã thừa biết sẽ thu kết quả như thế nào nếu để bọn nam nhân thấy tình trạng hơ hớ của nữ nhân. Gã không còn ngu ngơ khờ khạo như trước kia nữa.

Nghĩ đến đây ả vừa điên tiết vừa phập phồng lo sợ.

Đã vậy, mặt thuyền bỗng tròn trành nghiêng qua nghiêng lại và gã trạo phu lăm thủ đoạn kia đột ngột chui vào khoang thuyền, ngồi cạnh ả.

Đôi mắt ả lập tức mở to hết nhìn vào diện mạo quá quen thuộc của gã trạo phu đang đứng đưa trước mặt ả, lại lo lắng nhìn vào hai tay gã.

Gã đang tự bỏ y phục. Dĩ nhiên việc đầu tiên của gã là tạm thời cởi lớp y phục bên ngoài, chính là xiêm y của ả mà gã đã tự ý chiếm đoạt.

Gã lột xong lớp xiêm y, ả kinh hoàng nhìn gã cho tay vào phần hạ thân ả.

Ả muốn kêu nhưng lại nhẹ thở phào vì thấy gã làm thế chỉ để nhắc một tấm chăn mỏng kỳ thực vẫn đắp gần như kín mít suốt phần thân ả, và gã vắt tấm chăn mỏng qua một bên để bắt đầu thực sự chạm bàn tay nhơ bẩn của gã vào người ả.

Ả kêu thật.

Nhưng tiếc thay do á huyết vẫn bị chế trụ nên ả có kêu cũng không phát thành lời.

Thay vào đó là thanh âm cười cợt của gã nọ từ tốn vang lên. Gã bảo :

- Đừng sợ. Văn sinh chỉ muốn mặc lại y phục cho cô nương thôi. Cũng là bất đắc dĩ, để tránh tai mắt của bọn Cái bang đang tung toành bộ nhân mã truy tìm, văn sinh đành dùng hạ sách này, mượn tạm y phục của cô nương để cải trang. May mà tình thế đã thay đổi. Chúng ta vậy là thoát rồi.

Miệng thì nói nhưng tay thì cứ thoăn thoắt hết chạm chỗ này đến mò mẫm chỗ kia để mặc lại y phục cho ả.

Càng bị gã động chạm ả càng căm phẫn. ả bụng bảo dạ, mối hận này phải trả gấp trăm gấp ngàn lần.

Ả dùng ý nghĩ này chỉ để tự trấn an, thế thôi. Vì đang hiện giờ ả vẫn còn bị gã thô bỉ nọ làm nhục.

Gã mặc y phục cho ả sao mà chậm quá thể. Gã loay hoay mãi mới mặc xong y phục cho ả. Đến phần thắt dây lưng, gã cứ thắt rồi mở, mở rồi thắt. Sau đó, do thất bại vẫn hoàn thất bại, gã gần như hẳn học lật ả nằm sấp xuống.

Ả cảm nhận hai tay gã cứ vuốt vuốt mãi phần thân sau ả. Hai dòng lệ thấm của ả tuôn trào. Chưa bao giờ ả chịu ô nhục như bây giờ.

Gã lật ả nằm ngửa lên và gã thở thào :

- Y phục của nữ nhân thật rắc rối, khi xiêm y chưa kéo và vượt thẳng, quả là văn sinh không tài nào thắt được dây lưng. Đến khi thắt dây lưng xong gã mới nhìn thấy hai dòng lệ của ả.

Lệ của nữ thủ đa phần là vũ khí lợi hại đối với bất luận nam nhân nào. Nhưng riêng gã này thì khác, ả nghe gã cười khẩy :

- Cô nương phần hận ư? Hãy nghe đây, có muốn báo hận thì cứ chờ cơ hội khác. Phần văn xinh, xin thẳng thẳng thừa nhận, cõi y phục và mặc y phục lại cho cô nương chưa phải là hết những gì văn sinh cần đối xử với cô nương đâu. Đó là chưa kể lúc cô nương còn bất tỉnh vì sự chết đuối, tự tay văn sinh đã ôm ấm và đặt cô nương lên thuyền. Và để cô nương tạm thời không chết vì lạnh, văn sinh có thể dùng nội lực bản thân xoa nắn khắp người cô nương. Gọi là thủ pháp Thôi Cung Quá Huyết như trước kia, lâu lắm rồi, tận mắt văn sinh đã nhìn thấy Trang chủ Hạnh Hoa trang truyền thụ và chỉ điểm cho gia nhân. May mà văn sinh vẫn nhớ, kịp thực hiện, nên cô nương cho đến lúc này vẫn bình yên vô sự. Hãy ghi nhận tất cả những việc làm đó của văn sinh nhập vào nỗi phần hận của cô nương. Và sau này hãy còn nhiều điều tương tự nữa, tha hồ cho cô nương tiếp tục ghi nhận.

Gã chui vào khoang nên con thuyền hoàn toàn không có người điều động. Vì thế, thật dễ hiểu khi ả phát hiện rồi đến lúc con thuyền dừng trôi.

Gã cũng phát hiện điều đó, nên gã bảo :

- Thuyền đã cập bến. Mời cô nương tự quá bộ lên bờ cho.

Nghe gã nói thế, cứ ngỡ gã sẽ giải khai huyết đạo cho ả, và đó là lúc ả sẽ cho gã ném mùi lợi hại.

Nào ngờ, ngay khi gã khoác vào người nào là những bọc to bọc nhỏ, đều là những bọc đựng những vật gì đó chỉ có gã biết, gã chợt nhìn sang ả :

- Sao? Cô nương không thích tự mình đứng lên và bước đi à? Hay là cô nương vẫn còn bệnh, đi không nổi? Chà, đành phải ngộ biến tòng quyền vậy. Văn sinh đâuỡ để cô nương lại một mình, nhờ bị Cái bang phát hiện thì sao?

Và làm ra vẻ miễn cưỡng, gã dùng một tay nhấc ả lên và đặt ả nằm vắt vẻo ngang hai vai gã.

Gã lên khỏi thuyền, ung dung đưa ả đi ngược dòng người đang tiến dần đến một trấn thành gần đó, để đi mãi thẳng về phía hoang vu.

Gã đi hơn ba dặm mới chịu dừng chân, đưa mắt nhìn quanh.

- Trước mặt là núi, bên tả là rừng. Ngay chỗ này thì chỉ có những núi cây thấp lè tè không quá kín đáo cũng không thật trống trải. Nếu văn sinh chọn chỗ này để tạm lưu lại mười mười lăm ngày cô nương nghĩ sao?

Gã hỏi cho có hỏi và hoàn toàn không hề có ý chờ nghe ả hồi đáp, bởi lẽ ả có phát thoại được đâu mà đáp.

Gã có vẻ gượng nhẹ khi tìm cách đặt ả xuống. Cạnh ả gã cũng đặt xuống mọi bọc to nhỏ đã mang theo. Sau đó, như ả thấy gã đi qua đi lại, nhặt ở chỗ này vài nhánh cây, tươi có khô có, kiếm ở chỗ kia vài mẫu đá nhỏ có to có. Nhưng gã không giữ mãi những vật nhặt được trên tay.

Cũng đi qua đi lại, gã cầm ở chỗ này một nhánh cây, đặt ở chỗ khác một mẫu đá. Và trong lúc đi qua đi lại để thực hiện những hành vi kỳ quặc như thế mỗi lần đi ngang cạnh ả, gã ném cho ả một câu. Gom lại cho đủ thì gã nói với ả thế này :

- Cô nương đã đoán đúng, có một cao nhân thực thụ đã từng ẩn ngụ ngay bên trong kỳ trận. Và ngoài điểm này ra, kỳ dư những điều khác cô nương điều đoán sai. Thứ nhất, cao nhân đó đã chết đúng vào ngày đầu tiên, văn sinh vì muốn ẩn trốn cô nương nên tình cờ cùng cao nhân hội ngộ. Thứ hai, nhưng dù sao văn sinh vẫn hành lễ bái nhận vị cao nhân đó làm ân sư. Vì sao cô nương biết không? Vì chỗ nội lực ân sư đã trao truyền và sau đó là vì quyển sách chú giải mọi biến hóa cần thiết nếu muốn am tường trận thế kỳ môn. Cô nương từng mục kích kỳ trận biến động. Đó là do văn sinh gây ra. Nghĩa là suốt thời gian bốn mươi ngày đó văn sinh chuyên chú nghiên ngẫm và thực hành mọi biến hóa của kỳ trận, cho đến khi thấu triệt hoàn toàn mới thôi.

Nói đến đây cũng là lúc gã ngừng lại toàn bộ những hành vi kỳ quặc. Gã tiến lại gần ả, nói :

- Bây giờ là lúc văn sinh có thể yên tâm giải khai huyết đạo cho cô nương được rồi. Vì quanh nơi này, với phạm vi ước độ ngoài mười trượng vuông, văn sinh vừa sắp bày xong một trận thế kỳ môn có thể là thiên hạ đệ nhất biến ảo. Ngoại bất khả nhập và nội vô khả xuất, cô nương có muốn tẩu thoát cũng vô ích.

Và gã giải khai huyết đạo cho ả thật, giải khai toàn bộ.

Ả nằm yên, cố tình chờ cho toàn bộ nguyên khí phục hồi.

Khi đã phục hồi, ả chồm lên và quát :

- Ta không cần tẩu thoát. Ta chỉ muốn hạ sát tên vô sỉ đê tiện ngươi mà thôi. Hãy nộp mạng cho ta.

“Vù...”

Ả phát chiêu thì gã cũng ra chiêu xuất thủ :

- Mạng của văn sinh sẽ do cô nương định đoạt, nếu quả thật cô nương có bản lãnh thực hiện điều đó. Đờ chiêu!

Vừa quát, gã vừa tránh chiêu của ả vừa tìm kẽ hở quật trả ả một chiêu.

“Vù...”

Ả thì không ngại việc chạm chiêu, cứ thẳng thừng quật một kinh đối kháng :

- Ta có bản lãnh đó hay không, thiết tưởng ngươi đã thừa biết. Đờ!

“Ào...”

Gã phát hiện ả muốn chạm kinh nên cố tránh nhưng không kịp. Nhị kinh của song phương đã chạm nhau.

“Ầm!”

Ả bị lão đảo ngã lui. Vậy là đủ để cho ả tái mặt :

- Sao nội lực của ta đột nhiên suy giảm? Hay ngươi thi thố độc thủ gì vào ta.

Phong Viễn Quy - gã nọ chính là Phong Viễn Quy, cười lạt :

- Cô nương bảo bản lãnh một người không dựa hoàn toàn vào nội lực. Sao cô nương tỏ ra lo sợ thế? Hãy chứng minh theo lời cô nương từng nói thì hơn. Đờ!

Phong Viễn Quy phát chiêu xông đến.

“Ào...”

Ả đổi sợ thành giận, vội tránh chiêu và tìm cách đả bại Phong Viễn Quy :

- Bằng vào bản lãnh của ngươi kỳ thực ta không còn nhiều nội lực cũng thắng. Xem đây!

Ả đã tránh việc chạm chiêu, trông cậy hoàn toàn vào những biến hóa của chiêu thức.

Đôi mắt của Phong Viễn Quy vụt chớp nhẹ và cũng bắt đầu nhìn thật kỹ vào từng chiêu từng thức của ả.

Phát hiện ả công chiêu bên tả, Viễn Quy đảo người, cũng tấn công vào bên tả của ả thấp hơn một bộ.

Ả thoáng đỏ mặt :

- Ngươi là tên đê tiện ta chưa từng thấy. Ngươi dám đánh vào những bộ vị kín đáo của nữ nhân như thế sao? Ngươi thật đáng chết.

“Ào”

Phong Viễn Quy cũng đỏ mặt, nhưng chỉ một thoáng là hết ngay :

- Nữ nhân thì sao? Đã là địch nhân thì cần gì phân biệt nam nữ, đối với văn sinh mọi cảm kỳ kể như không còn. Xem chiêu.

Vì song phương cùng lo tránh việc chạm chiêu nên trận đấu biến hình trận so tài về mức độ biến hóa linh hoạt hay không của chiêu thức. Và Phong Viễn Quy càng giao đấu thì chiêu thức càng thêm thuần thục và linh hoạt.

Được một lúc lâu, Phong Viễn Quy đặc ý lướt đến :

- Bản lãnh của cô nương chỉ có thể thôi sao? Hãy cố đỡ thêm một chiêu nữa của văn sinh xem nào

“Ào...”

Nhưng ả lại đột nhiên xông ào đến, lần này trong tay ả bỗng xuất hiện thêm ngọn Trường Tiên. ả cười khách khách :

- Người đặc ý hơi sớm đấy. Chính người mới phải lo đỡ chiêu của ta. Đỡ! Ha ha...

“Vù...”

Phong Viễn Quy hoàn toàn bất ngờ. Vì tránh không kịp, Viễn Quy đành nhận chịu một trường tiên quật vào thân đau điếng.

“Chát...”

Được thể, ả nọ quật trường tiên ráo riết :

- Đỡ... đỡ... đỡ!

“Vù... Vù... Vù...”

Phong Viễn Quy cố chịu đau, căng hết mực lực nhìn thật kỹ vào tiên pháp của ả. Và dĩ nhiên Phong Viễn Quy phải khó khăn lắm mới tránh hết loạt tiên pháp đầu tiên của ả.

Ả động nộ, tung thêm một loạt tiên pháp thứ hai :

- Nếu không phải nội lực ta suy giảm, liệu người duy trì được lâu như thế này sao? Đỡ!

“Vù...”

Vẫn tuân thủ đấu pháp như lần trước, Viễn Quy vừa căng mắt nhìn tiên pháp của đối phương vừa cố hết sức để né tránh từng thức một. Mãi đến thức cuối cùng, Phong Viễn Quy chợt lạng người xông thẳng vào ả thật nhanh :

- Tiên pháp của cô nương quả nhiên có gián đoạn sau mỗi lần tung hết một loạt thức. Đây chính là cơ hội cho văn sinh ra tay. Đỡ!

“Vù...”

Phong Viễn Quy xuất thủ khá nhanh, khiến ả chưa kịp thu tiên về đã bị ngọn kinh của Viễn Quy lao sần sật vào người.

Ả đỡ người ra, thở dài và buông rơi ngọn trường tiên.

Phong Viễn Quy thấy vậy cũng ngừng tay, ngạc nhiên nhìn ả :

- Cô nương cam chịu bại nhanh thế sao?

Ả bĩu môi :

- Ta thà bại hơn hóa thành công cụ cho người luyện võ công. Giết ta đi, nếu người thật sự có đởm lược. Hừ!

Phong Viễn Quy cũng ngớ người, sau đó cũng bĩu môi cười khẩy :

- Giết cô nương ư? Chuyện đó rồi sẽ có lúc, nhưng chưa phải bây giờ. Đắc tội.

Và Viễn Quy điểm huyết ả, song vẫn để ả có thể nói.

Ả không thể không lên tiếng vì thấy Viễn Quy đột ngột đặt ả xuống theo tư thế nửa nằm nửa ngồi ngay bên cạnh Viễn Quy, cũng vừa ngồi xuống :

- Người định làm gì ta? Ta cho người hay, ta thà chết quyết không chịu nhục. Nếu người một lần nữa động chạm vào ta, đừng tưởng ta không có cách tự sát.

Nhưng Viễn Quy không chạm vào ả, chỉ với tay cầm một bọc nhỏ, mở ra cho thấy bên trong bọc là một tảng thịt đã được nướng chín sẵn.

Viễn Quy cầm lấy tảng thịt, tự xé làm đôi, chìa một nửa về phía ả :

- Nếu cô nương muốn tìm chết bằng cách chấp nhận nhin đói, văn sinh không miễn cưỡng. Còn như cô nương vẫn muốn ăn, yên tâm đi, để luyện võ công thì văn sinh cam chịu kém, nhưng phục dịch kẻ khác ăn thì văn sinh đã từng. Nào, há miệng ra.

Ả ngậm chắc miệng :

- Người là kẻ có bàn tay như bản. Ta tuyệt không ăn.

Viễn Quy vẫn nhẫn nại đưa tảng thịt gần kề miệng ả :

- Như bản vì đã chạm khắp người cô nương? Nếu đó chính là ý của cô nương, văn sinh có lời này tuy khó nghe nhưng không thể không nói, là cô nương sẽ đối xử với chính thân thể cô nương như thế nào một khi khắp người cô nương cũng bị như bản?

Ả biến sắc, liếc nhìn Phong Viễn Quy toàn là những ánh mắt mang đầy hung quang.

Nhưng sau một lúc nhìn, chính ả là người để cho lệ thấm tuôn dài :

- Người muốn biết cách ta đối xử với thân thể ta chứ gì? Nghe đây, chờ khi nào phanh thây xẻ thịt người xong ta cũng sẽ hủy hoại chính thân thể ta.

Lệ thấm của ả không làm Phong Viễn Quy động lòng. Trái lại, Viễn Quy chỉ nói với ả :

- Nhưng cô nương giết văn sinh như thế nào được một khi thái độ tuyệt thực này của cô nương sẽ làm cô nương suy kiệt và chết trước văn sinh? Hãy lo giữ mạng trước, sau hãy tính đến chuyện báo thù. Thế nào?

Ả hậm hực há to miệng và cắn một miếng rõ to vào tảng thịt sau đó nhai ngồm ngoàm khi tảng thịt được Viễn Quy thu lại.

Viễn Quy cũng ăn, cũng ngoạm một tiếng to vào tảng thịt phần mình.

Vừa ăn vừa dứt cho ả ăn, Viễn Quy chỉ lên tiếng khi thấy ả không chịu ăn nữa :

- Sao thế? Không được ngon chăng? Nên biết đây là thức ăn văn sinh mua, chưa đến lúc văn sinh tự tay làm thức ăn đâu.

Ả hoài nghi :

- Mua? Người mua từ lúc nào? Đang bị bọn Cái bang truy nã người có thời gian để mua sẵn thức ăn sao?

Viễn Quy nhún vai :

- Bọn họ chỉ truy tìm một nam nhân nho sinh, đâu có để mắt dò xét một lão bà bà hoặc một nữ nhân trong xiêm y thướt tha. Để có đủ thời gian sắm sanh ngân ấy vật thực, văn sinh đã mượn phép điểm vào thụ huyết, tạo cơ hội cho cô nương ngủ trọn một đêm dài. Có lẽ đêm nay văn sinh phải ngủ sớm, bù lại nhưng cực nhọc suốt đêm qua. Cô nương không ăn nữa thật sao?

Ả mai mỉa :

- Chỉ có bọn nam nhân các người do bản lãnh thô lỗ nên ăn to uống lớn. Ta no rồi. Người có thể ăn luôn phần của ta.

Viễn Quy gật đầu :

- Có một bạn đồng hành khản ăn như cô nương kể cũng tốt. Văn sinh sẽ ăn cho kỳ hết, quyết không hoang phí những vật thực được sắm sanh từ ngân lượng của chính cô nương.

Ả nổi giận :

- Ai cho người tùy tiện, sử dụng những ngân lượng phòng thân của ta? Người thèm khát đến độ mất cả liêm sỉ thế sao?

Viễn Quy phì cười :

- Thèm khát thì có, nhưng mất liêm sỉ thì không. Cứ thử hỏi thế này thì rõ, nếu cô nương suốt bốn mươi ngày chỉ được ăn toàn là rau với cỏ, nhất là không không được nấu chín, liệu cô nương có thèm khát mọi vật thực ngon lành khác hay không?

Ả khinh khỉnh :

- Vì thế người mới dám tùy tiện sử dụng toàn là ngân lượng của ta?

Viễn Quy lắc đầu :

- Văn sinh mua là mua cho cô nương. Vì sức lực của cô nương liệu sẽ ra sao nếu mười mười lăm ngày buộc phải lưu ngụ ở đây nhưng không có thức gì ngon miệng để cô nương dùng. Riêng văn sinh, chỉ nội thức ăn thừa của cô nương thôi cũng đủ cho văn sinh no bữa.

Ả trợn mắt :

- Nếu vậy, mẳng thịt kia là do người xé ra, ai cho người dùng một khi ta chưa đụng vào? Chúng tớ đó chưa phải thức ăn thừa bị ta bỏ lại. Không đúng sao?

Viễn Quy cười cười, đưa phần thịt đang ăn dang dở gần kề miệng ả :

- Do văn sinh vô tâm thôi. Nếu cô nương không ngại bần xin cứ dùng một miếng, gọi là thức ăn thừa dành cho văn sinh.

Ả nhăn mặt tỏ ra gớm ghiếc.

Nhưng sau khi đảo mắt thành vòng ả đột ngột thở một bãi nước bọt vào phần thịt đó.

Đoạn ả bảo :

- Kể như ta đã dùng xong. Người muốn ăn thì cứ ăn, bằng không thì vất đi. Nơi này tất có nhiều hoang khuyến chúng sẽ ăn thay người.

Thái độ của ả làm Viễn Quy phát giận. Nhưng kịp nghĩ lại, Phong Viễn Quy phá lên cười :

- Của cho người ăn còn không đủ, lũ khuyến hoang chưa đến lượt hưởng những thức ngon lành này đâu. Văn sinh sẽ ăn. Hà... hà...

Nhìn Viễn Quy ăn hết toàn bộ chỗ thịt thừa, ả tái mặt :

- Người có công phu hàm dưỡng đến thế này ư? Người đã thay đổi quá nhiều, vì sao?

Viễn Quy đưa tay áo lên lau miệng, không đáp một lời, sau đó chỉ lẳng lặng đứng lên và từ từ đi khuất dạng. Còn lại một mình, ả ngơ ngác nhìn quanh và thâm lo sợ khi thấy trời chiều dần sụp tối.

Ả chỉ cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Viễn Quy cuối cùng cũng quay trở lại.

Ả toan hỏi này giờ Viễn Quy đi đâu thì thời may ả nhìn thấy một đoạn nửa Viễn Quy cầm trên tay. Ả bảo :

- Ta không uống nước chứa trong đồ vật không tinh khiết đó. Người có ép ta cũng vô ích.

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Từ giờ cho đến sáng cô nương dù muốn cũng không thể dùng nước chứa trong này đến hai lần. Cô nương nên cân nhắc cho kỹ, uống ngay bây giờ hoặc nhịn khát cho đến sáng. Thế nào?

Ả mím chặt đôi môi mọng đỏ :

- Ta thà nhịn khát.

Viễn Quy gật đầu, đoạn ngửa cổ, trút nước từ đoạn nửa chảy vào miệng ồng ộc. Uống xong, Viễn Quy hỏi ả lần nữa :

- Cô nương thật sự không uống?

Ả vừa đáp “không”, Viễn Quy lập tức đập đoạn nửa ra làm hai theo chiều dọc. Sau đó, Viễn Quy đặt hai mảnh nửa như hai cái máng ở hai phía cách biệt, và bảo ả :

- Cô nương sẽ cần một mảng để đi ngoài. Đến sáng, tự tay vãn sinh sẽ thu dọn. Tuyệt đối không thể phóng uế bừa bãi ở đây. Giờ thì ngủ đi.

Ả thất kinh :

- Ta bị người chế ngự huyết đạo thể này, làm sao có thể tự đi ngoài?

Viễn Quy đang loay hoay thu xếp chỗ ngã lưng :

- Khi nào cần, bất luận thời khắc nào cô nương cứ lên tiếng. Vãn sinh sẽ tạm giải khai huyết đạo cho.

Ả nghiêng rằng :

- Ngay bây giờ.

Viễn Quy nhìn sững ả :

- Thật ư?

Ả nhăn mặt.

- Mau lên.

Viễn Quy thở dài :

- Nhớ đừng giở trò đấy. Vì vãn sinh không nương tay đâu. Vả lại, ở đây có bố trí trận đồ, nếu tự ý bỏ đi, cô nương sẽ một mình đối diện với đêm dài, chẳng dễ chịu lắm đâu. Đấy, cô nương cứ tùy ý!

Được giải huyết, ả vươn vai đứng lên. Nhưng trước khi bước đi ả bảo :

- Người không được nhìn ta. Tốt nhất người hãy tự tạo khoảng cách, chí ít ngoài ba trượng.

Viễn Quy cười cười, lùi xa đến bốn trượng :

- Đã đủ chưa?

Ả không đáp, chỉ lặng lẽ tiến đến chỗ có đặt một mảng nửa. Sau đó ả biết mất.

Viễn Quy phá lên cười và tự ý tìm cho mình một giấc ngủ dài cho đến tận sáng.

Thức dậy, việc đầu tiên là Phong Viễn Quy đi tìm ả.

Ả đang ngồi bó gối, vừa run vừa sợ với hai mắt thất thần nhìn quanh.

Khi thấy Viễn Quy xuất hiện, ả thét :

- Sao đến bây giờ người mới vác mặt tới? Người có biết suốt đêm qua ta không ngủ chẳng?

Phát hiện ả định chồm đến xuất chiêu, Viễn Quy quát :

- Không được loạn động. Trận thế sẽ biến đổi thêm lần nữa, cô nương sẽ thêm một phen hoảng loạn chứ chẳng không.

Ả thất kinh đình bộ :

- Người thừa biết ta hoảng loạn nhưng vẫn để ta chịu đựng suốt đêm dài. Người độc ác đến thế sao?

Viễn Quy thở dài :

- Vãn sinh đã cảnh báo. Là cô nương tự chuốc họa vào thân, đâu thể trách ngược vãn sinh.

Ả chột khóc :

- Ta khát. Người hãy cho ta nước. Nhưng trước hết hãy đưa ta thoát khỏi nơi quỷ quái này. Ta sợ lắm rồi.

Viễn Quy cười thâm :

- Đưa đi thì dễ. Chỉ khó ở chỗ văn sinh không có gì khác để đựng nước ngoài những đoạn nứa như đêm.

Ả sục sùi :

- Người cứ đưa đến, ta sẽ uống. Bất luận người chứa bằng vật dụng gì.

Viễn Quy bèn đưa ả đi, miệng thì khuyên :

- Không có ai gào thét suốt một đêm mà không khát. Lần sau cô nương nên nhớ, mọi cảnh tượng cô nương nhìn thấy đều là ảo giác. Cứ bình tâm và tìm một chỗ ngủ cho đến sáng, vì trước sau gì văn sinh cũng đi tìm, không để cô nương bị giam hãm mãi trong trận đấu.

Nói xong và không nghe ả đáp, Viễn Quy nhìn ả và phì cười :

- Cô nương đang lưu tâm đến cách di chuyển trong trận của văn sinh? Chúng tôi cô nương cũng phần nào tinh thông trận đồ?

Ả chối :

- Ta không....

Viễn Quy xoa tay :

- Cô nương không cần biện bạch hoặc cố tình che giấu. Vì cô nương càng tinh thông càng dễ nghe và hiểu những gì văn sinh sắp nói. Hẳn cô nương từng nghe nói đến loại trận đồ gọi là “Phản Sinh Khắc. Đảo Âm Dương”?

Ả giật mình :

- Ta có nghe. Nhưng để thiết lập chỉ nhân vật nào có ngoài hai mươi năm chuyên tâm nghiên ngẫm mới có đủ bản lĩnh lập trận. Vị cao nhân ân sư của người là nhân vật như thế chăng?

Viễn Quy đáp :

- Ân sư chỉ lưu tự nói qua về cách bố trận nhưng chưa thử thiết lập bao giờ. Chính là do văn sinh tư tưởng triết và nghĩ ra. Và trận đồ văn sinh đang lập ở đây còn cao hơn vài bậc, được văn sinh gọi là “Âm Dương Loạn Ngũ Hành”. Một khi văn sinh đã dám nói đây là Thiên hạ đệ nhất kỳ trận thì trận này mỗi lần ai chuyển qua là tự trận thế lại biến đổi. Ý văn sinh muốn cảnh báo cô nương, đừng thấy lần này văn sinh di chuyển theo cung cách này mà lần sau cứ thư thế di chuyển là sẽ thoát.

Ả bối rối :

- Có thật như người nói chăng?

Viễn Quy lùi lại :

- Văn sinh sẽ đi lấy nước. Cô nương cứ đi như thế ắt sẽ đến chỗ chúng ta nghỉ chân hôm qua. Và nếu muốn, cô nương thử tự tìm cách thoát thân thì rõ. Văn sinh chẳng phải dọa suông đâu. Hẹn gặp lại?

“Vút!”

Phong Viễn Quy bỏ đi, đúng như lời vừa nói.

9. Trận Trung Thủ Đoạn Phục Nữ Nhân

Ả chợt tươi cười, hòa nhã lạ, lúc trông thấy Viễn Quy xuất hiện. Ả còn đơn đả chạy đến nhận ống nứa từ ngay trên tay Viễn Quy.

- Ta tin người. Ta không còn đi loạn trong trận nữa. Nhưng lần này người đi lấy nước khá lâu đấy. Ta khát đến độ mong được thấy người quay về ngay.

Và trước ánh mắt ngạc nhiên của Phong Viễn Quy, ả ngửa cổ uống ừng ực, không còn úy kỵ như hôm qua, cũng không dám chê vật đựng nước không được tinh khiết như ả từng chê.

Nhận lại đoạn nứa từ tay ả, Phong Viễn Quy vội quay người, vừa cố che giấu vẻ mặt nghi ngờ, không cho ả thấy, vừa đặt đoạn nứa hãy còn chứa nhiều nước vào một chỗ cố định.

Phong Viễn Quy còn bảo :

- Chỗ nước này có lẽ đủ cho chúng ta dùng đến hết ngày. Cô nương nên cẩn trọng, đừng để nó ngã. Kéo đổ hết nước rất hoang phí.

Ả tiến lại gần Viễn Quy :

- Ta không chạm vào, làm sao làm sao nó ngã được trừ phi người đặt nó đứng không vững. Người nên đặt thế này thì vững hơn.

Nhìn ả tự sửa lại vị trí đặt đoạn nứa, Phong Viễn Quy cười nhạt :

- Văn sinh và cô nương sẽ tiếp tục giao đấu. Văn sinh dặn như thế để tránh tình trạng cô nương vô tình làm đổ đoạn nứa.

Ả quay lại nhìn Viễn Quy :

- Ta không muốn giao đấu, nhất là khi chân lực nội nguyên của ta vẫn còn bị thủ pháp kỳ quái của người kèm ta làm giảm đi. Người miễn cưỡng ta được sao?

Phong Viễn Quy gật gù :

- Cô nương đã đoán không sai. Vì muốn dùng cô nương để văn sinh trau dồi võ công, văn sinh không thể không làm cho chân lực cô nương suy giảm. Nhưng bởi cô nương không còn làm chủ bản thân được nữa, văn sinh có lời khuyên, cô nương nên nguyện ý giúp văn sinh luyện công thì hơn. Đừng để văn sinh miễn cưỡng, e xảy ra những điều không hay cho cô nương.

Ả càng càng nét mặt :

- Giúp người luyện công? Ta chỉ muốn giết người thì có, đừng mơ tưởng hảo huyền là ta sẽ giúp người. Hoặc người giết ta, hoặc người không bao giờ miễn cưỡng ta thực hiện điều ta không muốn, rõ chưa?

Phong Viễn Quy lại gật gù :

- Rõ thì rõ. Nhưng nếu đây là quyết định tối hậu của cô nương, văn sinh e cô nương sẽ hối hận.

Ả vẫn khăng khăng :

- Bất quá chết là cùng. Được chết đó là điều ta đang mong muốn. Việc gì ta phải hối hận?

Phong Viễn Quy chậm chậm quát thủ :

- Hôm nay văn sinh sẽ khởi luyện từ pho quyền pháp của Trang chủ Hạnh Hoa trang. Mong được cô nương chỉ giáo. Tiếp chiêu!

“Ào...”

Ả vẫn đứng yên. Mặc cho quyền chiêu và kinh quyền của Phong Viễn Quy vẫn chậm chậm tiến vào gần.

Phong Viễn Quy buộc phải dừng quyền, lúc chỉ còn cách ả trong gang tấc.

Vẫn giữ nguyên tư thế đó, Phong Viễn Quy hỏi ả :

- Cô nương nhất định không tiếp chiêu?

Ả bĩu môi :

- Giết ta đi, nếu người không muốn mãi cứ bị chướng tai gai mắt. Hừ!

Phong Viễn Quy chợt cười thành tiếng :

- Giết cô nương thì ai sẽ là đối tượng cho văn sinh tự luyện công. Nhưng với biện pháp này văn sinh tin chắc cô nương không thể không ra tay đối phó. Xem đây. Ha ha...

Tay đang nắm thành quyền, Phong Viễn Quy vụt xòe ra lập thành chảo và cố tình chộp ngay vào phần y phục thân trước ả.

Ả tái mặt, tức thì lùi lại :

- Vô sỉ! Nếu ngươi còn tái diễn hành vi dâm ô tồi bại. Ta sẽ... Ta sẽ...

Phong Viễn Quy vẫn quyết liệt xông đến, tìm cách chộp vào y phục ả :

- Nếu không thích thế, sao cô nương không ra chiêu phản kháng? Cẩn trọng, văn sinh lập lại lần nữa đây. Đỡ!

“Ào...”

Ả phẫn nộ, lập tức ra chiêu đáp trả :

- Không giết được tên vô sỉ ngươi, ta thì không làm người. Đỡ!

“Vù...”

Phong Viễn Quy vội thu chảo, đổi thành quyền pháp và tìm cách hóa giải chiêu công của ả :

- Phải như thế chứ. Xem văn sinh hóa giải đây. Ha ha...

“Ào...”

Bị Phong Viễn Quy nói thách, phần thì muốn bảo vệ tiết tháo của nữ nhi, ả đã cùng Phong Viễn Quy chiêu chiết chiêu đến ngoài mười hiệp. Và mãi đến lúc đó ả mới nhận ra là đã mắc lõm, tự ả đã biến thành đối tượng cho Phong Viễn Quy luyện công. Ả giận giữ dừng tay :

- Ngươi là kẻ thúy tha. Giết ta thì giết, đừng mong ta giúp ngươi luyện công.

Bị cụt hứng, Phong Viễn Quy hỏi ả :

- Rượu mời không uống, cô nương muốn uống rượu phạt ư? Một lần nữa văn sinh khuyên cô nương nên cân nhắc trước khi tỏ thái độ.

Ả nghiêng rằng :

- Ngươi định tái diễn trò dâm ô lúc này ư? Cứ thử xem, chỉ cần tay ngươi chạm vào, ta sẽ lập tức tự sát. Đừng nghĩ ta không dám.

Phong Viễn Quy từ từ vươn tay ra :

- Cô nương đừng mang cái chết ra dọa văn sinh. Giả dụ như cô nương dám tự sát văn sinh vẫn tiếp tục lột trần cô nương, sau đó cứ để thể phơi bày thi thể cô nương trước mặt thiên hạ. Nhỡ có ai hỏi, văn sinh sẽ nói một dâm nữ như cô nương đáng bị như thế. Cứ tự sát đi. Phần văn sinh, đây chỉ là sự khởi đầu thôi. Xem này!

Phong Viễn Quy chộp mạnh vào. Và lần này do ả cứ mãi mang sắc mặt bàng hoàng sau khi nghe những gì Phong Viễn Quy vừa dọa, nên y phục ả đã bị Phong Viễn Quy chộp giữ vào tay.

Thấy ả không phản kháng, phần thì đã chộp đến đây còn nên đến lượt Phong Viễn Quy cũng bàng hoàng khi tiếng y phục ả bị rách toát cứ đường đột vang lên rõ to.

“Soạt...”

Ả chấn động. Và theo bản năng như bất kỳ nữ nhi nào, ả cúi đầu nhìn vào thân ả.

Phong Viễn Quy cũng nhìn và không thể không bị chấn động khi phát hiện không chỉ y phục bên ngoài của ả bị giạt rách, cả phần yếm bên trong cũng bị xé mất đi một mẩu nhỏ, đủ để lộ ra một phần bờ ngực trắng nõn nà đang nhấp nhô dâng lên hạ xuống theo nhịp hô hấp dồn dập vì phẫn nộ của ả.

Thân thể bị phơi bày, dù chỉ là một phần nhỏ, ả vì quá phẫn nộ lên xuất kỳ bất ý, phát chiêu công.

- Ta giết ngươi. Tên dân tộc vô sỉ ta sẽ phanh thây xẻ thịt ngươi.

“Ào...! Ào...!”

Phong Viễn Quy vốn dĩ không phải hạng dân ô, động thái vừa rồi chỉ là dọa, gây ra cơ sự như thế quả là điều ngoài ý muốn. Do đó, phần vì áy náy phần thì bị phần da thịt trắng nõn nà nọ cuốn hút nhãn lực nên Phong Viễn Quy không còn nhìn thấy ả ra chiêu.

Đến khi Phong Viễn Quy nhận thức rõ sự thể thì quá muộn.

“Ầm! Ầm!”

Nội lực của ả tuy có suy giảm nhưng không phải không còn, Phong Viễn Quy do không kịp có phản ứng nên bị chiêu kinh ả tác động, đẩy Phong Viễn Quy ngã lùi về phía hậu.

Ả không bỏ lỡ tiên cơ, tức thì lao đến điểm huyết chế ngự Phong Viễn Quy.

“Hự...”

Nhìn Phong Viễn Quy bị bất động, ả đắc ý vừa cười vừa đánh loạn chiêu thức vào Phong Viễn Quy :

- Ngươi không ngờ điều này phải không? Ta phải trị tội ngươi, sau đó thì giết ngươi, sau cùng là phanh thây xẻ thịt ngươi. Ha ha...

“Bùng! Bùng!”

Ả đánh không chút thương xót. Vì thế, kết quả hiển nhiên là mặt mày Phong Viễn Quy, và ở khắp thân cũng vậy đều bị sưng bầm thâm tím, không chỗ nào không bị.

Ả đánh cho đến lúc đã nư, sau cùng ả giương chưởng, chực chờ giáng thẳng vào đầu Phong Viễn Quy.

Chợt đến lúc tối hậu, ả ngừng tay lại treo lơ lửng ngọn kinh sát thủ trên đầu Phong Viễn Quy. ả gắng giọng :

- Cách ra khỏi trận Âm Dương Loạn Ngũ Hành là thế nào? Nói!

Phong Viễn Quy thều thào, phát thoại qua môi miệng sưng vều :

- Nếu là cô nương, liệu cô nương có nói không?

Hai mắt ả toát ra sát khí :

- Dĩ nhiên ta không nói. Nhưng đối với ngươi thì khác. Ngươi sẽ phải nói, sẽ cầu được nói để sau đó hân hoan đón nhận cái chết toàn thân. Ngươi có hiểu tại sao không? Đó là vì ta sẽ cho ngươi ném mùi “Phân Cán Thác Cốt”. Là thủ đoạn như thế này đây.

Ả dứt lời, điểm luôn vào vài huyết đạo của Phong Viễn Quy.

Toàn thân Viễn Quy lập tức run bắn lên, đoạn ngã vật xuống và nằm thở dốc.

Ả vẫn đứng cạnh Viễn Quy. Trong tư thế kẻ thắng trận ả từ trên cao nhìn xuống Phong Viễn Quy :

- Với thủ pháp này, chỉ một lúc nữa thôi toàn bộ xương cốt của ngươi sẽ đau đớn tột cùng, với cảm nhận như có muôn vạn côn trùng bò lúc nhúc trong người ngươi. Ngươi sẽ có cảm giác như bị lũ côn trùng gặm nhấm, cắn nát từng đoạn xương, từng thớ thịt của ngươi. Đến lúc đó ngươi chẳng có ước vọng nào khác ngoài ước vọng được chết. Nhưng ta chỉ ban cái chết cho ngươi khi nào ngươi ưng thuận tự ý nói lên cách xuất nhập trận đồ cho ta. Hãy cân nhắc kỹ và chọn lựa thái độ thích hợp. Ta đủ nhẫn nại để chờ đến khi thu kết quả. Ha... ha...

Lúc ả bắt đầu cười là lúc khắp người Phong Viễn Quy xuất hiện những cơn ngứa ngáy.

Cơn ngứa càng lúc càng tăng cao, nhiều đến độ Phong Viễn Quy dù bị điểm huyết bất động, vẫn có dấu hiệu như muốn oằn mình qua lại để cho cơn ngứa ngáy giảm bớt.

Ả phát hiện điều đó nên cười :

- Ngựa lắm phải không? Yên tâm đi cơn ngựa rồi sẽ nhanh chóng qua đi. Đó là chỉ là sự khởi đầu cho những cảm giác khác mà người sắp sửa cảm nhận. Hãy nói cho ta biết những gì ta muốn biết, trước khi sự việc xảy ra quá muộn. Thế nào? Ha ha...

Ả nói đúng, Phong Viễn Quy đã nằm yên vì những đợt nhức lặn tặn đã xuất hiện, nhanh chóng giúp Viễn Quy xua đi những cơn ngựa tưởng rằng không còn chịu đựng nổi.

Nhưng những đợt nhức lặn tặn đâu chỉ dừng ở mức độ đó. Đau nhức nhiều hơn đã hóa thành đau đớn. Thoạt đầu chỉ là đau âm ỉ, sau tăng dần biến thành nỗi đau đớn ở tận cùng xương tủy.

Phong Viễn Quy bật rên :

- Giết ta đi. Nếu không.... nếu không, ta sẽ giết người.

Ả phá lên cười :

- Người hãy cầu xin đi, cầu xin nữa đi. Biết đâu ta sẽ động lòng ban cho người cái chết. Ha... Ha...

Ả cười sằng sặc, cười hăng hắc, quá đắc ý nên cứ ngửa mặt cười dài. Vì thế ả không phát hiện Phong Viễn Quy đau thì vẫn đau nhưng đã bắt ngờ chồm người lên.

Ả chỉ nhận ra sự thể khi Phong Viễn Quy điểm vào huyết đạo ả.

Ả đứng bất động, trợn mắt nhìn Viễn Quy bây giờ vẫn đang oằn người vì đau đớn. Ả bật kêu kinh ngạc :

- Người đã giải khai huyết đạo?

Cũng như lúc này, Viễn Quy đau vẫn đau nhưng vẫn cố đạp chân làm cho ả té nằm xuống.

Viễn Quy đau đến xuất hạn dầm dề, vừa nghiêng răng chịu đau vừa lê thân dần đến gần ả :

- Một khi ta đã chuẩn bị, người điểm huyết ta được sao? Chỉ tiếc, vì ta... vì ta chưa biết thủ pháp tàn độc của người cần phải điểm vào những huyết đạo nào nên ta không kịp chuẩn bị. Thế cho nên, hừ hừ... thế cho nên ta cũng sẽ cho người ném mùi “Phân Cân Thác Cốt” của chính người. Hừ... hừ...

Vừa kêu rên Phong Viễn Quy vừa điểm vào vài huyết đạo của ả, đúng những huyết đạo ả đã điểm Phong Viễn Quy.

Nhìn thấy cung cách xuất thủ của Viễn Quy, ả thất sắc :

- Người nhớ tường tận cách ta thi triển thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt” chuẩn xác thế sao. Sự thật người muốn gì?

Phong Viễn Quy ngã vật người nằm cạnh ả, vừa rên rĩ vừa đau vừa nói vào tai ả :

- Ta muốn người cũng chịu đau đớn như ta. Và hễ người muốn hết đau ắt người phải chỉ ta cách hóa giải thủ pháp.

Ả rú lên :

- Vậy thì làm đi. Chỉ cần điểm vào Đại Truy huyết là mọi đau đớn chấm dứt. Làm đi, điểm nào đó đi.

Cạnh ả là Phong Viễn Quy vẫn rên hừ hừ :

- Đừng vội. Người chưa ném cơn đau mà. Vả lại, hừ hừ... huyết Đại Truy là tử huyết. Ta điểm người, người chết, đến lúc đó ta phải phụ đau đớn đến chết ư? Đừng xem ta là trẻ con. Đó không phải cách hóa giải thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt”.

Ả bắt đầu cơn đau, do đợt ngựa vừa mới qua đi :

- Ta không chỉ điểm sai. Hãy điểm đi. Ta van người, đừng để ta đau đớn thêm nữa.

Cơn đau bắt đầu làm Phong Viễn Quy lả dần :

- Đừng mãi xem ta là kẻ ngu xuẩn. Hãy điểm chỉ rõ hơn cách hóa giải thủ pháp. Bằng không, sau khi ta chết người cũng chết...

Giọng nói nhỏ dần của Viễn Quy làm ả kinh tâm tán đởm :

- Huyệt Lao Cung, huyệt Dũng Tuyền, sau nữa là huyệt Khí Hải. Người đừng chết vội nha. Người chết rồi ai giải thoát cho ta?

Đoạn ả không nghe Viễn Quy nói hoặc rên gì nữa, liền gào thét lên. ả sợ đến bật khóc :

- Người đừng chết! Ôi chao! Người chết thật rồi sao? Hãy cố lên, đừng chết vội như thế. Hãy điếm vào những huyệt đạo ta vừa chỉ. Người có còn nghe ta nói không? A... hãy đáp lời ta đi.

Phần vì quá đau, phần vì sợ quá hóa khóc, mắt mũi ả giàn dụa và mơ hồ ả nhìn thấy Viễn Quy đã tự ngồi lên, đang nhìn ả.

ả thất kinh khi thấy Viễn Quy cười lạt :

- Người không định giúp ta thoát khỏi cơn đau?

Đúng như ả thấy, Viễn Quy quả là đang cười lạt :

- Văn sinh còn chờ cách cô nương điếm chỉ liệu có hóa giải hoàn toàn thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt” hay không. Chỉ khi nào biết chắc chắn, văn sinh sẽ giúp cô nương. Còn bây giờ hãy gắng chờ vậy.

ả gào :

- Người nói dối! Ý người là muốn mục kích cảnh ta đau đớn. Người là kẻ độc ác là tên dâm tặc bỉ ổi. Hãy giết ta đi! Giết ta đi, tên tiểu tử thú tha.

Phong Viễn Quy đứng lên, bỏ ả nằm lại một mình trong cảnh đau đớn. Và Viễn Quy tiến lại gần ống nửa đựng nước.

Phong Viễn Quy toan uống, chợt nghĩ đến ả vội quay về chỗ ả.

Viễn Quy kề miệng ống nửa gần miệng ả :

- Có trải qua đau đớn văn sinh mới biết lúc đau cũng rất là khát nước. Cô nương muốn uống một hợp không?

ả nghiêng răng chịu đau. Và ả không há miệng nghĩa là ả không muốn uống.

Viễn Quy lấy làm lạ :

- Trừ phi trong này có độc, bằng không sao cô nương không muốn uống?

Để đáp lại nghi vấn của Phong Viễn Quy, ả vừa nghiêng răng bừa rên ư ử vì đau.

Phong Viễn Quy thu đoạn nửa về :

- Cùng không lý nào trong này có độc nhưng cô nương vẫn muốn văn sinh uống. Vì như theo kết quả sẽ khiến văn sinh chết. Và khi văn sinh chết vì độc, ai sẽ điếm huyệt giải thoát cơn đau đớn cho cô nương? Trừ phi đây là loại chất độc không đến nỗi gây chết người. Là loại độc gì vậy cô nương?.

ả vẫn kêu rên.

Viễn Quy thấy thế bèn gặt đầu :

- Hôm qua, lúc mặc y phục của cô nương vào người, văn sinh tuy phát hiện cô nương có mang theo nhiều vật dụng lạ, nhưng chưa có điều kiện xem xét kỹ. Bây giờ vì muốn tìm hiểu, văn sinh nghĩ cũng nên xem xét lại.

Nói xong, Phong Viễn Quy thản nhiên vươn tay, như chuẩn bị thọt bàn tay vào tận trong bọc áo của ả.

ả kêu toáng lên :

- Không được chạm vào ta. Nếu không...

Viễn Quy lạnh lùng :

- Nếu không, cô nương sẽ tự sát chứ gì? Cứ tùy tiện, miễn là cô nương có cách tự kết liễu sinh mạng, vẫn sinh quyết không ngăn cản. Phần văn sinh, tìm hiểu thì cứ tìm hiểu. Không rõ cô nương đã hạ loại độc được gì vào đây mà cô nương đến uống nước cũng không dám.

Tay của Viễn Quy đã chạm vào ả.

Dù là chạm thật khê nhưng ả cũng thét lên :

- Lấy bàn tay thôi tha bản thủ của ngươi ra. Đó chỉ là mê dược, vừa làm ngươi hôn mê vừa khiến võ công ngươi tạm thời thất tán. Ngươi hài lòng rồi chứ, dâm tặc?

Viễn Quy gật đầu :

- Giải được đâu?

Ả long mắt sòng sọc :

- Không cần giải được. Chỉ đôi ba ngày là mê dược tự tiêu tan. Ngươi hỏi để làm gì?

Phong Viễn Quy nghiêng miệng đoạn nửa gần kề miệng ả :

- Vì văn sinh cũng muốn được yên thân đôi ba ngày. Cô nương đã nói đúng về việc mê dược tự tiêu tan chứ? Nếu không đúng, kẻ gánh chịu mọi hậu quả là cô nương.

Ả đầu đón đến lả dần :

- Đừng, đừng để ta uống. Ngươi muốn gì ta cũng ưng thuận, miễn đừng để ta uống. Ta sẽ giúp ngươi luyện công. Đó là lời hứa thật lòng của ta và ta sẽ giữ lời nếu ngươi đừng để cho ta uống thứ nước đó. Ta... ta...

Và ả lả thật. Nhưng trước đó Viễn Quy đã kịp điểm vào ả mọi huyết đạo cần thiết, kể cả Thụy huyết để ả được ngủ một giấc dài sau một đêm vì quá kinh hoàng nên không hề ngủ.

* * * * *

Ả tỉnh giấc và thấy Phong Viễn Quy đang ngồi hành công.

Ả nhẹ nhàng ngồi dậy và lặng lẽ tìm cách tiến lại gần Phong Viễn Quy từ phía sau.

Nhưng lúc ả sắp chạm tay vào huyết Linh Đài, phía sau lưng Viễn Quy, ả vội rút tay về vì bất ngờ nghe Phong Viễn Quy lên tiếng :

- Hãy bỏ ý tưởng đó đi. Vì ngay từ lúc cô nương tỉnh giấc, văn sinh đã kịp đề phòng.

Ả len lén vận dụng chân kinh vào hữu thủ, miệng bảo :

- Ngươi đừng quá đa nghi. Lúc ngủ dậy ta cảm thấy đói. Không lẽ ta không được tự ý tìm thức ăn là những thứ có từ ngân lượng của ta?

Phong Viễn Quy vẫn y trong tư thế ngồi hành công :

- Thức ăn nấu sẵn được chứa trong những bọc nhỏ, đặt ở bên tả, hơi chếch về phía sau văn sinh. Cô nương muốn tìm thức ăn đâu cứ gì phải tiến đến sát sau lưng văn sinh?

Ả lặng lặng nhả kinh, miệng vẫn cứ huyền thuyên :

- Nếu trước đó ngươi chịu nói sớm cho ta biết đâu là những bọc đựng thức ăn nấu sẵn, ta cần gì tìm lung tung, vô tình đến phía sau ngươi?.

Phong Viễn Quy buông tiếng cười lạt :

- Giờ thì cô nương đã biết rồi, sao vẫn đứng mãi phía sau văn sinh? Cô nương đừng giả trò, vô ích. Hừ!

Ả tận lực phát kinh :

- Không hề vô ích như ngươi nghĩ đâu. Mau nằm xuống nào.

“Ầm!”

Nhưng chân kinh chỉ làm Phong Viễn Quy lay động một ít, riêng ả thì bị dư lực hất lùi.

Ả thất kinh :

- Người đã luyện Thần Công Hộ Thể?

Viễn Quy xoay người lại vẫn trong tư thế ngồi, cười cười với ả :

- Thế nào là Thần Công Hộ Thể? Văn sinh tuy chưa thể am hiểu điều cô nương vừa nói nhưng thiết nghĩ với nội lực của văn sinh lúc này đã đạt gần năm mươi năm công phu tu vi, một kích vừa rồi của cô nương chỉ là muối bỏ bể. Cô nương đã dụng tâm vô ích.

Ả kinh hoàng theo cung cách khác :

- Gần năm mươi năm công phu tu vi? Vị cao nhân nào có công lực ngàn ấy, lại sẵn sàng trao cả cho người, ngay cả lúc người chưa kịp bái sư như người đã thổ lộ? Trừ phi đây là do người tự luyện Phụng Diệp kinh.

Viễn Quy chậm chậm đứng lên :

- Ân sư chỉ ban cho ba mươi năm công phu, số còn lại tự văn sinh luyện mà có. Cũng có thể do Phụng Diệp kinh như cô nương vừa bảo, và cũng có thể không phải. Nhưng cô nương bận tâm làm gì, hãy thực hiệp lời cô nương đã hứa thì hơn.

Biết Viễn Quy nhắc đến việc luyện công, ả thoái thác :

- Ta đang đói nên chưa thể...

Viễn Quy ngắt lời :

- Văn sinh cũng đói. Hay là chúng ta cùng ăn, sau đó cùng luyện công?

Ả quay người tìm thức ăn :

- Chờ sau khi ăn no hãy tính, người mua những thức ăn gì đây?

Ả hỏi cho có hỏi, vì khi tìm thấy thức ăn nào ả cũng nhìn mặt và vắt qua một bên :

- Những thức này ta không dùng được. Không còn thức nào ngon hơn sao?

Viễn Quy nhặt lại những bọc thức ăn bị ả ném đi. Sau khi xem xét qua, chính Phong Viễn Quy cũng phải thừa nhận :

- Cô nương chê cũng phải. Có thức đã ôi, có thức thì nấu quá tệ. Văn sinh cũng không thể dùng. Thôi thì ném tất cả cho xong.

Mục kích cảnh Viễn Quy ném đi hầu như tất cả, ả bàng hoàng :

- Nếu ném hết, chúng ta sẽ lấy gì mà ăn?

Phong Viễn Quy hất hàm về phía một bọc khác, to hơn và chỉ có một bọc đó là Viễn Quy chưa đụng đến :

- Vẫn còn bọc lương khô kia. Nếu cô nương không ngại, bọc đó có lẽ đủ cho chúng ta dùng năm ngày.

Ả ngao ngán nhìn bọc lương khô :

- Phải dùng đến năm ngày sao?

Viễn Quy cười khẩy :

- Có vẫn hơn không. Vì sau thời gian năm ngày, do chúng ta vẫn còn lưu ngụ ở đây. Văn sinh cũng chưa biết chúng ta sẽ lấy gì để ăn, có lẽ đành nhịn đói vậy.

- Ta không muốn phải nhịn đói, ta cũng không thể ăn lương khô.

Viễn Quy cười :

- Vậy thì chỉ có một cách.

Ả hậm hực :

- Cách gì?

Viễn Quy nhún vai :

- Sự hợp tác của cô nương.

Ả hiểu :

- Là giúp người luyện công trong thời gian ngắn nhất?

Viễn Quy gật :

- Không những thế, phần văn sinh sẽ ăn lương khô. Riêng cô nương cứ tùy tiện dùng những thức ăn nấu sẵn, vì đâu phải tất cả bị ôi thiu hư hỏng gì cho cam.

Ả tái mặt :

- Người uy hiếp ta?

Viễn Quy lạnh lùng :

- Nếu cần, văn sinh cũng dám dùng thủ đoạn cũ, nghĩa là sẽ lột trần cô nương. Nếu sợ, hoặc cô nương cứ tự sát hoặc tuân thủ theo đúng ý định của văn sinh. Thế nào?

Ả nghiêng răng :

- Người đã trở nên quá độc ác. Ta thật không ngờ đấy!

Viễn Quy phá lên cười :

- Không sai. Đã hai mươi mấy năm văn sinh vì tự nhận mình là kẻ nhất đảm nên quyết tâm không làm người võ lâm. Nhưng nay thì hết rồi vì sóng gió võ lâm đã cố tình cuốn văn sinh vào. Văn sinh muốn yên thân, muốn an nhàn nhưng không toại nguyện. Vậy thì có gì văn sinh lại để bao nhiêu người bằng cách này hoặc cách khác không cho văn sinh được an nhàn và yên thân? Cô nương đã mấy phen toan giết văn sinh, đây là những gì cô nương phải nhận chịu từ sự phục hận của văn sinh. Rồi đây tuần tự nhiều nhân vật khác cũng hứng chịu như thế. Vì văn sinh đã tự thề với lòng, nếu không là nhân vật võ lâm thì thôi, một khi đã luyện võ, văn sinh quyết hành sự bất chấp thủ đoạn, miễn sao đạt ý nguyện như mong muốn là việc gì cũng làm. Kể cả bức nhục cô nương, văn sinh cũng có thể thực hiện. Ha ha...

Ả biến sắc, nhìn Phong Viễn Quy như lần đầu thấy quái vật...

10. Bách Điều Lệnh Phi Báo Hắc Ưng

Đó là một đêm ả không tài nào ngủ được. Sau một lúc bần khoăn và trăn trở, ả dạn dĩ lên tiếng :

- Người đêm nào cũng loay hoay ngồi hí hoáy ghi ghi chép chép. Không lẽ người tự biết người sắp chết nên lưu tự đi ngôn cho hậu nhân?

Ngồi cạnh đồng củi lửa cháy bập bùng, Phong Viễn Quy ngừng tay ghi chép, ném cho ả tia mắt lấp lánh thần quang :

- Năm đêm văn sinh ngồi ghi chép là đủ năm đêm cô nương dôi mắt lên nhìn. Đừng nghĩ văn sinh không hay biết. Cô nương mong văn sinh sớm chết thế ư? Yên tâm đi văn sinh dù chết vẫn quyết giữ lời. Sau năm ngày được cô nương tận tình chỉ giáo, văn sinh đã có quyết định, ngay sáng mai sẽ giải bỏ mọi cấm chế cho cô nương. Chờ sau khi văn sinh hủy bỏ trận đồ, chúng ta sẽ chia tay và văn sinh mong rằng đừng bao giờ chúng ta gặp lại.

Ả ngồi dậy, sau một lúc thoảng ngẫm nghĩ đã tự ý đứng lên và đi đến gần Phong Viễn Quy. Ả cố tìm cánh dò xét, để minh bạch những đêm qua Viễn Quy đã một mình ghi chép điều gì, nhưng ngoài miệng thì vờ hỏi :

- Người là nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên là ta tin những gì người đã hứa, ắt sẽ giữ lời. Nhưng chỉ với năm ngày khảo luyện, nhưng công phu võ học của người theo ta nhận định đều là những công phu tầm thường, huống hồ người luyện cũng chưa thật thuần thực, người vội gì có quyết định chia tay sớm như vậy?

Phong Viễn Quy đã kịp gấp những tờ hoa tiên mỏng có ghi đầy chữ và được đóng sẵn thành một quyển lại, trước khi ả kịp nhìn vào trong. Tiếp đó, Phong Viễn Quy chậm chậm cất tập sách vào một tay nải đã được để sẵn bên cạnh, miệng thì cười cười nói nói :

- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài. Nhưng tiếp tục lưu ngụ ở đây lâu thêm nữa một là vẫn sinh sợ cô nương sốt ruột, chỉ mong mau chóng được tháo cũi sổ lồng, hai là ở cô nương dường như chẳng còn điều gì đáng để vẫn sinh linh giáo thêm. Thà chia tay sớm ngày nào tốt cho cả hai ngày đó. Chỉ mong cô nương đừng bao giờ bảo sau những ngày ngắn ngủi vừa qua cô nương đã sinh lòng quyến luyến vẫn sinh.

Ả đỏ mặt :

- Miệng lưỡi người cũng quá cay độc. Ta quyến luyến làm gì hạng dân tộc như người. Kỳ thực ta cũng muốn sớm được tự do. Khi đó người hãy liệu hồn. Vì một khi ta không báo hận thì thôi chứ đã báo, ta ắt đòi ở người cả vốn lẫn lời.

Phong Viễn Quy bật cười khả ố :

- Cô nương không quyến luyến vẫn sinh là tốt rồi. Bằng không, câu nói “đừng để bao giờ gặp lại” của vẫn sinh vừa rồi e không còn đúng nữa. Và giả như điều đó thật sự xảy ra, vẫn sinh xin nói trước, cô nương dù có làm vẫn sinh tức giận đến thế nào chẳng nữa, một là vẫn sinh cứ quay đầu bỏ chạy cho thật xa, hai là thà đứng lặng nghe, để khỏi bần hai tay vì cứ chạm vào ngọc thể của cô nương. Ha ha...

Ả nghiêng răng ken két :

- Thân thể ta ô uế vì bị người chạm tay bần thủ vào thì có. Người còn dám bảo sự động chạm làm hai tay người bần ư? Nếu sau này thật sự có cơ hội, điều đầu tiên ta muốn thực hiện là chặt phăng hai bàn tay như bần của người. Hãy chờ đấy.

Phong Viễn Quy đang cười, lời đe dọa của ả làm Phong Viễn Quy giật mình đánh thót vô tình buông rơi tay nải vừa mới cất tập sách mỏng vào trong.

“Thịch”

Tay nải rơi làm một phần tập sách mỏng nhô ra, khiến Phong Viễn Quy vì muốn giữ kín những gì ghi trong đó đành một tay chộp vào tập sách, tay còn lại thì vội vàng phanh mở tay nải.

Khi đã cất kín xong tập sách, Phong Viễn Quy đưa mắt nhìn ả :

- Cô nương đã nhìn thấy những...

- Người không cần tỏ ra hoảng hốt như thế. Không ai nhìn làm gì những di tự thay lời trần trối trước lúc chết của người. Còn người hỏi ta đã nhìn thấy gì ư? Có đấy. Hãy trao những ngân lượng thừa cho ta. Vì theo người, mai này ta và người đã chia tay, lẽ đương nhiên ta cần thu hồi lại số ngân lượng thừa để dễ bề chi dụng. Đừng tỏ ra quá tham lam như vậy.

Phong Viễn Quy đành kín đáo mở tay nải :

- Cô nương cần bao nhiêu ngân lượng?

Ả xòe tay :

- Tất cả chỗ ngân lượng thừa là của ta. Chỉ cần người giao hết cho ta là ổn, việc gì phải hỏi cần bao nhiêu?

Viễn Quy cười cười :

- Trước lúc gặp vẫn sinh, cô nương có bao nhiêu ngân lượng trong người? Độ mười nén chẳng?

Ả bĩu môi :

- Mười nén là chưa đến trăm lượng. Liệu có đủ cho ta chi dụng trong vòng một ngày chẳng? Người đánh giá ta thấp quá đấy.

Viễn Quy gật gù, một tay vẫn giữ mãi tận bên trong tay nải :

- Suýt nữa vẫn sinh quên. Mười nén chỉ là số hiện kim cô nương thủ sẵn trong bọc áo. Còn hai ngân phiếu nữa cô nương cất ở chỗ kín đáo hơn. Đây, xin giao hoàn lại cho cô nương.

Ả tái mặt, chộp loạn hai tay vào khấp lưng áo, ở phần dưới dải thắt lưng một ít :

- Sao người biết ta cất ngân phiếu ở đây? Trừ phi...

Ả ngừng lời nửa chừng, đổi thành giọng thét phẫn nộ :

- Người đã nhân lúc ta hôn mê, cố tình mạo phạm nhân phẩm và tiết trinh của ta? Người thật đáng chết!

Nhưng trước khi xông đến toan xuất thủ, Phong Viễn Quy đã bật cười đứng dậy :

- Không được hồ đồ. Đây là do cô nương tự đánh rơi. Vẫn sinh tự ý trao trả là tốt lắm rồi. Đừng nghĩ vẫn sinh mạo phạm, hoặc vì nghèo kiết xác lên không có nhiều ngân lượng như cô nương. Cứ xem đây thì rõ.

Viễn Quy lại cho tay vào tận lên trong tay nải, khi lấy ra thì trên tay không phải chỉ hai tờ ngân phiếu thư lúc nãy, mà là đến mười mấy tờ.

Ả sững sờ :

- Người thật sự có nhiều ngân lượng đến vậy ư? Sao lúc đầu người bảo đã dùng ngân lượng của ta để mua sắm thức ăn?

Viễn Quy bảo :

- Hãy còn nhiều điều về vẫn sinh sau này cô nương tha hồ kinh ngạc. Vậy cô nương bảo thật đi, cô nương chỉ có hai hay nhiều hơn hai ngân phiếu?

Ả chậm chậm hít vào một hơi thật dài :

- Ta không phải là hạng tham lam, kim ngân tài lộc, thấy thấy những gì của ta thì ta quyết đòi lại cho bằng hết. Riêng những thứ không thuộc sở hữu của ta, dù người có cầu xin ta cũng không màng đến. Ta chỉ có hai mà thôi.

Phong Viễn Quy giao hai ngân phiếu cho ả :

- Thế còn Phụng Diệp kinh? Sao cô nương cứ muốn chiếm đoạt mặc dù đó không thuộc sở hữu của cô nương?

Ả bối rối mất một lúc, sau đó bảo :

- Ta chỉ làm theo mệnh lệnh. Người chỉ cần biết thế là đủ. Thôi ta đi ngủ đây. Cũng đã muộn lắm rồi.

Nhưng ả mãi vẫn không ngủ được nhất là khi mỗi lần hé mắt nhìn, ả lại thấy Phong Viễn Quy đi đi lại lại.

Chùng như do đây là đêm cuối cùng hay sao đấy nên cả hai chẳng một ai có thể ngủ.

Chỉ đến khi quá mòn mỏi, dường như có một giấc ngủ chập chờn đến với ả. Chính lúc đó ả có cảm nhận như vừa có người chạm tay vào ả.

Ả mở to hai mắt.

Phong Viễn Quy vẫn đi đi lại lại ở bên kia đồng lửa sắp tàn, nghĩa là ả vừa nằm mê, tự mừng tượng có người chạm vào ả thế thôi. Kỳ thực làm gì có ai khác ở đây để đường đột vượt qua Phong Viễn Quy và sờ sàng phạm vào ả.

Ả lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ khó nhọc.

Ả chỉ choàng tỉnh khi vầng dương lên quá cao.

Ả ngượng ngừng đưa mắt tìm quanh, hy vọng sẽ phát hiện Phong Viễn Quy cũng dậy muộn như ả.

Đáng tiếc cho ả, hoặc suốt đêm qua Phong Viễn Quy không ngủ hoặc có ngủ nhưng thức dậy trước ả, vì dù ả có cố tìm đến mấy đi nữa thì vẫn không thấy Phong Viễn Quy.

- Vậy là y đã thức dậy, đã vội vã đi lấy nước cho ta rửa mặt như mọi ngày.

Ả vừa lẩm bẩm như thế vừa đưa mắt nhìn vào chỗ mọi ngày Phong Viễn Quy vẫn đặt sẵn một máng nước cho ả rửa mặt.

Và ở đó kỳ thực đã có sẵn một máng nước, ả lại nhìn quanh một cách hoang mang :

- Đã mang nước về y lại còn đi đâu nữa không biết?

Bỗng ả bật kêu :

- Ôi chao? Y bảo sáng nay sẽ chia tay, không lẽ y đã bỏ đi? Y chưa giải bỏ mọi cấm chế cho ta kia mà?

Kêu xong, tự ả ngồi xuống tọa công và vận lực thẩm tra. Sau đó ả đổ mắt nhìn quanh quất :

- “Y đã giải bỏ mọi cấm chế cho ta tự lúc vào? Không lẽ vào đêm qua, khi ta mơ màng và mơ hồ nhận biết có người lén chạm vào ta? Nếu thực sự đây là y, thật quá đáng, một lần nữa y chạm vào ta, không được ta chấp thuận. Nhưng lạ quá, y lại có thân thủ cao minh đến thế ư? Chạm vào ta và không hề bị ta phát hiện?”

Chợt ả đứng bật dậy.

- “Còn trận đồ? Y chỉ có thể bỏ đi khi nào y hủy bỏ triệt phá trận đồ. Liệu y có triệt phá thật chăng?”

Ả những muốn thử chạy ra ngoài. Nhưng suy nghĩ lại, ả đã bị một phen kinh hoàng vì sự biến hóa khôn lường của trận đồ Âm Dương Loạn Ngũ Hành nên lần này đành tuyệt vọng đứng yên.

Mặt trời lên cao dần, ánh nắng chói chang của vầng dương làm ả khát.

Ả tiến đến chỗ đặt máng nước, và trăn người nhìn vào lòng máng.

Máng đựng nước được làm từ nửa mảng nửa bị đập vỡ đến chiều dọc. Chìm ngập dưới lớp nước trong xanh là hàng tự dạng được vạch thẳng vào thân nửa, như sau :

“Trận đã biến đổi, chỉ còn là Ngũ Hành trận. Nếu cô nương thật sự không am hiểu trận thế kỳ môn thì đây là cách cho cô nương tự thoát ra.”

Ả chỉ cần đọc đến đây là giấy nẩy gào toáng lên :

- Y dám bỏ đi sớm hơn ta dự định. Không thể như thế được. Không thể để như thế!

Và ả bật tung người, tự di chuyển theo cung cách ả biết để dễ dàng thoát ra ngoài trận.

Ở bên ngoài tịnh không có bóng dáng bất kỳ ai. Phía trước mặt vẫn là một dãy núi, ở bên tả vẫn nguyên vẹn một khu rừng, người ả cần tìm là Phong Viễn Quy thì hoàn toàn biệt dạng.

Ả giận dữ đến đỏ mặt tía tai, chợt đưa tay vào túi và lấy ra một mẫu vật nhỏ cắm vào miệng.

Từ vật kỳ lạ đó ả làm cho bật tung lên một tiếng rít xé không gian.

“Te... Te”

Đáp lại tiếng rít này, từ khoảng không vô tận bỗng vang vọng trở xuống cũng một tiếng rít xé không gian tương tự.

Kế đó, có một khoảng không trên bầu trời vụt tối sầm lại và từ từ hiển hiện một bóng chim ưng với hai sải cánh gập lại dài có đến hai trượng.

Trên lưng chim ưng có chở một người. Và không chờ chim ưng hạ cánh, nhân vật ngồi trên đó chỉ sau một loạt nhún mình đã ung dung xuất hiện diện đối diện với ả nọ.

Nhìn thấy nhân vật cỡi chim ưng, ả cúi đầu biến sắc :

- Hắc Ưng Nương Nương đích thân đại giá quang lâm, Thạch Thảo chậm nghinh tiếp, nguyện chịu Nương nương trách phạt.

Hắc Ưng Nương Nương vận y phục tuyền đen, dáng kiêu sa lộng lẫy. Và từ sau tấm Huyền Sa mỏng che nửa mặt, giọng nói thánh thót như tiếng chuông ngân của Hắc Ưng Nương Nương chậm rãi vang lên :

- Có việc gì khẩn trương khiến ngươi dù là một trong Tam tiên vẫn hoảng hốt phát Bách Điều lệnh?

Nhưng trước khi kịp đáp, Hắc Ưng Nương Nương lại hỏi với đôi mục quang cứ loang loáng nhìn quanh :

- Chỉ có một mình ngươi thôi sao, Thạch Thảo? Là ngươi tự bại lộ chân tướng, để tiểu tử phát giác đề phòng kỳ trận, còn ngươi phát Bách Điều lệnh gọi viện binh?

Ả giật mình, len lén ngẩng đầu nhìn Hắc Ưng Nương Nương :

- Nương nương đã thông tỏ mọi điều? Kể cả chuyện Thạch Thảo ngu muội kém trí bị tiểu tử chế ngự giữ làm phạm nhân?

Hắc Ưng Nương Nương gật đầu, nhưng khi lên tiếng thì giọng trở lên gay gắt khác thường :

- Đừng làm phí thời gian với những câu hỏi không cần thiết. Ta chỉ cần biết lúc này tiểu tử đang ở đâu. Hoặc giả ngươi đã lấy được Phụng Diệp kinh hay chưa?

Lúc hỏi thế này hai mắt lấp loáng thần quang của Hắc Ưng Nương Nương cứ nhìn vào kỳ trận.

Ả Thạch Thảo bối rối :

- Y không còn ở trong trận, kể cả trận đó cũng chỉ còn là trận Ngũ Hành tầm thường

“Vút”

Hắc Ưng Nương Nương chợt biến mất. Và ả Thạch Thảo chỉ cần nhìn cánh chim ưng trên cao đang đảo quanh nơi nào là Hắc Ưng Nương Nương hiện diện ở đó.

Cánh chim ưng vẫn đảo quanh bên trên kỳ trận, ả Thạch Thảo lập tức thoát người lao ngược trở vào trận.

Ở trung tâm trận, ả thấy Hắc Ưng Nương Nương cứ đi đi lại lại dò xét.

Thấy ả xuất hiện, Hắc Ưng Nương Nương bảo :

- Tiểu tử đi lúc nào? Điều này có lẽ ngươi biết.

Ả Thạch Thảo không dám giấu, vội nói :

- Có lẽ khoảng canh năm. Thuộc hạ chỉ đoán như thế vì suốt đêm qua không ngủ, đến tận đêm tàn mới chợt mất một lúc.

Sau cái liếc nhìn ả bằng ánh mắt sắc như dao, Hắc Ưng Nương Nương chợt phát gọi vọng lên không trung.

- Mau truyền lệnh của ta tụy tìm tiểu tử trong vòng trăm dặm. Phiền Hắc Phi Ưng lão tiến hành ngay cho.

Cánh chim ưng trên cao vụt ré lên một tiếng và bay vút vào khoảng không vô tận.

Đứng dưới này, ả Thạch Thảo vì nơm nớp lo sợ nên không chờ Hắc Ưng Nương Nương hỏi cứ nhanh miệng thuật lại mọi chuyện đã qua.

Vừa nghe ả kể, Hắc Ưng Nương Nương vừa tiếp tục đi đi lại lại để dò xét. Chờ đến khi Thạch Thảo dứt lời, Hắc Ưng Nương Nương mới mở miệng cất vấn :

- Ngươi đoán chắc tiểu tử đã tự tay ghi lại Phụng Diệp kinh?

Ả Thạch Thảo đáp :

- Dù y nhanh tay che lại nhưng thuộc hạ vẫn kịp đọc thấy ba chữ Phụng Diệp kinh y khắc ngay bên ngoài.

- Kinh văn Phụng Diệp kinh y đã thuộc, sao y còn bỏ công ghi lại?

Ả giải thích :

- Thuộc hạ đoán là y đang cố nhớ lại toàn bộ công phu sở học của La Hào Chung, Trang chủ Hạnh Hoa trang. Điều này thật không dễ vì y đã bỏ phí những bảy năm dài. Do vậy, để không lẫn lộn giữa Phụng Diệp kinh và những khẩu quyết, y không thể không cẩn thận ghi lại để phòng xa.

Hắc Ứng Nương Nương cười khẩy :

- Người đã tận mắt mục kích và kỳ thực là đã ném mùi thù đoạn của y. Một kẻ có tâm cơ như y, lẽ nào người tin đó là Phụng Diệp kinh thật?

- Y tuy có tâm cơ nhưng thiếu nhiều lịch lãm. Đến độ y đã bị thuộc hạ lừa suýt năm ngày vẫn không nhận ra.

- Người muốn nói bao nhiêu công phu của bổn cung, người đều giấu kín, chỉ giúp y khảo luyện võ học bằng những chiêu thức thông thường, kỳ thực không giúp được gì cho y?

Ả Thạch Thảo thở dài :

- Thuộc hạ hận chưa có cơ hội giết y. Đầu thế giúp y vừa có tội với Nương nương cung chủ vừa tự gây bất lợi cho bản thân sau này.

- Nhưng y cũng thông tuệ đấy chứ? Bằng chứng là y chỉ sau một lần nhìn vẫn nhớ được ngay. Muốn thi triển thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt” cần phải điểm vào những huyết đạo nào, nặng nhẹ ra sao?

Ả Thạch Thảo hậm hực thừa nhận :

- Y còn biết cách “Di Cung Bế Huyệt”, thừa cơ hội hành hạ ngược lại thuộc hạ. Nương nương bảo đó là công phu y được ai truyền thụ?

Hắc Ứng Nương Nương trầm ngâm :

- Theo người kể, đã có một cao nhân vừa truyền cho y ba mươi năm công phu tu vi, vừa lưu lại cho y quyển chú giải về kỳ môn trận thế? Quan trọng nhất là trong đó có đề cập một trận thế cao minh, gọi là Phản Sinh Khắc Đảo Âm Dương? Điều này khiến ta nghĩ ngay đến một nhân vật.

- Ai?

Nhưng Hắc Ứng Nương Nương chợt thở dài và lắc đầu :

- Nhưng nhân vật này hoàn toàn không hề biết đến tuyệt kỹ “Di Cung Bế Huyệt”. Một tuyệt kỹ chỉ có vụn vụn mỗi một nhân vật từng vang danh thiên hạ là am hiểu.

Ả Thạch Thảo giật mình :

- Nương nương đang ám chỉ lão Ân Long?

- Không sai, Ân Long đại hiệp, hay còn gọi là Ân Hiệp, từng khiến nhiều địch nhân ngỡ ngàng vì bao nhiêu thủ pháp điểm huyết đối với lão đều vô dụng. Và nếu người bảo tiểu tử cũng am hiểu tuyệt học này, lẽ nào nhân vật đã trao truyền nội lực cho y chính là Ân Long đại hiệp? Điều này thật phi lý vì Ân Hiệp lại không biết gì về kỳ môn trận thế.

Ả ngập ngừng :

- Là bậc cao nhân, có võ học thượng thừa, Ân Hiệp liệu có xứng danh không nếu chẳng am hiểu gì về trận thế kỳ môn?

- Ta dám nói như thế vì có lần lão Ân Long suýt vong mạng do lầm lẫn sa vào một trận đồ. Cũng lần đó, nếu không nhờ tình huống ngẫu nhiên không thể ngờ là có, ắt hẳn cục diện võ lâm phải thay đổi theo hướng có lợi cho bổn cung.

Nói đến đây, Hắc Ứng Nương Nương chợt lạnh giọng hỏi ả Thạch Thảo :

- Người vẫn chưa bị thất tiết vào tay tiểu tử?

Ả đỏ mặt :

- May là chưa?

- Tuy vậy người vẫn bị y làm nhục?

Ả gật đầu :

- Thuộc hạ mong Nương nương chấp thuận, để thuộc hạ tự thân truy tìm y.

- Truy tìm được thì sao? Liệu người dám hạ sát y chẳng khi giữa người và y kể ra đã trải qua những thời gian khó thể phai mờ? Hay người sẽ tha y và dành suốt một đời trao thân gởi phận, vì y là nam nhân đầu tiên bởi ngẫu nhiên đã thân cận với người?

Ả biến sắc :

- Hạ sát y và chiếm cho kỳ được Phụng Diệp kinh, đó là sứ mệnh thuộc hạ vốn được Nương nương giao phó. Nương nương chớ có nghi ngờ. Vì nếu thuộc hạ hành động như thế có khác nào kháng lệnh Nương nương, bội phản sự tin cậy của Nương nương và nhất là phụ lòng Nương nương sau nhiều năm nuôi nấng dưỡng dục thuộc hạ?

- Người biết nghĩ như thế là tốt. Đừng bao giờ quên, khi ta nhặt được người, như một đóa hoa Thạch Thảo. Người đang một mình chống chọi lại cái nắng cháy da, chịu khát đến khô người, giữa một nơi chỉ toàn sỏi đá. Đó là lý do khiến ta đặt tên người là Thạch Thảo, ban cho người họ Hoa, là họ của ta có từ thời chưa xuất giá. Người hãy nhận lấy vật này.

Ả sững sờ nhìn một hoàn đan được vừa được Hắc Ưng Nương Nương lấy ra cầm trên tay :

- Nương nương...

Hắc Ưng Nương Nương bảo :

- Tại sao người lo sợ? Thiết nghĩ, nếu người luôn tận trung với ta, tự tâm tâm người luôn nhớ công lao ta hằng dưỡng dục thì việc người dùng hay không dùng thần đan này vẫn không gì thay đổi. Trừ phi người kỳ thực đang có những suy nghĩ gì khác, người mới ngại, không muốn nhận thần đan ta ban.

Ả thở dài :

- Thuộc hạ nguyện suốt một đời trung thành. Tuy vậy, nếu là do năng lực yếu kém của thuộc hạ, khiến Phụng Diệp kinh cho đến nay vẫn chưa thu thập được cho Nương nương và đây là hình thức sử phạt Nương nương dành cho thuộc hạ, được thuộc hạ xin nhận chịu hình phạt.

Hắc Ưng Nương Nương cũng thở ra :

- Người sai rồi. Phụng Diệp kinh chưa thể thu hồi đây là do mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, ta không quy tất cả lỗi lầm cho người. Vả lại, Tam tiên đều do ta đào luyện, người đắc lực và trung thành, đây là điều từ lâu ta hằng minh bạch. Người đừng bao giờ nghĩ thần đan này là hình thức sử phạt người. Tóm lại, người không thể khước từ việc phục đan, bất luận đó là điều ta muốn hay không muốn.

Ả Thạch Thảo kinh nghi :

- Thuộc hạ buộc phải dùng thần đan sao Nương nương?

Không đáp ngay, Hắc Ưng Nương Nương chỉ lên tiếng gay gắt sau khi ném hoàn đan được cho ả :

- Đừng đòi hỏi cũng đừng mong ta giải thích đến hai lần. Cầm lấy!

Hoàn đan được bị ném đến với lực đạo tuy không mấy mạnh, nhưng không hiểu sao ả Thạch Thảo lại đón trượt, khiến đan được theo đà ném bay xuống đất.

Ả Thạch Thảo vừa hoảng sợ vừa bối rối, vội nhặt lại hoàn đan được. Rồi vì sợ Hắc Ưng Nương Nương quở trách, ả vội hắt cằm lên và đan cho vào miệng.

Bỗng dưng Hắc Ưng Nương Nương quát :

- Chờ đã!

Ả thất kinh, đến sững người và hoang mang nhìn Hắc Ưng Nương Nương chỉ một lượt lắc vai thật khê đã thần tốc xuất hiện ngay bên cạnh ả. Ả áp úng :

- Nương nương... còn còn đều gì căn dặn?

Hắc Ưng Nương Nương xòe tay :

- Đưa đây.

Ả ngỡ ngàng, vừa trao trả hoàn đan dược vừa thì thào hỏi :

- Nương nương đã thay đổi ý định không cần thuộc hạ phục đan nữa?

Có vẻ ả đoán đúng, vì Hắc Ưng Nương Nương khi nhận lại hoàn đan dược cứ cầm mãi trên tay với dáng vẻ trầm tư.

Một lúc sau, Hắc Ưng Nương Nương bỗng thở dài :

- Người cũng biết ta vẫn chỉ là hạ nhân của người?

Ả nhẹ nhẹ gạt đầu, mắt không hề rời hoàn đan dược vẫn được Hắc Ưng Nương Nương giữ trong tay :

- Kể cả Tam tiên Bát động đều là môn hạ của Cung chủ bốn Cung.

Với thái độ miễn cưỡng, Hắc Ưng Nương Nương lại đặt hoàn đan dược đó vào tay Thạch Thảo :

- Thượng lệnh bất khả bất tuân. Không riêng gì người lúc này, kể cả bản thân ta cũng phục đan theo lệnh Cung chủ. Ta không thể kháng lệnh, cũng không thể ban cho người ngoại lệ. Dừng đi, trước mặt ta.

Ả xoay xoay mãi hoàn đan dược trên tay :

- Không đến nửa năm, những ai dùng đan dược này đều tự thân đến bái phỏng Cung chủ. Đến lúc đó, thuộc hạ sẽ đi một mình hay chờ Nương nương cùng đi?

Hắc Ưng Nương Nương cũng nhìn mãi vào hoàn đan dược lúc này đã chuyển qua tay Thạch Thảo :

- Ta đã phục đan trước người một thời gian, dĩ nhiên là thời điểm để ta và người đến bái phỏng Cung chủ không thể là trùng hợp. Tốt nhất là người chi nên đi một mình.

Ả ném hoàn đan dược vào miệng :

- Nhưng thuộc hạ chưa đến Tổng đàn Bốn Cung bao giờ.

Hắc Ưng Nương Nương gạt đầu, cũng phần nào hài lòng vì thấy thần đan đã được ả Thạch Thảo nuốt luôn vào bụng :

- Địa điểm tọa lạc bốn Cung hiện giờ do chưa có lệnh Cung chủ nên ta chưa thể tiết lộ. Tuy nhiên người cứ yên tâm. Ta sẽ hội báo mọi chuyện về người cho Cung chủ tỏ tường, sau đó ắt sẽ có lệnh dụ của Cung chủ, cho phép ta tiết lộ địa điểm tọa lạc Tổng đàn Bốn Cung đối với người. Hãy lấy hạn định một trăm ngày, đó là thời gian thừa cho người truy tìm tiểu tử và thu thập Phụng Diệp kinh. Khi thành sự, người cứ đến địa điểm cũ tìm ta.

Ả nhăn mặt :

- Nhưng Nương nương vừa sai khiến Hắc Phi Ưng phát lệnh truy tìm. Điều này cho thấy dĩ nhiên tung tích y thế nào cũng bị phát hiện. Khi đó, dù không có thuộc hạ, Nương nương đâu có cách chiếm giữ Phụng Diệp kinh. So với hạn kỳ Nương nương vừa nêu, thuộc hạ một là không có cơ hội thực thi mệnh lệnh của Nương nương, hai là thuộc hạ không biết phải làm gì cho qua hết hạn kỳ trăm ngày.

Hắc Ưng Nương Nương cười lạt :

- Người đừng xem thường tiểu tử. Vì cũng theo lời người vừa kể, y vẫn đủ tâm cơ thủ đoạn để lẩn tránh đến cả ngàn bang đồ Cái bang từng truy lùng y. Ta nghĩ, lữ Ưng Khuyển của Hắc Ưng động dù tinh khôn linh hoạt nhưng vẫn chỉ là điều thú, vị tất tìm được y theo lệnh của ta. Nhiệm vụ đó tất yếu vẫn dành cho người, một trong ba cao đồ kiệt xuất của ta.

Ả thở ra :

- Nhưng nếu y vì kém trí, sẽ bị lũ Ưng Khuyển tìm thấy trước thuộc hạ thì sao? Có lẽ Nương nương nên giao thêm nhiệm vụ khác, thuộc hạ nhờ đó sẽ có việc để làm, thay vì cứ nhàn rỗi chờ cho hết hạn kỳ trăm ngày.

Hắc Ưng Nương Nương bật cười :

- Người là kẻ luôn tận tâm tận lực vì ta, thật không phụ lòng ta kỳ vọng. Vậy thì thế này, nếu tiểu tử thiếu bản lĩnh, để cho lũ Ưng Khuyển phát hiện trước người, phiền người thay ta truy tìm một nhân vật.

Ả đáp ứng :

- Nương nương muốn thuộc hạ tìm ai?

- Quái Diện Ma Nương.

Ả kinh tâm :

- Tiểu tử từng đề quyết, mục Quái Diện đã chết?

- Vậy thì bằng mọi cách người đem về cho một vật, đủ để minh chứng mục đã chết.

- Vật gì?

- Huyền Thiết Phi Cang. Một trong Nhị pháp bảo Miêu Cương luôn là vật bất ly thân của mục.

Ả động tâm :

- Chỉ có thể thôi sao, Nương nương?

Hắc Ưng Nương Nương dò xét ả :

- Theo người, ta còn phải làm gì tiếp theo sau khi biết mục chắc chắn đã chết?

Ả nhanh nhẩu giải bày :

- Đã có lần thuộc hạ đưa tin về báo cho bốn Cung biết dường như chính mục đã phát hiện nơi có mọc Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Thiết nghĩ nếu biết đó là địa điểm nào có lẽ mới chính là điều làm cho Nương nương và bốn Cung quan tâm hơn.

Hắc Ưng Nương Nương chột hạ thấp giọng :

- Lệnh của ta người cứ thi hành. Và nhớ, người chỉ nên bẩm báo kết quả cho một mình ta biết thôi, rõ chưa?

Ả gật đầu đáp ứng :

- Thuộc hạ luôn là đệ tử trung thành của Nương nương. Xin Nương nương cứ yên tâm.

Hắc Ưng Nương Nương liền thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Theo người nhận định, công phu bản lĩnh của tiểu tử kỳ thực vẫn kém?

Ả nghi vấn :

- Sao Nương nương quá xem trọng y?

Hắc Ưng Nương Nương nhìn quanh :

- Người đã nếm trải rồi sự lợi hại của trận Âm Dương Loạn Ngũ hành do y thiết lập?

Ả rùng mình :

- Thuộc hạ chưa từng mục kích trận đồ nào lợi hại hơn.

Hắc Ưng Nương Nương cười khẩy :

- Y chỉ sau bốn mươi ngày tự nghiền ngẫm đâu có thể nghĩ ra và lập được một loại trận đồ lợi hại là thế, người nghĩ y thông tuệ hay kém thông tuệ?

Ả giật mình :

- Nương nương lo rằng sẽ có ngày y nhờ thông tuệ ắt mức bản lãnh thần thông?

Hắc Ứng Nương Nương đáp :

- Ta lại lo điều đó kỳ thực đã xảy ra rồi, không cần gì đợi đến ngày sau. Vì nếu người lừa được y, chỉ dùng những chiêu thức tầm thường để vờ giúp y tự khảo luyện võ học, lẽ nào y không lừa ngược lại người, khiến người chứ chẳng phải y không nhận ra? Và nhờ y thông tuệ hơn người, công phu y đang ráo riết luyện và đã che giấu được người, chính là thứ công phu không thể lường hết mức độ lợi hại?

Ả tỏ ra bất phục :

- Nương nương chớ quá đề cao y. Có thể nói, chỉ cần gặp lại y, thuộc hạ sẽ cho y nếm mùi lợi hại.

Hắc Ứng Nương Nương gật gù :

- Người vẫn cảm hận y? Cứ giữ mãi thế này là tốt. Riêng về điều người vừa nói, ta có quá đề cao y hay không, người cứ đi theo ta sẽ rõ.

Hắc Ứng Nương Nương rảo bước đi quanh, ả Thạch Thảo bám ngay leo sau và hỏi :

- Nương nương đang toan tính điều gì?

- Ta sẽ giải thích. Nhưng trước hết người hãy giúp ta, thử nhớ lại từng vị trí y đã dùng để lập trận Âm Dương Loạn Ngũ Hành.

Ả chợt hiểu :

- Nương nương định qua đó lập lại trận đồ? Nhân tiện cũng tìm cách phá giải?

- Không sai. Hy vọng mỗi dấu tích do y lập trận vẫn chưa bị y xóa bỏ. Thế nào?

Ả đưa tay chỉ một vài vị trí :

- Ở chỗ này y từng đặt một mẩu đá, ở kia... ở kia nữa là những cành cây, cây khô có, cây tươi có.

Hắc Ứng Nương Nương giật mình :

- Ở đâu y cắm cây tươi? Nơi nào thì cắm cành khô?

Ả giật mình lo ngại :

- Thuộc hạ không thể nhớ. Nhưng quan trọng lắm sao Nương nương?

Hắc Ứng Nương Nương thở dài :

- Hàn nhiệt, đêm ngày hắc bạch hoặc nhật nguyệt... tất tất đều là biểu tượng của Âm Dương, kể cả Cương Nhu. Nhưng dùng cây tươi và khô để thay thế cho Âm Dương thì đây là lần đầu tiên ta thấy chỉ có một mình y vận dụng. Thảo nào y không tự cao tự đại, cho rằng trận Âm Dương Loạn Ngũ Hành cứ mỗi một lần bị ai đó xâm nhập dịch chuyển qua là lần sau tự trận đồ chuyển động biến đổi. Đó là vì theo thời gian, số cây tươi tự giảm đi, làm cho số cành khô tăng nhiều. Và mỗi lần bị tăng giảm như thế là trận đồ tự biến động. A... am hiểu kỳ môn trận thế và vận dụng thuần thực linh hoạt như y, quả là thông tuệ không thể ngờ.

Và Hắc Ứng Nương Nương đột ngột quay đầu nhìn ả Thạch Thảo :

- Đạo lý yên ảo của võ học là gì?

Ả đáp ngay :

- Hư hư thực thực, thoát âm thoát dương, lúc cương lúc nhu, sinh sinh khắc khắc theo nguyên lý tự có của tính tượng hoàn vũ. Đó là đạo lý yên ảo nhất của Đất Trời cũng là của võ học.

Hắc Ứng Nương Nương gật gù :

- Vậy theo người, tiểu tử có thể vận dụng thuật Âm Dương quá ư linh hoạt vào trận thế kỳ môn, liệu y thức ngộ và thấu triệt đạo lý này của võ học đến mức độ nào?

Ả giật mình đánh thót :

- Nương nương cho rằng vì y đã lãnh hội đạo lý uyên ảo nhất của võ học nên những chiêu thức tầm thường được dùng để thuộc hạ giúp y khảo luyện sau này sẽ trở thành những chiêu thức lợi hại khi được y vận dụng?

- Ta chỉ mong điều đó đừng bao giờ xảy ra. Bằng không, đó chính là đại họa, và người lại là kẻ góp phần làm cho đại họa nảy sinh.

Ả nghiêng răng :

- Thuộc hạ sẽ tự tay giết y. Giết cho kỳ được.

- Mà này, người bảo y có tính danh là gì?

Ả bối rối :

- Thuộc hạ không hỏi. Chỉ nghe mọi người gọi y là Tiểu Phong.

- Tiểu Phong? Là họ Phong hay tên Phong đây?

Ả hoang mang :

- Có quan trọng lắm không nếu chưa thể minh bạch đây là tên hay là họ?

Hắc Ưng Nương Nương bảo :

- Người cũng nên chú tâm dò xét chi tiết này. Sẽ là quan trọng nếu y là họ Phong.

- Tại sao?

Hắc Ưng Nương Nương cười :

- Người chưa cần biết vội. Và giúp người dễ dàng hơn trong khi hành sự, ta còn một tuyệt kỹ nữa và lần này quyết định chọn người để trao truyền. Hãy xem ta phô diễn một lần cho người thấy. Ha... ha...

Vừa cười, Hắc Ưng Nương Nương vừa bất ngờ xạ một tia chỉ kinh tràn đầy uy lực vào một tàng cây ở ven rừng.

Và tia chỉ kinh vẫn giữ nguyên uy lực cho dù phải vượt qua một khoảng cách ngoài mười lăm trượng. Tia chỉ kinh xuyên thấu tàng cây.

11. Cổ Lâm Viện Ngũ Pháp Tướng

Từ giữa tàng cây lập tức có một bóng nhân ảnh chao mình và lao thoát đi nhanh như tia chớp.

Ả Thạch Thảo tức tốc đuổi theo :

- Tiệm tỳ người là ai? Sao dám ẩn nấp quanh đây lên dò xét hàng tung của ta?

Nhưng Hắc Ưng Nương Nương gọi :

- Đừng đuổi theo vô ích. Người không nhận ra đối phương đang vận dụng kinh thân pháp “Thiên Mã Hành Không” thượng thừa sao? Hãy để lũ Ưng Khuyến hành sự, ả không thể nào thoát.

Ả Thạch Thảo hậm hực quay lại :

- Kinh thân pháp đó đã thất truyền từ lâu, thuộc hạ không tin không đuổi được ả.

Hắc Ưng Nương Nương lo ngại :

- Chính vì đó là công phu đã thất truyền nên ta càng không muốn người đuổi theo. Ngại nhất là ả có thể am hiểu thêm loại tuyệt học thất truyền khác, đã đồng thời tuyệt tích cùng với kinh thân pháp “Thiên Mã Hành Không”. Người còn nhớ ta nói gì về Diệu Đề Vô Ảnh chưởng chẳng?

Ả giật mình :

- Đó là công phu do Diệu Đề thần ni hai trăm năm trước từng gây kinh hoàng cho lũ ác ma từ Bắc Hải tiến nhập Trung Nguyên?

Hắc Ứng Nương Nương gật đầu :

- Diệu Đề thần ni đã vì đại họa Bắc Hải nên xả thân hóa vật, khiến công phu Diệu Đề Vô Ảnh chưởng tuyệt tích. Cùng lúc đó do đại họa Bắc Hải chẳng còn nên tuyệt kỹ “Thiên Mã Hành Không” cũng thất truyền. Ta ngờ rằng nha đầu lúc này nếu đã đắc thủ “Thiên Mã Hành Không” thì có thể tuyệt kỹ Diệu Đề cũng rơi vào tay ả.

Ả Thạch Thảo bắt phục :

- Nương nương chỉ đoán thế thôi, vị tất đúng với sự thật. Vả lại, với chỉ pháp lợi hại vừa rồi của Nương nương...

Lời của ả bị tiếng cười đắc ý của Hắc Ứng Nương nương vang lên làm cho gián đoạn :

- Ta sẽ truyền cho người chỉ pháp đó. Người nói đúng, khi song phương chưa một lần đối mặt chạm chiêu, thật khó nói Diệu Đề Vô Ảnh chưởng và chỉ pháp Lôi Công, tuyệt học nào lợi hại hơn. Ha... Ha...

Đoạn Hắc Ứng Nương Nương hạ thấp giọng, truyền cho ả Thạch Thảo khẩu quyết và cách thi triển chỉ pháp Lôi Công.

Đã là nhân vật võ lâm, bất luận ai cũng xem công phu tuyệt học quý hơn sinh mạng. Ả Thạch Thảo cũng không ngoại lệ, cho dù ả từng đoán quyết với Phong Viễn Quy là ả không vì thế mà manh tâm chiếm đoạt võ học phần sở hữu của người.

Chỉ pháp Lôi Công là tuyệt học ả được Hắc Ứng Nương Nương ưu ái truyền thụ, vì thế thật dễ hiểu khi ả ngay sau đó cứ chuyên tâm chuyên chú luyện Lôi Công chỉ, bất kể Hắc Ứng Nương Nương đã lặng lẽ bỏ đi từ lâu.

Mãi đến khi ả luyện tương đối thuần thục, mới nhận ra xung quanh chỉ còn lại một mình ả. Với bóng trời sắp ngã về chiều.

Ả cảm thấy đói.

Ả loay hoay tìm vật thực trong những bọc vẫn được Phong Viễn Quy lưu lại. Nhưng những bọc đó hoặc không còn gì hoặc chỉ toàn là những phần còn lại đã ôi thiu. Duy chỉ có bọc lương khô là còn dùng được nếu ả chấp nhận dùng lương khô thay thế những thức ăn khác nhất định sẽ ngon hơn.

Ả nhăn mặt ném bọc lương khô đi. Và sau vài lượt chép miệng chỉ để nuốt nước bọt khan, ả thi triển kinh công đi tìm một trấn thành.

“Vút”

Ả nhớ lại, lúc ả từ dưới thuyền bị Phong Viễn Quy mang đi, y có mang ả đi ngược dòng người rõ ràng là để tiến vào một trấn thành nào đó không mấy xa. Ả thi triển thành công chạy về phía đó.

- A... a...

“Phạch... Phạch...”

Một tràng kêu thảm khốc kèm treo tiếng động giũ phàng phạch của một sinh vật sống đã bắt chợt vang lên làm ả giật mình dừng lại.

Sau đó ả nhẹ nhàng tiến về phía vừa phát ra tiếng kêu bi thảm.

Được một lúc ả phát hiện một cảnh trạng cực kỳ thảm khốc.

Nằm co quắp sau một lùm cây là thi thể một nam nhân đã bị vật gì đó sắc bén cào cào cấu xé rách khắp thân. Bất chấp thi thể đó vẫn nhuốm đầy huyết, ả đến gần và dùng một cành cây hất mặt thi thể nằm ngửa lên. ả lắc đầu có lẽ vì thấy diện mạo của thi thể này cũng bị cào nát, đến đôi mắt cũng bị khoét mất, chỉ còn là hai lỗ sâu hoắm, một tử trạng đúng là kinh hoàng.

Tuy vậy, ả lắc đầu là vì nguyên nhân khác.

ả lẩm nhẩm :

- Không phải y. Lữ Ưng Khuyển đã làm y với bất kỳ nam nhân nào đi một mình không có bản lãnh hoặc có bản lãnh quá kém. Chỉ mong sao y đừng lọt vào một trong vô vàn những thi thể vô tội khác đã và đang bị Lữ Ưng Khuyển truy tìm, phát hiện để rồi hạ sát theo cung cách chỉ có riêng Lữ Ưng Khuyển sử dụng.

Chợt sau lưng ả có tiếng cười lạnh vang lên :

- Chỉ để tìm một người nhưng lại gây ra bao cái chết bi thảm, Hắc Ưng Nương Nương của người có tâm địa độc ác thật đấy. Hừ!

ả Thạch Thảo quay phắt lại :

- Ai?

Nhưng ả chỉ nghe “vút” một tiếng là trước mặt ả lúc này không còn bất kỳ bóng nhân ảnh nào cho ả nhìn.

ả đứng yên :

- Người có thân pháp bất phàm, lại biết rõ đây là cái chết do Hắc Ưng Nương Nương của ta ra lệnh. Phải chăng người là nữ nhân từng nhờ thân pháp “Thiên Mã Hành Không” nên kịp thoát chết dưới chỉ lực Lô Công do Hắc Ưng Nương Nương thi triển?

Đúng như ả Thạch Thảo thầm đoán, ở sau lưng ả lúc này lại có giọng nói của nhân vật lúc nãy vang lên :

- Chỉ pháp Lô Công chưa đủ lợi hại để nha đầu Thạch Thảo người cao ngạo cho rằng bốn cô nương phải may mắn lắm mới thoát chết. Nói đi, vì nhân vật nào bọn người đang tìm nên khiến bao nhiêu thường nhân vô tội chết thảm?

ả đã hờm sẵn chỉ pháp Lô Công. Để khi câu cật vấn kia vừa dứt, ả tức tốc quay lại và xạ ngay tia chỉ kinh :

- Muốn ta nói ư? Đỡ!

“Ào...”

Nhưng ả chỉ phí công. Vì vút một tiếng, người mà ả định xạ chỉ kinh đã biến mất chẳng còn tung tích.

ả động nộ, toan phát tác, chợt nghe thanh âm nọ đi xa dần :

- Lữ Ưng Khuyển của bọn người lại đến. Đừng nghĩ ta vì sợ người. Bất quá mãnh hổ nan địch quần hồ, ta nhân nhượng bọn người lần này vậy!

Trên đầu ả Thạch Thảo liền vang lên những tiếng phành phạch.

ả nhìn lên và thêm mừng vì nhận ra có ba con phím ưng đang vùn vù ngay trên đầu ả.

ả lấy Bách Điều lệnh ra, thổi thành tiếng rít xé không gian.

“Te... te...”

Ba con chim ưng toan xà xuống ả, nghe tiếng rít chúng tung cánh bay lên.

ả gọi với theo :

- Cũng tìm một nữ nhân, di chuyển một mình với thân pháp lợi hại. Để phòng ả có thể gây bất lợi cho các người.

Lữ Ưng Khuyển lao đi, biến mất dần vào bầu trời đã về đêm.

Phần ả, ả tiếp tục tiến vào một tiểu trấn.

Đoạn đường tuy không xa nhưng ả thất vọng vì chưa được tin tức nào hồi báo từ phía lũ chim ưng.

Ả đi vào một phạn điểm.

Chưa kịp kêu thức ăn, ả nghe những thực khách xôn xao luận bàn :

- Nếu Tiểu Thất đừng ỷ tài cao nghệ giỏi, cứ làm theo những gì từ quẻ toán suy ra, y đâu đến nỗi mất mạng?
- Thôi, ăn đi. Hễ cứ nhắc đến tử trạng đã xảy ra cho Tiểu Thất, ta thật tình nuốt không trôi.
- Nhưng lão Tứ có thừa nhận quẻ toán do Tiểu Thất gieo đều đúng cả mười mười không?
- Còn gì nữa mà không đúng? Vì thế, sau khi Tiểu Thất mất mạng, chúng ta chỉ việc đi đâu cũng đi từ hai người trở lên. Vậy là lũ quỷ đầu ưng không hiểu do bọn chết tiệt nào thả ra, chỉ có việc vằn vũ một lúc là bay đi phương khác không còn tấn công bừa bãi nữa.

Từ bên ngoài có thêm một gã đại hán thô lỗ bước vào phạn điểm. Gã đi đến đâu là oang oang giọng đến đó :

- Có tin tức mới từ quẻ toán do Tiểu Quỷ Cốc lão gia vừa gieo được nhờ ta loan báo hộ đây.

Bọn thực khách liền nhao nhao cả lên :

- Lại có quẻ mới ư? Quẻ gieo như thế nào?

Gã đại hán buông người ngồi vào một chiếc ghế, chung bàn với ả Thạch Thảo :

- Mồ cha cái lũ chó má nào đã thả bọn quỷ đầu ưng khôn nạn. Tiểu Quỷ Cốc lão gia vừa gieo thêm một quẻ bất tường nữa. Vậy là cả nữ nhân cũng không được đi đâu một mình. Bọn người vì đều có gia thất, hãy chạy mau mau về cho thê tử hay. Tốt nhất là hễ đi là đi có cặp, một nam một nữ, hoặc hai nữ hai nam.

Và gã đại hán chợt nhìn qua ả Thạch Thảo :

- Tiểu cô nương như chỉ đi có một mình? Vậy là không ổn, sẽ mất mạng với lũ quỷ đầu ưng. Hay là cô đi với ta thành một cặp?

Nói xong câu đó gã rất đắc ý, tự ban thưởng cho mình một tràng cười hô hố.

Những thực khách kia nghe gã đại hán bảo thế đều ùn ùn đứng cả lên. Họ ném bữa ngân lượng lên chỗ ngồi và vội vã quay về nhà loan tin như lời gã đại hán vừa loan báo.

Ả Thạch Thảo chợt tươi cười nhìn gã đại hán :

- Tiểu nữ sẵn lòng đi chung cặp với nhân huynh, nếu nhân huynh đưa tiểu nữ đến gặp Tiểu Quỷ Cốc lão gia để xem quẻ.

Gã cười khảnh khách :

- Định hỏi về nhân duyên chứ gì? Vậy thì không cần.

Ả kinh nghi :

- Sao lại không cần? Hay Quỷ Cốc tiểu lão gia không phải hạng dễ tìm?

Gã xoa tay :

- Không phải là không dễ tìm. Mà là Tiểu Quỷ Cốc lão gia có hai điều tối kỵ. Một là không xem quẻ cho nữ nhân. Hai là càng không xem quẻ cho nữ nhân nào chưa nói đã cười. Ta thấy ở cô nương như hội tụ ở hai điều tối kỵ này. Vậy thì đừng mong được Tiểu Quỷ Cốc lão gia tiếp kiến.

Ả sa sầm nét mặt :

- Tiểu Quỷ Cốc độ bao nhiêu niên kỷ? Nếu chỉ độ hai mươi mấy, gần ba mươi y không muốn tiếp cũng phải phá lệ tiếp kiến tiểu nữ.

Gã đại hán lại xoa tay :

- Vậy thì cũng không được. Vì chỉ vừa mới rồi đây, sau khi nhờ ta loan báo về quẻ mới gieo, Tiểu Quỷ Cốc lão gia dù đứng ở ngoài kia vẫn không chịu bước vào. Chỉ nhờ ta giao cho cô nương một vật.

Ả giật mình nhìn ra ngoài trời đêm. Ả không thấy ai. Dĩ nhiên, ả quay lại gã đại hán :

- Giao vật gì? Sao ngay từ đầu nhân huynh không chịu giao ra?

Gã bảo :

- Cũng là do lời Tiểu Quỷ Cốc lão gia dặn, là hễ cô nương cứ nhất mực đòi gặp mặt lão gia thì mới giao vật ra đây!

Gã trao cho ả Thạch Thảo một chiếc trâm gài đầu. Với hai mặt trên dưới đều có khắc ở mỗi mặt một hàng chữ. Ở mặt này là câu: “Hữu ưng bất khả kiến”, ở mặt còn lại thì khắc “Trận biến hậu nhất dạ”

- Cô nương! Cô nương!!

Gã đại hán kêu đến mấy lượt ả Thạch Thảo mới thôi nhìn ngắm trâm cài đầu để quay lại gã :

- Tiểu Quỷ Cốc lão gia ắt hẳn là một nhân vật nhất đảm? Sao lại ghi trên này hai câu “Hữu ưng bất khả kiến” và “Trận biến hậu nhất dạ”? Nhân huynh liệu có hiểu gì không?

Gã không hề nhìn vào chiếc trâm, mặc dù ả Thạch Thảo cố tình giao về cho gã :

- Đã nhiều năm lưu ngụ ở đây và hành nghề bốc dịch, chưa lần nào quẻ toán của Tiểu Quỷ Cốc lão gia lại tỏ ra ứng nghiệm như lần này. Cô nương không hiểu hai câu đó nói gì ư? Dễ thôi, câu thứ nhất hàm ý vì có lũ quỷ đầu ưng nên việc gặp gỡ cô nương là bất khả. Hoặc là vì Tiểu Quỷ Cốc lão gia ngại cô nương gặp nạn hoặc ngược lại lão gia cũng không dám đi ra ngoài một mình. Còn câu thứ hai thì như nhắc đến đêm đầu sau một trận biến loạn nào đó. Hay cô nương đã trải qua một phen thảm biến và đây là lời nhắc nhở cô nương?

Do gã không nhận lại trâm nên ả thu cất vào người :

- Nhân huynh bảo Tiểu Quỷ Cốc lão gia lưu ngụ ở đây đã lâu?

Gã cười hô hố :

- Nếu cô nương vẫn quyết tâm tìm và xin một quẻ toán, thế này vậy, chờ sau khi dùng bữa xong, ta tự nguyện đưa cô nương đi.

Và gã oang oang gọi :

- Tiểu nhị! Còn không mau đưa thức ăn đến? Bọn ta có việc gấp phải đi đây! Nhanh lên.

Tuy thức ăn đã được dọn ê hề và ả thì rất đói nhưng không hiểu sao ả vẫn không đụng đũa.

Gã nọ lấy làm lạ :

- Đã vào phạm điểm hẳn cô nương cần dùng bữa. Sao cô nương vẫn chưa ăn?

Ả lắc đầu :

- Tiểu nữ nuốt không nổi đâu, nhất là khi nghe kể về những thảm trạng chỉ vừa mới xảy ra cho cư dân trong vùng.

Gã nọ chột bụng đũa.

- Cô nương không ăn, ta ăn một mình cũng không tiện. Thôi thì chúng ta cứ đi ngay còn hơn.

Và gã nọ đặt lên bàn một đĩnh bạc, bất kể là thừa hay thiếu gã vẫn thản nhiên bỏ đi.

Ả Thạch Thảo vội theo chân, cố tạo ra vẻ mặt hãi sợ :

- Nhân huynh đừng đi quá nhanh. Tiểu nữ là phận liễu yếu đào tơ chỉ e đi theo không kịp.

Gã bước chậm lại :

- Là tiểu thư khuê môn bất xuất, lý ra cô nương nên mang theo một hoặc nhiều gia nhân. Đi một mình như thế này, nhất là lúc về đêm thật bất tiện.

Ả còn tỏ ra sợ hãi nhiều hơn :

- Nhân huynh đoán thế nào để bảo tiểu nữ là hạng khuê môn bất xuất?

Gã vẫn đi chậm, vừa liếc nhìn ả đi bên cạnh vừa cười khùng khục :

- Thứ nhất, cô nương quá lạ mặt, không phải dân ngụ cư trong vùng. Thứ hai, cách cô nương đòi Tiểu Quỷ Cốc lão gia phá lệ tiếp kiến là khẩu khí chỉ có ở hạng tập ấm thế gia, đã quen bắt người phục lệnh. Sau cùng, tuy cô nương ăn mặc dung dị nhưng dường như đã quen với những vật trang sức đắt giá khó tìm. Cô nương có xuất thân quan trường hay là bậc anh thư kỳ nữ chỉ mới lần đầu bôn tẩu giang hồ.

Ả giả vờ run rẩy :

- Xin nhân huynh đừng nhắc đến giới giang hồ lục lâm. Gia phụ lựa chọn nghề thương lái làm sanh ý, tối kỵ nhất là chạm trán giới này. Tiểu nữ chỉ mới nghe nhắc đến đã cảm thấy khiếp sợ.

Gã chợt rẽ vào tiểu lộ tối om :

- Cô nương hà tất khiếp sợ. Đã có ta đi bên cạnh, dù là quỷ vô thường cũng kiêng dè mặt ta. Đi thêm một đoạn nữa là đến chỗ Tiểu Quỷ Cốc lão gia lưu ngụ. Chỉ mong lão gia đừng đi ngủ quá sớm.

Ả thật sự ngần ngại vì thấy tiểu lộ quá khả nghi :

- Tiểu nữ chợt thấy ngại, chỉ sợ làm phiền giấc ngủ của Tiểu Quỷ Cốc lão gia. Hay là...

Ả toan đề xuất để chờ đến sáng, chợt từ một gian nhà cách đó không xa bỗng xuất hiện ánh hỏa quang bập bùng.

Nhờ ánh sáng đó mà ả phát hiện ngay trước gian nhà có cắm một lá phướn đã bạc phếch vì thời gian. Trên lá phướn có thêu mấy chữ “Quỷ Cốc Bốc Dịch. Tổ tông quá khứ. Tiên đoán vị lai”, cho biết gian nhà vừa sáng đèn quả thật chính là nơi lưu ngụ của một nhân vật tự xưng là Tiểu Quỷ Cốc lão gia.

Chợt gã đại hán đi bên cạnh ả cất giọng oang oang gọi :

- Lão tam đã đến rồi ư?

Cánh cửa dẫn vào gian nhà mở ra, cũng là để lọt ra ngoài một thanh âm hồi đáp :

- Chúng ta chậm chân rồi. Sao lão Ngū giờ mới đến?

Được hỏi, gã đại hán trước khi đáp đã cố ý liếc nhìn ả Thạch Thảo :

- Ta vẫn đồng hành với Tiểu Quỷ Cốc lão gia. Lúc chia tay có tình cờ gặp một tiểu thư muốn nhờ Tiểu Quỷ Cốc lão gia toán quẻ. Đã xảy ra chuyện gì rồi sao, lão Tam?

Lúc hỏi xong cũng là lúc gã đại hán khoa chân bước vào gian nhà.

Ả Thạch Thảo cũng bước theo. Và vừa vào trong, ả kêu lớn :

- Ôi chào! Khủng khiếp quá!

Gã đại hán cũng rùng mình vì buộc phải nhìn một thi thể đã bị cào cấu xé nát ở khắp thân. Gã run giọng :

- Vẫn là kiệt tác của lũ quỷ đầu ưng. Lão tam phát hiện ở đâu, sau đó mới đem về đây?

Từ gian bên trong có một nhân vật bước ra. Nhân vật này vừa đáp vừa ngắm nhìn ả Thạch Thảo :

- Đã có người đưa lão đại về đây sẵn. Ta vừa tìm khắp lượt nhưng vẫn không thể đoán đây là nhân vật nào đã tỏ ra hảo ý như thế.

- Đây là vị tiểu thư lão Ngū vừa nhắc? Lão Ngū chưa mời tiểu thư dùng bữa sao?

Ả Thạch Thảo thở ra nhẹ nhõm, tự ý lên tiếng giải thích :

- Cứ phải đối mặt với những thảm trạng như thế này, phận nữ nhi như tiểu nữ dù đối đến mấy cũng cam chịu, không sao dùng được dù là một mẩu nhỏ thức ăn.

Nhưng nhân vật nọ vẫn kiên tâm chờ nghe lão đại hán lên tiếng.

Gã đại hán đành gật đầu :

- Tuy ta có ăn một ít, nhưng nhìn thấy lão Đại thế này không khéo ta phải thổ ra nhiều hơn.

Nhân vật nọ lại nhìn Thạch Thảo :

- Tiểu Quỷ Cốc lão đại chẳng may uống mạng, việc tiểu thư muốn nhờ xem quẻ ắt phải chờ diện kiến nhân vật khác cao minh hơn. Ta sẽ đưa tiểu thư đi. Phần lão Ngũ phải đi bẩm báo minh bạch những gì đã xảy ra cho lão Đại trước lúc lâm nạn.

Ả Thạch Thảo nhăn mặt :

- Tiểu Quỷ Cốc lão gia toán quẻ rất linh nghiệm, lẽ nào không tự đoán điều gì sắp xảy ra cho bản thân để lo tránh?

Lão ngũ gật gù :

- Ta cũng lấy làm lạ về điều này. Sao lão Đại bỗng tỏ ra thần thông, đoán biết trước lũ Quỷ Đầu Ưng xuất hiện?

Lão Tam lấy mắt ra hiệu nhiều lần, nhưng lão Ngũ do mãi nói nên lúc nhận ra thì những gì cần nói cũng đã nói.

Ả Thạch Thảo vờ sững sờ nhìn lão Ngũ :

- Nghĩa là thông thường Tiểu Quỷ Cốc lão gia toán quẻ không linh nghiệm?

Lão Ngũ đã biết lời đành cười hềnh hếch :

- Dùng chiêu bài toán quẻ là lão Đại và bọn ta tuân lệnh chủ nhân. Chính chủ nhân mới là nhân vật cô nương cần tìm. Có lẽ lão Đại nhờ được chủ nhân chỉ điểm thêm nội nhật ngày hôm nay đã gieo được hai quẻ ứng nghiệm. Nói như thế ắt cô nương hiểu tài đoán quẻ của chủ nhân mới thật sự cao minh.

Lão Tam nhân đó cũng nhận được ánh mắt nháy nhó ra hiệu ngược lại của lão Ngũ.

Lão Tam chợt hỏi đồng bọn :

- Không phải gió lớn chứ, lão Ngũ?

Lão Ngũ tiếp tục cười hềnh hếch :

- Chỉ là cơn gió lạ thôi. Tuy rằng lão đại có nhờ ta chuyển cho cô nương đây một vật, quả là hành vi chưa từng có ở lão Đại.

Lão Tam tỏ ý nghi ngờ :

- Lão Đại có nhờ chuyển giao một vật? Vật gì? Sao lại chuyển? Trừ phi giữa lão Đại và tiểu thư đây từng quen biết? Không chừng...

Đến lúc này lão Ngũ mới giật mình, cứ liếc chừng ả Thạch thảo, miệng thì đáp lời lão Tam :

- Lão Đại nhờ ta chuyển một trâm cài đầu trên đó có ghi câu “hữu ưng bất khả kiến” và...

Lão Tam chợt kêu thất thanh :

- Lão Đại đến chữ nhất bẻ đôi cũng không am hiểu, lão Ngũ người bấy lâu nay không lẽ không biết điều này?

Lão Ngũ sững người và đột ngột chộp vào ả Thạch Thảo :

- Đã có kẻ giả mạo lão Đại, ắt là có liên quan đến nha đầu người. Dám lừa ta ư, nha đầu? Đờ!

“Vù...”

Không thể giấu biệt thân phận được nữa, ả Thạch Thảo lập tức xuất thủ :

- Chính ta cũng muốn tìm kẻ dám mạo nhận Tiểu Quỷ Cốc lão gia để hí lộng ta, là bọn người hữu nhân vô châu, đứng trước thái sơn mà dám giở trò. Ai lừa bọn người nào? Đờ!

“Ầm!”

Lão Ngũ bị dư kinh chấn dội, kinh hoảng kêu vang :

- Là gió lớn rồi lão Tam. Đánh. Mau!

Lão Tam lập tức lao đến :

- Công phu của cô nương thật lợi hại. Nhưng đối đầu với bản Viện là cô nương tự ý chuốc khổ vào thân. Đờ chiêu!

“Ào...”

Ả Thạch Thảo cũng thất kinh vì không ngờ gã đại hán gọi là lão Ngũ sau một kích của ả vẫn vô sự, chỉ bị lùi nhẹ về phía sau mà thôi. ả bật thét :

- Bọn người là người của Lục Trúc viện hay Cổ Lâm viện? Đừng để xảy ra ngộ nhận nếu chúng ta là người cùng phe. Dừng tay!

Ả vừa tránh chiêu, lão Tam liền nhân cơ hội xông đến :

- “Hữu ung bất khả kiến”, chỉ một câu này đã cho thấy nha đầu người thế nào cũng là người của Tam tiên Bát động. Ai là người cùng phe với người? Đờ!

“Ào...”

Ả động nộ, thét vang :

- Ngũ pháp tướng Ma Lâm? Hóa ra bọn người chính là Cổ Lâm viện, Ngũ pháp tướng với hành tung luôn bất định, không mấy khi lộ diện xuất đầu? Thử xem bọn người được bao nhiêu bản lãnh. Đờ?

“Bùng... bùng...”

Ả thất kinh vì công phu nội lực ả so với lão Tam dù cố đến mấy cũng chỉ đạt mức quân bình.

Lão Tam cũng phần nào kiêng dè, nhếch môi cười lạt :

- Nếu không phải lão Ngũ vô dụng, ở phạm điểm cứ phục độc người như bao kẻ nhẹ dạ trước đây, vị tất lúc này người còn sức lực để hung hăng vùng vẫy. Cần trọng như người ắt phải có bối phận khá cao ở Tam tiên Bát động? Nhưng rồi bọn người cũng bị bọn ta thu thập thôi. Xem chừng!

Ả càng nghe càng thêm giận dữ :

- Hóa ra lời cảnh báo gửi đến ta ở phạm điểm là đúng sự thật? Dám dụng độc ta, bọn người đúng là hạng ếch nằm đáy giếng. Đờ này!

Tả thủ ả hất nhẹ một kinh nhưng ngọn kinh khi hiển hiện lại mơ hồ lan tỏa một lớp vân vụ mờ mờ.

Lão Ngũ đứng ngoài nhìn thấy thất kinh, vội hô hoán :

- Đề phòng chừng trung hữu độc!

Lão Tam cười âm lên :

- Chớ hoảng hốt thế, lão Ngũ. Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Ha... Ha

Nhưng lão Tam đang cười vụt khựng lại, vì hữu thủ của ả Thạch Thảo mãi đến lúc này mới tung ra. Và khi ả tung hữu thủ, không phải chừng kinh xuất hiện mà là một tia chớp lấp lánh sắc vàng bỗng tung ra với uy lực bao trọn phạm vi gần hai trượng xung quanh.

“Vù...”

Lại có tiếng lão Ngũ từ bên ngoài thất kinh cảnh tỉnh :

- Kim Hoa Xà Trường Tiên? Ắ là một trong Tam tiên đấy, lão Tam!

Đúng là ắ Thạch Thảo đã vận dụng đến Trường Tiên Kim Hoa Xà và tiên pháp của ắ lập tức tạo lúng túng cho đối phương.

Lão Tam bật gầm lên, vừa lo nhảy tránh ngọn Trường Tiên linh hoạt như độc xà chăm chăm nhắm vào những yếu huyệt của lão Tam để công ích, vừa vung loạn song thủ để tìm dịp phản công :

- Tam tiên cũng vậy, không Tam tiên cũng vậy. Hành tung của bốn viện bấy lâu nay vẫn giữ kín. Không vì lẽ có Tam tiên xuất hiện mà mưu sự hỏng bét. Xuất thủ đi, lão Ngũ. Đừng giữ thể diện làm gì nữa. Nha đầu, đờ!

“Rào...”

Bằng cung cách xuất thủ mơ hồ, hai tay của lão Tam vụt tung ra một đám loạn sa, hóa thành lớp cuồng phong toàn là cát, phủ trùm toàn bộ khu vực đang bị Kim Hoa Xà Trường Tiên phát huy uy lực.

Lão Ngũ cũng lập tức xông vào ắ Thạch Thảo từ phía sau, đồng thời phát ra tràng cười sằng sặc :

- Không riêng gì ngươi, nha đầu. Kể cả kẻ đã ngộ nhận lão Đại, qua mắt ta, cảnh báo ngươi về mưu toan của Ngũ pháp tướng Ma Lâm, bất luận ai đương đầu với bốn viện đều chuốc lấy hậu quả thảm khốc. Nạp mạng đi thôi, nha đầu! Ha... Ha...

“Vù...”

Đột ngột bị tấn công từ hai phía, hoàn cảnh lưỡng đầu thọ địch khiến ắ Thạch Thảo sợ thì có sợ, nhưng phần nộ nhiều hơn, ắ chọt tung người lên cao, vừa dùng tả thủ hất một kinh đánh ngược lên mái ngói của gian nhà, vừa bắt ngờ quật téo ngọn trường tiên bên tay hữu vào lão Ngũ đang đắc ý vì đòn tập kích. Ắ hét vang :

- Dám dùng độc sa đối phó với ta, thử xem độc sa của bọn ngươi lợi hại bằng độc chất có từ Vạn Niên Hắc Tri Thù hay không? Cho ngươi chết!

“Vù...”

Đầu ngọn trường tiên qua sự điều động của ắ chọt ngoặt lại, thoát nhiên lao xuyên qua vùng ảnh chưởng của lão Ngũ và thần tốc tìm chỗ điểm vào yếu huyệt cũng của lão Ngũ.

Cũng lúc này ngọn tả kinh của ắ vẫn cuộn cuộn vờ thẳng vào mái ngói gian nhà. Tiếng mái ngói bị phá vỡ vang thành chuỗi tiếng động khô đòn.

“Rào... rào...”

Lão Tam bật tung người lao theo ắ Thạch Thảo :

- Lão Ngũ cẩn trọng, có thể ngọn trường tiên của ắ có tầm độc. Nha đầu ngươi chưa thể tẩu thoát được đâu. Trúng này.

“Vù...”

Đứng ở dưới, lão Ngũ đang cười chợt phát hiện đầu ngọn trường tiên quay lộn chọc đến.

Lão Ngũ dùng cầm nã thủ toan chộp giữ trường tiên. Tiếng hô hoán đề tỉnh của lão Tam làm lão Ngũ hoang mang dừng chiêu cầm nã. Thế nhưng, do hành vi có lẽ định thoát ra theo mái ngói của ắ Thạch Thảo bị chiêu công của lão Tam chặn lại nên ắ đành trâm người xuống, vô tình tạo thêm lực đạo để phần ngọn của trường tiên chạm luôn vào tay cầm nã chỉ được xuất thủ giữa chừng của lão Ngũ.

Bị đầu ngọn trường tiên chạm vào, lão Ngũ theo bản năng tung trọn chiêu cầm nã, chộp giữ luôn trường tiên.

Chính lúc này, theo vô vàn mảnh ngói vỡ đang từ bên trên đổ ụp xuống, cả lão Tam lẫn ắ Thạch Thảo đều cùng lúc phát hiện có thêm một bóng nhân ảnh từ trên mái ngói lao ào xuống.

Ắ Thạch Thảo tin chắc đó là phục binh của hai lão Tam - Ngũ nên thuận tay quật luôn tả kinh vào bóng nhân ảnh nọ :

- Định ám toán ta ư? Muốn chết!

“Ào...”

Riêng lão Tam thì có nhiều lý do để tin rằng bóng nhân ảnh vừa từ trên lao xuống chính là đồng bọn của ả Thạch Thảo. Lão Tam cũng bật tay phát kinh :

- Phải chăng người là kẻ đã cố tình đưa thi thể lão Đại về đây và chờ đến lúc này mới chịu xuất hiện? Đờ!

“Vù...”

Bị cùng một lúc bởi hai chiêu uy hiếp, bóng nhân ảnh nọ chợt có thái độ phản thường là không hiểu vì sao cứ bình thần đón chờ hai chiêu chưởng âm âm lao đến.

Cử chỉ động thái của bóng nhân ảnh này dĩ nhiên cùng làm cho ả Thạch Thảo lẫn lão Tam đều lấy làm lạ. Và đang nghi nghi hoặc hoặc là thế, cả hai chợt nghe lão Ngũ thét chói tai :

- A... Độc chất quả lợi hại! A... a...

Nghe lão Ngũ kêu thét đến lúc này ả Thạch Thảo mới chợt nhớ lại chiêu tiên pháp lúc nãy ả tung ra chưa biết kết quả, ả lập tức hồi bộ vừa thu tả kinh về vừa quay đầu đảo mắt nhìn về phía lão Ngũ.

Và ả thấy lão Ngũ đã tự chặt bỏ cánh tay tả là cánh tay vừa bị đầu ngọn trường tiên chạm vào.

Nghĩ đây là cơ hội để loại bớt một địch thủ, ả vội vàng chuyển bộ, lao ngay vào lão Ngũ :

- Tự phế bỏ một cánh tay, người nghĩ thế là thoát ư? Đã đến lúc người phải nạp mạng. Đờ!

“Ào...”

Chợt phía sau ả có tiếng chạm kinh vang lên cùng một lúc với tiếng gào kinh hoàng của lão Tam :

- Ôi chao! Là lão Tứ? Kẻ nào hạ thủ lão Tứ? Kẻ nào hạ thủ lão Tứ, lại còn cố tình đặt thi thể lão Tứ ở đây?

Ả Thạch Thảo động tâm và hiểu được ngay, hóa ra bóng nhân ảnh lúc nãy là từ trên mái ngói rơi xuống chứ không phải lao xuống. Và đó chính là lão Tứ, như lão Tam vừa kêu kinh hoàng.

Dường như lão Ngũ cũng hiểu như vậy. Lão Ngũ thêm động nộ, bất ngờ dùng chân hất cánh tay vừa bị phế bỏ cho bay vù vù vào ả Thạch Thảo.

- Chất độc của người, ta hoàn toàn trả cho người. Sau sẽ hỏi người về cái chết của lão Tứ. Đờ!

“Vụt...”

Ả đang xông vào lão Ngũ, cánh tay phế bỏ của lão Ngũ bỗng lao ngược lại ả, làm cho ả chấn động, vội quay người lách tránh.

Lão Ngũ thừa thông tuệ để hiểu vì sao ả hốt hoảng. Lão Ngũ cười ghê rợn, hùng hổ xông vào ả :

- Chất độc của người nhưng cả người cũng không có giải dược. Vậy thì người phải chết Ha... ha...

“Ào...”

Có tiếng lão Tam bỗng gầm lên :

- Lão Ngũ tránh mau. Ta có cách giúp lão Tứ tự báo thù. Nhanh!

Ả kinh hoàng liếc nhìn lão Tam.

Và ả thấy lão Tam cố tình dùng thi thể lão Tứ đón lấy cánh tay của lão Ngũ tuy bị phế bỏ nhưng đã ngấm đầy chất độc.

Khi cánh tay có độc chạm vào thi thể lão Tứ, lão Tam lập tức vận lực, vừa ném thi thể lão Tứ lên cao, vừa tung kinh quật thẳng vào thi thể lão Tứ.

“Ầm!”

Thi thể lão Tứ bị chưởng kinh xé vụn thành trăm nghìn mảnh, bay tán loạn, làm cho toàn bộ cục trường đầu đầu cũng bị những mẩu xương thịt vương vãi có ngấm chất độc uy hiếp.

Ngọn kinh là do lão Tam phát ra nên hầu hết những mẩu thịt từ thi thể lão Tứ đều bay tạt cả ra ngoài phía trước mặt lão Tam, khiến vị trí lão Tam đang đứng được kể là phương vị duy nhất an toàn, không sợ muôn ngàn mẩu thịt độc uy hiếp.

Lão Ngũ đã đảo người thoái bộ theo tiếng kêu hô hoán lúc này của lão Tam. Và bây giờ lão Ngũ đã đứng cạnh lão Tam, đặc ý nhìn ả Thạch Thảo đang còn lúng túng, sắp bị chất độc của ả gây bất lợi ngược lại cho chính ả.

Ả Thạch Thảo đứng là chưa bao giờ lâm cảnh ngộ cực kỳ nguy khốn như thế này. Vây quanh trước mặt ả và sắp phủ chụp lên người ả là trăm nghìn mẩu thịt độc, sẽ lập tức cho ả hồn du Địa phủ nếu ả không kịp thời nghĩ được biện pháp khả thi.

Và biện pháp đồ bổng ập đến, xuất hiện ngay trong tâm tưởng ả.

Ả tung một cước chân, hất thi thể lão Đại bay lên cao. Và theo cung cách lão Tam vừa vận dụng, ả quật đủ song kinh vào thi thể lão Đại ngay khi còn đang lơ lửng trên không trung :

- Dừng vội đặc ý. Ta chưa thúc thủ sớm thế đâu!

“Ầm!”

Đến lượt thi thể lão Đại bị vỡ vụn, dấy ra trăm nghìn mẩu thịt, vô tình tạo thành lớp tường chắn bảo vệ ả, đối phó lại trăm nghìn mẩu thịt vụn kia. Do đó, ả chột cho tay lên miệng :

“Te... te...”

Tiếng rít xé không gian lại được phát động và lập tức có tiếng vằn vỹ ở trên không vang lên.

“Phạch... Phạch...”

Những luồng gió thốc mãnh liệt cũng từ bên trên cuộn xuống phía dưới, qua lỗ thủng toang hoác của mái ngói đã bị phá vỡ.

Một cánh chim ưng cũng theo đó lao ào xuống.

Ả Thạch Thảo quá mừng, kêu như rú :

- Giết! Giết hết lũ địch nhân cho ta!

Sự xuất hiện đột ngột dù là của mỗi một con chim ưng khá to cũng đủ làm lão Tam, lão Ngũ rúng động.

Cả hai toan tháo chạy, chột từ bên trên lại vang lên nhiều loạt âm trầm vằn vỹ nữa.

Kéo theo là nhiều thật nhiều nhưng đợt cuồng phong mãnh liệt cũng cuộn thốc từ trên xuống.

Lũ Ưng Khuyển xuất hiện càng lúc càng đông khiến ả Thạch Thảo cười đặc ý :

- Giết! Ha ha...! Phanh thây tất cả cho ta. Ha... ha...

Những đợt cuồng phong do những cặp cánh to rộng của lũ Ưng Khuyển tạo ra đã làm ánh hỏa quang có trong gian nhà phụt tắt.

Dù bị màn đêm đen phủ kín nhưng ả Thạch Thảo vẫn cứ cười vì tai vẫn đang nghe lũ Ưng Khuyển có lẽ tranh giành nhau xâu xé hai thi thể lão Tam, lão Ngũ cứ mặc tình kêu lên chí chóe.

Được một lúc, ngoài âm thanh của lão Tam và lão Ngũ không còn nghe vang lên nữa, ả Thạch Thảo chột cảm thấy lạ gì đến lượt những tiếng chí chóe tranh giành nhau của lũ Ưng Khuyển cũng thưa dần.

Không chỉ có thể mà thôi, ả còn nghe khá nhiều lên những thanh âm vang lên, giống như tiếng những thi thể nặng nề gieo xuống vì bị sát hại.

Ả động tâm, cố lắng nghe cho thật kỹ.

“Huych... huych...”

Đúng là tiếng gieo xuống nặng nề của những thân hình bất động vì đã chết.

Ả rúng động và cứ đứng thừ người.

Tiếng huyền não của lũ Ưng Khuyển càng lúc càng giảm, giảm đến độ đáng ngờ. Và sẽ là đáng ngờ hơn một khi ả chưa phát lệnh từ Bách Điều lệnh nhưng lũ Ưng Khuyển giảm huyền não vì dám tự ý bỏ đi.

Và rồi ả vỡ lẽ :

Lũ Ưng Khuyển không hề tự ý bỏ đi. Trái lại, chúng giảm dần huyền não vì chúng từ từ bị tiêu diệt. Nhưng không phải do ai tiêu diệt lũ Ưng Khuyển. Mà kỳ thực, chúng bị chết dần chết mòn vì đã vô tình ăn những mẩu thịt vụn có độc vào cơ thể. Chính ả đã giết chúng thì đúng hơn. Vì nếu ả không dùng Bách Điều lệnh gọi chúng lại, dẫn chúng đùng là những sinh vật chỉ biết mù quáng tuân lệnh và có bản tính háo sát háo ăn, nếu đùng tranh nhau những mẩu thịt có độc, nếu... nếu và nếu.., thì chúng đâu bị chết thảm cùng một lúc như thế này.

Ả kinh hoàng, đành len lén bỏ đi, hy vọng đùng có mẩu thịt độc nào vô tình chạm vào ả khi xung quanh ả chỉ là màn đêm đen dày đặc đầy kinh hoàng như thế này.

Ả chưa lần nào kinh hoàng như lần này.

12. Hữu Ưng Bất Kiến, Kiến Vô Ưng

Ả đi xa dần tiểu trấn, đồng nghĩa với việc ả bỏ chạy càng lúc càng nhanh.

Nhưng chạy nhanh không phải là biện pháp tốt với ả.

“Phạch... phạch...”

Tiếng vỗ cánh và tiếp đó là cánh chim ưng đơn độc từ bầu không gian tối đen vô tận chọt xé gió lao từ bên trên xuống cắm thẳng vào ả.

“Vù...”

Ả quá đỗi kinh hoàng, chỉ biết bật thét theo bản năng :

- Hắc Phi Ưng Lão! Dừng lại ngay. Là ta đây! Dừng lại đi. Hắc Phi Ưng Lão!

Mặc ả kêu, tử thần trong lột chim ưng vẫn xé gió vùn vụt lao cắm vào ả.

“Vù...”

Tử thần đã đến gần ả.

Vào lúc tối hậu, ả bất chợt nhận ra bản thân ả đang có hành vi tự cứu lần cuối cùng. Là ả đã kịp đặt Bách Điều lệnh lên miệng, chuẩn bị phát động tiếng rít ắt hẳn đủ để dừng lại hành vi hoàn toàn phản thường của lão Hắc Phi Ưng, có lẽ là đầu đàn của lũ Ưng Khuyển.

Và quả thật tiếng rít từ Bách Điều lệnh cuối cùng cũng được phát ra.

“Te...!”

Đó là tiếng rít chỉ đượm phát ra nửa vời và đột ngột dừng lại.

Là ả Thạch Thảo buộc phải dừng tiếng rít phát từ Bách Điều lệnh do phát hiện lão Hắc Phi Ưng vẫn lao cắm xuống. Cho thấy lão Hắc Phi Ưng vì một nguyên nhân kỳ bí nào đó đã bất tuân mệnh lệnh phát ra từ Bách Điều lệnh.

Và khi lao đến thật gần ả Thạch Thảo, lão Hắc Phi Ưng vẫn cứ lao tiếp, không một dấu hiệu nào cho thấy lão Hắc Phi Ưng có ý định tấn công ả.

“Huych!”

Đà cắm quá mạnh làm cho lão Hắc Phi Ưng gieo luôn thân hình to lớn xuống đất, gần ngay chân ả.

Do đã quen nghe tiếng gieo nặng nề này nên ả vỡ lẽ lão Hắc Phi Ưng vậy là cũng chết và ả không thể không nghĩ lão Hắc Phi Ưng cũng vô tình ăn phải một mẩu thịt độc như bao con chim ưng kia. Nhưng thay vì chết ngay, lão Hắc Phi Ưng đã cố bay đuổi theo ả, xem ả là nhân vật đã gây ra bao cái chết cho đồng loại, lão Hắc Phi Ưng định dùng tàn lực quyết báo thù một lần cuối. Vì thế lão Hắc Phi Ưng mới bất tuân mệnh lệnh ả được phát ra từ Bách Điều lệnh, nhưng chưa kịp hạ thủ ả thì lão Hắc Phi Ưng đã chết vì độc chất đến kỳ phát tác.

Ả Thạch Thảo thở phào nhẹ nhõm. Chợt có một thanh âm lạnh lùng vang lên :

- Người tưởng người đã thoát rồi sao? Người trút gánh nặng hơi sớm đấy. Hừ!

Màn đêm tuy vẫn buông đầy nhưng qua thanh âm ả thoát nghe đã biết là do lão Tam phát thoại, ả chợt hiểu bọn Ngũ pháp tướng Ma Lâm của Cổ Lâm viện không những chưa bị chết vì lũ Ưng Khuyển mà còn đủ thời gian đuổi kịp ả.

Ả hướng mắt về hướng có tiếng phát thoại :

- Lão Đại, lão Tứ không do ta hạ thủ. Bọn Cổ Lâm viện các người quyết liệt đương đầu cùng bọn ta, Tam tiên Bát động thế sao?

Ở sau lưng ả có tiếng phát thoại xa lạ vang lên :

- Cái chết của lão Tứ, lão Đại nếu nha đầu người chỉ là đồng lõa thì người còn gì để nói không nếu ta đề quyết người là hung thủ khiến lão Ngũ thảm tử?

Ả giật mình, vừa quay người vừa bước chéch về bên tả một ít, cố tình làm cho vị thế bây giờ có thể nghe ngóng cùng một lúc ở hai phía, nơi đã có hai lần phát thoại cho biết một mình ả sắp phải đối đầu chẳng lúc hai nhân vật.

Ả hướng mắt về phía vừa có lời nói đề cập đến lão Ngũ :

- Các hạ là lão Nhị trong Ngũ pháp tướng Ma Lâm? Các hạ bảo lão Ngũ đã chết?

Khi ả nghĩ ả và hai nhân vật nọ đã đứng thành thế ỷ giốc, là ba đỉnh tạo thành hình chữ “phẩm” thì lúc này lại có thanh âm phát ra từ sau lưng ả :

- Lão Nhị là ta. Có phải người quan tâm người sắp mất mạng vào tay ai? Do ta và lão Tam báo thù cho lão Đại, lão Tứ, lão Ngũ? Hay là do đích thân Hộ pháp Cổ Thi thu thập người?

Ả kinh hoàng. Vậy là ả bị bao vây ba bề, không còn là lưỡng đầu thọ địch nữa. Giọng của ả bất chợt tự run lên :

- Cổ Lâm nhị thi, Nhị hộ pháp? Hai nhân vật này từ lâu tuyệt tích, ta không tin họ còn sống cho đến tận lúc này. Bọn người đừng giả thân giả quý, ta không sợ đâu.

Có tiếng lão Tam cười :

- Có lẽ Đại hộ pháp nên cho ả mục kích ít nhiều lợi hại. Kéo ả bắt phục vì ngộ Cổ Lâm nhị thi do bất tài vô dụng nên đã lâu không dám xuất hiện giang hồ... Ha ha...

Những tiếng lách cách kỳ lạ chợt vang lên. Và từ nơi xuất phát những tiếng lách cách đó cũng bắt đầu xuất hiện những đốm tinh quang lập lòe. Chúng chậm chậm bay tỏa ra, tạo thành màn tinh quang chập chờn ẩn hiện, như nhiều thật nhiều những con đom đóm tự phát sáng chết theo một mệnh lệnh ngấm ngấm nào đó đã từ nhiều nơi tề tựu về nơi phát lệnh.

Nhìn những đốm tinh quang cứ chậm chậm bay đến gần, ả Thạch Thảo kinh nghi bật kêu :

- Cổ Thi Lân Hỏa Hủy Nhục Cốt? Các hạ đúng là Đại hộ pháp Cổ Thi? Cổ Thi, Lâm Thi dù đi hay ở đều xuất hiện bên nhau như bóng với hình Cổ Thi ở đây, vậy Lâm Thi đâu?

Không chỉ bị vây bọc từ ba hướng, ở hướng thứ tư còn lại, thẳng ngay trước mặt ả liền có chuỗi thanh âm the thé vang lên :

- Đường như tiểu liễu đầu người đã quyết định chọn Lâm Thi ta để nạp mạng, thay vì chết vào tay Cổ Thi hoặc do Ngũ pháp tướng thu thập? Vậy thì có ta đây. Hé... Hé...

Cùng với tràng cười, một lực đạo mãnh liệt cũng từ phía đó bất ngờ lao ập vào ả Thạch Thảo.

“Ào...”

Ả vội vàng xuất lực đối kháng :

- Lâm Thi háo sát đã thành tánh, miệng không ngớt cười nhưng vẫn dùng độc thủ đoản mạng địch nhân. Và đó là chuyện của hai mươi nấy năm về trước, không phải như bây giờ, mù vừa già lão vừa bất lực, chưa đủ để dọa ta đâu. Xem đây!

Ả phát xạ chỉ kình.

“Vù...”

Lực đạo của Lâm Thi và chỉ kình của ả chạm nhau, tạo thành tiếng chấn động cực mạnh với âm hưởng của nhiều tiếng nổ lép bép khác cũng phát sinh.

“Ầm!!”

Có tiếng Lâm Thi giãy nẩy kêu :

- Lôi Công chỉ? Công phu Vô Ưu đảo sao tiểu liễu đầu người cũng am hiểu? Trừ phi Vô Ưu đảo đã bị Tam tiên Bất động hủy diệt hoặc ngược lại Bất động Tam tiên kỳ thực đã bị Vô Ưu đảo thu phục! Cần phải bắt giữ tiểu liễu đầu để tra xét.

Lập tức có tiếng lão Cổ Thi gầm lên :

- Nha đầu người hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào.

“Ào...”

Ả Thạch Thảo động nộ vung loạn tiên pháp :

- Chớ nói nhảm. Lôi Công chỉ là tuyệt học của Động chủ Hắc Ứng, liên quan gì đến Vô Ưu đảo? Đờ chiêu!

“Bùng, Bùng!”

Chấn lực làm cho ả Thạch Thảo lão đảo và cả cánh tay điều động ngọn trường tiên Kim Hoa Xà cũng bị chấn động đến tê chồn.

Tuy vậy ả vẫn ngấm ngầm đặc ý khi nghe thanh âm của lão Tam vang lên hô hoán :

- Trường tiên của ả có tấm độc. Đờng ai để trường tiên ả chạm vào.

Từ phương vị có lão Nhị đứng liền phát lên tiếng gầm thịnh nộ :

- Lão Ngũ thăm tử thoát tiên là vì chất độc này. Ta phải báo thù cho lão Ngũ! Đờ chiêu!

“Vù...”

Cục diện xoay chuyển quá nhanh, vô tình đẩy ả Thạch Thảo vào tình thế bị vây công cùng một lúc bởi bốn nhân vật cao thủ. Để chi trì cục diện ả chỉ còn mỗi một cách là vũ lộng trường tiên, tạo thành màn tiên pháp bảo vệ ả trong suốt phạm vi mà chiều dài của trường tiên có thể phát huy uy lực. ả cố tình đe dọa đối phương :

- Chất độc trên trường tiên là thiên hạ đệ nhất kỳ độc. Vạn Niên Hắc Tri Thù, Đệ nhất pháp bảo Miêu Cương. Thử xem ai dám chạm vào để tự tìm chết nào. Ha Ha...

Lời đe dọa của ả lập tức phát sinh hiệu quả, Cổ Lâm nhị thi và lão Tam, lão Nhị của Ngũ pháp tướng Ma Lâm kể từ sau đó hết dám tiến sát ả.

Tuy vậy điều này vẫn đem đến bất lợi cho ả. Là ả buộc phải duy trì mãi màn tiên pháp bảo vệ, không một phút dám lơ là lơ tay Vì nếu ả khinh suất tạo sơ hở, chính ả tự chuốc thảm họa. Vì thế ả đành phải tiếp tục chi trì.

Càng chi trì ả càng cạn kiệt chân lực. Và ả không thể không cạn kiệt một khi đã trải qua hơn một đêm không được nghỉ ngơi hoặc ngủ.

Màn đêm tan dần, sức lực ả cũng cạn kiệt dần. Đến khi trời mờ sáng có thể giúp ả nhìn thật rõ từng địch nhân thì ả đã mệt càng thêm giập. Bởi vì địch nhân bốn người ở bốn góc đều đứng yên vị nhìn một mình ả đang múa máy quay cuồng. Nghĩa là từ lúc ả bắt đầu vận dụng tiên pháp cho đến giờ, có lẽ bọn họ vì ngại chất độc có trên trường tiên nên đã lảng lảng xa. ả không biết nên vẫn thi triển tiên pháp. Nhưng nói đúng hơn, cho dù ả có biết đi chẳng nữa thì một mình ả liệu có dám lơ tay, không tiếp tục thi triển tiên pháp chẳng?

Đương nhiên là ả không dám. Và lúc này là lúc ả phải chấp nhận một kết quả thảm hại thế nào cũng đến với ả. Đó là ả vì thi triển tiên pháp quá lâu nên đang lâm cảnh kiệt lực. Đổi lại, bọn địch nhân nhờ vận dụng thuật “Dĩ dật đãi lao”, lúc ả ra tay thì họ đứng ngoài chờ, sẽ không bao lâu nữa, một khi ả vì kiệt lực phải ngừng tay, tiên pháp và chất độc có thấm trên đầu ngọn trường tiên sẽ không còn bảo vệ ả được nữa, chính là lúc ả phải nạp mạng cho địch nhân Cổ Lâm viện.

Đang lúc ả hoàn toàn tuyệt vọng, bọn địch nhân bốn người thì khinh khỉnh đắc ý từ bốn phía đứng nhìn và chờ ả nạp mạng, chợt xuất hiện một làn gió sớm mai mơn man thổi lướt qua cục diện.

Cùng với làn gió có tác dụng làm ả Thạch Thảo tỉnh người, một mảnh giấy lạc loài cũng bị làm gió là đà cuốn bay đi.

ả vẫn cố chi trì tiên pháp và dĩ nhiên cảm thấy lạ khi phát hiện trên cả hai mặt của mảnh giấy có nhiều thật nhiều những tự dạng. Và vì mảnh giấy vẫn là đà chao qua chao lại khiến ả dù có nhìn thấy tự dạng nhưng cũng không thể biết nội dung của những tự dạng đó là thế nào.

ả nhìn mảnh giấy thì bốn nhân vật Cổ Lâm viện cũng nhìn ả không đọc được những tự dạng có trên mảnh giấy thì dĩ nhiên bọn họ cũng không đọc.

Làn gió sớm ban mai không mạnh lắm, vì thế mảnh giấy sau một lúc ngán ngùi chao lượn đã ngẫu nhiên rơi trên mặt đất, cách chỗ bọn họ đứng không xa.

Cũng như ả, bốn nhân vật Cổ Lâm viện tuy không dám lơ là, quên đi thực tại là song phương đang giữ thế chi trì cục diện, nhưng ai cũng như ai đều tìm cơ hội để nhìn xem những tự dạng xuất hiện trên một mặt mảnh giấy đang hờ hênh nằm ngửa lên trên kỳ thực có cơ nội dung như thế nào.

Và tất cả bỗng giật mình khi bất ngờ xuất hiện một bóng nhân ảnh hộc tốc từ bên ngoài lao vút đến.

“Vút...”

Bóng nhân ảnh đó chợt lộ rõ là một nhân vật có vóc dáng nhỏ thó. Vì thế y thật linh hoạt khi vừa hiện thân đã khom người nhặt lấy mảnh giấy, đoạn quay người tung ngược trở lại hướng y đã xuất phát lao đến.

Y đến nhanh và đi cũng nhanh với mảnh giấy kỳ lạ đã lọt vào tay.

Tuy nhiên, thanh âm của lão Nhị trong Ngũ pháp tướng Ma Lâm vẫn được phát lên nhanh hơn y :

- Ngăn hẳn lại. Trong tay hấn có giữ một vài mảnh giấy, chắc chắn có liên quan đến mảnh hấn vừa mạo hiểm xông đến nhặt.

Đang lúc lão Nhị hô hoán, mục Lâm Thi đã lắc vai và chớp động thân hình, thân tốc đuổi bám theo nhân vật có vóc dáng nhỏ thó.

“Vút!”

Nhân vật nọ thật vô phúc. Thân pháp y không đủ nhanh so với mục Lâm Thi nguyên là Hộ pháp Cổ Lâm viện.

Y bị mục Lâm Thi quật cho một kinh cực nhanh, ngọn kinh chấn mạnh vào hậu tâm y.

“Bùng!”

Y chấp chới ngã vật xuống, miệng chưa kêu được thanh âm nào hồn đã du Địa phủ.

“Hự!”

Trong tay y quả nhiên có nắm giữ ít nhất là ba hoặc bốn mảnh giấy chi chút chữ. Do y thăm tử nên bàn tay đó của y từ từ duỗi ra, những mảnh giấy theo đó cũng chậm chậm lặn ra.

Mụ Lâm Thi xuất thủ quá nhanh và khi mụ đắc thủ, lúc nhân vật có vóc dáng nhỏ thó ngã xuống rồi thì đã phi thân mới đưa mụ đến tận chỗ nhân vật nọ nằm bất động.

Mụ chưa kịp nhặt những mảnh giấy, bỗng từ hai phía có hai bóng nhân ảnh khác đồng loạt lao đến. Hai nhân vật này vừa lao đến vừa phẫn nộ gào lên :

- Xú quái bà thật to gan. Dám ám toán hạ sát nhị đệ của ta ư? Ta giết mụ!

- Tam ngư Động Đình hồ sống cùng sống, chết cùng chết. Một kẻ vô danh như mụ dám chạm vào Động Đình hồ Tam ngư ư? Mụ muốn chết!

“Ào!”

Hai nhân vật đó chia nhau phát kinh, vừa lo tấn công mụ Lâm Thi vừa tìm cách đoạt lại những mảnh giấy chưa bị mụ Lâm Thi khom người nhặt.

Nhưng hai nhân vật này đang tự ý tiến vào Quỷ Môn quan mà không biết.

Lão Cổ Thi đã động thân lao đến.

Và tiếng gầm cực lớn của lão Cổ Thi liên vang lên, thừa uy lực để làm cho hai nhân vật nọ điếng người vì kinh tâm động phách :

- Cổ Lâm nhị thi mà là kẻ vô danh ư? Bọn người thật đáng chết!

“Ầm! Ầm!”

Tiếng chạm kinh nghe thật kinh khủng, hai nhân vật nọ lập tức táng mạng, đến việc chạm tay vào những mảnh giấy cũng không kịp thực hiện.

Bấy giờ mụ Lâm Thi mới khom người và chỉ nhón nhẹ một mảnh giấy.

Mụ lẩm nhẩm đọc lướt qua, đoạn hoang mang đưa mắt nhìn lão Cổ Thi :

- Là kinh văn võ học? Lão nghĩ sao?

Có tràng cười ngạo nghễ bất thành linh vang đến, khiến lão Cổ Thi có muốn đáp lời mụ Lâm Thi cũng không có cơ hội. Và tràng cười đó càng lúc càng vang đến gần :

- Không sai. Đó là kinh văn võ học và là kinh văn Phụng Diệp kinh. Bọn người là ai? Sao dám mạo nhận Cổ Lâm nhị thi, hai nhân vật cho đến nay có lẽ chỉ còn là hai bộ cốt khô, để ra tay tranh đoạt Kinh Phụng Diệp? Hãy ngoan ngoãn giao lại cho lão phu nào. Ha Ha...

Ba chữ Phụng Diệp kinh làm cho mọi người đương diện đều giật mình ngơ ngác :

“Vút...”

Chủ nhân của tràng cười cao ngạo cũng vừa vắn xuất hiện, lộ rõ là một lão nhân niên kỷ có lẽ đến thất tuần.

Mụ Lâm Thi nhìn thấy lão nhân liền cả kinh bật kêu :

- Lão Bán Nhân Bán Quỷ?

Lão Cổ Thi tuy cũng rùng mình nhưng lại nghiêng răng ken két, đôi mắt thì xạ hung quang nhìn lão nhân vừa xuất hiện.

- Cổ nhân đã nhiều năm không gặp ta cứ ngỡ lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân người đã biến thành bộ cốt khô từ lâu. Mối hận năm xưa, hừ, Cổ Lâm nhị thi hện lần sau sẽ đòi lại. Kiểu!

Lúc lão Cổ Thi đang nói, mụ Lâm Thi có lẽ đoán trước được ẩn ý của lão nên đã len lén lùi đến cạnh lão. Để khi lão Cổ Thi vừa dứt lời, cả Nhị Thi công đồng loạt hành động.

Không phải để bỏ đi như lời Cổ Thi vừa nói, mà là cả hai cùng một lúc xuất thủ, quật đủ tứ kinh vào lão nhân Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân.

“Ào...”

Lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân động nộ :

- Khô Mộc và Lân Hỏa công phu? Hóa ra hai người còn sống thật? Cả thủ đoạn năm nào cũng không thay đổi. Được lắm, lão phu thu thập hai người trước, sau sẽ lấy lại Phụng Diệp kinh Đờ!

“Vù...”

Nhưng Cổ Lâm nhị thi chợt đột ngột thu kinh. Cũng là lúc cả hai đồng loạt hô hoán :

- Chạy!

“Vút”, “Vút”

Như hai bóng u linh, Cổ Lâm nhị thi hối hả lao đi và thừa biết thế nào lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân cũng đuổi theo họ.

Đúng như họ nghĩ, Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân giận dữ gầm vang :

- Muốn chiếm đoạt Phụng Diệp kinh ư? Đâu có dễ. Hai người đừng mong chạy thoát lão phu!

“Vút”

Mụ Lâm Thi lúc lao ngang lão Nhị, lão Tam trong Ngũ pháp tướng Ma Lâm, mụ ném một mảnh giấy có lẽ đã được vo tròn về phía lão Tam :

- Đưa Phụng Diệp kinh về ngay cho Viện chủ nhanh lên.

“Vù...”

Theo bản năng lão Tam vội thộp lấy vật nọ. Nhưng lập tức lão Tam ném trở qua cho lão Nhị :

- Lão Nhị khinh thân pháp cao minh hơn ta. Hãy chuyển về cho Viện chủ.

Và đó cũng là lúc lão Tam quay người bỏ chạy.

Lão Nhị đón nhận vật nọ vụt hét toáng lên và ném qua một bên :

- Sao Nhị hộ pháp cố tình di họa cho nhau. Đây chỉ là mảnh khăn lụa, nào phải kinh văn Phụng Diệp công phu?

Vật nọ vừa bị lão Nhị ném bỏ thì vừa vắn lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân kịp lướt đến đón lấy. Và dĩ nhiên có tiếng lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân gầm vang :

- Bọn người là đồng bọn của nhau, dám giở trò dùng tiểu kế này để giúp Cổ Lâm nhị thi tẩu thoát ư? Bọn người đều phải chết! A... a...

Lão Tam đã lo chạy tháo mạng thì cứ gì lão Nhị không lo chạy.

Tất cả đã xa và lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân chỉ còn mỗi một cách là tận lực đuổi theo họ.

“Vút...”

Đến khi tất cả đi khuất dạng, ả Thạch Thảo kiệt lực buông người ngồi phịch xuống, mừng vì thoát chết.

Bỗng ngay sau lưng ả có giọng trầm trầm khẽ vang lên :

- Nghe bảo cô nương muốn tìm văn sinh?

Ả giật mình toan quay lại hoặc đứng lên, chợt có một bàn tay vỗ nhẹ vào đầu vai ả :

- Đừng tỏ ra hần học như thế. Cô nương đã kiệt quệ chân lực rồi, nên ngồi nghỉ một lúc thì hơn.

Biết đó là sự thật, ả dù đang cảm giận đến bầm gan tím ruột vẫn phải ngồi yên, tiếp đó là bắt lực khi thấy một bàn tay từ phía sau thò ra phía trước, nhẹ nhàng gỡ lấy ngọn trường tiên mà theo bản năng ả vẫn nắm hờ trong tay.

Đến vũ khí phòng thân cũng bị tước đoạt và ả thì không thể làm gì, ả cất giọng nghẹn ngào :

- Người cố ý dùng Phụng Diệp kinh văn, dẫn dụ bọn họ vì tranh nhau nên đều bỏ đi, chỉ là để măn nguyện vì lại có cơ hội chế ngự ta?

Phong Viễn Quy xuất hiện trước mặt ả :

- Văn sinh đã có lời nhắn, hễ “hữu ưng” thì “bất khả kiến”. Vì lẽ đó suốt đêm qua dù biết chắc lữ Ứng Khuyển không còn nhưng văn sinh đành thất lễ vì không thể hiện thân tái kiến. Mãi đến gần sáng, cảm thấy không thể không sớm gặp một lần theo ý nguyện cô nương, văn sinh đành dùng kế mọn, đem kinh văn giả lừa cho bọn cao thủ chạy đi. Cũng may kế của văn sinh không đến nỗi vô dụng.

Ả lo ngại, giương mắt thất thần nhìn quanh :

- Người vừa bảo đây chỉ là kinh văn giả? Chao ôi, nhờ họ kịp phát giác, tất cả cùng kéo nhau quay trở lại thì ta chết mất.

Phong Viễn Quy nhìn ả :

- Cô nương muốn gặp văn sinh ắt hẳn có điều cần chỉ giáo? Xin cô nương cho biết ngay, để sau đó văn sinh còn tìm đường tẩu vi thượng sách. Nhờ họ quay lại, mạng của văn sinh e khó bảo toàn.

Ả hậm hực nghiêng răng.

- Ta gặp người chỉ muốn thu nhập mạng chó của người. Hãy nhân lúc ta đang bắt lực thể này giết ta đi. Kéo sau này người sẽ mãi mãi hối hận.

Phong Viễn Quy lắc đầu và thở dài :

- Văn sinh chán lắm rồi cảnh bao nhân vật võ lâm cứ gặp mặt nhau là giao đấu sinh tử, văn sinh định sau lần gặp cô nương thể này sẽ thoái ẩn, tìm chỗ an cư lạc nghiệp. Giết cô nương là gây nghiệp quả, văn sinh còn nài hạ được nữa chăng? Nếu cô nương chẳng còn gì để chỉ giáo thêm, cáo biệt!

Thấy Phong Viễn Quy toan bỏ đi thật, ả bật kêu :

- Người định bỏ đi thật sao?

Ả vừa dứt lời thì thật là kỳ lạ, có một thanh âm khác vang đến cũng lập lại chính lời của ả Thạch Thảo :

- Đúng vậy, người định bỏ đi thật sao?

Và giọng nói xa lạ đó nói thêm :

- Nhưng trước khi đi, ta khuyên người nên lưu lại cho ta một vật.

Ả Thạch Thảo đã nhận ra thanh âm đó, liền mừng rỡ kêu :

- Nương nương cũng đến? May quá đây là tiểu tử thuộc hạ đã từng bẩm báo với Nương nương. Hãy giúp thuộc hạ giữ y lại, để thuộc hạ có cơ hội báo thù.

Phong Viễn Quy chợt lùi lại, giương mắt nhìn một phụ nhân vừa mới xuất hiện. Một phụ nhân vận y phục tuyền đen với diện mạo cũng bị một lớp Huyền Sa mỏng che giấu bớt dung diện. Phong Viễn Quy gật gù :

- Hắc Ưng Nương Nương? Quả là may khi được diện kiến. Chẳng hay Nương nương có ý bảo văn sinh phải lưu lại vật gì?

Hắc Ưng Nương Nương gật gù nhìn Phong Viễn Quy :

- Biết ta là ai nhưng vẫn không chút nào tỏ ra sợ hãi, người quả là có khá nhiều đởm lược đấy. Vật ta cần chính là sinh mạng của người.

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Cần sinh mạng hay cần kinh Phụng Diệp? Và cho dù Nương nương không chịu nói rõ là cần gì trong hai thứ trên, văn sinh vẫn sẵn sàng cho Nương nương một lời đáp. Là văn sinh sẽ không giao phó bất luận điều gì Nương nương cần. Xin cáo biệt.

Hắc Ứng Nương Nương phá lên cười :

- Đã gặp ta, người không còn tư cách để tự làm chủ bản thân được nữa. Không tin, người cứ thử bỏ đi xem. Ha... ha...

Phong Viễn Quy cười lại :

- Nương nương định động thủ? Nương nương đủ tư cách chẳng? Đừng quên, so về công phu nội lực, mà này, Nương nương được bao nhiêu niên kỷ? Có đủ đạt mức năm mươi, sáu mươi năm công phu tu vi như văn sinh chẳng? Nếu chưa đủ, thật thất lễ quá, Nương nương hãy cân nhắc thật kỹ trước khi hành động.

Hắc Ứng Nương Nương trợn mắt :

- Người tự phụ nội lực người đạt một giáp tý công phu?

Phong Viễn Quy nhún vai :

- Có một bằng chứng có thể giúp Nương nương nên tin vào điều đó thì hơn. Đó là lúc Nương nương cùng lệnh đồ Thạch Thảo bàn định ở ngay trận đồ Ngũ Hành, văn sinh vẫn lên nghe tất cả, trái lại Nương nương không hề phát hiện văn sinh, điều này Nương nương nghĩ sao?

Hắc Ứng Nương Nương nổi giận :

- Chớ nói nhảm. Ta không tin rằng vào niên kỷ như người lại có...

Phong Viễn Quy ngạo mạn ngắt lời :

- Nương nương nói như thế cũng phần nào đúng và văn sinh thật nhảm nhí khi nói rằng Nương nương không đủ tư cách lấy mạng văn sinh. Vì kỳ thực so về chiêu thức và sở học biến hóa khôn lường văn sinh dĩ nhiên không là đối thủ của Nương nương. Chỉ tiếc một điều, hừ...

Hắc Ứng Nương Nương lo ngại khi thấy Phong Viễn Quy như đang cố tình nhịp nhịp bàn tay đang cầm giữ Kim Hoa Xà Trường Tiên :

- Còn điều gì nữa?

Phong Viễn Quy vẫn tiếp tục nhịp nhịp trường tiên :

- Nương nương có lẽ đã nhận ra văn sinh không phải ngẫu nhiên vừa xuất hiện đã đoạt ngay ngọn trường tiên này? Chất độc của Vạn Niên Hắc Tri Thù là thiên hạ đệ nhất kỳ độc. Nương nương nếu thật ý muốn động thủ xin hãy tiên liệu trước hậu quả sẽ như thế nào một khi văn sinh nhờ liều mạng nên tình cờ để trường tiên này chạm vào Nương nương?

Hắc Ứng Nương Nương giật mình :

- Nghĩa là người đoán biết thế nào ta cũng xuất hiện?

Phong Viễn Quy hất hàm, hướng về cái xác bất động của một con chim ưng cực to vẫn nằm cách đó không xa :

- Hắc Phi Ứng lão có lẽ là linh vật từng nhiều năm dài giúp Nương nương thoát đến thoát đi như đi mây về gió. Hắc Phi Ứng lão xuất hiện ở đây, lẽ nào Nương nương không đồng thời có mặt? Văn sinh có đoán biết điều này cũng không có gì là khó.

Ả Thạch Thảo chợt kêu :

- Y suy đoán như thế cũng phải. Nhưng sao suốt đêm qua Nương nương vẫn cứ ẩn thân. Không một lần xuất hiện để gọi là chi viện cho thuộc hạ?

Hắc Ứng Nương Nương quay lại nhìn ả :

- Chuyện đó, đợi một lúc nữa ta sẽ giải thích.

Phong Viễn Quy bật cười :

- Nương nương không thể giải thích ngay được vì còn có sự hiện diện của văn sinh ở đây ư? Thế thì lỗi quá, cũng đã đến lúc văn sinh nói lời cáo từ vĩnh viễn. Hy vọng sau lần quy ẩn này văn sinh sẽ không còn gặp lại bất luận ai. Văn sinh phải đi để Nương nương tha hồ hỏi tội lệnh đồ chứ? Ha Ha...

Ả Thạch Thảo biến sắc :

- Hỏi tội? Nương nương định hỏi tội thuộc hạ thật sao? Về tội gì, Nương nương?

Phần vì thấy Phong Viễn Quy chưa bỏ đi, nghĩa là cơ hội chiếm lấy Phụng Diệp kinh vẫn còn, phần thì nghe ả Thạch Thảo chưa gì đã vọt miệng hỏi như thế, Hắc Ưng Nương Nương cứ thẳng tuồn tuột đáp thật nhanh :

- Người đừng giả vờ không biết. Lữ Ưng Khuyển của ta vì nguyên nhân nào đã bị tiêu diệt gần như toàn bộ? Còn Hắc Phi Ưng lão không phải người thì còn ai vào đây đã thi triển Lôi Công chỉ sát hại? Người không cần biện minh cũng không cần tìm lời chối quanh, tội của người thật khó buông tha. Hừ!

Ả càng thêm biến sắc, cổ đứng lên nhưng không được :

- Nương nương đã định cho thuộc hạ tội chết?

Phong Viễn Quy cũng biến sắc, hỏi :

- Chỉ vì một lữ Ưng Khuyển ngu xuẩn, đã tự ý tìm chết, Nương nương định tội chết cho lệnh đồ thật sao. Vậy thì còn gì tình sư nghĩa đồ?

Hắc Ưng Nương Nương cười lạt :

- Ta chưa có ai thực thụ là truyền nhân, nhất là thứ truyền nhân bất tài vô dụng như ả. Ta giết ả thì sao nào? Liên quan gì đến người mà chõ miệng xen nào?

Ả Thạch Thảo cổ loạng choạng đứng lên :

- Thuộc hạ vì vô ý nên mới gây tai họa cho lữ Ưng Khuyển của Nương nương. Sau này thuộc hạ sẽ tận tâm tận lực lấy công chuộc tội với Nương nương. Riêng cái chết của Hắc Phi Ưng lão, quả thật không do thuộc hạ gây ra. Mong Nương nương minh xét.

Hắc Ưng Nương Nương cười cay độc :

- Công phu Lôi Công, chỉ có người là kẻ duy nhất được ta chỉ điểm. Người không hạ thủ Hắc Phi Ưng lão, không lẽ kẻ hạ thủ chính là ta? Ha ha... Ý ta chưa muốn xử trí người ngay lúc này, nhưng vì người cứ khăng khăng không nhận tội, ta đành cho người thấy bổn Nương nương là người thưởng phạt công minh như thế nào.

Vẫn đứng cách ả Thạch Thảo ngoài một trượng, Hắc Ưng Nương Nương chọt xạ tia chỉ Lôi Công vào tâm thất ả.

“Vù.”

Chọt “rẹt” một tiếng, Phong Viễn Quy đã tung tiên pháp, quật vào Hắc Ưng Nương Nương một chiêu.

Hắc Ưng Nương Nương thất sắc, vụt đảo người và giận dữ nhìn Phong Viễn Quy :

- Người ngỡ ta có thể nhân nhượng người mãi sao?

Phong Viễn Quy nghiêm mặt, tuy thu trường tiên về nhưng vẫn hờm sẵn trong tư thế chuẩn bị quật ra ngay :

- Văn sinh không cần Nương nương nhân nhượng và cũng không muốn Nương nương hạ thủ lệnh đồ. Vì thật ra, có một nguyên nhân khiến văn sinh dám tỏ thái độ như thế.

Hắc Ưng Nương Nương lườm lườm nhìn ngọn trường tiên :

- Chất độc trên trường tiên là nguyên nhân của người?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Không đúng rồi. Mà đó là Phụng Diệp kinh!

Hắc Ưng Nương Nương chuyển mục quang thật nhanh, nhìn Phong Viễn Quy một cách kỳ lạ :

- Ý của người là...

Phong Viễn Quy liếc nhìn ả Thạch Thảo :

- Trước khi quy ả vĩnh viễn, văn sinh cũng muốn ân oán phân minh. Và vì chút ân tình, văn sinh nghĩ, có hy sinh Phụng Diệp kinh để đổi lấy sinh mạng lệnh đồ một lần cũng không có gì quá đáng. Nương nương nghĩ sao?

Mụ phá lên cười :

- Người định dùng chân kinh giả để lừa ta như đã lừa lũ ngu xuẩn lúc nãy?

Phong Viễn Quy bảo :

- Trước mặt Nương nương văn sinh quả thật nào dám hí lộng. Và nếu cần, văn sinh có thể cho Nương nương xem trước chân kinh, chỉ hy vọng sau đó Nương nương thuận tình tha cho lệnh đồ một lần.

Hắc Ưng Nương Nương ghi hoặc :

- Tại sao người muốn cứu ả? Không lẽ chỉ mới vài ngày bên nhau, người và ả kỳ thực nảy sinh tình cảm nam nữ?

Ả Thạch Thảo bật rít với Phong Viễn Quy :

- Ta không cần người cứu ta. Vì bất luận thế nào sau này ta cũng giết người.

Phong Viễn Quy nhún vai, cùng một lúc đáp lời cả hai :

- Nương nương không được hồ đồ. Trong chuyện này tuyệt đối không có chỗ cho tư tình nam nữ xen vào. Vì có câu “nhất tự vi sư bán tự vi sư”, văn sinh chỉ muốn đáp tạ bao công khó mà lệnh đồ đã giúp văn sinh tự khảo luyện võ học. Dù cho đó là hành vi không hề có thành ý của lệnh đồ, văn sinh cũng không hề vì thế mà xem nhẹ. Và quả vậy, sau lần chia tay nhau, ví thử lệnh đồ và văn sinh bởi số mệnh vẫn gặp lại, chuyện long tranh hổ đấu e là điều khó tránh khỏi.

Hắc Ưng Nương Nương đáp ứng thật nhanh :

- Ta chấp thuận. Phụng Diệp kinh đâu?

Phong Viễn Quy với lấy tay nải đã cột dính ở thắt lưng, mở ra và cầm trên tay một tập sách mỏng đã bị xé mất một nửa theo chiều ngang :

- Văn sinh đã chuẩn bị sẵn. Đây!

Chờ Phong Viễn Quy ném qua, Hắc Ưng Nương Nương chớp lấy và vội nói :

- Sao chỉ có một nửa?

Phong Viễn Quy cột tay nải lại :

- Chỉ là để Nương nương xem trước để tỏ tường chân giả. Nửa còn lại văn sinh sẽ có biện pháp giao đủ cho Nương nương.

Hắc Ưng Nương Nương sau khi xem lướt qua chợt háng giọng :

- Chỉ có một nửa e ta chưa đủ minh bạch đâu là giả kinh đâu là chân kinh.

Phong Viễn Quy giả tảng như không nghe. Nhưng chờ đến khi Hắc Ưng Nương Nương rồi cũng cất nửa tập sách mỏng vào người, Phong Viễn Quy lấy tay chỉ về phía có một cội cổ thụ mọc chơ vơ khá xa :

- Nương nương có nhìn thấy tàng cây đại thọ có một nhánh như đã bị trụ lá?

Hắc Ưng Nương Nương nhìn theo và hoang mang :

- Thì sao?

Phong Viễn Quy mỉm cười.

- Phần còn lại của kinh văn Phụng Diệp vừa được Nương nương thu giữ, văn sinh đã đặt sẵn ở đây.

Hắc Ứng Nương Nương quắc mắt nhìn Phong Viễn Quy :

- Người định giở trò gì đây? Nhất định ở đây không có chân kinh, chỉ là kế của người để ta nếu bỏ đi ắt sẽ là cơ hội cho người đưa ả tẩu thoát.

Phong Viễn Quy chậm chậm lắc đầu :

- Có lẽ Nương nương vẫn quen lừa người nên lúc nào cũng đa nghi. Nhưng theo văn sinh, Nương nương nên nhanh chân lên cho. Kẻo có người phồng tay trên Nương nương muốn trách văn sinh e cũng muộn.

Hắc Ứng Nương Nương còn tỏ ra chần chừ, thì bất chợt ở cách đây không xa bỗng có một bóng nhân ảnh hối hả lao đến cây đại thọ.

Hắc Ứng Nương Nương phần nộ, lập tức vận dụng tốt độ khinh công và học tốc lao bám theo.

- Cuồng đồ nào to gan? Dám tranh chân kinh với bốn Nương nương ư?

“Vút...”

Hắc Ứng Nương Nương vừa lao đi đủ xa, Phong Viễn Quy lập tức nhìn ả Thạch Thảo :

- Dù muốn dù không lệnh sư thế nào cũng quay lại hạ thủ cô nương. Đi hay ở là tùy cô nương quyết định. Cáo biệt.

Đến lượt Phong Viễn Quy cũng thi triển khinh công lao đi, dù rằng cước lực của Phong Viễn Quy so thế nào vẫn không thể nhanh và thần tốc như khinh thân pháp Hắc Ứng Nương Nương vừa mới thi triển.

Ở tàng cây đại thọ đã bắt đầu vang lên tiếng quát tháo của hai nhân vật đang tranh nhau nửa quyển Phụng Diệp kinh.

Những tiếng quát tháo này chính là động lực tối hậu khiến ả Thạch Thảo dù kiệt quệ chân lực vẫn vận dụng mọi tàn lực để bắt đầu bỏ chạy.

Ả cố ý chạy theo Phong Viễn Quy :

- Nay đợi ta với. Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, người cứu ta phải cứu cho trót.

Phong Viễn Quy chạy đã chậm, lúc này càng chậm hơn vì phải đợi ả :

- Cô nương đi theo văn sinh để làm gì?

Ả cuống cuống bám theo, chỉ mong sao đừng bị Phong Viễn Quy bỏ rơi :

- Kế dùng kinh giả cứu người đã được người liên tiếp hai lần sử dụng. Nếu ta có bị Nương nương xử tội chết thì hành vi hí lộng của người cũng bị Nương nương đuổi giết cho bằng được. Ta và người vậy là cùng chung số phận. Người không thể vị kỷ, lo thoát một mình, không nhân tiện cứu luôn ta.

Phong Viễn Quy chuyển dần về hướng Đông, xa xa phía trước đã thấp thoáng xuất hiện vùng loạn thạch trùng điệp :

- Văn sinh vị tất lo được thân. Cô nương đi theo văn sinh có khác nào chấp nhận chịu chung số phận là mất mạng.

Ả Thạch Thảo sắp đến lúc không thể chạy được nữa :

- Đương đầu với địch nhân, do ta chưa có cơ hội mục kích nên không thể đoán biết bản lãnh thật sự của người lúc này là thế nào. Nhưng riêng về mưu kế để tự bảo vệ cho sinh mạng, ta tin người có thừa bản lãnh. Ta mệt lắm rồi, có thể không chạy được nữa. Người còn chờ gì nữa mà chưa bố trí trận đồ vừa tạo nơi an toàn để lánh mặt, vừa cho ta cơ hội nghỉ ngơi?

Phong Viễn Quy vẫn tiếp tục bước đi và lại bất ngờ chuyển hướng một lần nữa, lần này là tránh xa vùng loạn thạch phía trước để tiến về phía chỉ toàn là cây thân cỏ mọc cao hơn đầu :

- Trận đồ dùng để vây hãm người, chỉ vạn bất đắc dĩ mới tự giam mình. Đạo lý này, cô nương là người từng bôn tẩu ắt am hiểu rõ nguyên do, không cần chờ nghe văn sinh giải thích? Nếu muốn bảo lưu sinh mạng, cô nương hãy cố đi thêm nữa, đừng phí thời gian.

Nhưng cuối cùng ả vẫn khuy người ngã xuống, phải còn một đổi nữa cả hai mới lọt vào vùng có cỏ mọc cao hơn đầu :

- Thà người giết ta ngay bây giờ còn hơn cứ luôn miệng thúc giục ta.

Phong Viễn Quy miễn cưỡng dừng lại và quay đầu nhìn ả.

- Cô nương...

Chợt Phong Viễn Quy ngừng lời và biến sắc :

- Nguy tai! Lệnh sư đuổi kịp chúng ta rồi. Chạy thôi.

Quay phắt lại thật nhanh và Phong Viễn Quy cắm đầu bỏ chạy.

Ả Thạch Thảo quá kinh hoàng, dù vừa quả quyết không thể đi được nữa nhưng ả vẫn đứng lên và chạy thực mạng.

Ả chạy hơn là bị ma đuổi. Ả vượt qua Phong Viễn Quy và “soạt” một tiếng ả đã lao thốt vào vùng chỉ toàn cỏ là cỏ.

Vậy là đến lượt Phong Viễn Quy đuổi theo ả.

Đuổi kịp, Phong Viễn Quy nói qua hơi thở :

- Chỉ chạy vào một quăng là đủ. Mau thay đổi hướng khác. Đề phòng có người phóng hỏa là chúng ta vô phương thoát. Chuyển qua bên tả, mau!

Ả đang chạy chết nên sức lực của ả có thể bảo đó là thần lực. Ả chuyển phương qua tả và vẫn chạy trước Phong Viễn Quy.

Được một lúc, khi đã thoát ra ngoài vùng cỏ mọc cao hơn đầu, ả sững sờ vì bất gặp trở lại vùng loạn thạch mà khi này Phong Viễn Quy đã cố tình chuyển hướng để tránh ả dừng lại và nhìn Phong Viễn Quy vẫn bám sát phía sau :

- Như người đã định sai phương hướng? Đây vẫn là vùng loạn thạch khi này mà?

Và ả thấy Phong Viễn Quy tùm tùm cười nhìn và nháy mắt với ả :

- Cô nương sợ chết đến thế sao? Đang một đến kiệt lực nhưng vừa nghe văn sinh bảo có lệnh sư đuổi kịp là cô nương vẫn có thể chạy một hơi dài đến tận đây. Hay là lúc này cô nương chỉ giả vờ mệt cốt ý chờ văn sinh đến gần để xuất kỳ bất ý hạ thủ?

Bắt gặp cái nháy mắt hàm ý châm chọc của Phong Viễn Quy, ả sinh nghi :

- Người đã bịa ra chuyện đó, phải không? Kỳ thực chẳng có ai đuổi theo phía sau cả?

Phong Viễn Quy tự tìm chỗ ngồi xuống :

- Lúc này lệnh sư tự lo cho bản thân vị tất đã xong, làm gì có thời gian để chạy đuổi theo những kẻ trước sau gì cũng bị người của Tam tiên Bất động phát hiện truy đuổi và bắt gặp?

Ả ngã gục xuống :

- Chao ôi! Vậy mà ta ngờ...! A... có lẽ ta mệt sắp chết đến nơi mất, người nhần tâm với ta như thế sao?

Nhân ả vừa nằm vừa ôm ngực thở ồ ồ, Phong Viễn Quy nhần nha giải thích :

- Nhân vật đang cùng lệnh sư tranh giành Phụng Diệp kinh, nếu văn sinh đoán không lầm thì đây chính là lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân. Trừ phi lệnh sư còn có bản lĩnh nào khác thật kinh nhân và bấy lâu nay vẫn còn giữ kín chưa để lộ, bằng không lệnh sư e khó thoát mạng phen này.

Ả cố ngưng những nhịp hô hấp dồn dập :

- Chẳng phải lão đã đuổi theo Cổ Lâm nhị thi sao? Người dựa vào đâu để đoán đây là lão?

Phong Viễn Quy cười cười :

- Cổ Lâm viện hành tung kỳ bí. Đâu phải ngẫu nhiên Ngũ pháp tướng Ma Lâm cùng một lúc xuất hiện với Cổ Lâm nhị thi. Qua đó có thể đoán, trụ sở của Cổ Lâm viện ở cách đây không xa lắm. Và Lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhân chỉ có một thân một mình, liệu có dám đương đầu cùng một Cổ Lâm viện vừa bí ẩn vừa không thể đoán nhân số là bao nhiêu chẳng?

Ả thở hắt ra :

- Nếu là vậy, ta mong Hắc Ứng Nương Nương cứ bị lão đả bại, chí ít là ngay lúc này, để ta có cơ hội nghỉ ngơi cho lại sức.

Phong Viễn Quy không phụ họa theo ả, trái lại bỗng bất chợt đứng bật dậy.

Ả kinh nghi, buột miệng hỏi :

- Lại có địch nhân đến hay người định bỏ đi?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Không biết cô nương cảm thấy thế nào. Phần văn sinh vì đang đói, e chịu không nổi. Văn sinh cần phải đi tìm vật thực. Cô nương có muốn đi không?

Nhắc đến việc đó, ả ngồi thêm nhũn người nói chẳng ra hơi. Vì thế, ả chỉ biết lắc đầu, phần vì không thể bảo muốn đi theo Phong Viễn Quy chỉ vì biếng ăn.

Phong Viễn Quy mỉm cười với ả :

- Cô nương không muốn đi thì tùy. Vả lại, lúc này cũng tạm an toàn, cũng là lúc chúng ta đường ai nấy đi. Cáo biệt!

Bụng ả sôi sùng sục. Phần vì quá đói, phần vì giận sự vô tình của Phong Viễn Quy đến cầm gan héo ruột. Ả chép miệng khan, nhìn Phong Viễn Quy đi khuất dần vào vùng loạn thạch.

Vàng dương lên cao dần, ánh nắng càng gay gắt càng khiến ả kiệt quệ.

Những ngọn gió hiêm hoi thỉnh thoảng vẫn thổi gợn qua. Và trong đó có một ngọn đưa đến mũi ả mùi thịt nướng.

13. Phụng Diệp Kinh Náo Loạn Võ Lâm

Sắc mặt của Phong Viễn Quy cũng lộ rõ vẻ ngỡ ngàng, đến nỗi tảng thịt thú đang nướng trên lửa cũng vì thế sứt bị cháy khét nếu sức nóng từ ngọn lửa không làm Viễn Quy bị bỏng tay phải buông ra, mặc tình để cho tảng thịt rơi trên nền đất bản.

Đứng xung quanh Phong Viễn Quy là năm nhân vật Cái bang, có một nhân vật giận dữ hỏi như quát vào mặt Phong Viễn Quy :

- Cuối cùng bản bang cũng tìm được người. Ả Kim Hoa Xà Trường Tiên ở đâu sao không thấy?

Phong Viễn Quy tỏ vẻ tiếc rẻ, khom người nhặt lại tảng thịt :

- Văn sinh không biết. Và biết để làm gì khi chính vị cô nương đó cũng luôn tìm cách bắt giữ văn sinh?

Nhân vật Cái bang nọ có mang trên lưng đến sáu cái túi, khá phù hợp với niên kỷ đã đến tứ tuần. Lão cười, gần :

- Người không biết? Vậy vật gì người đặt ngay bên cạnh chỗ ngồi đang ngồi?

Phong Viễn Quy lập tức lúng túng vì nhớ rằng vật vừa được đối phương đề cập chính là ngọn Trường Tiên Kim Hoa Xà của ả Thạch Thảo.

Chợt có một thanh âm vang lên, ở cách đây không xa, trước khi Phong Viễn Quy tìm lời giải thích về sự tồn tại của Kim Hoa Xà Trường Tiên ở bên mình. Thanh âm đó tỏ lộ sự đặc ý :

- Thấm đà chủ nhìn đây. Lần này bổn Bang mã đáo thành công rồi. Có hỷ sự rồi.

Phong Viễn Quy vờ ngồi yên, dù tận mắt nhìn thấy ả Thạch Thảo có lẽ vì chưa khôi phục chân nguyên nên đang bị hai tên đệ tử bốn túi của Cái bang bắt giữ và áp giải đến.

Nhân vật Cái bang sáu túi cười lạt, gật gù nhìn lần lượt hai phạm nhân vừa tình cờ bị bắt giữ :

- Tam tiên Bát động vừa có lệnh truy nã nha đầu người. Phen này dù bổn Bang có lấy mạng người cũng không ngại mất hòa khí với Tam tiên Bát động. Kể cả tiểu tử người cũng vậy.

Ả Thạch Thảo đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Phong Viễn Quy, nhất là nhìn ngọn trường tiên vốn của ả nhưng lúc này lại nằm chông chênh ngay bên cạnh Phong Viễn Quy.

Bất gặp ánh mắt này của ả, Phong Viễn Quy chợt lên tiếng :

- Quý Bang đường đột xuất hiện thế này, nếu văn sinh muốn cùng Bang chủ hội diện ắt cũng là điều tương đối dễ?

Nhân vật sáu túi họ Thấm bảo :

- Đương nhiên bọn ta phải đưa hai người đến gặp Bang chủ. Nhưng người nôn nóng như thế là có ý gì?

Phong Viễn Quy hỏi gặng lại :

- Văn sinh dĩ nhiên muốn gặp là có việc khẩn, liệu bao lâu nữa văn sinh mới có thể gặp?

Họ Thấm hất đầu ra hiệu cho một trong hai bang đồ đang giữ ả Thạch Thảo khư khư trong tay :

- Trước lúc tiến hành lục soát quanh đây. Vi trưởng lão căn dặn thế nào?

Gã nọ đáp :

- Bang chủ đã quay về Tổng đàn, dường như trên võ lâm đang có náo loạn, liên quan đến bí kíp nào đó vừa xuất hiện khiến Tam ngư Động Đình hồ đều thẩm tử. Bang chủ giao phó mọi việc ở đây cho Vi trưởng lão và Thạch trưởng lão cùng liệu lý. Phát tin báo chẳng, Thấm đà chủ?

Họ Thấm gật đầu :

- Vì Phụng Diệp kinh, đệ tử bổn Bang đã có nhiều mạng thẩm tử. Chuyện này nếu đã có Vi - Thạch nhị trưởng lão, ta không thể tùy tiện định liệu một mình. Phát lệnh mau.

Gã dùng gậy trúc gõ loạn vào tảng đá tạo ra chuỗi tiếng động lúc nhặt lúc khoan. Và đấy là lối truyền tin rất lợi hại và tiện dụng của Cái bang.

Ở xa xa lập tức có nhiều thanh âm tiếng động giống như vậy, lập lại chuỗi tiếng động do gã đệ tử Cái bang vừa phát đi.

Chuỗi thanh âm cứ thế nối tiếp mãi và đưa đi xa dần.

Và chỉ một lúc sau đã có hai bóng nhân ảnh từ hai phía cùng dùng khinh thân pháp thượng thừa lao nhanh đến.

Thạch trưởng lão đến trước, nhìn Phong Viễn Quy như chưa từng thấy bao giờ, cho dù đã có lần chính Thạch trưởng lão phát hiện Phong Viễn Quy nấp mình dưới một dòng suối nhưng vẫn cố tình lơ đi, tạo cơ hội cho Phong Viễn Quy lần đó thoát thân.

Không như Thạch trưởng lão, nhân vật tám túi đến sau vừa nhìn thấy Phong Viễn Quy liền hất hàm hỏi họ Thấm :

- Y là kẻ đang giữ Phụng Diệp kinh?

Không chờ họ Thẩm đáp, tự Phong Viễn Quy lên tiếng giải thích :

- Văn sinh là người từng được quý bang bảo hộ. Nay do tình thế đã biến đổi, văn sinh định quy ẩn, không dám phiền đến quý Bang nữa. Xin được hỏi, nếu văn sinh giao Phụng Diệp kinh ra, liệu có thể cùng vị cô nương kia tùy tiện bỏ đi?

Thạch trưởng lão nhăn mặt, cảm thấy bất ngờ khi nghe Phong Viễn Quy đề xuất việc này. Nhưng người lên tiếng phản bác lại là vị trưởng lão họ Vi :

- Nếu người có thành ý, chỉ một mình người có thể bỏ đi mà thôi ả kia thì không thể.

Phong Viễn Quy mở tay nải, lấy ra một tệp sách mỏng như tệp sách đã giao cho Hắc Ưng Nương Nương. Phong Viễn Quy còn cố ý cho mọi người thấy ba chữ Phụng Diệp kinh được khắc rõ to bên ngoài :

- Văn sinh và vị cô nương kia do gần đây đã nhiều lần cùng chung chia hoạn nạn, đã nảy sinh tình ý và cùng quyết định tìm nơi mai danh ẩn tích nên cố ý chép lại toàn bộ kinh văn Phụng Diệp kinh sẽ là vật sở hữu của chư vị.

Ai cũng dăm dăm nhìn vào quyển Phụng Diệp kinh trên tay Phong Viễn Quy. Chỉ có Thạch trưởng lão là cứ ngó chừng chừng vị trưởng lão họ Vi, như muốn xem phản ứng của Vi trưởng lão sẽ là thế nào.

Vi trưởng lão chợt lập lại điều đã nói :

- Chỉ một mình người thôi. Đừng đa mang lo thêm chuyện bao đồng.

Phong Viễn Quy đành miễn cưỡng gật đầu :

- Nếu Vi tiên bối đã quyết ý, được, văn sinh sẽ giao Phụng Diệp kinh cho ai đây.

Họ Vi đưa tay ta :

- Cứ giao cho ta là ổn.

Ả Thạch Thảo bật thét :

- Người không được. Hự!

Ả ngừng tiếng kêu giữa chừng, do bị Vi trưởng lão lấy mắt làm hiệu và Thẩm đà chủ đã lẹ tay điểm vào á huyết ả.

Phong Viễn Quy nhìn Thạch trưởng lão :

- Tiên bối không phản kháng nếu văn sinh giao chân kinh cho Vi tiên bối?

Lão họ Thạch âm ừ :

- Người giao cho ai, đấy là việc của người. Đừng lôi lão Thạch ta vào.

Phong Viễn Quy lại gật đầu, vừa giao chân kinh cho họ Vi vừa bảo :

- Văn sinh giao chân kinh, may thay có đến nhị vị trưởng lão tiên bối cũng nhìn thấy. Về việc mình định đây là kinh thật hay giả, văn sinh sẵn lòng chờ nghe phán xử của nhị vị. Riêng phần vị cô nương kia, thiết tưởng văn sinh nếu có nói lời này cũng không ngại quý Bang cho là đa sự. Đó là quý Bang nên lưu giữ ả an toàn. Vì nhờ ả có mệnh hệ nào e quý Bang đương không nổi.

Lão họ Vi tay nhận kinh, mắt liếc nhìn lão Thạch, miệng thì hỏi ngược lại Phong Viễn Quy cho có lệ :

- Tại sao bốn Bang phải làm như thế?

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Vì ả bất tài, mãi vẫn chưa lấy được Phụng Diệp kinh theo lệnh chủ nhân, Tam tiên Bát động có ý giận nên mới phát lệnh truy nã. Kỳ thực ả vẫn là người của Tam tiên Bát động. Nếu chuyện ả bị quý Bang bắt giữ lộ ra ngoài lọt đến tai Tam tiên Bát động, thiết nghĩ hậu quả sẽ như thế nào ắt hẳn quý Bang có thể tự đoán ra.

Họ Vi lập tức quắc mắt nhìn Phong Viễn Quy :

- Người muốn nói chính người sẽ đưa tin này cho mọi người biết?

Phong Viễn Quy thản nhiên thừa nhận :

- Đề xuất của văn sinh không được quý Bang đáp ứng đương nhiên văn sinh sẽ không bao giờ hứa giữ kín chuyện này. Và nếu có ai hỏi, văn sinh có lẽ cũng cho họ biết việc văn sinh đã giao chân kinh cho quý Bang như thế nào.

Họ Vi cười lạnh :

- Chỉ những kẻ đã chết mới giữ kín mọi việc bổn Bang cần giữ kín, người có biết lời vừa rồi của người là tự đào huyệt cho người chăng?

Phong Viễn Quy nhìn lão Thạch :

- Nếu đến Cái bang cũng không thủ tín, vừa hứa lời lại đi nuốt lời, không lẽ bốn chữ danh môn chính phái chỉ là hư danh?

Lão Thạch háng gọi :

- Vi huynh đã nhận chân kinh, thiết nghĩ cũng đừng nên hủy hoại thanh danh bao đời nay của bổn Bang.

Họ Vi vận lại :

- Nhưng tiểu tử cố tình dồn ép, chẳng lẽ chúng ta bao nhiêu người đây lại chịu bại vì miệng lưỡi y sao?

Phong Viễn Quy bảo :

- Vi trưởng lão có bại là bại đối với sự thật. Chỉ cần quý Bang thủ tín, đừng ỷ chúng hiệp cô và cũng đừng thẳng tay khi có thể chùng, văn sinh đoán chắc sẽ mãi mãi thủ khẩu như bình và còn cảm kích sự nhân nhượng của quý Bang.

Họ Vi đỏ mặt :

- Ta không thể để nha đầu kia đi theo người. Ắ đã hạ độc thủ sát hại khá nhiều đệ tử bổn Bang. Cho ả đi, ta đối mặt thế nào với nhiều câu chất vấn sau này sẽ có?

Phong Viễn Quy nhìn vào quyển Phụng Diệp kinh lão họ Vi vẫn giữ trong tay :

- Hãy lấy đại cục làm trọng, đừng quá để tâm đến tiểu tiết. Một Phụng Diệp kinh như thế chưa đủ sao?

Lão họ Thạch thở dài :

- Tam tiên Bát động là thế lực không thể xem thường. Theo ta, điều gì có thể nhân nhượng thì cũng đừng gây khó dễ, chỉ tạo thêm phiền phức sau này thôi. Cứ thế đi, lão Vi.

Họ Vi miễn cưỡng vẫy tay :

- Cho chúng đi. Nhưng vẫn để người lưu lại dò xét và giám sát. Nếu chúng không giữ chữ tín, giết. Hừ...

Bọn họ lui đi, và như Phong Viễn Quy nhìn thấy, họ Thạch và họ Vi lần này đi chung hướng, chẳng ai dám rời xa ai dù là nửa bước.

Phong Viễn Quy cứ đứng thừ người thìn mãi theo họ, kể cả lúc họ đã đi mất dạng Phong Viễn Quy vẫn đứng như thế.

Đến khi nhớ lại ả Thạch Thảo, Phong Viễn Quy gượng cười tiến đến giải khai huyệt đạo cho ả.

Vừa mới được khai khẩu, ả hẳn học, cấu gắt với Phong Viễn Quy :

- Việc gì người cứ lấy mắt tổng tiển họ mãi vậy? Người có biết ta đang lo đến thế nào không? Người không lo, đây là việc của người. Nhưng chí ít người cũng mau mau giải huyệt cho ta, tạo cơ hội cho ta càng sớm khôi phục chân nguyên chừng nào càng tốt chừng ấy, để còn phải lo tìm nẻo thoát thân nữa chứ?

Phong Viễn Quy kinh ngạc :

- Lo tìm nẻo thoát thân? Vì sao? Phải nói là lo ăn cho đầy bụng mới đúng.

Ả chép miệng ra chiều tiếc nuối nhìn tảng thịt dù đã được nướng chín nhưng vẫn chằm chằm nằm trên nền đất bẩn :

- Sắc mặt của người lúc mãi nhìn theo họ là rất trầm tư và khẩn trương. Thiết nghĩ, có lẽ cũng như ta, người đang phập phồng lo sợ họ sẽ quay lại rất nhanh. Vậy mà vào lúc này người còn nghĩ được đến chuyện ăn, lạ thật đấy!

Phong Viễn Quy ung dung ngồi xuống, nhặt lại tảng thịt. Vừa phải qua loa lớp đất bẩn bám bên ngoài tảng thịt, Phong Viễn Quy vừa âm ừ :

- Lạ đâu bằng cô nương đang sắp chết vì đói, vậy mà cô nương còn sức để chưa gì đã đề cập đến chuyện bỏ chạy?

Ả thở dài, đành mở giọng cầu khẩn, hỏi thúc Phong Viễn Quy :

- Kỳ thực ta đang mong được người giúp ta cùng đi thoát lần này. Ta không còn sức để đi tiếp. Người giao chân kinh giả cho họ, người vẫn bình chân như vại được sao?

Phong Viễn Quy ngó người thìn ả, sau đó phá lên cười :

- Vì nghĩ đó là chân kinh giả nên cô nương cứ lo sợ họ quay lại? Không đúng rồi, bình tâm đi, những lần văn sinh giao chân kinh tất cả đều là thật. Giao giả kinh cho họ để sau đó tự đào huyệt chôn mình ư?

Ả giật mình :

- Tất cả đều là kinh thật ư? Ta không tin.

Phong Viễn Quy nghiêm mặt :

- Văn sinh sẽ minh chứng để cô nương tin. Giá như văn sinh giao kinh giả Cổ Lâm viện và nhất là Cổ Lâm nhị thi liệu có để yên cho văn sinh đến tận lúc này không? Còn nữa, nếu là giả kinh, liệu lệnh sư có đáng liều lĩnh cùng lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân tranh giành chân kinh chẳng? Hay là thay vào đó cô nương đừng mong thoát sự truy lùng ráo riết của lệnh sư? Văn sinh đang có ý thoái ẩn, giao kinh thật cho họ là để mãi yên thân sau này.

Và không để ả nói thêm điều gì, Phong Viễn Quy còn bảo.

- Vẫn chưa hết đâu, văn sinh hiện hãy còn mang bên người nhiều quyển kinh thật, như những quyển cô nương thấy văn sinh đã dùng để đổi lại sự an toàn cho bản thân. Mai hậu, nếu còn có người cố tình gây khó khăn và bất lợi, ý của họ chỉ là muốn chiếm hữu Phụng Diệp kinh, văn sinh vẫn cứ theo cung cách cũ giao chân kinh để đổi mạng. Cô nương thấy văn sinh lo liệu như vậy đã đủ chu tất chưa?

Ả à lên vỡ lẽ :

- Đó là lý do khiến trước kia ta thấy người thức suốt năm đêm liền, chủ ý là chép lại thành nhiều quyển chân kinh như nhau? Người thật sự có ý định quy ẩn mãi mãi ư?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Không thật cũng phải thật. Vì chưa đầy nửa năm cùng với giới giang hồ va chạm, văn sinh đã phát ngán đến tận cổ những trận giao đấu liên miên giữa những nhân vật võ lâm với nhau, đôi khi chỉ vì những nguyên nhân không ra gì. Chỉ cần một hiềm khích nhỏ thôi, hoặc một vài đổ kỵ trong lời nói, là đủ cho họ động thủ, quyết phải một mất một còn.

Nói đến đây, Phong Viễn Quy trao tảng thịt đã được phải xạch đất bẩn cho ả :

- Cô nương đói lắm rồi. Hay là...

Chợt “vút” một tiếng, đã có một bóng người thần tốc lao qua, cướp mất tảng thịt trên tay Phong Viễn Quy.

Tiếc rẻ vì bị phồng tay trên phần vật thực đáng lẽ thuộc về mình, ả Thạch Thảo hậm hực đưa mắt nhìn theo bóng nhân ảnh nọ. Và ả chợt thất sắc :

- Là lão?

Chữ “lão” đây ám chỉ ai, ả Thạch Thảo có lẽ vì quá khiếp đảm nên không thể nói.

Chỉ khi đến lượt Phong Viễn Quy nhìn thấy nhân vật này, danh hiệu của lão mới được Phong Viễn Quy lấp bấp nói thành lời :

- Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân?

Đó là một lão nhân uy nghi quắc thước dù niên kỷ có lẽ đã ngoại thất tuần.

Lão nở nụ cười ngạo nghễ, dùng hữu thủ tung tung hứng hứng tảng thịt vừa do lão cướp được :

- Nếu lúc nãy không phải lão phu đoạt tảng thịt này, mà là xuất thủ đoạt mạng hai người, kết quả như thế nào hai người biết chăng?

Ả Thạch Thảo tái mặt :

- Thân thủ lão tuy bất phàm nhưng hành vi vừa rồi khó thể nói là quang minh chính đại. Có phải bằng hành vi và thủ đoạn tương tự, lão đã đắc thủ trước Hắc Ưng Nương Nương?

Lão nhân gật gù nhìn Phong Viễn Quy :

- Tiểu tử kia đoán đúng. Không như lão phu vì ngộ đấy là kinh giả, thấy thấy đều là thủ đoạn của người, nên không đủ quyết tâm như mục Hắc Ưng. Do mục tận lực hơn, lại nhờ một ít công phu có lẽ lén trộm được từ Vô Ưu đảo nên hiện giờ mục đã cao chạy xa bay. Người có còn nhớ lão phu chăng, tiểu tử?

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Lúc lão tiên bối xuất hiện cùng Cổ Lâm nhị thi tranh giành Phụng Diệp kinh, văn sinh nhờ nấp gần đó nên có nhìn thấy. Đường nhiên văn sinh vẫn nhớ.

Lão cau mày :

- Vậy còn trước đó nữa thì sao? Người chưa bao giờ gặp lão phu thật ư?

Phong Viễn Quy cười gượng, trong cái cười cũng hàm chứa phần nào sợ hãi :

- Văn sinh bôn tẩu giang hồ chưa lâu. Những cao nhân như lão tiên bối văn sinh đâu phải dễ gặp?

Lão gật đầu và ném trả tảng thịt cho Phong Viễn Quy :

- Vật lão phu cần không phải vật này. Người còn bao nhiêu quyển Phụng Diệp kinh thật cứ giao cả cho lão phu. Nhanh lên.

Phong Viễn Quy bối rối :

- Lão tiên bối nếu muốn, chỉ xin nhận một thôi. Chỗ còn lại, có thể nói sẽ là vật hộ thân cho văn sinh sau này.

Lão gằn giọng :

- Lão phu chỉ cần giết sạch hai người, lo gì không thâu tóm tất cả những quyển chân kinh người đã viết. Nếu người nguyện ý giao ra, có lẽ đấy là cách tốt nhất có thể khiến lão phu rộng tình, tha mạng hai người một lần làm phúc. Thế nào?

Vẽ miễn cưỡng, Phong Viễn Quy lần mở tay nải.

Nhưng sau một thoáng chần chừ, Phong Viễn Quy nghĩ sao không biết, chợt vắt cả tay nải về phía lão :

- Tất cả đều ở trong này. Lão tiên bối có thể tùy ý, muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Lão đắc ý, chơ tay nải bay đến tận nơi mới thò tay đón lấy.

Nhưng có một điều lão không ngờ, là khi ném tay nải xong, tiện tay Phong Viễn Quy cũng bắt ngờ quật ngọn trường tiên về phía lão.

“Vù...”

Lão phát hiện tuy chậm nhưng không vì thế mà lão không kịp có những phản ứng thần tốc.

Lão chộp giữ tay nải bằng hữu thủ và kịp thời dùng tả thủ cuộn luôn đầu ngọn trường tiên vào tay. Lão giật mạnh vào trường tiên và gần giọng :

- Người đã chán sống thật rồi. Đừng trách lão phu độc ác. Hừ!

Nhưng Phong Viễn Quy đã buông tay, khiến cái giật mạnh của lão chỉ làm một mình lão lão đảo thoái bộ. Đó là lúc Phong Viễn Quy phá lên cười :

- Trên thân trường tiên có tằm độc là thiên hạ đệ nhất kỳ độc từ Đệ nhất pháp bảo Miêu Cương, Vạn Niên Hắc Tri Thù. Lão dụng lực chộp mạnh như thế, ắt đã bị trường tiên cắn phạm vào da. Mạng số lão vậy là đã định. Dù có Đại La Kim Tiên hạ phàm ban tiên dược cũng không cứu được mạng lão. Ha Ha...

Lão buông rơi trường tiên, xòe tả thủ và nhìn vào đó. Quả nhiên có một vết rớm máu gần hõ khẩu tay lão.

Lão động nộ, ném luôn tay nải của Phong Viễn Quy qua một bên và động thân lao ào đến :

- Tiểu tử to gan. Lão phu sẽ phanh thây người thành muôn mảnh. Nạp mạng...

“Ồ...”

Phong Viễn Quy có vẻ nhanh hơn lão một ít, ắt hẳn vì đã lường trước thế nào lão cũng có phản ứng này. Phong Viễn Quy tung một kinh ngay khi lão vừa quát dứt lời :

- Độc chất sắp sửa công tâm. Nếu lão cần, văn sinh đành tống tiễn, giúp lão mau chóng đến Quỷ Môn quan. Đỡ!

“Ầm!”

Lão khựng lại và thất sắc khi thấy Phong Viễn Quy chỉ bị chấn lùi vồn vện có nửa bước mà thôi. Đã vậy Phong Viễn Quy vẫn tiếp tục cười châm chọc lão :

- Độc chất đã có tác động. Lão không nhận thấy nội lực lão do suy giảm nên vẫn chưa gây hại gì cho văn sinh chỉ là kẻ có bản lãnh vô cùng kém đó sao? Đừng hung hăng nữa và nếu muốn, hãy van xin đi, có thể văn sinh sẽ nghĩ lại, thương lượng cùng lão điều kiện để được giải độc. Ha... Ha...

Lão trợn mắt nhìn Phong Viễn Quy :

- Người chớ có nhảm. Nội lực của lão phu không hề suy giảm.

Phong Viễn Quy tung người lướt đến :

- Khẩu thuyết vô bằng. Cứ thử giết cho được văn sinh chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, lúc đó mới biết độc chất có làm nội lực lão giảm dần hay không! Đỡ!

Lời của Phong Viễn Quy làm cho lão phần nào hoang mang, dù rằng lão vẫn phải phát kinh đối phó :

- Lão phu không tin không giết được người. Hãy xem đây!

“Ầm!”

Lần này cả lão và Phong Viễn Quy cùng bị chấn kinh bức lùi mỗi người một bước và lão thất sắc khi nghe Phong Viễn Quy quả quyết :

- Lúc này lão chiếm lợi thế và lần này thì không, thì sao vậy, nếu không phải là do độc chất tác động? Văn sinh còn đoán chắc ở hõ khẩu tay lão giờ đang râm ran ngứa, đúng không? Đừng nghĩ hễ cường chiếm được nội nguyên chân khí của văn sinh có từ dịch nguyên của Vạn Niên Hắc Tri Thù là bản thân lão có thể kháng độc. Hãy thử lại một lần nữa. Và lần này người sẽ chiếm tiên cơ chính là văn sinh. Đỡ!

“Vù...”

Lão thất kinh nhảy lùi lại một quãng :

- Dừng tay! Vậy là người đã biết chính lão phu từng cưỡng đoạt chân nguyên của người?

Phong Viễn Quy cũng thu chiêu về cười với lão :

- Đương nhiên đã biết. Và lần vừa rồi vẫn sinh chủ tâm giả vờ. Có như thế mới bất ngờ làm cho lão trúng độc. Không như vẫn sinh nhờ đã được Quái Diện Ma Nương ưu ái, nên không những không ngại độc chất Vạn Niên Hắc Tri Thù mà vẫn sinh còn có khả năng giải trừ chất độc đó cho bất kỳ ai bị trúng độc.

Lão nghiêng răng ken két, vừa liếc nhìn xuống bàn tay tả của chính lão vừa hậm hực bảo :

- Người giỏi lắm. Người muốn thương lượng điều gì với lão phu?

Phong Viễn Quy chậm chậm tiến lại gần lão :

- Lão có cảm thấy hoa mắt chưa, hay đã choáng váng rồi? Nếu đã bị choáng váng là độc chất sắp công tâm. Lão đừng nên loạng động, hãy bình tâm ngồi xuống và cùng vẫn sinh thương lượng thì hơn.

Có lẽ đang bị choáng váng thật, lão từ từ ngồi xuống, đưa mắt nhìn dò xét Phong Viễn Quy :

- Có phải người muốn lấy lại Huyền Thiết Phi Cang?

Phong Viễn Quy đi qua đi lại trước mặt lão :

- Vật đó không phải sở hữu của lão đương nhiên lão không có quyền giữ. Nó đâu?

Lão dùng hữu thủ, lôi từ bọc áo ra vật Phong Viễn Quy đang cầm :

- Người thật sự có cách giải độc cho lão phu?

Phong Viễn Quy ung dung thò tay nhận lại chiếc vòng đen Huyền Thiết Phi Cang - một thái độ cho thấy Phong Viễn Quy không hề ngại lão xuất kỳ bất ý ra tay :

- Vạn Niên Hắc Tri Thù từng giúp Quái Diện Ma Nương luyện độc công Hắc Phi Mao Tri Thù Vạn Vũ. Nếu vẫn sinh không được Quái Diện Ma Nương trao truyền bản lãnh, liệu Vạn Niên Hắc Tri Thù có nhận vẫn sinh làm tân chủ hay không? Điều đáng quan tâm ở đây là lão muốn hay không muốn được giải độc?

Lão âm ỉc :

- Đương nhiên muốn. Người có yêu sách gì? Nói đi.

Phong Viễn Quy đeo Huyền Thiết Phi Cang vào cổ tay :

- Vật này lợi hại như thế nào khiến ai cũng bảo đây là Đệ nhị pháp bảo Miêu Cương?

Tuy Phong Viễn Quy chỉ hỏi băng quơ nhưng lão vẫn đáp, xem đó là bổn phận không thể không đáp :

- Kỳ thực đó là vòng Tỵ Thủy. Có vòng này chủ nhân nó mới đủ bản lãnh vượt qua Hắc Quy đầm, một nơi chưa có ai đặt chân đến.

Phong Viễn Quy chợt nhìn lão, không còn đi đi lại lại nữa mà đứng yên ngay bên cạnh lão :

- Vẫn sinh đã một lần gọi lão là sư phụ? Hãy giao phó toàn bộ sở học của lão cho vẫn sinh. Có như vậy, với danh phận sư đồ, vẫn sinh sẽ lập tức giúp lão giải độc.

Lão len lén thở phào :

- Được. Lão phu đã một lần lừa phỉnh người, nhưng lần này đương nhiên là thật. Nhưng lão phu chỉ e không thể chờ đến lúc truyền hết sở học cho người. Chất độc đang làm lão phu cảm thấy khó thở đây.

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Lão có thể dụng lực, tự phong bế tâm mạch. Miễn độc chất tạm thời bị chặn đứng, lão vẫn có thể chi trì độ nửa khắc thời gian.

Lão kinh nghi :

- Người định tận dụng nửa khắc đó cho việc gì? Nếu để lão phu truyền thụ võ công thì tuyệt đối không đủ.

Phong Viễn Quy bảo :

- Vẫn sinh chỉ cần nghe qua khẩu quyết. Lão muốn đọc nhanh hay chậm thì tùy, cứ đọc qua mỗi thứ một lượt là đủ. Lão có thể bắt đầu được chưa?

Dù không hiểu Phong Viễn Quy liệu có đủ thông tuệ để nghe qua một lần là nhớ tất cả hay không, nhưng đối với lão điều kiện để được giải độc là như thế. Lão đành đọc, đọc thật nhanh những loại khẩu quyết gì lão muốn đọc.

Trong khi đó Phong Viễn Quy vừa nghe vừa bắt đầu đi qua đi lại cạnh lão.

Đôi lúc Phong Viễn Quy cũng liếc nhìn ả Thạch Thảo, mỉm cười khi thấy ả cũng nghi nghi hoặc hoặc đối với diễn biến đã và đang xảy ra.

Nửa khắc qua đi và phải thừa nhận sở học của lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân quả là uyên bác. Vì tuy lão đọc quá nhanh và chỉ đọc mỗi loại khẩu quyết có một lượt duy nhất nhưng xem ra lão vẫn còn có thể đọc tiếp nếu như thời gian vẫn còn.

Lão ngừng lời, đó là lúc Phong Viễn Quy đi đến phía bên tả lão. Lão hỏi :

- Đã đủ nửa khắc chưa?

Phong Viễn Quy dừng chân, ngẫu nhiên dừng phía bên tả lão. Và vừa đáp, Phong Viễn Quy vừa xuất kỳ bất ý điểm huyệt Định Thân của lão.

- Đủ nửa khắc rồi. Và văn sinh cũng không còn muốn nghe thêm gì nữa những loại khẩu quyết sở học tạp nhạp của lão.

Bị điểm huyệt, lão động tâm :

- Để giải độc, thực ra người không cần điểm huyệt. Có phải đến lượt lão phu bị người lừa?

Phong Viễn Quy điểm thêm vài huyệt đạo nữa của lão :

- Trên giang hồ có người nhờ am hiểu tuyệt kỹ Di Cung Bể Huyệt nên không ngại điểm huyệt nên văn sinh điểm thêm vài huyệt đạo này ắt hẳn đủ cho lão vô kể khả thi tự giải khai huyệt đạo?

Lão biến sắc :

- Người nghe khá nhiều khẩu quyết của lão phu, kỳ thực chẳng phải để sau này luyện, mà là qua đó để khám phá đường lối võ học của lão phu, dùng cách điểm huyệt này khiến lão phu thúc thủ? Vậy còn lời hứa người sẽ giải độc cho lão phu thì sao?

Ả Thạch Thảo bàng hoàng khi nghe tự miệng Phong Viễn Quy nói lời đáp lại lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân như thế này :

- Đừng nghĩ văn sinh là kẻ bội tín, như lão đã từng bội tín. Mà thật ra lão không hề trúng độc. Những hiện trạng đã được văn sinh nêu ra đó chỉ là phản ứng cấp thời cần phải có để nội thể lão tự hóa giải độc chất lơ ngấm vào. Có thể nói, lời này văn sinh giải thích là để thay thế việc văn sinh giúp lão giải độc. Và lời hứa của văn sinh kể như đã thực hiện xong, cũng như lão vừa thực hiện xong phần việc lão sau khi đã thương lượng. Rõ chứ?

Lão cảm thấy lo cho sinh mạng lão :

- Vậy người còn chế trụ huyệt đạo của lão phu làm gì?

Phong Viễn Quy ngồi xuống cạnh lão :

- Ân đền ân, oán báo oán. Không riêng gì lão, sau này sẽ còn nhiều nhân vật khác nữa ắt phải lưu tâm và ghi nhớ vào tận tâm khảm câu này. Là hễ ai gây bất lợi cho văn sinh một văn sinh sẽ đáp lại vạn phần nhiều hơn. Lão có thể nói lời vĩnh biệt sau cùng được rồi đó.

Lão kinh hoàng :

- Người định tâm giết lão phu thật sao? Đừng, hãy dung tha cho lão phu. Đáp lại, lão phu có điều bí ẩn này nhất định sẽ tiết lộ với người, liên quan đến công phu tâm pháp...

Nhưng tay của Phong Viễn Quy đã điểm vào huyệt lão :

- Vĩnh biệt! Võ lâm vắng bóng lão là giảm đi nhiều thật nhiều tai họa. Hừ!

Lão giật nảy người lên một cái và từ đó lão bất động hoàn toàn.

Thấy lão đã chết, ả Thạch Thảo kinh hoàng, nói không thành lời :

- Người đã thay đổi? Thay đổi quá nhiều. Người nhẫn tâm và và độc ác đến như thế thật sao?

Phong Viễn Quy nhật lại tay nải và đứng lên :

- Đừng quá kinh ngạc như thế, vì sau này sẽ còn nhiều điều nữa, không biết cô nương sẽ kinh ngạc đến đâu. Hừ!

Nhìn Phong Viễn Quy từ từ tiến lại gần, ả Thạch Thảo khiếp đảm tự lùi lại :

- Đừng lại gần ta. Phải chăng người đã động sát cơ, toan giết cả ta?

Nhưng Phong Viễn Quy đã dừng lại. Và điều duy nhất Phong Viễn Quy đang tiến hành là vừa nhật lại tảng thịt một lần nữa đã bị rơi trên đất bần, vừa nhật luôn ngọn trường tiên.

Và lúc Phong Viễn Quy vừa tìm chỗ ngồi xuống, từ phía xa bỗng có một bóng nhân ảnh thấp thoáng xuất hiện.

“Vút...”

Nhìn thấy nhân vật này, Phong Viễn Quy thoáng giật mình :

- Tiểu Hoa?

14. Bộc Lộ Thân Thủ Lộ Kế Mưu

Tiểu Hoa xuất hiện lần này trong y phục tụy dung dị nhưng không bần cũng không rách rưới và vá thành nhiều mảnh như có lần nàng xuất hiện trong thân phận đệ tử Cái bang. Nàng vẫn che kín nửa mặt, xạ đôi mắt lấp lánh thần quang nhìn Phong Viễn Quy :

- Sau này đừng bao giờ gọi ta như thế nữa. Nói đi, người quen thói gạt người, người và ta gặp nhau hai lần có phải là hai lần người cũng lừa dối ta?

Phong Viễn Quy ngơ ngác :

- Văn sinh gạt cô nương bao giờ? Hoàn toàn không hề có.

Tiểu Hoa cười khẩy :

- Bản lĩnh người thật sự rất cao minh. Cao đến độ người vẫn nghiêm nhiên bình thản với lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân vốn là cao nhân có võ học thượng thừa. Người bảo xem, phải mất bao nhiêu lâu thời gian để một người bình thường có thể đạt mức sở học như người lúc này? Mười năm hay phải mất nhiều hơn?

Phong Viễn Quy vỡ lẽ :

- Cô nương có ý bảo văn sinh mười hai năm trước, vào lần đầu gặp gỡ cô nương, văn sinh đã am hiểu võ học?

Tiểu Hoa nhún vai :

- Điều đó người tự am hiểu thì hơn. Ta chỉ nhận là đã để người lừa, khiến ta bây giờ hầu như thân phận đã bị lộ. Phải chi lần trước ta đừng quá bi lụy, đừng vì tình cố cựa mà ra tay cứu người thì hay biết mấy. Ta sẽ ghi mãi mối hận này.

Thấy Tiểu Hoa toan bỏ đi, Phong Viễn Quy vội kêu :

- Cô nương bắt ngờ xuất hiện, chỉ để oán trách và nghi ngờ văn sinh thế thôi?

Tiểu Hoa quát mắt :

- Thế người còn muốn gì nữa? Muốn giết ta ư? Rất tiếc, vào thời điểm này tuy ta chưa đủ bản lĩnh hạ thủ người nhưng người muốn lấy mạng ta cũng không dễ. Người có muốn thử không? Mời!

Phong Viễn Quy thở dài :

- Cô nương đã quá ngộ nhận rồi. Kỳ thực, văn sinh vẫn ước mong được cô nương xem là hảo bằng hữu, là thanh mai trúc mã thuở niên thiếu như Quái Diệt Ma Nương có lần gọi. Nhưng, tiếc thay...

Tiểu Hoa liếc nhìn ả Thạch Thảo :

- Tiếc thay bên người lúc này đã có hồng nhan tri kỷ chứ gì? Cũng tốt thôi, vì ta chưa bao giờ xem Tiểu Phong người là bằng hữu cố tri, càng không thể là thanh mai trúc mã, cáo biệt!

“Vút!”

Ả Thạch Thảo giận giữ nhìn theo bóng dáng khuất dần của Tiểu Hoa :

- “Thiên Mã Hành Không”? Chính là ả? Ả mấy phen vì muốn kiếm tìm người nên cố tình hí lộng ta. Sau này nếu có cơ hội ta sẽ cho ả ném mùi lợi hại. Hừ!

Phong Viễn Quy thì bần thần nhìn theo mãi, miệng lẩm bẩm :

- Nàng đã bị ngộ nhận? Nàng nào biết bấy lâu nay Tiểu Phong ta vẫn luôn nhớ và cảm kích nàng. Làm sao để nàng đừng ngộ nhận nữa đây?

- Nhớ? Vậy Phong ca không còn nhớ gì đến Trúc Quỳnh muội của Phong ca nữa sao?

“Vút...”

Tiểu Hoa vừa đi thì đến lượt La Trúc Quỳnh xuất hiệu.

Phong Viễn Quy kinh nghi, nhìn La Trúc Quỳnh :

- Quỳnh muội đến từ lúc nào?

La Trúc Quỳnh liếc nhìn ả Thạch Thảo :

- Bên cạnh thì có tri kỷ hồng nhan, một mỹ nhân vào loại trăm ngư lạc nhận, Phong ca lại vừa tiếc ngẩn tiếc ngơ vì phải chia tay quá sớm với một kỳ nữ khác. Phong ca còn tâm trí đâu để nhận biết Trúc Quỳnh này đến từ lúc nào.

Ả Thạch Thảo cũng lờm lờm nhìn lại La Trúc Quỳnh :

- Ả là ai? Sao với người, ả xưng muội gọi Phong ca nghe thân mật vậy?

Phong Viễn Quy toan đáp, chợt nghe La Trúc Quỳnh hừ lạt :

- Người yên tâm đi, yêu nữ Bất động. La Trúc Quỳnh này xưng hô như vậy đã là thói quen suốt mười hai năm qua, và hoàn toàn không có tà ý gì khác như có kẻ đã cố tình bịa chuyện.

Phong Viễn Quy cau mày, cảm nhận ý mai mỉa của La Trúc Quỳnh trong câu nói.

Phong Viễn Quy bảo :

- Bấy lâu nay ta vẫn lo cho muội. Nhưng gặp lại thế này dường như ý muội không vui?

La Trúc Quỳnh diện đối diện với Phong Viễn Quy và cất vấn :

- Phụng Diệp kinh đang được lưu truyền hầu như rộng khắp võ lâm, vì sao?

Phong Viễn Quy tươi dần nét mặt, vội tìm lời giải thích :

- Có nhiều tình huống đã xảy ra khiến ta không thể không tìm biện pháp thích ứng đối phó. Giả dụ như...

La Trúc Quỳnh cướp lời :

- Giả dụ như Phong ca ngoài mặt thì giả vờ không màng đến việc luyện công, luôn xử sự như kẻ không am hiểu võ công nhưng kỳ thực Phong ca vẫn ngấm ngấm khổ luyện, đúng không?

Thái độ của Trúc Quỳnh quá giống thái độ ngộ nhận vừa có ở Tiểu Hoa, Phong Viễn Quy nhăn nhó :

- Sao Quỳnh muội không chờ nghe ta giải thích tường tận? Chưa gì đã...

La Trúc Quỳnh xua tay :

- Phong ca bắt tất giải thích. Muội tìm đến Phong ca là có hai điều cần đề xuất.

Phong Viễn Du thở ra nhẩn nại :

- Di ngôn của lệnh đường ủy thác ta chăm sóc Quỳnh muội. Mọi đề xuất của muội, ta nguyện đáp ứng.

La Trúc Quỳnh đưa ra hai ngón tay và bây giờ xếp một ngón vào trong :

- Thứ nhất, Phụng Diệp kinh là sở học La gia, muội hy vọng đừng bao giờ Phong ca vận dụng đến.

Phong Viễn Quy ngơ ngác :

- Sao Quỳnh muội bỗng dưng có đề xuất này? Đừng quên, chính lệnh đường từng cho ta quyền lựa chọn, luyện hay không luyện.

La Trúc Quỳnh hất hàm :

- Phong ca đáp ứng hay không?

Phong Viễn Quy nhẩn nhục chịu đựng :

- Được ta đáp ứng.

Sắc mặt của La Trúc Quỳnh chợt đanh lại khi xếp ngón tay còn lại vào lòng bàn tay :

- Điều thứ hai là một câu hỏi. Phong ca có ý gì khi trâng tráo quả quyết với Bạch Thiếu Vân rằng Phong ca là hôn phu của muội đã được song thân muội chỉ phúc kết giao từ nhỏ?

Phong Viễn Quy giật nảy người :

- Ta không hề nói như thế.

La Trúc Quỳnh phẫn nộ :

- Đương nhiên đó không phải từng lời từng chữ do tự miệng Phong ca thốt ra, nhưng ý tứ của Phong ca thì vẫn vậy. Đã thế, Phong ca còn mặt dày mày dạn, nhận bừa với Bạch Thiếu Vân rằng Phong ca có được Phụng Diệp kinh vì đây là một phần hôn lễ đã được song thân muội giao trước cho Phong ca. Có chuyện như thế thật sao, Phong ca? Hay Phong ca do quen lừa người, bản tánh thì gian ngoa xảo quyết, tự Phong ca đã bịa ra chuyện này, chủ ý là cản trở không cho Bạch Thiếu Vân cơ hội một khi cảm nhận ngoài Phong ca đã có thêm Bạch Thiếu Vân quan tâm đến muội?

Đến lượt Phong Viễn Quy cũng phẫn nộ :

- Họ Bạch đâu? Ta muốn gặp y. Thử xem lần gặp gỡ trước là y đã gây bất lợi cho ta hay ta thật sự có những lời lẽ thô bỉ như Quỳnh muội vừa nói.

La Trúc Quỳnh cười lạt :

- Phong ca có gặp được Thiếu Vân huynh cũng vô ích. Muội biết rằng bản lãnh ca Phong ca dù cao minh, không còn che giấu như trước kia nữa, nhưng vị tất Phong ca đã là đối thủ của muội, so làm gì với Thiếu Vân huynh đã được muội chỉ điểm công phu Phụng Diệp.

Phong Viễn Quy lo ngại cho La Trúc Quỳnh :

- Quỳnh muội sao lại tùy tiện chỉ điểm công phu cho người?

La Trúc Quỳnh cười khanh khách :

- Khác với Phong ca vẫn luôn là ngoại nhân đối với La Trúc Quỳnh này, Thiếu Vân huynh đã là hôn phu danh chính ngôn thuận và là người của La gia. Tại sao ta không chỉ điểm công phu Phụng Diệp cho hôn phu?

Phong Viễn Quy thêm lo ngại, nhất là khi La Trúc Quỳnh vừa bất ngờ thay đổi lối xưng hô.

- Cả hai đã là phu thê? Y đã lừa và chiếm hữu trình tiết muội?

La Trúc Quỳnh bật lao đến :

- Không được hồ đồ. Ta không phải phường mèo mả gà đồng. Tội thất ngôn của ngươi đáng bị xử phạt. Đờ!
“Ồ...”

Không thể ngờ La Trúc Quỳnh ra tay và Phong Viễn Quy càng bất ngờ hơn khi bị nàng xuất kỳ bất ý vận dụng chiêu “Phụng Diệp Lạc Dực”, tuyệt kỹ Phong Diệp Kinh để hạ thủ.

“Ầm!”

Phong Viễn Quy tránh không kịp đành bị hơn một nửa chiêu công của La Trúc Quỳnh quất vào làm cho hai khốe miệng rỉ máu.

La Trúc Quỳnh đặc ý, đe dọa Phong Viễn Quy :

- Nhớ đây, đừng bao giờ nghĩ Bạch Thiếu Vân luôn dùng những thủ đoạn như ngươi. Lần này ta tạm lưu mạng ngươi lại đây mai hậu chớ để ta bắt gặp ngươi và Phụng Diệp kinh lại có liên quan. Bằng không, đừng trách ta không kể gì công lao ngươi đã bảy năm hoạn dưỡng. Ta thừa tuyệt tình để lấy mạng ngươi. Hừ!

Dứt lời, La Trúc Quỳnh quay lưng đi thẳng, nàng còn tìm dịp trút hận bằng cách quật thêm một kinh làm cho tảng thịt duy nhất do dự tay Phong Viễn Quy nướng bị bay đi một đỗi xa.

Chờ nàng đi khuất, ả Thạch Thảo tiến lại gần Phong Viễn Quy :

- Ngươi quá khinh suất hay đã nhân nhượng do ả là muội muội ngươi?

Phong Viễn Quy bước tránh qua một bên không những không đáp mà còn loay hoay tìm chỗ đào cho lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân một huyết mộ.

Lúc đào xong, khi Phong Viễn Quy toan đặt thi thể lão xuống lòng mộ thì chợt thấy Thạch Thảo vì không có việc gì làm nên đã tự ý di chuyển và đang khom người định nhặt lại tảng thịt.

Phong Viễn Quy thất kinh kêu lên :

- Đừng chạm vào. Tảng thịt đó có độc! Đừng...

Quá may, ả Thạch Thảo ngừng tay kịp lúc. Ắ đứng lên, quay mặt lại, ngơ ngác nhìn Phong Viễn Quy cũng đang vội vã chạy đến :

- Ngươi muốn nói chính ả Trúc Quỳnh đã hạ độc lúc tung kinh đánh vào tảng thịt?

Phong Viễn Quy chộp vào tảng thịt chạy ngược trở lại và ném vào mộ huyết cùng với thi thể lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân.

Ắ cũng hối hả chạy theo :

- Sao ngươi không đáp? Hay ngươi sợ ta lấy đó làm thù, sau này sẽ tìm và sát hại ả muội muội của ngươi?

Phong Viễn Quy thở ra :

- Độc là văn sinh dùng trường tiên tẩm vào, chủ ý là đối phó lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân. Không liên quan gì đến La Trúc Quỳnh.

Ắ hoài nghi :

- Ngươi tẩm độc từ lúc nào? Ngay khi lão ác ma này xuất hiện, ta luôn chú tâm quan sát cả hai, nào thấy ngươi có hành vi gì gọi là tẩm độc vào tảng thịt?

Phong Viễn Quy chậm rãi dùng đất đá lấp kín lòng mộ :

- Văn sinh tẩm độc từ trước, lúc những nhân vật Cái bang chưa xuất hiện. Cô nương không nhìn thấy cũng phải.

Ắ giật mình :

- Nghĩa là ngươi đã biết từ trước, thế nào lão ác ma cũng xuất hiện? Dựa vào đâu chứ?

Phong Viễn Quy cuối cùng cũng đáp xong nắm mộ. Vừa thở phào, Phong Viễn Quy vừa mệt mỏi ngồi xuống :

- Văn sinh đã nói, tất cả đều là chân kinh thật. Vì thế, theo suy luận của văn sinh, do giới giang hồ luôn xem chân kinh bí kíp quý hơn sinh mạng, thế nào Cổ Lâm viện và nhất là lệnh sư cũng tìm ra đủ cách để thoát sự truy đuổi của lão ác ma. Vậy nếu theo đó mà suy tiếp văn sinh tin chắc rồi cũng có lúc lão tự ý tìm đến văn sinh. Tất cả chỉ có thể thôi.

Ả động tâm :

- Vậy là người tìm mọi cách để giết lão, chỉ vì mỗi một lần lão đã dám phỉnh lừa người?

Phong Viễn Quy bĩu môi :

- Cô nương lại cho văn sinh là người độc ác? Cũng không sao. Có như thế sau này mới biết, mạo phạm ai thì cứ mạo phạm, đừng bao giờ phạm đến Tiểu Phong này, chỉ chuốc thảm họa mà thôi.

Ả sinh nghi :

- Người muốn ám chỉ ta thẳng? Có phải thính vì thế, lúc này người cố tình đưa tảng thịt về phía ta, lại còn hỏi ta muốn ăn không. Người đã có ý giết ta?

Phong Viễn Quy phì cười, mở tay nải ra, cố ý cho ả thấy một tảng thịt khác cũng đã nướng chín và được gói gói cẩn thận bằng nhiều mảnh hoa tiên xếp chồng thau :

- Đó là lúc văn sinh phát hiện có lão ma đang lén đến gần. Và văn sinh hỏi cho có hỏi, vì biết đó là thức ăn đã dính đất bẩn, vị tất cô nương chịu ăn cho. Hành vi đó của văn sinh là dành cho lão ma.

Ả rùng mình :

- Vậy là người lầm rồi. Lúc này chỉ suýt nữa ta đã ăn. Đang lúc đói, quá đói thức ăn dù có bẩn ta cũng chẳng dám chê. May là lão ma đã xuất hiện chớp mắt tảng thịt đáng lẽ thuộc phần ta.

Phong Viễn Quy đưa cả tay nải :

- Tay văn sinh có lẽ vẫn còn bị chất độc bám vào. Cô nương có thể tùy tiện ăn, văn sinh chỉ xin phần còn thừa lại.

Ả lấy tảng thịt ra, ngần ngại một lúc mới xé mảnh thịt thành hai phần, một to một nhỏ.

Ả chỉ nhận phần nhỏ, vừa ăn vừa hỏi :

- Người thấy lão ta đã cầm tảng thịt nhưng không có dấu hiệu trúng độc, sau đó sao người dám lừa lão, bảo là lão đã trúng độc?

Phong Viễn Quy bắt đầu ăn phần thức ăn của mình :

- Kế thứ nhất bất thành, văn sinh phát hiện hoặc giả lão sẽ bị trúng độc nếu để chất độc thấm ngay vào máu huyết, đành mạo hiểm dụng luôn kế thứ hai. Khi dụng lực khó thể thắng thì tội gì không dụng mưu, đỡ hao phí sức lực.

Ả cau mày :

- Dụng mưu như người quả là mạo hiểm. Trong khi đó, theo ta nhận định, dường như người thừa bản lãnh đã bại lão. Hay ta đã nhận định sai?

Phong Viễn Quy đã ăn xong, hươ tay cười :

- Cô nương nhận định như vậy là quá đề cao văn sinh. Thử hỏi một người chỉ mới luyện võ chưa đầy nửa năm như văn sinh, liệu đắc thành bao nhiêu bản lãnh chứ? Cô nương không thấy La Trúc Quỳnh chỉ mới một kích là lập tức đã bại văn sinh đấy sao? Văn sinh không có bản lãnh cao minh như cô nương nghĩ đâu. Ha Ha...

Tràng cười của Phong Viễn Quy bỗng được tiếp nối bằng một giọng cười khác, vang từ xa vang đến :

- Người biết tự lượng sức như vậy kể cũng hay. Và quả thật ta quá phòng xa nên lúc này cảm thấy áy náy. Phải chi ta đừng kích nộ Trúc Quỳnh, để lúc này, sau khi tìm gặp người và quay về nàng bỗng đâm ra nghi ngờ ta, bảo rằng người có ý cùng ta ra mặt đối chất. Đường như người còn sống ngày nào thì Bạch Thiếu Vân ta còn chưa yên tâm ngày ấy thì phải. Ha Ha...

“Vút!”

Bạch Thiếu Vân xuất hiện nếu có làm Phong Viễn Quy phần nào bị bất ngờ thì lại khiến cho ả Thạch Thảo giật dữ. Ắt nhật lấy Kim Hoa Xà Trường Tiên :

- Côn Luân phải có bao nhiêu tuyệt kỹ thượng thừa khiến người cao ngạo dám xuất hiện trước mặt ta? Mau rút đi thì hơn.

Bạch Thiếu Vân vẫn cười và hầu như không cố ý giữ khoảng cách tối thiểu là ngoài hai trượng so với chỗ y vừa dừng chân và nơi Phong Viễn Quy đang cùng ả Thạch Thảo đứng lên.

Y bảo :

- Tam tiên Bất động cũng vị tất có nhiều tuyệt kỹ hơn bốn phái Côn Luân, huống hồ cô nương phần thì nguyên khí chưa hồi phục, phần thì đang bị chính Tam tiên Bất động phát lệnh truy nã. Bạch mỗ khuyên cô nương đừng vội vàng khua môi múa mép. Bởi Bạch mỗ không phải lúc nào cũng thương hoa tiếc ngọc đâu. Ha Ha...

Ả Thạch Thảo biến sắc :

- Người đến đã lâu? Vì thế người mới biết nguyên khí ta chưa phục hồi?

Đoạn ả bữu môi khinh khỉnh :

- Thảo nào người tuy chỉ có một mình lại to gan lớn mật, dám đường đột xuất hiện và buông lời cao ngạo. Hóa ra đã biết ta đang cảnh lực bất tòng tâm. Người có đởm lược và khí phách của nam nhi đại trượng phu thật đấy. Hừ.

Bạch Thiếu Vân vẫn căng căng nét mặt, trắng tráo nhìn Phong Viễn Quy :

- Ta và Trúc Quỳnh đã cùng nhau minh sơn thệ hải, chỉ chờ ngày gia sư ấn định là sẽ thành thân báỉ đường. Người nghĩ ta có yên tâm để nàng đi một mình, nhất là đi gặp người, kẻ có thể tố giác ta có lần vì muốn chiếm hữu Phụng Diệp kinh nên suýt giết người không? Và đường nhiên nàng đi đến đâu ta âm thầm bám theo đến đó. Ta lưu lại khá lâu đủ để nghe ngóng và đoán biết từng thủ đoạn người đã dùng để sát hại lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân. Hóa ra người chỉ nhờ dùng mưu mà thắng, không hề có bản lĩnh cao minh như gần đây ta có ý ghi ngờ, người có còn gì để nói nữa không?

Phong Viễn Quy chợt bảo ả Thạch Thảo :

- Mau đưa trường tiên cho vãn sinh. Họ Bạch kia như phen này quyết lấy mạng vãn sinh thật rồi.

Nhưng ả Thạch Thảo chưa kịp thực hiện theo lời Phong Viễn Quy, Bạch Thiếu Vân đã bất ngờ vẩy xạ một loạt kình cách không, nhắm vào ả Thạch Thảo :

- Tiện tỳ người nếu muốn toàn mạng tránh mau. Kẻo lại trách Bạch Thiếu Vân ta hạ thủ bất lưu tình.

“Ào...”

Ả Thạch Thảo vội thôi lùi miệng thì kêu lên giật dữ :

- Phách Không chưởng, Côn Luân phái? Sau này nếu còn cơ hội ta sẽ đích thân lĩnh giáo tuyệt học này của người. Ôi chào...

Nơi này toàn loạn thạch, ả Thạch Thảo phần vì vội lùi, phần vì chân nguyên nội lực chưa khôi phục nên chân đi không đủ vững. Ắt bật kêu vì vô tình vấp vào đá và khuy ngã xuống.

Phong Viễn Quy lo ngại toan chạy đến đỡ ả, Bạch Thiếu Vân đã bất ngờ lướt nhanh đến, vừa ngăn chặn Phong Viễn Quy vừa chộp vào ả Thạch Thảo. Y còn quát Viễn Quy :

- Không được manh động. Trừ phi người muốn ta kết liễu sinh mạng người ngay lập tức. Lùi lại mau.

Phong Viễn Quy đành lùi lại :

- Chính ta cũng muốn khuyên người dừng manh động. Vì cứ thử hỏi như thế này là rõ, giả như Trúc Quỳnh cũng bám theo như người vẫn bám theo Trúc Quỳnh, nhờ nàng nghe mọi lời vừa rồi người đã nói thì sao đây?

Họ Bạch phá lên cười :

- Người chọn sai đối tượng để vận dụng cơ mưu rồi. Thứ nhất, vì ta biết chắc Trúc Quỳnh không thể nghe nên ta mới dám oang oang thố lộ. Thứ hai, do người quen dùng kế, đó là điều ta vừa biết, nên kế này của người kể như vô dụng đối với ta. Ha ha...

Phong Viễn Quy nghiêm mặt :

- Người có ý gì khi bảo Trúc Quỳnh không thể nghe?

Họ Bạch càng đắc ý nhiều hơn :

- Vì lúc này nàng đã ở cách đây ba mươi dặm. Cũng là vào một trấn thành để mặc tình sấm sang mọi thứ y phục nàng thích. Do người để nàng quá thiếu thốn nên mới sinh ra những ý thích như thế. Để người tin là nàng không thể nào có mặt ở đây, ta có cách này minh chứng. Xem đây. Ha... Ha...

Họ Bạch vừa cười vừa sầm sỡ vuốt ve, ve vuốt khắp mặt ả Thạch Thảo. Và y càng khiến Phong Viễn Quy thêm gai mắt khi y bắt đầu chuyển dần bàn tay như bản của y xuống đến thân ả Thạch Thảo.

Phong Viễn Quy chợt háng giọng :

- Người là đệ tử danh môn chánh phái, thói phong lưu và trắng hoa của người dường như chưa bị ai phát hiện trừng trị?

Y cười :

- Tiền dâm hậu sát Bạch mỗ đã từng trải qua năm bảy lượt phong lưu và lần nào cũng khéo léo che đậy, giết mọi nhân chứng nếu có. Ai phát hiện và trừng trị được ta nào. Ha Ha...

Bàn tay y sắp chạm vào huyệt Nhũ Phong của ả Thạch Thảo.

Không thấy La Trúc Quỳnh xuất hiện, có nghĩa là Bạch Thiếu Vân đã không hành sự thì thôi, đã hành sự thì luôn chu đáo, kín kẽ.

Phong Viễn Quy bỗng bật một ngón tay :

- Nhưng lần này đã có ta. Xem đây!

“Vù...”

Có một tia chỉ kình bỗng xạ ra từ ngón tay vừa khê bật của Phong Viễn Quy.

Bạch Thiếu Vân kinh hoảng nhảy lùi.

Ả Thạch Thảo được dịp mở miệng, vọt kêu.

- Lôi Công chỉ? Sao người cũng am hiểu tuyệt học này, do Hắc Ưng Nương Nương chỉ truyền thụ riêng cho ta?

Phong Viễn Quy không một lời đáp lại câu nghi vấn của ả. Phong Viễn Quy đang dùng khinh thân pháp kỳ ảo, hóa thành một bóng mờ bám sát theo Bạch Thiếu Vân. Có tiếng Phong Viễn Quy phát thoại bằng giọng đều đều, khó thể đoán Phong Viễn Quy đang trong tâm trạng thế nào.

- Hãy vận dụng mọi kỹ năng sở học đi, Bạch Thiếu Vân. Vì lần này là lần cuối cùng của người vậy!

Bạch Thiếu Vân dần tái mặt cứ lo loay hoay mong phát hiện phương vị thật lúc này của Phong Viễn Quy :

- Người... người làm sao có được thân thủ này? Là do Phụng Diệp kinh ư?

“Vút...”

Phong Viễn Quy xuất hiện trước mặt Bạch Thiếu Vân :

- Trúc Quỳnh đã ngăn cấm, không cho ta dùng công phu Phụng Diệp. Người đang muốn tìm phương vị của ta? Vậy để dễ cho người, ta đã xuất hiện minh bạch đây này. Xuất thủ đi và đừng bỏ lỡ cơ hội. Hừ.

Họ Bạch lập tức phát kinh :

- Đương nhiên ta không khi nào bỏ lỡ. Đờ?

“Ào...”

Phong Viễn Quy gật gù :

- Đúng là chưởng Phách Không. Chỉ tiếc hỏa hầu hầy còn kém. Lui mau!

Phong Viễn Quy hất tay, quạt một kinh làm họ Bạch loạng choạng lùi.

“Bùng...”

Phong Viễn Quy ung dung lướt đến :

- Công phu Phụng Diệp đâu? Còn không mau thi triển! Đờ!

“Vù...”

Bạch Thiếu Vân tung ngay một chưởng :

- Đờ!

“Ầm!”

Tiếng chấn kinh vừa vang lên, Bạch Thiếu Vân liền nương theo chấn kinh tháo chạy.

“Vút!”

Nhưng y chưa lường hết bản lĩnh của Phong Viễn Quy, do đó y hoàn toàn thất sắc khi thấy rằng dù y đã bỏ chạy từ trước nhưng xuất hiện trước mặt y lúc này lại vẫn là Phong Viễn Quy.

Phong Viễn Quy cười lạnh :

- So về tâm cơ, người cũng kém. Hay là người tự sát, khỏi phải phí thời gian của ta?

Y phẫn nộ tung nhiều loạt kinh cùng một lúc :

- Đừng đắc ý vội. Người chưa đủ tư cách nói với ta câu đó. Hãy nạp mạng cho ta.

“Vù... Vù...”

Phong Viễn Quy chột sa sầm nét mặt :

- Người muốn rõ bản lĩnh của ta chứ gì? Thì xem đây!

Phong Viễn Quy ra chiêu thật thần tốc. Những tiếng chạm kinh nối tiếp nhau vang ra.

Và mỗi lần có tiếng chạm kinh là mỗi lần Bạch Thiếu Vân bị lão đảo bước lùi.

Phong Viễn Quy chỉ ngừng tay khi thấy y đã bị bức lùi hầu như trở lại nguyên vị lúc đầu.

Phong Viễn Quy nhìn y lúc này thật là thảm hại và bảo :

- Hãy nói lời vĩnh biệt, nếu người thật sự còn có người quan tâm để vĩnh biệt.

Y chấn động khắp người, nhìn và không tin người vừa lên tiếng bảo y nói lời vĩnh biệt lại chính là Phong Viễn Quy. Y vừa thở hào hển vừa nài nỉ :

- Đệ đệ biết tội rồi. Xin Phong ca, Phong ca hãy vì Trúc Quỳnh, tha cho đệ lần này.

Viễn Quy cười lạt :

- Tại sao ta phải vì Trúc Quỳnh?

Y có phần hy vọng :

- Vì nàng và đệ không bao lâu nữa sẽ thành thân. Đệ sẽ thật sự trở thành đệ đệ của Phong ca, là muội phu của Phong ca.

Viễn Quy bĩu môi :

- Người quen thói phong lưu. Tội người mê hoặc Trúc Quỳnh...

Y sợ hãi, vội phân minh :

- Đệ yêu nàng thật lòng. Đệ chưa hề mạo phạm gì đến nàng. Thói phong lưu của đệ nào dám để nàng biết.

Viễn Quy lắc đầu :

- Người phải chết. Vì sau lần người hành hạ và cố tình hạ thủ ta, đó là lần đầu tiên ta nảy sinh ý niệm chỉ muốn giết người, nhất là giết những kẻ nào dám mạo phạm đến ta.

Y kêu thất thanh, như ngỡ sắp bị Phong Viễn Quy giết đến nơi :

- Phong ca không thể giết đệ. Vì một khi đệ chẳng còn, không chỉ Trúc Quỳnh mà toàn thể phải Côn Luân sẽ đi tìm đệ. Khi đó...

Viễn Quy cúi lệnh, ngắt lời y :

- Cả phái Côn Luân của người cùng đi tìm thì đã sao? Chính ta cũng đang muốn tìm đến tận cửa Côn Luân phái đây.

Y xua tay loạn xạ.

- Ý đệ không phải thế. Mà là Trúc Quỳnh sẽ lâm họa nếu bản thân đệ từ giã cõi đời này.

Viễn Quy kinh nghi :

- Tại sao?

Y lại thấy tia hy vọng :

- Vì Phụng Diệp kinh. Bấy lâu nay gia sư vẫn để yên cho nàng vì biết rằng nàng đã trao truyền toàn bộ Phụng Diệp kinh cho đệ. Một khi đệ hoàn toàn thất tung, ắt gia sư sẽ tìm đủ cách để buộc nàng giao Phụng Diệp kinh ra. Khi đó...

Viễn Quy phá cười :

- Ngờ thế nào. Chứ nếu như người nói thì vào ngày gần đây nhất chính ta sẽ tuần tự gửi đến cho mỗi phái một quyển Phụng Diệp kinh, sự phụ người cũng sẽ có, lão cần gì miễn cưỡng Trúc Quỳnh? Người còn gì để nói nữa không. Ha Ha...

Y tuyệt vọng và sinh liêu. Y bật tung một chiêu tối hậu :

- Ta còn một lời như thế này đây. Đỡ!

“Vù...”

Phong Viễn Quy nhanh tay hơn, bắt ngờ điểm vào tử huyệt của y.

“Hự!”

Y khựng lại và bất động. Cánh tay đang liêu lĩnh phát kinh của y cũng khựng lại, không thể tiếp tục thực hiện hành vi cuối cùng theo ý định được nữa. Tiếp đó, vẫn đứng trước mặt y, như cả hai nguyên là hảo bằng hữu, Viễn Quy khê đẩy vào người y một cái, làm thi thể y ngã vật ra phía sau :

- Vĩnh biệt.

“Huỵch!”

Ả Thanh Thảo chấn động thật sự :

- Mặc cho y đã van xin, người không chút động lòng thật sao?

Phong Viễn Quy lại đào một mộ huyệt khác.

- Nhân với kẻ thù là bất nhân với chính bản thân. Ai bảo y tự mua thù chuốc oán vào thân? Nào phải văn sinh háo sát, gặp ai cũng muốn lấy mạng? Mà này, cô nương từng đẩy văn sinh xuống một vực thẳm, chứng tỏ cô nương nếu cần thì vẫn sát nhân hại mạng không hề thương xót, sao lần này lại đề cập đến lòng từ tâm? Là cô nương đang thay tâm đổi tính hay tự bản thân cô nương kỳ thực vẫn tồn tại những mâu thuẫn như thế này?

Ả thoáng sững người, sau đó vừa ngồi xuống theo tư thế tọa công vừa gật gù lẩm bẩm, nửa như nói với chính mình, nửa cố tình nói cho Phong Viễn Quy nghe :

- Ân đền oán trả, đây là chuyện thường tình. Giết lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân vì lão đã từng dùng độc mưu, vờ xưng sư gọi đồ nhưng kỳ thực chỉ để cưỡng đoạt chân nguyên nội lực. Nguyên nhân này nghe ra cũng đáng. Nhưng hạ thủ Bạch Thiếu Vân chỉ vì đã từng bị y hành hạ, vu khống, nguyên nhân này dường như không hợp lý.

Phong Viễn Quy bắt đầu đặt thi thể Bạch Thiếu Vân vào lòng mộ :

- Cô nương bắt tất hao phí tâm cơ tìm hiểu nguyên nhân. Văn sinh đã minh định rõ chủ trương lập trường, ai phạm đến văn sinh một ắt phải nhận sự đáp trả đến vạn phần nhiều hơn. Và thật tâm mà nói, văn sinh giết y mà lòng thanh thản lạ. Văn sinh nói thế này cô nương tất hiểu. Là ngay lần đầu gặp y đối với văn sinh là người chưa từng am hiểu võ công, y chỉ vì chân kệnh Phụng Diệp mà thân nhiên dùng ngón tay vừa chọc vừa ngoáy vào một vết thương trên người văn sinh. Cô nương nói đi, kẻ có tâm địa độc ác như y liệu có đáng sống hay không?

Ả đang muốn tọa công để khôi phục nguyên trạng, lời của Phong Viễn Quy làm ả phải tạm ngừng chuyện đó lại. Ả bĩu môi, xạ mắt nhìn Phong Viễn Quy bằng ánh mắt như muốn soi thấu tâm can Viễn Quy :

- Người đang tự biện bạch cho hành vi của người, đừng tưởng ta không biết nguyên nhân thật sự khiến người hạ thủ.

Ả có một thoáng dừng lời vì thấy Phong Viễn Quy chợt khom người cúi xuống với tay đưa ra như đang nhặt vật gì đó Phong Viễn Quy vừa tình cờ phát hiện dưới lòng mộ. Nhưng đến khi Phong Viễn Quy đứng thẳng trở lại vì ả thấy Phong Viễn Quy vẫn bình thản hất đất xuống mộ, tiếp tục an táng cho Bạch Thiếu Vân xấu số, tịnh không một lời nói hoặc cử chỉ nào cho biết Phong Viễn Quy đã phát hiện vật gì dưới lòng mộ, ả lại tiếp lời :

- Người không hỏi ta đã đoán biết nguyên nhân nào người giết Bạch Thiếu Vân ư? Đừng quá tự phụ, ngộ chỉ có mình người là thông tuệ, kẻ khác thì không. Kỳ thực ta đã đoán người giết họ Bạch chỉ là vì La Trúc Quỳnh.

Phong Viễn Quy dù đang đắp mộ cho họ Bạch vẫn bất ngờ dừng tay, trừng mắt nhìn ả Thạch Thảo. Nhưng thay vì Phong Viễn Quy phải lên tiếng nói lên điều gì đó thì thật là quái lạ Phong Viễn Quy thở ra rồi lại quay trở lại với công việc đang đắp mộ hãy còn dang dở.

Ả đắc ý nói tiếp :

- Họ Bạch là kẻ có tâm địa độc ác, lại có lăm thủ đoạn. Nếu là ta, ta cũng giết y, để tránh những bất lợi sau này, một khi ta có người thân trước sau gì cũng bị dấn vể nguy quân tử của y mê hoặc. Người luôn luôn quan tâm đến Trúc Quỳnh, dĩ nhiên người không hề muốn mọi người rơi vào tay một kẻ vừa bại hoại vừa chẳng ra gì như Bạch Thiếu Vân. Ta đoán đúng chứ?

Phong Viễn Quy đã đắp xong nắm mộ thứ hai, và lúc này là lúc ngừng tay để ngấm nhìn hai nắm mộ vừa vùi lấp vĩnh viễn hai nhân vật đầu tiên bị Phong Viễn Quy dùng mưu hoặc nhờ công phu tuyệt học khu xử. Phong Viễn Quy chỉ lầu bầu, ném cho ả Thạch Thảo một câu :

- Cô nương thật sự không cảm thấy đã đến lúc cần tọa công để tự khôi phục chân nguyên ư?

Ả bật ra tiếng xì thật dài từ môi miệng đang cong cớn của chính ả :

- Người lo ngại vì phát hiện ta đã đọc thấu suốt tâm can người chứ gì? Yên tâm đi, chờ khi khôi phục nguyên trạng ta sẽ ly khai người, tránh cho người khó bề giải thích với ả Quỳnh muội và ả Tiểu Hoa, rằng tại sao lúc nào bên cạnh người cũng có một nữ nhân như ta, khiến ai cũng nghĩ ta là hồng nhan tri kỷ của người. Hừ!

Phong Viễn Quy nhìn ả và cười lạt :

- Thế không phải cô nương hết muốn lắng nghe bảm theo văn sinh vì phát hiện văn sinh đã có bản lĩnh thật sự, khiến cô nương dù đa mưu túc kế cũng không còn cơ hội hạ thủ văn sinh như lòng dạ cô nương vẫn luôn nghĩ đến?

Ả chợt có phản ứng gay gắt :

- Ai thêm lắng nghe bảm theo người? Mà dù có muốn bảm theo thì đã sao? Đúng vậy, ta muốn bảm theo là để tìm cơ hội hạ thủ người đó. Chứ không như người lúc nào người cũng lo đến Trúc Quỳnh, người lo đến độ sẵn sàng nghĩ thiên phương bách kế để cứu nguy cho ả. Và đối lại là người vẫn bị Trúc Quỳnh xua đuổi, hắt hủi. Người mới là thứ nam nhân chẳng ra gì.

Phong Viễn Quy tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi :

- Nàng là hảo muội muội của văn sinh, di ngôn của thân mẫu nàng còn ủy thác văn sinh chăm sóc nàng. Mặc cho Trúc Quỳnh đối xử thế nào với văn sinh, đến tận lúc này văn sinh vẫn còn áy náy vì chưa tận tâm tận lực lắm để lo cho nàng.

Ả hậm hực nói kháy :

- Phải rồi người chưa tận tâm tận lực lắm. Bất quá người chỉ sẵn sàng liều mạng, dám ghi ghi chép chép cho thật nhiều Phụng Diệp chân kinh, sau thì gặp bất luận ai hoặc bất kỳ môn phái nào cũng sẵn sàng dâng hai tay cho họ mỗi người một quyển chân kinh. Thế người nghĩ ta không tự đoán ra người hành động như thế là có ẩn ý gì ư? Ta biết quá đi chứ. Đây là người lo sợ cho Trúc Quỳnh, sợ ả gặp bất lợi nếu nhờ ai ai cũng biết ngoài người ra vẫn còn có ả am hiểu Phụng Diệp kinh. Thà người giao cho họ mỗi người một quyển, một khi họ đã đắc thủ chân kinh rồi, họ còn hao phí tâm cơ làm gì nữa cho việc tìm, bắt giữ và gây bất lợi cho Quỳnh muội của người? Đúng không?

Phong Viễn Quy cau mày nhìn ả toan nói gì đó. Nhưng rồi kịp nghĩ lại.

Phong Viễn Quy chỉ thở dài :

- Cô nương cũng thông tuệ lắm. Đúng rồi, văn sinh đành thừa nhận, được chưa? Nếu đã hài lòng, phiền cô nương mau mau ngồi yên và tự lo tọa công cho. Đưa Phật thì đưa đến tận Tây Thiên, văn sinh đành chờ đến lúc cô nương tọa công xong sẽ nói lời cáo biệt. Được chứ?

Ả giận dữ :

- Ta không dám phiền người nữa. Người muốn đi cứ đi. Ta biết tự lo liệu. Hừ!

Và ả nhắm tịt hai mắt lại, ngồi yên, như muốn cho Phong Viễn Quy biết ả đang quyết làm theo lời ả, có thể tự tọa công lo khôi phục chân nguyên, bất cần Phong Viễn Quy vẫn còn đó hoặc muốn đi đâu thì cứ tùy tiện. ả bất cần.

Nhưng để tọa công, điều tiên quyết cần phải có là tâm bình khí hòa. ả đang tâm trạng khó chịu đâu dễ gì tọa công. ả chợt len lén mở mắt. Không thấy Phong Viễn Quy đâu, ả lại len lén quay đầu tìm khắp nơi.

Phong Viễn Quy đã đi thật rồi. ả hậm hực, toan đứng lên, nhưng kịp nghĩ lại, chủ yếu là lo nghĩ cho bản thân, ả thở dài thất vọng và đành ngồi yên tọa công lần này là ả tọa công thật.

Và ả nào biết ở cách chỗ ả ba trượng, nép sau một gộp đá lớn, Phong Viễn Quy đang âm thầm giám sát ả. Và Phong Viễn Quy cũng thở dài, thở nhẹ nhẹ thôi, khi thấy ả cuối cùng cũng chuyên tâm chuyên chú cho việc tọa công. Phong Viễn Quy cũng nhân đó ngồi im và lo nhắm mắt dưỡng thần.

Được một lúc, Phong Viễn Quy vụt mở to hai mắt.

Và đúng như cảm giác vừa mách bảo, ở cách Phong Viễn Quy độ ba trượng không hiểu đã xuất hiện từ lúc nào một phụ nhân có dáng vẻ bên ngoài và thần thái phong tư siêu thoát như một Tiên nương vừa hạ phàm.

Phong Viễn Quy từ từ đứng lên, mắt vẫn nhìn Tiên nương. Nhưng qua khóe mắt, Phong Viễn Quy chợt yên tâm vì phát hiện ả Thạch Thảo vẫn còn đó, ả đang tọa công đến giai đoạn xuất thần. Chưa có ai xuất hiện cố tình gây kinh động cho ả. May mà Phong Viễn Quy vẫn chưa vì khinh suất để không làm tròn lời đã hứa với ả. ả vẫn an toàn, tốt rồi.

Phong Viễn Quy với tâm trạng nhẹ nhõm chợt mấp máy môi toan hỏi vị Tiên nương kia là ai. Bỗng có chuỗi thanh âm vừa ôn nhu vừa thánh thót róc vào tai Phong Viễn Quy, như sau :

- Người đang lo cho ả? Yên tâm đi, hài tử. Ta xuất hiện là có mấy điều cần hỏi người. ả không phải là đối tượng cho ta xuống tay. Huống hồ mục đích ta tới đây là tạo hòa khí. Miễn hài tử đừng khích nộ ta, đừng tỏ ra ương bướng với ta, hãy tin ta, hài tử, chúng ta sẽ mãi mãi giữ hòa khí. Thế nào?

Phong Viễn Quy lại liếc nhìn về phía ả Thạch Thảo. ả vẫn ngồi im, cho biết lời phát thoại vừa rồi của Tiên nương như không hề lọt vào tai ả. Và điều này làm Phong Viễn Quy rùng mình phần động tự bắt mình phải lên tiếng hỏi Tiên nương :

- Công phu phát thoại của tôn giá...

- Suyt!

Chuỗi thanh âm ôn nhu lại róc vào tai Phong Viễn Quy, như thế này :

- Người không thể vận dụng bí thuật Truyền Âm Nhập Mật sao? Đừng gây linh động đến ả, cũng chẳng tốt cho hài tử lắm đâu. Hay là để ta tặng cho người một món quà diện kiến? Ta sẽ chỉ điểm hài tử cách vận dụng bí thuật Truyền Âm Nhập Mật?

Phong Viễn Quy chợt vòng tay thi lễ :

- Vô công bắt thụ lộc. Đa tạ tôn giá có hảo ý, nhưng vì không dám nhận văn sinh đành tâm linh và cảm kích thịnh tình này. Tôn giá bảo có vài điều cần hỏi? Xin cứ chỉ giáo!

Hoa dung siêu phàm thoát tục của Tiên nương chợt có một thoáng bị phủ qua một sắc hồng. Nhưng chỉ chớp mắt sau, khi Tiên nương đã lấy được sắc diện bình thường, chợt chếp miệng :

- Người không ngại kinh động cho ả thì ta cũng không việc gì phải lo ngại. Có phải thế không?

Phong Viễn Quy nghiêm mặt :

- Do tôn giá đến trong hòa khí, việc động thủ ắt khó thể xảy ra. Dường như tôn giá lo xa khi ngại những lời đàm đạo có thể gây kinh động cho bất kỳ ai? Hoặc nói đúng hơn dường như tôn giá không muốn bất kỳ ai nghe những gì tôn giá đang định hỏi văn sinh?

Tiên nương chợt gật gù :

- Thông tuệ. Người quá thông tuệ. Ta thấy mừng vì nhận ra rằng ta đến gặp người thế này là đúng lúc. Không quá sớm và càng không quá muộn để tránh mọi phiền toái về sau. Nói đi, người thật sự bắt đầu luyện công từ khi nào? Chỉ độ nửa năm gần đây hay kỳ thực đã ngoài hai mươi năm có lẽ?

Phong Viễn Quy giật mình :

- Vì sao tôn giá quan tâm đến điều đó? Và dựa vào đâu tôn giá nghĩ rằng văn sinh phải có bốn phận đáp lời?

Tiên nương bỗng vẩy nhẹ một kinh vào một tảng đá cạnh đó và bảo :

- Dựa vào công phu này!

Đó là một nhu kinh vô lực. Nó lao đi không một tiếng động. Và lúc chạm vào đá cũng không gây ra tiếng động.

Tuy vậy, tảng đá đó cũng từ từ đổ ụp xuống, rã ra và biến thành một đám thạch bột.

Phong Viễn Quy thất kinh nhìn loại công phu kỳ diệu được Tiên nương cố tình phô diễn.

Bỗng có tiếng tặc lưỡi và suýt xoa khen của ả Thạch Thảo bất ngờ vang lên :

- Hảo công phu! Hảo trượng thù! Tôn giá là cao nhân phương nào? Và muốn gì qua việc phô diễn công phu?

Tiên nương lạnh lùng xạ nhìn ả :

- Đừng bẻm mép xen vào. Trừ phi ngươi hết muốn sống.

Phong Viễn Quy cố tình bật cười vang :

- Ha ha...

15. Cao Nhân Hữu Tắc Cao Nhân Trị

Vi hoa dung chợt tái lại, Tiên nương bật ra câu gắt hỏi :

- Đó là hành vi lễ độ của ngươi đối với bậc trưởng thượng thế sao?

Phong Viễn Quy bảo :

- Dùng đức phục người hoặc là nhờ khẩu tài biện luận và thu phục nhân tâm, giả như đó là thái độ của tôn giá thì dù tôn giá có là thù nhân hoặc niên kỷ chưa cao văn sinh cũng vẫn lấy lễ đối xử. Bằng ngược lại, vì tôn giá chưa gì đã đem uy vũ ra dọa người, nói thật văn sinh dù thất lễ cũng cam đắc tội.

Đoạn Phong Viễn Quy quay sang ả Thạch Thảo :

- Cô nương có thể đi được rồi. Đừng theo ám mã văn sinh, cũng đừng mong lung lạc hoặc lập được kế ám hại văn sinh. Cút đi!

Ả giận dữ, giận đến run cả người :

- Ngươi nghĩ ta muốn lung lạc ngươi? Ta chỉ muốn giết ngươi thì có. Hãy nhớ đây, sẽ có ngày ngươi chuốc lấy hậu quả vì câu nói vừa rồi của ngươi. Ta - sẽ - giết - ngươi!

Ả nói như quát, sau đó quay ngoắt người và hậm hực bỏ đi.

Chợt bước chân ả bị Tiên nương bất ngờ hiện thân trước mặt ngăn lại :

- Ngươi chỉ có thể đi nếu chấp nhận lưu sinh mạng lại cho ta.

Ả được dịp phát tác, lập tức hần học tung ngang ngọn trường tiên Kim Hoa Xà :

- Lưu sinh mạng lại cho thứ yêu bà mặt hoa da phấn như mụ ư? Thì lưu này.

“Vù...”

Nhưng đầu ngọn trường tiên của ả chỉ chớp mắt đã bị Tiên nương tung một chiêu cầm nã uyên ảo tóm gọn :

- Ngươi chưa đủ tư cách đầu, nha đầu. Kể cả chất độc tẩm trên trường tiên của ngươi cũng vậy. Mau buông!

Tiên nương gạt nhẹ tay tầm nã, Kim Hoa Xà Trường Tiên của ả Thạch Thảo lập tức đứt lìa thành từng đoạn ngắn. Và cũng chính lực này làm ả Thạch Thảo bị thổi lùi, huyết khí sôi động, buộc ả khom người ôm ngực và thổ ra nguyên một vòi huyết lênh láng. Ả thều thào :

- Đoản Mạch Khí đông? Mụ là...

Hữu thủ của Tiên nương lại chớp động, vỗ thẳng vào tâm thất ả một kinh :

- Ngươi làm rồi. Nhưng dù sao ngươi cũng phải chết. Nạp mạng!

Chợt có một ngọn chỉ kinh thần tốc xạ đến, khiến Tiên nương sợ sinh mạng lâm nguy lập tức thu chiêu về, biến chưởng thành trào chộp thẳng vào người ả Thạch Thảo.

“Vù...”

Người vừa xạ chỉ kình là Phong Viễn Quy. Và cùng với ngọn chỉ kình phát xạ, Phong Viễn Quy cũng vội lướt đến chộp lấy ả Thạch Thảo, giật mạnh tay, làm ả ngã lùi về phía sau, úp luôn mặt ả vào ngực Phong Viễn Quy.

Tuy vậy, ngọn trảo của Tiên nương vẫn theo đà lao đến, vừa vịn chộp đúng vào y phục phía sau lưng ả Thạch Thảo.

“Soạt!”

Nhìn một mẫu y phục của đã thế mạng ả đang được Tiên nương còn cầm giữ trên tay, Phong Viễn Quy ôm ả cùng nhảy lùi thật xa về phía sau.

“Vút!”

Phong Viễn Quy buông ả ra, nghiêm sắc mặt nhìn ả :

- Cô nương không việc gì chứ? Đi, đi một khi còn cơ hội, sau này gặp lại, văn sinh sẽ tạ tội về lần mạo phạm mới rồi lại vô tình để xảy ra. Đi đi.

Để mặc ả đứng đó, Phong Viễn Quy lập tức lạng người vượt qua ả, kịp lúc ngăn chặn động thái đang lao đến của Tiên nương. Phong Viễn Quy quát :

- Chẳng phải tôn giá cần hỏi nhiều điều về văn sinh sao? Nếu tôn giá còn mãi tiếp tục truy sát, đuổi tận giết tuyệt như thế này thì đừng trách văn sinh đắc tội.

Tiên nương dừng bước, ung dung nhìn Phong Viễn Quy :

- Kỳ thực ta cũng không muốn truy sát ả làm gì. Ta chỉ muốn cho người biết, bất luận ta dùng đức hay đem uy vũ ra phục người thì người, hài tử, đừng bao giờ xuẩn động khích nộ ta. Phải chi ngay từ đầu người ngoan ngoãn, tỏ thái độ hợp tác như lúc này, ta đâu cần dùng ả để chứng tỏ uy vũ cho người thấy?

Phong Viễn Quy thoáng quay nhẹ đầu ra phía sau lưng :

- Hãy để nàng đi, nếu tôn giá thật sự muốn có hòa khí. Sao cô nương còn chưa đi?

Ả từ từ lui đi :

- Ta đã giận lắm người. Đúng rồi, ta sẽ đi. Ta sẽ không làm phiền người nữa.

- Đúng đó. Còn nếu như...

Tiên nương lại lên tiếng :

- ... Còn nếu muốn tự vận công trị thương ta cho phép người tìm chỗ ngồi. Và nhớ, đừng bao giờ tùy tiện bỏ đi một khi chưa được ta ưng thuận.

Phong Viễn Quy chột gật đầu phụ họa :

- Cũng tốt thôi, cô nương cũng cần điều công tự trị thương. Hãy tìm chỗ nào gần đây và ngồi xuống. Văn sinh cũng không muốn gây thêm phiền phức cho cô nương.

Và để tỏ thái độ hợp tác, Phong Viễn Quy lễ độ hỏi Tiên nương :

- Tôn giá cần hỏi gì thêm, không kể câu lúc này, một câu hỏi không cần thiết văn sinh phải đáp lời.

Tiên nương cười lạt :

- Tại sao không cần thiết?

Phong Viễn Quy nhún vai :

- Vì bất luận ai quen biết văn sinh cũng đều hiểu rõ văn sinh chỉ mới luyện công chưa đầy nửa năm. Dựa vào đâu tôn giá bảo văn sinh đã luyện từ ngoài hai mươi năm?

Tiên nương cười nhẹ :

- Điều người nói không có nghĩa là bất luận ai hãy nghe biết hoặc am hiểu đều phải tin. Hài tử người có muốn ta nói vì sao không?

Phong Viễn Quy nhăn mặt, nhưng vì lễ vẫn gật đầu :

- Văn sinh mong được chỉ giáo.

- Có một công phu nhiều năm trước vẫn lưu truyền ở miền Tái Bắc xa xôi, gọi là Miên công Tùy Mãn Đông. Có cách gọi kỳ lạ như vậy vì công phu đó có phần giống cách ngủ đông để lẩn trốn giá rét của đa phần sinh vật lưu ngụ ở Tái Bắc. Sau này, để vắn tắt hơn, nhiều người chỉ gọi riêng hai chữ Miên công là đủ. Người muốn nghe nữa chứ, hài tử?

Phong Viễn Quy thở ra một hơi dài nhẩn nại :

- Văn sinh vẫn đang chờ nghe đây!

Giọng của Tiên nương tỏ ra lạnh lùng hơn :

- Ý ta muốn nói, hễ ai đã luyện công phu này, giả như đó là nữ nhân và nữ nhân này lại đang lúc hoài thai một tiểu hài, cận kề ngày lâm bồn, sắp đến kỳ khai hoa mãn nguyệt, chợt lúc đó nữ nhân lâm cơn nguy tử, bị địch nhân truy sát. Vậy để bảo toàn sinh mạng cho tiểu hài, theo người, nữ nhân đó phải hành động như thế nào?

Phong Viễn Quy cười gượng :

- Nếu văn sinh đoán không lầm, mong tôn giá lượng thứ vì đây là tôn giá hỏi nên văn sinh không thể không đáp, là tôn giá muốn nói nữ nhân đó đành miễn cưỡng trao tuyền toàn bộ công phu gọi là Miên công cho tiểu hài hã còn chưa sinh hạ?

Tiên nương thình dờ xét Phong Viễn Quy :

- Không sai. Có phải người vừa gián tiếp thừa nhận bản lãnh lúc này người có được là do mẫu thân người ngẫu nhiên lâm phải tình huống đó và đã truyền Miên công cho người?

Phong Viễn Quy phá lên cười :

- Thật thất lễ, thất lễ vì văn sinh lại cười. Nhưng kỳ thực điều tôn giá suy diễn có đến hai chữ chẳng phải một chỗ sơ hở.

Tiên nương cau mặt :

- Người giải thích rõ xem.

- Thứ nhất, Miên công dù sao cũng là công phu võ học. Vì thế người được trao truyền dù là vào lúc mới sinh đi nữa thì ngay khi đó vẫn phải hiển hiện nguồn nội nguyên chân lực. Rất tiếc mãi đến thời gian gần đây văn sinh nhờ có người hảo tâm trao ban nội lực mới biết thế nào là chân khí nội nguyên. Dường như tôn giá có điều gì toan phản bác?

Phong Viễn Quy hỏi câu đó vì thay Tiên nương có dấu hiệu mấp máy môi toan lên tiếng xen vào. Nhưng khi nghe Phong Viễn Quy hỏi, Tiên nương chỉ xua tay :

- Không. Người nói tiếp luôn điều sơ hở thứ hai đi đã.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Điều thứ hai là thân mẫu văn sinh tuy lúc này đã ra người thiên cổ nhưng văn sinh vẫn nhớ như in, mãi đến lúc văn sinh lên bảy gia mẫu mới ly trần. Câu chuyện như tôn giá vừa kể thật miễn cưỡng khi bảo đó là chuyện đã xảy ra cho mẫu tử văn sinh.

Tiên nương cau mặt :

- Nhưng khác với điều người vừa nói, Miên công từ bản thân nó không xuất phát chân khí nội nguyên.

Phong Viễn Quy thật sự ngạc nhiên :

- Vậy thì luyện công phu đó để làm gì nếu nội nguyên nhân khí vốn là thứ cần yếu cho người luyện võ lại không thể phát sinh từ công phu Miên công?

Tiên nương vừa thở ra nhẹ vừa đáp, hay nói đúng hơn là cố gắng giải thích cho Phong Viễn Quy hiểu :

- Tuy không phát sinh chân khí nội nguyên nhưng thật ra các kinh mạch nhờ đó đều tiềm tàng sẵn chân lực. Để sau này, bất luận lúc nào người bắt đầu luyện công và luyện đến bất kỳ tâm pháp nào, lượng chân khí tiềm tàng vì bị kích tác nên cũng bắt đầu phát sinh hiệu dụng.

Phong Viễn Quy tỏ ý hiểu :

- Vậy là tôn giá đề quyết vân sinh đã luyện công ngoài hai mươi năm chính vì nghĩ đến Miên công?

Tiên nương lại cau mặt :

- Người không thừa nhận?

Phong Viễn Quy vụt thở ra :

- Tôn giá nếu còn gì chỉ giáo xin cứ nói. Riêng về Miên công, e rằng tôn giá đang cố tình áp đặt một điều không hề có cho vân sinh.

- Mẫu thân người là ai? Tính danh là gì? Giã từ cõi đời vì nguyên nhân nào?

Phong Viễn Quy chĩnh dung nghiêm giọng :

- Vân sinh không thể hỏi đáp. Đề cập đến người quá cố là điều không nên.

- Người ở họ Phong hay có tên là Phong?

Phong Viễn Quy Người nhẹ :

- Theo tôn giá thì sao? Tôn giá nghĩ vân sinh ở họ Phong hay chỉ mang tên Phong?

- Có một nhân vật tính danh là Phong Dương Tử, có phải thân phụ người?

Phong Viễn Quy cười thành tiếng :

- Tôn giá đề quyết vân sinh ở họ Phong? Nếu đúng như thế thì sao? Không đúng thì sao?

Giọng của Tiên nương vụt lạnh như băng :

- Đối với ta, dù đúng hay không cũng chỉ đưa đến một kết quả duy nhất. Là người phải chết, bất chấp người có liên quan đến Phong Dương Tử hay không. Thật uổng phí cho người hơn hai mươi năm dài nghiên ngẫm công phu, quyết luyện cho mình một đường lối sở học hữu biệt, mong sau này có ngày báo phục gia thù. Chính ta sẽ giúp người chấm dứt những ước vọng hảo huyền đó. Hãy tự bảo vệ sinh mạng của người. Đỡ!

“Vù...”

Tiên nương vừa bật người lao đến vừa đẩy một đạo sóng kinh kinh thể hải tặc vào Phong Viễn Quy. Nhưng Phong Viễn Quy với tư thế chờ sẵn đã nghiêm nhiên đáp trả bằng một đạo chỉ kinh xuyên thấu đạo sóng kinh của đối phương.

- Sao tôn giá vội ra tay khi chưa minh bạch có cừ thù gì với vân sinh? Đỡ!

“Ầm!!”

Đạo sóng kinh bị hóa giải, Tiên nương hần học lao đến tiếp :

- Quả nhiên bản lãnh người không thể chỉ mới có trong thời gian gần đây. Đây là nguyên nhân khiến người phải chết. Đỡ chiêu.

“Ồ...”

Phong Viễn Quy chột lạng người lách tránh và thuận đà xạ chéch một tia chỉ kinh nữa vào đối phương :

- Chỉ vì nghĩ vân sinh có liên quan đến nhân vật Phong Dương Tử nào đó tôn giá quyết liệt đoạt mạng vân sinh thế ư? Thật là phi lý! Xem chiêu!

“Bùng...”

Bóng nhân ảnh của đối phương vụt biến mất và chỉ chớp mắt sau bỗng hiện hữu ngay trước mặt, gần thật gần Phong Viễn Quy. Tiên nương cười lạnh :

- Ta vốn cho ngươi cơ hội thi thố hết mọi tuyệt kỹ. Nhưng vì ngươi cứ mãi vận dụng mỗi một công phu là Lôi Công chỉ nên dừng trách khi cơ hội không còn. Nạp mạng!

“Ào...”

Với lối xuất thủ trong một khoảng cách gần là thế, bản lãnh của Tiên nương làm cho Phong Viễn Quy càng kinh hãi thì càng sinh liều lĩnh. Phong Viễn Quy cũng xuất thủ cực thịnh :

- Không dễ thế đâu. Đờ chiêu!

“Ầm! Ầm!”

Chấn kinh bức dội Phong Viễn Quy. Tiên nương thừa cơ hội lao lướt đến, bám theo như hình với bóng :

- Thiểm Điện Chưởng Liên Hoàn. Ngươi cũng kịp mục kích và am hiểu cung cách xuất thủ của lão Bất Vấn Danh - Tứ lão Kỳ Liên để nghiền ngẫm tự luyện theo ư? Khá đấy, nhưng vẫn vô ích đối với ngươi. Hãy đờ!

“Ào...”

Đang bước lùi lại gặp lúc đối phương lần áp đến, Phong Viễn Quy vội xoay người, bước dịch bộ qua một bên, đồng thời quật chéo vào hậu tâm đối phương một kinh.

“Vù...”

Phát hiện bị tập kích, đối phương bật tung bổng người lên cao, thuận đà quật áp xuống đầu Phong Viễn Quy một lực đạo cực mạnh :

- Chưởng Phách Không của Côn Luân? Ngươi chuyên học lỏm sở học của người vậy sao? Hãy xem ta lấy mạng ngươi.

“Ào...”

Phong Viễn Quy bị mất đối tượng để xuất thủ, vụt hiểu là đã hỏng, liền tràn người lách qua một bên thật nhanh.

“Vút!”

Nhưng đã muộn, sóng kinh từ trên áp xuống do có phạm vi uy lực khá rộng, bao trùm gần kín hai trượng vuông, Phong Viễn Quy dù có lách cũng không thoát hết.

“Ầm!”

Phong Vạn Quy lão đảo, chợt nghe ả Thạch Thảo hô loạn loạn xạ :

- Vẫn còn nữa, ở bên trên. Tránh mau.Ồ, không. Mụ lại biến mất rồi. Bên tả... Bên tả... ôi...

Ả càng hô loạn lại càng khiến Phong Viễn Quy bối rối. Nhưng ngay khi nghe ả bảo đối phương chợt biến mất, rồi sau đó ẩn hiện thoạt bên này thoạt bên kia, Phong Viễn Quy vụt động tâm há miệng gọi vang lên :

- Cô nương tránh mau. Chính cô nương mới là đối tượng đấy. Chạy đi!

Cảm thấy gọi như thế chưa đủ, Phong Viễn Quy còn vội chuyển người, nhắm hướng ả phát thoạt lao ào đến.

“Vút!”

Nhưng Phong Viễn Quy đã đoán lầm thanh âm lạnh lùng của Tiên nương chợt xuất phát từ ngay phía sau lưng Phong Viễn Quy :

- Ngươi mới chính là đối tượng của ta đấy!

“Vù...”

Và thật bất ngờ, Phong Viễn Quy chợt nhảy phốc lên cao, hữu thủ thì ngoặc lại để bắt thành linh xạ thẳng vào đối phương một tia chỉ kinh thật thần tốc :

- Tôn giá trúng kế vãn sinh rồi. Đây chỉ là cách để tôn giá tự bộc lộ phương vị. Trúng!

“Ào...”

Đúng như Phong Viễn Quy vừa đắc ý bảo, phương vị của Tiên nương vì thế đã bị lộ rõ mồn một. Và Phong Viễn Quy không thể nào không thấy đối phương bối rối đến biến đổi cả thần sắc.

Nhưng diễn biến lại xảy ra không như mong muốn của Phong Viễn Quy. Thân thủ của đối phương quá lợi hại và biến hóa khôn lường. Đang bị tia chỉ kinh thần tốc của Phong Viễn Quy uy hiếp tính mạng, Tiên nương chợt nghiêng hết thân sang mé tả, đồng thời còn rướn mình lên thật cao, khiến chỉ kinh của Phong Viễn Quy chỉ lao sượt qua, gây một vết phạm da không đáng kể ở phần thân sát cạnh sườn hữu của đối phương. Một vết thương chưa đủ tươm máu, chỉ là một vết hằn như bị bỏng lửa đỏ mà thôi.

Thoát nạn trong gang tấc, đối phương thịnh nộ quật cuốn lên cùng một lúc hai kinh phong, nhắm vào Phong Viễn Quy ngay lúc này còn lơ lửng trên lưng chừng không. Đối phương còn bật rít :

- Người dùng đầu pháp của ta để đối phó ngược lại ta ư? Sự thông tuệ của người lần này gây bất lợi cho người rồi. Chạy đâu cho thoát?

“Ào...”

Phong Viễn Quy lập tức phá lên cười :

- Vãn sinh muốn thoát đâu phải khó. Xem đây.

Đang lơ lửng trên không trung, cho dù bị hai đạo sóng kinh phủ chụp vây bủa, Phong Viễn Quy vẫn ung dung lẳng không vẫy xạ ngược lại hai loạt kinh.

“Vù...”

Tiên nương nọ biến sắc, vụt thu kinh về :

- Người muốn nương theo chấn kinh để thoát thân? Dùng thủ đoạn đó với ta không ổn đâu. Xem đây!

Phát giác đối phương không chỉ thu kinh mà còn nhân đó tạo ra luồng hấp lực, với chủ ý không cho Phong Viễn Quy nương theo chấn kinh thoát chạy như vừa nói. Phong Viễn Quy vội vàng trầm người xuống và nhờ tấn Thiên Cân Trụ để giữ cước bộ ổn định.

Lúc đã an toàn, Phong Viễn Quy bắt giác gầm vang đồng thời nương theo hấp lực của đối phương, quật bồi thêm cho đối phương một kinh bình sinh tận lực :

- Tôn giá lại làm kế vãn sinh một lần nữa rồi. Ai muốn thoát kia chứ? Chỉ là cách để tặng thêm tôn giá một chiêu Phách Không bất ngờ này. Đờ!

“Ào...”

“Ầm!”

Lần này thì Phong Viễn Quy toại ý hể hả nhìn đối phương bị chấn kinh bức lùi liên tục.

Ả Thạch Thảo mãi lúc này mới lại lên tiếng để tán dương :

- Biết tương kế tựu kế, giả vờ muốn nương theo chấn kinh để chờ lực đối phương thu kinh về thì quật bồi cho đối phương một kích, người có tâm cơ quá ư mẫn tiệp thật đấy. Ha Ha...

Chợt Phong Viễn Quy bật quát :

- Cô nương chạy mau, lần này đối phương chắc chắn không buông tha cô nương. Chạy mau đi.

Và Phong Viễn Quy vẫn vừa quát vừa học tốc bật lao về phía ả Thạch Thảo, do phát hiện bóng nhân ảnh của đối phương đã biến mất.

“Vút!”

Nhưng Phong Viễn Quy vừa xoay người thì nhận ngay một kích quạt thẳng vào thân :

- Người biết dụng kế không lẽ ta không biết vận dụng ngược lại? Đờ!

“Ầm!!”

Phong Viễn Quy bị chấn bay, diện mạo lập tức tái nhợt, muốn giữ thân hình đứng lùì nửa nhưng vẫn loạng choạng ngã lùì.

Tiên nương lập tức xuất hiện trước mặt Phong Viễn Quy :

- Ta còn cơ hội cuối cùng cho người. Phong Dương Tử phải hay không phải thân phụ người?

Phong Viễn Quy đang nhợt nhạt thần sắc chợt danh giọng quát vang :

- Cợ hội cuối cùng ư? Vị tất như tôn giá nói. Tiếp chiêu!

Không ngờ Phong Viễn Quy vẫn còn đủ đờm lược phát kinh, Tiên nương nộ hừ lạnh :

- Người quả nhiên ương bướng đến khó ngờ. Vậy đừng trách ta độc ác. Xem chiêu!

“Vù...”

Nhưng vừa mới phát kinh chiêu, Tiên nương vụt biến sắc :

- Người dám bỏ chạy? Thủ đoạn này người dám sử dụng với ta ư? Người to gan thật đấy. Hừ!

Và lúc thu kinh về, Tiên nương mới nhận chân rằng quả nhiên lần xuất thủ vừa rồi của Phong Viễn Quy đúng là giả vờ. Để bây giờ, nhân lúc đối phương bỡ ngỡ vì một lần nữa lại bị lừa, Phong Viễn Quy đã hộc tốc lùì xa và vội vội vàng vàng hết dùng chân hất lặn hòn đá này lại lấy tay xô ngang hòn đá khác.

Thái độ của Phong Viễn Quy tuy có phần kỳ quặc đối với ả Thạch Thảo nhưng lại khiến Tiên nương nộ giận dữ lao ào đến :

- Người toan lập trận để đối phó với ta ư? Người đừng mong ta cho người có cơ hội đó. Đờ chừng!

“Ồ...”

Phong Viễn Quy đã dịch bộ, chuyển qua phương vị khác, làm cho đạo trường phong của Tiên nương mất đối tượng lao sầm đến và quạt vỡ một tảng đá lúc nãy Phong Viễn Quy định xô ngang.

“Ầm!”

Kịp hiểu Phong Viễn Quy đang có ý đồ gì ả Thạch Thảo vụt kêu :

- Người không phải đối thủ của mụ, sao không lo chạy thoát thân? Muốn lập trận vây hãm mụ ư? Ta e người ý đồ phóng đạt, lại nạp mạng vào tay mụ. Chạy đi. Đừng chần chừ nữa!

Nhưng Phong Viễn Quy hoặc không nghe hoặc có nghe và không muốn bỏ chạy. Vì như ả đang nhìn thấy Phong Viễn Quy vẫn cứ hất lặn tảng đá này mà lại tìm cách dịch dời tảng đá khác. Riêng mụ Tiên nương thì đờng đờng sát khí thi triển toàn bộ sở học lẫn thân thủ bất phạm, lao đến và tìm cách hạ thủ Phong Viễn Quy :

- Người có chạy đằng trời cũng không khỏi, huống hồ lập trận để đối phó ta. Đờ!

“Ồ...”

Đối với ả Thạch Thảo, nếu một Phong Viễn Quy ả từng biết là không am hiểu võ công và chỉ trong vòng nửa ngày trở lại đây thì Phong Viễn Quy đó đã hiển lộ nhiều biến đổi với công phu sở học cao minh thượng thừa, thì vào lúc này đây cũng Phong Viễn Quy đó đang làm ả kinh ngạc khôn xiết. Là Phong Viễn Quy chợt phô diễn cho ả thấy một thân pháp diệu kỳ. Mụ Tiên nương nộ vẫn cứ hung hăng, hùng hùng hổ hổ lao đến tấn công Phong Viễn Quy. Ngược lại Phong Viễn Quy với thân pháp diệu kỳ bỗng thoát đông thoát tây, khi ẩn khi hiện, để lúc thì xuất hiện chỗ này đẩy lặn một hòn đá không mấy lớn, sau lại chuyển bất ngờ qua phương vị khác dịch dời một tảng đá đã hiển hiện trong tầm tay.

Với thân pháp đó Phong Viễn Quy đã không ít lần làm cho muội Tiên nương hụt chiêu và cứ mỗi lần bị hụt chiêu là muội tổn hao thêm một ít phân nguyên do chiêu chưởng đó của muội nếu không quật vỡ hòn đá này thì lại hất lặn một tảng đá khác.

Cách tránh chiêu của Phong Viễn Quy làm Tiên nương phẫn nộ :

- Để xem, liệu ngươi còn chi trì được bao lâu và có thực hiện theo ý định ngươi được không. Hãy đỡ!!

“Ồ...”

Muội đã động sát cơ, ả Thạch Thảo quả quyết thâm như thế khi thấy muội càng lúc càng tăng nhanh mức độ phát chiêu. Không những thế, từng đợt chưởng phong của muội lúc này đều bộc lộ một uy lực cực kỳ lợi hại chưa từng thấy.

Làm cho mỗi đợt chưởng phong hóa thành đạo phong ba cuộn cuộn, lan tỏa hà bao phủ khắp một phạm vi ước đến hai trượng xung quanh.

Hành động quyết liệt này của Tiên Nương dần dần có kiến hiệu, khiến Phong Viễn Quy dù vẫn còn năng lực tránh chiêu nhưng để lặn hoặc đẩy vào những hòn đá bất kỳ thì dường như không còn dễ dàng như trước nữa.

Mọi dịch chuyển của Phong Viễn Quy hạn chế rất nhiều, buộc lòng Phong Viễn Quy phải đôi lúc cùng đối phương chạm chiêu giao đấu.

Như lúc này chẳng hạn, Phong Viễn Quy vừa dịch chuyển phương vị, toan dùng lực đẩy một hòn đá thì uy lực của một đợt phong ba do đối phương phát ra đã bao trùm cuộn đến.

“Ồ...”

Phong Viễn Quy bật quật và phát chiêu kháng lại :

- Đỡ chiêu!

“Ầm!!”

Chấn lực đẩy Phong Viễn Quy hồi bộ khá xa, kể cả hòn đá Phong Viễn Quy toan dụng lực đẩy đi cũng bị uy kinh chấn nát.

Tiên nương cười đắc ý, thần tốc lao bám theo Phong Viễn Quy :

- Ngươi đã bị nội thương? Đó là nguyên do làm ngươi dù rất muốn cũng không thể bỏ chạy, đành liều lĩnh lập trận, chủ yếu là dành cho ngươi có chỗ nấu thân? Ngươi sẽ không thực hiện được điều đó đâu. Vì đã đến lúc ngươi nạp mạng cho ta. Hãy mau mau tiếp chưởng. Ha Ha...

“Ồ...”

Ả Thạch Thảo vỡ lẽ, vội hô hoán, gọi Phong Viễn Quy :

- Ngươi đã bị nội thương thật sao? Vậy nói đi, ta sẽ giúp ngươi cũng là giúp luôn cho ta, ngươi toan lập trận gì? Ta cũng am hiểu kỳ môn trận thế, ngươi muốn ta dịch dời hoặc đặt để những phương vị nào cho những hòn đá?

Mãi đến bây giờ Phong Viễn Quy mới ứng tiếng đáp lại tiếng hô hoán của ả. Nhưng Phong Viễn Quy không điểm chỉ lối lập trận như ý ả vừa đề xuất.

Trái lại, Phong Viễn Quy chỉ quát với ả :

- Văn sinh vẫn có thể tự lo liệu cho bản thân. Điều tệ hại nhất là sao này giờ cô nương không bỏ chạy? Hãy đi đi, còn lại một mình, văn sinh càng dễ đối phó hơn. Đi đi.

Muội Tiên nương chợt xuất hiện cạnh Phong Viễn Quy :

- Ngươi hãy lo cho thân ngươi thì hơn. Đỡ này!

“Ồ...”

Phong Viễn Quy biến sắc, không ngờ lúc mở miệng quát bảo ả Thạch Thảo lại là lúc có phần chậm chân, tạo cơ hội cho đối phương tiến lại gần và ung dung phát chiêu hạ thủ.

Phong Viễn Quy vội tung chiêu đón đỡ trong tình thế cực kỳ khẩn trương :

- Tôn giá chớ bức người quá đáng. Hãy xem đây!

“Vù...”

Chiêu chưởng của Phong Viễn Quy vừa biểu hiện, mục Tiên nương chợt kêu thất kinh :

- Diệp Lạc công phu? Người cũng am hiểu Diệp Lạc công phu?

“Ầm!”

Phong Viễn Quy lại bị hất lùi, lần này ở hai khoeo miệng đều rỉ rả tuôn huyết. Nhưng chính sự toàn mạng của Phong Viễn Quy mới là điều làm cho Tiên nương nọ quan tâm. Mục lại lao đến :

- Nói mau! Long - Ly - Quy - Phụng Tứ Bối Diệp kỳ thực người đã đắc thủ được bao nhiêu? Ta tuyệt đối không tin người chỉ sở hữu mỗi một thứ là chân kinh Phụng Diệp? Hoặc người nói hoặc người phải chết? Đỡ!

“Vù...”

Nhưng Phong Viễn Quy chợt biến mất, vẫn bằng thứ thân pháp diệu kỳ từng vận dụng.

Và sau khi thoát chiêu, Phong Viễn Quy lần này thay vì lo lắng hoặc đẩy vào những hòn đá thì lại bất ngờ mở tay nải, ném đến chỗ đối phương một quyển kinh sách mỏng một quyển kinh như những quyển kinh sách trước đó đã giao cho Cổ Lâm viện, cho Hắc Ưng Nương Nương và cho những nhân vật Cái bang. Phong Viễn Quy vừa ném vừa giận giữ quát :

- Nếu tôn giá chỉ quan tâm đến điều đó thì đây, hãy đón lấy mà xem.

“Vù...”

Phát hiện có quyển kinh sách lướt ném đến, Tiên nương nọ vội thu kinh, chuyển thành chiêu thức cầm nã, chộp vào quyển sách.

Nhưng cũng lúc đó thanh âm của Phong Viễn Quy lại từ một phương vị khác phát ra :

- Hãy còn nữa đây. Cứ tha hồ chiếm lấy!

“Vù...”

- Ở đây nữa này! Đây nữa này!

“Vù...”

Cứ mỗi lần Phong Viễn Quy hô hoán là mỗi lần có một quyển kinh sách được Phong Viễn Quy ném ra và ném từ những phương vị khác nhau.

Đã là nhân vật võ lâm, bất luận hễ ai thấy chân kinh bí kíp thì dù không muốn chiếm hữu cũng phải động tâm. Và sự động tâm đó cho dù không đủ mãnh liệt để thử xem qua một lần cho biết thì chí ít cũng không ai nở đành tâm dùng chưởng kinh phá hủy chân kinh.

Tiên nương này cũng vậy. Vì không đang tâm hủy hoại chân kinh nên phát hiện Phong Viễn Quy ném về phía nào là Tiên nương động thân lao về phía đó để đón bắt. Và trước sau Phong Viễn Quy đã ném ra năm quyển chân kinh, đủ cho Tiên nương dịch chuyển phương vị năm lần để đón bắt cả năm quyển.

Lúc quyển thứ năm sắp bị Tiên nương chộp vào tay, Phong Viễn Quy từ phương vị kế tiếp lại quát :

- Vẫn chưa hết đâu. Hãy còn nữa đây này!

“Vù...”

Nhưng lần này vật được Phong Viễn Quy ném đi không còn là quyển kinh sách như mấy lượt trước.

Tiên nương nọ vì đã vội chuyển người theo hướng phát ra tiếng quát của Phong Viễn Quy quên lúc này đã sắp chộp vào vật vừa được Phong Viễn Quy ném đi. Phát hiện vật đó không phải quyển kinh sách, Tiên nương nọ gầm vang :

- Người dám hí lộng ta? Tay nải của người không phải thứ ta cần. Hay là người đang định giở trò gì đây? Hứ?

Đáp lại Tiên nương chợt nghe Phong Viễn Quy phá lên cười :

- Giở trò với một tay nải chẳng còn gì thì không có. Nhưng với năm quyển kinh văn sinh đã lần lượt ném ra thì có đấy. Đã đến lúc văn sinh nói lời chia tay rồi. Hẹn lần sau gặp lại nha. Ha Ha...

Còn chưa hiểu vì sao Phong Viễn Quy cười, Tiên nương nọ chợt nhìn Phong Viễn Quy ở cách đó ba trượng đã thản nhiên đẩy nhẹ vào hòn đá.

Hòn đá vừa di dời, toàn bộ cảnh quang xung quanh vị Tiên nương liền biến đổi. Hiểu ra đã quá muộn, Tiên nương nọ vội vứt bỏ những quyển kinh sách vừa chộp được để vừa gầm vang vừa vận dụng cả song thủ quát kinh loạn xạ vào những cảnh vật xung quanh đang cất chợt nhìn thấy :

- Người dám lập trận vây hãm ta? Với một trận thế còn con này, liệu người ngăn chặn bước chân ta được bao lâu? Xem đây. Hãy xem ta phá trận đây.

“Ào...”

“Ầm!”

Phát hiện mục Tiên nương đã bị trận đồ vây hãm, ả Thạch Tháo hí hửng mừng, vội reo lên những lời tán dương Phong Viễn Quy :

- Người hay thật đấy. Vậy mà ta ngỡ người lập trận chỉ để tạo chỗ nấu trần cho ta và người. Nhưng không ngờ...

Phong Viễn Quy chợt trợn mắt nhìn ả :

- Văn sinh đã nói bao nhiêu lần rồi? Sao bây giờ cô nương vẫn còn ở đây? Thế cô nương ngỡ chỉ với một trận Thất Tinh Đồ như thế là đủ gây phương hại cho đối phương ư? Thường nhật cô nương tỏ ra thông tuệ và sắc sảo, nhưng lúc này lại nhất thời u mê ngu muội không thể ngờ.

Bị Phong Viễn Quy mắng, ả sa sầm nét mặt :

- Mục có bản lãnh thượng thừa. Ta không chạy phần vì biết không kịp, phần nữa cũng vì lo cho người, muốn giúp người cũng là giúp luôn cho ta. Người không hiểu hay giả vờ không hiểu? Còn nếu muốn chạy, bây giờ hai ta cùng chạy lẽ nào không kịp?

Phong Viễn Quy thở dài, quay đầu nhìn trở lại vào trận Thất Tinh Đồ vẫn còn đang làm cho Tiên nương nọ loay hoay phát kinh tứ tung nỗ lực phá giải trận thế. Đoạn Phong Viễn Quy quay lại nhìn ả, nói với giọng nghiêm cẩn :

- Cô nương lo cho văn sinh, đó là thật hay giả, chỉ có thời gian sau này mới trả lời. Còn bây giờ, đành thế này vậy phiền cô nương giúp văn sinh một tay. Nếu chúng ta bỏ chạy ngay thì e không thể thoát, vì trận kia khó có thể giữ chân đối phương được lâu. Hãy lập một trận khác tạo chỗ lưu thân thật an toàn cho cả hai chúng ta. Mau lên.

Ả giật mình :

- Nghĩa là người đã bị nội thương thật? Người cũng không thể thoát dù chỉ một mình?

Phong Viễn Quy đang lo tìm nhặt mọi cành cây khô vương vãi :

- Đùng phí thời gian nữa. Nếu cô nương am hiểu kỳ môn trận thế, hãy mau lấy hai nắm mộ kia làm phương vị trung cung, nhanh tay đặt vài hòn đá, lập ngay tại đó một trận Ngũ Hành. Phần việc còn lại sẽ do văn sinh đảm nhiệm. Nhanh lên.

Ả làm theo, sau đó đứng trong trận Ngũ Hành vừa lập vừa gọi Phong Viễn Quy :

- Xong rồi. Tiếp theo ta sẽ làm gì đây?

Phong Viễn Quy bắt đầu đi loanh quanh bên trong trận Ngũ Hành :

- Bỏ Thổ Cung vì đã là phương vị Trung Cung, đạp bộ từ Cung Mộc sang Cung Hỏa năm bước, đặt ở đó một hòn đá.

Ả đáp :

- Xong rồi. Còn gì nữa?

Phong Viễn Quy bảo :

- Bỏ cung Kim vì Kim sinh Thủy. Từ Thủy vị bước qua Mộc vị ba bước, cũng đặt ở đó một hòn đá.

Ả đáp :

- Tiếp nữa thì sao?

Phong Viễn Quy sau một lúc đi loanh quanh bên ngoài trận đã bắt đầu khoa chân nhập trận :

- Tiếp nữa ư? Di chuyển theo phương vị Ngũ Hành, hủy bỏ trận Ngũ Hành đã lập.

Ả kêu :

- Sao lại bỏ? Và nếu bỏ, ta chỉ cần hủy đi một Cung là trận Ngũ Hành không còn, người bảo ta di chuyển theo phương vị Ngũ Hành là di chuyển như thế nào đây?

Tuy cả hai đang cùng đứng chung trong một trận nhưng thanh âm của Phong Viễn Quy đưa đến tai ả chợt nhỏ dần :

- Cô nương chưa hiểu ư? Đó là cách để cô nương tự giam cầm cô nương. Vì trận cô nương vừa lập theo điểm chỉ của văn sinh chính là trận Chính Phản Ngũ Hành. Nếu cô nương cảm thấy di chuyển khó khăn thì tốt hơn đừng... di... chuyển... nữa...? Tạm... biệt...

Ả thất kinh :

- Sao người muốn ta tự giam ta? Hãy mau đến với ta? Đừng lưu ta lại đây một mình. Người có nghe không, Tiểu Phong?

Không có tiếng Phong Viễn Quy đáp lại, chỉ có tiếng ả phản hồi vang vọng đến và xung quanh ả toàn cảnh quanh đã biến đổi. ả nổi giận quát mắng âm lên :

- Tiểu Phong! Phong tiểu quỷ! Mau mau thả ta ra, có nghe không, Phong cầu tặc? Tiểu quỷ Phong súc sinh. Người có còn ở quanh đây không vậy? Mau thả ta ra. Người có nghe không Phong dâm tặc? Tiểu dâm tặc Phong...

Ả sẽ còn quát mắng mãi nếu ngay bên cạnh ả không bất ngờ vang lên tiếng ngã quy và tiếng Phong Viễn Quy thều thào kêu :

- Đừng gây kinh động! Văn sinh đến rồi đây! Cứ... bình tâm... nhất là nhất là đừng.. gây kinh động...

Ả quay lại, vừa vắn kịp đỡ lấy Phong Viễn Quy trên một tay.

Phong Viễn Quy sắp ngất lịm, nhìn thấy ả, liền nở nụ cười tái ngắt :

- Đa.. tạ...! Ừa!

Phong Viễn Quy bật thổ ra một bùm huyết, vô tình nhuộm ướt một phần y phục ả.

Nhưng ả như không nhận thấy điều đó vì ả đang mãi nhìn vào vật Phong Viễn Quy tuy đã mê lịm nhưng vẫn khư khư cầm trên tay. Đó là năm quyển kinh sách lúc này Phong Viễn Quy lần lượt ném cho mục Tiên nương bắt.

Ả chợt hiểu vì sao Phong Viễn Quy mê lịm.

16. Tứ Lão Kỳ Liên Lâm Thảm Họa

Phong Viễn Quy chợt nghe tiếng ả Thạch Thảo thì thào nói vào tai :

- Như có người đang tìm cách xông vào trận. Nếu có nghe ta nói, ta hy vọng lần này người hồi tỉnh thật, hãy cố nằm yên và điểm chỉ cho ta biết ta phải làm gì?

Phong Viễn Quy gắng gượng ngồi lên :

- Vãn sinh ngất đã bao lâu? Đã tỉnh rồi mê trước sau bao nhiêu lần?

Ả nâng tay lên, giúp Phong Viễn Quy dễ dàng ngồi dậy :

- Màn đêm cũng vừa buông xuống, vị chi thêm đêm nay nữa là người đã ngất đủ hai đêm một ngày. Người muốn tọa công tự trị thương?

Hai mắt Phong Viễn Quy vẫn chưa nhìn thấy gì, dường như đôi mí mắt quá nặng cứ níu trì chống không chịu nâng lên :

- Đã lâu như vậy không lẽ đối phương vẫn không bỏ cuộc? Trận này không thể giải phá từ bên ngoài. Kể vào muốn xông vào là tự hãm mình vào tử địa. Vãn sinh sẽ cố gắng ra công. Cô nương hãy nhân lúc này nghỉ ngơi đi.

Phong Viễn Quy nghe tiếng ả thở dài :

- Ta nghĩ đủ lắm rồi. Nếu người chỉ ta cách xuất nhập trận, ta muốn tìm nước uống, cũng tìm luôn vật thực về cho người dùng. Ta chưa bao giờ chịu đói khát lâu như thế này, hà...

Phong Viễn Quy vẫn gắng gượng mở cho được hai mắt :

- Đây là trận Tuyệt Địa Cửu Cung Trùng Hãm trận, chỉ có mỗi một cách xuất nhập là triệt phá trận thế. Nếu bên ngoài đang có kế toan xông vào, sau khi trận thế bị triệt phá cô nương nên cẩn trọng và nhất là cứ thừa cơ lo chạy thoát thân, không phải lo lắng nữa cho vãn sinh, và đây là cách phá trận.

Ả lên tiếng ngăn lại :

- Vậy thì không cần nữa. Vì lúc người hôn mê, ta suy nghĩ rất nhiều. Người đã tam phen tứ thứ cứu mạng ta. Hận người thì vẫn hận, nhưng ta không thể bỏ mạng người trong lúc này.

Cuối cùng Phong Viễn Quy vẫn mở được hai mắt. Nhưng màn đêm đen dày đặc vẫn không thể giúp Phong Viễn Quy nhìn thấy gì, ngoài câu nói đượm vẻ chân tình mà Phong Viễn Quy vừa nghe ả thốt ra. Phong Viễn Quy gượng cười :

- Cứu mạng cô nương ư? Chừng như cô nương đã để tình cảm ngộ nhận lẫn át lý trí. Vãn sinh đâu đã cứu mạng cô nương lần nào?

Ả đáp nhẹ :

- Trâm cài đầu người trao tặng ta vẫn giữ đây. Nếu không phải cứu ta, người ghi lên đó làm gì câu “trận biến hậu nhất dạ”? Chính câu đó nhắc ta nhớ lại đêm đầu tiên người dùng trận Âm Dương Loạn Ngũ Hành gây kinh hoàng cho ta. Để sau đêm đó, hậu nhất dạ, ta phục hận người bằng cách lên hạ thủ mê được vào nước. Không phải người ghi câu đó cố ý để tình ta đừng dùng bất kỳ vật thực gì có trong phạm điểm? Nhờ lời nhắc nhở của người, ta thoát nhiều độc thủ ắt hẳn do bọn Ngũ Hành tướng Ma Lâm phục sẵn.

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Cũng bởi do vãn sinh gây ra, mạo nhận làm lão Đại của bọn Ngũ pháp tướng, loan tin cho thương nhân vô tội biết và đề phòng lũ Ưng Khuyển của Hạc Ưng Nương nương gây kiếp nạn. Bọn Ngũ pháp tướng vì muốn đối phó với vãn sinh, suýt vô tình gây họa đến cô nương. Vãn sinh hành động như thế chỉ là do lòng trắc ẩn nhất thời nảy đến. Cô nương đừng bận tâm làm gì.

Ả vẫn nói :

- Sau đó ta đã lỡ gây tai họa, vô tình hạ lũ Ung Khuyển chết gần hết, khiến Hắc Phi Ung lão vốn là con đầu đàn phát cuồng. Nó chỉ muốn giết ta để trả thù cho đồng loại. Nó cố tình lừa đi mệnh lệnh ta phát ra bằng Bách Điều lệnh, lẽ ra ta đã chết nếu lúc tối hậu không có người bất ngờ dùng Lôi Công chỉ hạ thủ nó kịp lúc. Lôi Công chỉ kỳ thực là công phu chỉ có hai người biết, một người là ta, người còn lại là Hắc Ung Nương Nương. Ta không hạ thủ vì không có cơ hội. Hắc Ung Nương Nương cũng không hạ thủ vì Hắc Phi Ung lão vốn là linh vật trung thành của mục. Chính là người đã hạ thủ cứu mạng ta.

Phong Viễn Quy thở ra :

- Vãn sinh bất bình vì rõ ràng mục Hắc Ung ản mặt gần đó nhưng vẫn cam tâm nhìn cô nương sắp bị lão Hắc Phi Ung đoạt mạng. Vãn sinh hạ thủ để mục Hắc Ung sau này không còn linh vật nữa để sai khiến.

Ả cũng thở ra :

- Người bảo người không cứu ta nhưng kỳ thực ta đã nhờ người mà toàn mạng cho đến lúc này. Và nếu ta kể nữa những lần người cố tình dùng chân kinh Phụng Diệp hoặc là gây náo loạn để ta có cơ hội thoát chết, hoặc người dùng chân kinh để đặt điều kiện hầu những kẻ muốn giết ta phải tạm cho ta an toàn, có lẽ người cũng không thừa nhận đây là hành động vì ta? Là người sợ ta vì mang ân nên càng tìm cách báo đáp càng tỏ ra muốn lung lạc, khiến bao tình cảm người dành cho Trúc Quỳnh, Tiểu Hoa sẽ khó vẹn toàn?

Phong Viễn Quy chột bảo :

- Vãn sinh cần tọa công. Cô nương đừng đề cập nữa đến những chuyện tương tự, được không?

Ả ngồi dịch lùi lại :

- Ta sẽ ly khai người, để sau này người khỏi khó xử. Hãy cho ta biết cách phá trận.

Phong Viễn Quy lặng người khiến ả lập lại bằng giọng gay gắt hơn :

- Ta muốn ly khai ngay bây giờ. Người đừng giả vờ không nghe, vô ích. Trừ phi người cố tình lưu giữ ta nên ngay từ đầu người lập trận tuyệt địa, hãm địa gì đó như lúc này người đã nói.

Phong Viễn Quy đành điểm chỉ ả cách phá trận nhưng vẫn dặn thêm :

- Cô nương phải thật cẩn trọng, đừng...

Ả đứng lên :

- Ta biết rồi. Và ta cũng không còn là trẻ lên ba. Người chớ dặn ta những câu quá thừa. Người quan tâm đến ta nhiều hơn những gì do người đã nói. Nhưng ta không dám nhận lãnh nữa đâu. Cáo biệt!

Phong Viễn Quy toan gọi ả. Nhưng kịp nghĩ lại, Phong Viễn Quy cố dần lòng và đành nhắm mắt ngồi yên, tự bắt mình tọa công vì đó là điều khẩn cấp nhất lúc này.

Nhưng, chỉ ngồi yên như thế được một lúc ngắn, Phong Viễn Quy chột thở ra vì nhận thức được rằng bản thân dù cố đến mấy cũng không thể nào giữ được trạng thái tâm bình khí hòa để tọa công.

Phong Viễn Quy cảm thấy lo cho ả.

Và nỗi lo đó bây giờ đã bắt Phong Viễn Quy mấy lần nhòe người mới có thể đứng lên bằng hai chân run rẩy, như trụ không thể vững.

Và điều đó quả thật đang xảy đến.

Do trụ không vững nên Phong Viễn Quy lão đảo trực ngã.

Chột có người đưa tay đỡ lấy Phong Viễn Quy. Người đó lên tiếng, nửa hỏi và nửa trách Phong Viễn Quy :

- Sao người không lo tọa công? Người muốn tìm gì? Vội lắm sao mà người không thể đợi đến lúc hoàn toàn khôi phục hãy lo tìm?

Vẫn là ả Thạch Thảo. Phong Viễn Quy nghĩ như thế và bắt mình phải gượng cười :

- Bóng đêm luôn luôn đồng lõa với những nguy hiểm chực chờ. Vãn sinh vì mới nhớ đến đạo lý này nên mong rằng cô nương nên nghĩ lại. Hãy chờ đến trời sáng tỏ đã.

Ả vừa dìu vừa ân Phong Viễn Quy ngồi xuống :

- Nếu ta còn có ý định giết người, chính ngay lúc này là cơ hội tốt nhất đấy. Người thừa nhận chẳng?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Đó là điều vãn sinh cũng vừa nhận ra. Và nếu bây giờ cô nương hạ thủ, có lẽ vãn sinh không còn gì để oán thán.

- Tại sao?

Phong Viễn Quy đáp nhẹ :

- Vì vãn sinh đã mạo phạm, đã gây quá nhiều bẽ bàng cho cô nương. Có nhiều lúc vãn sinh đã tự hỏi, liệu sau hành vi như thế cô nương có thể tha thứ cho vãn sinh được chẳng?

Ả chợt hỏi :

- Ta sẽ nói nếu người đáp lại ta một câu hỏi này, đó là người hoặc để ta ly khai bây giờ hoặc sau này khi nào ta muốn tự ta sẽ ly khai. Người chọn điều nào?

Phong Viễn Quy ngập ngừng một lúc khá lâu khiến ả phải nôn nóng thúc giục :

- Người phải chọn một trong hai. Sau đó ta sẽ cho người biết ta có phản ứng như thế nào về những gì người đã cố ý mạo phạm ta. Thế nào?

Phong Viễn Quy đáp :

- Như khi nãy vãn sinh đã nói, đem ví như thế này nếu cô nương đi ngay thì rất bất lợi. Chi bằng...

- Thế nào? Và người đừng quên dù sao ta vẫn còn là một cao thủ võ lâm. Có thể bóng đêm sẽ là bạn đồng hành tốt nhất của ta.

Phong Viễn Quy đành nói một điều có thể sẽ gây nhiều phiền toái cho bản thân sau này :

- Cô nương hãy ở lại.

Lập tức Phong Viễn Quy cảm nhận có một cơ thể ấm áp chợt tiến sát vào, suýt chạm Phong Viễn Quy từ phía sau.

Đồng thời là tiếng nói của ả Thạch Thảo cũng thủ thủ róc vào tai Phong Viễn Quy :

- Riêng đêm nay, nếu ta đi, thật sự bóng đêm không hề gây bất lợi gì cho ta mà là ngược lại. Người có biết vì sao không? Hãy tự xem xét lại y phục của người thì rõ.

Phong Viễn Quy kinh nghi, dùng tay tự sát xét lại y phục :

- Có nhiều chỗ bị khô cứng. Phải chăng đấy là do vãn sinh thổ huyết, y phục bị thấm ướt nhiều chỗ và lúc này đã khô đi?

Ả thở ra nhẹ nhẹ :

- Đáng lý ra người phải biến tên thành Huyết Y Nhân do cứ thổ huyết suốt thời gian hôn mê. Tuy không thể ngăn lại nhưng ta vẫn có cách giữ cho y phục người không bị nhuộm ướt cùng khắp. Người còn nhớ ta đã bị mù xé toạc y phục ở phía sau?

Phong Viễn Quy rùng mình :

- Cô nương đã dùng chính y phục của cô nương thấm bớt máu huyết của vãn sinh đã thổ ra?

Ả gián tiếp thừa nhận :

- Y phục ta lúc này không đủ kín đáo. Nếu phải đi, ta chỉ còn cách nương bóng đêm để đi.

Phong Viễn Quy lại rùng mình :

- Đừng đi vội. Hãy chờ đến lúc vãn sinh hồi phục, tự vãn sinh sẽ tìm về cho cô nương mọi y phục cần thiết.

A cười :

- Thật tâm ta cũng chưa muốn đi. Và vì người bảo thế, được, chẳng phải ta đang lưu lại cạnh người đây sao?

Bồng có một giọng trầm trầm vang đến :

- Và lúc này dù bọn người không muốn lưu lại cũng không được nữa rồi.

Phong Viễn Quy giật mình, vội hỏi :

- Cô nương đã triệt phá trận đồ?

Ả chưa đáp, giọng trầm trầm kia lại vang đến đáp thay ả :

- Trận này là do tiểu tử người lập? Tuy có cao minh nhưng vì là tử trận nên không đủ mọi biến hóa cần thiết. Bọn lão phu tuy có gặp một ít khó khăn lúc đầu nhưng không thể bảo là gây khó khăn mãi cho bọn lão phu.

Bấy giờ Phong Viễn Quy mới nghe ả đáp, kỳ thực là phân minh :

- Ta chưa hề rời xa người. Sao người bảo trận này không thể giải phá từ bên ngoài? Bọn họ có không dưới bốn người đấy. Và dường như đồng đến từ bốn phía thì phải?

Có tràng cười khá quen thuộc với Phong Viễn Quy chợt vang lên từ bên tả, chủ ý đáp lại câu nghi vấn của ả Thạch Thảo :

- Nha đầu người thân thủ kẻ cũng khá. Biết rõ bọn lão phu những bốn người, hy vọng người cũng đoán được bọn lão phu là những ai. Ha Ha...

Vì là tràng cười nghe quen tai nên Phong Viễn Quy bật kêu :

- Kỳ Liên tứ lão?

Cùng lúc đó ả Thạch Thảo cũng kêu :

- Đi bốn người chung bọn, lại tự xưng là lão phu, chứng tỏ niên kỷ khá cao. Tứ lão Kỳ Liên sao bỗng tìm đến đây?

“Xoạch, Xoạch!”

Tiếng của những ngọn hỏa tập được bật lên và ánh hỏa quang dù là leo lét vẫn tràn ngập tứ phía, cho Phong Viễn Quy và ả Thạch Thảo nhìn thấy có bốn lão nhân cùng một lúc hiện diện. Họ đứng vây tứ bề nhìn vào hai nhân vật đã bị họ ngăn chân mọi lối thoát.

Chính lão Bất Vấn Danh đứng bên tả hất hàm hỏi Phong Viễn Quy trước tiên :

- Người đã có công phu thượng thừa? Và lão phu ắt sẽ bất ngờ nhiều hơn nếu người bảo đấy là nhờ người đã luyện Phụng Diệp kinh?

Phong Viễn Quy thật sự chẳng biết đáp thế nào cho phải, thừa nhận cũng dở và phủ nhận thì càng dở. Do vậy, khi thấy Phong Viễn Quy chậm đáp, lão nhân đứng lên hữu bất găm lên :

- Lão phu có ngoại hiệu là Bất Đả Thi, nghĩa là không bao giờ hành hạ một kẻ đã chết. Hoặc người phải đáp ngay hoặc sẽ phải ném thủ đoạn của lão phu, khiến người chết không ra chết và sống càng không ra sống. Thế nào?

Ả Thạch Thảo đứng bật dậy :

- Tứ lão Kỳ Liên đi đâu cũng đi cả bốn. Tuy nhiên tiểu nữ lại trộm nghe được rằng Kỳ Liên tứ lão chưa bao giờ liên thủ để đối phó với hạng tiểu bối. Điều đó dù đúng dù sai tiểu nữ cũng xin Tứ lão chỉ giáo cho một vài cao chiêu tuyệt học.

Đứng đối diện ả Thạch Thảo là một lão nhân có gương mặt lạnh như băng. Lão vừa nghe ả bảo thế liền hung hăng lao vào :

- Nha đầu người không cần phí lời rào đón. Muốn lãnh giáo, lão phu ắt cho người toại nguyện. Hãy chờ!

“Ào...”

Phong Viễn Quy nhìn mặt khi thấy ả Thạch Thảo cũng cuồng nộ ra chiêu động thủ và quên rằng y phục phần sau lưng ả đã bị mất cả một mảng to, phơi tẩm lưng trần lồ lộ chỉ còn những dải yếm vì để che ở phía trước nên được cột chằng ra phía sau.

Lão Bất Vấn Danh phát hiện vẻ mặt của Phong Viễn Quy nên cười :

- Lão Tứ có ngoại hiệu là Bất Phí Ngôn. Lão càng không thích đông dài thì càng không ưa những trận giao đấu không thể sớm kết thúc. Lão phu khuyên người nên tỏ thái độ hợp tác, một là gọi nha đầu kia dừng tay, kéo lại khích nộ luôn lẫn Tam là người có ngoại hiệu Bất Táng Hoạt, không bao giờ chôn kẻ sống, chỉ hạ thủ cho thật chết mới chôn, hai là ngoan ngoãn đáp lại mọi điều lão phu đã hỏi và sẽ còn tra hỏi nữa.

Phong Viễn Quy có muốn ngăn cũng quá muộn.

“Ầm!”

Lão Bất Phí Ngôn thoáng bị chấn động và điều đó làm lão thêm động sát cơ. Lão gầm vang :

- Nha đầu người thật không hổ danh là một trong Tam tiên, môn hạ Dĩ Hàn Cung, lũ phụ nhân vô sỉ. Lão phu không thể không giết người. Xem chiêu!

“Ào...”

Ả Thạch Thảo cũng chao đảo sau lần chạm chiêu đó, giờ thấy lão Bất Phí Ngôn động nộ lao đến, ả thoát nhanh một ngọn chỉ kinh.

- Dĩ Hận cung nào chứ? Còn muốn giết Hoa Thạch Thảo này ư? Không dễ đâu. Đỡ chiêu!

“Vù...”

Lão Bất Vấn Danh chợt quát :

- Vô Ưu chỉ? Dừng tay mau, lão Tứ! Dừng vội giết tiểu liễu đầu!

Tiếng chạm kinh lại vang dội.

“Ầm...”

Lão Bất Phí Ngôn và cả ả Thạch Thảo nữa cùng chao đảo.

Và Phong Viễn Quy vùng thất sắc vì phát hiện ở bên ngoài lão Bất Đả Thi chợt lao vào toan hạ thủ ả Thạch Thảo. Phong Viễn Quy cũng vội kêu :

- Dừng tay! Chư vị muốn gì, văn sinh nguyện đáp ứng. Đừng gây phương hại cho... Ôi...

Phong Viễn Quy hoàn toàn kinh tâm động phách. Ả Thạch Thảo do bị bất ngờ nên lúc này đã bị lão Bất Đả Thi chế ngự. Ả chưa kịp tỏ lộ bất kỳ phản ứng nào thì nghe lão Bất Đả Thi hét lồng lộng bên tai :

- Nói mau. Ai đã chỉ điểm công phu Vô Ưu chỉ pháp cho người? Nói?

Phong Viễn Quy lão đảo đứng lên, cố gắng giải thích trước khi để sự việc tiếp diễn đến chỗ vô phương cứu vãn :

- Đây là Lôi Công chỉ, do Hắc Ứng động chủ trước mặt văn sinh truyền thụ cho nàng. Chư vị có làm không khi lại gọi đó là Vô Ưu chỉ pháp?

Lão Bất Vấn Danh nhẹ nhàng đẩy cho Phong Viễn Quy ngã ngồi :

- Chưa đến lượt người đâu, chớ quá vội xen vào. Vô Ưu chỉ pháp mà là do mục Hắc Ứng động chủ truyền thụ được sao? Những gì mục có thể am hiểu và truyền thụ thì chỉ là cách đào huyết cả một lũ Ứng Khuyển vô dụng. Mục sao đủ tư cách vừa có thể am hiểu vừa truyền thụ cho nha đầu kia công phu Vô Ưu chỉ pháp thượng thừa?

Lão Bất Phí Ngôn lại quát vào tai Hoa Thạch Thảo :

- Người hết muốn sống rồi sao, tiểu nha đầu? Còn không mau giải thích Vô Ưu chỉ pháp ở đâu người có?

Phong Viễn Quy lại lên tiếng :

- Văn sinh đã nói đó chỉ là Lôi Công chỉ tầm thường. Sao chư vị cứ miến cưỡng, gọi mãi là công phu thượng thừa Vô Ưu chỉ pháp?

Lão Bất Phí Ngôn quay phắt lại, quắc mắt nhìn Phong Viễn Quy :

- Người còn một lời nào nữa tỏ ra xem thường Vô Ưu chỉ pháp, liệu có tin lão phu chỉ một chưởng quật chết người chăng?

Phong Viễn Quy hết cả sợ :

- Chết thì chết, nhưng sự thật vẫn cứ là sự thật. Vì tuy chỉ là kẻ trộm nhìn và lén học nhưng văn sinh kỳ thực chẳng cần nhờ khẩu quyết vẫn có thể luyện thành mà còn tự suy ra khẩu quyết Lôi Công chỉ cho bản thân. Chư vị có muốn nghe thử qua một lần không?

Lão Bất Vấn Danh kinh nghi :

- Người quả quyết đây chỉ là Lôi Công chỉ? Vậy sao thủ thức xuất thủ lại giống như Vô Ưu chỉ pháp?

Phong Viễn Quy bảo :

- Để minh bạch, văn sinh chỉ đọc một đoạn khẩu quyết và đọc thật khê vào tai lão. Sau đó lão cứ bảo nàng cũng hành động tương tự, lão sẽ so sánh và sẽ biết hư thực là thế nào.

Lão Bất Vấn Danh nhìn ba lão kia, sau mới gật đầu :

- Khẩu quyết thế nào thì thủ thức phải thế ấy. Nếu sự thật đúng như người đề quyết không những lão phu tin đây là Lôi Công chỉ mà còn hiểu vì sao người dám bảo đó chỉ là thứ công phu tầm thường.

Và lão kê tai để nghe Phong Viễn Quy thì thầm đọc một đoạn khẩu quyết.

Lão lại bước đến gần Hoa Thạch Thảo. Lão cười cười căn dặn lão Bất Phí Ngôn :

- Khác với tiểu tử đã hoàn toàn không còn năng lực hoàn thủ, phiên lão Tứ giữ chặt nha đầu, đừng để ả ngoại sứ tai lão phu.

Lão Bất Phí Ngôn không nói cũng chẳng cười. Chỉ có Hoa Thạch Thảo là dùng ánh mắt dò hỏi Phong Viễn Quy.

Đến khi nhận được cái gật đầu và nụ cười khích lệ của Phong Viễn Quy, Hoa Thạch Thảo mới thì thào đọc cho lão Bất Vấn Danh nghe cũng một đoạn khẩu quyết của công phu Lôi Công chỉ.

Nghe xong, lão Bất Vấn Danh gật gù :

- Sự xuất hiện của chúng ta là bất ngờ, khó thể bảo lũ oa nhi vì biết trước thế nào cũng xảy ra chuyện này nên đã toa rập nhau, ngụy tạo sẵn cũng một đoạn khẩu quyết như nhau để đối phó sự truy vấn của chúng ta. Không sai, đây chính là Lôi Công chỉ. Vì cảm thấy giống nên chúng ta ngộ nhận là Vô Ưu chỉ pháp. Hãy nương tay với tiểu liễu đầu một chút, lão Tứ. Giờ đến lượt tiểu tử phải giải thích những gì đang làm chúng ta bận tâm.

Lão tiến trở lại chỗ Phong Viễn Quy :

- Trận đồ này là do người lập?

Trước khi đáp, Phong Viễn Quy mơ hồ nhìn thấy những ánh mắt kỳ lạ được ba lão nhân kia xạ nhìn thật nhanh vào lão Bất Vấn Danh là người đang thay họ tra hỏi Phong Viễn Quy.

Thầm ghi nhận điều đó Phong Viễn Quy đáp :

- Là do văn sinh lập.

Hỏi :

- Người chỉ mới luyện võ công trong thời gian gần đây, ai đã chỉ điểm kỳ môn trận thế cho người?

Đáp :

- Là do một vị cao nhân vô danh. Không chỉ truyền thụ kỳ môn trận thế mà còn trao tặng cho văn sinh gần năm mươi năm công phu tu vi.

Hỏi :

- Lão không xưng danh? Người gọi lão là cao nhân nghĩa là giữa người và lão tuyệt đối không có danh phận sư đồ? Vậy tại sao lão lại sẵn lòng trao truyền cho người đến những năm mươi năm công lực?

Đáp :

- Văn sinh cũng nêu nghi vấn. Vị cao nhân chỉ đáp tất cả đều là do chữ duyên. Có lẽ vì thấy văn sinh hợp nhân và hợp cách chăng?

Hỏi :

- Lão còn nói thêm gì với người? Không lẽ công phu sở học lão không truyền thụ?

Đáp :

- Sau khi cao nhân tuyệt khí mà chết, văn sinh có xem lại thì nhận ra vị cao nhân đã bị trúng độc từ lâu, có lẽ vì thấy khó thể chi trì, nên thay vì tiếp tục truyền thụ khẩu quyết công phu sau khi đã tận tâm chỉ điểm kỳ môn trận thế, vị cao nhân đành trút truyền toàn bộ nội lực rồi chết. Văn sinh hiện vẫn còn áy náy vì không biết dựa vào đâu để truy tung xuất xứ hoặc tính danh của đại ân nhân.

Lão Bất Vấn Danh chợt nhìn lần lượt ba lão nhân còn lại :

- Có thể lão không phải nhân vật chúng ta quan tâm?

Lão Bất Đả Thi gật đầu :

- Năm mươi năm công phu tu vi tính là chưa đủ, không hợp lắm với nhân vật đó.

Lão Bất Táng Hoạt lập luận :

- Nhưng còn trận đồ này do tiểu tử lập? Phi nhân vật đó và nếu không phải do bốn người chúng ta cùng hợp lại để giải phá thì còn ai khác đủ kiến thức để truyền thụ cho tiểu tử về trận thế kỳ môn cao minh đến bậc này?

Lão Bất Phí Ngôn là người cuối cùng lên tiếng :

- Muốn tỏ tường thêm hư thực, phiền lão Đại lập lại đoạn khẩu quyết lữ oa nhi vừa thắm thì đọc cho một mình lão Đại nghe. Vì có chẳng một ai trong chúng ta thật sự am hiểu toàn bộ khẩu quyết Vô Ưu chỉ pháp. Biết đâu đoạn khẩu quyết lão Đại vừa nghe nếu có làm lão tin đây chỉ là khẩu quyết Lôi Công chỉ do quá xa lạ với lão, thì không chừng lại chính là khẩu quyết có phần nào quen thuộc với một ai đó trong ba người chúng ta còn lại?

Lão Bất Vấn Danh cau mày :

- Như lão Tứ có ý nghi ngờ lão phu đang tìm cách bao che cho lữ oa nhi?

Lão Bất Phí Ngôn đúng là hạng không thích phí lời. Lão xua tay :

- Không ai nói chuyện nghi ngờ ở đây. Lão Đại không đọc cũng không sao.

Lão Bất Vấn Danh nhìn hai lão kia :

- Lão Nhị, lão Tam! Thế nào?

Lão Bất Đả Thi lắc đầu :

- Lão phu không có chủ kiến, lão Đại muốn thế nào thì tùy.

Lão Bất Táng Hoạt cũng lắc đầu :

- Mọi chuyện để sau này hãy hay. Lão Đại cứ cất vấn tiểu tử cho xong đã.

Chợt Phong Viễn Quy tự lên tiếng :

- Văn sinh cũng có ý này, nếu chư vị tình cờ mà biết vị cao nhân nọ là ai xin tỏ cho văn sinh một lời. Để đáp lại, văn sinh nguyện cho chư vị biết vì sao chỉ trong thời gian ngắn văn sinh đạt thân thủ cao minh. Chính là nhờ vật này.

Dưới ánh hỏa quang leo lét và sắp tắt của bốn ngọn hỏa tập do Tứ lão Kỳ Liên ngay từ đầu đã thấp lên, Hoa Thạch Thảo càng thêm hoài nghi khi phát hiện Phong Viễn Quy như cố tình chỉ lấy ra ba trong số những quyển sách có ghi sẵn Phụng Diệp kinh. Tại sao Phong Viễn Quy không đưa ra thêm một quyển nữa cho đủ bốn Tứ lão Kỳ Liên sẽ được mỗi người một quyển? Hoa Thạch Thảo vừa thầm hỏi như thế thì thấy Phong Viễn Quy tuần tự ném ba quyển về ba phía không ném cho lão Bất Phí Ngôn. Đã thế, Phong Viễn Quy còn bảo :

- Chư vị cứ thử thả xem. Vì quyển nào cũng như quyển nào, đều ghi lại toàn bộ kinh văn Phụng Diệp kinh công phu. Một tâm pháp lợi hại giúp văn sinh dễ dàng tự luyện các loại công phu khác.

Ba lão Bất Vấn Danh, Bất Đả Thi và Bất Táng Hoạt vì bất ngờ mỗi người nhận một quyển nên ai ai cũng không kềm nén nổi lòng hiếu kỳ, đều vội vàng mở ma xem, dưới ánh hỏa quang chớp chờn sắp tắt của ngọn hỏa tập.

Chợt có một ngọn gió lạ xuất hiện, thổi vờn qua, làm cả bốn ngọn hỏa tập đều tắt.

Nhưng trước đó, trong một sát na còn lại của ánh hỏa quang cuối cùng, lão Bất Vấn Danh như đã biết đâu là hướng xuất phát của ngọn gió lạ. Lão dời mắt khỏi quyển chân kinh và quát vang :

- Người dám giở trò sao? Lão phu...

Màn đêm đen đã vây phủ và ai cũng nghe tiếng lão Bất Vấn Danh quát bằng giọng khác :

- Có cường địch xuất hiện! Quyển chân kinh của lão phu vừa có người đoạt mất. Tất cả hãy cẩn trọng. Đừng loạn động kéo lắm kẻ địch nhân.

Tiếng lão Bất Phí Ngôn vang lên :

- Lão Đại đừng hô hoán mãi thế. Cứ bình tâm nghe ngóng thế nào.

Lão Bất Đả Thi phụng họa :

- Xung quanh chúng ta vẫn là trận đồ, nếu có địch nhân xuất hiện và y cũng am hiểu thuật kỳ môn, chúng ta càng loạn động càng tạo cơ hội cho đối phương tập kích. Mỗi người chú tâm nghe mỗi hướng. Nếu có phát hiện gì khác lạ sẽ dễ có biện pháp thích ứng đối phó.

Lão Bất Vấn Danh lầu bầu :

- Lão phu chỉ e y đã bỏ đi, sau khi đã cướp quyển chân kinh trên tay lão phu.

Chợt có tiếng lão Bất Táng Hoạt hô hoán :

- Quyển của lão phu cũng vừa bị chiếm đoạt. Đuổi theo mau!

Lão Bất Phí Ngôn giận dữ gầm vang :

- Cường đồ nào to gan? Thử chường mặt ra xem nào? Mau ra đây.

Đến lượt lão Bất Đả Thi kêu :

- Quyển của lão phu cũng bị mất. Phá trận đi. Chỉ có như thế mới dễ đuổi bắt địch nhân.

Sau cùng là lão Bất Phí Ngôn cũng có lý do để hô hoán.

- Ôi chao, nha đầu chạy đâu rồi? Mãi lo nghe ngóng, lão phu lại sơ ý để nha đầu bỏ chạy.

Lão Bất Vấn Danh bật gầm :

- Là tiểu tử? Chính tiểu tử đã giở trò? Vì ngay từ đầu lão phu đã nghi như thế rồi. Hãy bắt đầu phá trận. Tiểu tử đã bỏ chạy, ắt hẳn chưa chạy được bao nhiêu, nhanh lên.

Tiếng chuông kinh ngay sau đó liền vang lên khiến màn đêm đen vô tận như cũng bị xé toang theo.

“Ầm... ầm...”

* * * * *

Phát hiện trời đã mờ mờ sáng, Hoa Thạch Thảo chợt mình gọi Phong Viễn Quy :

- Này. Có lẽ Tứ lão đã bị lạc hướng? Tiếng Tứ lão phá trận đã ngưng bật từ lâu rồi.

Phong Viễn Quy mở mắt không nổi :

- Hãy chờ đến sáng đã. Tứ lão không dễ bỏ qua câu chuyện này đâu.

Hoa Thạch Thảo giật mình, quay mặt nhìn Phong Viễn Quy :

- Trời đã sáng rồi, người thử mở mắt nhìn thì rõ.

Phong Viễn Quy vẫn không thể nhướng nổi hai mắt :

- Mau sáng thế sao? Vậy đừng chần chừ nữa, chúng ta phải thật khẩn trương mới được.

Nhưng để đứng lên Phong Viễn Quy càng không thể tự đứng.

Phát hiện điều này, Hoa Thạch Thảo vội đưa tay đỡ Phong Viễn Quy.

Nhưng vừa chạm tay vào người Phong Viễn Quy. Hoa Thạch Thảo liền kêu :

- Ôi chào! Sao người người nóng thế này? Không lẽ do nội thương chưa kịp chữa trị, suốt đêm lại lo đối phó mọi gian nguy, người bị phong hàn thâm nhập nội tạng?

Phong Viễn Quy cầu nhàu :

- Đừng nói nhảm. Mà thôi, cô nương đi đi, cứ để văn sinh ở lại đây một mình. Văn sinh tạm thời vẫn chi trì được. Hãy thử thám sát một vòng, dò xét xem Tứ lão đã thật sự bỏ đi chưa. Mà này, phải thật cẩn trọng lấy.

Hoa Thạch Thảo ngại ngần :

- Nhỡ lúc ta đi, người gặp nguy hiểm thì sao? Hay là để ta dìu người cùng đi?

Ánh mắt lơ đãng của Phong Viễn Quy cuối cùng cũng bắt gặp nét mặt lo lắng của Hoa Thạch Thảo đang dành cho Phong Viễn Quy. Gượng cười, Phong Viễn Quy bảo.

- Nếu văn sinh gặp nguy, chúng tớ có đại địch xuất hiện, cô nương có lưu lại cạnh văn sinh hay không, dường như kết quả vẫn không thay đổi, đúng không? Vậy thà một người gặp nguy còn hơn là bị cả hai. Cô nương mau đi đi, đừng kiên trì nữa.

Hoa Thạch Thảo chợt đưa tay choàng qua người Phong Viễn Quy :

- Ta thà gặp nguy cả hai hơn là để người lưu lại nơi đây một mình. Đi nào, trừ phi người ngăn cản được ta. Nhược bằng ngược lại, người ngăn không được, chúng tớ ngay bản thân người cũng không thể làm chủ, vậy thì người đừng ương bướng, hãy ngoan ngoãn tuân lệnh ta.

Đúng là Phong Viễn Quy không còn sức lực đâu để cưỡng lại ý muốn cũng là hảo ý của Hoa Thạch Thảo. Phong Viễn Quy chỉ còn biết biểu lộ thái độ phản đối qua tiếng chép miệng, đành phó mặc cho mệnh trời vậy.

Cũng biết Phong Viễn Quy không hài lòng, Hoa Thạch Thảo vừa đưa Phong Viễn Quy đi vừa thầm thì nói cho Phong Viễn Quy biết những gì bản thân nàng đang cảm nhận. Hoa Thạch Thảo bảo :

- Còn một lý do nữa khiến ta càng không yên tâm nếu để người một mình lưu lại. Người còn nhớ đêm qua do tình thế quá cấp bách, dù người đã nỗ lực tột cùng trong việc giải thoát ta khỏi tay lão Bất Phí Ngôn nhưng chân lực người cạn kiệt nên người có biết người đã đưa ta đến ẩn nấp ở chỗ nào suốt đêm qua không?

Phong Viễn Quy ầm ừ :

- Nếu văn sinh vẫn còn nhớ đúng thì đó là một ngách đá khá sâu, đủ kín đáo cho chúng ta ẩn thân. Giả như Tứ lão vì cuồng nộ kiếm tìm ắt không bao giờ dám nghĩ văn sinh lại mạo hiểm chọn một chỗ ẩn thân như thế.

Hoa Thạch Thảo thở dài :

- Trong tình cảnh đó dám mạo hiểm như người kể ra cũng thừa tạo bất ngờ cho bất kỳ ai muốn truy tìm chúng ta. Chỉ tiếc một điều, chỗ người chọn lại không phải một ngách đá khá sâu, nó chỉ là phần rỗng được tạo ra từ vài ba tảng đá chất chồng lên nhau, hở mặt trước thông mặt sau, còn ở bên trên thì không đủ kín để ngăn sương khuya đừng rơi xuống. Người chỉ bị nhiễm phong hàn hãy còn may, sẽ tệ hại hơn nếu cả người lẫn ta đều bị Tứ lão phát hiện.

Và Hoa Thạch Thảo chợt đổi giọng day nghiến :

- Một chỗ ẩn trốn trước trốn sau như thế, người bảo ta làm sao yên tâm nếu cứ để người lưu lại một mình?

Phong Viễn Quy lại chép miệng :

- Văn sinh vô dụng quá phải không? Nhưng cô nương cũng tỏ ra công bằng hơn. Vì cuối cùng chỗ ẩn do văn sinh lúc khẩn cấp chui bừa vào vẫn giúp chúng ta an toàn, chưa bị Kỳ Liên tứ lão phát hiện.

Chợt bước chân của Hoa Thạch Thảo bị khựng lại :

- Này, dường như người đoán sai rồi. Tứ lão chưa phát hiện chúng ta không phải vì người tình cờ chọn một chỗ ẩn tốt, nhưng là đã có điều gì đó xảy ra gây bất lợi cho Tứ lão.

Phong Viễn Quy chợt hiểu Hoa Thạch Thảo không phải ngẫu nhiên dừng lại :

- Cô nương vừa phát hiện điều gì?

Hoa Thạch Thảo chậm chậm diu Phong Viễn Quy đi tiếp :

- Có một thi thể nằm khuất đầu sau một tảng đá. Xem y phục thì giống lắm, nhưng vì máu huyết nhuộm ướt thân nên chưa có gì chắc chắn. Tuy vậy, ta vẫn thầm mong đấy chính là một trong Tứ lão.

Phong Viễn Quy càng nghe càng chấn động :

- Văn sinh lại mong rằng đấy không phải là Tứ lão. Nhưng cứ để xem sao đã.

Hoa Thạch Thảo lại dừng chân lần thứ hai. Và lần này giọng nói của Hoa Thạch Thảo gần như là chuỗi âm thanh thì thầm :

- Là lão Bất Đả Thi. Vậy là từ nay về sau lão chẳng còn đả ai được nữa, dù là người sống hoặc chết.

Phong Viễn Quy tỉnh người lại dần :

- Tử trạng của lão như thế nào?

Hoa Thạch Thảo bảo :

- Người có thể tự xem xét. Đừng bảo ta một khi đã nhìn lại còn chạm tay vào thi thể lão trong một thăm trạng như thế.

Đôi mục quang của Phong Viễn Quy nhờ đó cũng giảm bớt vẻ lơ đãng. Phong Viễn Quy bắt đầu nhìn thấy thi thể lão Bất Đả Thi, càng nhìn càng rõ :

- Lão bị tập kích từ phía sau. Phần gáy vỡ vụn. Một công phu vừa lợi hại vừa quá ư tàn độc.

Và Phong Viễn Quy tự ý tiến lại gần hơn. Thấy thế, Hoa Thạch Thảo nhăn mặt :

- Người nhìn như thế chưa đủ sao? Còn muốn tìm kiếm gì ở lão?

Phong Viễn Quy cho tay vào bọc áo của thi thể lão Bất Đả Thi khi đã ngồi bên cạnh :

- Chân kinh Phụng Diệp mất rồi. Vậy là rõ hung thủ đã sát nhân đoạt vật. Có lẽ vì muốn báo thù. Tam lão còn lại quá vội đuổi theo hung thủ nên quên cả việc an táng cho lão Bất Đả Thi.

Hoa Thạch Thảo chợt hừ nhạt :

- Hoặc như vậy hoặc Tứ lão đều chịu chung số phận. Ta vừa thấy ở đằng kia có vật gì bay phát phơ như thể mảnh y phục từ một thi thể khác.

Phong Viễn Quy kinh tâm đứng bật dậy :

- Ở chỗ nào?

Nhưng không cần chờ nghe Hoa Thạch Thảo đáp, tự Phong Viễn Quy cũng nhìn thấy một chéo áo từ một thi thể vẫn đang bị những làn gió lùa qua khe đá thổi phát phơ.

Thấy Hoa Thạch Thảo toan chạy đến đó, Phong Viễn Quy kêu ngăn lại :

- Chậm đã nào. Cô nương tỏ mắt hơn văn sinh, hãy bước lên một chỗ thật cao, quay lưng về phía văn sinh và thử lần lượt nhìn ba phía còn lại xem sao.

Hoa Thạch Thảo đỏ mặt, liếc Phong Viễn Quy :

- Nếu người không giải thích rõ nguyên nhân đừng mong ta làm theo. Để người tha hồ nhìn trộm qua y phục chẳng còn kín đáo của ta chứ gì?

Phong Viễn Quy tỉnh người lại hoàn toàn, mọi nhận thức cũng như mọi suy nghĩ không còn mơ mơ hồ hồ nữa :

- Cô nương đừng hiểu sai ý văn sinh. Là thế này, đêm qua Tứ lão có nói là đã hợp nhau mới phá được trận và lọt vào uy hiếp hai người chúng ta? Kế đó, Tứ lão từ tứ phía xuất hiện, vô tình ngăn mọi nẻo thoát của chúng ta? Có nghĩa là, lúc cần truy đuổi chúng ta, Tứ lão lại phải thoát ra từ tứ phía, theo đúng phương vị mỗi lão đã từ đó đi vào, đúng chứ? Vậy thì khi văn sinh nhờ cô nương đứng trên cao để nhìn ba phía còn lại...

Hoa Thạch Thảo vụt hiểu :

- Đủ rồi, ta sẽ nhìn. Ta càng mong sao cả Tứ lão cùng mất mạng, để không còn đi nữa truy đuổi chúng ta lúc này.

Hoa Thạch Thảo nhảy lên đỉnh một tảng đá và bắt đầu đưa mắt tìm quanh.

Riêng Phong Viễn Quy, mầng lưng trắng ngần của Hoa Thạch Thảo dù muốn dù không cũng đập vào mắt, khiến Phong Viễn Quy hề càng muốn quay mặt đi thì phần da thịt đó lại càng thu hút toàn bộ nhãn lực. Và điều này đã bị Hoa Thạch Thảo bắt ngờ quay lại bắt gặp.

Nàng nhảy xuống khỏi đỉnh đá.

Phong Viễn Quy đỏ mặt cúi đầu.

Nàng tiến lại gần Phong Viễn Quy :

- Người.

Nhưng rồi nàng thở dài và bảo :

- Người đoán đúng. Tứ lão nếu đã vào từ tứ phía thì cũng đã từ tứ phía thoát ra. Cả Tứ lão đều vong mạng. Nếu đó là điều người không muốn nghe thì sự thật vẫn là sự thật. Nói đi, tại sao người sợ?

Phong Viễn Quy len lén nhìn nàng :

- Văn sinh đã có lỗi, vì quả nhiên đã lên nhìn vào chỗ đáng lẽ không nên nhìn.

Nàng phì cười :

- Ta không bắt lỗi, cũng không hỏi vì sao người sợ, không dám nhìn thẳng vào ta. Ý ta muốn hỏi vì sao người sợ nếu sự thật cho thấy cả Tứ lão đều bị sát hại.

Vỡ lẽ Phong Viễn Quy vội vàng giải thích nhờ đó quên dần mặc cảm có lỗi vì đã dám lên nhìn tấm lưng trần của nàng :

- Để cô nương dễ hiểu rõ nguyên nhân vì sao văn sinh có cảm giác lo ngại nếu cả Tứ lão cùng bị hạ sát, hãy bắt đầu từ lập trường của Tứ lão.

- Lập trường như thế nào?

- Tứ lão đã tỏ ý phần nộ, muốn đổi đầu Dĩ Hận cung.

- Ta có nghe. Chỉ tiếc Dĩ Hận cung là một Cung như thế nào, đến ta bôn tẩu giang hồ đã lâu còn chưa biết, cũng chưa nghe ai nói đến, lẽ nào người biết.

- Cô nương không thể đoán đó là bốn cung do Hắc Ưng Nương Nương luôn mở miệng tư xưng?

- Ta cũng có nghĩ đến. Nhưng sẽ là hồ đồ nếu cứ quả quyết đây là Dĩ Hận cung mà không hề có chứng cứ nào thuyết phục.

- Có đấy, Vô Ưu chỉ pháp. Tứ lão đã nhìn lầm Lôi Công chỉ với Vô Ưu chỉ pháp vì có lẽ Tứ lão thừa biết xuất xứ của Vô Ưu chỉ pháp có liên quan đến Dĩ Hận cung. Do đó, vừa thoát nhìn thấy cô nương thi triển Lôi Công chỉ, Tứ lão liền đề quyết cô nương là môn hạ Dĩ Hận cung.

- Nhưng vì đã minh chứng Lôi Công chỉ không là Vô Ưu chỉ nên thật miễn cưỡng nếu bảo hai chữ “bốn cung” do Hắc Ưng Nương Nương luôn tự luận định là Dĩ Hận cung.

- Hoàn toàn không miễn cưỡng như cô nương nghĩ. Vì Lôi Công chỉ chính là hình thức khác của Vô Ưu chỉ. Đã có người vì một ẩn tình nào đó cố ý thay đổi khẩu quyết, khiến Vô Ưu chỉ pháp vốn là công phu thượng thừa bỗng trở nên tầm thường, biến thành Lôi Công chỉ.

- Sao người dám quả quyết như vậy?

- Có nương có ngạc nhiên không khi thấy đêm qua văn sinh chỉ đề xuất đọc khê và đọc chỉ một đoạn khẩu quyết mà thôi?

- Ta không ngạc nhiên vì hiểu rằng người không thể đọc hết toàn bộ thứ khẩu quyết do người tự thấu triệt, tự nghĩ ra và hy vọng sẽ giống với toàn bộ khẩu quyết do ta được Hắc Ưng Nương Nương đích truyền. Ta đoán đúng chứ?

- Vì cô nương đoán đúng nên cô nương sẽ ngạc nhiên nhiều hơn nếu biết trong khẩu quyết Lôi Công chỉ do văn sinh tự thấu triệt có phần lợi hại và cao minh hơn Lôi Công chỉ do cô nương thi triển.

- Sao lạ vậy?

- Vì nguyên thủy nó chính là Vô Ưu chỉ.

- Sao người biết?

- Vì quả thật tuy văn sinh chỉ mới bắt đầu luyện võ công trong thời gian gần đây nhưng thời gian để tự nghiên ngẫm nhiều về võ học thì lại có đến những hai mươi năm hơn. Do đó, mặc dù chỉ trộm nhìn và học lỏm Lôi Công chỉ nhưng một khi đã thấu triệt khẩu quyết, sự thành tựu của văn sinh dĩ nhiên cao minh hơn thứ khẩu quyết đích truyền, đồng thời đã bị biến cải, tự làm suy giảm đi mức độ lợi hại vốn có của Vô Ưu chỉ.

- Được rồi, ta tạm thời chấp nhận Dĩ Hận cung chính là chủ nhân thật sự hiện lúc này của cả ta lẫn Hắc Ưng Nương Nương. Vậy thì liên quan thế nào đến nỗi lo ngại hiện thời của người?

- Hắc Ưng Nương Nương từng đối phó với văn sinh. Có nghĩa là văn sinh cũng vô tình ở vào thế đối đầu với cung Dĩ Hận. Tứ lão Kỳ Liên vì đối đầu Dĩ Hận cung nên cả bốn đều thâm tử. Thử hỏi, chúng ta sẽ như thế nào nếu Dĩ Hận cung vẫn mai phục gần đây và trước sau gì cũng phát hiện văn sinh lẫn cô nương?

Hoa Thạch Thảo chấn động, vội nhìn quanh :

- Cũng may chưa có ai phát hiện chúng ta.

Phong Viễn Quy thở dài :

- Chưa phát hiện không phải là sẽ không phát hiện. Và nguyên nhân tại sao chúng ta chưa bị phát hiện, có lẽ đó là điều cô nương cần giúp văn sinh tìm hiểu minh bạch.

Hoa Thạch Thảo lại nhìn Phong Viễn Quy :

- Nếu người muốn ta tiếp tục đứng trên tảng đá kia để người tha hồ lên nhìn.

Phong Viễn Quy vội xoa tay :

- Không phải thế đâu. Mà lần này nhờ cô nương đi đến tận nơi, xem xét từng thi thể Tam lão còn lại.

Hoa Thạch Thảo lo ngại :

- Người muốn ta dò xét điều gì?

Phong Viễn Quy bảo :

- Bất kỳ điều gì cô nương cần thấy là cần dò xét. Tử trạng của họ? Nguyên nhân khiến họ bị hạ sát? Mọi dấu vết xung quanh thi thể họ nếu có? Nhanh lên. Càng khẩn trương càng có lợi cho chúng ta sau này.

Thái độ lo ngại và quá ư khẩn trương của Phong Viễn Quy khiến Hoa Thạch Thảo vội lao đi, hết cả mọi úy kỵ, vì nàng buộc phải chạm tay vào từng thi thể một.

Nhưng Hoa Thạch Thảo chỉ vừa mới bỏ đi chưa lâu, Phong Viễn Quy do có chủ ý riêng nên cũng tự đi chuyển dần về một phía.

Sau đó, Phong Viễn Quy chợt sững người, đứng yên như hóa đá, không hề biết Hoa Thạch Thảo đã xem xét xong và đang quay lại tìm Phong Viễn Quy.

17. Ẩn Hiệp - Long Hiệp Chân Kinh

Phong Viễn Quy chỉ quay lại thực tại khi nghe Hoa Thạch Thảo phát thoại từ phía sau, thật gần :

- Không có dấu vết của hành vi giao đấu đối chiêu. Họ đều bị tập kích từ phía sau, chết ngay lập tức, vẫn là thứ công phu làm gãy họ vỡ vụn. Những quyền chân kinh người giao cho họ đều bị hung thủ chiếm đoạt. Chứng tỏ họ chết vì cùng một nguyên nhân: Phụng Diệp kinh. Là thứ Dĩ Hận cung vì đã có nên không cần nữa.

Phong Viễn Quy lập tức bảo nàng :

- Có lẽ cô nương đoán đúng, hung thủ chẳng phải là Dĩ Hận cung. Chúng ta đi thôi.

Hoa Thạch Thảo lấy làm lạ khi thấy Phong Viễn Quy cố tình đi đến thi thể của một trong Tứ lão :

- Người muốn dò xét gì nữa ở thi thể lão Bất Vấn Danh? Ta đã bảo trong người lão không hề có Phụng Diệp kinh kia mà?

Phong Viễn Quy đáp với sắc diện ngưng đọng :

- Đương nhiên lão không hề giữ Phụng Diệp kinh vì đêm qua quyền của lão lúc đầu là do lão Bất Phí Ngôn chiếm đoạt.

Hoa Thạch Thảo vụt ngớ người, sau đó à lên một tiếng vì vỡ lẽ :

- Và đó là nguyên nhân khiến người thay vì giao ra đủ bốn thì chỉ đưa có ba quyền chân kinh :

Phong Viễn Quy gượng cười :

- Tứ lão từ lâu vốn dĩ đã có bất đồng. Đêm qua vì vô tình phát giác điều này nên văn sinh nhân đó đã cố ý gây rối loạn cho Tứ lão. Chính văn sinh đã làm tắt cả bốn ngọn hỏa tập đều tắt, tạo cơ hội cho lão Bất Phí Ngôn vì đồ kỹ đã ra tay đoạt quyền của lão Bất Vấn Danh.

Hoa Thạch Thảo đứng yên, nhìn Phong Viễn Quy lần tìm khắp người lão Bất Vấn Danh :

- Đêm qua khi thấy người chỉ giao ra ba quyền ta đã biết người có ẩn ý. Nhờ vậy ta kịp chuẩn bị sẵn, để người vừa lôi ta đi, ta lập tức giúp người chạy nhanh hơn. Thế nào, người có phát hiện gì khác chẳng?

Phong Viễn Quy vẫn cứ ngồi vừa xòe tay cho Hoa Thạch Thảo nhìn thấy một hoàn đan dược vừa tìm thấy trong người lão Bất Vấn Danh vừa bảo :

- Cũng là hoàn đan dược văn sinh đã thấy từ thi thể Bạch Thiếu Vân rơi xuống.

Hoa Thạch Thảo chấn động, cũng lấy từ trong người ra một hoàn đan dược tương tự :

- Sao quá giống với hoàn đan dược Hắc Ưng Nương Nương đã giao và buộc ta phải uống trước mặt mẹ?

Phong Viễn Quy vẫn tiếp tục tìm kiếm khắp thi thể lão Bất Vấn Danh, nói mà không nhìn Hoa Thạch Thảo :

- Đan dược này có công năng diệu dụng thế nào? Cô nương lẽ phải am hiểu nên thay vì nuốt nó vào miệng đã giả vờ đánh rơi và nhanh tay trao đổi ngay trước mặt Hắc Ưng Nương Nương?

Hoa Thạch Thảo thở dài :

- Ta chỉ biết nuốt nó nào là có hại. Vì có lần ta tuân lệnh mẹ đã dùng vũ lực bắt một người phải dùng nó trước mặt ta.

Phong Viễn Quy chợt dừng tay tìm kiếm và dừng khá lâu ở xà cạp chân tả của lão Bất Vấn Danh. Để hành vi này không bị Hoa Thạch Thảo phát giác, Phong Viễn Quy cố tình phì cười :

- Vì biết có hại nên sau lần bắt buộc một người phải dùng, cô nương ngại sau này ắt có lúc cô nương cũng bị bắt buộc như vậy nên có sự phòng bị trước?

Hoa Thạch Thảo tuy phát giác hành vi kỳ lạ của Phong Viễn Quy nhưng vẫn giả vờ như không thấy :

- Ta đã nguy tạo sẵn một hoàn tương tự. Và để che giấu sự nguy tạo, ta bóp vỡ một hoàn thật, lấy lớp dược liệu đó phủ bên ngoài hoàn đan dược giả. Cũng may ta đã qua được đôi mắt tinh tường của mẹ Hắc Ưng. Sao? Người có tìm được gì không?

Phong Viễn Quy đứng lên xòe hai tay không có gì cho Hoa Thạch Thảo nhìn :

- Nếu có, trước sau gì văn sinh cũng cho cô nương biết. Được rồi, đã đến lúc chúng ta phải đi.

Hoa Thạch Thảo lẳng lặng gật đầu, từ từ đi theo Phong Viễn Quy.

Mãi một lúc sau, khi cả hai đi được một đỗi khá xa, do không chịu nổi sự tĩnh lặng, Hoa Thạch Thảo chợt thăm hỏi :

- Người đang có gì che giấu ta?

Phong Viễn Quy chợt rít thật khê qua hai hàm răng đang cố xiết chặt :

- Chưa phải lúc để hỏi những điều không nên hỏi. Cô nương hãy nghe cho kỹ đây, nếu có bất trắc xảy ra, điều tiên quyết là cô nương phải cố chạy thật nhanh. Và chỉ chạy một mình. Rõ chưa?

Nàng chấn động :

- Ta đã đoán không sai, người đã phát hiện điều gì đó, sao người che giấu, không nói cho ta biết?

Phong Viễn Quy đang đi, chợt khuy xuống khiến Hoa Thạch Thảo không thể không đưa tay đón đỡ.

Nhân lúc có sự thân cận thế này, Phong Viễn Quy dù đang lả dần nhưng vẫn choàng tay ôm quanh người Hoa Thạch Thảo.

Hoa Thạch Thảo hoảng sợ thật sự, vội dìu Phong Viễn Quy ngồi xuống.

Nào ngờ cả hai vừa ngồi, Phong Viễn Quy vụt mở mắt, miệng cười nham nhở vừa ôm sát thân nàng vừa lấy tay sờ soạng tứ tung.

Hoa Thạch Thảo liền vùng vẫy tìm cách thoát, mặt đỏ bừng vì giận :

- Hóa ra người chỉ giả vờ? Mau buông ta ra ngay. Người là tên dâm tặc bỉ ổi. Có chịu buông ta ra hay không nào?

Phong Viễn Quy vẫn sờ soạng, nhưng miệng tuy còn cười nham nhở vậy mà một lời nói hoàn toàn tỉnh táo lại chọt róc vào tai Hoa Thạch Thảo :

- Cứ phần nộ như thế. Nếu cần, hãy tát thật mạnh vào mặt vân sinh, làm đi. Và sau đó cứ giận dữ bỏ đi. Thực hiện đi. Đừng chần chừ nữa.

Nhưng kết quả lại không như Phong Viễn Quy mong đợi, lời nói đó làm cho Hoa Thạch Thảo sững sờ vì biết đây là biện pháp để nàng có thể bỏ đi một cách danh chính ngôn thuận hầu bất trắc nếu có cũng không gây hệ lụy gì cho nàng.

Phong Viễn Quy quá thất vọng, muốn nàng phải bỏ đi ngay, đành sàm sỡ hơn, sờ soạng khắp thân nàng nhiều hơn.

Bỗng có tiếng quát to như tiếng sấm nổ giữa từng không :

- Cuồng đồ vô loại. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này dám bức nhục nữ nhân ư? Lão phu phải giết thứ dâm tặc như ngươi.

Có tiếng người, nghĩa là có người đến, Hoa Thạch Thảo tuy thảm thán phục sự suy đoán đại tài của Phong Viễn Quy nhưng cũng đỏ bừng khắp mặt vì cảnh không hay đang diễn ra lại bị người nhìn thấy.

Hoa Thạch Thảo chưa biết phải phản ứng như thế nào thì Phong Viễn Quy đang ở trong tay nàng chọt bị một lực đạo cực mạnh cướp đi mất.

Vội đưa mắt nhìn theo, Hoa Thạch Thảo thất kinh vì thấy một lão nhân có diện mạo đầy đoan chính đang chuẩn bị quật một kinh hạ sát Phong Viễn Quy. Nàng bật kêu :

- Dừng tay. Y là tình lang của ta. Lão là ai? Lão lấy tư cách gì xen vào lúc tình tự của kẻ khác?

Lão nhân nọ khựng người lại, nhìn Hoa Thạch Thảo vẻ không tin :

- Chẳng phải lão phu vừa nghe tiếng tiểu cô nương mắng, gọi y là dâm tặc bỉ ổi sao? Đừng ngại, lão phu có thừa bản lĩnh xử trị y, kể cả y có là hạng nhân vật đầy quyền thế ra sao đi nữa. Phải chăng tiểu cô nương vì sợ sau này bị báo thù, nên cố tình nhận y là tình lang để lão phu buông tha y?

Đó là lời nói chỉ có những nhân vật bản lĩnh cực cao mới dám thốt ra, không hề úy kỵ bất kỳ ai khác, bất kỳ thế lực nào. Hoa Thạch Thảo nghĩ thế nên hỏi :

- Lão đừng quá cao ngạo trừ phi lão có bản lĩnh tuyệt đại cao thâm, vũ trùm bát hoang tứ hải?

Lão nhân cười lật :

- Người luyện võ, phạm thấy chuyện bất bình là bạt đao tương trợ, đó là hành nên làm và phải làm, bất kể bản lĩnh cao thâm hay nông cạn. Tiểu cô nương đã bị tiểu tặc bức nhục, y phục không nguyên vẹn chính là bằng chứng. Nếu tiểu cô nương không tán thành lão phu hạ sát kẻ bại hoại, phải chăng đã đồng tình cùng y ở đây diễn trò mèo mả gà đồng xem nhẹ trình tiết, tự đồng hóa với hàng kỹ nữ bán tròn nuôi miệng? Vậy đừng trách lão phu hạ sát cả hai.

Hoa Thạch Thảo kinh nghi. Lời lẽ đoan chính này cũng làm Hoa Thạch Thảo nghĩ lại.

Và nhìn Phong Viễn Quy, thấy chàng lúc này là ngất thật, Hoa Thạch Thảo vụt nảy ý hay lo tự thoát. Nàng thở dài :

- Thật tâm mà nói, thường nhật ở y chưa hề có hành vi quá đáng nào. Chỉ hôm nay do y mang nội thương nghiêm trọng, tiểu nữ mãi lo cho y, không câu nệ tiểu tiết, nên sự thân cận trong cơn mê loạn khó bề làm chủ. Huống hồ y phục tiểu nữ rách là do lâm địch mà ra, về ngoài thiếu kín đáo càng khiến y khó kiềm chế. Tiểu nữ đã không trách y, hà tất lão cứ gây khó dễ.

Lão nhân nọ có vẻ nguôi dần :

- Y bị nội thương, đó là điều thoát nhìn lão phu đã nhận ra. Tiểu cô nương cũng do lâm địch mà ra nông nổi này. Dám hỏi, có phải địch nhân là bọn Kỳ Liên tứ lão hãy còn phơi bày thi thể đằng kia?

Hoa Thạch Thảo vì muốn Phong Viễn Quy tạm thời thoát nguy nên toan gạt đầu nhận bừa nhưng thanh âm của Phong Viễn Quy chợt ào ào cất lên phủ nhận :

- Bọn văn sinh có bao nhiêu bản lĩnh để cùng một lúc hạ thủ Tứ lão Kỳ Liên? Liệu tiền bối có thể để văn sinh đứng xuống được chưa?

Lão nhân liền từ từ đặt Phong Viễn Quy xuống, tuy hãy còn hồ nghi :

- Người và tiểu cô nương kia liệu có đồng lõa gì với nhau để qua mặt lão phu không đấy?

Hoa Thạch Thảo vội chạy đến để đỡ Phong Viễn Quy :

- Phong ca không việc gì chứ? Do bất cẩn suýt nữa muội làm Phong ca uống mạng.

Phong Viễn Quy gạt đầu với lão nhân :

- Ngôn bất tận ý, kỳ thực văn sinh chỉ biết nói lời cảm tạ qua hành vi nghĩa hiệp vừa rồi của tiền bối. Xin cáo từ.

Lão nhân thở trút ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Hóa ra chỉ do lão phu quá đa sự, suýt nữa gây hậu quả khôn bề cứu vãn. Hay là thế này, để chuộc lại lỗi lầm vừa qua, cách đây mười dặm đã là nơi lão phu hằng lưu ngụ. Nếu tiểu ca không chê sao không để lệnh muội cùng đến đó, tạm thời làm nơi dưỡng thương cho đến khi bình phục.

Phong Viễn Quy dù quá yếu, đứng phải tựa vào Hoa Thạch Thảo, nhưng vẫn tìm lời khước từ :

- Hảo ý của tiền bối, huynh muội văn sinh đành tâm lĩnh và có lời đáp tạ. Vì bình sinh văn sinh ngại nhất là gây phiền toái cho người. Xin cáo từ.

Lão nhân nọ cười hào sảng :

- Tứ hải giai huynh đệ. Tiểu ca chối từ như thế có khác gì còn oán lão phu vì chuyện vừa xảy ra. Hãy để lão phu sau thời gian dài chỉ biết sống trong cô quạnh được dịp thể hiện tính địa chủ với những người khách đầu tiên.

Hoa Thạch Thảo buộc phải lên tiếng :

- Quấy quả lão vài ngày, kỳ thực đó chẳng phải là điều huynh muội tiểu nữ ngại. Chính ra chỉ sợ lôi kéo địch nhân đến theo, khiến lão sau này khó mong tìm lại được chuỗi ngày thanh tịnh.

Lão nhân càng cười to hơn :

- Tiểu cô nương nói như thế khác nào quá xem thường lão phu. Nên biết rằng bốn chữ Ẩn Long đại hiệp chẳng phải ngẫu nhiên đồng đạo khắp giang hồ gán cho lão phu. Sẽ không địch nhân nào dám tùy tiện kéo đến như tiểu cô nương đang lo đâu. Ha... Ha...

Hoa Thạch Thảo thất kinh :

- Lão là Ẩn Long đại hiệp? Có thật Ẩn Long đại hiệp là lão không?

Phong Viễn Quy cũng nhờ đó tỉnh lại phần nào :

- Được. Nếu tiền bối đúng là Ẩn Hiệp, văn sinh cũng không ngại quấy quả đôi ba ngày.

Lão lập tức chộp vào cả hai :

- Hãy để lão phu giúp nhị vị đi cho nhanh. Đừng quá khẩn trương hoặc lo lắng một khi đã có lão Ẩn Hiệp này nhận lời giúp nhị vị. Đi!

Với kinh thân pháp thượng thừa và nguồn nội lực hầu như không bao giờ cạn, lão nhân tự nhận là Ẩn Long đại hiệp cứ đưa Hoa Thạch Thảo và Phong Viễn Quy vun vút lao đi.

Mục kích tận mắt thân thủ bậc này của lão nhân, Hoa Thạch Thảo tìm cách nói vào tai Phong Viễn Quy :

- Nếu lão đúng là Ẩn Hiệp, những gì khiến người lo ngại sau khi Tứ lão Kỳ Liên chết có lẽ cũng không còn?

Phong Viễn Quy chỉ cười nhẹ thay cho lời đáp. Nhưng bất chợt chính Phong Viễn Quy bật kêu :

- Dừng lại, dừng lại ngay.

Hoa Thạch Thảo kinh tâm, vội hỏi Phong Viễn Quy ngay khi cả hai được lão nhân Ân Hiệp cho dừng lại :

- Có điều gì bất ổn sao?

Phong Viễn Quy cứ chú mục nhìn về một hướng.

- Lại có thêm một nhân vật nữa bị hạ thủ. Văn sinh tuy không tin lắm nhưng vẫn hy vọng đây chính là hung thủ đã hạ sát Tứ lão Kỳ Liên.

Lão nhân Ân Hiệp cũng đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của Phong Viễn Quy :

- Quả nhiên ở hướng đó có nhịp hô hấp trì trệ đưa đến. Chúng ta cùng đến đây xem sao.

Hoa Thạch Thảo lại dìu Phong Viễn Quy bước đi, nhân thể hỏi vào tai Phong Viễn Quy :

- Người vẫn ngại cường địch xuất hiện? Nhờ chú tâm quan sát nên phát hiện điều này?

Phong Viễn Quy cũng thăm thì :

- Đã nhận là huynh muội, là tình lang, cô nương vẫn xưng hô như vậy không ngại lão sinh nghi sao?

Nàng đỏ mặt :

- Ai là tình lang, tình nương gì của người. Nhưng gọi Phong ca thì, ừ, thì gọi. Sao hử?

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Cô nương có tính khí quá cương cường, lại còn háo thắng nữa, văn sinh cũng rất ngại nếu có thêm một muội muội như thế.

Nàng lặng người, ra vẻ ngẫm nghĩ, một lúc sau mới có thể lên tiếng :

- Nhưng muội sẽ không bao giờ có thái độ như Tiểu Hoa hay Trúc Quỳnh. Muội hứa đấy.

Phong Viễn Quy cũng thừ người mất một lúc mới thở dài :

- Họ chỉ vì ngộ nhận mới ra thế. Cũng do văn sinh không khéo giải thích nên họ mới ngộ nhận. Hà... họ không đáng trách.

Chợt có tiếng lão nhân Ân Hiệp gọi họ :

- Có vẻ như tiểu ca phỏng đoán sai rồi. Khó thể bảo đây là người có đủ bản lĩnh hạ thủ Tứ lão Kỳ Liên.

Phong Viễn Quy nhờ có Hoa Thạch Thảo dìu đi nên cuối cùng cũng nhìn thấy điều mà lão nhân Ân Hiệp vẫn đang đứng nhìn. Và Phong Viễn Quy bật kêu :

- Thạch trưởng lão?

Hoa Thạch Thảo cũng nhận ra nhân vật đó. Nàng vội ngồi xuống xem xét :

- Chỉ mới sáng qua lão còn đi chung bọn với lão Vi và nhiều đệ tử Cái bang. Sao bây giờ chỉ có một mình lão nằm đây?

Lão nhân Ân Hiệp nghi hoặc :

- Là trưởng lão Cái bang ư? Nhị vị đoán chắc chứ?

Phong Viễn Quy nhìn lại dáng nằm của Thạch trưởng lão :

- Lão đã giao đấu khá lâu với đối phương. Chúng tử bản lĩnh của song phương có chênh lệch thì cũng không nhiều. Lão chỉ bị thế này vì đối phương có thêm viện thủ. Lão bị ám toán từ phía sau khiến những túi lao vẫn mang trên lưng bị rơi mất. Kỳ thực lão chính là trưởng lão tám túi của Cái bang.

Lão nhân Ân Hiệp liền ngồi xuống :

- Cái bang đa phần đều là những nhân vật nghĩa hiệp. Hy vọng sẽ phát hiện kẻ nào là hung thủ mưu hại lão.

Phong Viễn Quy dù đang rất mệt vẫn hết sức chú mục nhìn và không bỏ qua bất kỳ cử chỉ nhỏ nhặt nào của lão nhân tự xưng là Ân Hiệp.

Nhưng Phong Viễn Quy chỉ quá đa nghi. Lão Thạch nhờ có Ân Hiệp truyền lực trị thương nên từ từ hồi tỉnh. Lão nhìn thấy Hoa Thạch Thảo trước :

- Là người đẩy ư? Giết ta đi, nếu đó là ý muốn của Tam tiên Bát động người.

Phong Viễn Quy lập tức lên tiếng :

- Nếu muốn giết có lẽ chẳng ai muốn cứu tỉnh tiên bối làm gì. Tiên bối còn nhận ra vẫn sinh?

Lão Thạch giương mắt lơ lơ nhìn lên :

- Tiểu Phong? Chuyện gì đã xảy ra cho ta?

Lão Ân Hiệp lên tiếng :

- Đó là điều lão cần phải cho bọn lão phu tử tưởng. Kẻ nào đã hạ thủ lão?

Mãi đến lúc này lão Thạch mới nhìn thấy lão Ân Hiệp :

- Ân Long đại hiệp? Thạch mờ nhìn không lầm chứ? Không lẽ Ân Long đại hiệp hãy còn tại thế?

Lão Ân Hiệp động tâm :

- Lão quen biết lão phu? Từ khi nào?

Phong Viễn Quy càng thêm dò xét lão Ân Hiệp, tai thì nghe lão Thạch nửa mừng nửa tủi kể :

- Ba mươi năm trước hoặc hơn một ít, Thạch mỗi khi đó vì vẫn là đệ tử ba túi của bọn Bang nên chỉ được nhìn thấy đại hiệp một lần tại Lữ Lương sơn.

Lão Ân Hiệp gật đầu nhanh :

- Đường như đó là lần lão phu vì tình cờ vân du ngang qua Lữ Lương sơn nên có hội diện Phùng bang chủ quý Bang. Hóa ra lần đó lão cũng nhìn thấy?

Lão Thạch thừa nhận :

- Lúc đó đại hiệp tuy niên kỷ chưa cao nhưng uy danh đã lẫy lừng khắp vũ nội. Thạch mờ vì ngưỡng mộ nên cứ lén nhìn đại hiệp mãi không thôi.

Họ đã nhận được nhau, Phong Viễn Quy thầm nhận định như thế khi nghe lão Ân Hiệp cũng bồi hồi nhớ lại :

- Lão phu nhớ rồi. Vì bị lão lên nhìn mãi nên lão phu có sinh nghi, đem chuyện đó nói cho Phùng bang chủ biết. Không ngờ lại khiến lão đệ bị Phùng bang chủ mắng cho một phen.

Lão Thạch ngậm ngùi :

- Thạch mờ tuy bị mắng oan nhưng nhờ đó vì tự cảm thấy thẹn với lòng nên sau này càng thêm gắng công khổ luyện, may thay đã không phí công vô ích.

Lão Ân Hiệp khích lệ :

- Đúng là không vô ích, vì lão phu vừa nghe lão đệ lúc này đã là trưởng lão tám túi của Cái bang?

Lão Thạch chột thở dài và từ từ nhắm mắt lại :

- Vì có bối phạm trưởng lão nên Thạch mờ mới lâm cảnh bị thảm như thế này đây. Đáng hận nhất là Phùng bang chủ dù đã khuất núi e cũng không yên lòng nhắm mắt ở chốn cửu tuyền.

Phong Viễn Quy lúc bấy giờ mới ngồi xuống cạnh lão Thạch :

- Theo khẩu khí của tiền bối, văn sinh có thể đoán mà không sợ lầm rằng tiền bối đã bị chính người của quý Bang mưu hại?

Lão Thạch hé mắt nhìn Phong Viễn Quy và nhìn nhận sự thật phũ phàng đó :

- Vì Phụng Diệp kinh của tiểu hữu đã giao.

Hoa Thạch Thảo giật mình :

- Vậy là lão Vi?

Phong Viễn Quy khinh khỉnh quả quyết thêm :

- Nhất định cũng có Thẩm phân đà chủ nhúng tay vào? Cái bang vì lẽ gì tự phân hóa như vậy? Còn bao nhiêu nhân vật nữa cũng bị Ngô Chí Đường, Bang chủ hiện nay của quý Bang đồ kỵ như vẫn từng đồ kỵ tiền bối?

Lão Thạch lo ngại :

- Tiểu hữu cũng đoán biết bọn Bang tự phân hóa ư? Vì không muốn thanh danh bao đời nay của bọn Bang bị hủy bỏ, ta và một số người nữa vẫn cam tâm nhẫn nhục và giấu kín trong lòng, không ngờ vẫn bị tiểu hữu phát hiện.

Lão Ân Hiệp chợt bảo :

- Ở đây không tiện lưu lại lâu, nhất là khi thương thế của Thạch lão đệ cũng cần chữa trị sớm. Hãy quay về chỗ lão phu thì hơn.

Lão Thạch vội lắc đầu :

- Mạng của Thạch mỡ không đáng kể. Chỉ xin đại hiệp hãy vì tình cố cựu với Phùng bang chủ đã khuất núi, đứng ra tác chủ việc này, giúp bọn Bang hưng môn phục phái, trừng trị những kẻ phản Bang như là Ngô Chí Đường.

Lão Ân Hiệp lắc đầu quây quây :

- Nội tình của quý Bang, đừng nói lão phu không có đủ tư cách xen vào, đến như Thất đại phái cũng chẳng có tư cách. Bất quá lão phu chỉ có thể giúp Thạch lão đệ khôi phục. Để sau này, chính Thạch lão đệ phải đứng ra gánh vác trọng trách này.

Lão Thạch kỳ kèo :

- Vậy còn một chuyện nữa ắt hẳn đại hiệp có thừa tư cách và bản lĩnh để giúp Phùng bang chủ một lần.

Lão Ân Hiệp thở dài :

- Thạch lão đệ nói thử nghe.

Lão Thạch tiết lộ :

- Phùng bang chủ trước lúc nhắm mắt xuôi tay có di ngôn, nhờ đệ tử bọn bang tìm hộ cho người một nghịch tử vì bất hòa e đã tự ý bỏ đi từ lâu.

Lão Ân Hiệp nhìn mặt :

- Đã là nghịch tử, Phùng bang chủ còn muốn tìm làm gì?

Lão Thạch cười gượng :

- Gọi là nghịch tử chỉ do quen miệng thôi. Kỳ thực giữa họ chỉ có mỗi một điểm bất hòa là Phùng bang chủ không ưng thuận khi được tin nhục tử tự ý bái đường thành thân cùng một yêu nữ Kim Xà động.

Hoa Thạch Thảo chột dạ :

- Sao lại gọi người của Kim Xà động là yêu nữ? Nữ nhân đó thật ra là ai? Tính danh thế nào?

Lão Thạch liếc xéo Hoa Thạch Thảo :

- Phàm là người có xuất xứ từ Tam tiên Bát động hầu hết được mọi người gán cho hai chữ yêu nhân. Ta không có lỗi khi gọi theo như thế. Và đó là lý do khiến đệ tử bổn Bang cho đến tận lúc này vẫn chưa biết yêu nữ đó có tính danh là gì. Vì nếu biết, có lẽ từ lâu đã tìm thấy cốt nhục đệ tam đại của Phùng bang chủ, một nữ nhân ắt hẳn lúc này đã có niên kỷ độ hai trăm, và đâu cần phiền đến Ân Long đại hiệp tìm hộ.

Phong Viễn Quy cau mày :

- Nội diệt của Phùng lão bang chủ là nữ nhân? Niên kỷ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm ư? Thế còn tính danh? Không lẽ tiền bối không biết?

Lão Thạch có nhiều thiện cảm với Phong Viễn Quy hơn :

- Ta chỉ biết nàng ta vẫn giữ họ Phùng, còn theo tin tức gần đây có nhận thì song thân nàng đều bị thù gia thăm sát. Qua đó cho thấy việc tìm nàng càng khó hơn. Chỉ vì...

Hoa Thạch Thảo chột rùng mình :

- Tam tiên Bát động vốn có nghiêm lệnh, nếu môn hạ thành thân với ngoại nhân, hoặc ngoại nhân đó phải thuận phục Bát động Tam tiên hoặc thế nào cũng có ngày gặp cảnh toàn gia thăm sát. Theo lão vừa nói, việc kiếm tìm vị cô nương họ Phùng kể như vô ích vì Tam tiên Bát động một khi ra tay thì đến con gà con chó cũng bị tận diệt. Phùng cô nương tuyệt đối không có cơ hội toàn mạng đâu.

Lão Thạch chấn động :

- Nếu sự thật đúng như vậy, có lẽ Cái bang cũng không còn cơ hội.

Phong Viễn Quy chạm tay vào lão họ Thạch :

- Tất cả đều là suy đoán, có thể đúng mà cũng có thể không. Sao tiền bối không lo dưỡng thương, phục hồi chân nguyên trước, vội thất vọng làm gì? Hãy nghe đây, nếu cần, văn sinh nguyện giúp tiền bối truy tìm cho bằng được tung tích của vị cô nương họ Phùng.

Lão Ân Hiệp cũng gật đầu phụ họa :

- Còn một chút tia hy vọng cũng tìm. Thạch lão đệ, lão phu nhận lời giúp lão đệ việc này. Thế nào?

Lão Thạch tốt cùng cảm kích :

- Đa tạ đại hiệp, đa tạ tiểu hữu. Chỉ cần nghe hứa như thế, Thạch mỗ vì tiền đồ bổn Bang, quyết phải sống cho đến ngày tìm thấy tiểu diệt nữ họ Phùng chưa một lần biết mặt.

Lão Ân Hiệp mỉm cười :

- Cứ giữ lạc quan như thế, lão phu tin chắc chưa đến ba ngày là Thạch lão đệ sẽ khôi phục như xưa. Nhưng trước hết hãy đi đến chỗ lão phu đã.

Lão Ân Hiệp đỡ lão Thạch lên, cùng với Hoa Thạch Thảo cũng đang dìu Phong Viễn Quy, họ chậm chậm bước đi.

* * * * *

Lúc xem xét thương thế cho Phong Viễn Quy, lão Ân Hiệp bảo :

- Thiếu hiệp vì bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng nên cách chữa trị sẽ không như cách lão phu đã giúp Thạch lão đệ trị thương.

Phong Viễn Quy cười an phận :

- Văn sinh biết đấy là do bản thân tự gây ra, đã bị nội thương còn miễn cưỡng vận dụng chân lực nhiều lần, khiến thương thế càng thêm nghiêm trọng. Thật không dám phiền đến tiền bối, văn sinh sẽ từ từ tọa công tự điều thương. Chậm lắm thì mười ngày sau cũng khôi phục.

Lão Ân Hiệp tán thành :

- Lão phu đang ngại thiếu hiệp nghĩ lão phu cố tình tìm cách lẩn tránh việc giúp thiếu hiệp trị thương. Nếu thiếu hiệp hiểu thông suốt như thế lão phu thật yên tâm. Riêng về thời gian, thiếu hiệp có thể tùy tiện, muốn lưu lại đây bao lâu cũng được, đừng khách sáo.

Phong Viễn Quy đáp tạ :

- Thịnh tình của tiền bối, vãn sinh sẽ là thất lễ nếu nói đến hai chữ đền đáp, chỉ nguyện khắc ghi mãi tận tâm can.

Lão Ân Hiệp lùi ra :

- Có lẽ không đến ba ngày là Thạch lão đệ sẽ hoàn toàn bình phục. Lão phu cũng nên lui tới thường xuyên hơn, vì đã từng tuổi này để gì còn bằng hữu tri âm tri kỷ. Thiếu hiệp không phiền nếu lão phu phớt lờ mọi việc ở đây cho Hoa Thạch Thảo cô nương chăm sóc thiếu hiệp?

Nhìn lão Ân Hiệp vừa nói vừa nháy mắt, Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Nếu được vậy vãn sinh càng cảm kích tiền bối nhiều hơn. Vì có mỹ nhân lúc nào cũng cận kề chăm sóc, vãn sinh ắt hẳn cũng mau phục hồi. Đa tạ.

Lão Ân Hiệp vừa đi khuất, Hoa Thạch Thảo từ ngoài đi vội vào :

- Có chuyện gì vui, muội thấy Ân Long đại hiệp nhìn muội cười mãi thế?

Và nàng kêu thêm vì thấy Phong Viễn Quy cũng đang cười :

- Thì ra Phong ca đang cùng lão Ân Long nói xấu và cười sau lưng muội?

Phong Viễn Quy vẫn cười cười nhưng lại bất ngờ phát thoại, bật ra một câu nói thật khê, chỉ đủ cho một mình Hoa Thạch Thảo nghe :

- Hãy xem xét xung quanh. Có ai lên nghe chúng ta nói chuyện không?

Hoa Thạch Thảo miễn cưỡng làm theo, tiếp đó thì thở dài ngán nhìn Phong Viễn Quy :

- Phải làm gì để Phong ca đừng mãi nghi ngờ nữa đây? Chúng ta đã lưu ngụ ở đây hơn một ngày, một nơi tuyệt đối yên tĩnh, không có thêm ai khác xuất hiện ngoài mấy người chúng ta và lão Ân Hiệp chủ nhân. Lão còn tận tâm tận lực lo thật chu đáo cho từng người chúng ta, từ miếng ăn đến y phục thay đổi, thấy thấy đều đầy đủ. Điền gì khiến Phong ba vẫn cứ lo ngại?

Phong Viễn Quy thu nụ cười về, cũng thở dài :

- Có lẽ muội nghĩ đúng. Là do ta quá đa nghi thôi. Nhưng gì thì gì, ta chỉ muốn rời khỏi nơi đây, bất luận có kịp hồi phục hay không.

Hoa Thạch Thảo nhăn mặt :

- Hóa ra Phong ca lo Dĩ Hận cung tìm đến?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Như muội đã nói, vị tấ hung thủ sát hại Tứ lão Kỳ Liên là Dĩ Hận cung, vì chân kinh Phụng Diệp nếu họ cần thì đã có Hắc Ưng Nương Nương giao cho họ rồi. Ta chỉ không yên tâm nếu lưu ngụ mãi ở đây.

Hoa Thạch Thảo tiến lại gần và thì thào :

- Phong ca từng đoán sẽ có bất trắc xảy ra, ngay sau đó thì chỉ có mỗi một mình Ân Long đại hiệp xuất hiện. Phong ca nói đi, có phải vì thế Phong ca cảm thấy không yên tâm?

Phong Viễn Quy miễn cưỡng giải thích :

- Ta có vài luận cứ để suy đoán sẽ có bất trắc, muội thử nghe xem sao. Thứ nhất Kỳ Liên tứ lão kỳ thực không vì Phong Diệp kinh mà chết.

Hoa Thạch Thảo ngỡ ngàng :

- Rõ ràng họ đều bị mất đi đủ ba quyển chân kinh Phong ca đã giao, sao Phong ca lại...

Phong Viễn Quy cười nhạt :

- Đây là chỗ sơ hở của hung thủ. Nếu là muội và muội thật sự giết người vì cần đoạt chân kinh, muội có lấy hết cả ba hay chỉ lấy đi một quyển là đủ?

Hoa Thạch Thảo trợn mắt :

- Trừ phi muội nghi ngờ tất cả đều là chân kinh giả, cần lấy để so sánh. Bằng không muội cần gì lấy những ba?

Phong Viễn Quy bằng lòng.

- Tất cả đều là thật và điều đó đã được chứng minh qua những lần ta giao chân kinh và chưa nhân vật nào nhận được kinh sau đó gào toáng lên bảo đó là giả. Tất hung thủ cũng am hiểu điều đó. Nhưng vì sao hung thủ am hiểu, ta có một luận cứ khác. Đó là lão Bất Vấn Danh đã có sự thông đồng cùng hung thủ.

Hoa Thạch Thảo cau mày :

- Nhưng lão cũng chết? Thông đồng để làm gì nếu cuối cùng lão cũng bị mất mạng?

Phong Viễn Quy bảo :

- Trong người lão có một hoàn đan dược. Nếu “bổn Cung” do Hắc Ưng Nương Nương luôn tự xưng chính là Dĩ Hận cung thì lão Bất Vấn Danh từ lâu đã là người của Dĩ Hận cung. Lão bị giết vì đã sơ ý để lão Bất Phí Ngôn nghi ngờ. Hung thủ buộc phải giết lão để sát nhân diệt khẩu.

Hoa Thạch Thảo bàng hoàng :

- Phong ca muốn nói mọi việc đêm đó xảy ra trong trận đều bị hung thủ lên án mặt giám sát?

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Tứ lão nhập trận từ bốn phía. Ta đã phát hiện ở phía của lão Bất Vấn Danh nhập trận có lưu ám ký. Đủ hiểu lão Bất Vấn Danh hoặc tuân lệnh hoặc có sự thông đồng, đã lưu ám ký cho hung thủ để bề bám theo.

Hoa Thạch Thảo nhớ lại :

- Phải rồi. Lúc muội làm theo lời Phong ca, đi dò xét ba thi thể của Tam lão khi quay lại thì thấy Phong ca đứng chôn chân một chỗ. Phong ca đã đứng nhìn một chữ “tứ” vón vện được ai đó khắc rõ rõ trên một tảng đá? Đó là ám ký do lão Bất Vấn Danh lưu lại?

Phong Viễn Quy thở ra nhẹ nhẹ :

- Vì thế sau đó ta mới tiến lại và dò xét thi thể lão Bất Vấn Danh, dù biết rằng muội đã một lần dò xét.

Hoa Thạch Thảo lại nhớ điều đã được Phong Viễn Quy phát hiện nhưng cho đến nay vẫn chưa hở môi :

- Phong ca có phát hiện gì không?

Phong Viễn Quy nhìn nàng :

- Có! Nhưng ta chưa thể nói gì thêm trước khi tìm hiểu cho minh bạch.

Nàng thất vọng :

- Vậy còn điều gì nữa đáng để nói chứ?

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Còn. Đó là hung thủ không tinh thông lắm về kỳ môn trận thế. Và nếu không có lão Bất Vấn Danh lưu ám ký, hung thủ không thể nhập trận. Tương tự, sau đó dĩ nhiên Tứ lão Kỳ Liên chưa đến nỗi mất mạng, hoặc nếu có, hung thủ cũng không dễ đắc thủ.

Nàng thờ người :

- Hung thủ có công phu tuyệt cao nhưng lại không tinh thông kỳ trận, không lẽ là...

Phong Viễn Quy đưa một tay lên miệng :

- Suyt! Có phải muội đang nhớ đến những gì Hắc Ưng Nương Nương từng nói về nhân vật tuy bản lãnh cao thâm nhưng không tinh thông về kỳ trận?

Hoa Thạch Thảo giật mình :

- Phong ca cũng nghe? Vì thế Phong ca không yên tâm khi lưu ở đây?

Phong Viễn Quy chậm chậm lắc đầu :

- Ta nhắc lại, cũng có thể là do ta quá đa nghi. Riêng về hung thủ sát hại Kỳ Liên tứ lão kể ra chúng ta đã biết đến ba chi tiết.

Hoa Thạch Thảo gật đầu :

- Có võ công cao thâm là một, không am hiểu hoặc ít am hiểu về kỳ trận là hai. Còn về điều thứ ba?

- Điều thứ ba là hung thủ đã biết về Phụng Diệp kinh. Biết nhưng vẫn chiếm đoạt cả ba quyển do ta đã giao cho Tứ lão. Hung thủ muốn chúng ta tin hung thủ giết người là vì chân kinh.

Hoa Thạch Thảo động tâm :

- Vậy theo Phong ca, hung thủ giết Tứ lão là vì nguyên nhân nhân nào?

Phong Viễn Quy tỏ ra cân nhắc khi nói lên sự phỏng đoán :

- Ta nghĩ họ là người của Vô Ưu đảo hoặc chí ít cũng có liên quan. Vì cả Tứ lão đều gián tiếp thừa nhận họ có ít nhiều am hiểu về Vô Ưu chỉ pháp, một cách gọi mới thoạt nghe đâu biết ngay đó là công phu Vô Ưu đảo. Tứ lão bị sát hại có lẽ vì nguyên nhân đó.

Hoa Thạch Thảo nửa tin nửa ngờ :

- Họ oán hận Dĩ Hận cung, lão Đại Bất Vấn Danh ngấm ngấm cấu kết với hung thủ, bên mình lão lại có hoàn đan được liên quan đến cung Dĩ Hận, Phong ca cuối cùng vẫn ám chỉ Dĩ Hận cung đã ra tay hạ sát họ?

Phong Viễn Quy giật mình :

- Ta chưa nghĩ đến điểm này. Nhưng theo lập luận muội vừa nêu, ta cảm nhận được rằng phải chăng Vô Ưu đảo sau thời gian dài tung hoành ngang dọc đã tự gieo cho họ nhiều thù nhân? Và Dĩ Hận cung vì cũng là thù nhân của Vô Ưu đảo nên song phương bấy lâu nay ngoài việc tự lo khuếch trương thanh thế vẫn luôn tìm cơ hội tiêu diệt lẫn nhau?

Hoa Thạch Thảo bật reo :

- Đó chính là lời giải hợp lý nhất. Đúng rồi, Tứ lão Kỳ Liên vì là người của Vô Ưu đảo nên bị Dĩ Hận cung sát hại. Nhưng trước đó Dĩ Hận cung đã kịp thu phục và sử dụng lão Bất Vấn Danh. Trong Tứ lão có người bội phản, họ trước sau gì cũng chết. Chỉ tội cho lão Bất Vấn Danh, dù đã thuận phục Dĩ Hận cung nhưng khi xong việc chính Dĩ Hận cung cũng không tha lão.

Phong Viễn Quy nhìn nàng :

- Hành vi của Dĩ Hận cung là tiền hậu bất nhất, thu phục người là để sử dụng nhưng sau đó vẫn nhẫn tâm loại bỏ. Muội nói đi, có phải vì thế Dĩ Hận cung buộc phải dùng hoàn đan để khống chế người? Và mỗi nửa năm một lần người đã dùng hoàn đan buộc phải đến Dĩ Hận cung để thỉnh cầu được ban cho giải dược? Tác hại của hoàn đan này là thế nào? Ta tin muội có biết và muội cố tình che giấu ta, đúng không?

Hoa Thạch Thảo nhăn mặt :

- Phong ca đừng nghi oan cho muội. Nếu đã biết muội còn giấu Phong ca làm gì? Khác với Phong ca, muội biết Phong ca vẫn còn nhiều điều che giấu muội.

Phong Viễn Quy sau một thoáng hoang mang tự lự chợt thở dài :

- Nếu muội định ám chỉ đến điều ta đã phát hiện lúc dò xét thi thể lão Bất Vấn Danh thì như ta đã nói chờ lúc ta minh bạch hư thực ta sẽ cho muội biết.

Hoa Thạch Thảo lắc đầu :

- Đó là điều vì Phong ca đã nói nên muội không hề có ý đề cập đến. Muội muốn nói đây là thân thể lai lịch và xuất thân võ học của Phong ca. Phải chăng Phong ca ở họ Phong và Phong Dương Tử có quan hệ huyết thống với Phong ca đúng như mụ Tiên nương nghi ngờ?

Phong Viễn Quy phá lên cười :

- Phong Dương Tử là nhân vật có lai lịch xuất thân như thế nào, đến điều này ta còn chưa rõ thì nói sao được ta và nhân vật đó có liên quan hay không? Cách muội hỏi như thế quả quyết đấy là sự thật chỉ khiến ta nực cười. Ha... Ha...

Đang cười, Phong Viễn Quy chợt ôm ngực ho khan. Và sau cùng vì tràng ho kéo quá dài khiến Phong Viễn Quy bật nghiêng người qua một bên, thổ ra một ngụm huyết vừa đỏ bầm vừa sền sệt muốn đặc.

Hoa Thạch Thảo thất kinh lao đến :

- Phong ca! Phong ca!!

Tiếng nài kêu quá lớn, dĩ nhiên gây kinh động đến những người xung quanh.

Lão Ân Hiệp xuất hiện :

- Đã xảy ra chuyện gì, Hoa cô nương?

Phong Viễn Quy nhờ có Hoa Thạch Thảo ngồi bên cạnh dìu đỡ nên nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường. Phong Viễn Quy gượng cười với Ân Hiệp :

- Lỗi là do văn sinh không kiểm chế nổi cảm xúc. Giờ thì ổn rồi, văn sinh sẽ lo tọa công điều thương, sẽ không để cảm xúc gây phương hại đến cơ thể đang suy nhược nữa.

Hoa Thạch Thảo đưa mắt cầu khẩn lão Ân Hiệp :

- Y vừa thổ huyết, chỉ toàn là huyết bầm. Tiểu nữ e nội thương của y đã nhập cốt, lục phủ ngũ tạng có lẽ cũng bí tổn thương nghiêm trọng.

Lão họ Thạch cuối cùng cũng lê thân xuất hiện. Lão nhìn vào ngụm huyết Phong Viễn Quy vừa thổ ra và chép miệng than :

- Thương thế của tiểu hữu không nhẹ đâu. Kể nào gây thương thế này cho tiểu hữu hẳn phải là nội gia cao thủ bản lãnh đã đạt mức lộ hỏa thuần thanh. Không khéo lục phủ ngũ tạng của tiểu hữu đang trong tình trạng thương tổn nặng nề, dễ giảm thọ lắm.

Hoa Thạch thảo càng thêm biến sắc chỉ biết cầu cứu Ân Hiệp :

- Đại hiệp tiên bối...

Ân Hiệp chợt háng giọng :

- Lão phu cũng đã xem qua thương thế cho lệnh huynh, nhưng mức độ thương tổn như thế này là điều lão phu không lường đến. Bây giờ chỉ còn mỗi một cách là dùng nội nguyên chân khí của bản thân lão phu giúp lệnh huynh khai thông từng huyết mạch có lẽ đang lâm hiện trạng tắc nghẽn.

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Vận dụng phương cách đó sẽ làm tiên bối hao tổn rất nhiều chân nguyên. Văn sinh đương sao nổi đại ân này?

Và để không ai còn nói gì thêm về phương cách Ân Hiệp vừa đề xuất, Phong Viễn Quy hát hàm về phía lão họ Thạch :

- Điều trị cho Thạch trưởng lão đã là nghĩa cử khiến Ân Hiệp tiền bối tổn hao nhiều sức lực. Văn sinh thật không đành lòng gây phiền toái thêm.

Lão họ Thạch tươi cười :

- Tiểu hữu đừng nên xen thường công phu bản lãnh của Ân Long đại hiệp. Vì khi dùng nội nguyên chân khí giúp ta trị thương, Ân Hiệp có vui miệng thố lộ, tâm pháp nội công của Ân Hiệp luyện là tâm pháp thượng thừa vào hàng đệ nhất, chỉ có thể bằng chứ quyết không chịu kém ba loại tâm pháp khác vốn có chung nguồn gốc. Tiểu hữu cứ nhìn ta lúc này thì rõ. Có lẽ nội nhật ngày mai ta đã hoàn toàn bình phục.

Phong Viễn Quy gật gù, mừng cho lão họ Thạch :

- Phúc phận đến với ai, người đó hưởng những ngày hồng phúc. Hy vọng đây sẽ là “hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai”.

Lão Thạch cười vui hơn :

- Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên và ta còn tin rằng ngày tìm được tiểu diệt nữ họ Phùng của ta cũng không còn xa lắm. Ha... Ha....

Tràng cười đầy xung khí của lão họ Thạch khiến Phong Viễn Quy hồi tâm. Và Phong Viễn Quy đột ngột đề xuất với Ân Hiệp :

- Văn sinh có chuyện này muốn được cùng tiền bối mật đàm. Không rõ ý của tiền bối là thế nào?

Hoa Thạch Thảo nhanh nhẩu phụ họa :

- Đáng lý Phong ca phải nghĩ đến điều này sớm hơn. Chỉ vì quá thận trọng khiến thương thế Phong ca càng kéo dài càng tự gây hại cho bản thân.

Ân Hiệp nhẹ gật đầu :

- Lão phu sẽ tận lực tận tâm. Nhưng dường như thiếu hiệp không hoàn toàn ám chỉ đến việc trị thương?

Phong Viễn Quy bảo :

- Cũng có cả phần trị thương nữa, nếu điều đó không gây nhiều trở ngại cho tiền bối.

Hoa Thạch Thảo tự ý đứng lên :

- Muội hiểu ý Phong ca rồi. Muội sẽ tạm lánh mặt. Mong rằng đây là cơ hội cho Phong ca hiểu nhiều thêm về đại hiệp Ân Long.

Lão họ Thạch cũng lui chân đi theo Hoa Thạch Thảo. Và khi nhìn theo lão, Phong Viễn Quy đoán biết ắt hẳn lão đang có nghi ngờ, thế nào lão cũng dò hỏi Hoa Thạch Thảo để hiểu nguyên nhân tại sao trước lúc bỏ đi Hoa Thạch Thảo lại nói “đây là cơ hội cho Phong ca hiểu nhiều thêm về Ân Long đại hiệp”.

Chính Ân Hiệp cũng có những nghi ngờ tương tự. Nên khi trong gian phòng chỉ còn lại hai người, Ân Hiệp chợt hỏi :

- Thiếu hiệp còn điều gì chưa tin tưởng lão phu? Và đó là nguyên do khiến thiếu hiệp khước từ, cho rằng việc giúp thiếu hiệp trị thương sẽ làm lão phu hao tổn rất nhiều nguyên khí?

Phong Viễn Quy gượng cười :

- Văn sinh không thể không cẩn trọng. Và tiền bối ắt sẽ tự hiểu nguyên nhân nếu đủ nhẫn nại và nghe văn sinh thuật một câu chuyện. Nhược bằng không thể văn sinh chỉ còn biết nói lên lời tạ lỗi mong được lượng thứ vì đã làm phiền tiền bối.

Lão Ân Hiệp thở dài :

- Hai ngày qua, nhờ nghe Hoa Thạch Thảo cô nương và Thạch lão đệ lần lượt thuật chuyện, lão phu cũng am hiểu khá nhiều về những hành vi gần đây của thiếu hiệp. Và lão phu có thể cảm thông, hiểu vì sao thiếu hiệp luôn có thái độ cẩn trọng. Đúng như vậy, nếu là lão phu, nếu lão phu cũng bị nhiều người truy đuổi vì

muốn chiếm đoạt Phụng Diệp kinh, ắt hẳn lão phu cũng phải tỏ ra cẩn trọng như thế. Lão phu không hề trách thiếu hiệp. Chuyện phải như thế thôi.

Phong Viễn Quy chột hỏi :

- Về Di Hận cung, tiền bối có suy nghĩ và nhận định như thế nào?

Ẩn Hiệp cau mày :

- Đó là điều thiếu hiệp cần mật đàm với lão phu?

Phong Viễn Quy nửa lắc nửa gật :

- Cũng có thể có liên quan. Nhưng thật sự có liên quan hay không, hoặc liên quan như thế nào, đợi một lúc nữa văn sinh sẽ xin thỉnh giáo cao kiến của tiền bối.

Ẩn Hiệp lại thở dài :

- Lão phu đã tự thoái ẩn gần hai mươi năm. Nếu những ngày vừa qua không được nghe Hoa Thạch Thảo cô nương đề cập đến Di Hận cung có lẽ lão phu sẽ không bao giờ biết đến danh xưng này.

Phong Viễn Quy bỡ ngỡ :

- Nàng đã nói những gì với tiền bối?

- Về cái chết quá nhanh quá tàn khốc của Tứ lão Kỳ Liên. Nhưng thiếu hiệp chớ vội trách nàng. Đây là vì lão phu quan tâm đến thương thế của thiếu hiệp. Do lão phu dò hỏi mãi về hung nhân đã gây thương thế cho thiếu hiệp, Hoa cô nương không thể không giải thích cho lão phu biết những chuyện đã xảy ra đêm đó, kể cả chuyện đã xảy ra trước lúc đêm về nữa.

Vậy là Hoa Thạch Thảo đã cho Ẩn Hiệp biết về mục Tiên nương, một nhân vật vừa có bản lĩnh cao thâm vừa có hành tung đầy kỳ lạ, Phong Viễn Quy trầm nghĩ như thế và thở dài, tiếp tục câu chuyện :

- Vậy là tiền bối tạm thời chưa có bất kỳ nhận định gì về Di Hận cung?

Ẩn Hiệp cười lạt :

- Cũng có một vài nhận định. Nhưng do chỉ mới nghe có một chiều, là nghe Hoa cô nương kể lại, nên lão phu khó thể bảo đó là những nhận định chuẩn xác. Còn phải nghe ngóng nhiều hơn rồi mới minh bạch hư thực.

Phong Viễn Quy gật đầu tán thành :

- Tiền bối hoàn toàn có lý khi có thái độ thận trọng này. Nhưng văn sinh vẫn muốn nghe một vài nhận định đó của tiền bối?

Ẩn Hiệp thố lộ :

- Thu phục người rồi sau đó hạ thủ vì không cần dụng đến nữa. Nếu Di Hận cung thật sự có hành vi như thế thì họ hành sự quá độc ác, khó thể chấp nhận.

- Còn gì nữa không?

- Còn. Đó là những hoàn đan dược họ đã buộc người khác phải dùng. Hoa cô nương có giao cho lão phu một hoàn. Lão phu đang xem xét nó, hy vọng sẽ có khám phá để biết đan dược đó gây tác hại thế nào.

- Nhưng tiền bối ắt đã tự đoán, để liệu xem đan dược đó gây lợi như thế nào cho người chuyên dùng đan dược không chế kẻ khác?

Ẩn Hiệp giật mình :

- Nói như vậy thiếu hiệp cũng đã từng đoán? Và thiếu hiệp đã đoán như thế nào?

Phong Viễn Quy nghiêm giọng :

- Gần đây văn sinh có tình cờ, ở những nơi thật tối tăm đã lần lượt hội diện hai nhân vật. Có nhiều điểm chung ở hai nhân vật này. Thứ nhất, cả hai đều cao niên, thân thủ cũng vào hạng thượng thừa. Thứ hai, họ vì ngại chường mặt ra chỗ sáng nên cả hai đều tìm những nơi thật tối để ẩn thân và điều này kéo dài đã lâu. Còn điều giống nhau cuối cùng của hai nhân vật này, là họ đều tỏ ra rất cần cùng một loại dược thảo, cho thấy họ đã bị trúng một độc thủ như nhau.

- Trúng loại độc thủ gì? Dược thảo gì họ đã cần?

- Văn sinh chỉ có thể biết về loại dược thảo. Đó là Thanh Tâm Phục Linh Thảo.

- Thanh Tâm Phục Linh Thảo?

Phong Viễn Quy kinh nghi :

- Tiền bối có biết về dược thảo này?

Thay vì đáp, Ân Hiệp chợt cho tay vào bọc áo lần ra hoàn đan dược không hề xa lạ với Phong Viễn Quy.

Sau khi đưa lên mũi và ngửi một lúc lâu Ân Hiệp chợt rùng mình :

- Quả nhiên có mùi vị của Thống Tâm Hải Dược. Một loại dược liệu được dân ngụ cư ở vùng Bắc Hải quen dùng. Chủ ý của họ là để trấn áp những cơn đau buốt khắp đầu mỗi khi họ có việc phải lặn sát xuống đáy bể. Nhờ đó họ có thể tiếp tục những công việc tuy có thể bảo là khổ dịch nhưng lại đem đến cho họ nhiều lợi nhuận khó thể bỏ qua.

Phong Viễn Quy vội hỏi :

- Vậy sẽ tác hại thế nào nếu chúng ta là người Trung Nguyên tuy không cần trấn áp những cơn đau buốt khắp đầu nhưng lại vô tình dùng đan dược có chứa Thống Tâm Hải Dược?

Ân Hiệp thở ra :

- Nó cũng như Hoa Anh Túc, càng dùng càng quen, đã lỡ dùng thì không thể dừng. Và nếu miễn cưỡng dừng, hậu quả sẽ xảy ra như hai trường hợp thiếu hiệp vừa đề cập, người không dùng sẽ ngại ánh sáng. Hay nói đúng hơn chính ánh sáng của dương quang sẽ làm họ cạn kiệt chân khí và mất mạng. Chỉ có Thanh Tâm Phục Linh Thảo mới giúp họ khôi phục. Hai nhân vật xấu số nào thiếu hiệp đã tình cờ hội diện? Và lúc này họ đã ra sao?

Phong Viễn Quy đáp một cách mai mỉa :

- Một đã chết, đúng là do ánh sáng như tiền bối vừa đề quyết. Người thứ hai tuy may mắn khôi phục nhờ Thanh Tâm Phục Linh Thảo, nhưng gần đây cũng chết do bị quả báo.

- Quả báo? Ai đã thể thiên hành đạo? Và dường như theo cách nói của thiếu hiệp thì kẻ bị quả báo do tạo nghiệt quá nhiều nên có thể kẻ đó là một ác nhân?

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Có lẽ tiền bối biết nhân vật này, Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân?

Ân Hiệp phá lên cười :

- Là lão ư? Lão có chết cũng đáng. vì lão đúng là một ác nhân Thiên bất dung Địa bất thứ. Vậy còn người đã chết vì ánh sáng? Nếu cũng chỉ là ác nhân thì đúng là Thiên bất dung gian đảng. Thật đáng cho họ. Ha Ha...

Phong Viễn Quy bảo :

- Văn sinh vì không biết tính danh hoặc ngoại hiệu hoặc lai lịch xuất thân của nhân vật thứ hai nên không dám chắc có phải là ác nhân hay không. Chỉ có điều, trước khi nhân vật này chết, những lời sau cùng có đề cập đến tiền bối.

Ân Hiệp giật mình :

- Đề cập đến lão phu? Đề cập như thế nào?

Phong Viễn Quy thuật lại :

- Sau khi cho văn sinh biết bản thân nhân vật này đã bị trúng độc thủ, nhân vật này còn tiết lộ có rất nhiều cao thủ võ lâm cũng lâm cảnh ngộ tương tự. Và nhân vật này bảo, vì đây là đại họa cho võ lâm nên chỉ có duy nhất một nhân vật võ lâm là đủ bản lãnh tiêu trừ đại họa này. Nhân vật đủ bản lãnh đó chính là bậc đại hiệp lừng danh thiên hạ.

Ẩn Hiệp lại kêu :

- Chính là lão phu rồi. Nhưng nhân vật đó là ai? Nếu quen biết lão phu sao không lưu tính danh hoặc ngoại hiệu cho thiếu hiệp biết?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Nhân vật đó có lẽ không kịp lưu danh. Vì đang khi trao truyền toàn bộ nội lực cho văn sinh, do phát hiện tâm pháp nội công của văn sinh có điều gì đó kỳ lạ nên nhân vật nọ chỉ kêu Ẩn Long... Ẩn Long hai tiếng là tuyệt mệnh.

Ẩn Hiệp nhìn Phong Viễn Quy :

- Tại sao qua tâm pháp của thiếu hiệp nhân vật đó lại kêu lên ngoại hiệu của lão phu?

Phong Viễn Quy cười nhẹ :

- Tiền bối không hiểu thật?

Ẩn Hiệp chợt tủm tỉm cười :

- Thiếu hiệp giải thích thử nghe...

Phong Viễn Quy bảo :

- Tâm pháp của văn sinh là tâm pháp Phụng Diệp kinh.

- Thì sao?

- Phụng Diệp kinh có xuất xứ từ Diệp Lạc bí lục. Có bốn phần gọi là Tứ Bối Diệp: Long - Ly - Quy - Phụng. Và tâm pháp của mỗi phần đều ngang bằng chứ không thể kém ba tâm pháp còn lại.

Ẩn Hiệp gật gù :

- Đây là câu lúc vui miệng lão phu cũng từng nói với Thạch lão đệ.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Văn sinh hiểu như thế mới đề xuất cùng tiền bối mật đàm.

- Để làm gì?

- Trao đổi chân kinh. Văn sinh không dám cầu mong được tiền bối trị thương, chỉ hy vọng dùng chân kinh Phụng Diệp đổi với chân kinh Long Diệp, ắt hẳn đang do tiền bối chiếm hữu.

Ẩn Hiệp cười :

- Do danh hiệu của lão phu là Ẩn Long nên thiếu hiệp đoán như thế?

Phong Viễn Quy không cười :

- Phụng Diệp kinh tuy đã được văn sinh lần lượt giao cho nhiều người, dù không là kinh giả nhưng vẫn thiếu một phần khẩu quyết quan trọng.

Ẩn Hiệp không vui :

- Lão phu tuyệt nhiên không có ý định trao đổi chân Kinh Phụng Diệp đủ hay thiếu đâu có gì đáng để lão phu quan tâm.

Phong Viễn Quy bảo :

- Có đấy. Vì đó là điểm máu chốt cho thấy vì sao Tứ Bối Diệp cùng có xuất xứ từ Diệp Lạc bí lục.

Ẩn Hiệp động tâm :

- Là thế nào?

Phong Viễn Quy thố lộ :

- Trang chủ Hạnh Hoa trang, La Hào Chung, tuy từng sở hữu kinh Phụng Diệp nhưng thủy chung không dám luyện chính vì ngại điểm máu chốt này. Đó là Tứ Bối Diệp nếu luyện riêng lẻ một là không thể phát huy hết công năng diệu dụng, hai là còn gây nguy hại cho người luyện sau này.

Ẩn Hiệp cau mặt :

- Hại như thế nào? Nghịch hành chân khí hay tuyệt tử tuyệt tôn?

Phong Viễn Quy hồi ngược lại :

- Tiên bối đã lâm một đại địch thật sự nào chưa? Một đại địch có bản lãnh hoặc ngang hàng hoặc cao thâm hơn tiên bối một ít.

Ẩn Hiệp động dung :

- Có thì sao?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Nếu đã có ắt tiên bối từng gặp hiểm cảnh như vãn sinh lúc này. Là khi cùng đại địch kéo dài trận đấu, lúc nguyên khí của tiên bối bị tổn thương, chân nguyên chợt thất tán đi rất mau, khiến tiên bối dù nhục nhả đến mấy cũng phải lo tẩu thoát. Có chưa?

Ẩn Hiệp cười :

- May là chưa. Bằng không hai chữ đại hiệp của lão phu đâu thể giữ mãi đến lúc này.

Phong Viễn Quy nhún vai :

- Nhưng tiên bối đã tự thoái ẩn gần hai mươi năm, vì sao? Phải chăng đó là hình thức khác cho thấy hai chữ đại hiệp đã bị lu mờ một quãng thời gian dài?

Ẩn Hiệp cười gượng :

- Chỉ do lão phu chán ngán cảnh xu lợi bôn danh của kiếp người trên hành trình nhân thế mà thôi. Chẳng hề do lão phu bị cường địch đả bại.

Phong Viễn Quy lại thở ra :

- Nghĩa là tiên bối sẽ không vì võ lâm, tiêu trừ đi đại họa đã phát sinh từ đan dược có chứa Thống Tâm Hải Dược từ Bắc Hải?

Ẩn Hiệp ngập ngừng :

- Lão phu chưa thể trả lời một khi chưa thật sự minh bạch hành vi của Dĩ Hận cung muốn hành động như thế để làm gì?

Phong Viễn Quy chợt hỏi :

- Tiên bối không thể giúp vãn sinh đổi chân kinh?

Ẩn Hiệp phì cười :

- Đổi thì không cần nhưng giúp thiếu hiệp trị thương thì lão phu vẫn giúp. Thế nào?

Phong Viễn Quy cảm kích :

- Vãn sinh chỉ ngại đương không nổi đại ân này.

Ẩn Hiệp xoa tay :

- Vô ngại. Vì nếu lão phu không giúp thiếu hiệp thì đương nhiên sau này phải do lão phu thay võ lâm tiêu trừ đại họa. Đó là điều lão phu chưa thể hứa gì cả!

Phong Viễn Quy ngăn người :

- Ý tiên bối dù không nói ra nhưng vẫn gián tiếp giao phó nhiệm vụ đó cho văn sinh?

Ẩn Hiệp vẫn cười cười :

- Lão phu cũng chưa hề hứa cũng chẳng hề nói điều gì tương tự, thiếu hiệp đừng bao giờ quên điều đó. Nào, có muốn lão phu giúp hay không? Nếu có, hãy bắt đầu ra công và mặc nhiên tiếp nhận sự trợ giúp quý báu của Ẩn Long đại hiệp.

Màn đêm đông dần xuống, cả hai vẫn hành công.

Canh ba điểm, Phong Viễn Quy tọa công đến giai đoạn quan yếu...

Ẩn Hiệp vì không muốn gây kinh động đã từ từ lui ra...

Trong gian phòng chỉ còn lại một mình Phong Viễn Quy.

Bất chợt...

18. Long - Phụng Bất Hợp Lại Lâm Nguy

Địa điểm được Ẩn Hiệp chọn để lưu ngụ quả là nơi yên tĩnh.

Với một nếp nhà được dựng theo cung cách Tam Thiện Hợp, vây quanh ba bề tả hữu, hậu là dãy rừng bạt ngàn uốn theo hình cánh cung, phía trước gian nhà có thêm cánh rừng trúc là hoàn toàn hợp cách. Rất trang nhã và thanh tịnh.

Chính vì thế, dù đêm nay ở gian nhà vẫn còn hai chỗ sáng đèn - một là gian phòng Phong Viễn Quy vẫn đang tọa công và một còn lại là nơi Hoa Thạch Thảo đang bồn chồn chờ đợi kết quả việc mật đàm giữa Phong Viễn Quy và Ẩn Hiệp - thì không vì thế mà bầu không khí xung quanh mất đi vẻ yên tĩnh vốn có.

Một tiếng động khẽ lúc này đã vang lên từ bên ngoài cũng phần nào góp phần giúp cho Hoa Thạch Thảo tỉnh thức và cảnh giác hơn.

Và đúng lúc này, lại có tiếng động nữa vang lên từ đâu đó phía sau khiến Hoa Thạch Thảo thật sự lo ngại.

Nàng ngồi im, vờ như không phát giác tiếng động vừa vang lên nhưng kỳ thực nàng đã ngưng thần nghe ngóng và chờ đợi.

Đó là tiếng bước chân khá nặng nề đang di chuyển dần đến từ phía sau, Hoa Thạch Thảo nhận định như thế và càng thêm kiên tâm chờ đợi.

Rồi cũng đến lúc tiếng bước chân tiến đến thật gần, Hoa Thạch Thảo lập tức đứng bật lên và quay phắt lại :

- Ai?

Nhưng hữu thủ vừa nâng lên, chưa kịp phát kinh, Hoa Thạch Thảo vội thu hồi lại. Và nàng khẽ khàng lên tiếng, giọng lo ngại :

- Thần sắc Đại hiệp trông kém quá. Không lẽ việc trị thương khiến đại hiệp hao tổn chân nguyên đến thế sao?

Ẩn Hiệp gượng cười, vội lên tiếng trấn an nàng :

- Cô nương đừng quá khẩn trương. Có thể nói lệnh huynh đã qua giai đoạn sinh tử, việc hồi phục chỉ còn là vấn đề thời gian. Cô nương vì quá lo nên không thể ngủ sao? Lão phu sợ gây kinh động, cố đi cho thật nhẹ nhưng rốt cuộc cũng làm cô nương giật mình.

Hoa Thạch Thảo thở ra nhẹ nhõm :

- Tiểu nữ cũng không ngờ đó là tiếng bước chân của tiền bối. Huống chi trước đó đã một lần có tiếng động, càng khiến tiểu nữ cảnh giác hơn.

Ẩn Hiệp cau mày lo ngại :

- Lão phu chỉ bước ra mỗi một lần và chính là lần này. Sao lại có thêm tiếng động trước đó nữa?

Hoa Thạch Thảo đành phải trấn an ngược lại Ẩn Hiệp :

- Tiếng động đó phát ra từ bên ngoài. Tiểu nữ cũng kịp nghĩ lại, có thể chỉ là tiếng cành cây khô gãy.

Ẩn Hiệp không hoàn toàn yên tâm như Hoa Thạch Thảo mong đợi :

- Cành cây khô gãy ư? Đây là tiết trời mùa xuân, từng thân trúc đều xanh mơn mẫm, làm gì có cành nào khô đến có thể gãy?

Hoa Thạch Thảo gắng gượng trấn an :

- Cũng có thể do Thạch trưởng lão giật mình trong giấc ngủ gây ra. Đại hiệp chớ quá lo lắng khiến tiểu nữ thêm ngại.

Nhưng Hoa Thạch Thảo không thể nào không ngại một khi lại được nghe chính miệng Ẩn Hiệp quả quyết :

- Kể cả đêm nay nữa là đêm thứ hai, hễ trời tối là Thạch lão đệ lên ra ngoài, bảo là có chuyện khẩn của Cái bang không thể chờ đến lúc hoàn toàn bình phục mới thực hiện. Mãi đến khi trời sáng Thạch lão đệ mới quay về. Vì Thạch lão đệ nói trước như vậy nên lão phu tin chắc tiếng động cô nương nghe không thể nào do Thạch lão đệ gây ra.

Hoa Thạch Thảo chột dạ :

- Đại hiệp đã ở trong đó với Phong ca suốt từ giữa trưa cho đến tận lúc này, nhờ đêm nay Thạch trưởng lão vẫn lưu lại, không lên ra ngoài như đêm qua thì sao? Và lại đây nào có thêm ai khác để gây thành tiếng động?

Ẩn Hiệp ngờ ngợ :

- Âu cũng là một giả thiết. Cô nương hãy cùng đi với lão phu. Rồi chúng ta sẽ biết có phải do Thạch lão đệ gây ra hay không?

Tiếng họ nói với nhau tuy khế nhưng phần vì đêm khuya thanh vắng, lại cách nơi Phong Viễn Quy tọa công không xa - hai gian phòng chỉ được ngăn cách bởi một tấm liếp khó có thể ngăn nổi mọi thanh âm- nên chuỗi thanh âm thẳm thì đó làm Phong Viễn Quy gián đoạn việc luyện công.

Và lúc Ẩn Hiệp là Hoa Thạch Thảo đã thật sự rời đi - họ đi xem xét để hiểu biết đêm nay lão Thạch có phải đã lưu lại vì không lên ra ngoài như đêm qua hay không - Phong Viễn Quy dù vẫn ngồi yên trong tư thế tọa công nhưng vì mãi nghĩ đến ân tình do Ẩn Hiệp và Hoa Thạch Thảo ưu ái dành cho nên chưa thể tiếp tục tọa công trở lại.

Được một lúc Phong Viễn Quy chợt nghe tiếng Hoa Thạch Thảo quát từ một nơi khá xa vang đến.

Tiếng quát tuy mơ hồ, nghe không rõ lắm, nhưng vẫn cho Phong Viễn Quy biết đã có điều gì bất lợi xảy ra.

Tuy thế Phong Viễn Quy vẫn ngồi yên, vì tin rằng điều bất lợi nào đó, giả như là có địch nhân xuất hiện, thì ở cạnh Hoa Thạch Thảo lúc này còn hiện diện thêm đại hiệp Ẩn Long.

Với thân thủ và bản lĩnh của Ân Hiệp, dĩ nhiên Phong Viễn Quy yên tâm cho Hoa Thạch Thảo, còn địch nhân nào có bản lĩnh cao thâm hơn Ân Hiệp. Nhưng chỉ một lúc sau, tiếng quát của Ân Hiệp bỗng vang lên lồng lộng, khiến Phong Viễn Quy cũng phải giật mình :

- Tất cả dừng tay! Chưởng môn Côn Luân phái Triệu Quang Nhân có đến không? Chư vị đừng gây náo loạn, hãy chờ lão phu cùng quý Chưởng môn Triệu Quang Nhân gặp nhau xem thế nào.

Tiếp lời lão Ân Hiệp là một tràng cười lạnh lạnh rất quen tai vang lên lồng lộng cũng không kém :

- Bốn Phái Côn Luân không hề có nhân vật nào gọi là Triệu Quang Nhân. Lão là ai? Sao lại hồ đồ gọi nhầm tên Chưởng môn từ Triệu Khắc Phục sang Triệu Quang Nhân? Đã cao niên như lão, thần trí lại lú lẫn, nếu muốn sống nốt kiếp người thì mau mau rút đi. Đừng đứng đây xen vào, sinh mạng lão e khó bảo toàn. Ha Ha...

Chợt có tiếng Hoa Thạch Thảo ngập ngừng nhắc nhở Ân Hiệp :

- Chúng ta vô ý để gây kinh động thế này, đại hiệp, liệu y... liệu y có sao không?

Lời nhắc nhở của Hoa Thạch Thảo tỏ ra quá muộn, chỉ khiến Ân Hiệp ngắc ngư mãi, nói không nên lời. Bằng chứng là Ân Hiệp cứ lập đi lập lại hai chữ “nguy tai, nguy tai”.

Nhưng lời nhắc nhở của Hoa Thạch Thảo lại làm cho chủ nhân của giọng lạnh lạnh vừa roi chợt nộ khí xung thiên, càng thét to hơn :

- Yêu nữ kia vẫn luôn cùng gã Tiểu Phong gần đây như hình với bóng. Người nói như thế phải chăng ám chỉ gã thật sự đang ẩn náu nơi đây? Tiểu Phong! Người ở đâu? Tại sao người lánh mặt La Trúc Quỳnh ta?

Ân Hiệp lập tức dụng lực quát thật to :

- Tiểu liễu đầu to gan. Nếu không nể tình cố cữu với Triệu Quang Nhân đã ngoài ba mươi năm, lão phu thật khó tha cho người tội thất ngôn vô lễ vừa rồi. Hoa cô nương mau vào trong xem sao. Nếu lệnh huynh có mệnh hệ gì, lão phu sẽ cho lũ vô tri biết nơi Ân Long này lưu ngụ không phải ai muốn đến khuấy phá lúc nào tùy ý. Hừ!

Có một thanh âm vang lên hốt hoảng :

- Ân Long đại hiệp? Trúc Quỳnh, không được vô lễ. Vì trên đời này thật sự chỉ có Ân Long đại hiệp do là bằng hữu nên mới ngang nhiên gọi đích danh thân phụ ta là Triệu Quang Nhân. Tiểu diệt Triệu Khắc Phục quả là bất ngờ khi diện kiến Đại hiệp đêm nay, sau thời gian dài ngỡ hoàn toàn tuyệt tích.

Phong Viễn Quy nhờ Hoa Thạch Thảo dìu đỡ chợt bước ra kịp lúc nhìn thấy một nhân vật trung niên đang lo lắng thi lễ với Ân Hiệp.

Ân Hiệp không lý gì đến nhân vật đó, chỉ vồn vã và lo lắng khi nhìn thấy Phong Viễn Quy bước ra :

- Thiếu hiệp vẫn bình ổn chứ? Lão phu thật hổ thẹn vì đã để nhiều người xuất hiện, không đúng với những gì lão phu đã lỡ khoát lác trước đây.

Phong Viễn Quy gượng cười :

- Phái Côn Luân tìm đến có lẽ là vì văn sinh. Chính văn sinh mới hổ thẹn vì đã đem đến bao phiền toái cho tiền bối. Cũng may trước đó văn sinh đã kịp xả công, không đến nỗi bị kinh động gây thành nghịch hành chân khí, hậu quả khó lường.

Có hơn mười nhân vật tìm đến và La Trúc Quỳnh từ giữa họ bước ra, đối diện với Phong Viễn Quy :

- Tiểu Phong. Ta muốn hỏi người tung tích một người. Bạch Thiếu Vân đâu?

Hoa Thạch Thảo vẫn đứng cạnh Phong Viễn Quy. Nàng toan ứng tiếng đối đáp chợt nghe nhân vật trung niên vừa thi lễ với Ân Hiệp quát bảo La Trúc Quỳnh :

- Đồ nhi không được tự tung tự tác, ở đây ngoài ta ra còn có Ân Long đại hiệp. Mọi việc cứ để đại hiệp Ân Long tác chủ.

Ẩn Hiệp cau mày :

- Hóa ra Côn Luân phái đêm nay kéo đến là để tìm người? Bạch Thiếu Vân là ai? Vì sao tung tích y phải hỏi ở Tiểu Phong thiếu hiệp?

La Trúc Quỳnh và nhân vật trung niên do cùng nôn nóng như nhau nên toan mở miệng đáp, Ẩn Long Hiệp bỗng xua tay :

- Nhưng cũng đừng vội. Đã đến đây rồi kể là khách lão phu. Cứ vào tậ xá rồi hãy nói. Mời!

Kính cẩn trước vị Ẩn Long đại hiệp danh tiếng bất phàm, nhân vật trung niên nọ dù là khách - tiên khách hậu chủ - nhưng vẫn không dám đi trước hoặc là bước ngang hàng cùng Ẩn Hiệp.

Ẩn Hiệp tự hiểu nguyên do và không cần giữ kẽ, tuy đưa tay mời nhưng trước thái độ của nhân vật trung niên như vậy vẫn nghiêm nhiên cho phép mình quyền đi vào trước.

Gian nhà không rộng, kẻ đứng người ngồi và Ẩn Hiệp lập lại câu đã hỏi về Bạch Thiếu Vân.

Và lần này, ngay khi Ẩn Hiệp hỏi xong, chính Phong Viễn Quy là người lên tiếng đáp đầu tiên :

- Bạch Thiếu Vân là do văn sinh tự tay hạ thủ. Y chết rồi.

La Trúc Quỳnh biến sắc, xăm xăm tiến đến chỗ Phong Viễn Quy ngồi, một tay đưa ra phía trước một cách hung dữ :

- Người giết Bạch Thiếu Vân? Vì sao? Bản lãnh nào ban cho người cơ hội hạ sát một cao đồ kiệt xuất của bốn phái Côn Luân? Ta sẽ bắt người đền mạng, kể cả kẻ nào to gan đã giúp người sát hại hôn phu của La Trúc Quỳnh này! Hãy nạp mạng cho ta.

Nhưng La Trúc Quỳnh hoàn toàn không có cơ hội ra tay. Thái độ của La Trúc Quỳnh đã làm Ẩn Hiệp nhăn mặt vì khó chịu. Nhân vật trung niên vì được ngồi cùng bàn với Ẩn Hiệp nên nhìn thấy vẻ mặt khó chịu đó. Nhân vật trung niên kịp lên tiếng trước lúc La Trúc Quỳnh xuất thủ :

- Dừng tay? Nếu đồ nhi còn thái độ vô lễ này một lần nữa đừng trách sư phụ dùng uy quyền Chưởng môn hạ lệnh trục xuất đồ nhi ra khỏi môn trường.

Ẩn Hiệp gật gù, hài lòng khi thấy La Trúc Quỳnh dù đang phẫn nộ nhưng vẫn lùì theo lệnh Chưởng môn. Ẩn Hiệp bảo :

- Cũng đừng quá khắt khe nếu kẻ đã chết Bạch Thiếu Vân, là hôn phu của tiểu cô nương đó. Triệu Khắc Phục chưởng môn đây là cốt nhục hậu nhân của lão bằng hữu Triệu Quang Nhân thật sao? Nếu là vậy, Chưởng môn có thể nhẫn nại, cho phép lão phu tạm đứng ra chủ sự việc này?

Triệu Khắc Phục khẽ cúi đầu :

- Nếu được đại hiệp tác chủ, đúng là ý của Triệu Khắc Phục này.

Ẩn Hiệp lại gật gù :

- Không cao ngạo, lại biết giữ lễ, Triệu chưởng môn thật xứng đáng lãnh nhận trọng trách đã được lệnh tôn phó thác. Vậy lão phu cũng không khách sáo, xin được vào đề ngay.

Ẩn Hiệp chuyển mục quang qua Phong Viễn Quy là người được cùng Triệu Khắc Phục ngồi chung bàn với đại hiệp Ẩn Long danh chấn thiên hạ. Ẩn Hiệp hỏi :

- Thiếu hiệp đã thừa nhận chuyện hạ sát Bạch Thiếu Vân, ắt hẳn cũng có thể giải thích rõ nguyên nhân?

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Văn sinh sẽ không nhắc đến những đổ kỵ và những hành vi ác ý của Bạch Thiếu Vân đối với văn sinh. Cho dù điều đó xảy ra kể từ lúc văn sinh chưa luyện võ công và hãy còn là người hoàn toàn vô năng lực hoàn thủ. Y là kẻ bại hoại, không chỉ sàm sỡ, toan giở trò đòi bại với Hoa Thạch Thảo cô nương mà còn tự miệng thừa nhận đã hành động như thế nhiều lần, tiền dâm hậu sát.

La Trúc Quỳnh gào lên :

- Người nói dối. Chính người mới là kẻ đổ ky. Vì đổ ky, người và tiện tỳ kia toa rập, lập mưu sát hại Bạch Thiếu Vân. Giờ còn bia đặt, vu khống cho kẻ đã chết những tội không hề có.

Triệu Khắc Phục nhăn nhó, toan quát mắng La Trúc Quỳnh. Ân Hiệp lắc đầu, bày tỏ sự cảm thông :

- Triệu chưởng môn hãy khoan tỏ thái độ. Lệnh đồ, có phải La cô nương đã được Triệu chưởng môn thu nhập? Lệnh đồ có phản ứng như thế cũng phải thôi. Vì những gì Tiểu Phong thiếu hiệp vừa nói, có thể bảo, chỉ là lời nói một phía. Phía còn lại thì, e hèm, đã là tử vô đối chứng.

Phong Viễn Quy vẫn trầm tĩnh và bất chợt hỏi Ân Hiệp :

- Tiền bối có thể cho văn sinh tạm mượn lại hoàn đan dược, gọi là thần đan?

Tuy lấy làm lạ nhưng Ân Hiệp vẫn giao hoàn đan dược cho Phong Viễn Quy :

- Không lẽ trong cái chết của Bạch Thiếu Vân có liên quan đến hoàn đan dược này?

Nhìn thấy hoàn đan dược được Phong Viễn Quy cố tình đặt ngay chính giữa bàn, Triệu Khắc Phục kinh nghi :

- Hoàn đan dược này...

Phong Viễn Quy nhìn thẳng vào hai mắt vị Chưởng môn Côn Luân phái :

- Đây là hoàn đan dược có chứa Thống Tâm Hải Dược của Bắc Hải với tác hại không chế bất kỳ ai vô tình bị phục dược. Bạch Thiếu Vân càng đáng chết vì có mang bên mình hoàn đan dược này, chắc chắn sẽ giành cho văn sinh hoặc cho Hoa Thạch Thảo cô nương. Dám hỏi, ở quý phái Côn Luân có hay không có những đan dược tương tự?

Triệu Khắc Phục cố tình lảng tránh cái nhìn của Phong Viễn Quy :

- Chuyện này... không có. Ở tề phái chưa từng có thứ ôn dược này. Nhưng chuyện không chế người nhờ vào Thống Tâm Hải Dược, Ân Long đại hiệp, liệu đại hiệp có tin không một khi đây là điều chưa được tìm hiểu minh bạch?

Phong Viễn Quy cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe Ân Hiệp tuy thở dài nhưng vẫn lên tiếng thừa nhận :

- Thống Tâm Hải Dược có tác dụng không chế người, đây là điều chính lão phu gần đây có cho Tiểu Phong thiếu hiệp thông tỏ.

Nghe thế, Triệu Khắc Phục cười lớn :

- Nếu đây là điều chỉ gần đây gã Tiểu Phong mới am hiểu thì vì sao thoát nhìn gã đã nhận ra và cho rằng tề đồ Bạch Thiếu Vân đáng chết vì mang trong người hoàn đan dược này? Mong Ân Long đại hiệp chủ sử và giúp Triệu mỗ làm sáng tỏ điều này, trả lại công bằng cho tề đồ đã chết oan uổng.

Ân Hiệp quả đúng là bậc chính nhân quân tử, không hổ danh bậc đại hiệp dù đã ẩn danh gần hai mươi năm qua, Phong Viễn Quy thêm ngưỡng mộ khi nghe Ân Hiệp giải thích với Triệu Khắc Phục :

- Có điều này ắt hẳn vì Triệu chưởng môn chưa tỏ tường nên mới hỏi như vậy. Là kỳ thực Tiểu Phong thiếu hiệp đã biết rõ tác hại của thần đan, trước cả lúc phát hiện thần đan có trong người lệnh đồ. Riêng về nguyên nhân vì sao thần đan gây tác hại thì do gần đây Tiểu Phong thiếu hiệp có hỏi lão phu mới nhân đó giải thích.

Bị lời giải thích của Ân Hiệp làm cho đuối lý, Triệu Khắc Phục giận dữ khiến diện mạo thoát đỏ thoát tái.

- Nhưng ở bốn phái không hề có thứ thần đan này. Từ đâu hoàn đan dược này xuất hiện, lại có ngay trong người tề đồ Bạch Thiếu Vân, nếu không ai minh chứng được điều này. Triệu mỗ quyết không phục và không thể nào chấp nhận đó là nguyên do đến tề đồ bị hạ sát.

Phong Viễn Quy cảm thấy lạ vì từ lúc Ân Hiệp đưa thần đan ra cho đến tận lúc này không hiểu sao La Trúc Quỳnh không còn lên tiếng phản bác hoặc có phản ứng hung dữ như lúc đầu nữa.

Vì lo nghĩ đến điều này nên Phong Viễn Quy có một thoáng phân tâm, quên mất rằng đã đến lượt lên tiếng để đáp lại nghi vấn đòi hỏi phải đáp lại ngay do Triệu Khắc Phục vừa nêu. Chính vì thế Ân Hiệp phải lên tiếng nhắc Phong Viễn Quy :

- Thiếu hiệp. Triệu chương môn vừa nói gì có lẽ thiếu hiệp chưa nghe?

Phong Viễn Quy vội lên tiếng, vừa đáp vừa nhìn Hoa Thạch Thảo :

- Không riêng gì vãn sinh, cả Hoa Thạch Thảo cũng nhìn thấy hoàn đan dược này đã từ trong người Bạch Thiểu Vân rơi ra.

Nhưng thật bất ngờ, Hoa Thạch Thảo bỗng ứng tiếng phủ nhận :

- Không phải thế đâu. Tiểu nữ không hề mục kích điều đó. Chỉ mãi về sau, lúc đưa cho tiểu nữ xem hoàn đan dược, Phong ca mới bảo đây là từ trong người họ Bạch rơi ra. Kỳ thực tiểu nữ hoàn toàn không biết điều đó có đúng hay không.

Phong Viễn Quy kinh hãi nhìn nàng.

Thấy Phong Viễn Quy nhìn, Hoa Thạch Thảo nhún vai :

- Phong ca đừng nhìn muội thế. Vì sau thời gian được sống gần Phong ca, muội đã nhờ Phong ca nên thay đổi khá nhiều. Chúng ta nên tôn trọng sự thật. Và lời của muội vừa nói đều toàn là sự thật. Không lẽ Phong ca không thừa nhận?

Phong Viễn Quy ngẩn người.

Và đó là cơ hội cho Triệu Khắc Phục bật gầm lên :

- Cuồng đồ vô sỉ. Chính là ngươi đã giữ trò ném đá giấu tay, ngấm máu phun người, ngươi đã tìm đầu ra thần đan và cố tình gán nó vào cái chết của đệ tử ta. Ngươi phải đền mạng.

“Ào...”

Nhưng Ân Hiệp đã kịp ra tay ngăn họ Triệu lại :

- Không được vội như thế. Thứ nhất ở đây đã có lão phu làm chủ, tự lão phu biết phải định liệu thế nào. Thứ hai, chuyện đầu còn có đó. Tiểu Phong thiếu hiệp đang bị nội thương nghiêm trọng, chỉ ít mười mười năm ngày nữa mới hoàn toàn bình phục. Y sẽ không chạy đâu cho thoát nếu quả thật y có thủ đoạn như Triệu chương môn vừa đề quyết. Đúng như thế chẳng, Triệu thế diệt?

Ba chữ “Triệu thế diệt” Ân Hiệp vừa dùng để gọi Triệu Khắc Phục làm cho Phong Viễn Quy thoát nghe đã biết tình thế bất lợi đã thuộc về ai. Và có cơ sự này, Phong Viễn Quy cũng biết không thể trách Ân Hiệp, vì Ân Hiệp không thể có thái độ nào khác hơn nếu Phong Viễn Quy không có thêm minh chứng nào khác.

Tương tự, Phong Viễn Quy biết cũng chẳng thể trách Hoa Thạch Thảo. Có chăng là Phong Viễn Quy buộc phải nghĩ lại về thái độ quá ư thành thật của nàng. Đành rằng lời nàng nói là sự thật nhưng lại là một sự thật chết người một khi được nàng cố tình phanh phui ngay ở đây và ngay vào thời điểm này.

Mọi người đang chờ đợi Phong Viễn Quy. Và bầu không khí khẩn trương có sự hiện hữu của sát khí cũng đang chờ Phong Viễn Quy.

Biết như thế, Phong Viễn Quy chợt tỏ ra bình thản lạ, đưa mắt nhìn Hoa Thạch Thảo :

- Những gì muội vừa nói đều đúng. Vậy muội hẳn còn nhớ thái độ của ta lúc dò xét khắp thi thể lão Bất Vấn Danh?

Hoa Thạch Thảo thoáng cau mày :

- Nhớ, thì sao? Liên quan gì đến Bạch Thiểu Vân là kẻ mãi sau khi Tứ lão Kỳ Liên thiệt mạng mới bị Phong ca hạ sát?

Phong Viễn Quy nghiêm mặt :

- Muội hãy còn nhớ là tốt rồi. Vậy muội có nhìn thấy ta đã một thoáng bàng hoàng khi tình cờ phát hiện điều gì đó được lão Bất Vấn Danh giấu ở dưới lằn xà cạp chân bên tả lão?

Phát hiện Hoa Thạch Thảo có vẻ ngập ngừng, Phong Viễn Quy vội bảo :

- Chúng ta nên tôn trọng sự thật. Muội đừng quên đó chính là lời muội vừa nói.

Triệu Khắc Phục giận dữ quát xen vào :

- Giữa hai việc này nào có gì liên quan? Người đừng mượn cớ để thoái thác trách nhiệm về cái chết của Bạch Thiếu Vân.

Phong Viễn Quy vẫn nhìn Hoa Thạch Thảo, miệng thì kêu gọi Ân Hiệp :

- Đã có Ân Long đại hiệp ở đây, văn sinh dù có muốn thoái thác, lẩn tránh trách nhiệm cũng không thể nào được. Đúng thế không, tiền bối?

Ân Hiệp háng giọng :

- đương nhiên không thể. Hoa cô nương nói gì đi chứ?

Bị Phong Viễn Quy nhìn, Hoa Thạch Thảo vô tình để lộ cho Phong Viễn Quy phát hiện trong mắt nàng vừa có một thoáng ánh lên tia nhìn giễu cợt.

Nhưng nàng vẫn tôn trọng sự thật :

- Có! Muội có nhìn thấy và dĩ nhiên có gan hỏi để biết Phong ca đã phát hiện điều gì.

Chỉ tiếc, Phong ca thủy chung vẫn giấu kín muội.

Phong Viễn Quy thở ra nhẹ nhẹ :

- Ta buộc phải giấu kín vì không dám tùy tiện tiết lộ một khi chưa tìm hiểu cho thật sự minh bạch hư thực. Vì đó là một mảnh hoa tiên được gấp gọn. Và trên mảnh hoa tiên là tính danh của nhiều nhân vật đã và đang bị những hoàn đản được giống thế kia khống chế. Trong đó có tính danh chia gã Bạch Thiếu Vân.

Lời tiết lộ của Phong Viễn Quy làm nhiều người bàng hoàng. Đến cả Ân Hiệp dù là bậc đại hiệp đã ẩn danh gần hai mươi năm cũng lộ vẻ bàng hoàng khó tả. Ân Hiệp bảo :

- Thiếu hiệp từng nghi ngờ lão Bất Vấn Danh là người bị Dĩ Hận cung thu phục, khống chế. Những tính danh trong mảnh hoa tiên thiếu hiệp vừa nêu chính là bằng chứng thuyết phục tốt nhất cho thấy gã Bạch Thiếu Vân có chịu hậu quả như thế cũng đáng. Nó đâu? Mảnh hoa tiên đó ở đâu? Thiếu hiệp hãy cho mọi người cùng xem.

Một lần nữa ai ai cũng chờ Phong Viễn Quy lấy mảnh hoa tiên đó ra. Kể cả Triệu Khắc Phục lẫn La Trúc Quỳnh cũng nôn nao chờ đợi. Phong Viễn Quy nhận thấy điều đó nên bảo :

- Vì biết đó là một bằng chứng quan trọng văn sinh không những giấu kín, đến tiết lộ cho Hoa cô nương biết cũng không dám, mà văn sinh cũng đâu dám khinh suất giữ nó trong người? Gian phòng mấy ngày qua được tiền bối ưu ái cho văn sinh tạm lưu ngụ, văn sinh hiện giấu mảnh hoa bên ở đó.

Hoa Thạch Thảo nhanh nhẩu :

- Muội sẽ đi lấy hộ Phong ca. Chỉ cần Phong ca cho muội biết chỗ cất giấu.

Phong Viễn Quy mỉm cười và lắc đầu :

- Tai vách mạch rừng, muội đừng vì quá nôn nóng mà quên điều đó. Ta tự đi lấy thì hơn.

Triệu Khắc Phục quát mắt :

- Cho người đi để người tìm đường tẩu thoát ư? Không được.

Phong Viễn Quy nhìn Ân Hiệp :

- Trong gian phòng đó tiền bối có kiến tạo bí đạo hoặc bí thất chăng?

Ẩn Hiệp xua tay với Triệu Khắc Phục :

- Lão phu ngại gì ai, để phải lập bí đạo bí thất? Triệu thế diệt cũng chớ quá đa nghi. Tiểu Phong thiếu hiệp thương thế như thế nào lão phu biết rất rõ. Có thể bảo là tuyệt đối không thể thoát, giả như Tiểu Phong thiếu hiệp có ý này. Hướng hồ gian phòng đó chỉ ở kia, cách nơi chúng ta đang ngồi bằng một vách liếp mỏng, hãy để Tiểu Phong thiếu hiệp tự đi lấy mảnh hoa tiên, nếu đó thật sự là bằng chứng cho thấy Bạch Thiếu Vân đáng tội chết. Thiếu hiệp đi đi, không cần phải vội.

Ẩn Hiệp phải nói thêm câu sau cùng đó vì lúc này Phong Viễn Quy do không có Hoa Thạch Thảo hoặc bất luận ai dìu đỡ nên nhắc từng bước chân quả là khó khăn.

Và vẫn đi lại khó khăn như thế, lúc vừa bước vào gian phòng, Phong Viễn Quy thay vì lo tìm lại mảnh hoa tiên như đã nói với mọi người, thì cứ lập cà lập cập nhắc vật này lên đặt ở kia, nhặt lấy vật khác để dịch chuyển đến một chỗ khác.

Đang lằng xằng như thế, Phong Viễn Quy chợt nghe lạnh khắp người vì có một bàn tay của ai đó không biết nữa đã bất thành linh đặt lên vai Phong Viễn Quy.

Quá kinh hoàng, Phong Viễn Quy chỉ chực quay phắt lại và toan có phản ứng. Chợt có tiếng thì ào róc vào tai :

- Ta đây. Người không hề có mảnh hoa tiên đó? Chỉ là người bịa ra, chủ ý là tìm dịp thoát thân tạm lúc này?

Phong Viễn Quy không còn biết nói gì hơn đành gật đầu thay cho lời thừa nhận.

Thanh âm nọ thờ dài :

- To gan như ngươi, ta chưa từng thấy. Mà vận số lớn như người ta cũng chưa thấy bao giờ. Được rồi. Để ta đưa ngươi đi. Không lẽ kiếp trước ta mắc nợ ngươi?

Toàn thân Phong Viễn Quy lập tức được nhắc lên.

Đúng lúc đó ở gian ngoài cổ tiếng Hoa Thạch Thảo hỏi vọng vào :

- Phong ca tìm được chưa? Đùng nói đã để lạc mất và còn đang tìm nha?

Phong Viễn Quy không thể đáp vì đã được thần nhân phù hộ, đang đưa đi.

19. Đáp Sao Đây Ân Tình Mỹ Nhân

Phong Viễn Quy vẫn ngồi thừ một chỗ.

Nhân vật đã cứu nguy, đã đưa Phong Viễn Quy đến đây, cho dù đã bỏ đi một lúc lâu giờ quay lại vẫn thấy Phong Viễn Quy ngồi bất động như cũ. Nhân vật đó cười nhạt :

- Ngươi còn kinh tâm động phách đến thế ư? Yên tâm đi, ta vừa quay lại đó thám thính.

Tất cả bọn họ, kể cả lão Ẩn Hiệp, dù đoán rằng đã có người giúp người thoát đi nhưng không ai trong họ có khinh thân pháp cao minh như ta nên có muốn đuổi theo cũng vô ích. Người còn chờ gì nữa chưa tọa công lo tự trị liệu nội thương? Đùng quên, ta không thể lưu lại mãi bên cạnh người như thế này đâu.

Nhưng Phong Viễn Quy vẫn ngồi bất động, mắt thì nhìn xa xăm, không chủ đích và hầu như là cái nhìn vô hồn.

Và có thể trong cái nhìn của Phong Viễn Quy không hề có sự hiện hữu của nhân vật vừa cứu giúp cũng chính Phong Viễn Quy. Bất kể nhân vật đó là một nữ nhân tài sắc vẹn toàn, đã được trời phú cho một nhan sắc tuyệt mỹ lại còn có thân khinh pháp bất phàm và bằng chứng là lời của mỹ nhân vừa cố ý nói cho Phong Viễn Quy nghe.

Mỹ nhân thấy làm lạ :

- Người sao rồi? Đến một lời đáp tạ, cảm kích ta vừa cứu nguy cho người cũng không có là sao vậy?

- ...

Mỹ nhân chợt hiểu, lại cười lạt một lần nữa :

- Ta hiểu rồi. Người đang thất vọng về thái độ hầu như cố ý trở mặt của ả Hoa Thạch Thảo? ả luôn hận người. Ta từng nghe ả lập thệ, quyết không bỏ qua mỗi nhục hận người đã gây cho ả. Tại người quá tin ả thể thôi. Hay là người đã bị nhan sắc ả mê hoặc, khiến người mê muội?

- ...

Mỹ nhân nổi giận :

- Sao người không đáp lời ta? Có phải trong mắt người chỉ có một mình ả họ Hoa? Và đối với người chỉ có một mình ả là đáng cho người mở miệng. Đừng quên, đây là lần thứ hai ta phải mạo hiểm để cứu mạng người. Người có chịu mở miệng không nào?

- ...

Mỹ nhân tức giận bỏ đi :

- Được rồi. Ta sẽ đi. Người chỉ là kẻ vô ân. Sẽ không còn lần nào nữa để ta phải phí công cứu một kẻ vô ân như người. Vĩnh biệt.

“Vút!”

Có lẽ Phong Viễn Quy cũng không nhận biết sự bỏ đi của mỹ nhân. Bằng chứng là Phong Viễn Quy vẫn cứ ngồi yên như một pho tượng.

Trời ngả chiều và tối dần, Phong Viễn Quy cũng không nhận biết.

Và Phong Viễn Quy có thể sẽ ngồi yên mãi thế nếu mỹ nhân nọ không bắt chợt quay lại.

Nàng giậm chân tức tối vì sắc thái cứ luôn thất thần của Phong Viễn Quy :

- Người bị ả hồ ly tinh mê hoặc thật rồi. Nhìn người kia. Người có khác nào kẻ bị thất trận trong trường tình chứ? Người tuyệt vọng vì tấm chân tình người dành cho ả lại bị ả đáp lại bằng hành vi có thể xem là phản bội? ả đang tâm lừa gạt, hí lộng đối với mỗi chân tình của người? Vậy là người quyết ngồi như thế này cho đến chết sao?

Phong Viễn Quy vẫn không một lời đáp lại, đến cả sắc thái thất thần cũng không chút biểu hiện thay đổi.

Nàng giậm dừ, ném đến chỗ Phong Viễn Quy một bọc vật thực lần này nàng có mang theo :

- Người muốn ăn hay không thì tùy. Vậy là ta đã tận tâm vì người lắm rồi. Nếu là ta, ta sẽ đổi yêu thành hận, ả phản bội người cứ cho là như thế đi, thì tại sao người không biến tình yêu thành sức mạnh của hận thù? Phải trừng trị ả, nếu là ta, ta sẽ không hành động như thế. Ta sẽ không ngu xuẩn, tự dày vò thân mình như người lúc này đang có đâu. Hừ!

Nàng lại bỏ đi.

Nhưng thật kỳ lạ, khi màn đêm đen đã buông thật dày, nàng chợt quay lại.

Và nàng không còn giận dữ nữa.

Nàng chỉ lặng lẽ, loay hoay tự đốt lên một đồng lửa.

Để rồi dưới ánh hỏa quang bập bùng, nàng thở dài nhặt lại bọc vật thực Phong Viễn Quy thủy chung vẫn chưa động đến.

Nàng lấy thức ăn ra, chọn thức nào có thể hâm nóng được nàng hơ trên lửa.

Nàng lặng lẽ thực hiện những việc mà nàng cho rằng nàng phải thực hiện, bất chấp Phong Viễn Quy vẫn ngồi bất động mãi ở bên kia đồng lửa.

Có lẽ mùi thức ăn hâm nóng bốc lên thơm lừng làm Phong Viễn Quy vượt qua trạng thái bất động.

Phong Viễn Quy lần đầu tự mình làm mỹ nhân nọ do quá ngạc nhiên nên chợt sững người ngồi yên.

Và mỹ nhân nọ bất chợt giật nảy người khi nghe Phong Viễn Quy lần đầu mở miệng.

Phong Viễn Quy mở miệng để gọi nàng :

- Phùng cô nương!

Do giật mình nên nàng lỡ tay làm rơi phần thức ăn đang cầm nóng vào đồng lửa vẫn đang bập bùng cháy.

Nàng bối rối dùng một nhánh cây hắt thức ăn đó bay trở ra.

Lúc nàng đã nhặt lại phần thức ăn đó, nàng nghe Phong Viễn Quy thở dài :

- Tiểu Hoa? Văn sinh lại nợ ân cứu mạng của cô nương thêm lần nữa. Và văn sinh thật sự cảm kích khi nghe cô nương bảo văn sinh đã mê muội vì bị Hoa Thạch Thảo dối lừa.

Nhưng cô nương nói đi, vì sao nàng lại đang tâm lừa văn sinh? Văn sinh đã quá thật tâm với nàng, nghĩ là đã cảm hóa được nàng, cố sao nàng vô tình, trở mặt với văn sinh?

Tiểu Hoa, mỹ nhân nọ chính là Tiểu Hoa. Vì chỉ có Tiểu Hoa nhờ tuyệt kỹ khinh công thượng thừa là “Thiên Mã Hành Không” mới đủ năng lực giải nguy cho Phong Viễn Quy vừa rồi, không ngại bất kỳ cao thủ nào truy đuổi. Tiểu Hoa cũng thở dài :

- Đó là chuyện của người, ta không tiện tỏ bày những gì thuộc về chủ ý của ta. Tốt hơn hết người hãy chờ đến lúc gặp ả hỏi ngay ả thì rõ. Nay, người ăn không? Tuy có bị bỏng một chút...

Phong Viễn Quy đưa tay với qua, nhận lấy vật thực nàng trao :

- Đang được một nhân vật Cái bang chăm sóc, văn sinh đâu nệ hà chuyện ăn uống hoặc mặc quần áo. Cô nương nói đúng. Văn sinh còn nhiều việc phải làm, không thể ngồi mãi ở đây cho đến chết. Đa tạ.

Nhân Phong Viễn Quy ngòm ngoàm ăn, Tiểu Hoa bảo :

- Đệ tử Cái bang có mặc quần áo hay không cũng tùy người, nhưng ăn uống thì tuyệt đối không, vì cũng như mọi người, khi khát thực, Cái bang đệ tử đâu vì đói khát mà nhặt nhạnh nhưng thức ăn bị người ta vứt bỏ? Mà này sao lúc này người lại gọi ta là Phùng cô nương. Hay người lầm ai với Tiểu Hoa này?

Phong Viễn Quy nhờ ăn no nên mau lại sức. Chàng nhìn nàng :

- Cô nương có tuyệt kỹ khinh công thượng thừa, điều này văn sinh thừa nhận. Nhưng bảo vì thế mà cô nương mấy ngày qua luôn quanh quẩn dò xét văn sinh là điều bất hợp lý. Đúng không?

Nàng bĩu môi :

- Người ngờ ta bám theo người vì đã phải lòng người ư? Đừng quá tự phụ như thế.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Văn sinh cũng nghĩ như thế. Do vậy có một câu hỏi, cô nương làm thế nào xuất hiện kịp lúc, lại còn thiện ý sẵn sàng mạo hiểm để cứu văn sinh?

Tiểu Hoa bậm môi, bật ra câu nói lạnh lùng :

- Người giải thích thế nào?

Phong Viễn Quy thần nhiên đáp :

- Thạch trưởng lão bị chính người Cái bang lập mưu sát hại. Nhờ văn sinh, và nhất là nhờ công phu bản lãnh của Ân Hiệp, Thạch trưởng lão được toàn mạng. Không kể đêm nay là đêm thứ ba, hai đêm trước Thạch trưởng lão đã lên bờ đi, bảo là có việc khẩn không thể chậm thực hiện. Văn sinh đoán là Thạch trưởng lão muốn thông tin, tố giác đến những ai cần được tố giác, cảnh báo về những gì đã xảy ra cho riêng Thạch trưởng lão. Cô nương vì là đệ tử Cái bang nên nhận được tin: Cô nương xuất hiện kịp lúc là vì thế.

Tiểu Hoa cười nhẹ :

- Vậy còn chuyện người nhận làm ta ở họ Phùng?

Phong Viễn Quy giải thích :

- Văn sinh hứa sẽ giúp Thạch trưởng lão tìm cho bằng được nữ nội diệt của tiền Bang chủ Cái bang. Lão Bang chủ ở họ Phùng, nữ nội diệt này vì thế không thể không ở họ Phùng. Cô nương thừa nhận?

Tiểu Hoa quắc mắt :

- Nhưng ta quan hệ gì với họ Phùng đó?

Phong Viễn Quy bảo :

- Cô nương quan tâm nhiều đến Cái bang, lại có thân thủ cao minh vượt quá bậc của bất kỳ đệ tử Cái bang tầm thường nào. Văn sinh đoán quyết, chỉ vì cô nương ở họ Phùng, vì không muốn tâm huyết của nội tổ là Phùng lão bang chủ bị hủy hoại vào tay kẻ có mưu đồ phản Bang là Ngô Chí Đường, nên cô nương tạm che giấu thân phận thật, chỉ dùng thân phận một đệ tử Cái bang để ngấm ngấm chấn chỉnh Cái bang. Nếu cô nương cho văn sinh đoán sai, cô nương không cần vì đền ân thay cho Thạch trưởng lão mà mạo hiểm cứu văn sinh lần này. Và đã là vậy, văn sinh chẳng còn gì để nói. Chỉ xin ghi âm khắc cốt ân tình của cô nương và nguyện có ngày đền đáp. Tạm biệt!

Nói tạm biệt nhưng Phong Viễn Quy vẫn ngồi im. Và kỳ thực Phong Viễn Quy đã đắm mình vào việc tọa công, không cần biết Tiểu Hoa vẫn còn đó hay đã giận dữ bỏ đi.

* * * * *

Phong Viễn Quy vươn vai đứng dậy :

- Vậy là đã năm ngày văn sinh được cô nương quan tâm chăm sóc. Để đáp lại, nếu Cái bang có chuyện cần và cô nương muốn văn sinh thực hiện ngay, văn sinh quyết không khước từ. Nhưng giá được chậm lại năm mười ngày nữa thì sẽ tốt hơn.

Tiểu Hoa cũng từ chỗ lưu ngụ bất đắc dĩ và hữu biệt bước ra :

- Người nôn nóng muốn tìm ả Thạch Thảo họ Hoa ngay bây giờ?

Phong Viễn Quy cười nhạt :

- Còn nhiều chuyện trọng đại hơn tư tình nhi nữ. Có lẽ cô nương chưa hiểu hết về văn sinh.

Tiểu Hoa cũng cười nhạt :

- Tại sao ta cần phải hiểu người? Vả lại, người cũng đừng bảo ta chưa hiểu nhiều về người. Nghĩ như thế là sai đấy!

Phong Viễn Quy bật nhướng cao đôi mày lười kiếm :

- Cô nương hiểu như thế nào?

Tiểu Hoa thoáng ngập ngừng :

- Ta không bảo hiểu rõ người từng phân tơ kẽ tóc, vì chỉ có là phu thê mới hiểu như vậy. Ý ta muốn nói là hiểu về bản chất của người, về những tính khí kỳ quái cũng như những loạt võ học người cùng một lúc đang kiêm luyện.

Phong Viễn Quy lộ vẻ cảnh giác đề phòng :

- Tính khí nào, võ học nào?

Tiểu Hoa được dịp đắc ý :

- Người đừng tỏ ra quá lo lắng. Vì ngoại trừ một mình ta là người duy nhất nhờ am hiểu phần nào những thứ công phu người đang luyện nên có thể qua việc người tọa công mà nhận ra điều đó. Sẽ không ai nhận biết nữa đâu nếu trước đây hoặc sau này người chưa mở miệng thổ lộ với ai.

Phong Vận Quy chợt hạ thấp giọng :

- Cô nương bảo có am hiểu những công phu văn sinh đang luyện?

Nàng gật gù :

- Có thể bảo như thế. Người không tin? Để ta cho người hay, chỉ ít người đang có đến hai loại nội công tâm pháp cùng tồn tại. Chẳng may đây là hai loại vốn có chung một xuất xứ nên người không ngại sau này lâm cảnh tẩu hỏa nhập ma, chân khí nghịch hành. Còn có thể nói thêm là nhờ đó dù người có bị địch nhân điểm huyết chế ngự, người chỉ cần đoán biết sự thể có khả năng xảy ra và dự phòng sẵn là mọi thủ pháp điểm huyết người đều vô dụng.

Phong Viễn Quy giật mình thật sự :

- Nói đi, sao cô nương biết tỏ tường như nhìn vào lòng bàn tay? Lại còn đoán quyết đó là hai tâm pháp vốn có cùng xuất xứ?

Tiểu Hoa không nỡ gây kinh hãi lâu cho Phong Viễn Quy. Nàng thở dài :

- Quả thật tuy ta chưa luyện hoặc nói đúng hơn là chưa có cơ hội luyện nhưng mọi điều liên quan đến Diệp Lạc bí lục, Tứ Bối Diệp Quy - Phụng - Long - Ly ta đều am hiểu. Nhờ đó qua lối thổ nạp lúc chậm lúc mau theo hai nhịp điệu khác biệt của người ta nhận thấy người đã may mắn đắc thủ đến hai loại trong Tứ Bối Diệp. Và chỉ cần suy luận thêm một ít là ta có thể đoán chắc người đã kiên luyện hai loại công phu này cùng một lúc. Thế nào?

Phong Viễn Quy hít vào một hơi thật đầy :

- Hãy cho văn sinh biết cô nương đã suy luận thế nào?

Tiểu Hoa áy náy, lảng tránh ánh mắt nhìn của Phong Viễn Quy :

- Có nhiều điều người đã đoán đúng. Lần này ta cứu người vì muốn đáp đền thay cho lão Thạch vì nếu không có chuyện đó, giả như ta có thấy người nguy trước mắt có lẽ ta vẫn không cứu người do vẫn ngộ nhận và hận người trước kia đã dối lừa ta.

Phong Viễn Quy gương cười :

- Lần trước cô nương giận vì ngỡ bản thân văn sinh đã có thân thủ cao minh nhưng cố tình giấu kín đi. Khi đó văn sinh bảo cô nương đã ngộ nhận nhưng cô nương chẳng màng để tâm.

Nàng gật đầu :

- Nhưng nhờ dịp này được nhìn thấy người tọa công, biết người cố tình chờ cho đến lúc có đủ hai tâm pháp cần thiết mới bắt đầu luyện, ta nhận ra đã hiểu sai về người.

- Cô nương vẫn chưa giải thích sự suy luận của cô nương.

Nàng bảo :

- Qua câu chuyện giữa người và La Trúc Quỳnh ta được biết chân kinh Phụng Diệp của La gia đã được trao cho người từ bảy năm trước. Và suốt thời gian đó có lẽ vì phải điểm chỉ võ học cho Trúc Quỳnh thay thế La gia, người đã có thời gian ngẫm nghĩ nhiều về Phụng Diệp kinh. Nhưng người vẫn không luyện, bằng có là sau này dù gặp nguy đến đâu người cũng không thể tự đối phó vì kỳ thực chưa hề luyện võ công. Vậy thì tại sao mãi sau này người lại đổi ý và quyết tâm luyện? Nghi vấn này chỉ có vốn vẹn một lời giải thích. Đó là người vì biết rõ những hạn chế nếu chỉ luyện một trong Tứ Bối Diệp. Vì biết rõ nên người chỉ bắt đầu luyện nếu tình cờ có thêm tâm pháp thứ hai. Và dịp đó đã xuất hiện. Người không bỏ lỡ cơ hội, đã bắt đầu luyện ngay. Và vì đã được nghiền ngẫm sẵn từ lâu nên một khi luyện người luyện thật mau chóng và dễ dàng thu được kết quả như ý nguyện. Ta đã suy luận như thế.

Phong Viễn Quy thán phục :

- Luận việc như cô nương quả là không ai bằng, chỉ tiếc văn sinh đúng là nhờ may, họa trung hữu phúc, dù tình cờ có thêm tâm pháp thứ hai ngoài tâm pháp Phụng Diệp đã sẵn có, cho đến tận lúc này vẫn chưa biết đó là tâm pháp gì của Long - Ly - Quy còn lại trong Tứ Bối Diệp. Đến cả công phu võ học kèm theo tâm pháp đó văn sinh cũng chưa biết. Nếu cô nương thật sự am hiểu có thể chỉ giáo văn sinh đôi điều?

Tiểu Hoa kinh ngạc :

- Vậy nhân vật nào đã truyền thụ tâm pháp đó cho người, sao không chỉ điểm luôn công phu võ học đi kèm?

Phong Viễn Quy phì cười :

- Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân vì muốn lợi dụng để chiếm đoạt chân nguyên của văn sinh nên mới bảo văn sinh phải tọa công dẫn lưu chân khí theo tâm pháp của lão. Kỳ thực nào phải lão có thiện ý khi truyền thụ tâm pháp đó cho văn sinh?

Tiểu Hoa vỡ lẽ :

- Thảo nào người không am hiểu những công phu võ học đi kèm. Có phải vì thế như lần trước ta nhìn thấy, người khăng khăng chỉ muốn lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân đọc cho người nghe toàn bộ khẩu quyết võ học của lão? Vậy người đã nghe biết những gì?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Tâm pháp đó dường như cũng do lão chiếm hữu từ người khác. Mọi khẩu quyết lão luyện thuyên đọc đều không có khẩu quyết nào liên quan đến công phu tâm pháp này. Có thể đoán chắc vì lão không biết nên không thể đọc ra.

Tiểu Hoa nhớ lại :

- Cũng lần đó, ta nhớ, khi biết người sắp hạ thủ, lão có kêu người dừng giết và lão sẵn sàng tiết lộ điều gì đó liên quan đến tâm pháp này. Sao người không tạo cơ hội cho lão nói ra?

Phong Viễn Quy bĩu môi :

- Văn sinh đã đoán lão chỉ có thể tiết lộ đây là tâm pháp của một trong Tứ Bối Diệp. Nhưng vì điều đó văn sinh đã biết, còn nghe lão nói làm gì nữa?

- Nhờ lão cho người biết nhân vật nào đã bị lão chiếm hữu tâm pháp đó thì sao? Có phải người tự làm mất cơ hội để sau này truy cùn nhân vật nọ và thỉnh cầu không công phu võ học cần thiết chăng?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Lão là hạng ác tâm đã thành tánh. Nhân vật nào bị lão chiếm hữu tâm pháp ắt sinh mệnh chẳng còn. Cô nương khỏi phải ái ngại cho văn sinh.

Nàng bảo :

- Lúc này người bảo có đôi điều cần ta chỉ giáo, có thật chăng?

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Nhưng trước hết văn sinh muốn ăn chắc cô nương thật sự am hiểu về Tứ Bối Diệp.

Nàng cười bí ẩn :

- Ta am hiểu. Đây là sự thật. Còn tin hay không, ta không miễn cưỡng người.

Phong Viễn Quy đành hỏi :

- Vì sao Diệp Lạc bí lục phải phân khai làm bốn? Văn Sinh nếu chỉ luyện một trong Tứ Bối Diệp thì công phu phát ra càng vận dụng tốt độ càng tự gây nguy hại cho bản thân.

Nàng giải thích :

- Đó là chủ ý của người lưu lại Diệp Lạc bí lục. Để một khi một trong Tứ Bối Diệp lỡ lọt vào tay ác nhân, công phu đó cũng không giúp ác nhân tạo ác. Còn muốn điều nguy hại xảy ra cho bản thân không còn nữa, dù là ai cũng vậy, vẫn phải phí thật nhiều công sức kể cả thời gian cho việc thu nhập đủ bốn loại công phu. Ở đây lập tức xảy ra một trong hai diễn biến. Thứ nhất, nếu người định thu thập thêm chân kinh là hạng ác ma, y sẽ vấp phải sự đối kháng ngang bằng của nhân vật cũng đắc thủ một trong Tứ Bối Diệp và là chân kinh đang bị ác ma để tâm muốn chiếm đoạt. Sự đối kháng này sẽ khiến ác ma hồng mưu đồ, việc thu thập thêm chân kinh kể như bất thành sự.

Phong Viễn Quy tán thành :

- Một chủ ý và bố trí thật hay. Vậy diễn biến thứ hai là thế nào?

Nàng tủm tỉm cười :

- Cứ giả như ác ma thành sự trong lần chiếm đoạt chân kinh thứ hai, thời gian để ác ma luyện cho thuần thực loại chân kinh này không phải ngắn. Và thời gian sẽ còn dài hơn nếu ác ma cứ như thế lo thu thập thêm chân kinh thứ ba, thứ tư. Cuối cùng lại, đến khi có đủ Tứ Bối Diệp trong tay thì ác ma cũng đã đến tuổi gần đất xa trời. Y muốn hành ác, muốn tạo nghiệt chủng chẳng còn mấy thời gian cho y hành sự. Bậc tiền bối đã lưu lại Diệp Lạc bí lục vì toan tính như thế nên không hề ngại thứ công phu giúp hỗ thêm chân, chấp cánh thêm cho rồng. Rõ chứ?

Phong Viễn Quy tán phục :

- Kiến văn của cô nương thật uyên bác, khiến văn sinh thêm ngưỡng mộ. Nhưng chẳng lẽ vì thế cô nương nhất quyết không thừa nhận một điều, Phùng cô nương?

Tiểu Hoa có một thoáng đỏ mặt vì giận, do nghĩ rằng Phong Viễn Quy cứ ngộ nhận nàng là vị cô nương họ Phùng nào đó. Nhưng điều đó chỉ xảy ra trong một thoáng rồi thôi, và nàng đã phải thừa nhận :

- Không sai, Phùng Quỳnh Hoa này chính là cốt nhục Đệ tam đại của tiền Bang chủ Cái bang. Thì sao nào? Có phải ý người muốn nói, ta dù kiến văn uyên bác đến đâu thì vẫn kém thua do chưa biết lai lịch của người như người đã đoán biết lai lịch thật của ta?

Phong Viễn Quy vội lắc đầu :

- Ý văn sinh không phải thế. Chỉ muốn hỏi liệu ở Cái bang đã xảy ra chuyện gì khiến cô nương mấy ngày qua cứ tất bật đi đi về về?

Nàng giật mình :

- Sao người biết? Không lẽ tâm trạng lo lắng của ta đã bộc lộ khá rõ trên nét mặt?

Phong Viễn Quy cũng giật mình :

- Không có. Cô nương che giấu cảm xúc rất kín, hầu như không có biểu lộ nào ở ngoài mặt như cô nương đang lo ngại. Chỉ vì văn sinh có nhiều lần thấy cô nương đi đi về về, bảo là đi lấy thêm vật thực nên văn sinh đoán là cô nương đi nhận tin từ Cái bang. Không lẽ đã xảy ra chuyện thật?

Nàng thở dài :

- Trước đây ta vẫn nghĩ Cái bang chẳng còn mấy ai quan tâm và lo nghĩ cho tiền đồ đã càng lúc càng suy vi của Cái bang. Vì thế ta vẫn ẩn nhẫn, dùng thân phận một bang đồ hèn kém để tìm cách chấn chỉnh khôi phục Cái bang. Chỉ khi chuyện lão Thạch xảy ra và qua những thông tin lão Thạch cố ý gợi cho những nhân vật Cái bang khác cũng biết lo nghĩ đến Cái bang như lão, ta mới phát hiện ở Cái bang vẫn còn khá nhiều những nhân vật trung thành. Và tất cả đều ngấm ngấm phản kháng những hành vi gần như là làm cho Cái bang biến dạng của Ngô Chí Đường, Bang chủ Cái bang hiện nay. Ta toan bộc lộ thân phận, quy tụ lại những nhân vật như lão Thạch. Nào ngờ cách đây hai ngày ta được tin lão Thạch đã bị Ngô Chí Đường lập mưu vu hại. Lão đã bị bắt... Ta nghĩ nếu không sớm giải cứu lão, có khi những nhân vật còn lại vì chuyện này sẽ bị dao động. Do họ sợ lão Thạch chịu không nổi nhục hình ắt sẽ cung xưng, gây hệ lụy đến họ.

Phong Viễn Quy chợt lạnh giọng :

- Thạch trưởng lão bị giam ở đâu?

Phong Quỳnh Hoa nhìn Phong Viễn Quy :

- Người vừa bảo phải chi mọi việc chậm lại năm mươi ngày. Người có chuyện khẩn cần phải làm?

Phong Viễn Quy bảo :

- Khẩn đến mấy cũng không quan tâm bằng việc cứu người. Chỉ cần cô nương cho biết nơi đang giam giữ Thạch trưởng lão văn sinh tự khắc có cách giải cứu.

Nàng lắc đầu :

- Ngô Chí Đường hành sự rất cẩn trọng. Cho đến nay ta vẫn chưa biết lão giam giữ lão Thạch ở đâu.

Phong Viễn Quy cau mày :

- Không có cách để dò la sao?

Nàng đáp :

- Có. Nhưng ta sẽ tự đảm đương. Người cứ yên tâm lo việc của người.

Phong Viễn Quy chợt cúi đầu, tự nhìn vào y phục.

- Văn sinh vẫn có thể tự dò la. Chỉ cần có một bộ y phục phù hợp, văn sinh không ngại chuyện mạo nhận đệ tử Cái bang.

Nàng nghi hoặc :

- Người nôn nóng muốn cứu lão Thạch thế sao?

Phong Viễn Quy đáp :

- Văn sinh đã được Thạch trưởng lão phóng sinh một lần. Thọ ân nếu không thể báo ân, văn sinh còn làm người được sao?

Phát hiện Phong Viễn Quy đang tìm cách xé rách bộ y phục đang mặc, Phùng Quỳnh Hoa xua tay :

- Nếu ý người đã quyết, đây là thứ người cần, cầm lấy.

Nàng ném cho Phong Viễn Quy tay nải của chính nàng.

Phong Viễn Quy mở ra và thấy nàng đã chuẩn bị sẵn một bộ y phục nam nhân đúng là dành cho người muốn mạo nhận làm đệ tử Cái bang.

Phong Viễn Quy thu nhận bộ y phục đó, ném trả tay nải và những gì còn lại trong đó cho nàng :

- Như cô đã lường trước thế nào văn sinh cũng cần đến y phục cải trang này.

Nàng cười lạt :

- Lão Thạch phóng sinh cho người một lần, điều này ta đã biết. Và nếu người không mau mắn trong chuyện giải cứu lão, lẽ nào những gì ta am hiểu về người đều sai cả sao? Cũng may ta hiểu không sai và chẳng may người đúng là hạng người như ta hiểu. Mau thay đổi y phục đi. Ta và người lần này đành phải cùng nhau đồng hành vậy.

Và nàng cũng tự tìm một chỗ khuất. Để sau đó, lúc xuất hiện trở lại, nàng đã là một Tiểu Hoa mười hai năm trước Phong Viễn Quy lần đầu gặp nàng.

Nàng nhìn Phong Viễn Quy trong lót y phục rách rưới :

- Người đúng là Tiểu Phong của lần đầu ta gặp. Bộ dạng người rất kỳ quặc trong y phục này, người có biết chăng?

Phong Viễn Quy thật sự đang lúng túng với bộ y phục rách tứ tung :

- Chẳng thà chỉ vì có một bộ y phục như trước kia, dẫu bị rách thêm đôi ba chỗ cũng không cảm thấy lạ. Còn như thế này thì quả là kỳ quặc.

Nàng bật cười khúc khích :

- Người sẽ quen dần thôi. Cũng không thể trách vì người làm gì có xuất thân từ Cái bang như ta vốn dĩ đã từ Cái bang mà ra?

Nói xong, nàng lấy làm lạ vì nhận ra Phong Viễn Quy chợt sa sầm nét mặt. Động tâm nàng hỏi :

- Do ta nhắc đến hai chữ xuất thân nên người có tâm trạng không hài lòng?

Phong Viễn Quy toan không đáp, nhưng kịp nghĩ lại, đành thổ lộ :

- Có chỗ xuất thân còn hơn là không có. Vì văn sinh cho đến từng tuổi này vẫn còn hoang mang, chưa hiểu bản thân có xuất thân từ đâu.

Nàng động lòng trắc ẩn :

- Song thân phụ mẫu người...

Phong Viễn Quy xua tay :

- Chết cả rồi và chết rất thảm. Nhưng chuyện này thà không đề cập đến thì hơn. Chúng ta đi được chưa?

Nàng thở dài và tự biết lai lịch của Phong Viễn Quy sẽ mãi mãi chỉ là điều bí ẩn của riêng Phong Viễn Quy. Sẽ không ai hay biết nếu như không được Phong Viễn Quy tự tiết lộ.

Và nàng chưa phải đối tượng để Phong Viễn Quy tiết lộ. Nàng tự hiểu điều đó.

20. Dừng Mưu Kế Trùng Chỉnh Cái Bang

Nhìn dáng vẻ hoang tàn đổ nát bên ngoài của ngôi miếu trước mặt khó ai nghĩ ở bên trong lại có đủ chỗ để chứa khá nhiều đệ tử Cái bang.

Và Phùng Quý Hoa dĩ nhiên bị một đệ tử Cái bang bất ngờ xuất hiện chân bước từ bên ngoài :

- Mau dừng bước cho, cô nương không phải đệ tử am này, tìm đến đây có việc gì?

Phùng Quý Hoa cấp gậy trúc vào người, dùng hai tay rảnh rỗi, ngón co ngón quặp, vừa đặt chồng lên nhau vừa ung dung đối đáp :

- Ta ở Đệ bát phân đà. Tìm đến Thảm đà chủ Đệ ngũ phân đà dĩ nhiên là có chuyện khẩn. Nhờ nhân huynh mau mau bẩm báo hộ cho.

Gã đệ tử Cái bang lẽ đương nhiên có nhìn thấy thủ hiệu do Phùng Quý Hoa vừa thể hiện thuần thực. Gã nhìn phía sau Phùng Quý Hoa :

- Cứ nhìn là biết ngay cô nương muốn áp giải một đệ tử bốn Bang phạm quy đi ngang qua khu vực của Đệ ngũ phân đà. Thảm đà chủ đang có việc khẩn, người có thể tiếp tục đi, không cần thỉnh ý Thảm đà chủ.

Gã toan quay trở lại chỗ ẩn lúc nãy, chợt nghe Phùng Quý Hoa gọi :

- Ta không chỉ muốn đi ngang qua, mà đây còn là tội đồ có lẽ rất cần cho Thảm đà chủ. Phiền nhân huynh bẩm báo hộ.

Gã nọ quay người lại :

- Gã phạm quy kia chỉ là hàng đệ tử hai túi. Thảm đà chủ sẽ không phí công thắm vấn loại như gã.

Phùng Quý Hoa cười lạt :

- Vậy nhân huynh không lấy làm lạ và tự hỏi, vì sao gã nọ tuy chỉ là đệ tử hạng hai túi không phải được vài ba đệ tử từ bốn túi trở lên áp giải? Hãy nghe đây và đừng xem nhẹ việc này, gã chính là yếu nhân mà có lẽ Thảm đà chủ không thể không đích thân thắm vấn.

Gã nọ chột dạ :

- Không lẽ loại như gã lại có liên quan đến chuyện lão Thạch?

Phùng Quý Hoa liền trợn mắt :

- Người làm nhằm gì thế? Có muốn ta báo việc này cho Thảm đà chủ biết luôn không?

Gã nọ thè lưỡi kinh hãi, sau đó liếc tia mắt thật nhanh nhìn lại nhóm người vẫn đứng ở phía sau Phùng Quý Hoa từ đầu. Và gã không thể không thừa nhận ở sau Phùng Quý Hoa - nữ đệ tử năm túi của Cái bang - là ba đệ tử bốn túi khác cũng của Cái bang đang vây quanh áp giải chỉ mỗi một gã đệ tử vào hạng hai túi.

Gã quay lui thật nhanh :

- Vậy thì mời chư vị nhân huynh vào luôn trong này. Đệ xin đi trước một bước, báo cho Thẩm đà chủ kịp chuẩn bị.

Phùng Quỳnh Hoa ung dung bước theo gã, thềm chờ đợi vị Thẩm đà chủ sẽ chuẩn bị như thế nào để đón nàng. Bên trong miếu hóa ra chỉ là mâm tiệc rượu thịt ê hề.

Một nhân vật Cái bang trung niên đứng lên vừa sửa lại sáu cái túi đeo sau lưng vừa cười hể hả với Phùng Quỳnh Hoa :

- Chẳng mấy khi Tiểu Hoa cô nương lặn lội xa thế này, đến tận Phân đà Đệ ngũ. Thẩm mỗ thật thất lễ vì đón tiếp có phần chậm. Nào, mời nhập tiệc luôn cho vui.

Phùng Quỳnh Hoa ung dung đón lấy bầu rượu vừa có một bang đồ có lẽ rất thân cận của họ Thẩm giao cho.

Nàng ngửa cổ tu một hơi dài và ném trả bầu rượu cạn cho gã nọ, mắt thì nhìn họ Thẩm :

- Nếu Tiểu Hoa này được tin không lầm hôm nay xin giao đến Thẩm đà chủ một yếu phạm có lẽ rất cần cho tình hình lúc này của bản Bang.

Và nàng vẫy tay cho ba đệ tử Cái bang đi theo nàng đưa gã đệ tử hai túi đến. Nàng còn thận trọng dặn họ :

- Hãy điểm lại những huyết đạo của y. Đừng để xảy ra bất kỳ sơ suất.

Ba nhân vật nọ thực hiện ngay và đặt gã đệ tử hai túi toàn thân đã bất động đứng trước mặt họ Thẩm.

Thẩm đà chủ gạt gù, vừa tiến lại gần và đi vòng quanh gã đệ tử hai túi vừa tấm tắc khen :

- Đệ tử của Đệ bát phân đà hành sự vừa nhanh vừa chuẩn xác. Kể cả Tiểu Hoa cô nương với tưu lượng cực cao cũng không làm Đệ bát phân đà giảm uy danh. Được lắm, điểm huyết gã như thế này thì quá ổn. Nhưng nếu là mỗ, cần phải điểm như thế này.

Họ Thẩm quá nhanh tay, không chỉ điểm thêm vài huyết đạo của gã đệ tử phạm nhân hai túi, mà còn chế ngự luôn ba nhân vật Cái bang vẫn luôn đi theo chân Phùng Quỳnh Hoa.

Phùng Quỳnh Hoa nhăn mặt, chất vấn họ Thẩm :

- Đây là ý gì? Mong Thẩm đà chủ giải thích minh bạch.

Họ Thẩm cười lạt :

- Bọn Đà chủ tuy có nhận lệnh dụ từ Bang chủ, tra xét lại tư cách phẩm chất của một vài nhân vật bản Bang. Nhưng vì đây là mật lệnh, thiết tưởng Tiểu Hoa cô nương đừng nhân cơ hội này giở trò qua mắt họ Thẩm ta.

Phùng Quỳnh Hoa chột nhún vai :

- Nếu biết sẽ xảy ra sự thế này, Tiểu Hoa có lẽ nên đến gặp thẳng Bang chủ thì hơn. Nhưng vì chuyện đã vỡ lở, Tiểu Hoa đành trông chờ sự tra xét của Thẩm đà chủ. Để xem sau khi tra xét xong, Thẩm đà chủ sẽ giao phó thế nào nếu một khi được Bang chủ hỏi đến.

Họ Thẩm phá lên cười :

- Đương nhiên Thẩm mỗ sẽ tra xét cho minh bạch. Nhưng trước tiên, phiền Tiểu Hoa cô nương nên tự tìm chỗ để ngồi. Kéo lúc bị thẩm mê được, thân ngà kia khuyu ngã lại trách Thẩm mỗ không báo trước. Ha Ha...

Xem đó là hiệu lệnh, bọn đệ tử cái Bang dưới trướng họ Thẩm đồng loạt reo lên :

- Ngã này. Ngã này!

Phùng Quỳnh Hoa mặt hoa tái sắc chột chao đảo và từ từ ngã xuống. Trước lúc mê hẳn nàng gượng kêu :

- Nếu chỉ là ngộ nhận trong nhất thời thì không sao. Nhưng nếu đây là hành vi hoàn toàn có ác ý của họ Thẩm người, ta sẽ... ta sẽ...

Nàng mê lịm.

Bọn đệ tử Cái bang vẫn reo hò. Nhưng chỉ họ Thẩm là bối rối lạ.

Y lấy tay ra hiệu cho lũ kia ngừng reo hò và hỏi :

- Sao ả vẫn không chột sợ hãi? Lại còn mong đây chỉ là sự ngộ nhận trong nhất thời?

Một gã đệ tử Cái bang đứng lên, là gã lúc nãy đã giao bầu rượu cho Phùng Quỳnh Hoa.

Gã vừa xem lại tình trạng đang xảy ra cho Phùng Quỳnh Hoa vừa bấm báo với họ Thẩm :

- Sao Thẩm đà chủ không thử thăm vấn ba gã kia? Thuộc hạ không tin đã có sự nhầm lẫn ở đây.

Họ Thẩm gật đầu, vội giải huyệt cho một trong ba nhân vật đã cùng Phùng Quỳnh Hoa đến đây.

Được giải huyệt, nhân vật này bật kêu :

- Giải phạm nhân là lệnh từ Vi trưởng lão, sao Thẩm đà chủ chưa gì đã nỡ đối xử với bọn hạ nhân như thế này?

Họ Thẩm chột dạ :

- Lệnh từ Vi trưởng lão là thế nào?

Nhân vật nọ hất hàm về phía Phùng Quỳnh Hoa :

- Là Tiểu Hoa cô nương nhận lệnh. Bọn hạ nhân chỉ biết tuân theo lệnh của Tiểu Hoa cô nương.

Họ Thẩm liếc nhìn gã phạm nhân hai túi :

- Gã kia là đệ tử Phân đà nào? Bọn ngươi đã áp giải gã qua những đâu?

Nhân vật nọ đáp :

- Gã thông thuộc Đệ bát phân đà. Cũng không cung khai là người Phân đà nào. Bọn thuộc hạ và Tiểu Hoa cô nương dù tra hỏi gã thế mấy gã chỉ đáp vồn vện có một câu.

Họ Thẩm cau mặt :

- Gã nói gì?

Nhân vật nọ lại lập lại lời gã phạm nhân :

- Gã bảo gã sẽ không nói gì nếu chưa gặp Bang chủ.

Họ Thẩm kinh nghi :

- Nếu là vậy, sao bọn ngươi cùng Tiểu Hoa cô nương đưa gã đến đây?

Nhân vật nọ lại nhìn Phùng Quỳnh Hoa :

- Vì đó là mệnh lệnh từ Vi trưởng lão. Chính Tiểu Hoa cô nương bảo thế.

Họ Thẩm giải khai huyệt đạo cho hai nhân vật còn lại :

- Mọi việc đã xảy ra như thế thật sao? Hai ngươi còn điều gì cần nói thêm?

Một gã sợ hãi bảo :

- Mong Thẩm đà chủ minh xét, thuộc hạ là người của Đệ lục phân đà. Chỉ vô tình được Tiểu Hoa cô nương sai phái. Thuộc hạ là kẻ dưới, thượng lệnh bất khả bất tuân. Xin đừng trị tội thuộc hạ.

Gã còn lại cứng cổ hơn :

- Thẩm đà chủ chưa minh bạch hư thực đã hạ thủ. Nếu gã này đúng là yếu phạm Bang chủ đang cần, xem ra sau này chính Thẩm đà chủ mới khó lòng giao phó nguyên vẹn với Tiểu Hoa cô nương vốn luôn là đệ tử mẫn cán của bốn Bang.

Họ Thẩm bối rối, vội giải khai á huyệt cho gã phạm nhân :

- Xem ra người sẽ không nói gì nếu không được gặp Bang chủ?

Gã phạm nhân khai khẩu :

- Ai cũng có một cơ hội để thay đổi vận mạng. Hiện cơ hội đó đã đến với hạ nhân cũng có thể nói. Vừa được Bang chủ thể nào cũng trọng thưởng vừa không lo bị bất kỳ ai khác sát nhân diệt khẩu.

Họ Thẩm động tâm :

- Xem ra người thật sự có nhiều điều cơ mật cần bẩm báo? Hãy nói ta nghe nào.

Gã phạm nhân lập tức biến thành người như vừa nuốt mất lưỡi. Gã không nói gì nữa, đến từ hừ gật lắc gã cũng không.

Sau khi hỏi thêm đôi ba câu nhưng không thu được bất kỳ lời đáp nào, họ Thẩm hất đầu ra lệnh cho gã bang đồ tin cẩn :

- Giải mê được cho Tiểu Hoa cô nương.

Gã nọ lo sợ :

- Phục mê được trong rượu là chủ ý của Thẩm đà chủ. Hạ nhân chỉ là người thừa hành, e Tiểu Hoa cô nương lúc hồi tỉnh khó thể thấu suốt điều đó và cảm thông cho hạ nhân.

Họ Thẩm cười lạt :

- Bồn Đà chủ tự biết lo liệu, quyết không đổ trách nhiệm hoặc gây hệ lụy đến người. Yên tâm chưa?

Gã nọ mừng như mở cờ, vội tìm một bầu nước, nhẹ nhàng rưới đều khắp người Phùng Quỳnh Hoa.

Y phục ướt lạnh làm Phùng Quỳnh Hoa từ từ tựa mình hồi tỉnh.

Gã nọ đã rưới nước xong thay vì lùi lại hoặc tìm chỗ lánh mặt, gã lại đứng im như phỗng đá nhìn từng cử chỉ diễn ra khá chậm đương nhiên phải có ở người sau khi bị phục mê được đang trong quá trình hồi tỉnh là Phùng Quỳnh Hoa.

Và ai ai cũng nghe gã nuốt nước bọt khan đôi ba lần :

- Chao ôi! Da dẻ đều trắng ngần, ực, y phục càng rách nhiều chỗ thì càng bộc lộ, ực.... thân hình tuyệt mỹ, ực, nàng sẽ bỏ phí tuổi xuân nếu cứ là đệ tử Cái bang...

Phùng Quỳnh Hoa hồi tỉnh tương đối chậm vì thế dù biết y phục càng rách càng bị thẩm ướt thì càng làm cho thân ngọc vóc ngà thêm lộ liễu nhưng Phùng Quỳnh Hoa nào biết làm sao hơn.

Nàng bối rối dùng hai tay với nhiều cử chỉ yếu ớt cố che kín những chỗ da thịt đang phơi bày. Nhưng nàng càng cố bao nhiêu, càng cử động nhiều bao nhiêu thì nhiều chỗ cần che kín lại càng thêm hở hênh bộc lộ đến bấy nhiêu.

Không riêng gì gã nọ, mọi người đương diện hễ ai có mục quang lảnh lặn đều nhìn thấy.

Nhưng họ nhìn kín đáo hơn, chứ không quá chú mục đến đứng trông như gã nọ hoặc như Thẩm đà chủ.

Phát giác bản thân vô tình là đối tượng cho nhiều ánh mắt thô tục ngắm nhìn, Phùng Quỳnh Hoa động nộ.

Và ngay khi nàng có thể đứng dậy được điều gì đến ắt phải đến.

“Bốp... chát!”

Gã trâng tráo nọ hứng trọn ngọc thủ thần tốc của Phùng Quỳnh Hoa vào mặt.

Gã lão đảo thối lùi, vừa đưa tay chỉ Thẩm đà chủ vừa lấp bắp phân minh với Phùng Quỳnh Hoa :

- Vì biết trước, theo thông lệ, a a, thế nào Tiểu Hoa cô nương cũng nhấm một ít rượu để biểu lộ thái độ thân thiện hòa khí nên... nên...

Phùng Quỳnh Hoa sắc mặt tái xanh, ngắt lời gã :

- Lợi dụng thông lệ này, mưu đồ phục mê được hãm hại ta, đó là chuyện thế nào ta cũng hỏi đến Thẩm đà chủ. Còn người, đã biết tội chưa? Người vừa nói gì? Lập lại xem nào?

Gã nọ thừa biết gã đã gây ra lầm lỗi gì. Gã lập tức quay người, toan tìm phương tẩu thoát.

Nhưng Phùng Quỳnh Hoa nhanh hơn gã. Chỉ một lượt động thân là gã đã bị Phùng Quỳnh Hoa chặn lối.

Gã bỗng sinh liều, cố tình cười nham nhở với Phùng Quỳnh Hoa :

- Cô nương thân ngọc vóc ngài, ắt phải biết lúc này càng cử động thì càng trông không được thuận mắt cho lắm. Hoa đẹp là để cho người ngắm nhìn, cô nương đáng lẽ không nên giận mới phải. Hề Hề...

Phùng Quỳnh Hoa như không còn biết ngượng nữa. Nàng chợt đổi giọng cười ma mỵ với gã đã tới số chết kia :

- Thân thể Tiểu Hoa trông không được thuận mắt lắm sao? Nếu là vậy...

Nàng bỗng quát lên :

- Thì người sẽ không bao giờ được nhìn nữa.

Ngọc thủ nàng lại chớp động.

Nhưng lúc đó bỗng có tiếng Thẩm đà chủ vang lên :

- Hạ thủ xin lưu tình. Và đừng quên đây là Đệ ngũ phân đà, không phải Đệ bát phân đà của cô nương. Dừng tay!

Quá muộn!

“Bốp!”

“Oa!”

Gã nọ vật ra, hóa thành cái xác vô hồn.

“Huỵch”

Phùng Quỳnh Hoa ngay sau đó vẫn kịp quay lại đối diện với họ Thẩm vừa lướt đến. Nàng lạnh giọng :

- Thẩm đà chủ quản giáo bất nghiêm. Nếu bất phục vì hành vi của Tiểu Hoa này, một là Tiểu Hoa xin lãnh giáo tuyệt học, hai là chúng ta cùng đưa việc này đến trình Chấp Pháp trưởng lão nhờ phân xử. Thế nào?

Bị Phùng Quỳnh Hoa nói như dội gáo nước lạnh vào mặt, họ Thẩm biến sắc, nhìn xung quanh :

- Nói như thế, không lẽ bao nhiêu người đây cùng ngắm nhìn, ai ai cũng đắc tội cả sao? Bốn Đà chủ là người chủ sử ở đây, thái độ của cô nương có còn xem bốn Đà chủ ra gì nữa không?

Phùng Quỳnh Hoa cũng đưa mắt nhìn khắp lượt, phát hiện chỉ có đôi ba kẻ là biểu lộ sự đồng tình với họ Thẩm, kỳ dư số còn lại đều hồ thẹn quay đầu nhìn nơi khác. Nàng chợt mỉm cười với họ Thẩm :

- Vì tự phụ là người chủ sử, Thẩm đà chủ ngay khi chưa tỏ tường hư thực vẫn bất chấp hắc bạch thị phi, hạ lệnh phục mê được hãm hại Tiểu Hoa ư? Về việc này Thẩm đà chủ giao phó thế nào đây?

Họ Thẩm lại biến sắc một phen nữa. Và lần này vẻ mặt đó của họ Thẩm tồn tại không lâu. Vì chỉ một thoáng sau họ Thẩm giả vờ động nộ và cố ý nói bừa :

- Hai việc không liên quan nhau. Phục mê được và tương tàn tương sát, hạ thủ lẫn nhau là hai tội khác nhau về mức độ nghiêm trọng. Bốn Đà chủ do có bối phận cao hơn, khuyên cô nương nên ngoan ngoãn nhận tội. Hãy để bốn Đà chủ giải giao đến chỗ chấp pháp trưởng.

Lời vừa dứt, họ Thẩm cũng lập tức xuất thủ.

“Vù!”

Phùng Quỳnh Hoa cũng xuất thủ đối kháng, miệng thì bật ra tiếng hừ lạnh :

- Nếu cùng đến với Chấp Pháp trưởng lão để nghe phân xử, đó là chủ ý của Tiểu Hoa ngay từ đầu. Nhưng nếu để Thẩm đà chủ giải giao, thật thất lễ, Tiểu Hoa khó thể tuân lệnh đành đắc tội với Thẩm đà chủ vậy. Hừ!

“Ầm!”

Họ Thẩm bị chấn lùi. Và với chiêu đầu đã có kết quả như vậy, họ Thẩm chợt động sát cơ :

- Người có bối phận kém hơn nhưng bản lĩnh thân thủ không hề kém. Điều này cho thấy người đã phản Bang, nhận sự truyền thụ của cao nhân khác không phải Cái bang. Tội của người là tội chết. Đờ!

“Ồo...”

Phùng Quỳnh Hoa phá lên cười cao ngạo :

- Lệ ở bốn Bang, bản lĩnh mỗi người đều tùy thuộc vào thái độ cần mẫn, gắng công khổ luyện của mỗi người. Lời của Thẩm đà chủ e quá miễn cưỡng. Phải chăng định kết tội Tiểu Hoa hầu che giấu hai trọng tội Thẩm đà chủ vừa lần lượt phạm phải? Điều này càng khiến Tiểu Hoa bất phục hơn. Tiếp chiêu!

“Ầm!”

Họ Thẩm lại bị chấn lùi. Vì thế, họ Thẩm chợt xua tay ra lệnh cho bang đồ thuộc hạ :

- Bốn Đà chủ đã làm gì mà bảo là hai lần phạm trọng tội? Ắ toàn nói nhảm, bọn người còn chờ gì chưa xông cả lên thu thập ả? Đánh!

“Ồo...”

Ba nhân vật Cái bang bốn túi cùng đi với Phùng Quỳnh Hoa thấy vậy vội gào toáng lên :

- Thẩm đà chủ độc hạ bất nghiêm. Chuyện này không hề xảy ra ở Phân đà của hạ nhân. Chớ nên gây thêm tội nữa.

- Nghi kỵ và hãm hại lẫn nhau, Thẩm đà chủ hành động như thế có khác nào không tôn trọng người từ Phân đà khác đến? Sự việc sẽ nghiêm trọng nếu Thẩm đà chủ không cấp thời hồi tâm và cho dừng lại ngay.

Mệnh lệnh của họ Thẩm nếu có làm cho lũ bang đồ thuộc hạ nhất thời hoang mang thì những tiếng gào và hô hoán của ba nhân vật cùng đi với Phùng Quỳnh Hoa càng thêm cho chúng hoang mang bội phần.

Chúng chưa thể xông đến, đó là thời cơ cho Phùng Quỳnh Hoa bộc lộ thân thủ cao minh hơn họ Thẩm một bậc.

Nàng bật quát :

- Thẩm đà chủ đã ép Tiểu Hoa này quá đáng. Xin đắc tội. Trúng!

“Bùng!”

Họ Thẩm thoát chao đảo và chưa kịp định thần đã bị Phùng Quỳnh Hoa chế ngự huyết đạo.

Bị điểm huyết chế ngự, họ Thẩm biến sắc :

- Mạo phạm thượng cấp, người có biết tội này sẽ bị nghiêm trị như thế nào không? Hãy mau mau giải huyết. Ta hứa sẽ bỏ qua cho người lần này.

Phùng Quỳnh Hoa mỉm cười :

- Có tội thì trừng, có công thì thưởng. Tiểu Hoa sẽ giải giao Thẩm đà chủ đến chỗ Chấp Pháp trưởng lão, cũng có thể Tiểu Hoa được ban thưởng hơn là bị trừng phạt.

Và nàng lướt mắt nhìn quanh, cất giọng uy quyền hỏi lũ bang đồ thuộc hạ của họ Thẩm :

- Trong chư vị huynh đệ có ai bất phục? Hoặc giả xin hãy nói, Tiểu Hoa hành sự thế này là đúng hay sai?

Những gã lúc nãy đã biểu lộ thái độ đồng tình với họ Thẩm giờ len lén ngoảnh mặt đi.

Số cò lại thì có người đồng dạ lên tiếng :

- Bọn ta chỉ là hạ nhân, mọi việc diễn ra chỉ có thể làm nhân chứng, nào có tư cách phân xử? Nếu Tiểu Hoa cô nương thật ý muốn giải giao Thẩm đà chủ của bọn ta đi, liệu có thể nhân nhượng, chờ bọn ta cử người loan tin này đến thượng cấp trước?

Phùng Quỳnh Hoa tán thành :

- Chư vị huynh đệ cứ thực hiện theo đúng Bang quy. Chỉ mong chư vị có thể nào loan tin thế ấy, đừng thêm bớt cũng đừng tỏ ra thiên vị, là đủ cho Tiểu Hoa này cảm kích muôn phần.

Chợt có tiếng họ Thẩm thở dài :

- Tiểu Hoa cô nương thật là một trong những đệ tử mẫn cán nhất của bản Bang. Họ Thẩm ta biết sai rồi. Chúng ta sao không xem việc này như chưa hề xảy ra? Vừa không làm phiền đến Cháp Pháp trưởng lão vừa tạo cơ hội cho Tiểu Hoa cô nương càng thêm được Bang chủ trọng dụng?

Phùng Quỳnh Hoa cau mặt :

- Chủ ý của Thẩm đà chủ là thế nào? Tiểu Hoa e chưa đủ linh hội.

Họ Thẩm bảo :

- Chúng ta sẽ cùng nhau giải giao gã kia đến một nơi chỉ có họ Thẩm ta biết. Hãy xem đó là thái độ nhân nhượng chuộc lại lỗi lầm vừa rồi của ta. Thế nào?

Phùng Quỳnh Hoa lập tức khước từ :

- Mật lệnh của Bang chủ là bất khả bất tuân. Huống hồ chỉ dụ của Vi trưởng lão là rất rõ. Tiểu Hoa chỉ cần giải giao gã này cho Thẩm đà chủ là xong việc. Tuyệt đối không dám vượt phạm.

Họ Thẩm lắc đầu :

- Tiểu Hoa cô nương nói tuy không sai nhưng còn điều này có lẽ cô nương cũng cần biết qua. Đó là theo mật lệnh của Bang chủ, Thẩm mỗ có quyền làm chủ những gì có liên quan đến mật lệnh. Tiểu Hoa cô nương xin đừng chối từ.

Nàng tỏ ra miễn cưỡng :

- Thẩm đà chủ không tìm cách gây phương hại tiếp cho Tiểu Hoa chứ?

Họ Thẩm bảo :

- Cô nương cứ xem qua mật lệnh của Bang chủ thì rõ. Ta hiện cất ở túi thứ ba, bên hữu.

Phùng Quỳnh Hoa cho tay vào chỗ họ Thẩm vừa điềm chỉ :

- Tiểu Hoa lành mạo muội vậy!

Và nàng đã lấy ra được một mệnh lệnh. Sau khi xem lướt qua, nàng tự cất vào bọc áo của chính nàng :

- Tiểu Hoa xin mạn phép giữ lại mật lệnh để làm bằng. Chỉ cần Thẩm đà chủ tuân thủ đúng như lời vừa hứa, Tiểu Hoa sau khi hoàn trả sẽ tự nguyện chịu tội với Thẩm đà chủ. Thật thất lễ vì đã mạo phạm.

Đó là lúc nàng giải huyết cho họ Thẩm. Sau đó, nàng ra hiệu cho ba nhân vật nọ lui đi :

- Đã có Thẩm đà chủ cùng Tiểu Hoa này đích thân giải giao yếu phạm. Đa tạ tam vị đã giúp Tiểu Hoa hoàn thành sứ mệnh này.

Nhưng họ Thẩm chợt kêu họ lại :

- Mọi việc vừa diễn ra ở đây đều do Bản Đà chủ tuân thủ mật lệnh Bang chủ, thẩm tra lại tư cách của Tiểu Hoa cô nương. Việc này không thể để lộ ra ngoài ắt bọn người hiểu bản Đà chủ muốn nói gì?

Họ cúi đầu :

- Bọn hạ nhân hiểu rồi. Sẽ không dám kháng lại mật lệnh Bang chủ đã giao phó cho Thẩm đà chủ.

Họ Thẩm gật đầu hài lòng, nhìn họ bỏ đi, sau đó quay lại ra lệnh cho bọn thuộc hạ :

- Bọn người cùng vậy không được lắm mồm đa ngôn. Hãy an táng chu đáo cho gã họ Gia. Chậm lắm là ngày mai ta sẽ quay lại. Rõ chưa?

Mọi việc kể như thu xếp xong, họ Thắm một lần nữa trước khi giải giao yếu phạm đã cẩn trọng xem xét lại mọi huyết đạo đã điếm vào gã phạm nhân hai túi.

Chính họ Thắm mang phạm nhân đi và mỉm cười với Phùng Quỳnh Hoa :

- Chúng ta đi. Mời!

Phùng Quỳnh Hoa tươi cười đáp lễ :

- Thắm đà chủ có bối phận cao hơn. Tiểu Hoa chỉ xin làm người tháp tùng thôi. Mời Thắm đà chủ.

Họ Thắm bật cười, tung người lao đi trước dẫn đạo.

* * * * *

Đến một nơi hoang vu thanh vắng, họ Thắm dừng lại :

- Chờ khi màn đêm đông xuống chúng ta mới có thể đi tiếp. Tiểu Hoa cô nương liệu có dám dùng chung lương khô với Thắm mỗ?

Phùng Quỳnh Hoa tỏ sắc mặt, vội tìm một chỗ ngồi dựa lưng nghỉ ngơi :

- Gã kia tuy là yếu phạm nhưng cũng có thể sẽ lập công đầu. Thắm đà chủ nếu có ăn hãy cho gã cùng ăn. Biết đâu đây sẽ là bát cơm phiêu mẫu, Thắm đà chủ ắt được gã đáp tạ mãi sau này?

Họ Thắm tươi cười, vừa tìm chỗ đặt gã phạm nhân ngồi xuống vừa trao cho gã bọc lương khô :

- Đương nhiên phải chăm lo cho gã. Vì nếu đúng như những gì gã huênh loang, tiền đồ gã sau này tha hồ thênh thang rộng mở.

Nhờ được họ Thắm giải khai một ít huyết đạo, gã nọ sau khi nhận lương khô đã vội ngấu nghiến ăn. Gã còn gật đầu tấm tắc khen :

- Nếu có thêm vài ngụm nước nữa thì bữa ăn này nào kém gì những bữa tiệc thịnh soạn?

Họ Thắm bật cười, vừa dùng lương khô vừa bảo :

- Ai bảo người ăn cho lắm vào. Nếu có khát hãy chờ đi đến nơi cần đến mới có nước cho người. Ta nào có mang nước theo.

Gã cố nuốt vội mẩu lương khô đang còn trong miệng :

- Hạ nhân có mang nước theo. Nếu thích, Đà chủ cũng có thể dùng.

Họ Thắm đành giúp gã lấy ra một túi da nai đựng nhiều nước. Vì gã còn nhiều huyết đạo bị điếm, không thể tùy tiện cử động.

Gã hớp vài ngụm nước, sau đó ngửa cổ khà một tiếng thật dài :

- Ngon tuyệt! Tiểu Hoa cô nương không dùng sao?

Phùng Quỳnh Hoa nhìn gã :

- Ta đang giám sát người. Chỉ khi nào người ăn xong ta mới có cơ hội ăn.

Họ Thắm trao phần lương khô còn lại cho Phùng Quỳnh Hoa :

- Huyết đạo gã vẫn còn bị chế ngự. Cô nương có thể yên tâm dùng bữa. Đừng tỏ ra lúc nào cũng miễn cưỡng như vậy.

Nàng nhận lương khô :

- Có phải vì Tiểu Hoa ta miễn cưỡng, Thắm đà chủ mới nảy sinh thiện ý, quyết thu nhận Tiểu Hoa ta vào nhóm cơ mật, theo mật lệnh của Bang chủ đã được ta xem qua?

Họ Thắm lại bật cười, vô tình không nhận thấy cái gật đầu nhẹ nhàng được gã phạm nhân lên thực hiện dành cho Phùng Quỳnh Hoa. Và lúc họ Thắm huênh hoang giải thích thì cũng là lúc Phùng Quỳnh Hoa nhỏ nhẹ ăn từng mẩu lương khô, thỉnh thoảng lại chiêu một ngụm nước nhỏ từ tủ nước của gã nọ.

Họ Thắm bảo :

- Nội tình bốn Bang có nhiều diện biến bất lợi. Khiến Bang chủ vì muốn chấn chỉnh dành phải tiến hành nhiều biện pháp ngoài ý muốn. Nhóm cơ mật được lập ra để giúp Bang chủ hành sự. Và theo mật lệnh như cô nương đã xem qua, ta chủ ý thu nhận cô nương, phần không muốn một nhân tài võ học như cô nương bị mai một. Chỉ cần khi thành sự, ta nguyện ý sẽ đề cử cô nương thay vào cương vị Chấp Pháp trưởng lão. Vì lão này cũng là một phần tử sau này sẽ bị Bang chủ đích thân xử trị.

Phùng Quỳnh Hoa giật mình :

- Chấp Pháp trưởng lão phạm phải tội gì?

Họ Thắm cười :

- Bất tuân thượng lệnh, thăm sát huynh đệ cùng Bang, mưu đồ cùng lão họ Thạch, toan truất phế ngôi vị chí tôn của Bang chủ.

Phùng Quỳnh Hoa thờ người :

- Thạch lão dám như thế thật sao? Đó là một trọng tội khó được Bang chủ dung tha.

Họ Thắm gật gù :

- Dương nhiên không thể dung tha. Nhưng định tội ngay lúc này cũng không là thượng sách. Bang chủ đã hạ lệnh giam giữ họ, cho thăm vấn để truy lùng thêm bọn đồng lõa. Chờ khi tất cả đều bị phát hiện bắt giữ, vận số của họ e chẳng thể kéo dài.

Phùng Quỳnh Hoa thán phục :

- Tất cả đều do nhóm cơ mật thực hiện? Đúng đầu là Vi trưởng lão?

Họ Thắm tự đắc :

- Vi trưởng lão hành sự luôn thận trọng. Chính Vi trưởng lão đã ngấm ngầm chọn nơi này giam giữ phạm nhân. Và chúng ta đang chờ đây là chờ Vi trưởng lão thế nào cũng xuất hiện. Chỉ có Vi trưởng lão dẫn đường chúng ta mới có thể an toàn vào và không ngại cơ quan ẩn tàng mai phục.

Phùng Quỳnh Hoa nóng lòng nhìn quanh :

- Nhờ Vi trưởng lão không đến thì sao? Không lẽ mỗi ngày Vi trưởng lão đều tự thân đến thăm vấn? Tiểu Hoa ta luôn ngại nhất việc chờ đợi.

Họ Thắm cũng nhìn quanh :

- Cũng có thể Vi trưởng lão đã đến trước và đang ở trong đó thăm vấn phạm nhân. Chúng ta sẽ chờ thêm một khắc nữa, nếu không thấy Vi trưởng lão xuất hiện có lẽ Thắm mỗ sẽ phát tín hiệu như đã được Vi trưởng lão căn dặn.

Phùng Quỳnh Hoa tươi ngay nét mặt :

- Nếu đã căn dặn cách phát tín hiệu, Tiểu Hoa dù có chờ thêm một hai khắc cũng chẳng can hệ gì.

Họ chờ như thế thêm một lúc nữa, chợt gã nọ háng giọng :

- Thắm đà chủ có thể cho... cho...

Họ Thắm cau mặt :

- Người cần gì? Nói! Đừng ấp a ấp úng như thế.

Gã nọ ngượng ngùng liếc nhìn Phùng Quỳnh Hoa :

- Có Tiểu Hoa cô nương ở đây, hạ nhân không tiện nói rõ.

Phùng Quỳnh Hoa đỏ mặt, gắt gã :

- Người đừng giở trò. Có gì mà tiện với không tiện nói?

Gã nọ lúng túng, chợt nhìn qua họ Thẩm, mặt nhăn nhó :

- Hạ nhân nào dám có ý nghĩ thô tục như Tiểu Hoa cô nương đang vô tình gán cho. Kỳ thực là hạ nhân... hạ nhân...

Họ Thẩm phì cười :

- Người muốn đi giải? Ai bảo người uống cho lắm vào.

Phùng Quỳnh Hoa tuy cũng còn đỏ mặt nhưng vẫn phì cười :

- Đi ngoài thì nói là đi ngoài. Đó là chuyện thường tình, có gì mà người không tiện nói. Để Thẩm đà chủ đưa người đi.

Họ Thẩm giải khai thêm một vài quyệt đạo nữa cho gã :

- Người cứ tự mà đi. Nhưng nhớ đừng đi quá xa. Nhỡ có lạc bước vào chỗ mai phục, vận hạn người như thế nào thì cam chịu thế ấy, không thể trách gì ai.

Gã nọ luống cuống bỏ đi. Và gã tuy không dám đi xa nhưng vì cần tìm chỗ thật khuất nên kể như gã cũng đi xa.

Không như Phùng Quỳnh Hoa không dám nhìn theo, họ Thẩm thì luôn dõi mắt quan sát gã.

Và họ Thẩm chỉ dám thở phào nhẹ nhõm khi thấy gã nọ rút cuộc cũng quay lại.

Họ Thẩm đứng lên chờ gã nọ đến gần liền điểm huyết gã :

- Ta không thể không cẩn trọng. Mong người đừng oán trách ta.

Tuy vừa bị điểm huyết nhưng gã nọ lại tỏ ra vô sự và còn điểm huyết ngược lại họ Thẩm :

- Văn sinh cũng không thể không cẩn trọng. Đành làm phiền Thẩm đà chủ một lúc vậy.

Phùng Quỳnh Hoa thấy vậy kinh hãi nhìn gã nọ :

- Sao người lại làm thế?

Họ Thẩm cũng trợn mắt nhìn gã :

- Người không bị điểm huyết? Tiểu Hoa, xuất thủ đi. Chúng ta bị trúng kế rồi!

Nhưng nhanh hơn, gã nọ điểm luôn vào Hôn huyết họ Thẩm.

Chờ khi mình bạch họ Thẩm đã thật sự hôn mê, gã nọ nói luôn một thôi dài với Phùng Quỳnh Hoa :

- Bên ngoài nơi giam giữ chỉ có bố trí trận đồ, văn sinh biết cách giải phá. Riêng việc chế ngự họ Thẩm, vì chúng ta không thể chạm trán lão Vi, nên cần tiên hạ thủ vi cường. Và để mọi việc thuận lợi hơn, họ Thẩm dường như đã hoàn toàn tin tưởng cô nương, văn sinh định tương kế tựu kế, giải giao luôn cả hai vào trận. Nhỡ như gặp mai phục, văn sinh sẽ tạo cơ hội cho cả hai cùng chạy, họ Thẩm ắt sẽ phát tín hiệu cầu viện. Chờ họ Thẩm phát tín hiệu xong, mọi cơ quan đều bị triệt thoái, cô nương cứ chế ngự, bắt họ Thẩm phải đưa cô nương vào chỗ giam người. Được chứ?

Phùng Quỳnh Hoa thở phào thán phục :

- Ta cũng đang ngại chạm trán lão Vi, vì đã mạo nhận mệnh lệnh lão. Nhưng vì không biết có qua được những chỗ mai phục hay không nên chẳng dám ra tay. Người nghĩ được diệu kế này cũng hay.

Gã nọ mỉm cười :

- Đã quyết tâm đi vào long đàm hổ huyết, văn sinh đương nhiên không thể bỏ qua mọi cơ hội. Nếu lúc này trong thức ăn khô họ Thẩm có phục độc, văn sinh nào dám ra hiệu cho cô nương cùng ăn, như chúng ta đã

ấn định cho nhau sẵn? Giờ thì cô nương hãy giả vờ như đã bị văn sinh điểm huyết. Được chưa? Văn sinh giải khai hôn huyết cho họ Thắm đây.

Họ Thắm tỉnh lại vừa lúc nghe Phùng Quỳnh Hoa quát gã nọ :

- Nếu người không giết ta, hừ, sau này chắc chắn người sẽ phải hối hận. Tiểu Hoa này quyết không bao giờ quên mối nhục bại hôm nay.

Họ Thắm liếc mắt nhìn quanh.

Gã nọ vì phát hiện nên hé miệng cười lạt :

- Nhị vị đừng hoài công chờ lão Vi. Vì cũng lúc này có thể lão Vi đang lâm phải tình huống như nhị vị.

Đoạn gã phất tay, vẩy một lực đạo cực nhẹ vào Phùng Quỳnh Hoa :

- Đừng oán trách nha, cô nương. Do cô nương quá lẩm lời, quát mắng văn sinh quá nhiều, đành để cô nương ngậm miệng một lúc vậy.

Phùng Quỳnh Hoa liền trợn mắt, ra bộ đúng như người còn toan quát mắng nữa nhưng á huyết đã bị chế ngự quá đúng lúc.

Bấy giờ gã mới đắc ý nhìn qua họ Thắm :

- Đà chủ có tin không trong nhóm cơ mật của Đà chủ có nội gián? Nhờ đó văn sinh ngay lúc này sẽ đích thân đưa Đà chủ tiến vào trong kia. Chỉ mong Đà chủ nếu tiếc rẻ sinh mạng thì nên có thái độ hợp tác. Một là đừng mở miệng thốt ra những lời chẳng nên thốt, hai là đừng có bất kỳ cử chỉ nào, như phát tín hiệu chẳng hạn gây thành những tiếng động không cần thiết. Nhược bằng bất tuân, Đà chủ ắt sẽ biết văn sinh là người không hề biết khách khí hoặc gượng nhẹ là gì, văn sinh căn dặn như vậy là rõ chứ?

Ai lại không tiếc rẻ sinh mạng, thế là từ lúc họ Thắm được giải Hôn huyết cho đến giờ đành im thin thít, chẳng dám hé môi.

Gã nọ nhắc họ Thắm lên, chuẩn bị bước đi thì vì sức nhớ nên quay lại vờ giải huyết cho Phùng Quỳnh Hoa. Gã cười cười :

- Cô nương cũng nên ngoan ngoãn, đi theo đúng từng bước chân của văn sinh. Vì sai một ly đi ngàn dặm, để lọt vào cơ quan mai phục, sinh mệnh của cô nương khó bảo toàn. Đi nào. Hừ!

Phùng Quỳnh Hoa bám sát theo sau gã, càng lúc càng thán phục vì gã chưa để xảy ra một lần lầm lẫn nào.

Lúc tất cả lọt vào một cốc núi âm u thì cũng là lúc bầu trời sụp tối. Gã nọ lập tức thì thoả vào tai họ Thắm :

- Đà chủ thử nói xem, một trong hai động khẩu phía trước chúng ta nên đi vào động khẩu nào? Bên tả hay bên hữu?

Họ Thắm vừa tỏ vẻ ngắc ngứ chưa kịp đáp thì gã nọ đã buông tiếng thở dài :

- Thật tiếc cho Đà chủ đã có thái độ bất hợp tác. Chúng ta đành vĩnh biệt vậy.

Họ Thắm rúng động, vội khào khào lên tiếng :

- Bên tả, bên tả. Độ mười trượng sau thì chuyển về bên hữu là đúng. Đừng giết ta, đừng vội hạ thủ ta.

Gã nọ đặt họ Thắm xuống, cho hai chân chạm đất :

- Đường như không đúng với những tin do nội gián đưa về. Để minh bạch hư thực, có lẽ phiền Đà chủ cho biết tất cả bao nhiêu người đang bị giam trong đó? Để canh giữ bảo mật Vi trưởng lão đã cất đặt bao nhiêu người canh gác?

Không hề biết đây là kế rung cây đe hầu để lấy thêm thông tin của gã nọ, họ Thắm đành cất giọng thì thoả, tuôn ra bằng hết những gì đã biết :

- Tuy chỉ có tám người bị giam nhưng vì họ đều là yếu phạm, từ sáu túi trở lên cả, nên Vi trưởng lão phải dùng đến gần trăm người để canh giới tuần phòng. Với lực lượng này, một khi xảy ra biến sự, có thể nói đến một con kiến cũng khó lòng thoát đi.

Gã nọ cười khẩy vào tai họ Thẩm :

- Vị tất không thể thoát như Đà chủ vừa quá đề cao họ. Tạm biệt.

Họ Thẩm chợt ngã vật ra và gã nọ thuận tay hất họ Thẩm vào một chỗ thật khuất.

Phùng Quỳnh Hoa tiến lại cạnh gã :

- Sao người vội hạ thủ họ Thẩm?

Gã nọ lạnh giọng :

- Suốt lúc nhập trận không hề có cơ quan mai phục. Nhưng vì họ Thẩm có nhắc đến, tất phải hiểu ở trong kia mới có mai phục, đây là lúc vãn sinh và cô nương không còn cách nào nhân nhượng được nữa. Phải tận lực bình sinh thi triển khinh công, quất thủ như sét đánh không kịp bưng tai, điều tiên quyết là phải vượt qua cho bằng hết mọi mai phục, thật nhanh tay lo việc giải thoát phạm nhân. Chỉ sau đó, giả như có vấp Kiên Bích trận, chúng ta với thể lực mười người đành phải đánh thốc ra cần phải mở huyết lộ cũng không được chùn bước.

Cô nương liệu có đủ đởm lược chăng?

Giọng của Phùng Quỳnh Hoa thiếu hẳn tự tin :

- Nói về khinh thân pháp thì ta vô ngại. Có chăng là ta chưa bao giờ đối mặt địch nhân để hạ thủ, huống chi đối mặt với một lực lượng thật đông đảo?

Gã nọ thở ra nhè nhẹ :

- Nương tay được thì cứ nương tay, vãn sinh không hề xui giục cô nương lạm sát. Tuy vậy có điều này cô nương đừng quên, là hãy luôn tâm niệm cô nương có hành động này vì muốn chấn chỉnh Cái bang, để tâm huyết của lệnh tổ không một sớm một chiều bị lũ người nhị tâm hủy hoại. Có tám phạm nhân cần được giải thoát bất kỳ bằng giá nào. Họ không đáng bị xử tội nếu bảo họ vì muốn trừng chỉnh Cái bang là có tội. Rõ chứ?

Phùng Quỳnh Hoa thì thào :

- Phải thừa nhận người có bản lãnh thuyết phục người. Có phải vì thế ả Thạch Thảo ngay từ đầu bị người mê hoặc, sau đó mới đến lượt người để nhan sắc ả làm cho mù quáng?

Gã nọ quay mặt nhìn Phùng Quỳnh Hoa, đến nỗi mặt của cả hai suýt chạm nhau :

- Cô nương muốn cứu người hay không cần nữa?

Phùng Quỳnh Hoa quay mặt đi :

- Ta chỉ hỏi đùa một câu, người có cần tỏ thái độ như vậy không? Đừng nghĩ hễ không có người là ta không cứu được người.

Và Phùng Quỳnh Hoa toan động thân lao đến chỗ có hai động khẩu.

Nào ngờ gã nọ đã nhanh hơn. Gã vừa lao vượt qua nòng, vừa nói như rót vào tai nàng một câu, cho biết chủ ý thật của gã :

- Vãn sinh không nói vãn sinh không cứu. Chỉ mong cô nương đừng phân tâm đến việc khác ngoài việc cứu người. Đi nào!

“Vút!”

Nàng vội bám theo gã, nghĩ lại câu gã cộc lốc hỏi và cảm kích gã. Gã nói đúng, nếu nàng còn cần cứu người thì đừng phân tâm lo nghĩ đến những chuyện không liên quan đến việc cứu người. Vì ở đây, nơi ẩn tàng

nhiều cơ quan mai phục, hễ phân tâm, dù chỉ là một sát na, tức là tự đánh mất đi sinh mạng, kể cả cơ hội cứu người cũng chẳng còn.

Nàng đang thi triển khinh công thượng thừa. Mười trượng qua đi và nàng đuổi kịp gã ở ngay chỗ ngoặt hũu.

Nàng toan lao qua, bỗng nghe gã bật gầm lên kinh động :

- Bọn ngươi muốn chết! Lui lại nào!

Gã hất kinh vào một chỗ khuất bên tả.

“Ầm! Ầm!!”

Từ chỗ khuất đó vang lên tiếng thanh gậy trúc gõ loạn :

- Có gian tể! Hoặc giả có địch nhân từ bên ngoài đột nhập vào!

Diễn biến làm Phùng Quý Hoa chậm lại và gã nọ vậy là vẫn vùn vụt lao đi trước nàng.

“Vút!”

Nàng vội bám theo và nghe có tiếng ra lệnh lờng lộng :

- Phát động cơ quan, giết ngay kẻ vào dám to gan đột nhập!

Lo sợ sẽ có cơ quan phát động và nàng thì chưa có cơ hội hiệp lực với gã kia, nàng lập tức dẫn bước, tăng nhanh bước lực, vùn vụt bám thật sát gã nọ.

Đó là lúc gã nọ sắp sửa lao qua một ngách đá hẹp, chỉ với một mục lực khá tinh tường mới có thể thấy ngách đá hẹp đang từ từ đóng khép lại.

Nàng chưa kịp có phản ứng thì thấy gã giáng một kinh cật lực vào ngách đá :

- Khai!

“Bùng!”

Dư kinh bức dội làm cho Phùng Quý Hoa lần thứ hai chậm bước. Và nàng chỉ còn mỗi một việc là vội lao theo gã ngay khi bụi mù tạm lắng đi và thấy ngách đá hẹp đã vỡ toang hoác.

“Vút!”

Đến lần thứ ba nàng toan lao vượt qua gã bỗng nghe gã hô hoán :

- Phía trước có loạn tiễn. Mau tìm vật che chắn, sau hãy thi triển khinh công lao qua.

Do gã phát hiện loạn tiễn và gã là người chủ động hô hoán nên khi dứt lời gã tạt qua một bên, chộp và bẻ trước một nhánh cây xum xuê cành lá và là nhánh cây duy nhất tình cờ sinh trưởng ở quanh đó.

Hai chữ loạn tiễn làm Phùng Quý Hoa giật mình thất kinh. Vì lẽ đó nên nàng chỉ còn biết lẳng không đảo bộ, cố nhảy thoát qua một bên càng nhanh càng tốt.

“Vút!”

“Vù... Vù...”

Đúng là có loạn tiễn thật và chúng vừa lao sần sạt ngay cạnh thân nàng.

Phùng Quý Hoa càng thêm luống cuống, cứ loay hoay tìm mãi một vật che chắn nhưng không thể nào tìm thấy.

Gã nọ đã quay lại với nhánh cây xum xuê lá quật loạn tứ tung :

- Mau bám theo sau vẫn sinh. Tiến!

“Vút!”

Gã lại lao trước, dùng cành lá hất gạt hầu hết mọi loạn tiễn cố tình nhắm bắn vào gã.

“Soạt... Soạt...”

Phùng Quỳnh Hoa không dám chậm, vội lao bám theo và nép phía sau gã.

Và nàng chỉ nhận ra đã vượt qua khu vực loạn tiễn khi nghe gã nọ một lần nữa quát vang :

- Đến lượt ta đáp lễ đây. Hãy nhận lại những gì bọn người đã xạ ra. Đỡ!

Nàng thấy gã ném ngược trở lại nhánh lá cây đã từng giúp gã che chắn loạn tiễn. Và khi nhánh lá cây vừa bay qua khỏi đầu gã, hữu thủ gã liền ngoặc ra sau, hất luôn một kinh lực cực mạnh quật vào nhánh lá cây nọ.

“Ầm!”

Nhánh lá cây bị quật tan, tách phân khai thành nhiều mảnh vỡ cùng vô vàn những chiếc lá cũng bị đoạn lìa cành. Tất cả những vật này còn bị lực đạo tác động, lao tua tủa ngược lại phía sau, vô hình chung hóa thành nhiều thật nhiều những ngọn ám khí.

“Rào... Rào...”

Ổ hướng đó lập tức có nhiều thanh âm vang lên náo loạn :

- “Mãn Thiên Hoa Vũ”!

- Đề phòng địch nhân phóng ám khí bằng thủ pháp Hoa Vũ Mãn Thiên!!

- A... a...

Phùng Quỳnh Hoa những muốn nhìn lại phía sau xem kết quả màn phô diễn công phu thật sự kỳ ảo của gã. Nhưng gã đã lao đi, khiến nàng đành bám theo vì không muốn lạc mất gã!

“Vút!”

Bỗng có tiếng gầm đón chờ gã từ phía trước :

- Bồn Bang chủ đang ở đây. Kẻ nào to gan dám kháng lệnh bồn tọa, đến đây gây náo loạn?

Gã nọ liền tạt người nép qua một bên, vừa cười vừa nhượng lối cho Phùng Quỳnh Hoa theo đà lao lướt đến :

- Đã đến lúc Phùng cô nương ra tay rồi đây. Xin mời, Ha... Ha...

21. Loạn Cái Bang Phát Từ Dĩ Hận

“Bụp... Xòà!”

Xung quanh Phùng Quỳnh Hoa bỗng hiện hữu nhiều thật nhiều những ánh tỏa quang. Và chúng càng thêm cháy bùng lên khi bắt đầu phát hỏa, lan bén lửa qua mấy mươi ngọn đuốc.

Đối diện nàng là Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường. Xuất hiện nhiều hơn và bắt đầu vây kín nàng từ tứ phía là những đệ tử Cái bang, dĩ nhiên đều vận y phục rách rưới nhìn cứ tương tự nhau.

Nàng không thấy gã đồng hành của nàng đâu cả.

Nàng hiểu, gã đã lẩn nhanh vào đám đông. Sẽ không ai phát hiện gã, kể cả nàng.

Diễn biến này vì xảy ra quá nhanh khiến Phùng Quỳnh Hoa không chỉ lỡ đà mà còn thêm nữa chuyện lỡ cười lỡ khóc.

Nhưng vì đã lỡ, Phùng Quỳnh Hoa cố trấn tĩnh, gương mặt nhìn Ngô Chí Đường :

- Tiểu nữ họ Phùng tên Quỳnh Hoa. Hy vọng Ngô bang chủ nhận biết mối liên quan giữa tiểu nữ và tiền Bang chủ họ Phùng, là gia tổ của tiểu nữ?

Ngô Chí Đường vụt đảo tròn hai mắt :

- Phùng bang chủ đương nhiên bốn tọa biết. Nhưng nha đầu người dù ở họ Phùng thì bốn tọa sao dám chắc người là nội diệt của Phùng bang chủ đã quá cố? Còn kẻ đã cùng người xông vào đây đâu?

Phùng Quỳnh Hoa biết sẽ chỉ phí công nếu cố tâm kiếm tìm gã nọ. Nàng cười nhạt :

- Vậy theo Bang chủ, tiểu nữ phải như thế nào để có thể minh chứng bản thân là nội diệt của tiền Bang chủ? Hoặc giả Bang chủ không cần minh chứng, ngược lại cứ hạ lệnh bắt giữ tiểu nữ ngay vì tội đường đột đến tìm Bang chủ thế này?

Ngô Chí Đường lên ra hiệu cho mấy đệ tử Cái bang đứng kế cận, đoạt gậy gù nhìn Phùng Quỳnh Hoa :

- Đã biết đến thế này là đường đột sao nha đầu người không ngoan ngoãn thúc thủ chờ bốn tọa định tội?

Phùng Quỳnh Hoa thừa hiểu những bang đồ thân tín của Ngô Chí Đường vừa nhận ám lệnh đi truy tìm gã nọ, nàng cũng mong họ tìm thấy. Do vậy, nàng cố tình kéo dài thời gian :

- Bang chủ toan định cho tiểu nữ tội gì? Vì đây là trọng địa của bốn bang hay tiểu nữ đã phạm tội quấy nhiễu giấc ngủ sớm của Bang Chử? Xin đừng quên tiểu nữ cũng là người có xuất thân từ Cái bang. Tiểu nữ dư hiểu đâu mới là Cái bang trọng địa. Còn tội quấy rầy Bang chủ thì thử hỏi Bang chủ có quan tâm đến bang đồ thuộc hạ hay không nếu chưa gì đã phủ nhận tiểu nữ không là cốt nhục đệ tam đại của tiền Bang chủ? Bởi nếu thật sự quan tâm, Bang chủ có ngôi vị tôn quý như ngày nay là do gia tổ cất nhắc, đáng lý Bang chủ phải vặn hỏi cho minh bạch, sau đó còn phải lấy lễ đối đãi với tiểu nữ vốn là hậu nhân duy nhất của người từng có ân với Bang chủ. Tiểu nữ có mấy lời mạo muội như vậy, mong Bang chủ minh xét.

Ngô Chí Đường cũng đang nôn nóng chờ lũ thuộc hạ tin cẩn sớm tìm ra nhân vật vừa dám gây náo loạn ở đây.

Lão gần giọng với Phùng Quỳnh Hoa :

- Dù người có là hậu nhân cốt nhục của Phùng bang chủ thì người có biết đây là nơi nào không mà tùy tiện xông vào?

Phùng Quỳnh Hoa tự tin dần :

- Dám hỏi Bang chủ đây là nơi nào? Là trọng địa ẩn mật, Bang chủ mới cho kiến tạo ư? Nếu là vậy, vì Bang chủ chưa đưa tin đến các Phân đà, chẳng một ai hay biết đây là trọng địa nên tiểu nữ là kẻ không biết cũng không có tội.

Ngô Chí Đường đuối lý và sẽ khó cho lão hơn nếu mở miệng thừa nhận đây là nơi giam người. Lão lại tìm quanh, hy vọng sắp có tin của lũ thuộc hạ cho biết đã bắt được nhân vật đang cố tình ẩn mật hay chưa.

Do chưa có tin, lão đổi giọng điều bảo Phùng Quỳnh Hoa :

- Người minh chứng thế nào về việc người là nội diệt của Phùng bang chủ?

Dường như Phùng Quỳnh Hoa chỉ chờ có thế. Nàng chột nhìn quanh và cao giọng hỏi :

- Chư vị nhân huynh cho hỏi vật bất khả ly thân của tiền Bang chủ vốn là vật gì?

Ngô Chí Đường nhăn mặt khi nghe trong đám bang đồ thuộc hạ có mấy loạt hô hoán vang lên :

- Đó là thanh Đao Bổng Kiếm Trung của Phùng lão bang chủ.

- Cùng với “Đao Bổng Kiếm Trung” là công phu danh bất hư truyền Bổng Tung Thiên Kiếm Hoạch Địa từng giúp Phùng lão bang chủ đả bại Tam quái Cầu Sơn thuở nào.

Phùng Quỳnh Hoa chột giữ mạnh tả thủ.

“Soạt!”

Trong tay tả nàng liền xuất hiện một thứ vũ khí kỳ lạ, giống Đả Cầu bồng nhưng ngắn hơn và nó có màu trắng ngà của thời gian chứ không đen bản hoặc bóng loáng như bao thanh Đả Cầu bồng khác từng được nhiều Bang đồ Cái bang tự tạo.

Chờ cho mọi người ai ai cũng nhìn thấy thanh Đoản bồng, Phùng Quỳnh Hoa mới chộp hữu thủ vào một đầu của Đoản bồng và kéo soạt ra.

“Keng...”

Đó là tiếng ngân của bảo kiếm và dĩ nhiên ở hữu thủ nàng cũng xuất hiện một thanh đoản kiếm lấp lánh phản chiếu những ánh hỏa quang lung linh.

Quyết không để Ngô Chí Đường có cơ hội trở mặt hoặc thay đổi lời nói, Phùng Quỳnh Hoa cố tình phô diễn công phu bằng hai loại vũ khí vừa cùng một lúc lấy ra :

- Và đây là tuyệt học Bồng Tung Thiên - Kiếm Hoạch Địa do gia tổ đích truyền cho tiểu nữ. Hãy xem!!

“Vù...”

Phùng Quỳnh Hoa không chọn bất kỳ một đối tượng nào nhất định để phô diễn công phu.

Nàng chỉ xuất thủ vào hư không, làm cho thanh Đoản bồng khi được đẩy chéch lên cao liền hóa thành một tia chớp bạc, trong khi đó hữu kiếm lại thần tốc hoành ngang sau đó vạch thẳng xuống dưới thành một đường dài. Tạo ra một ánh kiếm quang vừa nhanh vừa mãnh liệt.

“Ầm!!”

Kiếm chạm nền đá, phát lên tiếng chấn động vang dậy, khiếp lũ bang đồ thuộc hạ của Ngô Chí Đường không thể không cùng nhau hò reo :

- Hảo tuyệt kỹ!

- Đúng là chiêu Bồng Tung Thiên - Kiếm Hoạch Địa rồi!

- Nếu không là hậu nhân của Phùng lão bang chủ sẽ không thể nào Phùng cô nương được trao truyền tuyệt học này.

Ngô Chí Đường càng thêm thất vọng vì mãi chưa có tin do lũ thuộc hạ thân tín báo về.

Và nhìn Phùng Quỳnh Hoa đang được lũ thuộc hạ dưới quyền tán dương, Ngô Chí Đường chợt cười vang, khoa chân tiến thật nhau về phía nàng :

- Có tin vật trong tay, có thêm một chiêu giống như tuyệt kỹ thuở nào của Phùng bang chủ vẫn chưa đủ minh chứng cô nương là hậu nhân đích thực của Phùng gia. Bỏ tọa chỉ thừa nhận nếu cô nương khả dĩ dùng tuyệt kỹ này đã bại bỏ tọa trong vòng ba chiêu, bằng như không thể, cô nương chỉ là kẻ mạo nhận, đáng bị bỏ tọa nghiêm trị. Đờ!

“Ào...”

Ngô Chí Đường đã tiên hạ thủ vi cường, lại còn cả vú lấp miệng em, ra chiêu xuất thủ ngay và không cần biết Phùng Quỳnh Hoa có dám nhận trận khiêu chiến với ước thúc chỉ giới hạn trong vòng ba chiêu hay không.

Hành vi này của Ngô Chí Đường thoát kỳ thủy đã làm không ít người trong đám thuộc hạ bất phục.

Đã vậy những người này càng thêm có thiện cảm với Phùng Quỳnh Hoa hơn, nghiêng sự ủng hộ về phía Phùng Quỳnh Hoa, khi họ nghe nàng ung dung đáp nhận sự khiêu chiến. Nàng bật thét :

- Tuyệt kỹ Phùng gia nhiều thì không có, chỉ vồn vẹn có đúng ba chiêu, gọi là “Kiếm Bồng Trùng Phùng” - “Diệt trừ Tam quái”. Xin Bang chủ hãy lưu tâm, đây là đệ nhất chiêu “Bồng Loạn Tam Nhân”! Đờ!

Nàng thu kín thanh kiếm vào người, chỉ dùng tả thủ khuấy đảo thanh Đoản bồng, điểm loạn khắp mọi phương vị của Ngô Chí Đường đang tung chiêu.

“Ào...”

Bị bồng pháp của nàng làm cho hoa mắt, Ngô Chí Đường gằn giọng, đảo người tạt bộ qua một bên, kéo luôn chiêu chưởng đang thi triển quật vào hậu tâm Phùng Quỳnh Hoa :

- Chỉ là Bồng pháp của bỏn Bang, cô nương hoặc quá xem thường bỏn tọa hoặc đang tự chuốc họa vào thân đấy. Xem đây!

“Vừ...”

Nhưng đó là lúc hữu kiếm của nàng xuất hiện :

- Hóa ra Bang chủ đã quên bốn chữ “Bổng Kiếm Trùng Phùng”? Thật đáng tiếc! Trúng!

“Soạt!”

Nếu Ngô Chí Đường không thần tốc thu chiêu chưởng về, chỉ để ổng tay bị một nhát kiếm cửa rách, có lẽ cả cánh tay tả của lão đã bị đứt tiện.

Lão động nộ :

- Cái gì là “Bổng Kiếm Trùng Phùng”? Bất quá chỉ có thể gọi đây là thủ đoạn bất minh, nhân lúc người bất phòng để chiếm tiện nghi mà thôi. Và người sẽ không còn cơ hội để đắc thủ như thế nữa đâu. Đỡ!

“Ào...”

Lão phát kinh từ đủ song thủ, tạo một áp lực kinh nhân đổ dồn vào Phùng Quỳnh Hoa.

Nàng cũng bật thét vang dậy :

- Hảo công phu. Nhưng Bang chủ cũng nên thận trọng với đệ nhị chiêu của Phùng gia, gọi là “Kiếm Điểm Tam Hồn”. Đỡ!

Miệng tuy thét như thế nhưng Phùng Quỳnh Hoa vì chưa có cơ hội phát chiêu, đành bật tung người lên thật cao để tránh áp lực quá mãnh liệt đang bị Ngô Chí Đường bức dồn đến.

“Vút!”

Ngô Chí Đường lập tức uốn người, dựng đứng song chưởng, cũng kéo nhị kinh bám sát theo bóng nhân ảnh đang bật lên của Phùng Quỳnh Hoa :

- Bốn tọa đã đoán thế nào người cũng có phản ứng này. Người thoát được sao? Ha Ha...

Nhưng Ngô Chí Đường vừa mới biến chiêu thì thật là thần tốc Phùng Quỳnh Hoa vừa bật lao lên đã trằm ngay người xuống.

“Ào...”

Nàng hạ thân đứng vào chỗ lão họ Ngô vừa mới đảo kinh kéo ngược lên, do vậy nàng vô tình tạo cho bản thân cơ hội điểm thanh thanh đoản kiếm vào phương vị lão.

- Đỡ!

“Vừ...”

Phản ứng của nàng quá linh hoạt, khiến Ngô Chí Đường không thể không tán dương ra miệng :

- Hảo thân pháp. Nhưng muốn áp đảo bốn tọa hai chiêu liên tiếp thì không có đâu. Xem đây!

Lão nghiêng nửa người tránh kiếm, thuận đà quật một cước vào tay kiếm của nàng.

“Ào...”

Đó là lúc tay tả nàng chọc nhẹ thanh Đoản bổng ra.

- Vẫn là “Bổng Kiếm Trùng Phùng” đây!

“Vừ...”

Lão kinh tâm tung thức “Lý Ngư Đả Đỉnh” bung lộn ngược một vòng nhảy lùi về phía sau.

Phùng Quỳnh Hoa chưa kịp thu chiêu về vì đã ngỡ vừa đắc thủ, lão Ngô Chí Đường chọt thần tốc lao áp đến :

- Giải cho nha đầu dám hí lộng bốn tọa. Đừng oán trách bốn tọa độc ác. Đỡ chiêu.

“Vừ...”

Phùng Quỳnh Hoa cũng phẫn nộ, quát âm lên :

- Bang chủ sao cứ luôn bức người quá đáng? Hắn muốn ném chiêu Bồng Tung Thiên - Kiếm Hoạch Địa, tuyệt kỹ Phùng gia, diệt trừ Tam quái ư? Vậy thì đỡ?

Tả bồng hữu kiếm, Phùng Quỳnh Hoa thi triển kinh công thượng thừa, lao chéch vào lão Ngô.

Chợt có tiếng quát lừng lừng :

- “Phụng Diệp Lạc Dục”, tuyệt kỹ Phụng Diệp kinh? Phùng cô nương mau tránh.

Và có một bóng nhân ảnh từ một chỗ khuất lao thẳng vào giữa vùng ánh do lão Ngô quyết ý hạ thủ Phùng Quỳnh Hoa.

“Ồ...”

Diễn biến xảy ra càng tăng thêm náo loạn khi ai ai cũng nghe có nhiều loạt hô hoán vang lên :

- Là Bang chủ Cái bang, lại đang ẩn chứng võ học để minh bạch thân thế của hậu nhân Phùng bang chủ, sao Bang chủ lại dùng tuyệt kỹ không phải của Cái bang toan lấy mạng người? Đó còn là tư cách của một Bang chủ nữa không?

- Ngô Chí Đường càng không đáng là Bang chủ bổn Bang khi tùy tiện giam giữ đến năm trong số bảy trưởng lão luôn trung thành với Cái bang. Còn không mau dừng tay chờ nghe Cái bang trưởng lão hội định tội!

Lũ thuộc hạ của Ngô Chí Đường lúc bấy giờ mới cùng nhau kêu gào thất thanh :

- Những trưởng lão bị giam sao bỗng được thả?

- Nguy rồi. Hóa ra phạm nhân bấy lâu bị giam giữ lại là những trưởng lão ư? Ôi chao, sao lại có chuyện kỳ quái thế này?

Có tiếng chạm kinh chấn động vang lên.

“Ầm!”

Ngô Chí Đường chợt hiện thân, đôi chân hẫ hẫ còn lơ đãng bước lùi. Phùng Quỳnh Hoa từ đâu xuất hiện, đặt ngay thanh đoản kiếm kề vào cổ lão họ Ngô.

Từ phía ngoài lại có hai bóng nhân ảnh lao vào :

- Mau mau cấp báo Bang chủ, Tiểu Hoa mạo lệnh Vi trưởng lão, cố ý đột nhập giải cứu phạm nhân.

Vì có hai người cùng một lúc lao vào nên cũng có thêm loạt hô hoán thứ hai :

- Nha đầu Tiểu Hoa mau mau thu kiếm. Tội sát hại Bang chủ là trọng tội nặng nhất đối với bổn Bang!

“Vút!... Vút!...”

Hai bóng nhân ảnh đó hiện thân, một người là Thẩm đà chủ, lão còn lại thì lập tức bị Phùng Quỳnh Hoa cao giọng cật vấn :

- Vậy còn tội tự ý bắt giữ người, nhất là bắt giữ các vị trưởng lão mà không cần triệu tập Đại hội Cái bang, cũng không qua Cái bang trưởng lão hội thư Vi trưởng lão đã thực hiện thì được xếp vào loại trọng tội nào đây?

Dần dần xuất hiện đứng phía sau và vây quanh Phùng Quỳnh Hoa là tám nhân vật Cái bang. Những nhân vật này dù niên kỷ có chênh lệch nhau, người cao niên kẻ kém hơn, nhưng họ vẫn có cùng một điểm chung là tất cả đều hốc hác, tóc râu lởm chởm.

Tuy vậy, họ dám xuất hiện và biểu lộ thái độ đồng tình với hành vi uy hiếp sinh mạng Ngô Chí Đường do Phùng Quỳnh Hoa đang tiến hành, chỉ vì họ đều khôi phục nguyên vẹn công phu, và có một nhân vật cao niên trong số họ chợt hiện ngang tiến đến đối diện với Vi trưởng lão là một trong hai bóng nhân hình vừa từ bên ngoài lao lướt vào. Lão khất cái này xạ đôi mục quang lấp lánh, khinh khỉnh nhìn lão Vi :

- Kể cả Chấp Pháp trưởng lão cũng bị lũ vô sỉ các người dùng âm mưu thủ đoạn dê hèn bắt giữ. Bang quy của bốn Bang bị bọn người cố tình chà đạp, kẻ nào cố tình chủ sử việc này ắt kẻ đó muốn đẩy Bốn Bang vào chỗ diệt vong. Thạch mỗ bây giờ đứng đây, giữa mọi người, hoặc người, lão Vi, hoặc họ Ngô có tham vọng thắp đèn kia, bọn người hãy nói đi, Thạch mỗ phạm phải tội gì để bọn người âm thầm bắt giữ? Cứ thẳng thắn nói ra. Thạch mỗ bình sinh quen tánh cương trực, chỉ cần bọn người định rõ tội danh và đứng là tội Thạch mỗ đã phạm, thì trước mặt mọi người đây Thạch mỗ sẽ lập tức tự xử để không phải làm như uế thanh danh những vong linh của bao Liệt Tổ Liệt Tông đã gầy dựng và bảo toàn Cái bang đến tận hôm nay. Thế nào? Hãy nói đi, lão Vi. Hãy định tội Thạch mỗ đi Ngô Chí Đường.

Những lời lẽ hùng hồn và đầy nhiệt huyết của lão Thạch làm toàn trường lắng đọng và xúc động.

Cũng có thể hiểu mọi người lắng đọng như thế là chờ nghe hoặc Vi trưởng lão hoặc Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường lên tiếng hỏi rõ tội danh của lão Thạch.

Nhưng không ai trong hai nhân vật này lên tiếng.

Ngô Chí Đường không lên tiếng có thể là vì sinh mạng lão đang bị Phùng Quỷ Hoa uy hiếp. Có lẽ lão sợ chỉ một lời thất ngôn thôi, lỡ có lời nào đó làm phật ý Phùng Quỷ Hoa thì chắc chắn sinh mạng lão chẳng còn. Lão không dám nói còn có thể thông cảm.

Nhưng còn lão Vi?

Cảm nhận sự chờ đợi của mọi người, lão Vi chợt đưa tay chỉ vào Ngô bang chủ :

- Vi mỗ chỉ là hạ nhân. Mọi mệnh lệnh buộc Vi mỗ phải tuân thủ đều xuất phát từ họ Ngô. Và Vi mỗ thừa nhận Ngô Chí Đường vì cố tình thực hiện những hành vi đi ngược lại Bang quy, họ Ngô không xứng đáng là Bang chủ.

Ngô Chí Đường rúng động. Lão phần nộ quát ngược lại lão Vi :

- Vi trưởng lão! Bốn tọa không hề chờ đợi thái độ này của lão. Và nếu lão tham sinh úy tử là thế, vì sợ chết nên cố tình trở mặt, lão có biết hậu quả sẽ như thế nào chẳng một khi hành vi bội phản này của lão sẽ đến tai...

Chợt có tiếng lão Thạch gầm vang :

- Lão Vi to gan! Đờ!

Phùng Quỷ Hoa đang chờ nghe Ngô Chí Đường nói tiếp, tiếng quát và tiếng phát kinh của lão Thạch làm nàng không thể không đưa mắt nhìn. Và Phùng Quỷ Hoa thấy lão Thạch xuất thủ, vì trước mặt lão Vi trưởng lão đã đột ngột xuất phát kỳ chiêu.

Vì lẽ đó Phùng Quỷ Hoa càng thêm chấn động do phát hiện kỳ chiêu của lão Vi hoàn toàn giống như chiêu thức được Ngô Chí Đường khi nãy vận dụng lần cuối cùng. Đó là chiêu “Phùng Diệp Lạc Dục”, tuyệt kỹ Phùng Diệp kinh như nàng đã nghe có tiếng người hô hoán đề tỉnh khi nãy. Và người hô hoán đó, nàng thừa hiểu, tuyệt đối không phải ai khác ngoài gã Cái bang hai túi đồng hành với nàng.

Nàng lo lắng cho sinh mệnh lão Thạch nếu như lão không đủ lực đối phó kỳ chiêu.

Nàng liền bật kêu to lên, phát thành tiếng gọi cầu viện ngoài ý muốn của chính bản thân nàng :

- Phong ca! Hãy mau cứu lấy lão Thạch, nhanh lên Phong ca!!

Và nàng đoán đúng, đã có một bóng nhân ảnh thần tốc lao đến, cũng vận dụng kỳ chiêu, đỡ vào kỳ chiêu của lão Vi giúp lão Thạch trong cơn nguy khốn.

“Ào...”

Lão Vi bị ngăn trở. Thay vì phần nộ, lão Vi bất ngờ cao ngạo cười vang lên :

- Lại là người, Tiểu Phong? Lẽ ra ta phải sớm nghĩ đến người mới đúng. Nhưng dù là người thì đã sao? Bởi ta hoàn toàn không có ý cùng người giao đấu lúc này. Và đây mới là chủ ý thật sự của ta. Ha Ha...

Lão Vi quay quát người và đột ngột xạ vào khoảng không một tia chỉ kinh không rõ chủ đích.

“Ào...”

Phong Viễn Quy đang xuất kỳ chiêu chặn lão Vi, phát hiện lão đột ngột có hành vi vô thường này, Phong Viễn Quy vỡ lẽ vụt quát vang :

- Phùng cô nương tránh mau. Lão Vi đang nhắm vào cô nương đấy!

Tuy quát như thế nhưng vì sợ Phùng Quỳnh Hoa có thể bất ngờ nên khó lòng tránh, Phong Viễn Quy lập tức dốc tàn lực, vừa bám theo lão Vi vừa quật một kinh chí mạng vào lão.

“Ào...”

Phùng Quỳnh Hoa kịp nghe tiếng Phong Viễn Quy hô hoán, nàng thi triển kinh công “Thiên Mã Hành Không” thượng thừa, vừa lách người vừa thoái bộ một quãng xa, kinh tâm nhìn ngọn chỉ kinh của lão Vi vẫn giữ nguyên phương vị cũ cứ bằng bạng lướt đến.

“Vù...”

Lão Vi bị Phong Viễn Quy áp sát, kể “Vây Ngụy Cứu Triệu” của Phong Viễn Quy có phần nào làm lão nao núng.

Lúc lão Vi đang hoang mang lưỡng lự nửa muốn thu chiêu đào tẩu, nửa toan cuồng nộ cùng Phong Viễn Quy chạm kinh, chợt có tiếng Phùng Quỳnh Hoa kinh hãi thét vang :

- Nguy cho sinh mạng lão Ngô. Là lão Vi cố tình ám hại Ngô bang chủ, không phải nhắm vào muội, Phong ca, chớ để lão Vi thoát.

Tiếp đó là tiếng Ngô Chí Đường gào rống thật to, thật thê thảm :

- Vô Ưu chỉ pháp? Họ Vi người nữ sát nhân diệt khẩu? A... a...

Những loạt hô hoán liên tiếp vang lên làm Phong Viễn Quy có một thoáng khựng người vì chấn động. Và khi đã hiểu quả nhiên lão Vi cố tình sát hại Ngô Chí Đường, đồng thời vì Phùng Quỳnh Hoa khi nãy đứng cận kề họ Ngô nên Phong Viễn Quy nhận định lầm, cho rằng lão Vi chỉ muốn đoạt mạng Phùng Quỳnh Hoa, Phong Viễn Quy động nộ vì bị lão Vi qua mặt, lập tức lao tiến đến, nhấn thêm chân lực vào ngọn kinh đã phát ra :

- Thì ra lão là người của Dĩ Hận cung! Lão đáng chết! Đờ!!

Và đến lúc này Phong Viễn Quy càng thêm rõ, lúc nãy lão Vi lưỡng lự không phải vì lo lắng hay sợ sệt. Trái lại chính là lão đang chờ kết quả từ ngọn chỉ kinh Vô Ưu của lão.

Đã có tiếng Ngô Chí Đường kêu gào, nghĩa là ngọn chỉ kinh ám toán lão Ngô của lão Vi đã thành sự. Lão Vi bật cười vang và bắt ngờ lao thoát đi.

“Vút!”

Phong Viễn Quy lần này nào dám lơ cơ hội, cũng lập tức lao theo và tận lực quật cho lão Vi Một kinh chí mạng.

- Lão chạy được sao? Đờ!

“Ào...”

Như lão Vi biết lão không thể chạy thoát. Vì thế, lão chợt có một hành vi hoàn toàn không ai ngờ. Đó là lão thân tốc chộp vào một người ném người đó ngược vào chướng kinh của Phong Viễn Quy, dùng người đó thể mạng cho lão.

“Vụt...”

Phong Viễn Quy cũng quá bất ngờ. Vì thế, Phong Viễn Quy hoàn toàn khựng người, nhất là khi nghe kể bị lão Vi dùng làm vật thể mạng cũng kêu thảm thiết như Ngô Chí Đường vừa rồi đã kêu :

- Lão Vi! Lão cũng muốn giết họ Thảm ta để diệt khẩu ư? A... a...

“Bùng!”

Tiếng kêu gào của kẻ đó vụt tắt nghẽn do thân thể y đã bị chưởng kinh của Phong Viễn Quy hủy diệt.

Mọi người nhìn lại thì thấy lão Vi đã tẩu thoát.

Phong Viễn Quy phần nộ toan đi tìm lão Vi, chợt nghe tiếng lão Thạch thở dài :

- Tiểu hữu đừng đuổi theo vô ích. Nơi này còn nhiều cơ quan mai phục, kẻ có ý tẩu thoát như lão Vi sẽ càng thêm nguy hiểm nếu bị dồn đuổi vào tuyệt lộ, hãy giao phó việc đó cho Cái bang nếu quả thật tiểu hữu đã giúp bọn ta tìm được hậu nhân đích thực của Phùng bang chủ đã quá cố.

Phong Viễn Quy quay lại nhìn mọi người, nhất là nhìn Phùng Quỳ Hoa :

- Vãn sinh hoàn thành xong lời đã hứa. Thạch trưởng lão, đây là Phùng Quỳ Hoa, cũng chính là hậu nhân đích thực của Phùng bang chủ.

Phùng Quỳ Hoa ngượng ngập đến thi lễ với những trưởng lão.

- Tiểu nữ Phùng Quỳ Hoa, nhiều năm qua cũng vì tâm huyết của gia tổ nên đã nhập Bang và ngấm ngấm dò xét hư thực. Xin chư vị trưởng lão lượng thứ, đừng vội trách tiểu nữ nhiều năm dài đành che giấu thân phận thật.

Lão Thạch ngấm nhìn nàng :

- Cô nương quả có sáu phần giống lệnh tôn. Chỉ có đôi mắt và môi miệng kia là giống lệnh đường như khuôn đúc.

Phùng Quỳ Hoa kinh ngạc :

- Thạch lão bá có biết tiên mẫu?

Lão Thạch gượng cười :

- Nào chỉ biết không thôi. Trước kia ta còn tuân lệnh Phùng bang chủ, bằng mọi cách phải chia uyên rẽ thúy để lệnh tôn đừng bị lệnh đường mê hoặc nữa. Nhưng sau đó...

Phùng Quỳ Hoa lo ngại :

- Sau đó thì sao? Có phải vì thế mà chỉ vài năm sau song thân tiểu nữ đều bị sát hại?

Lão Thạch lắc đầu :

- Phùng bang chủ tuy tính tình cương liệt nhưng không độc ác. Ý ta muốn nói chính ta sau đó cũng được tính tình ôn nhu thủy mị của lệnh đường thu phục. Ta đã kháng lệnh Phùng bang chủ, xui bảo đôi uyên ương nên tìm chỗ lánh thân. Ta thật không nỡ chia cắt họ. Và đó là lý do giúp ta có thể quả quyết cô nương có đôi mắt và môi miệng giống hệt lệnh đường.

Phùng Quỳ Hoa cau mày :

- Vậy ai là hung thủ toan sát hại toàn gia tiểu nữ? Nếu chính đê m bi thảm đó, tiểu nữ không được trời Phật độ trì xui khiến gia sư tình cờ đi ngang và kịp dập tắt ngọn lửa đã phủ kín khắp người tiểu nữ, có phải Phùng gia đã bị tuyệt hậu rồi sao?

Phong Viễn Quy động tâm :

- Trước là sát nhân, sau đó phóng hỏa thiêu hủy mọi chứng tích. Phùng cô nương quả quyết đó là những gì đã xảy ra?

Phùng Quỳ Hoa đang ngùn ngụt sát khí tỏa khắp mặt :

- Mọii có thể quên được sao? Không, không bao giờ mọii quên từng diễn biến của đê m bi thảm đó.

Phong Viễn Quy gật gù :

- Lệnh đường chính thật có xuất thân từ Tam tiên Bát động?

Phùng Quỳ Hoa hãnh diện ra mặt.

- Vậy thì sao? Chính là nhờ tiên phụ, tiên mẫu đã bỏ tối đầu sáng. Thái độ kiên quyết của tiên mẫu càng giúp Phùng Quỳnh Hoa này ngưỡng mộ.

Phong Viễn Quy bảo :

- Như Thạch Thảo bảo thì đó chính là thủ đoạn trừng trị của Tam tiên Bát động dành cho kẻ bị bọ gán cho tội phản bội. Nhưng lạ một điểm là La gia bảy năm trước cũng gặp thảm sát tương tự. Và La phu nhân đề quyết đây là do Vô Ưu đảo xuống tay. Vậy thì đâu mới là hung thủ thật sự gây thảm trạng cho Phùng gia?

Lão họ Thạch chột lên tiếng :

- Ngô Chí Đường trước lúc chết có hô hoán, gọi công phu của lão Vi là Vô Ưu chỉ pháp, chính là tuyệt kỹ Vô Ưu đảo. Nhưng tiểu hữu lại bảo lão Vi là người của Dĩ Hận cung. Và Tam tiên Bát động gần đây như cũng có nhiều dấu hiệu cho thấy có liên quan đến cung Dĩ Hận. Vậy việc Phùng gia bị thảm sát liệu có quan hệ đến Dĩ Hận cung hay không?

Phong Viễn Quy chột tiến lại gần thi thể Ngô Chí Đường.

Phùng Quỳnh Hoa cũng bước theo sau :

- Phong ca định tìm gì?

Phong Viễn Quy đang tìm kiếm thắp thi thể lão Ngô :

- Văn sinh vẫn đoán Ngô Chí Đường cũng như nhiều cao thủ khác ắt hẳn đã bị Dĩ Hận cung thu phục bằng cách cho dùng đan dược. Lão Vi sát nhân diệt khẩu vì không muốn Ngô Chí Đường có cơ hội cung xưng những gì có thể gây bất lợi cho lão Vi hoặc cho chính Dĩ Hận cung. Văn sinh hy vọng sẽ phát hiện điều gì đó có thể lão Ngô vẫn mang bên người.

Và Phong Viễn Quy lần lượt tìm thấy một vài hoàn đan dược, thêm nữa là một mảnh kim thiết ghi khắc trên đó vón vện hai chữ Đoan Ngọ.

Phong Viễn Quy nhìn ngấm mãi mảnh kim thiết.

Phùng Quỳnh Hoa buột miệng hỏi :

- Phong ca từng nhìn thấy vật này?

Phong Viễn Quy trao mảnh kim thiết cho nàng :

- Chưa. Cô nương thử hỏi mọi người xem sao?

Bỗng có tiếng một vị trưởng lão khác kêu thất thanh :

- Trong người họ Thẩm cũng có một mảnh tương tự. Nhưng không phải hai chữ Đoan Ngọ.

Lão họ Thạch chạy đến để nhìn tận mắt mảnh kim thiết có trong người họ Thẩm :

- Là ba chữ Thập Tam Tam. Là thế nào?

Phong Viễn Quy chột đứng lên nhìn mọi người khắp lượt :

- Văn sinh có câu này xin đường đột hỏi chư vị. Là có ai trong chư vị từng nhìn thấy, hoặc tệ hại hơn là đã bị ép buộc dùng một hoàn đan dược nào như những hoàn này không?

Không ai lên tiếng.

Nhưng đến khi Phong Viễn Quy hỏi lại thêm một lần nữa thì có một đệ tử năm túi của Cái bang lo ngại lên tiếng :

- Có mõ!

Lão họ Thạch vẫy tay, gọi nhân vật vừa lên tiếng :

- Thi Hầu Nhân người tại sao phải dùng hoàn đan dược này? Ai đã giao cho người và giao khi nào?

Phong Viễn Quy ngờ ngờ nhìn nhân vật đã được lão Thạch gọi là Thi Hầu Nhân :

- Như nhân huynh là người đã nguyện ý đào một mộ huyết, an táng một đệ tử Cái bang vì vô ý trúng độc nên suýt bị Ngô bang chủ bỏ mặc cho thầy phơi đồng nội?

Thi Hầu Nhân phần nộ đáp :

- Xá đệ đã vì Cái bang nên uổng mạng. Lão họ Ngô quả là tuyệt tình khi toan bỏ mặc thi thể xá đệ ở đó. Nếu lần đó không có các hạ nói hộ cho một tiếng ắt hẳn xá đệ cho đến lúc này vẫn còn oán hận vì có một bào huynh bất tài vô dụng như Thi mỗ.

Phong Viễn Quy bàng hoàng :

- Nếu vãn sinh nhớ không lầm, tính danh của lệnh đệ là Thi Hầu Triển?

Lão Thạch ngậm ngùi :

- Ta cũng có lỗi vì mãi đến tận bây giờ vẫn chưa rõ kẻ nào đã hạ thủ Thi Hầu Triển.

Phong Viễn Quy từ từ thở ra :

- Là vãn sinh. Bởi lúc đó vì tình cờ nên vãn sinh có một thân vật hộ mệnh, là Vạn Niên Hắc Tri Thù. Và hễ bất luận ai nếu vô ý chạm vào vãn sinh. Vạn Niên Hắc Tri Thù vì bảo hộ vãn sinh tất phải phóng độc hạ thủ kẻ đó. Thi Hầu Triển lệnh đệ chết thật oan uổng.

Thi Hầu Nhân sững sờ nhìn Phong Viễn Quy, nửa cảm phần, nửa bối rối :

- Xá đệ chết thì đã chết rồi. Nhưng các hạ chỉ biết nói vồn vện hai chữ oan uổng thế là xong ư?

Phong Viễn Quy dù đang áy náy vẫn nghiêm giọng hỏi Thi Hầu Nhân :

- Đương nhiên vãn sinh sẽ có giao phó. Nhưng trước hết xin được hỏi, nhân huynh đã dùng hoàn đan được như thế này trong hoàn cảnh nào?

Thi Hầu Nhân càng thêm sững sờ vì bất ngờ nghe Phong Viễn Quy chuyển đổi đề tài. Y toan phát tác thì nghe lão Thạch hắng giọng :

- Nhất định đã có chuyện không ổn về loại đan dược này. Thi Hầu Nhân, theo ta, người cứ nên đáp lời. Còn về cái chết của bào đệ người, ta tin chắc thiếu hiệp đây sẽ có giao phó thích đáng.

Thi Hầu Nhân đành đáp :

- Cũng là sau lần thuộc hạ an táng xá đệ. Lão Ngô bảo, có thể hạ nhân cũng bị nhiễm độc. Và lão ban cho hạ nhân một hoàn đan dược như thế này, gọi là ngăn ngừa độc chất phát tác.

Phong Viễn Quy cau mày :

- Nhân huynh hãy nhắm tính xem, vị chi đã qua bao nhiêu ngày kể từ lúc nhân huynh phục đan dược này?

Thi Hầu Nhân cầu nhàu :

- Có cần làm ra vẻ quan trọng như thế không. Còn về thời gian ư? Đâu có khó khăn gì?

Ba ngày nữa là đủ trăm ngày xá đệ mãn số. Cứ cộng thêm một là tính được thời gian Thi mỗ dùng đan dược.

Phong Viễn Quy thở phào :

- Vậy thì còn lâu lắm mới đến hạn kỳ nửa năm. Tuy vậy nhân huynh cứ tạm giữ bên mình chỗ đan dược này. Nếu vì lý do ngoài ý muốn khiến vãn sinh chậm tìm ra giải dược, và khi đủ hạn kỳ nửa năm đan dược sẽ làm nhân huynh khó chịu, hãy nhớ, nhân huynh nên tự dùng lấy một hoàn. Còn mai hậu, nhờ như vãn sinh không thể nào tìm thấy giải dược, những hoàn đan dược này, a..., cứ mỗi hoàn sẽ giúp nhân huynh chi trì thêm nửa năm. Nhưng dấu sao, vãn sinh hứa, để chuộc lại phần nào lầm lỡ đã khiến lệnh đệ uổng mạng. Vãn sinh quyết tìm cho bằng được giải dược đích thực để cứu nhân huynh.

Mọi người nghe đều bàng hoàng.

Phùng Quy Hoa vặn hỏi :

- Đan dược đó kỳ thực chính là độc dược?

Phong Viễn Quy gật đầu, thuật cho mọi người nghe những khám phá của Ẩn Hiệp có liên quan đến Thống Tâm Hải Dược từ Bắc Hải. Tiếp đó Phong Viễn Quy đoán quyết :

- Muốn giải trừ độc chất, hoàn toàn cần phải có Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Quái Diện Ma Nương tuy là hung thủ gián tiếp gây ra cái chết cho Thi Hâu Triển và một ít đệ tử Cái bang sau đó cũng đã lỡ chạm vào vãn sinh. Nhưng Quái Diện cũng có công khi tình cờ trao cho chúng ta niềm hy vọng, vì mụ đã tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Cũng có thể trong chư vị đây vẫn còn một số người đã lỡ bị phục nhằm loại đan dược này. Vãn sinh hứa sẽ tìm cho kỳ được Thanh Tâm Phục Linh Thảo.

Thi Hâu Nhân bấy giờ mới tỏ ra cảm kích. Y vừa thu cất những đan dược kia vào người vừa bảo :

- Thi mỗ cũng có phần bất ngờ khi thấy các hạ có nhiều thiện ý. Dược nếu mọi việc diễn ra đúng như các hạ nói, dù có hay không có Thanh Tâm Phục Linh Thảo, chỉ nội số những đan dược các hạ vừa trao cũng đủ cho Thi mỗ cảm kích, không còn cảm hận các hạ nữa.

Lão họ Thạch chợt cất cao giọng, nói với mọi người :

- Bồn Bang cần phải có một Bang chủ khác. Và ngay khi nội tình ổn thỏa, điều đầu tiên bồn Bang cần tiến hành là huy động toàn bộ nhân mã truy tìm cho kỳ được Linh Thảo Phục Thanh Tâm. Mong chư vị cho biết cao kiến.

Mọi người nhàn đó nhất tề nhao nhao cả lên và không ai thấy Phong Viễn Quy đang lẳng lặng thu giữ hai mảnh kim thiết kỳ lạ nọ và âm thầm lên bờ đi.

Nhưng không phải chẳng có ai phát hiện hành vi của Phong Viễn Quy. Phùng Quỷ Hoa đã lên bám theo sau chàng.

22. Anh Hùng Nan Quá Mỹ Nhân Quan

- Phong ca định đi đâu?

Phong Viễn Quy dừng lại. Chờ Phùng Quỷ Hoa cũng dừng bên cạnh Phong Viễn Quy mới đáp :

- Ba chữ Thập Tam Tam phải chẳng muốn ám chỉ ngày thứ mười ba của tuần trăng thứ ba? Và cũng là hạn kỳ nửa năm để họ Thẩm tìm đến cung Dĩ Hận nhận tạm giải dược? Vãn sinh muốn mạo hiểm một chuyến. Nhưng chỉ ít trong ba ngày còn lại, vì hôm nay đã là ngày thứ mười của tuần trăng thứ ba, vãn sinh phải truy tìm cho bằng được nơi tọa lạc Tổng đàn Dĩ Hận cung.

Phùng Quỷ Hoa thâm thì :

- Mọii có thể đi cùng?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Phùng cô nương định chối bỏ cương vị Bang chủ, thế nào Trưởng Lão hội cũng sẽ giao phó cho cô nương? Đừng làm thế. Và cũng đừng quên đây chính là tâm huyết của lệnh tổ đã được cô nương bao lâu nay tự đưa vai gánh vác.

Phùng Quỷ Hoa cười gượng :

- Nhưng mọii vẫn chưa cảm tạ, nhờ Phong ca ứng phó linh hoạt hơn nên bao nhiêu phạm nhân đều được Phong ca sớm giải thoát, lại còn giúp họ sớm khôi phục chân nguyên. Và để cảm tạ, mọii không thể không theo giúp Phong ca lần này.

Phong Viễn Quy phì cười :

- Nhờ công của cô nương thì đúng hơn. Vì cô nương kể ra cũng có khẩu tài, giúp cầm chân lão Ngô Chí Đường một lúc lâu. Nếu trong thời gian đó vãn sinh không thể giải thoát kịp chỉ có tám phạm nhân thôi, hóa ra vãn sinh chỉ là kẻ vô dụng bất tài ư? Đừng, đừng nói gì cả những lời cảm kích. Vãn sinh không nhận đâu.

Phùng Quỳnh Hoa như muốn giữ Phong Viễn Quy lại, được bao lâu hay bấy lâu :

- Lúc này đang bàn về nghi hung gây thảm sát Phùng gia, sao Phong ca không để mọi người cũng bàn tiếp? Phong Viễn Quy cũng lưu luyến chưa muốn bỏ đi ngay :

- Giữa Vô Ưu đảo và Dĩ Hận cung như có mối thù vào loại không đội trời chung, văn sinh nghĩ như thế. Dĩ Hận cung vẫn luôn khước trương thanh thế, đó là nguyên do khiến Tam tiên Bát động đã bị Dĩ Hận cung thu phục, sau nữa là nhiều cao thủ võ lâm cũng bị họ bắt phục hoặc dùng lợi thu phục. Ý văn sinh muốn nói nghi hung gây thảm sát Phùng gia dù có là Bát động Tam tiên thì sau lưng Tam tiên Bát động cũng có thể chính là cung Dĩ Hận. Nhưng vì tất cả đều là nghi vấn, văn sinh chưa thể đoán chắc, nên lúc này có nói nữa cũng chỉ là thừa.

Phùng Quỳnh Hoa không tin như vậy :

- Không phải Phong ca sợ nói thừa, kỳ thực là ngại trong Cái bang vẫn còn người của Dĩ Hận cung tiềm phục?

Phong Viễn Quy chỉnh sắc, nhìn ngay nàng :

- Lại thêm một nguyên do nữa khiến cô nương cần phải lưu lại Cái bang trong giai đoạn giao thời này. Đừng lo cho văn sinh, hãy vì tâm huyết của lệnh tổ, cũng là vì Cái bang, đừng để địch nhân có cơ hội lay chuyển cục diện, khiến mai hậu dù có hối hận cũng quá muộn.

Phùng Quỳnh Hoa thở dài ảo não vì biết đã đến lúc chia tay :

- Trước lúc muội chưa thật sự hiểu hết về Phong ca, đã nhiều lần nặng lời và ngộ nhận. Không biết Phong ca có chịu bỏ qua cho muội?

Phong Viễn Quy có một thoáng ngỡ ngàng :

- Ai cũng có thể ngộ nhận nếu lâm phải tình cảnh đúng như cô nương đã gặp. Văn sinh chỉ sợ chính cô nương sẽ không bao giờ chịu hiểu cho văn sinh. Do văn sinh còn rất nhiều ẩn tình khó nói, khiến từng hành động sau này của văn sinh càng làm cho cô nương ngộ nhận nhiều hơn.

Phùng Quỳnh Hoa động tâm :

- Phong ba muốn ám chỉ mối gia thù?

Phong Viễn Quy chép miệng :

- Đúng. Nhưng đừng hỏi gì nữa. Vì văn sinh không thể nào tiết lộ, nhất là vào lúc này. Tạm biệt Phùng cô nương.

Nàng lúi lúi :

- Bảo trọng, Phong ca. Chờ khi xong việc, ắt hẳn muội sẽ đi tìm Phong ca.

Phong Viễn Quy toan bảo nàng đừng tìm thì nàng đã quay người, đi trở lại với những nhân vật Cái bang chắc chắn là đang chờ nàng.

Thở dài, Phong Viễn Quy bỏ đi, bước chân dường như tăng thêm một phần trĩu nặng.

* * * * *

Có bóng dáng một nữ nhân như cố tình đón chờ Phong Viễn Quy và nếu điều đó thoát tiên chỉ là ý niệm thì lúc tiến đến đủ gần để nhìn rõ hơn từ phía sau nữ nhân, Phong Viễn Quy hoàn toàn minh bạch đúng là nữ nhân đang cố tình đón chờ. Bởi vì dù chỉ được nhìn từ phía sau nhưng Phong Viễn Quy do đã quen mắt nên lập tức nhận biết nữ nhân là ai.

Đúng như Phong Viễn Quy đoán, nữ nhân nọ dù vẫn chưa quay lại nhưng có lẽ thánh lực tinh tường đã giúp nữ nhân đoán biết Phong Viễn Quy đến gần và nữ nhân cứ thế lên tiếng :

- Người ở họ Phong hay là tên Phong, hài tử?

Chỉ duy nhất có một nữ nhân từng gọi Phong Viễn Quy là hài tử. Phong Viễn Quy dừng lại, cách nữ nhân đúng một trượng và hít vào một hơi thật dài :

- Tôn giá vẫn quan tâm đến chuyện đó? Vì sao?

Nữ nhân quay lại và thật nhanh lao ập vào Phong Viễn Quy :

- Bởi vì ta căm hận Phong Dương Tử. Và lần này ngươi không còn cơ hội để thoái thác hoặc toàn mạng, cũng đừng mong lập trận đồ đối phó ta. Đỡ!

“Ào...”

Vẫn là vị Tiên nương thuở nào, vẫn là cung cách xuất thủ vừa thần tốc vừa mãnh liệt phi thường và nếu có gì khác thì đó là lần này dường như ý định hạ sát Phong Viễn Quy ở Tiên nương đã thập phần tăng hơn.

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Vãn sinh không nghĩ như thế. Vì lần này ở bên cạnh vãn sinh không có bất cứ sinh mạng ai bị uy hiếp để vãn sinh phân tâm. Gặp tôn giá lần này vãn sinh không có ý tẩu thoát đâu. Hãy xem chiêu?

“Vù...”

“Bùng!”

Song phương cùng khựng lại như nhau. Và điều này khiến Tiên nương biến sắc :

- Đúng là người đã nhờ Miên công nên nội lực mỗi lần mỗi khác, giúp chân nguyên tích tụ khắp các kinh mạch người càng lúc càng phát tiết đủ đầy nội lực. Vậy thì người càng đáng chết thêm bội phần. Đỡ chiêu!

“Ào...”

Phong Viễn Quy cũng dựng đứng song thủ lên và khi phát chiêu đã một trước một sau tung ra nhíp nhàng tạo thành hai luồng kinh nổi tiếp nhau cuộn ào ra.

“Vù...”

Cách quất thủ của Phong Viễn Quy làm Tiên nương thoát nhìn liền kinh hãi ra mặt. Và thật nhanh, Tiên nương thu chiêu, lắc vai, chớp động thân hình biến mất.

“Vút!”

Phong Viễn Quy lạnh người, cũng thần tốc thu đủ nhị kinh về và âm thầm phóng vút người lên thật cao.

“Vút!”

Tiên nương nọ sau khi biến mất chợt hiện thân và tỏ vẻ sững sờ vì không nhìn thấy Phong Viễn Quy đâu.

Còn đang hoang mang, Tiên nương vụt ngẩng đầu nhìn lên vì từ trên đó bỗng có tiếng Phong Viễn Quy nạt vọng xuống :

- Vãn sinh ở đây. Còn đây là phần dành cho tôn giá. Đỡ!

“Ào...”

Sóng kinh của Phong Viễn Quy đã như thác đổ đầu non, cứ cuộn cuộn đổ ập xuống, khiến Tiên nương không thể nào lẩn tránh vì đã chậm đành tận lực bình sinh hất ngược một đạo sóng kinh lên cao :

- Hảo công phu! Ngươi có tuyệt kỹ kỳ chiêu này phải chăng là nhờ đắc thủ nhiều hơn một trong Tứ Bối Diệp Long - Ly - Quy - Phụng? Nhưng có như thế đã làm gì được ta? Hãy đỡ!

“Ầm! Ầm!!!”

Sóng kinh đẩy Phong Viễn Quy bay tít lên cao. Và thật diệu kỳ Tiên nương đã như kinh ngư cưỡi sóng, ào ào như lốc xoáy lao bám theo Phong Viễn Quy :

- Ngươi vẫn chưa biết công phu bản lãnh ta lợi hại như thế nào đâu. Hãy xem đây.

“Ào...”

Nhìn Tiên nương lẳng không phát chiêu đầy lạnh lẽ. Phong Viễn Quy thất kinh bật rít :

- Tôn giá bản lãnh quả nhiên thượng thừa. Nhưng nếu bảo nhờ thế mà thắng văn sinh thì không dễ đâu. Cứ xem đây thì biết. Đi!

Phong Viễn Quy co duỗi một ngón tay, và thế là một đạo chỉ kinh xuất hiện xuyên xoáy vào vòng chưởng phong lạnh lẽ kỳ ảo của Tiên nương.

“Ầm! Ầm!”

Chấn kinh làm cả hai là là rơi xuống, khoảng cách vì thế phải xa đến ngoài ba trượng.

Chân chạm đất, Tiên nương lỏng lẻo lao đến :

- Vô Ưu chỉ pháp? Người dám dùng Vô Ưu chỉ pháp đối phó ta? Nói mau, ai đã chỉ điểm Vô Ưu chỉ pháp cho người? Nói! Nói!

Mỗi lần quát là mỗi lần Tiên nương quật vào Phong Viễn Quy một đạo uy kinh. Để cuối cùng chúng hóa thành một chuỗi chưởng lực dập dồn vây áp Phong Viễn Quy.

“Ồ!” “Ồ!”

Thái độ cuồng nộ của Tiên nương làm Phong Viễn Quy tuy có kinh tâm nhưng hoang mang dao động vẫn nhiều hơn.

Phong Viễn Quy quay người thoát chiêu và để Tiên nương không vì thế mà chiếm tiên cơ, cứ tiếp tục phát chiêu dồn dập, Phong Viễn Quy lập tức vẫy xạ hai đạo chưởng phong lần lượt.

- Sao tôn giá tỏ ra quá hần học với công phu chỉ pháp Vô Ưu? Đừng quên, đây vẫn là Lôi Công chỉ lần trước văn sinh đã vận dụng. Còn nếu muốn biết ở đâu có chỉ pháp Vô Ưu thì đến Dĩ Hận cung mà hỏi!

Phong Viễn Quy gọi đó là thái độ hần học quả không sai. Vì Tiên nương dù lần này phát giác Phong Viễn Quy lại vận dụng thứ kỳ chiêu từng nghi ngờ là do hơn một trong Tứ Bối Diệp mới có, nhưng vì đang hần học nên vẫn cuồng nộ xông vào, không một chút úy kỵ :

- Khắp Dĩ Hận cung cũng không ai vận dụng Lôi Công chỉ như người. Nói đúng hơn, người đừng mong qua mắt ta, công phu của người đúng là Vô Ưu chỉ. Nói mau! Nói!

“Ồ...”

“Ầm! Ầm!”

Trận giao phong diễn ra ác liệt hơn, do Tiên nương dù chiếm hay không chiếm tiên cơ vẫn cứ quần sát Phong Viễn Quy như hình với bóng.

“Ồ...”

Đến lượt Phong Viễn Quy cũng cuồng nộ :

- Sao? Tôn giá biết khắp Dĩ Hận cung không ai vận dụng Lôi Công chỉ như văn sinh? Có phải tôn giá cũng là người Dĩ Hận cung? Vậy thì may cho văn sinh biết ngần nào. Vì chính văn sinh đang muốn tìm một người như tôn giá. Hãy đỡ chiêu. Đỡ nữa đây. Nữa đây!

“Ồ...”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Song phương điên cuồng quần thảo, người thì quả quyết chỉ có Dĩ Hận cung mới am hiểu công phu chỉ pháp Vô Ưu, người thì khẳng khái phủ nhận chính điều đó, cũng không nhận bản thân xuất xứ từ cung Dĩ Hận.

“Ồ...”

“Ầm! Ầm!”

Được một lúc lâu, Phong Viễn Quy bỗng vọt thoát lên cao.

“Vút!”

Tiên nương bám theo bèn gót :

- Người chạy đi đâu? Đờ!

Phong Viễn Quy lẳng không đảo bộ và tìm cơ hội trằm người trở xuống.

“Vù...”

Tiên nương bị bắt ngờ, đành để lỡ đà và cuồng nộ tìm cách trằm người bám theo.

Đó là lúc Phong Viễn Quy từ phía dưới đẩy bật lên nhị kinh nhịp nhàng như thoi đưa :

- Chưa minh bạch tôn giá phải hay không phải người của Dĩ Hận cung, vãn sinh sao đành lòng chạy? Xem chưởng!

“Ào...”

Tiên nương liền rơi vào thế hạ phong, đành quăng người qua một bên, hy vọng kịp thoát kỳ chiêu lợi hại nọ.

“Vút!”

Phong Viễn Quy lập tức lao theo, miệng cười vang dội :

- Dĩ Hận cung chỉ giỏi giữ kín hành tung, còn kỳ dư đều nhờ thủ đoạn để chế phục người. Tôn giá đúng là hạng người như vậy, lúc lâm nguy chỉ biết loay hoay tìm đường lẩn trốn. Quả là cách đối phó đáng cho vãn sinh khâm phục. Ha... Ha

Tiên nương vụt quay ngoắt lại :

- Đừng đắc ý vội một khi người chưa biết thế nào là công phu chân thực của Dĩ Hận cung! Xem chiêu!

“Ào...”

Phong Viễn Quy ngưng cười, thần sắc cũng ngưng đọng và lập tức xuất phát nhất chiêu đối kháng :

- Thế nào là công phu chân thực của Dĩ Hận cung? Nếu chỉ có thế này thì... Đờ!

“Vù...”

Phong Viễn Quy xuất phát tả kinh. Và chờ khi thời điểm chạm chiêu sắp xảy ra liền vội vàng thu hồi tả thủ.

Ngay sau đó Phong Viễn Quy phóng người lên thật cao, đồng thời quật búa hữu kinh xuống, kèm theo tiếng quát thốt lời cao ngạo :

- Hữu thực hữu hư, đạo lý này tôn giá là người đầu tiên được vãn sinh chọn làm đối tượng thử nghiệm. Trúng!

“Ầm!”

Tiên nương bị lão đảo, Phong Viễn Quy có cơ hội lướt đến :

- Sao vãn sinh vẫn chưa mục kích chân tài thực học của Dĩ Hận cung? Hay tôn giá vẫn còn nhân nhượng? Hảo ý của tôn giá vãn sinh e đương không nổi. Đờ chiêu!

Hoa dung vụt đánh lai, Tiên nương bật gầm lên một tiếng cuồng nộ :

- Người thật quá ngông cuồng. Đó là người tự tìm chết, không thể trách ta. Hãy đờ!

“Ầm!”

Phong Viễn Quy biến sắc, bởi đối phương vừa vận dụng một loại công phu kỳ quái, tuy chưa thể gây phương hại cho Phong Viễn Quy nhưng kỳ thực công phu đó chí ít cũng hóa giải từ năm đến bảy phần uy lực vốn được Phong Viễn Quy thi triển đủ thập phần công phu nội lực.

Phong Viễn Quy ngỡ ngàng nhìn Tiên nương :

- Tôn giá thật sự là ai? Công phu đó, thiết nghĩ, vãn sinh không thể ngờ là có.

Những diễn biến tiếp theo càng ngoài ý nghĩ của Phong Viễn Quy nhiều hơn. Vì thoát tiên vị Tiên nương cũng biến sắc nhìn Phong Viễn Quy như một quái nhân. Sau đó, Tiên nương nọ từ từ lùi dần, mắt vẫn không ngớt nhìn Phong Viễn Quy, vẻ biến sắc không thay đổi, hoặc nói đúng hơn thì đối phương càng biến sắc nhiều hơn.

Phong Viễn Quy dám đoán chắc điều đó vì liền ngay lúc đó, thật bất ngờ, vị Tiên nương quay người lao đi thật nhanh. Dáng vẻ của Tiên nương như muốn nói lên rằng nếu chân chừ thêm một lúc nữa có lẽ trạng thái kinh tâm sẽ làm Tiên nương không còn đủ dũng lực bỏ chạy nữa.

Phong Viễn Quy nhìn theo, đã ngỡ ngàng còn ngỡ ngàng nhiều hơn vì không hiểu tại sao Tiên nương đột nhiên có thái độ này.

Mang nỗi băn khoăn đó mãi trong dạ, Phong Viễn Quy cũng bỏ đi và nhất thời mất khái niệm về phương hướng cũng như về thời gian đang đi.

Đến lúc nhận thức chợt quay lại, Phong Viễn Quy đành dừng chân, dùng mắt nhận định lại phương hướng đang đi.

Nhưng điều đầu tiên Phong Viễn Quy nhận định được lại chính là thời gian.

Phong Viễn Quy thở dài :

- Trời lại sắp tối. Một ngày đã qua đi. Ta chỉ còn có hai ngày để tìm nơi Tổng đàn Dĩ Hận cung tọa lạc. Biết tìm ở đâu bây giờ?

Không dám nghĩ đến việc nghỉ đêm, Phong Viễn Quy lại tiếp tục rảo bước, mặc dù không thể hy vọng đi như thế này là sẽ có cơ may tìm được nơi cần tìm.

Một gian thảo lư bé nhỏ nằm lẩn khuất sau một đặng liễu xanh um chợt le lói phát ra những tia hỏa quang như vừa được thắp lên để qua bớt bóng đêm trường làm cho Phong Viễn Quy chú tâm.

Phong Viễn Quy nhẹ tiến đến gần, vạch lối đi xuyên qua rặng liễu.

Bầu trời đêm chưa đến nỗi đầy lấm, tạm đủ cho Phong Viễn Quy nhận định đó là một gian thảo lư chỉ mới được dựng xong có lẽ ngay trong ngày hôm nay.

Phong Viễn Quy nhớ lại, chỉ mới nửa năm trước đây thôi, hoặc lâu hơn một ít, chính bản thân Phong Viễn Quy cũng đã tự tay dựng đi dựng lại trước sau ba nếp nhà mộc mạc.

Nhớ lại khoảng thời gian đó, Phong Viễn Quy thở dài nuối tiếc. Vậy là đã qua rồi thời gian Phong Viễn Quy chỉ biết sống cho bản thân và luôn tìm cho mình một cuộc sống an nhàn thanh thoi.

Hồi ức đột ngột tràn về khiến Phong Viễn Quy nhất thời mất tự chủ, tiến thẳng đến gian thảo lư và chỉ suýt nữa là lấy tay gõ nhẹ vào tấm liếp dùng thay cửa lúc này đã được chủ nhân của gian thảo lư kéo lại che kín lối.

Nhưng vì kịp nhớ lại một thái độ đường đột như thế là không nên, Phong Viễn Quy từ từ buông thông cánh tay toan gõ cửa xuống.

Chợt ở bên trong có giọng nói một nữ nhân vang ra :

- Tiểu nữ chọn nơi này để lưu ngụ là muốn ẩn dật. Khách nhân ở bên ngoài nếu tìm chỗ trọ thì xin lượng thứ. Còn nếu là cường sơn thảo khấu thì cũng hãy lui gót mau. Bởi cứ cường cầu ắt họa sẽ theo sát thân.

Phong Viễn Quy chấn động, nhìn sững vào gian nhà và kỳ thực là nhìn vào tấm liếp đã vô tình ngăn che mọi thị tuyến.

Thanh âm của nữ nhân lại vang lên, gay gắt hơn :

- Khách nhân vờ không nghe hay cố tình kích nộ tiểu nữ đây? Xin lui bước cho.

Phong Viễn Quy tự buột miệng mà không hay :

- Quỳnh muội?

Thanh âm ở bên trong cũng khàn đi :

- Ai? Ai thế? Là oan hồn của Thiếu Vân huynh hay Phong ca không muốn muội yên thân?

Phong Viễn Quy rùng mình lo ngại sau đó vỗ gấp vào tấm liếp :

- Là Phong ca đây. Ta chỉ tình cờ đi ngang qua. Gặp lại muội thế này chính ta cũng không ngờ. Hãy cho ta vào gặp muội. Ta có điều cần giải thích.

Thanh âm bên trong mang theo âm hưởng ghen ngào :

- Phong ca đi đi. Hãy để muội yên. Muội không cần nghe Phong ca giải thích. Muội cũng không trách Phong ca nữa về cái chết của Thiếu Vân. Hãy để muội yên, Phong ca!

Nhưng chính giọng ghen ngào đó càng thôi thúc Phong Viễn Quy nhiều hơn :

- Muội không trách ta, vậy là ta hiểu vì sao muội không trách ta. Tuy nhiên chính vì điều đó mà ta cần gặp muội hơn bao giờ hết. Hãy để ta vào. Vì đây là chuyện liên quan đến sinh mạng muội.

Tấm liếp chợt nhích động và được kéo qua một bên, cho Phong Viễn Quy nhìn thấy rõ ràng một La Trúc Quỳnh đang mang vẻ mặt sầu muộn.

Nàng sầu muộn đến nỗi khi lên tiếng cũng lộ vẻ không quan tâm :

- Chuyện gì liên quan đến sinh mạng muội? Phong ca vào đi.

Nàng không hỏi Phong Viễn Quy đi đâu, có thật là tình cờ đi ngang qua hay không. Đủ hiểu nàng đang trong tâm trạng sầu nản, không còn chút sinh thú gì nữa.

Phong Viễn Quy biết như thế và cũng không muốn quấy rầy nàng lâu.

Chỉ bước vào mấy bước là Phong Viễn Quy lên tiếng hỏi ngay :

- Muội không trách ta về cái chết của Bạch Thiếu Vân có phải chăng vì muội đã nhận ra hoàn đan dược ta đã tìm thấy trong người y là có vẻ quen thuộc đối với muội?

La Trúc Quỳnh không bước theo Phong Viễn Quy. Điều đó thật dễ hiểu vì Phong Viễn Quy nghe tiếng tấm liếp cửa được kéo lại.

Do đó, Phong Viễn Quy đoán, chờ khi đặt lại xong tấp liếp ắt hẳn nàng sẽ lên tiếng, chỉ ít là thừa nhận điều Phong Viễn Quy vừa nêu, vừa hỏi như một sự quả quyết.

Thế nhưng điều Phong Viễn Quy chờ đợi lại không chịu xảy ra ngay. Vì trước khi nghe nàng lên tiếng, toàn thân huyết đạo của Phong Viễn Quy đã bất ngờ bị chế ngự, kể cả á huyết cũng thế.

Đến lúc đó, La Trúc Quỳnh mới chậm chậm tiến ra phía trước, đi qua đi lại ngay trước mặt Phong Viễn Quy.

Nàng bắt đầu đọc thoại :

- Lời đầu tiên ta muốn cho người biết là người đừng quá kinh ngạc. Vì nếu người chỉ vô tình đi ngang qua đây thì ngược lại chính ta đã cố tình đợi người ở đây. Người muốn nghe giải thích? Dễ thôi, hãy nghe đây.

Nàng háng giọng, chọn từ, sắp xếp từng câu nói và lời độc thoại tiếp tục :

- Lúc này người hỏi không sai. Chính vì nhận ra hoàn đan dược đó quá quen thuộc, sau lại nghe người và lão Ân Hiệp đa sự tuần tự nói về tác hại của hoàn đan dược đó, ta vỡ lẽ ta đã bị Bạch Thiếu Vân lợi dụng. Gã đã lừa dối ta. Vì Phụng Diệp kinh nên gã cố tình mê hoặc và lừa ta. Gã đã cho ta dùng hoàn đan dược đó. Và có lẽ người đã đoán ra vì sao ngay đêm đó, từ khi khi thấy hoàn đan dược, ta đã thôi không lồng lộn đòi giết người để báo thù cho gã họ Bạch. Nhưng người khoan đắc ý vội, vì kỳ thực cho đến tận lúc này ta không biết ta nên hận gã hay cảm kích gã?

Nàng dừng lại trước mặt Phong Viễn Quy và mỉm cười :

- Người đang ngạc nhiên khi nghe ta đề cập đến việc cảm kích gã? Ta sẽ giải thích ngay và người không thể không hiểu nguyên do. Là thế này, ta hận gã vì gã lừa ta, cho ta dùng một loại đan dược mà hậu quả thật

khó lường. Nhưng ta lại hết hận gã vì nhờ gã ta biết được lai lịch thật của ta. Nhìn người kia? Người lại ra vẻ ngạc nhiên khi nghe ta đề cập đến lai lịch? Hóa ra người vẫn nghĩ ta ở họ La, là cốt nhục thật sự của La Hào Chung, Trang chủ Hạnh Hoa trang? Lầm rồi, vì nếu đúng là vậy thì tại sao thủy chung họ không những không luyện Phụng Diệp kinh mà cũng không truyền thụ cho ta? Vì họ không dám, người hiểu chứ?

Họ không dám vì họ tự biết nếu họ luyện hoặc để hở ra chuyện họ có giữ Phụng Diệp kinh thì thù nhân của họ tất phát giác và truy tìm họ.

Rồi nàng gật gù :

- Người đang tỏ ra quan tâm? Tốt lắm. Đủ chứng tỏ tội của người được giảm một phần vì người hoàn toàn không liên quan cũng như không biết gì về âm mưu của họ đã làm ta ngay từ bé đã ly tán song thân. Vậy thì ta nói tiếp, nói cho kỳ hết để người hiểu và thông cảm cho ta.

Giọng nàng chợt lạnh đi :

- Họ là thuộc hạ môn nhân của Dĩ Hận cung. Họ có tội và sợ Dĩ Hận cung trừng trị. Họ lập mưu tẩu thoát và lúc bỏ trốn họ đã cướp đi của Dĩ Hận cung hai báu vật. Vật báu thứ nhất chính là Phụng Diệp kinh. Vật báu thứ hai chính là ta, một tiểu hài mới sinh và đã được chọn làm Cung chủ Dĩ Hận cung sau này. Người đừng hỏi vì sao ta biết. Ta biết, thế là đủ. Và vì ta biết nên ta mới nói có thể ta phải cảm kích gã họ Bạch. Còn bây giờ, vì ta nghiễm nhiên đã trở thành Thiếu cung chủ Dĩ Hận cung nên ta muốn chứng tỏ uy quyền thật sự của một Thiếu cung chủ.

Nàng nhắc Phong Viễn Quy lên, sau đó đặt Phong Viễn Quy ngồi lên một tràng kỷ là vật duy nhất có ở bên trong gian thảo lư này. Một tràng kỷ có thể dùng để ngồi hoặc nằm nghỉ tùy thích.

Và đó cũng là vật mà nếu ngay từ đầu Phong Viễn Quy chịu khó nhìn và ngẫm nghĩ ắt có thể đoán ra nó là vật sẽ tố giác mọi âm mưu nếu có của chủ nhân căn nhà.

Vì đây là một gian thảo lư chỉ mới dựng xong, sự hiện hữu của tràng kỷ là điều bất hợp lý. Nó chỉ hợp tình hợp lý hơn nếu thay cho tràng kỷ là một sập gỗ đơn sơ, phủ thêm một lớp cỏ khô nữa thì hoàn toàn hợp cách.

Đằng này, vì gian nhà được dựng lên vội vàng, dành cho một dự mưu đã có sẵn, nên tràng kỷ cũng là vật dụng có liên quan đến âm mưu.

Phong Viễn Quy phát hiện đã quá muộn.

Có lẽ thế, vì La Trúc Quỳnh vừa đang cười cười vừa tìm đâu ra một bầu rượu con con.

Nàng nâng bầu rượu lên trước mặt Phong Viễn Quy :

- Vì muội là Thiếu cung chủ Dĩ Hận cung, vì Phong ca đang càng lúc càng làm cho Dĩ Hận cung khó chịu. Muội tự nghĩ ra kế này, hy vọng sẽ giúp Dĩ Hận cung thu thập Phong ca và công đầu sẽ là công của muội.

Đoạn nàng ngửa cổ tự hớp vào một ngụm rượu trong bầu.

Nàng bắt đầu kề bầu rượu vào gần miệng Phong Viễn Quy :

- Bản lãnh của Phong ca quá cao thâm, muội đã thấy lúc Phong ca cùng Cung chủ Dĩ Hận cung giao đấu. Phong ca lại không ngại độc cho dù ở chiều cuối cùng Cung chủ đã cố tình vận dụng độc chiều. Muội tự biết bản lãnh muội không là gì đối với Phong ca, có dụng độc cũng vô ích. Nhưng vì Cung chủ đã thất bại, muội đành mạo hiểm một phen. Cứ theo phương hướng Phong ca đang đi, muội bắt chước Phong ca dựng bữa gian thảo lư này. Thật may Phong ca lại tự ý tìm đến. Vậy là muội đã đắc thủ, Phong ca nghĩ có nên chăng nếu hai chúng ta lần đầu cũng là lần cuối cùng nhau uống chung bầu rượu này?

Và nàng dốc nửa bầu rượu còn lại vào miệng Phong Viễn Quy :

- Đã lâu lắm rồi muội rất muốn cùng Phong ca uống chung bầu rượu như thế này. Phong ca biết vì sao không?

Nàng thu bầu rượu đã dốc cạn về và lắc đầu :

- Có lẽ không bao giờ Phong ca hiểu nếu muội không tự miệng giải thích. Là thế này, Phong ca ngỡ Bạch Thiều Vân đúng là mẫu người muội ưa thích ư? Sai rồi. Vì gã quá tuấn tú, quá phong nhã. Hạng như gã chỉ biết hám sắc và hám sắc. Thêm vào nữa là gã quá vội vàng. Vì muốn chiếm cảm tình của muội, gã càng hào phóng bao nhiêu càng khiến muội nghi ngờ gã bấy nhiêu. Ở gã thiếu sự trầm tĩnh và nho nhã ca Phong ca. Tuy vậy, muội còn biết chọn ai ngoài gã một khi Phong ca lúc nào cũng như lúc nào, cứ luôn xem muội là một hảo muội muội bé bỏng của Phong ca.

Nàng ngồi lên tràng kỷ, đối diện và ngoảnh chăm chăm Phong Viễn Quy :

- Suốt bảy năm dài được Phong ca cứu mang bảo bọc, được một mình cận kề bên Phong ca, muội những mong chúng ta sẽ có một ngày như thế này. Vì lẽ gì Phong ca biết không?... Vì muội đã thầm yêu Phong ca. Muội muốn đem tấm chân tình đáp lại những gì Phong ca đã vì muội mà chịu hy sinh. Phong ca chính là mẫu người muội cần, là người để cho muội nương tựa, an ủi muội mỗi khi cô quạnh, gần gũi đỡ dành mỗi khi muội buồn chán. Đó là sự hào phóng muội cần, tuyệt đối không phải thứ hào phóng giả tạo gã Bạch Thiều Vân cố đem đến cho muội vì nghĩ muội cần.

Nàng bỗng chép miệng :

- Đúng là lần đầu uống rượu có khác. Rượu làm cơ thể muội cứ nóng hừng hực. Phong ca có cảm thấy như vậy không?

Nàng cởi khuy áo cho lỏng ra :

- Muội tự biết làm như vậy là không nên. Nhưng biết thế nào được một khi muội từ lâu vẫn nghĩ muội là người của Phong ca. Vả lại, bảy năm trước chẳng phải trong vài ngày đầu, vì muội mãi sầu muộn chẳng thiết gì đến sống, Phong ca cũng đã đỡ dành, giúp muội từng miếng ăn và thay hộ muội từng mảnh y phục đó sao? Cơ thể muội có lẽ không còn gì gây ngạc nhiên cho Phong ca?

Nàng trật dần một bên áo, từng mảng da thịt trắng ngần cũng bộc lộ dần.

Phong Viễn Quy phát hiện bản thân đang nuốt nước bọt khan.

Điều này làm cho Phong Viễn Quy kinh hãi.

Trái lại. đó là điều làm cho La Trúc Quỳnh đắc ý :

- Muội muốn tự nguyện dâng hiến cho Phong ca. Dù chỉ một lần nhưng quá đủ giúp muội mãn nguyện suốt quãng đời cô độc còn lại. Vì muội đã quyết định, ngoài Phong ca muội không thể nào yêu thêm ai.

Phong Viễn Quy lại nuốt nước bọt khan một lần nữa vì mắt cứ bất nhìn vào từng cử chỉ cởi bỏ y phục của nàng.

Nàng đắc ý nhiều hơn :

- Phong ca sẽ có đủ đờm lực cần phải có ở bất kỳ nam nhân nào. Vì trong bầu rượu vừa rồi muội có phục sẵn xuân dược. Tầm thân không ngại bách độc của Phong ca cũng phải thức thủ. Vì xuân dược nào có phải là độc dược? Ha ha...

Giọng cười của nàng toát ra toàn ma lực, khiếm diện mạo Phong Viễn Quy đỏ bừng bừng.

Bất chợt Phong Viễn Quy bắt gặp bản thân đang găm lên một tiếng đòi hỏi và cả hai cánh tay cũng vì đang đòi hỏi nên cũng chồm đến, chỉ suýt nữa là vồ vập chộp vào tấm thân trong ngọc trắng ngà kia.

Sự biến này làm Phong Viễn Quy kinh hãi, không thể nghĩ bản thân lại có thể găm lên một tiếng mang đầy thú tính như thế.

Chính tiếng găm man rợ đó giúp Phong Viễn Quy có một sát na hồi tỉnh, lấy lại nhân tính.

Phong Viễn Quy vội thu hai tay về, nhắm nghiền cả hai mắt, thấu liễu nội nguyên, dẹp bỏ dục vọng lẫn tạp niệm và bắt đầu vận công cho toàn thân suất hạn, trục bỏ toàn bộ xuân dược đã lỡ uống vào.

Động thái của Phong Viễn Quy ngay lập tức làm La Trúc Quỳnh ngỡ ngàng.

Sau đó, nàng hậm hực và đòi hỏi nhào đến và toan ôm chầm Phong Viễn Quy.

Nhưng đôi mắt của Phong Viễn Quy vụt mở bừng ra, bắn xạ vào nàng những tia nhìn lạnh như băng. Nàng rùng mình thu người về.

Phong Viễn Quy lại nhắm mắt, việc tọa công bức trục luân được nào phải chỉ một thoáng là xong.

Và Phong Viễn Quy nghe tiếng sột soạt do La Trúc Quỳnh đang tự ý mặc y phục trở lại.

Chợt, Phong Viễn Quy rũ người xuống, tai nghe La Trúc Quỳnh thét phần nộ :

- Người cũng lừa ta. Người không bị chế ngự cho dù đã bị ta điểm huyết. Được lắm. Giờ thì toàn bộ võ công của người đã bị ta phế bỏ. Luân được giờ tuy không còn nhưng ta cũng không cần. Ta những muốn hiến thân cho người, sau đó mới giết người để trừ hậu hoạn cho Dĩ Hận cung. Nhưng vì người khước từ, người đã nhìn ta như ta là một đám nữ bại hoại. Ta đành phải giết người. Cho dù sau này ta mãi mãi cô độc ta cũng vẫn giết người. C...h... ể... t...!

Đúng là Phong Viễn Quy vừa bị La Trúc Quỳnh bắt ngờ phế bỏ toàn bộ công phu. Biết sắp chết, Phong Viễn Quy mở mắt nhìn nàng lần cuối.

Hữu thủ của nàng đang chộp vào Phong Viễn Quy chột khựng lại :

- Người còn gì để nói?

Phong Viễn Quy yếu đuối lắc đầu :

- Không có gì. Ngoại trừ ta vẫn lo cho muội.

Nàng bĩu môi :

- Đừng lo cho ta. Hãy lo cho người là kẻ sắp bị ta hạ sát.

Phong Viễn Quy thở dài nã ruột :

- Giết ta xong, muội hãy lo tọa công. Đừng để luân được rồi thế nào cũng hại muội.

Nàng phá lên cười :

- Ta đâu có uống luân được? Vì nếu có, lúc ta và người giao hoan đâu còn là hành vi của con người, chỉ là thú tính mà thôi. Lúc ta đưa bầu rượu cho người, đó mới là lúc ta lên cho luân được vào. Người đừng nghĩ chỉ có một mình người mới biết dùng kế. Ha Ha...

Phong Viễn Quy kinh ngạc nhìn nàng và thở dài :

- Vậy là muội cũng đã thành nhân. Ta thật sự mừng cho muội. Vì nếu ta không còn, ta nghĩ, muội vậy là có thừa bản lãnh đối đầu với mọi gian nguy hiểm trá của muôn người. Ta yên tâm rồi, muội hạ thủ đi.

Nàng đã mặc lại y phục, lúc này nàng chính là hiện thân của Tử Thần.

Nàng vươn dần hữu thủ đến :

- Người không mảy may hối hận hoặc sợ hãi?

Phong Viễn Quy cười buồn :

- Muội bảo ta hối hận vì không ra tay đối phó trước lúc muội cho ta uống rượu có phục luân được ư? Điều đó thì không, vì ta biết tâm tính muội vốn nhu mì, ta không nghĩ muội dùng thủ đoạn đối với ta.

Nàng cười nhạt :

- Vậy còn sợ hãi thì sao?

Phong Viễn Quy chột bảo :

- Nếu có sợ thì ta chỉ sợ cho bản thân muội sau này.

Nàng khinh khỉnh :

- Tại sao?

Phong Viễn Quy thở ra :

- Mọii có thể thay ta tìm hiểu một việc?

Nàng lập tức đáp ứng :

- Nếu đó là tâm nguyện người chưa hoàn thành được, ta hứa. Nói đi.

Phong Viễn Quy ái ngại :

- Kỳ thực đó là một việc do một người nhờ ta. Có một vị cô nương tên là Phùng Quỳnh Hoa.

Phong Viễn Quy thoáng dừng lại vì thấy sắc diện La Trúc Quỳnh vụt sa sầm. Nhưng vì không nghe nàng nói gì nên Phong Viễn Quy nói tiếp :

- Toàn gia nàng đều bị thảm sát, chỉ trong một đêm, sau đó còn bị hung thủ phóng hỏa thiêu rụi. Riêng nàng thoát chết vì bất ngờ có dị nhân phát hiện, kịp cứu nàng lúc nàng đã bị lửa đỏ bao trùm. Lúc này nàng đã biết hung thủ là người của Tam tiên Bát động. Và điều nàng muốn tìm hiểu là phải chăng đứng sau lưng Tam tiên Bát động chính là Dĩ Hận cung?

La Trúc Quỳnh động tâm, vụt cau mặt :

- Như người muốn nhắc khéo ta điều gì đó?

Phong Viễn Quy thăm mường :

- Ta chỉ thấy kỳ lạ thôi. Và thật tâm cũng muốn mọii sau này tự tìm hiểu.

Nàng cười lạnh :

- Cũng bị thảm sát trong một đêm, cũng bị phóng hỏa thiêu hủy sau khi gây thảm sát, người muốn ám chỉ lẽ ra ta đã chết nếu như trước đó không được La phu nhân tìm chỗ kín để ẩn giấu ta?

Phong Viễn Quy gạt đầu.

- Mọii vừa bảo phu phụ La trang chủ nguyên là thuộc hạ cung Dĩ Hận chứ không phải Vô Ưu đảo? Ta chợt cảm thấy lạ về điều này. Và còn lạ hơn nếu bảo họ vì sợ Dĩ Hận cung phát hiện tung tích nên không dám luyện Phụng Diệp kinh, vì nếu là mọii, có lẽ hẳn mọii càng lo sợ cho sinh mạng thì tự mọii phải gắng công khổ luyện nhiều hơn đúng không?

Lần đầu tiên Phong Viễn Quy phát hiện nàng bối rối. Và nàng bảo :

- Người nghi ngờ ta đang bị Dĩ Hận cung lợi dụng? Họ đã đối xử tốt với ta, ta không cảm nhận bị lợi dụng.

Phong Viễn Quy thở dài :

- Việc mọii bị Bạch Thiếu Vân phục đan được. Dĩ Hận cung đã bảo sao?

Nàng đắc ý đáp :

- Họ sẽ tìm giải được cho ta.

- Khi nào?

- Sẽ khá lâu, họ bảo thế, nhưng chắc chắn họ sẽ có.

- Vậy hạn kỳ nửa năm sau khi mọii lỡ bị Bạch Thiếu Vân phục đan được, họ có hứa hoặc nhắc gì đến hạn kỳ này chẳng?

Nàng kinh ngạc :

- Hạn kỳ nào? Ta không nghe nói đến.

Phong Viễn Quy chấn động :

- Không thể nào. Nhất định họ phải nhắc, hoặc chí ít cảnh báo mọii về hạn kỳ đó.

Nàng sinh nghi :

- Tại sao?

Phong Viễn Quy bảo :

- Ta có hai vật này muốn cho muội xem, được chăng?

Nàng cười cười :

- Người hiện chẳng còn võ công, đừng mong giở trò với ta. Là hai vật gì? Người cất ở đâu? Ta sẽ tự lấy.

Phong Viễn Quy cười héo hắt :

- Cũng được. Ta đang cất trong người. Là hai mảnh kim thiết, muội sẽ nhận ra ngay.

Nàng tiến lại gần, nhanh tay lục soát và lấy hai mảnh kim thiết ra :

- Là hai vật này? Sao?

Phong Viễn Quy hắt hàm :

- Ở hai mảnh có ghi hai thời điểm khác nhau, muội xem đi.

- Đoan Ngọ, Thập Tam Tam. Ta xem rồi. Nghĩa là gì?

Phong Viễn Quy giải thích :

- Bang chủ Cái bang Ngô Chí Đường cũng vì bị phục loại đan dược như muội nên đến ngày Đoan Ngọ lão phải tự thân tìm đến Dĩ Hận cung để nhận tạm giải dược. Mảnh còn lại là của một Đà chủ Cái bang, hạn kỳ của nhân vật này chỉ hai ngày nữa là đến. Lý ra muội cũng phải có một mảnh tương tự. Chỉ vì Dĩ Hận cung không hề có giải dược, đành dùng những hoàn tạm giải vừa để lưu dung sinh mạng vừa để bề không chế thuộc hạ.

Nàng choáng váng :

- Những lời người nói đều là thật cả chứ? Sao lúc có phái Côn Luân ở chung chỗ với Ân Hiệp, ta không nghe người đề cập đến chuyện thế này?

- Ta không nói vì không ai hỏi. Ân Hiệp không hỏi vì trước đó đã nghe ta giải thích. Riêng Triệu Khắc Phục không hỏi thì ta nghĩ lão cũng bị phục đan dược. Chỉ có điều, ắt hẳn lão không ngờ Bạch Thiếu Vân, đệ tử lão, cũng gặp chung số phận như lão. Và đêm đó lão vì quá sững sờ khi biết sự thật này nên sơ tâm không hỏi đến những nguy hại của đan dược, là phản ứng phản có giống như muội bây giờ. Đủ minh bạch, lão không hỏi vì lão đã tự biết quá rõ.

La Trúc Quỳnh sau một lúc lâu ngờ ngàng mới có thể lên tiếng :

- Được rồi, ta tạm tin người. Và ta hứa sẽ thay người dò xét việc này. Thiết nghĩ, đã đến lúc người nói lời vĩnh biệt với cõi trần này rồi đấy?

Hữu thủ nàng lại từ từ đưa đến gần thật gần với sinh mạng của Phong Viễn Quy.

Hoàn toàn không ngờ nàng vẫn quyết liệt muốn lấy mạng, Phong Viễn Quy tuy thảm kinh hãi nhưng thừa biết có nói thêm gì hoặc dù là van xin cũng vô ích, đành từ từ nhắm mắt lại chờ chết.

Nhưng tử thần chợt lui chân, thay vào đó là một bàn tay dịu dàng vuốt nhẹ khắp mặt Phong Viễn Quy :

- Phong ca quá hốc hác, cuộc sống giang hồ vừa vất vả vừa khắc nghiệt, thật khác xa khoảng thời gian an nhàn thanh thoi thuở nào của Phong ca. Muội thay đổi ý định rồi. Muội sẽ không giết Phong ca nữa.

Phong Viễn Quy mở mắt ra nhìn nàng và giọng của nàng không chút giấu cợt :

- Phong ca không còn võ công, điều đó muội không cần. Muội chỉ cần có Phong ca bên cạnh. Muội sẽ tìm chỗ cho chúng ta quy ẩn, nếu ngay bây giờ vẫn chưa thì sẽ có một ngày chúng ta sẽ hoàn toàn thuộc về nhau.

Phong Viễn Quy mấp máy môi :

- Quỳnh muội Muội cam chịu quy ẩn ư?

Nàng cười nhẹ :

- Muội cần thu xếp chỗ cho Phong ca trước, chỉ sau khi hoàn thành việc Phong ca nhờ, muội sẽ quy ẩn cùng Phong ca.

Phong Viễn Quy kinh tâm :

- Muội toan cùng Dĩ Hận cung đối đầu? Đừng, muội làm thế là tự ý tìm chết.

Nàng lắc đầu :

- Phong ca đừng quên Phong ca đã mất hết võ công. Những việc thuộc về giang hồ Phong ca đừng bàn đến nữa, đừng bao giờ nghĩ đến. Và lại, muội nói lời này có thể giúp phong ca yên tâm. Là muội vội gì cùng Dĩ Hận cung đối đầu? Muội đang là Thiếu cung chủ. Muội sẽ dùng thân phận đó để tha hồ dò xét theo ý muội, nhất là về giải dược của hoàn thần đan đáng khinh bỉ kia.

Phong Viễn Quy mở miệng toan nói thì nàng đã ngăn lại :

- Muội sẽ hết sức cẩn trọng. Thế Phong ca nghĩ muội không muốn quay về cùng Phong ca sao? Có chăng, Phong ca hãy chọn cho mình một chỗ tốt nhất để quy ẩn. Chờ lúc an trí xong cho Phong ca, muội sẽ cho Dĩ Hận cung biết kể từng làm họ khó chịu đã được muội loại bỏ giùm họ rồi. Cứ để họ tìm Phong ca và khi họ không tìm được, họ phải tin muội, vô tình tạo thuận lợi nhiều hơn cho muội.

Và nàng nhỏ nhẹ bảo :

- Hơn nửa năm qua ắt hẳn Phong ca đã đi lại nhiều. Hãy nói đi, đâu là địa điểm tốt nhất Phong ca đã thấy và quyết định chọn làm nơi mãi mãi quy ẩn?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Kỳ Liên sơn! Tứ lão Kỳ Liên vì đã chết, ta nghĩ đó cũng sẽ là nơi muội thích.

Nàng phá lên cười :

- Phong ca chọn nơi đó ư? Được. Muội sẽ chịu Phong ca. Nhưng đừng quên, người đã mất võ công như Phong ca dù sao cũng đừng mong giở trò gì với muội. Và tự muội cũng luôn ghi nhớ điều đó để Phong ca sẽ chẳng còn cơ hội nào giở trò với muội. Chúng ta đi. Ha Ha....

Nàng đưa Phong Viễn Quy ra ngoài, phóng hỏa thiêu hủy gian thảo lư vừa mới giúp nàng hoàn thành sở nguyện. Sau đó nường bóng đêm, nàng đưa Phong Viễn Quy đi.

Nhưng nàng không thể biết Phong Viễn Quy đã có ý gì khi chọn Kỳ Liên sơn. Và ngược lại Phong Viễn Quy cũng không thể nào biết vì sao thoát nghe ý định chọn Kỳ Liên sơn của Phong Viễn Quy, nàng lại phá lên cười và đắc ý như vậy.

Ai ai cũng có những dự định riêng của mỗi người.

23. Kỳ Liên Sơn Phát Hiện Chân Kinh

Phong Viễn Quy chợt mơ hồ nghi ngại khi thấy La Trúc Quỳnh mân mê mãi hai mảnh kim thiết trên tay :

- Hôm nay đã là ngày mười ba của nguyệt kỳ thứ ba. Có phải hạn định đó được khắc ghi trên mảnh kim thiết kia làm muội càng lúc càng lo nghĩ?

La Trúc Quỳnh lẹ tay cất hai mảnh kim thiết vào người, đoạn nhìn quanh :

- Nơi này khá kín đáo, kể cả người am hiểu võ công cũng khó lòng tìm đến, huống hồ người đã mất võ công như Phong ca lại có ý nghĩ thoát đi. Muội đã lo sẵn đủ mọi vật thực cho Phong ca. Chậm lắm là mười ngày muội sẽ quay về. Phong ca hãy yên tâm lưu lại đây một mình. Đừng nghĩ quẩn cũng đừng quá lo lắng nếu muội chậm quay về. Tạm biệt Phong ca.

“Vút!”

La Trúc Quỳnh bỏ đi và Phong Viễn Quy dù có nghĩ đến cũng không thể nào tin chỉ nội nhật ngày hôm nay nàng sẽ nhờ mảnh thiết có khắc ghi đúng hạn kỳ ngày này để tiến hành một việc mà đến cả Phong Viễn Quy cũng phải cân nhắc thật kỹ mới dám hành động.

Phong Viễn Quy nhìn theo mãi cho đến lúc nàng đi thật khuất bóng :

- “Với hạn kỳ của ngày thứ mười ba, hôm nay nàng dù muốn cũng không thể đến kịp nơi cần đến. Vậy là ta không lo nàng sẽ gặp nguy hiểm. Cứ chờ đấy, mười ngày sau nàng quay lại, chính ta sẽ nghĩ cách giúp nàng thực hiện nốt những gì nàng muốn tiến hành. Nhưng trước hết ta phải thực hiện những phần việc của ta, những việc có thể giúp ta tự khôi phục võ công. Hừ!”

Và đúng như La Trúc Quỳnh trước lúc bỏ đi đã nói. Phong Viễn Quy phải loay hoay và chật vật một lúc lâu mới có thể leo đến đỉnh một tảng đá khá cao.

Thực hiện được điều này quả là một kỳ công và Phong Viễn Quy dù đang mệt mỏi vẫn gắng gượng chịu đựng để thực hiện tiếp phần việc đã bắt buộc Phong Viễn Quy tự treo lên nơi có địa thế cao nhất mà Phong Viễn Quy có thể đặt chân đến với khả năng hạn chế lúc này của bản thân. Đó là Phong Viễn Quy đưa mắt tìm quanh :

- Kia rồi. Kỳ Liên sơn có hai đỉnh. Một đỉnh thật cao lớn kỳ vĩ biểu tượng cho phần đầu.

Đỉnh thứ hai nhỏ hơn, có vị thế khuất hơn chính là phần Thạch Giác (sừng Đá) như lão Đại Bất Vấn Danh đã ngờ rằng đó là hình thể của sừng kỳ lân.

Sau khi tự lẩm bẩm như thế, nỗi mệt nhọc đã làm Phong Viễn Quy ngồi bệt xuống, mắt chăm chăm nhìn vào đỉnh Thạch Giác và ngẫm nghĩ về điều đã gây nghi ngờ cho lão Bất Vấn Danh, lão Đại trong Tứ lão Kỳ Liên :

- “Lão nghi ngờ hai chữ Kỳ Liên chính thật ra ám chỉ hai chữ Kỳ Lân. Và Lân là Ly, một trong tứ linh: Long, Ly, Quy, Phượng. Lão còn nghĩ rằng một trong Tứ Bối Diệp, cụ thể là Ly Diệp kinh được ẩn giấu ở đây. Ta có quá khờ khạo chẳng khi tin vào điều lão chỉ mới có ý niệm nghi ngờ? Nhưng có lẽ cũng đáng tin vì nếu chưa phát hiện nhiều điều khả nghi, lão Bất Vấn Danh đâu quá quan tâm đến độ tự ghi chép lại, sau đó còn tìm chỗ giấu kín mảnh giấy đó. Và cũng may ta đã tình cờ tìm thấy mảnh giấy đó. Và cũng may ta đã hủy đi ngay khi xem xong ắt hẳn trên đời này ngoài ta ra chẳng còn ai khác hay biết hoặc giả chợt có sự liên tưởng giữa hai chữ Kỳ Liên và Kỳ Lân (Ly). Hy vọng ta sẽ đắc thành và là cơ hội duy nhất giúp ta không chỉ khôi phục võ công mà còn có bản lãnh cao minh hơn”

Nhận đỉnh xong phương hướng và vì đã hết mệt, Phong Viễn Quy lại tìm lối leo xuống.

Vàng dương đã đứng bóng, Phong Viễn Quy dù áy náy đến mấy vẫn mang theo khá nhiều vật thực đã được La Trúc Quỳnh chuẩn bị sẵn :

- “Ta không chỉ dùng vật thực này để chờ ngày nàng quay lại mà ta còn dùng nó để tạo ngạc nhiên cho nàng sau này. Quỳnh muội hãy lượng thứ cho ta nếu bất ngờ muội quay lại và không thấy ta ở đây để chờ nàng. Ta còn nhiều việc phải làm, ta cần khôi phục lại võ công và ta chưa thể quy ẩn ngay lúc này. Tạm biệt!”

Phong Viễn Quy vì chẳng còn võ công nên cứ nhẩn nại len qua từng kẽ đá, từng khóm dây leo um tùm để lúi thủi đi theo một phương hướng đã được Phong Viễn Quy nhận định và ghi nhớ.

Trời ngả về chiều, Phong Viễn Quy chỉ muốn khuyu ngã ngay khi bắt đầu tận mắt mục kích đỉnh Thạch Giác ở một khoảng cách gần nhất.

Nhưng có một vật chợt lọt vào tầm mắt khiến Phong Viễn Quy phải cố chịu đựng và tự bắt bản thân đi tiếp :

- “Lão Bất Vấn Danh quá cẩn thận, còn lưu lại ám ký như sợ lần sau lão quay lại sẽ không tìm ra. Ta phải cố đi tiếp thôi. Nếu không, trời mà đổ tối, dù lão còn lưu nhiều ám ký nữa ta cũng không thể phát hiện.”

Phong Viễn Quy mệt nhọc lê chân, bắt đầu leo lên cao theo dấu ám ký nhất định đã do lão Bất Vấn Danh lưu lại ở từng chỗ cần phải chuyển hướng.

Đến lúc trời tối, Phong Viễn Quy đành dừng chân, phần vì không còn nhìn thấy gì nữa, phần vì trước mặt đã có một khe vực cắt ngang.

Đêm đó, nằm ngả lưng trên một mặt đá, Phong Viễn Quy nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, mục đích là ngắm nhìn đỉnh Thạch Giác cứ cong cong chỉ về một phương trời vô định.

Cũng là tình cờ khi mục quang của Phong Viễn Quy chạm phải ánh rực rỡ của vàng sao Khuê.

Ngắm nhìn sao Khuê, Phong Viễn Quy động tâm và nhớ đến hướng cong cong mơ hồ của đỉnh Thạch Giác.

Phong Viễn Quy nhòm người ngồi lên, tự dịch chuyển, sao cho phần đỉnh cong của Thạch Giác hướng về sao Khuê.

Sau đó, Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Có lẽ không phải, vì theo phương vị này, đỉnh cong của Thạch Giác lại chỉ ngược về hướng ta đã phí hơn nửa ngày để leo lên. Cần phải tìm theo hướng khác vậy.

Phong Viễn Quy lại xoay người lần lượt cho đỉnh Thạch Giác cong cong hướng về nhiều vì sao trên bầu trời cao.

Có một thoáng Phong Viễn Quy dừng lại ở chòm Thất Tinh. Vì lúc đó đỉnh cong của Thạch Giác lại chỉ ngay vào khe vực

- "Ly Diệp kinh được giấu dưới đáy vực? Nếu là vậy, ta đành thúc thủ thôi. Vì dù có mạo hiểm leo xuống, ta vẫn sống thì đó là điều may mắn vô cùng, nhưng nhờ không tìm thấy Ly Diệp kinh kể như ta táng thân vĩnh viễn ở dưới đó. Bởi vì ta đâu thể leo ngược trở lên?"

A, vậy là thất bại."

"Nhưng vàng minh nguyệt đã xuất hiện.

Đêm nay là đêm mười ba, vàng nguyệt dù không thật sự tròn nhưng cũng kể là tròn. Có khi nào ánh trăng soi vào đỉnh Thạch Giác, ở chỗ nào đó bóng của nó thì ở đó có ẩn giấu Ly Diệp kinh chẳng?"

Tuy đó chỉ là nghi vấn nhưng cũng đáng cho Phong Viễn Quy thử. Và lại, có mất gì đâu nếu như đêm nay không tìm được gì ngoài một đêm mất ngủ? Phong Viễn Quy nghĩ như thế và mỉm cười, nhìn đỉnh Thạch Giác lúc này đã tắm mình trọn vẹn trong ánh trăng khuya.

Bóng của đỉnh Thạch Giác lúc nào cũng có và nó cứ chậm chậm di chuyển dần theo sự dịch chuyển của vàng trăng và của thời gian.

Cứ nhìn theo đó, Phong Viễn Quy chợt có lúc cho bản thân đang bị lú lẫn. Vì thật không thể nào biết vào thời điểm nào thì bóng đỉnh Thạch Giác nào mới điềm chỉ cho Phong Viễn Quy biết chỗ ẩn giấu Ly Diệp kinh, giả như điều nghi vấn đó là thật?

Thất vọng càng chồng thêm thất vọng khiến Phong Viễn Quy có một lúc như đã ngủ quên.

Và không phải chỉ có một lần chợt ngủ quên. Đã nhiều lần như vậy và mỗi lần bừng tỉnh là Phong Viễn Quy lại tự dặn lòng, có mất ngủ một đêm cũng chẳng sao, vì thế, cần phải thúc để mình bạch nghi vấn này liệu có thật sự đúng hay không. Bởi nếu đúng thì tốt biết mấy. Còn như không đúng thì những đêm sau Phong Viễn Quy cứ yên tâm ngủ.

Tuy vậy, lại thêm một lần nữa, chẳng biết lần thứ mấy, tâm trạng mệt mỏi đã khiến Phong Viễn Quy chợt mất ngủ quên. Sực tỉnh lại, điều đầu tiên là Phong Viễn Quy đưa mắt nhìn bóng của đỉnh Thạch Giác.

- "Ôi chào! Ta đã ngủ quên khá lâu, bóng của nó đã bò dần lên ghènh phần thân của nó rồi còn gì? Đừng ai nói với ta Ly Diệp kinh được giấu ngay trên đỉnh Thạch Giác nha. Vì nếu thế, một là lão Bất Vấn Danh thể nào cũng đã tự tìm kiếm rồi. Và khi lão đã đắc thủ, bản lãnh lão đã cao minh, lão đâu dễ bị hung thủ chỉ mỗi một chiêu là đoạt mạng lão? Và điều thứ hai kể đến là ta cũng không tài nào tự leo lên đỉnh Thạch Giác. Leo lên đó e còn khó hơn nếu leo xuống đáy vực."

Phong Viễn Quy ngần ngại nhìn bóng của đỉnh Thạch Giác tiến lên cao dần dần ngay trên phần thân của đỉnh Thạch Giác.

Được một lúc, có lẽ phải rất lâu bóng của đỉnh Thạch Giác dường như không còn di chuyển nữa.

Phong Viễn Quy giật mình nhìn vào vị trí đó.

- “Ôi, lại không đúng rồi, nó vẫn di chuyển đó thôi!”

Phong Viễn Quy đang kêu thầm là thế, chợt giật nảy người và tự kêu thành tiếng :

- Không phải, không phải. Mà sao bóng của nó lại di chuyển dần trở xuống? Nó di chuyển lên chưa được một phần ba mà? San bây giờ lại bò ngược trở xuống? Hay là... Hay là...

Phong Viễn Quy lạng người về điều vừa phát hiện, khiến bản thân không thể nào kêu thành tiếng được nữa.

Và cuối cùng Phong Viễn Quy đã hiểu vàng trắng ở trên kia vì dịch chuyển từ đông sang tây nên bóng của đỉnh Thạch Giác hoặc bất kỳ vật bóng nào khác ắt phải tự dịch chuyển theo chiều ngược lại. Để ở phần bóng đỉnh cao nhất nó phải dừng ở một chỗ cố định nào đó cho mỗi đêm tùy theo ngày nào trăng mọc muộn hay sớm, sau đó nó mới tiếp tục dịch chuyển.

- ”Có thể người nào muốn tìm chỗ cất giấu chân kinh cũng phải dựa theo nguyên lý này.

Nhưng người đó đã chọn đêm trăng nào? Chỉ có đêm trăng tròn là hợp lý nhất. Nhưng đêm nay chỉ mới mười ba, không lẽ ta phải chờ ở đây thêm hai đêm nữa? Mà cũng không cần phải thế đêm mười ba hay đêm mười lăm thì cũng chỉ suýt soát có hai ngày, ắt hẳn bóng của đỉnh Thạch Giác cũng không xê xích nhau là mấy. Ta phải liệu thôi, vì thời gian nào có chờ đợi một ai.”

Vẫn ghi nhớ vị trí đó, Phong Viễn Quy nhận định nó chỉ cao hơn chỗ Phong Viễn Quy đang ngồi ước chừng non hai trượng mà thôi. Với độ cao như thế, chỉ cần Phong Viễn Quy cẩn trọng là có thể leo đến nơi an toàn.

Phong Viễn Quy đã hết mệt, vội đứng lên và bắt đầu leo.

Ở mỗi người, vào một thời điểm nào đó, hầu như ai ai cũng có những lúc chợt dấy lên những dự cảm chẳng lành. Và vì những dự cảm như vậy nên khiến cho người có dự cảm cứ luôn bồn chồn lo lắng, ăn không ngon ngủ chẳng yên.

Phong Viễn Quy đang nằm yên, cố dỗ giấc ngủ nhưng cũng như ba đêm trước, cứ y như rằng vào quãng giữa canh hai đến canh ba là lòng dạ đột nhiên xuất hiện tâm trạng nôn nao khó chịu đến kỳ lạ.

Phong Viễn Quy lại ngồi bật dậy.

Một tiếng động khẽ do lá cây rơi rụng tạo ra cũng khiến Phong Viễn Quy phập phồng lo lắng. Và khi biết đó chỉ là tiếng lá cây rơi rụng, lần này thay vì nằm xuống trở lại, Phong Viễn Quy chợt chép miệng lẩm bẩm :

- Vậy là đã mười hai ngày Quỳnh muội vẫn chưa quay về. Hết đêm nay nữa là đến ngày thứ mười ba, liệu đã xảy ra chuyện gì cho La Trúc Quỳnh chẳng?

Cũng vừa vặn lúc đó, một bóng nhân ảnh từ bên ngoài chợt lao vút vào.

Do vẫn luôn lăm lăm vì những thanh âm tiếng động bất thường như thế này nên Phong Viễn Quy vẫn ngồi yên và chờ đợi.

Nhưng lần này bóng người xuất hiện là có thật. Và người đó lên tiếng :

- Phong ca chờ muội và mong mỗi đêm từng ngày thật như thế sao?

Là La Trúc Quỳnh? Phong Viễn Quy từ từ đứng lên, thực hiện đúng những gì đã ngầm ngầm dự định :

- Muội đã vô sự quay về?

Tuy hỏi thế nhưng chỉ cần nhìn dáng đi đầy vẻ mệt mỏi lúc nàng đang tiến lại gần là Phong Viễn Quy đoán được ngay nàng tuy có quay về nhưng không hoàn toàn vô sự.

Và đúng như Phong Viễn Quy đoán, La Trúc Quỳnh chợt thở dài :

- Chúng ta buộc phải quy ẩn vĩnh viễn thôi. Phong ca có cam tâm cùng muội quy ẩn chẳng?

Do hiện tình diễn ra không như dự định nên Phong Viễn Quy không thể không lên tiếng hỏi ngược lại La Trúc Quỳnh :

- Ta không cam tâm mà được sao? Còn muội, lời của muội như muốn nói muội không cam tâm? Đã xảy ra chuyện gì bất như ý đối với muội sao?

Nàng chùng người xuống, dáng vẻ thất vọng tột cùng :

- Muội thảm bại rồi. Muội không thiết sống nữa. Chỉ có điều muội không đành tâm để Phong ca lại một mình, nhưng giết Phong ca muội không nỡ. Còn như quy ẩn ư? Muội sẽ là gánh nặng cho Phong ca, càng khiến muội không cam tâm.

Phong Viễn Quy rùng mình chấn động. Vậy là dự cảm không hề đánh lừa Phong Viễn Quy. Tiến lại thật gần La Trúc Quỳnh, Phong Viễn Quy hỏi bằng giọng không kềm nén nổi tự chủ :

- Muội không thiết sống? Muội muốn giết ta? Vì nếu không làm thế muội sẽ trở thành gánh nặng cho ta? Tại sao chứ? Ta không hiểu gì cả.

“Vụt!”

La Trúc Quỳnh bất ngờ điểm huyết Phong Viễn Quy. Nhưng trái ngược với hành vi có phần hung dữ đó, lời của nàng lúc thốt lên lại biểu lộ sự thương cảm tột cùng :

- Vì muội đã là người luôn sợ ánh dương quang. Suốt mấy ngày qua, ban ngày muội chỉ lo tìm chỗ nấp sáng, chỉ khi đêm về muội mới vội vã kiên trì, bằng mọi giá phải quay lại với Phong ca. Hãy nói đi, với hạng người luôn sợ ánh sáng như muội, với Phong ca đã bị muội tước bỏ toàn bộ võ công, chẳng phải từ nay về sau muội sẽ là gánh nặng buộc Phong ca phải gánh vác đó sao?

Và La Trúc Quỳnh bật khóc :

- Phong ca hãy tha thứ cho muội. Vì dù không nhẫn tâm muội chỉ còn mỗi một giải pháp này thôi. Giết Phong ca xong, muội sẽ tự vẫn theo Phong ca. Chúng ta sẽ cùng nhau tay nắm tay bước vào Quỷ Môn quan.

Phong Viễn Quy rùng động :

- Muội sợ ánh dương quang? Nói đi tại sao thế? Trước muội, ta đã gặp hai nhân vật từng lâm cảnh như muội, phải chăng Dĩ Hận cung đã gây ra cơ sự này cho muội? Tự muội đã đi gặp Dĩ Hận cung? Và họ đã đối xử thế này với muội? Bất chấp lời trước đó họ từng nói với muội, rằng muội sinh ra để được chọn làm Cung chủ Dĩ Hận cung?

Bị Phong Viễn Quy hỏi dồn, La Trúc Quỳnh vẫn khóc nhưng nỗi niềm căm phẫn chợt dâng cao khiến nàng thét vang :

- Phong ca đừng hỏi nữa. Thủy chung muội đã bị họ lừa, cứ như thể muội sinh ra để cho bao nhiêu người tha hồ lừa phỉnh. Muội đáp như thế Phong ca đã hài lòng chưa? Đã đắc ý chưa?

Phong Viễn Quy bật qua kẽ răng :

- Dĩ Hận cung? Bọn họ làm như thế là bọn họ tự chuốc họa. Phong Viễn Quy ta thề sẽ có ngày tận diệt toàn bộ Dĩ Hận cung.

La Trúc Quỳnh đột ngột ngừng tiếng khóc. Và cũng đột ngột tương tự, nàng lùi về một quãng, đoạn cất giọng ai oán gọi nhân vật nào đó vô hình :

- Vậy là tiểu nữ đã thực hiện xong lời hứa, đã có cách khiến Phong ca vừa tự xưng danh. Đã đến lượt chư vị thực hiện những gì từng hứa với tiểu nữ. Hãy trao giải được cho tiểu nữ. Vĩnh viễn tiểu nữ sẽ cùng Phong ca quy ẩn, vui hưởng kiếp sống thanh nhàn.

Phong Viễn Quy động tâm, giương mắt nhìn La Trúc Quỳnh :

- Muội vừa gọi ai? Dĩ Hận cung đã cùng đến với muội ư?

Có nhiều tiếng động lạ vang lên.

“Vút... Vút... Vút...”

Trong năm nhân vật vừa bắt ngờ xuất hiện có một người bật ra tràng cười đặc ý :

- Đương nhiên bọn ta phải đến. Vì có như thế bọn ta mới biết tiểu tử ngươi thật sự có lai lịch thế nào. Và nếu đó là điều bọn ta cần thì ngược lại, điều tiểu liễu đầu họ La cần là được trao giải được, được sống như một người bình thường và được mãi mãi sống cạnh ngươi. Nhưng tiếc thay có hai điều mà ả không biết. Thứ nhất, từ khi Quái Diện Ma Nương đột ngột thất tung, kể như bao hy vọng tìm thấy giải được cho Thống Tâm hoàn đều tan biến, sẽ không ai hoàn thành lời đã hứa với ả. Thứ hai, ha ha... vì ngươi là Phong Viễn Quy, nhất định là cốt nhục di tử của Phong Dương Tử, mạng ngươi kể như được định đoạt, ả có muốn sống mãi mãi cùng ngươi cũng không được nữa rồi. Ha... Ha...

Nhanh thật nhanh, La Trúc Quỳnh đã động thân lao vào nhân vật đang cười :

- Triệu chưởng môn nói như thế là ý gì? Hóa ra lại thêm một lần nữa tiểu nữ bị chư vị lừa? Ta đành liều mạng cùng bọn vô sỉ các ngươi! Đờ!

“Ào...”

Nhưng bốn nhân vật nọ cũng đã đồng loạt nhảy xổ vào La Trúc Quỳnh :

- Cũng là do nha đầu ngươi tự chui đầu vào rọ. Lệnh của Cung chủ đã rõ, phải giết cả hai ngươi, đem thủ cấp về hồi bẩm. Hãy nạp mạng đi thôi!

“Ào... Ào...”

Còn lại một nhân vật chính là người đã cười và là nhân vật được La Trúc Quỳnh gọi là Triệu chưởng môn.

Nhân vật họ Triệu lừng lững tiến lại gần Phong Viễn Quy :

- Nếu không kể đến cái chết oan uổng của tệt đồ Bạch Thiếu Vân, chỉ nội việc ngươi là hậu nhân của Phong Dương Tử cũng quá đủ để ta lấy mạng ngươi. Hãy chấp nhận số mạng đã được dành sẵn cho ngươi. Ha... Ha...

Phong Viễn Quy nhìn nhân vật họ Triệu đang từ từ tiến lại bằng những bước chân tử thần.

- Triệu chưởng môn có oán cừu gì với nhân vật mà Triệu chưởng môn vừa đề cập.

Nhân vật họ Triệu chân vẫn không ngừng bước. Và hữu thủ cũng đã từ từ nâng lên khi khoảng cách giữa nhân vật họ Triệu và Phong Viễn Quy đã đủ gần :

- Ngươi không biết gì thật ư? Cũng không sao, nếu có cơ hội hãy đem câu này hỏi với Phong Dương Tử ở dưới Cửu Huyền, lúc đó ngươi sẽ minh bạch. Vì dù sao, số của ngươi vẫn là số chết. Ha... Ha...

Họ Triệu vươn hữu thủ và xuất thủ.

Chợt toàn thân họ Triệu bị khựng lại. Cũng lúc đó có tiếng La Trúc Quỳnh gào thất thanh :

- Dù phải chết, ta cũng hóa thành âm hồn quyết quay về báo thù bọn vô sỉ các ngươi.

A.... a...

Có tiếng chạm kính vang lên loạn xạ.

“Ầm! Ầm!”

Bốn nhân vật đang vây đánh La Trúc Quỳnh cùng ngã vật ra. Chỉ có La Trúc Quỳnh dù đang chao đảo bất tận vẫn chưa đến nỗi khụy ngã. Vì cạnh nàng đã có Phong Viễn Quy xuất hiện đón đỡ.

La Trúc Quỳnh kiệt lực, dồn dập thở và gắng gượng nở nụ cười thăm nảo với Phong Viễn Quy :

- Muội lại bị lừa. Chúng ta đành hẹn gặp nhau ở Quỷ Môn quan. Vĩnh biệt Phong ca.

Hự!

Nàng nấc lên một tiếng và bất động ngã vào vòng tay Phong Viễn Quy.

Phong Viễn Quy thở dài, dìu nàng đi và tìm chỗ đặt nàng nằm xuống.

Và để nàng nằm đó, Phong Viễn Quy tiến lại chỗ họ Triệu.

Phong Viễn Quy giải huyệt cho họ Triệu :

- Đừng hỏi nhiều, nhất là hỏi những điều không nên hỏi. Hãy nói đi, Phong Dương Tử là ai? Triệu Khắc Phục các hạ có oán cừu như thế nào với Phong Dương Tử?

Vừa được giải huyệt họ Triệu lập tức đảo mắt nhìn quanh và kêu :

- Tất cả đã chết? Người không bị phế bỏ võ công? Và thân thủ của người lúc này lợi hại đến thế này sao?

Đã hỏi, dù chỉ là một câu, tất Triệu Khắc Phục phải nhìn Phong Viễn Quy dường như là người duy nhất vẫn còn sống và đang đứng trước mặt họ Triệu.

Vì có nhìn nên họ Triệu có thấy Phong Viễn Quy tuy không để lại sự giận dữ nhưng một tay đã được vươn ra.

Phong Viễn Quy từ tốn điểm vào vài yếu huyệt khác của họ Triệu, miệng thì chép chép thành tiếng biểu lộ sự tiếc rẻ :

- Là các hạ đã buộc văn sinh phải dùng đến thủ đoạn này. Bụng làm dạ chịu, xin đừng trách văn sinh.

Bị điểm huyệt một lần nữa và lần này vì vẫn có thể mở miệng nên Triệu Khắc Phục bật kêu :

- Chậm đã! Người vừa dùng thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt” đối phó ta? Đừng, để ta nói, ta nói!

Nhưng Phong Viễn Quy vẫn chỉ lắc đầu :

- Muộn rồi. Các hạ có muốn nói gì cứ đợi một lúc nữa hãy nói. Còn bây giờ hãy nhận chịu những gì dành cho các hạ. Văn sinh đủ nhẫn nại để chờ đợi.

Và chỉ một thoáng sau thân hình Triệu Khắc Phục bắt đầu xuất hiện một vài trạng thái như muốn uốn éo. Quả nhiên là thế, vì họ Triệu cũng đã bắt đầu kêu la :

- Ta đã tự nguyện nói, sao người còn cố tình hành hạ ta? Giết ta đi, súc sinh. Triệu Khắc Phục ta thà chết, quyết không hờ môi nói với người dù chỉ nửa lời.

Phong Viễn Quy lại điểm vào á huyệt của họ Triệu :

- Là các hạ đã tự chọn. Không phải văn sinh có ác tâm. Muốn không nói thì không nói. Chỉ sợ lúc các hạ cần nói thì cũng không còn cơ hội để nói nữa rồi. Vĩnh biệt!

Vì á huyệt đã bị điểm, Triệu Khắc Phục càng về sau càng biểu lộ sự đau đớn tột cùng về thể xác qua những lần giãy giụa vùng vẫy, muốn mở miệng kêu la cũng không thể.

Trong khi đó, Phong Viễn Quy đứng đưng đứng nhìn từng động thái đau đớn của họ Triệu.

Họ Triệu oằn người liên tục, lặn lộn bên này, giãy giụa bên kia, toàn thân hễ càng xuất hạn thì càng dính bết thật nhiều lượt đất bẩn.

Chỉ đến lúc họ Triệu đã bắt thành nhân dạng, Phong Viễn Quy mới bắt ngờ phát xạ một tia chỉ kình, vừa giúp đối phương tạm ngưng đau đớn vừa cho đối phương được ngủ một giấc đủ dài.

Họ Triệu chỉ tỉnh lại khi bầu trời đã hừng sáng.

Họ Triệu nhìn quanh và lấy làm lạ khi thấy Phong Viễn Quy không hiểu sao cứ đứng yên chỗ để nhìn La Trúc Quỳnh lúc này vẫn nằm bất động.

Họ Triệu khê cựa mình, chỉ là phản ứng tự nhiên của người vừa tỉnh lại sau một đêm ngon giấc. Nhưng điều đó lại làm Phong Viễn Quy quay đầu nhìn họ Triệu.

Và Phong Viễn Quy lên tiếng :

- Vì sao có nhiều người tuy cũng bị phục đan được như các hạ nhưng lại nảy sinh thêm tâm trạng sợ ánh sáng?

Họ Triệu liếm môi vài lượt và thử uốn mình ngồi lên. Và vì phát hiện bản thân vẫn có thể tự ngồi lên được, nghĩa là mọi huyết đạo bị điểm đều đã được giải trừ, họ Triệu thở dài và chọn thái độ hợp tác hơn là kháng cự :

- Thống Tâm hoàn tuy vừa là độc dược vừa là tạm giải dược nhưng chỉ được dùng cách nửa năm một lần. Ngược lại, nếu vì tham hoặc vì bị ép buộc phải dùng ở hạn kỳ ngắn hơn, Thống Tâm hoàn sẽ làm cho kẻ đó khiếp sợ ánh sáng.

Phong Viễn Quy lại quay nhìn La Trúc Quỳnh, tỏ ra không màng chú tâm gì đến Triệu Khắc Phục nữa :

- Nàng đã bị ép buộc dùng thêm bao nhiêu hoàn Thống Tâm? Sẽ ra sao nếu nàng cứ miễn cưỡng lộ thân trong ánh sáng?

Họ Triệu không dám lên bỏ đi, vì biết hậu quả sẽ vô cùng tồi tệ, không còn là những đau đớn về thể xác như đêm qua nữa, họ Triệu đáp :

- Á quá ấu trĩ, ngõ có thể qua mặt bổn cung bằng việc dùng Thiết Bài Mệnh của người khác để tìm cách mưu cầu giải dược. Á không biết hành tung ả đã bị phát hiện, tự ý dùng thêm những ba hoàn Thống Tâm do Thiết Bài sứ giả giao cho. Á càng lộ diện dưới ánh sáng càng mau chết.

Phong Viễn Quy nghiêng rằng :

- Cụ thể nàng còn chi trì được bao lâu nếu vẫn miễn cưỡng lộ diện?

- Ba hoặc bốn ngày. Khoảng đó...

Phong Viễn Quy quay lại với họ Triệu :

- Không có cách nào kéo dài thêm sao? Nhất định phải có cách.

Họ Triệu không dám nhìn vào sắc diện của Phong Viễn Quy lúc này :

- Có cũng vô ích. Vì liệu sau đó người có tìm được giải dược chẳng? Đã không tìm được thì dù có kéo dài thêm phỏng có ích gì?

- Cách gì? Phiền các hạ chỉ giáo hộ cho.

Họ Triệu liếm môi đã quá khô :

- Phải để ả hôn mê trong suốt thời gian buộc phải lộ diện dưới ánh dương quang. Còn khi đêm về cũng không được để ả tỉnh quá thời gian một canh giờ.

Phong Viễn Quy lại quay về phía La Trúc Quỳnh :

- Làm như thế sẽ kéo dài thêm được bao lâu? Năm hay mười ngày nữa?

- Trước sau cũng không quá mười ngày. Đó là khoảng thời gian quá ngắn nếu người hy vọng kịp tìm ra giải dược cho ả.

Phong Viễn Quy chợt bỏ đi.

Họ Triệu nhấp nhòm nhìn theo vì không biết Phong Viễn Quy đi như thế để làm gì. Và khi Phong Viễn Quy khuất bóng hoàn toàn, họ Triệu chợt nôn nao lạ. Có hai ý nghĩ không thể không nảy đến với họ Triệu. Một là hãy nhân cơ hội hãn hữu này bỏ đi cho thật nhanh.

Nhưng nếu vậy, nhờ Phong Viễn Quy đang nắp đầu đó ngấm ngấm giám sát thì sao? Nhất định họ Triệu không thể thoát, cơ hội để toàn mạng cũng không mấy hy vọng. Vậy thì còn cách thứ hai.

Họ Triệu liếc nhìn La Trúc Quỳnh vẫn đang bất động nằm. Hay là cứ nhanh tay bắt giữ La Trúc Quỳnh? Phong Viễn Quy dù có lên giám sát cũng không kịp trở tay so với chỉ hai bước nhảy là họ Triệu đã có thể có được cái để uy hiếp ngược lại Phong Viễn Quy. Nhưng nhờ như Phong Viễn Quy chẳng hề giở trò lên giám sát và vì có việc cần làm nên phải đi một lúc lâu mới quay lại thì sao? Họ Triệu lúc đó bắt giữ La Trúc Quỳnh để uy hiếp ai chứ?

Chỉ tổ phí thời gian chờ đợi Phong Viễn Quy quay lại và thay vì thế nếu cứ bỏ đi ắt hẳn họ Triệu cũng đi được một đỗi xa thật xa.

Do mãi lưỡng lự giữa hai ý nghĩ này nên cuối cùng họ Triệu vẫn ngồi yên, không dám thực hiện bất kỳ theo ý nghĩ nào.

Và thời gian chờ đợi càng kéo dài thì càng khiến cho họ Triệu hoang mang tiếc rẻ.

Phải chi cứ liều lĩnh bỏ đi có lẽ lúc này họ Triệu đã có thể tìm thấy một chỗ thật kín đáo để ẩn thân lánh mặt.

Chỉ tiếc, cả điều này nữa họ Triệu cũng không dám.

Và đến lúc thật tuyệt vọng, tự giận thân vì đã thiếu đởm lược, đã bỏ phí thời gian do Phong Viễn Quy vắng mặt cũng đã quá lâu, họ Triệu suýt phát rồ thì thấy Phong Viễn Quy xuất hiện.

Phong Viễn Quy không hề ngó nhìn họ Triệu dù chỉ một lần. Phong Viễn Quy chỉ lo giải khai huyết đạo cho La Trúc Quỳnh. Và trong thời gian chờ nằng hồi tỉnh, mãi đến lúc đó Phong Viễn Quy mới chịu mở miệng nói với họ Triệu :

- Các hạ cảm thấy thế nào? Bị hành hạ về thể xác so với bị những nỗi lo sợ dần vặt, mùi vị nào thấm thía hơn? Hãy cân nhắc đi. Biết có người đủ bản lĩnh giết mình nhưng người đó không giết cũng không hứa lời buông tha, nổi nồm nớp lo sợ đó có phải là tâm trạng suốt từ nãy giờ vẫn hành hạ các hạ? Đừng, đừng đáp lời vội. Vì nằng đã đến lúc tỉnh lại, văn sinh cần quan sát lúc tỉnh lại nằng sẽ như thế nào. Văn sinh không còn tâm trí đâu để cùng các hạ bàn luận điều vừa nêu.

Phong Viễn Quy vừa dứt lời, La Trúc Quỳnh vì tỉnh lại nên bắt ngờ co rúm toàn thân và kêu rú lên :

- Ôi, Không! Không! Mọi người đừng nhìn ta như thế! Đừng, đừng mà. Hãy quay mặt đi hoặc nhắm mắt lại, đừng chiếu rọi những tia nhìn quái quỷ vào ta như thế. Còn không thì cứ giết ta đi. Đừng dùng những tia nhìn hành hạ ta như thế. Đừng, đừng...

Phong Viễn Quy thở dài, điểm huyết nằng :

- Thế đấy, Thống Tâm hoàn làm cho nằng hoang tưởng. Bị ánh dương quang tràn ngập chiếu vào lại ngỡ bị nhiều người cùng lúc nhìn ngó khinh chê. Nằng không nhìn thấy gì khác ngoài điều đang làm nằng hoang tưởng. Quả nhiên chỉ có Thanh Tâm Phục Linh Thảo mới có thể hóa giải hoàn toàn.

Họ Triệu động tâm :

- Người muốn tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo? Người đã biết loại dược thảo đó mọc ở đâu?

Phong Viễn Quy không đáp, chỉ lẳng lặng bồng xốc nằng lên bằng đôi tay tuy dịu dàng nhưng không kém phần kiên quyết.

Chỉ khi xoay người bước đi, Phong Viễn Quy mới ném cho họ Triệu một câu :

- Văn sinh hứa sẽ tha mạng cho các hạ một lần và nếu cần cũng có thể hứa sẽ tặng cho các hạ một ít Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Đổi lại, các hạ chỉ cần nói cho văn sinh nghe những gì các hạ cho rằng cần phải nói.

Họ Triệu ngồi yên nhìn Phong Viễn Quy cứ thẳng bước mà đi và suy nghĩ thật nhanh về những gì Phong Viễn Quy vừa nói.

Và cuối cùng, khi đã có quyết định họ Triệu chợt đứng lên, vội vã đi theo Phong Viễn Quy.

Đến một chỗ tương đối trống trải họ Triệu lặng người nhìn Phong Viễn Quy vẫn xăm xăm đưa La Trúc Quỳnh tiến đến một cỗ xe mã không hiểu Phong Viễn Quy đã lo liệu sẵn từ lúc nào. Là thời gian từ nãy giờ Phong Viễn Quy đã bỏ đi ư? Đó là một cỗ xe mã một ngựa kéo, tứ bề đều chằng rèm đen và dày bí bùng. Phong Viễn Quy vén rèm, chui vào lòng cỗ xe.

Lúc chui ra, Phong Viễn Quy chỉ chui ra một mình, La Trúc Quỳnh đã được Phong Viễn Quy đặt nằm lại trong lòng cỗ xe.

Phong Viễn Quy tiến ra phía trước, ngồi lên vị trí của xa phu và chỉ ngồi đó chờ đợi.

Họ Triệu hiểu ý, thở hắt ra một hơi dài, vừa tiến lại gần cỗ xe vừa bắt đầu mở miệng :

- Thoạt tiên, ta muốn minh bạch, người phải hay không phải di tử cốt nhục của Phong Dương Tử, nhất là khi tính danh của người là Phong Viễn Quy?

Phong Viễn Quy có thái độ thật kỳ lạ, vẫn cứ ngồi yên, không nói gì, bất quá chỉ ném cho họ Triệu một tia nhìn tỏ ý không hài lòng.

Họ Triệu chạm phải tia mắt đó, dừng lại và thở dài :

- Cũng như những nhân vật khác ta chỉ biết Phong Dương Tử có một cốt nhục duy nhất, là một nam hài, ở họ Phong, đương nhiên, nhưng không biết rõ có phải là Phong Viễn Quy hay không.

- Ai? Ai là Phong Viễn Quy?

“Vút!”

Phùng Quỳnh Hoa chợt xuất hiện.

Đó là điều Phong Viễn Quy không ngờ đến. Vì thế Phong Viễn Quy chỉ biết đưa mắt kinh ngạc nhìn nàng.

Đó là lúc họ Triệu bắt ngờ quay đầu bỏ chạy.

24. Phá Ngũ Kiếm Triệt Thoái Cổ Lâm

Phùng Quỳnh Hoa hoàn toàn sửng sờ khi thấy Phong Viễn Quy chỉ một lượt nhún thân lao đi là đã chặn kín hoàn toàn mọi nẻo chạy của họ Triệu.

Và nàng còn bàng hoàng hơn lúc nghe họ Triệu tự bật kêu :

- Dừng. Dừng hành hạ gì ta nữa. Ta sẽ nói, sẽ nói hết. Dừng dùng thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt” hành hạ ta, cũng đừng đem nỗi lo sợ dẫn vật ta.

Phùng Quỳnh Hoa vội chạy đến :

- Phong ca muốn gì ở Triệu Khắc Phục chương môn? Đừng quên dù sao lão vẫn là nhân vật nhất môn chi chủ của một phái, một đại phái Côn Luân. Sao Phong ca nỡ dụng thủ pháp tàn độc hành hạ lão?

Phong Viễn Quy thở dài, bảo họ Triệu :

- Nể lời Phùng Quỳnh Hoa Bang chủ Cái bang vừa nói, văn sinh sẽ chỉ dành cho các hạ cơ hội một lần này nữa thôi. Nói đi.

Họ Triệu cảm kích nhìn Phùng Quỳnh Hoa :

- Ta đã được tin Cái bang thay ngôi đổi chủ. Nhưng chưa kịp có lời chúc mừng thì lại được Phùng bang chủ nói hộ cho một lời thế này.

Và tự họ Triệu kể lại những gì đã diễn ra, từ đêm qua cho đến tận lúc này.

Nghe xong, Phùng Quỳnh Hoa chẳng nhìn ai cả, cứ đột ngột lao trở lại.

Nàng chui vào trong cỗ xe, ngay sau đó lại chui ra lên tiếng gọi Phong Viễn Quy :

- Chuyện của Phong ca nếu có liên quan đến Phong Dương Tử tiền bối thì muội có thể tự hào là khá am hiểu. Riêng về Triệu chương môn và những gì có liên quan đến hiện trạng lúc này của lệnh muội Trúc Quỳnh tùy Phong ca xử trí. Muội không tiện xen vào.

Phong Viễn Quy lập tức ném cho Phùng Quỳnh Hoa cái nhìn kinh nghi.

Phùng Quỳnh Hoa cũng đứng từ xa nhìn lại, ánh mắt nhìn của nàng thật kỳ lạ, như thể chỉ mới nhìn thấy Phong Viễn Quy lần đầu và cần phải nhìn bằng ánh mắt dò xét như thế.

Không nghe ai đề cập đến số phận của bản thân, Triệu Khắc Phục tự lên tiếng :

- Cái chết của phu phụ Phong Dương Tử không liên quan gì đến ta. Có chăng chỉ là sự xui bẩy từ Cung Di Hận, khiến ta cũng không am hiểu vì sao xảy ra cơ sự đó, Phong thiếu hiệp xin đừng quên những gì đã hứa.

Phong Viễn Quy thở dài, vẫy tay ra hiệu cho họ Triệu :

- Các hạ có thể đi.

Họ Triệu giật mình, vì tuy có nghe nhưng chưa dám tin.

- Phong thiếu hiệp không hỏi thêm gì? Kể cả về cung Di Hận cũng không đặt một câu hỏi?

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Thế các hạ bảo văn sinh phải hỏi như thế nào đây? Hỏi về Tổng đàn Di Hận cung, đừng nói là các hạ không biết, giả như có biết cũng không dám nói, đúng không? Vì thế, văn sinh mạo muội cho các hạ một lời khuyên, đừng hỏi những gì không đáng hoặc không nên hỏi. Và khi có hỏi, hãy cân nhắc thật kỹ trước khi hỏi. Vì những gì cần hỏi văn sinh đã hỏi rồi, những điều còn lại tự văn sinh có cách để nghiệm ra, nên các hạ có muốn đi hay không thì tùy. Riêng văn sinh, đã đến lúc lên đường rồi, cáo biệt.

Hầu như chưa bao giờ Phùng Quỳnh Hoa thấy ở Phong Viễn Quy có những thái độ và hành vi lạ lùng như lúc này.

Vì thế lúc Phong Viễn Quy với thân phận một xa phu chuẩn bị cho cỗ xe mã chuyển bánh Phùng Quỳnh Hoa tự ý chui vào lòng cỗ xe :

- Mọi chuyện ở Cái bang muội đã tạm thu xếp ổn thỏa. Lần này muội sẽ đi cùng Phong ca.

Cỗ xe di chuyển đã xa, lúc Phong Viễn Quy biết chắc Triệu Khắc Phục cũng đã cuống cuống bỏ đi mất dạng, Phong Viễn Quy chợt đánh tiếng gọi Phùng Quỳnh Hoa :

- Nếu cô nương toan lưu ám ký để người Cái bang âm thầm bám theo hộ tống thì xin căn dặn thêm đừng bao giờ di chuyển quá gần. Ngược lại hãy ở cách cỗ xe chỉ ít phải ngoài dặm. Bằng không, sinh mạng của họ khó thể bảo toàn.

Từ trong lòng cỗ xe có tiếng Phùng Quỳnh Hoa thất kinh vang ra :

- Tại sao lại thế, Phong ca? Chúng ta chỉ mới chia tay nhau chưa đầy mười lăm ngày, dường như Phong ca đã thay đổi quá nhiều? Còn điều gì nữa đã xảy ra ngoài chuyện lệnh muội Trúc Quỳnh bị hại?

Phong Viễn Quy vẫn cho cỗ xe tiếp tục lao đi, cước trình càng lúc càng tăng nhanh :

- Về nguyên nhân tại sao, lâu lâu cô nương cứ nhìn lại phía sau cỗ xe thì rõ. Còn điều thứ hai cô nương vừa hỏi, văn sinh sẽ nói không cần che giấu, chỉ ngại cô nương không biết có muốn nghe hay không.

Phùng Quỳnh Hoa có lẽ đã lên vén rèm nhìn về phía sau xe :

- Muội chưa kịp lưu ám ký cho bang đồ bốn Bang nhưng có lẽ Phong ca căn dặn như thế là đúng, ở phía sau đã ẩn hiện hai cao thủ có bản lãnh thượng thừa tìm cách bám theo. Còn về chuyện ngại nghe, một là Phong ca chưa nói, hai là muội chưa nghe, biết thế nào mà bảo ngại với không ngại?

Phong Viễn Quy háng giọng :

- Cô nương đã nghe Triệu Khắc Phục kể về chuyện văn sinh bị Trúc Quỳnh phé bỏ võ công? Đây là chuyện có liên quan đến sự thật đó.

- Nhưng bản lãnh của Phong ca lúc này.

Phong Viễn Quy ngắt lời :

- Nhưng văn sinh vẫn bị nàng phé bỏ võ công, đây là chuyện có thật.

- Phong ca đã khinh suất, không ngờ bị lệnh muội trở mặt?

Phong Viễn Quy hừ lạt :

- Kinh suất thì đúng nhưng bị trở mặt thì không. Vì nếu là thế, sau khi đã phé bỏ võ công văn sinh, nàng ngại gì mà không đoạt mạng văn sinh?

Giọng của Phùng Quỳnh Hoa ngập ngừng :

- Chỉ phé bỏ nhưng không giết? Triệu Khắc Phục còn bảo lệnh muội quyết sống mãi mãi bên cạnh Phong ca? Có lẽ nào nàng thật sự đã có tình ý với Phong ca, bất chấp Phong ca từng thừa nhận đã tự tay hạ sát hôn phu của nàng là Bạch Thiếu Vân?

- Nàng không yêu Bạch Thiếu Vân. Nhận lời họ Bạch vì muốn có chỗ nương tựa thế cho chỗ ngõ đã mất. Nàng ngộ nhận tình huynh muội văn sinh dành cho nàng là tình đôi lứa. Kỳ thực chỉ vì nàng quá yêu văn sinh.

Phùng Quỳnh Hoa chùng giọng, tưởng sắp bị lạc đi :

- Vậy là giữa hai người đã xảy ra... xảy ra.... Cũng lúc đó là lúc nàng bất ngờ hạ thủ, hủy bỏ võ công của Phong ca?

Thanh âm của Phong Viễn Quy vụt lạnh như băng :

- Phiền cô nương quan tâm hộ Trúc Quỳnh một lúc. Bọn họ càng lúc càng táo tợn. Muốn giám sát thì cứ tùy tiện, nhưng lộ liễu thế này thì hoàn toàn không đúng với chủ ý của văn sinh.

Cỗ xe đột ngột ngừng lăn và Phùng Quỳnh Hoa dù kịp vén rèm nhìn ra vẫn chỉ thấy Phong Viễn Quy đã như một bóng mờ lao đi mất dạng.

“Vút!”

Được một lúc, Phùng Quỳnh Hoa nghe tiếng ai kêu bi thảm từ xa xa vọng đến.

- A... a...

Tiếp đó là bóng Phong Viễn Quy thi triển thành công lao ngược lại, sắc mặt không thay đổi, nhịp hô hấp vẫn đều đặn, cho dù Phong Viễn Quy vừa dụng lực cho hai lượt lao đi lao về và lại còn hạ thủ đoạt mạng hoặc đánh đuổi hai nhân vật cao thủ nữa, thân thủ của Phong Viễn Quy lúc này khiến Phùng Quỳnh Hoa thâm kinh hãi.

Nàng lên tiếng khi phát hiện Phong Viễn Quy đã tiếp tục cho cỗ xe dịch chuyển :

- Dịch nhân là ai? Phong ca bằng cách nào đánh đuổi họ nhanh thế?

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Không riêng gì La Trúc Quỳnh, văn sinh còn vì nhiều thật nhiều những nhân vật khác nữa đành xuất kỳ bất ý tiễn họ về Quỷ Môn quan. Bất quá chỉ dành cho họ một quãng thời gian ngắn đủ để họ lưu lại tín hiệu cầu viện đến những ai họ cần cầu viện.

Phùng Quỳnh Hoa kêu khê :

- Phong ca đã giết họ thật sao? Chỉ vì tội đã dám lên bám theo Phong ca?

Phong Viễn Quy bảo :

- Đối lại là cô nương có lẽ cô nương cũng không tha cho họ. Cứ mừng tượng thế này thì rõ, họ không những lộ liễu bám theo mà còn huy động đưa đi cùng họ toàn là những loại độc xà đủ mọi màu sắc. Nếu Cái bang đệ tử vô tình xuất hiện, liệu có bao nhiêu người đủ bản lãnh chế ngự hoặc ngăn ngừa đùng để độc xà sát hại?

Phùng Quỳnh Hoa chột rú lên :

- Kim Xà - Ngân Xà thù động? Là Tam tiên Bát động đột ngột xuất hiện bám đuổi theo chúng ta ư, Phong ca?

Phong Viễn Quy thở ra :

- Lẽ ra văn sinh cũng có thể tha mạng cho họ. Nhưng hễ nhớ đến Hoa Thạch Thảo là văn sinh khó thể kèm chế.

Phùng Quỳnh Hoa mai mỉa :

- Là Phong ca nhớ thái độ trở mặt của ả hay nhớ những lúc cùng ả thân cận?

Phong Viễn Quy đổi sang giọng sầu muộn :

- Cũng không đến nỗi quá thân cận như giữa văn sinh và Trúc Quỳnh. Cô nương muốn nghe chẳng?

Phùng Quỳnh Hoa ngắc ngứ :

- Chuyện đó... chuyện đó...

Phong Viễn Quy háng giọng :

- Trúc Quỳnh đã quá ngộ nhận về tình cảm chỉ suýt nữa là nàng đã tự hại chính nàng.

Phùng Quỳnh Hoa tỏ ra hiếu kỳ :

- Sao lại tự hại mình?

Phong Viễn Quy đem hành vi cùng âm mưu của La Trúc Quỳnh kể cho Phùng Quỳnh Hoa nghe.

Nghe xong, Phùng Quỳnh Hoa vén tấm rèm phía trước, không ngần ngại chui ra ngồi cạnh Phong Viễn Quy :

- Phong ca đủ bản lĩnh cũng như định lực để khước từ điều đó thật sao? Dường như đây chính là thứ bản lĩnh đỉnh lực Phong ca đã thừa hưởng từ thân phụ, Phong Dương Tử tiên bối?

Phong Viễn Quy liếc nhìn nàng :

- Tiên phụ ở họ Phong, văn sinh có thể đoán chắc điều đó. Nhưng có là Phong Dương Tử hay không, đây là điều văn sinh đang cần tìm hiểu minh bạch.

Phùng Quỳnh Hoa cứ cựa mình qua lại như thể chưa quen ngồi sát cạnh ai như lúc này đang ngồi quá gần Phong Viễn Quy :

- Phong ca từng mập mờ ám chỉ và đề cập đến mối gia thù, không lẽ đến tính danh của song thân phụ mẫu cũng không biết?

Phong Viễn Quy thở ra nhẹ nhẹ :

- Hãy thương lượng như thế này được không? Văn sinh sẽ cho cô nương biết những gì muốn biết, ngược lại cô nương cũng phải đáp ứng văn sinh tương tự. Thế nào?

Phùng Quỳnh Hoa ngẫm nghĩ trong một thoáng và gật đầu :

- Nhưng người hỏi trước phải là muội.

Phong Viễn Quy phì cười :

- Thế chẳng phải văn sinh còn đang nợ cô nương một lời đáp đó sao? Cô nương đã tranh tiên, văn sinh nữ nào giành lại quyền đó?

Nàng cười hài lòng :

- Vậy thì muội chờ nghe Phong ca nói đây.

Phong Viễn Quy kể :

- Thuở nhỏ chỉ có mỗi một mình mẫu thân nuôi nấng văn sinh. Rồi cũng đến lúc, như bao đứa bé khác, văn sinh cứ nằng nặc đòi mẫu thân phải cho biết thân phụ là ai. Thật không ngờ chính vì câu hỏi đó, văn sinh sau này phải qua quãng thời gian những hai mươi năm dài tự dẫn vật và luôn tự tìm cách chối bỏ bản thân.

- Lệnh đường đã nói thế nào?

Giọng của Phong Viễn Quy bùi ngùi :

- Rằng người chỉ là dưỡng mẫu, rằng song thân phụ mẫu của văn sinh đã chết trước đó mấy năm.

- Lệnh tôn là...

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Dưỡng mẫu chỉ nói có bấy nhiêu, phải một năm sau nữa, trước lúc qua đời vì lâm bệnh, do văn sinh cứ nằng nặc hỏi vì nghi vấn đã đề triu suốt một năm, dưỡng mẫu đành cho văn sinh biết di ngôn và cũng là di huấn của tiên mẫu. Gồm ba điều.

- Thế nào?

- Thứ nhất, tiên mẫu dặn đừng bao giờ phí công truy tìm thân thế. Thứ hai đừng bao giờ dấy vào hoặc tự dẫn thân vào chốn giang hồ. Và thứ ba, nếu vì vận bất đắc dĩ không thể xa lánh kiếp giang hồ và bị dòng xoáy của giới giang hồ cuốn vào thì hãy quay về làm người họ Phong. Tuy nhiên, tuyệt đối đừng bao giờ nghĩ đến chuyện báo thù.

- Hãy quay về làm người họ Phong? Hóa ra Phong ca có tính danh Phong Viễn Quy là vì thế?

Phong Viễn Quy gật đầu.

- Dưỡng mẫu thú nhận chính vì lời căn dặn đó của tiên mẫu mới đặt tên cho văn sinh là Phong Viễn Quy. Vậy còn chuyện báo thù? Là thù gì? Không lẽ Phong ca không nghi vấn.

- Văn sinh cũng hỏi dưỡng mẫu chính câu hỏi đó. Người đáp, người chỉ bắt ngờ nhận nuôi văn sinh khi có một phụ nhân đường đột mang đến và kèm theo khá nhiều ngân lượng.

Đến khi nghe phụ nhân căn dặn như vậy, biết văn sinh ở họ Phong, dưỡng mẫu cũng đã vặn hỏi tương tự. Và lời đáp chỉ là: song thân của văn sinh vì điều nghĩa bất khả dung, vì việc nhân bất khả từ nên thà chết vinh hơn sống nhục. Tóm lại song thân của văn sinh chết rất thảm.

Giọng của Phùng Quỳnh Hoa ra chiều cảm thông :

- Phong ca bảo đã chối bỏ bản thân suốt hai mươi năm là ý gì?

Phong Viễn Quy đáp :

- Biết song thân thảm tử nhưng không rõ nguyên do, đến tính danh thật của song thân như thế nào cũng không biết, văn sinh vừa không tin vừa vẫn phải tin đó là sự thật. Vậy là ngay từ khi lên bảy văn sinh đã phải một mình đương đầu với bao nghi vấn dằn vặt, để sau này, càng lúc càng nhận rõ những tranh giành đố kỵ của giới giang hồ văn sinh càng thêm kiên quyết, cứ tuân theo di huấn của tiên mẫu, không dấy vào cũng không tự dẫn thân vào chốn giang hồ.

- Nhưng dòng xoáy đó vẫn cuốn Phong ca vào? Là thiên ý chăng?

- Có nhiều người từng đề xuất thu nhập văn sinh làm đệ tử. Văn sinh vì lo sợ nên miễn cưỡng khước từ. Tuy vậy võ công họ luyện, những khẩu quyết họ ra rả giảng giải cho môn nhân họ nghe vẫn cứ đập vào mắt, lọt vào tai văn sinh, thấm nhập vào tâm thức văn sinh lúc nào chẳng hay. Buộc lòng văn sinh phải nghĩ đến, nghiền ngẫm những thứ khẩu quyết võ công đó.

Phùng Quỳnh Hoa chợt hỏi :

- Song thân phụ mẫu của Phong ca lẽ ra phải có di vật lưu lại cho Phong ca.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Tuy có nhưng không chắc giúp văn sinh truy tìm thân thế lai lịch. Vì nếu có thể, văn sinh đâu để phí hai mươi năm dài chẳng màng đến chuyện truy tìm xuất thân?

- Một vật không có phút giá trị nào sao?

Phong Viễn Quy đưa cho nàng xem một vật, nhỏ chỉ bằng nửa đầu ngón tay :

- Là một chữ Phong được khắc trên nửa mảnh kim tiền. Văn sinh đoán có lẽ đây là vật định tình giữa song thân phụ mẫu thuở mới gặp. Và trên nửa mảnh kia, giả như văn sinh có vận phần may mắn tìm thấy, ắt

chỉ là đại tính của tiên mẫu. Tìm nửa mảnh kim tiền bé nhỏ như thế này là đã khó, thì dễ gì chỉ qua mỗi một chữ Phong vẫn được văn sinh giữ đây lại có thể phát hiện thân thể lai lịch bản thân? Văn sinh tự chối bỏ bản thân là vì thế.

Phùng Quỳnh Hoa chợt hạ thấp giọng :

- Phong ca chính thật là hậu nhân cốt nhục của Phong Dương Tử tiên bối.

Phong Viễn Quy giật mình :

- Sao có nương dám quả quyết?

Nàng vén cao ống tay áo bên tả, cho Phong Viễn Quy nhìn thấy một vòng dây thít chặt bắp tay trên của nàng. Sở vào vòng dây là một nửa mảnh kim tiền cũng không to hơn nửa mảnh do Phong Viễn Quy trao cho nàng xem là bao. Trên nửa mảnh đó có khắc chữ Phùng.

Nàng bảo :

- Ghép cả hai lại sẽ được một mảnh kim tiền nguyên vẹn. Phong ca có thể ghép thử nếu muốn.

Phong Viễn Quy sững sờ nhìn vào cánh tay trắng ngần của nàng :

- Nên hiểu mẫu thân của văn sinh ở họ Phùng hay là...

Nàng kéo ống tay áo xuống :

- Muội và Phong ca không phải huynh muội đồng bào. Mẫu thân của Phong ca do xuất thân ở Tái Bắc nên có họ Tiền. Mẫu thân muội vì là yêu nữ của Bát động Tam tiên nên từ họ Kim bị đổi sang họ Hoa. Cả hai họ Kim và Tiền đều có phần xa lạ với người Trung Nguyên, vì thế không phải ngẫu nhiên phụ thân muội đã cùng phụ thân Phong ca chọn một mảnh kim tiền không chút giá trị gì để khắc vào đây hai chữ Phong - Phùng. Còn tại sao phải bẻ làm hai, tại sao phải cột vào tay muội hoặc tay của Phong ca như thế này, nếu Phong ca thật sự muốn biết muội sẽ kể tiếp Phong Viễn Quy chấn động :

- Gia mẫu ở họ Tiền? Là nhân vật có xuất thân ở mãi vùng Tái Bắc xa xôi? Nào ai dám nghĩ thân thể của Phong Viễn Quy ta đều được định rõ mồn một chỉ trên nửa mảnh kim tiền như thế này? Cô nương mau giải thích đi. Có phải vì hai nhà Phong - Phùng hầu như đã đoán biết thể nào cũng có ngày ly tán, lo sợ văn sinh và cô nương sau này khó mong truy tìm thân thể nên đây là việc duy nhất phải làm?

Nàng thở dài :

- Không ai có thể đoán biết ẩn ý của những đấng sanh thành có phải là như thế hay không? Muội được may mắn hơn Phong ca, nhờ gia sư bỏ công dò xét nên biết rõ tính danh muội là gì, song thân phụ mẫu là ai. Đồng thời qua nửa mảnh kim tiền phần của muội, gia sư đoán ắt hẳn hãy còn nửa mảnh nữa. Nhưng nửa mảnh đó ở đâu, có khắc chữ gì, hoặc hàm chứa một ẩn ý như thế nào thì muội và gia sư chỉ dám đoán chứ không thể nói chắc...

- Lệnh sư đã đoán như thế nào?

Nàng đỏ mặt :

- Muội có biết chắc đâu mà nói.

Phong Viễn Quy cũng bối rối :

- Cô nương có thể cho văn sinh xem lại cả hai?

Nàng lại vén cao ống tay áo lên :

- Phong ca còn hồ nghi?

Không chỉ giọng của Phong Viễn Quy run mà cả hai tay khi tìm cách ghép hai nửa kim tiền lại cũng run :

- Văn sinh đã sống quá nhiều năm trong những nghi ngờ dằn vặt. Nếu có cơ hội kiểm chứng, văn sinh muốn càng minh bạch càng tốt.

Nàng kêu :

- Phong ca hãy nhanh nhanh cho. Động chạm mãi vào tay muội như thế.

Phong Viễn Quy bỏ tay nàng ra, trao cho nàng nửa mảnh kim tiền phần mình :

- Cả hai vốn từ một mảnh được bẻ ra. Và kỳ thực đây là vật đính ước chuyện chung thân đại sự giữa hai nhà Phong - Phùng. Nàng hãy cất giữ nửa mảnh của ta nếu nàng thuận tình nhận ta là hôn phu.

Nàng rùng mình. Và khi đã nhận, nàng cúi đầu, lí nhí bảo :

- Nửa mảnh của muội Phong ca cũng có thể giữ. Tùy Phong ca.

Và lần này chính Phong Viễn Quy tự tay vén cao ống tay áo của nàng lên, vẫn run run khi gỡ ra để thu giữ nửa mảnh kim tiền có khắc chữ Phùng.

Đột ngột có nhiều loạt cười vang đến :

- Bọn người vô liêm sỉ thế sao? Đừng quên ngay lúc này vẫn còn là thanh thiên bạch nhật, có muốn tình tự cũng, nên tìm chỗ kín đáo hơn mới phải. Ha... ha...

Phong Viễn Quy ngược mắt nhìn lên và lầu bầu tự trách :

- Chúng ta quá mãi chuyện trò, cỗ xe đã dừng lúc nào không hay, kể cả địch nhân đến đã gần cũng không phát hiện.

Cũng như Phong Viễn Quy, Phùng Quỳnh Hoa vì theo phản ứng tự nhiên nên vẫn phải đưa mắt nhìn về phía đã phát ra những loạt cười cao ngạo.

Chợt ở sau xe có tiếng động bất ngờ vang lên.

“Soạt!”

Phong Viễn Quy giật mình, quay lại, vén rèm nhìn vào trong xe.

Đã có một bóng nhân ảnh từ trong xe lao ngược về phía sau mất hút.

Phùng Quỳnh Hoa cũng có những phản ứng tương tự Phong Viễn Quy.

Nhưng ngay lúc đó, khi phát hiện đã có người bắt La Trúc Quỳnh và người đó suýt đi mất, Phùng Quỳnh Hoa lập tức tung người đập mạnh hai chân trên nóc cỗ xe và thần tốc lao bám theo nhân vật nọ :

- Muội sẽ đuổi theo. Phong ca cứ lưu lại đối phó họ.

“Vút!”

Thần pháp của Phùng Quỳnh Hoa do quá ư thần tốc nên trong những địch nhân vừa xuất hiện có người kêu thất thanh :

- “Thiên Mã Hành Không”? Tuyệt kỹ này e người của Lục Trúc viện khó chạy thoát!

Phong Viễn Quy cũng đã nhận ra lai lịch của những nhân vật vừa đột ngột xuất hiện.

Phong Viễn Quy cười vang dậy :

- Không Động ngũ kiếm? Cổ Lâm nhị thi? Văn sinh gặp lại chư vị lần này e sẽ khiến chư vị thất vọng. Vì chư vị dù có liên tay hên thủ e cũng không là đối thủ của văn sinh. Vậy thì chư vị chỉ còn mỗi một cách là cùng nhau nạp mạng. Xem chiêu! Ha... Ha...

Vừa cười Phong Viễn Quy vừa thần tốc lao thẳng vào giữa vòng vây của năm lão nhân tuy cao niên nhưng vẫn tỏ ra còn nhiều linh hoạt qua năm thanh trường kiếm họ đồng loạt đưa lên phát chiêu.

“Ào...”

Năm thanh kiếm đã cất lên, cả năm lão nhân cùng nhất tề gầm thét :

- Ngông cuồng và cao ngạo như người bình sinh bọn ta chưa hề thấy. Nhưng cứ chờ người vượt qua Phong Vân kiếm trận hãy nói. “Phong Quyện Tự Vân”, đánh!

“Vù... Vù...”

Như Phong Viễn Quy vừa nhận định, bên ngoài hẳn còn hai nhân vật nữa, đó là Cổ Lâm nhị thi của Cổ Lâm viện. Mụ Lâm Thi tuy cùng Cổ Thi tạm thời chưa xông vào nhưng đứng ở ngoài mục chột the the cười độc ác :

- Ý định của tiểu tử là tốc chiến tốc thắng, ắt hẳn đang nôn nao lo lắng cho tiểu nha đầu vẫn đuổi theo người của Lục Trúc viện. Lão thân nêu rõ như thế có lẽ Ngũ lão hiểu phải làm gì. Nếu cảm thấy không thể thu thập hoặc chỉ ít cầm chân tiểu tử thì nên tự lượng sức cùng lùi cả lại, giao tiểu tử cho Cổ Lâm nhị thi này xử trí, được chứ? Ha... Ha...

Không Động ngũ kiếm vẫn giả tảng không nghe, cả năm vẫn bình chân như vại, chi trì chiêu kiếm “Phong Quyện Tụ Vân”, quyết dùng Phong Vân kiếm trận đối đầu và vây hãm Phong Viễn Quy.

Chưa lần nào Phong Viễn Quy cùng địch nhân với sở trường thuận kiếm giao đấu, huống hồ đây còn là kiếm trận được triển khai bằng năm cao nhân kiếm thủ. Do đó, vàng chưởng phong dù mang uy lực cực kỳ lợi hại được Phong Viễn Quy xuất thủ với ý đồ ác chiến tốc thắng đúng như mụ Lâm Thi phát giác, nhưng ngay khi chạm phải chiêu kiếm “Phong Quyện Tụ Vân” thì bao nhiêu uy lực đó hầu như bị hóa giải toàn bộ, gây nổi hoang mang tột cùng cho Phong Viễn Quy.

Cảm nhận uy lực của kiếm trận nếu cứ để kéo dài thì càng về sau càng lợi hại, Phong Viễn Quy đột ngột xuất phát kỳ chiêu.

- Phong Vân kiếm trận quả nhiên lợi hại. Nhưng chư vị đừng quên công phu Phụng Diệp kinh của văn sinh cũng không phải hư danh. Đờ.

“Ào...”

Phong Viễn Quy chỉ xuất phát tả kinh, hữu kinh còn hờm sẵn đó chực chờ cơ hội xuất thủ sau.

Cổ Thi chột nhìn thấy chiêu công của Phong Viễn Quy liền ngoác to miệng hô hoán :

- Tiểu tử vẫn còn vận dụng công phu Phụng Diệp. Bọn Ngũ lão các người nếu cảm thấy bất lực thì lui mau, giao tiểu tử cho bọn ta, đừng để hỏng việc chỉ vì những lời dọa nạt hàm chứa một ẩn ý gì đó của tiểu tử.

Không Động ngũ kiếm đã chuyển qua chiêu thức kế tiếp của Phong Vân kiếm trận :

- “Phong Tan Vân Tẩn”! Khai!

Cùng với chữ “khai”, năm thanh kiếm lập tức được năm lão nhân giật chéo về, cùng là giật chéo về bên hữu của mỗi lão. Kiếm phong theo đó rít lên, tạo nên năm luồng kiếm quang cùng một lúc xạ chéo ra bên ngoài.

“Ào...”

Phong Viễn Quy còn đang ngỡ ngờ, thật khó tin với động tác cùng nhau thu kiếm như thế lại là một trong những chiêu thức được xếp vào kiếm trận Phong Vân.

Do ngỡ ngờ như thế, Phong Viễn Quy thay vì bật tung hữu ình như dự định thì đã có một sát na chậm lại.

Chính lúc đó Phong Viễn Quy mới biết sự lợi hại của chiêu “Phong Tan Vân Tẩn” do Không Động ngũ kiếm còn đang thi triển.

Năm tia kiếm quang nọ vẫn cứ chiếu xạ mãi ra ngoài, hoàn toàn không có biểu hiện nào là muốn nhắm vào đối tượng là Phong Viễn Quy đang bị vây công. Tuy nhiên, lúc năm tia kiếm quang đã lao hết ra ngoài thì ở giữa trận đột ngột xuất hiện đúng năm luồng hấp lực cực mạnh, chia nhau tác động vào Phong Viễn Quy.

Toàn thân Phong Viễn Quy theo đó chột bị xoay tròn. Và lúc Phong Viễn Quy vỡ lẽ thì đã muộn.

Năm luồng hấp lực kia là do năm luồng kiếm quang đột ngột bị kéo ra tạo nên, cứ như toàn bộ không khí bên trong trận do cử chỉ đột ngột của năm lão nhân làm cho bị hút cả ra ngoài, tạo thành hấp lực khiến Phong Viễn Quy vô tình bị cuốn xoáy, mất tự chủ cũng mất luôn sự cân bằng ổn định.

Diễn tiến này nhất thời làm cho Phong Viễn Quy kinh tâm động phách. Nhưng điều tệ hại nhất sau đó mới diễn ra. Đó là lúc cả năm lão nhân cùng đặc ý nhất loạt hô vang :

- “Phong Cuộn Thiên Vân”, đến quỷ thần còn sầu thảm nói chi người. Nạp mạng!

“Viu... Viu...”

Bản thân còn đang bị cuốn xoáy là thế Phong Viễn Quy hoàn toàn kinh hoàng khi phát hiện Ngũ kiếm lại đồng loạt đổ cuộn vào. Mà năm đợt kiếm phong nào có chịu đổ dồn vào một chỗ. Có hai đợt phân khai tả hữu, chia nhau uy hiếp phần thượng bàn của Phong Viễn Quy, nếu Phong Viễn Quy muốn tung người nhảy bật lên cao chính là tự lao vào hai đợt kiếm phong này đang chực chờ. Một đợt kiếm phong nữa thì phong tỏa phần hạ thân, khiến Phong Viễn Quy dù có chịu nhục, muốn lặn người dưới đất để mong thoát chiêu “Phong Cuộn Thiên Vân” cũng không thể. Riêng hai đợt kiếm phong còn lại mới chính là phần sát thủ, chúng như khổng chế và uy hiếp toàn bộ mọi yếu huyết có trên người Phong Viễn Quy.

- “Quả là chiêu đủ năng lực khiến cả quỷ thần cũng sầu thảm. Nhưng không lẽ cứ thế này Phong Viễn Quy ta lại chịu mất mạng? Không được, ta phải thoát. Nhất định phải có cách để thoát. Vì lẽ nào ta lại chịu kém Tứ lão Kỳ Liên là những nhân vật tuy ít nhân số hơn nhưng vẫn có cách đả bại Ngũ kiếm Không Động?”

Nhớ đến Tứ lão Kỳ Liên là Phong Viễn Quy nhớ đến một lần tuy chỉ có một mình nhưng lão Đại Bất Vấn Danh vẫn không nao núng trước những lão nhân Không Động có đến ba người.

Điều này làm Phong Viễn Quy động tâm và bất giác bật gầm vang :

- Ai sầu ai thảm chứ? Riêng văn sinh thì chưa đâu. Hãy xem chiêu!

Và Phong Viễn Quy thần tốc hươ nhanh song thủ, xuất phát đủ năm chiêu kinh, hầu như cùng một lúc đối đầu với cả năm đợt kiếm phong hiểm ác nọ.

“Bung... bung... bung... bung... bung...”

Cả năm đợt kiếm phong cùng tan biến, nhất thời tạo hoang mang cho năm lão nhân Không Động. Tuy vậy chỉ một thoáng sau họ đã lại cử kiếm công vào, với những loạt quát phẫn nộ :

- Thiểm Điện Liên Hoàn chưởng? Lão Bất Vấn Danh đã chỉ điểm cho y?

- Y chỉ học lõm thôi. Lôi Công chỉ và Phách Không chưởng cũng đến tay tiểu tử theo cung cách đó.

- Nhưng y vẫn đáng chết vì dám dùng công phu này gọi lại lỗi nhục của chúng ta.

- Đùng phí thời gian nữa, “Thuận Phong Thôi Vân”. Đánh!

“Ào... Ào...”

Năm tia kiếm quang lại xuất hiện nhưng theo một đấu pháp mới. Là chiêu kiếm này nối tiếp chiêu kiếm kia, tạo thành những đợt kiếm phong nối tiếp thau như thổi thúc và bức dồn vào Phong Viễn Quy là đối tượng duy nhất của kiếm trận.

Thán phục trước những biến hóa kỳ ảo của kiếm trận Phong Vân, Phong Viễn Quy chợt tỏ ra hiếu kỳ quên mất thái độ khấn trương từng có, bắt đầu cùng kiếm trận chiêu chiết chiêu.

Không những thế, trước lúc xuất thủ để chiết chiêu hoặc hóa giải chiêu công của kiếm trận Phong Viễn Quy còn tự tạo cho bản thân nhiều thật nhiều cơ hội để nhìn thật kỹ và phân tích chiêu thức của kiếm trận. Có lúc được có lúc không, nhưng tựu trung Phong Viễn Quy cũng thu thập khá nhiều kiến thức lẫn hiểu biết qua kiếm trận Phong Vân.

Được một lúc, Phong Viễn Quy chợt kinh tâm khi nghe ở bên ngoài vang lên tiếng mụ Lâm Thi hô hoán :

- Đã có tín hiệu, tiểu nha đầu lúc này đã lọt vào kế mai phục của Lục Trúc viện.

Do kinh tâm nên theo phản ứng tự nhiên Phong Viễn Quy đưa mắt nhìn ra ngoài và còn nhìn quanh quẩn khắp các chân trời.

Nào có thấy tín hiệu gì như lời mụ Lâm Thi vừa hô hoán?

Phong Viễn Quy đang tự hỏi như thế chợt nghe đến lượt lão Cổ Thi giận dữ quát gầm :

- Đã có cơ hội rồi đó, Ngũ lão còn chờ gì chưa hạ thủ tiểu tử? Hay còn muốn tiểu tử có thêm cơ hội quan sát thật kỹ từng chiêu từng thức của kiếm trận như đã nửa thời thần vừa qua, bọn vô dụng các ngươi đã vô tình tạo cơ hội cho tiểu tử? Hừ!

Kiểm trận lại thay đổi, do Phong Viễn Quy vừa có một khoảnh khắc phân tâm :

- “Phong Vân Trùng Trùng”!

“Ào... Ào...”

Phong Viễn Quy vỡ lẽ vừa bị mù Lâm Thi lừa. Nhưng nhờ đó, nhớ đến Phùng Quỷ Hoa chưa biết lúc này đã ra sao, Phong Viễn Quy lập tức khẩn trương cũng bật gầm :

- Đa tạ những gì chực vị vừa vô tình chỉ điểm. Giờ đến lúc vãn sinh đành đắc tội. Xem chiêu!

Phong Viễn Quy lần thứ hai xuất phát kỳ chiêu. Tả kính xuất trước, nhưng sau đó chợt thu về nhường cho hữu kính hiển hiện.

“Ào... Ào...”

“Ầm! Ầm!”

Kiểm trận suýt hỗn loạn, khiến năm lão nhân Không Động phải cố lắm mới làm cho kiếm trận phát động trở lại. Có tiếng quát xen lẫn câu nạt hỏi của một vài lão nhân Không Động vang lên huyền não :

- Ngươi có thể phá được chiêu “Phong Vân Trùng Trùng” kể ra cũng có nhân tài thực học.

Vậy còn chiêu Phong Tảo Ứng Vân thì sao? Đỡ!

- Hãy đề phòng công phu của tiểu tử? Dường như chiêu mới rồi của y có bao hàm đạo lý Âm Dương, một hư một thực, một cương một nhu.

Phong Viễn Quy cười vang :

- Đâu chỉ là đạo lý Âm Dương, kỳ thực đó là chiêu mô phỏng theo tuyệt kỹ Phùng gia, Bồng Tung Thiên - Kiếm Hoạch Địa vang danh thuở nào của Phùng lão bang chủ. Còn bây giờ mới là đạo lý phản sinh phản khắc vô cùng ảo diệu của Tử Bối Diệp công phu. Hãy cẩn trọng! Ha Ha...

“Ầm! Ầm!”

Kiểm trận lại suýt vỡ, càng giúp cơ hội cho Phong Viễn Quy cười đắc ý hơn :

- Hãy cố giữ lại kiếm trận, đừng để rồi phương vị Ngũ Hành Khắc Sinh. Đây là chiêu “Phụng Diệp Lạc Dực” tuyệt kỹ. Đỡ! Ha... Ha...

“Ầm! Ầm!”

Kiểm trận tan vỡ, bóng nhân ảnh của Phong Viễn Quy đã và đang tả xung hữu đột, đan xen và làm rối loạn kiếm trận :

- Chư vị dùng trận đối với vãn sinh là điều vô cùng lầm lẫn. Trận thế đã vỡ, chư vị còn gì để nói nữa không? Xem chiêu “Thiểm Điện Liên Hoàn” dành cho chư vị. Ha... Ha...

“Bung... bung... bung...”

Không Động ngũ kiếm đều nhận mỗi người một kiếm, cùng thối lùi và thần sắc thì nhợt nhạt khó tả.

Chợt có hai bóng nhân ảnh cùng lao vào Phong Viễn Quy :

- Tiểu tử chớ đắc ý vội. Mau mau nạp mạng cho bọn ta.

“Vù...”

Có những đốm lân quang mờ mờ ảo ảo ẩn hiện giữa ban ngày cũng lao vào Phong Viễn Quy, tạo thành chuỗi thanh âm rú rít kỳ quái.

“U... u...”

Phong Viễn Quy toan phát chiêu ngăn đỡ chợt nghe thanh âm của Phùng Quỳnh Hoa vang đến càng lúc càng gần :

- Phong ca chớ cùng họ chạm chiêu. Hãy để muội thay Phong ca đối phó Cổ Thi Lâm Hỏa Hủy Nhục Cốt và Khô Mộc công phu của muội Lâm Thi. Mau đón lấy lệnh muội, Phong ca!

“Vút...”

Nhìn Phùng Quỳnh Hoa cứ thần tốc phi thân đến, lại thấy nàng ném bóng lên cao một thân hình bất động bị trùm kín trong một tấm chắn, Phong Viễn Quy biết ngay đó là La Trúc Quỳnh và việc truy đuổi người Lục Trúc viện của Phùng Quỳnh Hoa đã thành sự. Phong Viễn Quy lập tức động thân lao ra, vừa giang tay đón đỡ La Trúc Quỳnh vừa tán dương khen ngợi Phùng Quỳnh Hoa :

- Nàng thật không hổ danh là truyền nhân của Diệu Đề thần ni. Ta cảm kích, vô cùng cảm kích nàng.

Phùng Quỳnh Hoa đã lao vào giữa những đóm lân quang nhấp nháy mờ ảo :

- Sao Phong ca biết muội là truyền nhân của Diệu Đề thần ni? Nhưng đừng đáp vội, chờ muội thu thập Cổ Lâm nhị thi xong đã. Tan ngay!

Phùng Quỳnh Hoa vụt chấp hai tay trước ngực, sau đó lật ngửa lòng bàn tay lên trên và hất mạnh ra.

“Ào...”

Không chỉ có những đóm lân quang mờ ảo bị tan biến mà còn có cả hai loạt kêu thất thanh của Cổ Lâm nhị thi lần lượt bang lên :

- Diệu Đề Vô Ảnh chương?

- Diệu Đề thần ni xuất thế? Truyền nhân của Diệu Đề thần ni đã xuất thế? Chạy mau, lão Cổ!

“Vút! Vút!”

Phùng Quỳnh Hoa lập tức đuổi theo họ.

“Vút...”

Chợt có tiếng Phong Viễn Quy ngăn nàng lại :

- Đừng đuổi theo, Quỳnh Hoa muội!

Nàng lẳng không đảo bộ lao về và kinh ngạc khi phát hiện Phong Viễn Quy cũng bỏ qua, cố tình để mặc cho Không Động ngũ kiếm hồi hải bỏ đi.

Phát hiện Phùng Quỳnh Hoa toan hỏi Phong Viễn Quy vừa nháy mắt làm hiệu vừa làm như vô tình cất cao giọng bảo :

- Chúng ta chỉ có vồn vẹn mười ngày để đi đến Miêu Cương. Đừng vì những kẻ vô dụng khiến chúng ta chậm trễ trình. Đi nào, muội!

Phong Viễn Quy đưa La Trúc Quỳnh lại cỗ xe, sau đó vội ra roi cho cỗ xe lăn bánh với thái độ không thể không nói là không khẩn trương.

Phùng Quỳnh Hoa dù nghi nghi hoặc hoặc vẫn vội lao người vào bên trong cỗ xe. Nàng ngồi cạnh La Trúc Quỳnh, như muốn nói sẽ không để xảy ra sơ suất như lúc này nữa, để cho địch nhân từ phía sau lên chui vào cướp mất La Trúc Quỳnh.

25. Xuôi Miêu Cương Đối Đầu Các Phái

Màn đêm buông về, Phong Viễn Quy cùng Phùng Quỳnh Hoa bình thần ngồi cạnh nhau, vừa giữ cho ngọn lửa đã nhóm lên luôn tỏa sáng và sưởi ấm, vừa nôn nao nhìn La Trúc Quỳnh vẫn bất động nằm bên cạnh. Được một lúc, Phùng Quỳnh Hoa chợt lên tiếng :

- Phong ca đã được cao nhân nào chỉ điểm về trận thế kỳ môn? Trận đồ Phong ca đang lập xung quanh đây liệu có đủ lợi hại như đã quá tự phụ?

Phong Viễn Quy đảo mắt nhìn xung quanh :

- Đó là một lão nhân đã rất cao niên. Tuy không danh chính ngôn thuận bá sư nhưng Phong Viễn Quy ta kỳ thực đã xem người là sư phụ.

- Vị cao nhân đó có truyền thụ cho Phong ca võ học?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Hoàn toàn không có. Chỉ có ba mươi năm công phu tu vi được trao truyền và một quyển chú giải về trận thế kỳ môn. Tuy vậy, cho dù những công lực đó đã vô tình bị La Trúc Quỳnh phế bỏ nhưng chính quyển chú giải về trận thế kỳ môn lại ngẫu nhiên hóa thành bí kíp võ học thượng thừa đối với ta.

- Vì sao? Hay Phong ca muốn ám chỉ qua quyển chú giải đó Phong ca vô tình thấu triệt nhiều thật nhiều những đạo lý võ học?

Phong Viễn Quy cười buồn :

- Thân thể của ta cùng những dẫn vật của ta, muội đã biết rồi. Vì thế, tuy ta có tình cờ tự nghiền ngẫm nhiều về công phu võ học nhưng ta vẫn chưa có ý định luyện. Đến khi La Trúc Quỳnh bỏ đi, gã họ Bạch tìm đến hành hạ và toan đoạt mạng ta, kể như vòng xoáy của giang hồ đã vô tình cuốn ta vào, ta mới bắt đầu nảy ý luyện.

- Nhưng Phong ca chưa kịp luyện thì đã ngẫu nhiên lọt vào tay Tứ lão Kỳ Liên?

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Kể cả Quái Diện Ma Nương nữa, Thất đại phái đều vì chân kinh Phụng Diệp gây bao khốn đốn cho ta. Nhưng nhờ lần được muội cứu thoát, ta mới cảm thấy hổ thẹn, ý định luyện công mới thật sự thôi thúc ta. Và điều may mắn đã đến, ta chưa luyện được bao nhiêu thì lại có quyển chú giải trận đồ trong tay. Ta nghiền ngẫm và thâm so sánh với các chiêu thế võ học. Ta phát hiện cả hai, tuy một văn một võ nhưng đạo lý bao hàm thì hầu hết giống nhau. Không những thế, đạo lý Âm Dương, Bát Quái, Ngũ Hành của trận thế kỳ môn còn uyên thâm minh triết hơn những đạo lý võ học ta đã biết đến bội phần. Vậy là ta nhận thức, nếu đem những đạo lý về kỳ môn trận thế vận dụng vào đạo lý võ học ắt những kiến thức ta thu thập sẽ cao minh và hữu dụng hơn.

- Nhưng Phong ca từng học lõm nhiều loại công phu. Nhờ đâu Phong ca dễ đạt điều này, đến nỗi bao công phu lõm học còn có phần cao minh hơn cũng công phu đó khi được đích truyền?

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Muội sẽ dễ nhận ra nếu biết rằng ở công phu võ học chỉ có hai thái cực: Thắng - bại, công - thủ, hư - thực, cương - nhu... và tất cả đều được đạo lý trận thế kỳ môn đề cập đến. Nhưng ở trận thế kỳ môn thì mọi đạo lý đều cao minh hơn, biến hóa hơn. Vì ngoài cương nhu, động tĩnh, trận thế còn có lúc tự biến hóa, ngỡ là cương nhưng khi chạm vào lại đổi thành nhu, thấy là động nhưng kỳ thực đó là lúc tịch như núi Thái. Những công phu ta lõm học, thật ra ra không hề cầu nệ hoặc cứng nhắc trong khẩu quyết. Ta chỉ cần nghe qua hoặc tìm hiểu về khẩu quyết đó một lần, để biết rõ đường lối vận dụng công phu. Phần ta, khi đã nhờ đạo lý trận thế kỳ môn để thấu triệt nhiều hơn, do mức độ linh hội cao minh nên cũng công phu đó khi được ta vận dụng dĩ nhiên cao minh hơn.

- Chính vì lẽ đó Phong ca ngưỡng mộ. Nhận vị cao nhân vô danh nọ làm sư phụ?

Phong Viễn Quy lại thở dài :

- Gia sư đã ngoài ba mươi năm bị lâm cảnh như La Trúc Quỳnh lúc này. Vì cái chết quá bất minh của gia sư, ta quyết tận tâm tận lực tìm giải được cho Trúc Quỳnh. Nếu để nàng chết, ta đúng là một kẻ vô dụng.

Phùng Quỳnh Hoa cũng thở dài :

- Trúc Quỳnh đã hai lần toan lấy mạng Phong ca, đã một lần hủy bỏ toàn bộ võ công của Phong ca, chỉ có Phong ca là người đại nhân đại nghĩa, không chỉ đại lượng tha thứ cho nàng mà còn quyết lòng bảo lưu mạng sống cho nàng, muội tự thẹn không thể bằng.

Phong Viễn Quy bảo :

- Giữa nàng và Quỳnh Hoa muội có một điểm chung đó là gia thân của mỗi người đều bị thảm sát và ta đoán đều là do Dĩ Hận cung gây ra. Hơn thế nữa, Trúc Quỳnh là do mẫu thân nàng ủy thác, vì luôn xem nàng là hảo muội của ta nên ta không những không có quyền oán trách nàng mà ngược lại còn phải suốt đời quan tâm chiếu cố nàng. Riêng về công phu bị phế bỏ, kỳ thực ta còn cảm kích Trúc Quỳnh nhiều hơn.

Phùng Quỳnh Hoa thất kinh :

- Cảm kích? Muội chưa thấy ai như Phong ca. Đã bị phế võ công đến suýt mất mạng lại còn có thể nói lời cảm kích đối với người nhẫn tâm đối xử với Phong ca như thế?

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Đương nhiên lúc võ công bị phế bỏ, ta cũng rất sợ vì không biết sẽ bị mất mạng lúc nào. Tuy vậy, nhờ Trúc Quỳnh kịp thời đổi ý, lại còn bảo ta hãy tự chọn một nơi quy ẩn.

Thế đấy, đấy chính là điều mà suốt đời ta có lẽ sẽ mãi mãi cảm kích Trúc Quỳnh.

- Kỳ Liên sơn? Phong ca đã cố ý chọn Kỳ Liên sơn? Vì Phong ca như đã biết ở Kỳ Liên sơn Phong ca sẽ gặp kỳ tích? Đúng không?

Phong Viễn Quy gật đầu ra bộc lộ :

- Lão đại Bất Vấn Danh có hồ nghi Kỳ Liên sơn là nơi ẩn giấu một trong Tứ Bối Diệp công phu. Ta phát hiện mảnh ghi chép của lão, ta đọc qua và ta tin rằng những nghi ngờ của lão là có cơ sở. Và quả nhiên như thế, ta đã tìm thấy Ly Diệp kinh. Do công phu hoàn toàn đã bị phế bỏ, ta được may mắn luyện lại từ đầu và là luyện cùng một lúc ba loại công phu có chung xuất xứ là Ly - Quy - Phụng tam diệp. Nếu trước kia ta chỉ có hai thì bây giờ là ba. Ta tin chắc sẽ có lúc ta thu thập đủ bốn.

Phùng Quỳnh Hoa sững sờ :

- Nhưng còn nội lực của Phong ca? Nội lực trước đó đã bị phế hủy, sao bây giờ hồi phục và lại còn cao thâm hơn trước?

Phong Viễn Quy tủm tủm cười :

- Kỳ tích. Tất cả đều do Thiên ý, do Hoàng Thiên bất phụ khổ nhân tâm, ở nơi ẩn giấu Ly Diệp kinh, ta tình cờ phát hiện một loại dược thảo lạ. Nó chỉ có chín chiếc lá nhưng ở mỗi lá lại sinh ra một quả lạ, thật nhỏ và thật thơm. Ta không kiềm lòng nổi trước mùi thơm quyến rũ của chín quả lạ nọ. Ta đã ăn cả quả lẫn lá. Vậy là ta tình cờ có nguồn nội lực gần chín mươi năm công phu tu vi. Quỳnh Hoa muội có cảm thấy kỳ lạ không?

Phùng Quỳnh Hoa bàng hoàng :

- Đó là Cửu Thảo Quả. Muội thật không ngờ Phong ca trong họa lại đắc phúc, hưởng dụng kỳ duyên trăm năm có một.

Chợt Phong Viễn Quy thở dài, liếc nhìn La Trúc Quỳnh không hiểu sao vẫn chưa tỉnh lại, dù chỉ một canh giờ như Triệu Khắc Phục từng bảo :

- Nhưng nội lực uyên thâm của ta vẫn không giúp gì cho Trúc Quỳnh lúc này. Ta chỉ ước mong nàng tỉnh lại. Ta muốn giải thích cho nàng thật minh bạch, rằng nàng đã có nhiều ngộ nhận về ta như thế nào. Nhưng tại sao nàng không tỉnh?

Phùng Quỳnh Hoa cũng ái ngại :

- Bọn Lục Trúc viện khi ra tay cướp Trúc Quỳnh đi, có một lúc muội đã để mất dấu chúng. Chỉ e rằng đó là lúc họ đã thi thủ pháp gì đó vào Trúc Quỳnh, khiến nàng cứ hôn mê mãi thế này. Cũng là lỗi do muội đã để Lục Trúc viện cướp Trúc Quỳnh đi.

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Lục Trúc viện vốn tự hào về công phu khinh công, đuổi kịp họ và đoạt lại được Trúc Quỳnh, muội chỉ có công và không hề có lỗi.

Đoạn Phong Viễn Quy bảo :

- Vì Trúc Quỳnh không tỉnh, hãy cứ tin nàng đã bị Lục Trúc viện giữ trò còn hơn là không tin nên bắt phòng. Ta nghĩ, ngay từ lúc này ta và muội cần phải kiêm trình đi cả ngày lẫn đêm. Cứ đến Miêu Cương càng sớm càng tốt, hơn là để quá muộn không kịp trở tay.

Phong Viễn Quy nhắc La Trúc Quỳnh lên, đưa nàng đến chỗ cỗ xe :

- Đêm nay Quỳnh Hoa muội cứ ở thùng xe dưỡng thần. Đến sáng chúng ta đổi lại. Nếu phát hiện một trấn thành nào bất kỳ chúng ta cũng nên thay đổi tuần mã. Chỉ có như thế chúng ta mới không bị bắt lợi về thời gian. Đi!

Nhưng Phong Viễn Quy vừa triệt phá xong trận đồ đã lập, là trận thế để bảo vệ cho họ được một đêm an bình, chưa kịp cho cỗ xe lăn bánh thì từ bóng đêm đen xung quanh chợt xuất hiện năm sáu bóng nhân ảnh lao đến.

“Vút! Vút!”

Phong Viễn Quy toan mở miệng quát hỏi, Phùng Quỳnh Hoa chợt từ bên trong cỗ xe lao vọt ra. Nàng giang tay chân lối sáu nhân vật vừa bắt ngờ xuất hiện :

- Tiểu nữ Phùng Quỳnh Hoa, tân Bang chủ Cái bang. Dám hỏi chư vị là ai? Hà danh, hà tánh? Có sao che kín mặt và đường đột xuất hiện thế này là có ý gì?

Từ tay một trong sáu nhân vật quả thật đều che kín mặt chợt lóe lên một ánh kiếm xé toang đêm trường :

- Đánh!

“Vù...”

Năm nhân vật còn lại vì có lệnh liền dịch thân, toan chạy vòng qua chỗ Phùng Quỳnh Hoa chắn lối, để đến với cỗ xe là nơi vẫn đang có Phong Viễn Quy ngồi trong tư thế chuẩn bị cho cỗ xe dịch chuyển.

Phùng Quỳnh Hoa dù bị địch nhân tấn công bất ngờ vẫn kịp xuất thủ, vừa đối phó một nhân vật đã xuất kiếm chiêu, vừa ngăn chặn cả năm nhân vật còn lại. Trong tay nàng vì thế cùng một lúc xuất hiện hai vật :

- Không lẽ đã động binh, chư vị nôn nóng muốn nạp mạng thế sao? Vậy thì chờ!

“Vù...”

“Ào...”

Với tả thủ dùng Đoản bồng, Phùng Quỳnh Hoa thần tốc chạm vào kiếm của nhân vật đã xuất thủ. Hữu thủ còn lại được nàng hoành ngang đoản kiếm, lia một tia kiếm quang cực mạnh khiến năm nhân vật nọ buộc phải đối phó, mắt cơ hội vượt qua nàng hầu thực hiện ý định đã có.

Cả năm nhân vật nọ cũng nhất loạt xuất kiếm chiêu.

- Có là Bang chủ Cái bang cũng phải chết.

“Ào...”

“Choang, choang, choang...”

Tiếng kim thiết chạm nhau vang dậy, khiến Phùng Quỳnh Hoa nhất thời bối rối.

Như cảm nhận đã có cơ hội, nhân vật nọ một lần nữa lại gọn lỏn phát lệnh :

- Lập trận. Đánh!

Và lần này cả sáu thanh kiếm cùng thần tốc đổ dồn vào một mình Phùng Quỳnh Hoa.

“Vù...”

Phong Viễn Quy nhấp nhúm định lao đến, chợt ở ngay sau xe có tiếng quát cực to :

- Người nên lo thân người thì hơn. Đờ!

“Ào...”

Tiếng quát đã bắt thần, ngọn kinh đồ ập đến càng quát kỳ bất ý hơn.

Phong Viễn Quy cả kinh, vội ấn mạnh hai tay vào thành xe, vận lực bật nhanh người lên cao.

“Vút!”

Ngọn kinh ám toán mất đối tượng, quật luôn vào chỗ Phong Viễn Quy vừa ngồi.

“Ầm...!”

Thành xe gãy vụn, con kiện mã phần vì kinh hoảng phần vì được giải thoát khỏi ách xe một cách bất ngờ chợt tung vó hí vang và cuống cuồng bỏ chạy.

Chợt Phong Viễn Quy nghe tiếng Phùng Quỳnh Hoa hét phần nộ :

- Lực Hợp kiếm trận? Nga My phải cũng cam tâm làm sai nha thuộc hạ cho Dĩ Hận cung ư? Vậy đừng trách bổn Bang chủ hạ thủ bất dung tình. Hãy xem tuyệt kỹ “Đoản Bổng Kiếm Trung” của Phùng gia!

“Choang... choang...”

“Ầm! Ầm!”

Có cảm nhận Phùng Quỳnh Hoa tạm thời vẫn đủ lực chi trì, Phong Viễn Quy đang bật người lên cao chợt trầm thân xuống thật nhanh.

“Vù...”

Phong Viễn Quy cũng vận lực vồ nát vành xe còn lại.

“Ầm!”

Nhờ đó Phong Viễn Quy kịp phát hiện đã có người lén chui vào cỗ xe toan cướp đoạt La Trúc Quỳnh.

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Lực Trúc viện lại muốn giở trò ư? Thật đáng tiếc cho các hạ. Vĩnh biệt!

Phong Viễn Quy búng tay, phát ra một tia chỉ kinh thật chuẩn xác trong một cự ly thật gần.

“Vù...”

Nhân vật nọ tay vừa chạm vào người La Trúc Quỳnh, phát hiện Phong Viễn Quy xạ chỉ kinh đến, vội thu tay về và dùng tay đó khoa trước mắt như thể làm như thể là đủ ngăn lực xuyên phá của tia chỉ kinh. Thế nhưng...

“Soạt!”

Tia chỉ kinh xuyên thủng bàn tay, dư đà còn lại cũng đủ lực xuyên thủng đầu vai hữu của nhân vật nọ.

- Ói, Vô Ưu chỉ pháp!

Phong Viễn Quy dùng một tay đoạt lại La Trúc Quỳnh, tay còn lại toan cho nhân vật nọ một chiêu tối hậu.

Từ phía sau Phong Viễn Quy một lần nữa lại có một lực đạo cực mạnh ào ào đổ cuộn đến :

- Người thoát được nữa sao? Đờ!

“Ào...”

Phong Viễn Quy phần nộ, vì vậy là đã hai phen kẻ ám toán tuy có lên tiếng nhưng lại cố ý lên tiếng sau khi đã phát kinh, ác ý của kẻ ám toán quá rõ hành vi của y vẫn là hành vi đê tiện khó thể chấp nhận.

Phong Viễn Quy vì không kịp trở tay, đành khom lưng vận lực, chặn chưởng, lấy thân hình che chắn mọi nguy hiểm nếu có cho La Trúc Quỳnh.

“Ầm!”

Chấn kinh đẩy Phong Viễn Quy bay qua bên kia thành xe, suýt nữa va luôn vào nhân vật Lục Trúc viện vừa bị chính Phong Viễn Quy dùng chỉ kinh gây thương thế nghiêm trọng.

Phong Viễn Quy vẫn ôm giữ La Trúc Quỳnh ở trước ngực, vội nương theo chấn kinh lao xa thêm một quãng. Chính lúc đó kẻ ám toán vẫn quyết liệt bám theo Phong Viễn Quy :

- Ta không thể tha thứ cho người. Nạp mạng!

“Ồ...”

Nhưng lần này Phong Viễn Quy kịp quay phắt người lại điểm một nụ cười tàn độc :

- Ta cũng không thể tha thứ cho kẻ vô sỉ như người. Và đây là số phận dành cho người!

“Bùng!”

- Hự!

Kẻ ám toán bị chao đảo không thôi, thất thần nhìn Phong Viễn Quy như không ngờ bản thân lại là kẻ bị hại :

- Người... sao người có thân thủ này? Thảo nào Ngũ lão... Ngũ lão...

Phong Viễn Quy cũng nhận diện được kẻ ám toán :

- Hà chưởng môn? Tôn giá là Chưởng môn nhân Không Động phái, hành vi đê tiện như thế này tôn giá vẫn có đờm lược thực hiện ư? Vậy thì văn sinh không còn gì để nói, ngoài hai chữ “vĩnh biệt”!

Phong Viễn Quy chực phất kinh đoạt mạng kẻ đê tiện họ Hà, bỗng nghe Phùng Quỳnh Hoa kêu thét lên :

- “Phật Quang Phổ Chiếu”? Chiêu thức quả lợi hại, nhưng tâm địa thật độc ác như chư vị sư thái còn lợi hại hơn! Hừ!

Không thể không lo lắng cho Phùng Quỳnh Hoa, Phong Viễn Quy quật bừa một kinh vào Chưởng môn nhân họ Hà, đồng thời bật tung người lao đi, hy vọng kịp tiếp ứng Phùng Quỳnh Hoa.

“Vù...”

Nhưng chưa kịp lao đến, Phong Viễn Quy đã nghe Phùng Quỳnh Hoa gầm vang :

- Đến lượt bổn Bang chủ đáp lễ đây. Diệu Đề Vô Ảnh chưởng. Đỡ!

“Ồ...”

Phong Viễn Quy lao đến, nhờ đó có cơ hội mục kích một lần nữa uy lực lợi hại của công phu Diệu Đề Vô Ảnh chưởng đang được Phùng Quỳnh Hoa thi triển.

Oai lực của sáu thanh trường kiếm cùng hợp nhau lại chỉ cho mỗi một chiêu thức kiếm trận vẫn đang đè nặng vào phương vị của Phùng Quỳnh Hoa, công phu Diệu Đề Vô Ảnh chưởng tuy vô ảnh vô thanh nhưng ngay khi nàng thi triển đã lập tức giải bỏ thật nhiều áp lực cho nàng.

Khi đó, chiếm lấy cơ hội hãn hữu, Phùng Quỳnh Hoa tung đoàn kiếm phát công :

- Thật đắc tội. Đỡ!

“Bùng!”

“Choang... choang... choang...”

Kiểm trận Lục Hợp của sáu nhân vật nọ tuy không suy sụp nhưng họ vẫn có một thoáng khựng lại vì sững sờ do những túi vải trùm đầu của họ đều bị chiêu kiếm của Phùng Quỳnh Hoa tước đoạt.

Họ lộ diện hoàn toàn và đều là những sư thái phái Nga My.

Trong số họ có một sư thái vì Phong Viễn Quy đã có một lần gặp mặt nên không thể quên.

Phong Viễn Quy chợt quát :

- Hiếm khi gặp Tâm Tuệ lão sư thái thế này. Quỳnh Hoa, phiền nàng chăm sóc hộ Quỳnh muội. Hãy để ta lĩnh giáo tuyệt học phái Nga Mi.

Lúc bấy giờ Phùng Quỳnh Hoa và sáu sư thái Nga Mi như mới nhớ đến Phong Viễn Quy.

Phùng Quỳnh Hoa nhăn nhó, do cổ xa mà đã bị phá hủy :

- Phong ca một lần nữa để mặc cho bọn họ lăm khi hoành hành, cứ ung dung đứng nhìn.

Vị Sư thái được Phong Viễn Quy gọi thông pháp hiệu là Tâm Tuệ sư thái tuy cũng nhăn mặt nhưng là vì nguyên nhân khác :

- Bản lãnh của tiểu tử quả nhiên lợi hại. Một lần nữa Không Động và Lục Trúc viện lại bị thất bại. Nếu người thật sự muốn lĩnh giáo kiếm trận, bản ni không tiện chối từ. Mời!

Phong Viễn Quy giao La Trúc Quỳnh cho Phùng Quỳnh Hoa :

- Ta muốn mượn thêm Đoàn Bổng Trung Kiếm của nàng.

Phùng Quỳnh Hoa giao vật nhận người, lo lắng liếc nhìn xung quanh :

- Phong ca định nhân cơ hội này lĩnh hội thêm về kiếm trận? Đừng vì ham chiến mà kéo dài, đề phòng kẻ xa luân chiến của Dĩ Hận cung.

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Vào lúc khác thì không biết sẽ như thế nào, nhưng đêm nay nếu họ còn kéo đến nữa, nàng yên tâm kẻ nào cố tình gây phương hại cho nàng hoặc cho Trúc Quỳnh một lần nữa kẻ đó khó mong được nhìn thấy lại vàng dương của ngày mai.

Lục Hợp kiếm trận quá nôn nóng vì chờ đợi Phong Viễn Quy :

- Người chớ tự phụ vội. Chờ vượt qua kiếm trận Nga Mi hãy khoác lác.

Phong Viễn Quy tung mình lên cao và thần tốc hạ thân ngay giữa trận.

Đoàn Kiếm cũng được Phong Viễn Quy hoành chéo về phía Tâm Tuệ sư thái :

- Quý phái có một nơi lý tưởng để ẩn tích mai danh, là Thanh Nhàn cốc phải không? Sau đêm nay, Thanh Nhàn cốc chắc chắn sẽ có thêm một người nữa tự nguyện đến lưu ngụ, đấy chính là sư thái. Đỡ!

Chiếm tiên cơ bằng cách xuất phát chiêu đầu, cách xuất thủ không thành chiêu thức của Phong Viễn Quy làm Tâm Tuệ sư thái động nộ :

- Tiểu tử thật ngông cuồng. Dám dùng một chiêu bắt chiêu bắt thức đối phó với kiếm trận hữu danh ư? Người thật muốn chết! “Phật Quang Tịch Tà”. Đánh!

Cả sáu thanh trường kiếm lại được dịp cùng cất lên.

“Ào...”

Tuy nhiên, thanh kiếm của Tâm Tuệ sư thái chỉ mới ra chiêu nửa vờ đã bị ngọn bồng của Phong Viễn Quy bất ngờ hiển hiện ngăn lại :

- Đây là chiêu “Bồng Điểm Tam Nhân” vang danh của Phùng lão bang chủ thuở nào. E sư thái phải đổi chiêu vì bây giờ đã là một chiêu thức hữu danh thật sự, không còn là chiêu bắt chiêu bắt thực như lúc này nữa.

Đoàn bồng xuất hiện quá nhanh, lại còn biến hóa khôn lường, khiến Tâm Tuệ sư thái không thể không thu kiếm chiêu đã thi triển về. Và đúng như Phong Viễn Quy nói, Tâm Tuệ sư thái dĩ nhiên phải phát lệnh cho kiếm trận cùng biến đổi chiêu thức theo sư thái :

- “Phật Lai Kim Động”! Thoát!

Kiểm trận đã được luyện tập thần phục, một lệnh phát ra là sáu thanh kiếm đều rầm rập tuân theo.

Phong Viễn Quy bật cười, đột ngột thu bồng về và hoành ngang đoản kiếm :

- Hóa ra Nga Mi phái không am hiểu sự lợi hại của tuyệt kỹ “Đoản Bồng Kiếm Trung” của Phùng gia? Là “Bồng Kiếm Trùng Phùng”, bồng chiêu chỉ là giả, kiếm chiêu mới là thật. Hãy đỡ lại vậy. Ha... Ha...

“Ào...”

Lần này đoản kiếm tuy cũng hoành ngang nhưng dù kiếm chiêu chưa biết biến hóa thế nào thì tiếng rít gió vù vù của đoản kiếm thôi vẫn đủ làm Tâm Tuệ sư thái kinh hoàng phát đổi lệnh khác :

- “Phật Khử Tam Thanh”! Mau!

“Vù... Vù...”

Nhưng sáu thanh kiếm nọ chỉ mới kịp cử lên thì đã nghe Tâm Tuệ sư thái phát lệnh khác, do Phong Viễn Quy đã đột ngột dùng Đoản bồng khóa chặt thanh kiếm của sư thái Tâm Tuệ :

- “Phật Quy Tam Bảo”! Đổi!

Phong Viễn Quy như không quan tâm gì đến mọi biến hóa của kiếm trận, chỉ chăm chăm xuất phát đầu chiêu, ngăn chặn mỗi một thanh kiếm của Tâm Tuệ sư thái với những sơ hở do sư thái Tâm Tuệ chưa phát tròn chiêu nên để lộ. Vì thế, để tự bảo vệ bản thân và nhất là tạo cơ hội cho kiếm trận vẫn luôn giữ mạch lạc nhịp nhàng như thuở nào, Tâm Tuệ sư thái cứ luôn miệng phát lệnh thay đổi chiêu thức. Và thêm lần này nữa sư thái Tâm Tuệ cũng phải phát lệnh một cách miễn cưỡng :

- “Phật Hiện Tây Phương”! Đánh!

“Ào...”

Nhưng Phong Viễn Quy càng lúc càng quá đáng, có khi phát đầu chiêu quá nhanh, trước khi Tâm Tuệ sư thái kịp thi triển một phần nhỏ của chiêu thức vừa phát lệnh. Vì thế, hầu như Tâm Tuệ sư thái cứ đổi lệnh liên liên, có khi lệnh này vừa buông đã đổi ngay thành lệnh khác, cho biến đổi qua chiêu khác.

Những sư thái kia sau một lúc cứ mãi đổi chiêu và nhận ra không chiêu nào được phép thi triển cho được tròn chiêu, khiến uy lực thật sự của Lục Hợp kiếm trận hầu như chưa có cơ hội phát huy công địch. Nhưng nguyên nhân vì sao như thế, họ biết, và vì biết nên họ bất phục lẫn bất bình.

Cuối cùng có một sư thái buột miệng bảo :

- Tiểu tử toan ngăn cản kiếm trận bằng cách cứ ám mãi chủ trận. Chưởng môn sư thúc sao không tạm giao quyền chủ trận cho bất kỳ ai khác trong bọn đệ tử. Nếu cứ để thế này, đệ tử e Lục Hợp đã không hợp mà còn sớm bị tan.

Tâm Tuệ sư thái đương nhiên hiểu rõ ý đồ của Phong Viễn Quy nhưng vẫn cứ phát lệnh chi trì cục diện, công chẳng thể công mà thủ thì hầu như không cần phải thủ :

- Chớ đa ngôn, phát ngay chiêu “Phật Quang Phổ Chiếu”. Mau!

Những sư thái nọ miễn cưỡng phát chiêu vì dù sao đây cũng là mệnh lệnh. Và đúng như họ thầm nghĩ Tâm Tuệ sư thái vì bị Phong Viễn Quy bức bách đành đổi ngay sang lệnh khác :

- “Phật Pháp Vô Biên”!

“Ào...”

Tiếp nữa là :

- “Phật Quá Nại Hà”!

- “Phật Độ Chúng Sinh”!

Và đột nhiên Tâm Tuệ sư thái quát lớn một mệnh lệnh kế tiếp :

- “Phật Nhập Cửu Trùng”, “Phật Cứu Sinh Lệnh”, “Phật Thăng Tây Trúc”. Đánh, đánh đánh!

Tương tự Phong Viễn Quy cũng phát lên cười vang dội :

- Quả nhiên cao sơn hữu cao sơn, đúng là gừng càng già càng cay. Chỉ tiếc lão sư thái dùng kế này quá thô thiển, văn sinh cũng đã đoán ra từ đầu rồi. Khai trận. Mau! Ha... Ha...

“Ầm! Ầm!”

Kiểm trận Lục Hợp chợt hóa thành Lục Tan, sáu sư thái lão đảo lù ra mỗi người mỗi hướng, ống tay áo của họ đều bị đoản kiếm của Phong Viễn Quy hót đi mỗi người một mẩu và chấn kinh còn làm họ mang thương thế không nhẹ.

“Keng!”

Phong Viễn Quy thu đoản kiếm vào lòng Đoản bồng, miệng cười lạt bảo bọn họ :

- Hy vọng lần sau nếu phải gặp lại, Nga Mi phái hãy có công phu khác cao minh hơn. Chứ nếu mãi thế này e sẽ chuốc nhục bại thảm hại hơn. Tạm biệt!

Phong Viễn Quy nhận lại La Trúc Quỳnh từ tay Phùng Quỳnh Hoa :

- Chúng ta đi, nào!

“Vút! Vút!”

Không còn cỗ xe, cả hai vận dụng khinh thân pháp lao mất dạng vào giữa màn đêm.

Nhìn theo họ, Tâm Tuệ sư thái thở dài :

- Tiểu tử nói đúng, Nam mô A di đà Phật, có lẽ đã đến lúc bản ni nên tự giam mình vào Thanh Nhàn cốc. Bản ni đã mệt mỏi lắm rồi. Nam mô A di đà Phật...

* * * * *

Phong Viễn Quy đang vội vã đưa La Trúc Quỳnh đi chợt kêu khẽ một tiếng và từ từ dừng lại.

Phùng Quỳnh Hoa kinh nghi dừng theo :

- Trời hửng sáng đã lâu, nếu Phong ca vẫn lo ủ kín chắn cho Trúc Quỳnh như thế này cũng chưa ổn hay là chúng ta tìm một cỗ xe khác sẽ tiện lợi hơn?

Phong Viễn Quy nhìn Lại la Trúc Quỳnh trên tay, toàn thân nàng vẫn được ủ kín trong một tấm chắn :

- Tìm cỗ xe chúng ta cũng phải tìm. Nhưng kỳ thực ta dừng lại vì chực nhớ đến một việc đúng là kỳ quái.

Phùng Quỳnh Hoa lo ngại :

- Là việc gì, Phong ca?

- Thất đại phái đã có tam phái Côn Luân, Nga Mi, Không Động thêm Lương viện nữa đều tuân lệnh Dĩ Hận cung ngăn trở hành trình của ta nhưng quyết liệt giết ta như thái độ của Nga Mi, Không Động quả là điều khó hiểu. Họ có thể lui khi bại, sao lại cứ muốn giết ta?

Phùng Quỳnh Hoa thở dài :

- Phong ca không hiểu thật ư? Họ phải loại trừ hậu họa trước khi hậu họa đó biến thành đại họa thật sự cho họ. Vì dường như họ đã biết Phong ca là di tử của Minh chủ võ lâm Phong Dương Tử tiền bối.

Phong Viễn Quy giật mình chấn động :

- Nàng bảo sao? Phụ thân ta? Gia phụ chính là Minh chủ võ lâm?

- Không sai. Đã gần trăm năm trôi qua võ lâm Trung Nguyên chỉ duy nhất mới một lần có một Minh chủ võ lâm. Đó chính là lệnh tôn, Phong Dương Tử, Vô lượng thọ Phật!

Thanh âm đó sang sảng vang lên khiến Phong Viễn Quy cùng Phùng Quỳnh Hoa đều hốt hoảng nhìn một lão đạo không hiểu đã xuất hiện từ lúc này, và bây giờ đã hiện thân chỉ cách cả hai chưa đầy hai trượng.

Phong Viễn Quy dò xét nhìn lão đạo :

- Lai vô ảnh, khứ vô hình, lão đạo trường xuất hiện thế này không biết có điều gì chỉ giáo?

Lão Đạo gật đầu :

- Nếu tiểu khả đúng là Phong Viễn Quy, di tử của Minh chủ võ lâm Phong Dương Tử thì bản đạo quả thật có nhiều điều cần thỉnh giáo tiểu khả.

Phong Viễn Quy nhìn qua Phùng Quỳ Hoa.

Nàng hiểu ý, gật đầu, quả quyết và đáp hộ Phong Viễn Quy :

- Nếu thăm trạng của song thân Phong ca đúng như dưỡng mẫu Phong ca kể, nghĩa là tà chết vinh còn hơn sống nhục, vì nghĩa bất khả dung vì nhân bất khả từ, và nếu mảnh kim tiền kia là di vật duy nhất của Phong ca, đích thực Phong ca chính là hậu nhân của Minh chủ võ lâm Phong Dương Tử, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lão đạo chuyển mục quang và nghi vấn qua Phùng Quỳ Hoa :

- Tiểu cô nương sao đoán quyết điều này?

Nhận biết chính Phong Viễn Quy cũng đang chờ nghe giải thích, Phùng Quỳ Hoa bảo :

- Sau thăm trạng của Phong gia, chính gia phụ đã tự dần vật khá lâu. Lúc đó, tiểu nữ vì mới lên bốn nên khó thể ghi nhớ nhiều những gì song thân tiểu nữ cùng bàn luận. Nhưng nhớ một ít vẫn là nhớ, nhờ đó sau này gia sư có manh mối để truy tìm. Cuối cùng phát hiện rằng Phong - Phùng nhị gia từng vì nghĩa mà kết thân. Và do thân tình nên song thân tiểu nữ đành phải miễn cưỡng xa lìa bằng hữu, dù biết rằng Phong gia mười phần có đến bảy tám là khó tránh họa sát thân.

Phong Viễn Quy kinh nghi :

- Họa gì? Và nếu biết là họa sao Phùng gia không lưu lại giúp Phong gia hoặc khuyên Phong gia tìm nơi lánh nạn.

Phùng Quỳ Hoa kể, mắt luôn dõi nhìn lão đạo nọ :

- Thân là Minh chủ, Phong gia tà chết quyết không khuất nhục lánh thân. Riêng Phùng gia bỏ đi là vì Phong gia quyết liệt khước từ. Không những thế, chính Phong gia còn khuyên Phùng gia càng lánh thật xa càng tốt, bởi vì họa sát thân cũng sắp đến với Phùng gia và Phong gia lo rằng cơ hội để giúp Phùng gia vượt qua nạn tai e cũng không còn. Chính vì lẽ đó, khi Phùng gia ngỡ đã toàn mạng lại được tin Phong gia lâm nạn, song thân muội đã dần vật và hối hận biết chừng nào.

Phong Viễn Quy chùng giọng :

- Lệnh tôn và lệnh đường đã bàn luận với nhau những gì?

Phùng Quỳ Hoa đáp :

- Muội chỉ nhớ lồm bồm là gia phụ đã ước ao phải chi cùng được chết với Phong gia. Nhưng vì chuyện đã xảy ra nên cả hai cùng bàn, cần chia nhau truy tìm cốt nhục của Phong gia mà theo tin giang hồ loan truyền là đã được Minh chủ phu nhân lên mang đi biệt dạng. Mọi người chỉ tìm thấy thi thể của mỗi một mình Minh chủ phu nhân đã tuần tiết cùng chết với phu tướng. Hậu nhân của Phong gia đã biệt tích từ thuở ấy.

Phong Viễn Quy cay đắng :

- Có lẽ đó là lúc gia mẫu tìm đến chỗ dưỡng mẫu, khẩn cầu dưỡng mẫu cứu mang ta chỉ là một tiểu hài vô tội.

Lão Đạo chợt lên tiếng :

- Bản đạo vừa nghe tiểu cô nương đề cập đến mảnh kim tiền, có thể cho bản đạo một lần quá mục nhìn qua?

Phong Viễn Quy cau mày.

- Nhưng lão đạo trưởng là cao nhân hà phương hà xứ, văn sinh còn chưa biết. Đâu thể đường đột giao di vật của song thân cho người không quen.

Lão Đạo nghiêm mặt, hỏi Phùng Quỳnh Hoa :

- Nghe bảo tiểu cô nương ngoài việc là nội diệt đệ tam đại của Phùng lão bang chủ còn là truyền nhân của Diệu Đề thần ni?

Nàng đáp lời :

- Không sai. Nhưng không biết lão đạo trưởng hỏi như thế để làm gì?

Lão đạo chợt phát xạ một chỉ kinh, hướng về một cội cây gần đó :

- Không biết lệnh sư có thường đề cập với tiểu cô nương về nhân vật am hiểu loại công phu chỉ pháp như thế này bao giờ chưa?

“Xoẹt... Bộp!”

Cội cây bị chỉ kinh xuyên thủng, tuy không gây chấn động mạnh cho cội cây nhưng lá trên cành cứ thi nhau rơi xuống. Và càng rơi, những chiết lá lúc chạm đất đều từ từ héo di, như thể chúng đã bị nhúng qua một lần nước thật nóng.

Phùng Quỳnh Hoa mục kích công phu này chợt hớn hở reo :

- Nhiệt Dương chi? Võ Đang phái vốn có Nhị đạo tiên, một luyện Nhiệt Dương, một luyện Hàn Âm, giang hồ thường gọi là Lương Nghi nhị đạo, là Nhiệt Dương bá bá đấy sao? Gia sư thuở sinh thời vẫn nhắc bá bá luôn.

Lão Đạo gật đầu :

- Lệnh sư là di mệnh truyền nhân của Diệu Đề thần ni từng cùng bản đạo nhiều lần luận bàn Phật pháp và so với Đạo Tam Thanh. Vì do Phật Đạo hữu biệt, lại là nam nữ bất khả chi giao, lúc được tin lệnh sư quá vắng, sự ràng buộc của Cửu Lưu Đạo giáo khiến bản đạo dù muốn cũng không nở đến quấy nhiễu chốn tịnh tu của lệnh sư. Biết tiểu cô nương là truyền nhân của cách giao bằng hữu, bản đạo phen này mới dám đường đột xuất hiện.

Phùng Quỳnh Hoa bảo Phong Viễn Quy :

- Nhiệt Dương bá bá là một trong vài thế ngoại cao nhân còn tại thế, Phong ca có thể hỏi thêm về một thời oanh liệt của Minh chủ lệnh tôn.

Phong Viễn Quy đành miễn cưỡng giao nửa mảnh kim tiền mang họ Phùng cho Phùng Quỳnh Hoa :

- Ta chỉ tin ở nàng. Chăm lấy.

Phùng Quỳnh Hoa cũng lấy ra nửa mảnh còn lại, tự ghép vào nhau và lễ độ giao cho lão đạo Nhiệt Dương :

- Thỉnh bá bá quá mục.

Nhưng lão Đạo không cầm lấy, chỉ dùng mắt xem qua một lượt rồi thôi.

Chỉ khi lão Đạo lên tiếng Phong Viễn Quy mới yên tâm :

- Đúng là hai nửa mảnh được xuất phát từ một, Phong tiểu khả đích thực là di tử của Phong minh chủ.

Và lão Đạo tự tìm chỗ ngồi xuống :

- Chúng ta còn nhiều chuyện để đàm đạo, sao nhị vị không nhân cơ hội này nghỉ chân một lúc.

Phong Viễn Quy lập tức ngồi, vừa đặt La Trúc Quỳnh ngay bên cạnh vừa dò hỏi :

- Sao lão Đạo trưởng đoán biết bọn văn sinh đang cần nghỉ chân?

Lão Đạo tủm tỉm cười :

- Thiết nghĩ, điều tiểu khả đang quan tâm và rất muốn nghe là cái chết của lệnh tôn, đúng không. Vậy tại sao ta không đề cập đến việc đó trước?

Phong Viễn Quy ngấm ngấm thổ nạp, gấp rút điều hòa chân nguyên sau một đêm chịu nhiều hao tổn :

- Cũng được. Gia phụ tự nguyện chấp nhận cái chết, vì sao?

Lão đạo vẫn cười :

- Tiểu khả có muốn để bản đạo tự nói hay cứ đáp theo từng câu vấn nạn như tiểu khả vừa nêu?

Phong Viễn Quy động tâm. Người có công phu hàm dưỡng và hết sức nhẫn nại như lão Đạo quả đáng ngưỡng mộ. Phong Viễn Quy thở ra nhẹ nhẹ :

- Xin được nghe lời chỉ giáo của lão đạo trưởng.

Lão Đạo gật đầu :

- Bản lãnh khá lắm. Cứ thế này người của Thất đại phái, Nhất bang, Lương viện sao không thể rúng động và cứ nơm nớp lo sợ. Kể cũng đáng cho bản đạo dụng tâm một lần. Là thế này.

Lão Đạo háng giọng và kể :

- Xuất thân của lệnh tôn cũng tầm thường, nhưng nhờ thông minh thiên phú, lại ham học hỏi nên cuối cùng lệnh tôn vẫn tạo được chỗ đứng trên giang hồ. Thời gian dần trôi, quần hùng còn phát hiện lệnh tôn có khẩu tài, biết cách thuyết phục để người người vì nghe theo nên giữ được hòa khí với nhau. Hạng người như thế đáng cho võ lâm suy cử làm Minh chủ. Và vì cũng là bậc kỳ tài như thế nên lệnh tôn suýt thân bại oanh liệt vì nữ nhi, có một tuyệt sắc giai nhân không ai biết rõ xuất xứ đã cảm phục và mến mộ lệnh tôn, nhất quyết suốt một đời trao thân gởi phận cho lệnh tôn. Lẽ ra nếu lệnh tôn ưng thuận thì lúc này đây lệnh tôn vẫn còn tạ thế và vẫn là Minh chủ võ lâm. Nhưng định mệnh lại an bài cách khác, lệnh tôn lại mê đắm một nữ nhân khác có xuất xứ tận Tái Bắc xa xăm, đây chính là lệnh đường. Biến cố từ đây phát sinh.

Vì thấy Phong Viễn Quy và Phùng Quỳnh Hoa cùng háo hức chờ nghe nên dù đã kể luôn một thời dài, lão Đạo cũng đành gắng gượng kể tiếp :

- "Kể thất tình chợt biệt tích. Tiếp theo đó ắt hẳn lệnh tôn vì quá đắm say hạnh phúc có từ thê tử mà ra nên xao lãng trách nhiệm một Minh chủ võ lâm. Những bất hòa gây đấm máu giữa những nhân vật giang hồ càng lúc càng xuất hiện nhiều, khiến những ai có tâm huyết, biết nghĩ đến đại cục chợt giật mình nghĩ lại, liệu lệnh tôn có đáng là Minh chủ võ lâm nữa không? Tiếng lành đồn xa và tiếng dữ càng đồn xa hơn, lệnh tôn vì muốn minh chứng bản thân vẫn đủ năng lực đảm nhận trọng trách nên đã một mình tự bôn tẩu khắp võ lâm. Để khi quay về, lệnh tôn đột ngột phát Minh chủ thiếp, để xuất mở thịnh hội võ lâm.

Thiếp phát đi chưa bao lâu thì người các phái đổ xô nhau kéo đến tìm Minh chủ. Không ai muốn nghe Minh chủ giải thích, tất cả đều quy kết Minh chủ bất lực vô tài. Chính lúc đó kể thất tình nọ lại xuất hiện, không ai hiểu nữ nhân nọ đã nói thế nào vào tai Minh chủ. Họ chỉ biết sau đó Minh chủ tự thét lên một tiếng :

- "Thà chết vinh còn hơn sống nhục rồi tự sát".

Quần hùng hỗn loạn. Có lẽ đó là lúc lệnh đường lên đưa tiểu khả đi, hầu bảo dưỡng cột nhục duy nhất của Phong gia".

Nói xong, lão Đạo chợt hỏi Phong Viễn Quy :

- Lệnh đường không di ngôn căn dặn cho tiểu khả biết vì sao lệnh tôn có hành động như thế sao?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Gia mẫu chỉ di ngôn ba điều: Đừng truy tìm thân thế, đừng dây vào giới giang hồ, còn như bị giới giang hồ cuốn vào thì hãy trở lại làm người họ Phong, nghĩa là phải làm sao cho xứng với Phong gia.

Phùng Quỳnh Hoa chợt bảo :

- Tính danh thật của Phong ca là Phong Dương Quang, do câu phát dương quang đại.

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Ta chỉ muốn là Phong Viễn Quy. Chờ khi ta thật sự không làm hổ danh Phong gia sau đó hãy tính đến chuyện phát dương quang đại.

Lão Đạo chột bảo :

- Tiểu khả muốn báo thù cho Phong gia?

Phong Viễn Quy minh định :

- Chờ khi văn sinh biết ai là kẻ thù đã.

Lão Đạo lại hỏi :

- Tiểu khả nghĩ gì khi bị các phái dù đuổi bám theo vẫn nương tay tha mạng?

Phong Viễn Quy đáp thẳng :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Chờ những ai đứng sau lưng Thất đại phái, Nhất bang, Lương viện tự ý xuất đầu lộ diện, lúc đó văn sinh mới có quyết định còn có thể nương tay được nữa không.

Lão Đạo gật gù :

- Xem ra tiểu khả rất tự tin về bản lãnh? Vì thế cố tình dẫn dụ mọi người cùng bám theo tiểu khả đi đến tận Miêu Cương?

Phong Viễn Quy chớp mắt :

- Văn sinh đang trên đường đi kiếm tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo, bất kỳ ai quan tâm văn sinh nguyện hoan nghênh họ bám theo.

Lão Đạo cau mày :

- Tiểu khả đã biết Thanh Tâm Phục Linh Thảo mọc ở đâu?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Quái Diện Ma Nương đã tìm thấy, Quái Diện là người Miêu Cương, văn sinh có ý nghĩ chỉ nên tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo ở Miêu Cương.

Lão Đạo liếc nhìn La Trúc Quỳnh :

- Đường xa vạn dặm, lại thêm nhiều ngăn trở, giả như tiểu khả đủ bản lãnh vượt qua, liệu thời gian còn lại có đủ cho tiểu khả tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo?

Phong Viễn Quy nghiêm mặt :

- Có tận nhân lực mới tri thiên mệnh.

Lão Đạo lại gật gù :

- Tiểu khả sẽ hành động như thế nào giả như có ngày tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo?

Phong Viễn Quy hỏi ngược lại lão Đạo :

- Theo đạo trưởng, văn sinh nên làm gì?

Lão Đạo bối rối :

- Bản đạo không phải người đang tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Người đó chính là tiểu khả.

Phong Viễn Quy có một thoáng ngẫm nghĩ, sau mới bảo :

- Lão đạo trưởng có muốn nghe văn sinh đáp một câu thật tâm chẳng?

Lão Đạo chỉnh sắc :

- Đó là nguyên do khiến bản đạo bỏ công phen này, tìm tiểu khả.

Phong Viễn Quy cười vang :

- San bằng Dĩ Hận cung. Tru diệt bất kỳ ai có liên quan hoặc đứng sau lưng cung Dĩ Hận. Văn sinh sẽ làm như thế đấy. Ha... ha...

Lão Đạo rùng mình :

- Không thể tránh một trường huyết sát ư?

Phong Viễn Quy quả quyết lắc đầu :

- Nếu lão đạo trưởng cũng am hiểu thấu suốt như lúc này văn sinh đang hiểu, xin lượng thứ, có lẽ chính lão đạo trưởng cũng khó dẫn lòng để cố kìm chế sát cơ đang bùng bùng dâng lên.

Lão Đạo có mặt thoáng dao động :

- Tiểu khả đã hiểu những gì? Làm sao hiểu nếu tiểu khả chỉ mới bôn tẩu giang hồ chưa đầy năm?

Phong Viễn Quy đột ngột hỏi một câu lại còn làm như vô tình hỏi :

- Cùng thời với lão đạo trưởng có nhân vật hữu danh nào ở họ Mạc chẳng?

Lão Đạo chấn động. Nhưng lời đáp lại đến từ Phùng Quỳnh Hoa :

- Đảo chủ Vô Ưu đảo, Mạc Hiến Vi? Sao Phong ca chợt đề cập đến đại ác ma này?

Phong Viễn Quy vờ ngỡ ngạc như thật :

- Không, ta chỉ buột miệng hỏi như thế thôi. Vì ta ngỡ có lẽ nhân vật này cũng hiện là thế ngoại cao nhân như lão đạo trưởng đây.

Lão Đạo chợt đứng lên :

- Bần đạo có ý này. Vì đằng nào cũng đem đến điều lợi cho tiểu khả nên bần đạo rất mong tiểu khả chấp thuận.

Phong Viễn Quy đẩy La Trúc Quỳnh qua cho Phùng Quỳnh Hoa, đoạn cũng đứng lên :

- Chúng ta phải tỷ đấu ư?

Lão Đạo chột dạ :

- Sao tiểu khả đoán được?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Bất tất phí ngôn. Vì văn sinh còn đoán sau Võ Đang ắt hẳn vẫn còn nhiều phái khác nữa, ý của lão đạo trưởng định nói là thế nào?

Phùng Quỳnh Hoa thất kinh :

- Bá bá!

Lão Đạo xua tay, ngăn Phùng Quỳnh Hoa lại và vẫn nhìn Phong Viễn Quy :

- Dù là vạn bất đắc dĩ bần đạo cũng phải một lần lĩnh giáo tuyệt học của tiểu khả. Tuy nhiên, bần đạo lại muốn xem đây là một trận đánh cược.

- Cược? Cược thế nào?

Lão Đạo nhìn La Trúc Quỳnh :

- Bần đạo nếu bại sẽ tự nguyện đem sinh mệnh cũng như toàn phái Võ Đang thay tiểu khả chăm giữ hộ tiểu cô nương kia. Và dĩ nhiên sẽ giao hoàn nguyên vẹn cho đến khi tiểu khả từ Miêu Cương quay lại.

- Nói tiếp đi.

- Giá như tiểu khả không thể đả bại bần đạo thì sau đó, mặc dù tiểu khả vẫn tiếp tục lên đường tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo, nhưng khi tìm được tiểu khả phải đem tất cả chỗ đó đánh đổi lại sư toàn vẹn cho tiểu cô nương kia.

Phong Viễn Quy cau mày :

- Xá muội La Trúc Quỳnh vậy là vẫn do Võ Đang phái sanh cầm? Văn sinh phải đem vật đổi mạng cho xá muội?

Lão Đạo nhăn mặt :

- Hai điều kiện là khác nhau. Một đàng bản đạo tự nguyện chăm giữ. Sau đó tự ý giao hoàn, không cần điều kiện gì kèm theo. Chỉ có ở điều kiện sau mới có thể tạm gọi là sanh cầm. Tiểu khả xin chớ ngộ nhận.

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Vậy để tiện hơn, văn sinh đề xuất thế này, nếu văn sinh bại, văn sinh sẽ dùng vật đổi người. Bằng như văn sinh thắng, xin lượng thứ, văn sinh ở đâu xá muội cũng ở đó, thật không dám phiền lão đạo trưởng quan tâm.

Lão Đạo tái mặt :

- Tiểu khả như có ý nghi ngờ bao thiện ý của bản đạo?

Phong Viễn Quy cười nhạt :

- Phế thuyết. Xin miễn đáp.

Lão Đạo cổ nhần nại :

- Nhưng đường đi càng về sau càng thêm nhiều nguy hiểm. Tiểu khả đưa lệnh muội đi là tự bó tay bó chân.

Phong Viễn Quy bảo :

- Muốn như thế phải lấy được mạng văn sinh. Nhưng tiếc thay văn sinh e khó lòng tìm thấy dù chỉ một đối thủ cho bản thân lúc này.

Lão Đạo lặng người, sau đó từ từ lấy kiếm ra :

- Tiểu khả đã quá tự tin. Nếu bản đạo còn nói nữa e lại bị tiểu khả xem là người đa sự. Bản đạo xin lĩnh giáo.

Phong Viễn Quy đứng yên :

- Mời! Lão đạo trưởng cứ tùy tiên xuất thủ, lúc nào cũng được.

Lão Đạo tái mặt...

26. Kiếm Võ Đang - Xá Lợi Thiếu Lâm

Thanh kiếm đang được lão Đạo chậm rãi nâng lên chột khựng lại :

- Kiếm của tiểu khả đâu?

Phong Viễn Quy thẳm thán phục hành vi quang minh lỗi lạc của lão Đạo, đành ra hiệu cho Phùng Quý Hoa, miệng thì vẫn tiếp tục thốt lời cao ngạo với lão Đạo :

- Không muốn dùng sở trường để mong chiếm lợi thế, nếu lão đạo trưởng thật sự quan ngại là vậy, được, văn sinh tuy không thiện dụng kiếm nhưng văn sinh xin được hầu tiếp.

Thấy Phùng Quý Hoa chuẩn bị giao cho Phong Viễn Quy chỉ vón vện một thanh đoản kiếm, lão Đạo từ từ thu trường kiếm về :

- Sự thật bản đạo không hề muốn chiếm phần hơn. Thôi thì chúng ta đối chưởng vậy.

Phùng Quý Hoa khựng lại, không biết có nên trao đoản kiếm cho Phong Viễn Quy nữa hay không, Phong Viễn Quy mỉm cười bảo :

- Dù là không mấy thiện dụng kiếm phong văn sinh vẫn quả quyết thắng lão đạo trưởng. Lão đạo trưởng có tin không?

Phùng Quỳnh Hoa đành giao kiếm nhưng vẫn ái ngại dặn Phong Viễn Quy :

- Muội vẫn chưa hiểu vì sao cần phải có trận tỷ đấu này. Nếu không thể dừng, Phong ca, dù ai bại, muội cũng không vui.

Phong Viễn Quy nhìn nàng một thoáng sau đó buông kiếm thở dài :

- Muội không hiểu vì muội không là người đương cuộc. Trong khi đó, theo ta suy hiểu, muội cũng là người có phần liên đới với mọi diễn biến giang hồ hiện nay. Được rồi, sẽ có cơ hội ta giải thích cho muội hiểu. Riêng về trận tỷ đấu này, ta hiểu, cả ta và lão đạo trưởng dù muốn cũng không thể nào dừng lại. Thôi, mau lui lại đi, hãy quan tâm đến Trúc Quỳnh. Ta tin tưởng và giao phó nàng cho muội.

Phong Viễn Quy nhận thanh đoản kiếm và từ từ tiến lại gần lão Đạo.

Lão Đạo bỗng có vẻ mặt hoang mang :

- Tiểu khả có ý gì khi có lời ám chỉ diễn biến giang hồ gần đây là có liên quan đến truyền nhân của Diệu Đề thần ni?

Phong Viễn Quy giữ thanh đoản kiếm bên tay hữu và bắt đầu nhịp nhịp, xem đoản kiếm chỉ là món đồ chơi không hơn không kém :

- Chúng ta phải tỷ đấu, đúng không? Vậy lão đạo trưởng hỏi như thế để làm gì nếu một khi trận đấu là không thể tránh? Mời lão đạo trưởng xuất thủ cho. Vì thời gian của vân sinh đang càng lúc càng hạn hẹp.

Lão Đạo kinh nghi nhìn Phong Viễn Quy nhịp kiếm :

- Đó là thủ thức của tiểu khả? Hay là thế khởi thức bản đạo chưa từng nghe đến?

Phong Viễn Quy biết trận đấu đã bắt đầu, đành giữ chân nguyên ổn định sao cho nhịp hô hấp thổ nạp lúc nào cũng được bình tịnh, tay hữu thì vẫn nhịp kiếm :

- Vân sinh không khởi thức cũng không nghĩ đây là thủ thức. Duy có điều, nếu đối phương tịnh thì vân sinh vẫn dĩ tịnh đãi tịnh. Ngược lại, khi đối phương động, đấu pháp của vân sinh sẽ là động trên cả mức động. Dĩ động vi tiên, lấy động chế động.

Lão Đạo lặng người, nhìn thật lâu vào cách nhịp kiếm của Phong Viễn Quy. Nó lên xuống đều đặn, nhưng không vì thế mà cả cánh tay Phong Viễn Quy cũng nhích động.

Ngược lại, hầu như chỉ có mấy đầu ngón tay đang giữ kiếm của Phong Viễn Quy là động, kỳ dư khắp thân lại bất động hoàn toàn.

Tóm lại, vì vẫn chưa biết đó là khởi thức hay một loại thủ thức kỳ quái gì đó của Phong Viễn Quy, lão Đạo đành hít một hơi thanh khí thật dài và thật đầy đoạn chậm mà chắc, chong thanh kiếm từ từ ra phía trước, miệng nạt khe vồn vện một tiếng :

- Mời!

Nhưng Phong Viễn Quy vẫn giữ nguyên vị, miệng không đáp, mắt không chớp, tay vẫn nhịp kiếm đều đều.

Lão Đạo khi đã chong thẳng thanh kiếm cũng đứng yên, hóa dần thành một pho tượng đá với khởi thức đã sẵn sàng, chỉ cần có cơ hội là bật thoát ra thật nhanh thành một chiêu kiếm đủ uy lực phá hủy cả một thành trì.

Trận tỷ đấu đã thành hình, nhưng ngay lúc này thì chưa một chiêu nào phát ra.

Mà phát ra sao được khi lão Đạo đã lặng yên bất động? Lão bất động đến cả thanh kiếm dù chơi vơi đưa ra cũng bất động. Một trạng thái bất động bao trùm muôn vàn những cái động chực chờ bộc phát.

Phong Viễn Quy cũng bất động. Có khác chăng là thanh đoản kiếm vẫn cứ đều đều nhịp. Một lên một xuống rồi lại một lên một xuống. Không nâng lên quá cao để khi chưa kịp hạ xuống thì đã bị đối phương tận dụng thời cơ, công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý, xuất phát kỳ chiêu, mã đáo công thành.

Do độ nhịp lên vừa tầm nên lúc hạ xuống cũng không vượt quá tầm làm chủ. Tình thế này tạo cho đối phương cảm giác hầu như ở mọi thời điểm, hễ Phong Viễn Quy nhắm có cơ hội thì đoản kiếm vào lúc nào

cũng sẵn sàng phát chiêu. Lúc nâng lên cũng có thể phát kiếm, lúc hạ xuống cũng có chỗ phát chiêu, và ở quãng giữa tầm nâng lên hoặc hạ xuống thì Phong Viễn Quy vẫn có cơ hội xuất phát kỳ chiêu.

Những người trong cuộc dù có cảm nghĩ như thế nào, Phùng Quỳnh Hoa không thể biết.

Nàng chỉ biết nàng hiện là người đứng ngoài. Vì vậy nàng có những cảm nghĩ riêng của nàng.

Nàng chăm chú nhìn thế khởi thức cũng là thủ thức của lão đạo Nhiệt Dương. Nàng phát hiện toàn thân lão đạo đều có đầy những chỗ sơ hở. Lão đạo để trống trải là thế, cơ sao Phong Viễn Quy không nhân đó phát chiêu?

Nàng tự hỏi như vậy và chuyển mục quang qua nhìn Phong Viễn Quy.

Tay kiếm Phong Viễn Quy vẫn nhịp, và theo Phùng Quỳnh Hoa, nếu đổi lại là nàng, giả như nàng là người đang chuẩn bị tỷ đấu với Phong Viễn Quy ắt nàng phản phá lên cười vì cho rằng Phong Viễn Quy đã quá xem thường nàng. Vì quá xem thường nên Phong Viễn Quy mới có động thái bốn cọt và tự đem sinh mạng bản thân ra đùa như thế. Nếu là nàng, nàng nghĩ, lão đạo có thể tấn công Phong Viễn Quy ở mọi thời điểm và từ mọi phương vị.

Bởi vì Phong Viễn Quy cũng để lộ quá nhiều sơ hở. Những điểm hở sơ đẳng mà đối phương không cần là bậc cao thủ về kiếm đạo vẫn có thể tùy thời tùy lúc tấn công vào và đắc thủ.

Vậy mà cả lão đạo lẫn Phong Viễn Quy đều không dám tận dụng những chỗ hở của đối phương để tấn công. Tại sao?

Để tự tìm lời đáp, Phùng Quỳnh Hoa nhìn ngó lại kỹ hơn.

Nhờ đó, nàng phát hiện Phong Viễn Quy tuy nhịp kiếm nhưng mắt lúc nào cũng mở to và nhìn chăm chăm vào lão đạo.

Nàng nhìn theo phương nhìn của Phong Viễn Quy, chợt hiểu đôi mắt của lão đạo chính là điểm ngắm nhìn của Phong Viễn Quy. Nàng nhìn vào đôi mắt lão đạo. Lão đạo từ bất động đến bất động, đôi mắt của lão cũng nhìn đến bất động vào một điểm nào đó trên người Phong Viễn Quy. Nàng bèn nhìn theo phương nhai của lão đạo.

A..., lão đạo chẳng nhìn đâu hết, chỉ mãi nhìn vào tay nhịp kiếm của Phong Viễn Quy.

Với phát hiện này, một lần nữa nàng nhìn vào tay Phong Viễn Quy đang nhịp kiếm. Và nhờ lần này chỉ nhìn vào tay nhịp kiếm của Phong Viễn Quy không thôi nên nàng chợt cảm nhận được mọi cảm nhận ắt hẳn đang có ở lão đạo.

Này nhé, lúc Phong Viễn Quy nhịp kiếm lên, nàng có cảm nghĩ đó sẽ là lúc Phong Viễn Quy phát chiêu. Nhưng không, thay vào đó lại đều đều hạ xuống. Nàng nhìn đoán kiếm đang lúc úp xuống và có cảm nghĩ sẽ có lúc Phong Viễn Quy bật kiếm cho bay đi thành một chiêu cực kỳ lợi hại. Nàng, cũng như lão đạo, chợt nôn nao chờ đợi chiêu kiếm lợi hại thế nào Phong Viễn Quy cũng phát ra.

Thế nhưng một lần nữa nàng lại thất vọng vì chiêu kiếm lợi hại đâu chẳng thấy chỉ thấy Phong Viễn Quy đã nhịp đoán kiếm lên.

Nhìn đoán kiếm nâng lên, Phùng Quỳnh Hoa bỗng có cảm giác nôn nao khó tả. Kia rồi, hãy nhìn mũi kiếm đang di chuyển lên cao thì rõ, thế nào cũng có lúc mũi kiếm đang nâng lên sẽ xuất phát thành kỳ chiêu.

Nàng lo sợ và chờ đợi kỳ chiêu xuất hiện. Nhưng Phong Viễn Quy như chỉ muốn trêu cọt, chỉ muốn thử thách lòng nhẫn nại của nàng hay sao đó. Phong Viễn Quy vẫn không phát kỳ chiêu, chỉ tiếp tục nhịp cho đoán kiếm hạ xuống. Nàng phát tức cơ hồ không thể chịu nổi.

Và vừa cảm thấy tức giận nàng vỡ lẽ, ra đó là nguyên do khiến lão đạo Nhiệt Dương chưa thể phát chiêu. Một là sợ để cơn xúc nộ trào dâng. Mà một khi có sự xúc nộ xuất hiện trong một trận đấu thì người để cơn xúc nộ tác động đã tự nhận bại hết ba phần. Thêm nữa, đây là điều thứ hai, lão đạo vì cũng trải qua tâm trạng nôn nao chờ đợi như nàng lúc này nên lão đạo ngại, nhỡ như lão đạo lúc toan phát chiêu, chợt Phong Viễn Quy phát chiêu trước thì sao? Vậy là hồng bút, Phong Viễn Quy sẽ tiên phát chế nhân, đối phương động thì Phong Viễn Quy sẽ dĩ động vi tiên như thoạt đầu đã nói. Thôi thì nhẫn nại chờ thêm một lúc nữa

xem sao. Lão đạo có lẽ đang nghĩ thế nên cứ tiếp tục chong mắt nhìn vào tay kiếm vẫn cứ nhịp đều đều của Phong Viễn Quy.

Phùng Quỳnh Hoa một khi đã hiểu như thế, nàng còn hiểu thêm vì sao Phong Viễn Quy cứ nhìn vào mắt lão đạo Phong Viễn Quy nhìn là để đoán biết lúc nào lão đạo động. Để khi lão đạo động thì ở mọi nơi mọi lúc Phong Viễn Quy sẽ tùy thời mà tiên phát kỳ chiêu, chân đứng từ trước mọi hành vi muốn phát động trận đấu của lão đạo.

Vỡ lẽ nguyên nhân vì sao song phương mãi bất động, Phùng Quỳnh Hoa chợt thở dài và thềm tự hỏi, họ sẽ còn bất động được bao lâu nữa đây?

Tiếng thở dài của nàng, tuy khẽ nhưng do cảnh trạng lúc này quá khẩn trương nên đó lại là tiếng làm cho toàn cục diện xao động.

Nàng nghe Phong Viễn Quy cất tiếng :

- Lão đạo trưởng còn chi trì được bao lâu một khi tay giữ kiếm của lão đạo trưởng đang càng lúc càng nặng trĩu?

Nàng nhìn Phong Viễn Quy.

Tay kiếm của Phong Viễn Quy vẫn nhịp, mắt thì chưa một lần rời mắt lão đạo.

Nàng nhìn qua lão đạo.

Lão đạo vẫn bất động, không đáp lời Phong Viễn Quy và mắt thì cũng cứ nhìn mãi vào tay kiếm nhịp đều đều.

Phong Viễn Quy lại mở miệng :

- Kỳ thực lão đạo trưởng đã bị bại ngay từ đầu. Có phải lão đạo trưởng nhìn đâu cũng thấy vân sinh như có sẵn mọi chiêu thức để ngăn ngừa bất kỳ một chiêu công nào của lão đạo trưởng? Đó là do lão đạo trưởng nghĩ thế và là do lão đạo trưởng nhìn vân sinh theo cảm nghĩ vân sinh cũng là đại kiếm thuật gia như lão đạo trưởng. Không phải thế đâu. Là vân sinh cố tình tạo tâm lý như thế cho lão đạo trưởng. Vân sinh đã có những lời cao ngạo, cố tình làm cho lão đạo trưởng nghĩ vân sinh quả nhiên đang là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, công phu thượng thừa, bản lãnh bất phàm, không hề có đối thủ. Tất cả chỉ nhằm một dụng ý là tạo tâm lý bất an cho lão đạo trưởng. Giờ thì muộn rồi nếu lão đạo trưởng muốn phát chiêu. Bởi tay kiếm của lão đạo trưởng đang rã rời. Mọi chiêu công của lão đạo trưởng lúc này đều sẽ là quá chậm so với vân sinh vẫn đang đủ đầy chân nguyên, sung mãn thể lực. Vân sinh đề nghị hoà, lão đạo trưởng thấy sao?

Lạ thay, Phùng Quỳnh Hoa thấy tay kiếm của lão đạo từ từ hạ xuống. Và lão đạo thở ra một hơi dài chán nản :

- Bản đạo cam bại. Bởi Phong tiểu khả ngoài bản lãnh cao minh còn có tâm cơ hơn người, lại thêm khẩu tài chẳng hề thua kém lệnh tiên tôn. Bản đạo tuy bại nhưng vẫn phục. Tạm biệt!

Trận tỷ đấu đột nhiên bất thành và lời nhận bại của lão đạo Nhiệt Dương làm Phùng Quỳnh Hoa ngỡ ngàng.

Nàng toan gọi lão đạo, chợt nghe có người nhanh hơn gọi lão đạo lại :

- Nhị thúc tổ chưa chiến đã cam bại có phải đó là cách để Nhị thúc tổ tỏ ý kháng lệnh Chương môn?

Vút!

Vút!

Nhìn bảy đạo nhân Võ Đang phái chợt xuất hiện, Phùng Quỳnh Hoa kinh tâm vội ôm giữ La Trúc Quỳnh ngay vào vòng tay, cố tình lên tiếng cảnh tỉnh Phong Viễn Quy :

- Thái Thanh điện Hộ pháp, Thất Tinh kiếm trận của phái Võ Đang.

Lão đạo Nhiệt Dương bĩu môi nhìn họ :

- Bản đạo có kháng lệnh hay không, nếu Chương môn không có mặt ở đây bọn người lấy tư cách gì phê phán, nhận định hồ đồ?

- Vô lượng thọ Phật. Nhị thúc tổ như đang có ý muốn gặp đệ tử?

Vút!

Thêm một đạo nhân nữa xuất hiện và lần này Phong Viễn Quy không cần Phùng Quỷ Hoa lên tiếng cũng biết đây chính là Chương môn nhân Vô Đương phái.

Phong Viễn Quy từ từ lùi lại, chỉ muốn đứng cạnh và cùng Phùng Quỷ Hoa lo cho La Trúc Quỳnh mà thôi.

Chợt bảy đạo nhân xuất hiện trước bỗng nhích động đồng loạt. Và.

Soạt... soạt... soạt...

Một mình Phong Viễn Quy đã bị bảy đạo nhân vây kín vào giữa kiếm trận Thất Tinh.

Đạo nhân xuất hiện sau cùng chợt lên tiếng :

- Nhị thúc tổ sao không nói gì? Có phải đang lo tiểu tử kia sẽ bị kiếm trận Thất Tinh chế phục? Và như vậy có nghĩa là hành vi cố tình kháng lệnh do đệ tử cùng kiếm lệnh ban ra của Nhị thúc tổ đã bị phơi bày, không còn gì để biện bạch?

Phong Viễn Quy chợt hiểu lão đạo trưởng lúc này không thể không tử đấu vì đây là mệnh lệnh do Chương môn phái Vô Đương ban ra. Toan phát tác Phong Viễn Quy chợt thấy đạo nhân Chương môn Vô Đương phái bất ngờ nâng cao một thanh kiếm :

- Nhị thúc tổ tội kháng lệnh khó thể dung tha. Bỗng Chương môn thỉnh kiếm lệnh đến đây, đề xuất Nhị thúc tổ phải tự xử trước di vật tổ truyền.

Và Phong Viễn Quy rúng động khi nghe lão đạo trưởng nọ cam tâm cúi đầu chịu tội :

- Nhiệt Dương bất tài vô dụng, không đủ năng lực hoàn thành sứ mệnh được giao, xin chịu tội chết.

Và lão đạo tự nâng kiếm, chuẩn bị tự vẫn.

Phong Viễn Quy bật quát :

- Chờ đã! Thế này là thế nào?

Đạo nhân Chương môn liếc nhìn Phong Viễn Quy :

- Rồi sẽ đến lượt ngươi, vội gì chứ? Trừ phi người có đủ bản lĩnh phá trận, minh chứng sự vô dụng thật sự của Nhị thúc tổ, là không đủ bản lĩnh đả bại ngươi. Lúc đó Nhị thúc tổ vì vô tội chỉ chịu nhận hình phạt khác nhẹ hơn. Thế nào?

Phong Viễn Quy phá lên cười vang dội :

- Ta muốn thoát cứ thoát. Tại sao phải tổn hao sức lực để minh chứng cho một nhân vật vừa muốn gây khó dễ cho ta? Đừng giở trò đó với ta, vô ích. Cáo biệt! Ha... ha...

Và bất chấp đang bị kiếm trận Thất Tinh vây hãm, chực chờ phát chiêu, Phong Viễn Quy chỉ thoát mình một cái là đã thoát ra ngoài trận một cách dễ dàng.

Phong Viễn Quy toan bảo Phùng Quỷ Hoa cùng đi, chợt nghe lão đạo nhân Chương môn phái Vô Đương quát :

- Giữ chúng lại. Còn nhị thúc tổ chờ gì nữa mà chưa tự xử?

Thất Tinh kiếm trận lại rục rịch chực vây hãm Phong Viễn Quy và Phùng Quỷ Hoa vào trận.

Ở đằng kia, lão đạo Nhiệt Dương đã trở kiếm và mũi kiếm oan nghiệt đã bắt đầu tự chạm vào vùng tâm thất của chính lão đạo.

Tất cả đều là thật, không hề có sự giả vờ hoặc có khổ nhục kể ở đây, Phong Viễn Quy vì có nhận định như thế nên xuất kỳ bất ý bật ngón tay phát xạ ra thật nhanh một tia chỉ kính.

Xoẹt...

Coong!

Thanh kiếm lệnh trong tay đạo nhân Chưởng môn do bị chỉ kinh chấn mạnh vào nên bật bay lên cao.

Tiếng kiếm lệnh ngân vang làm mọi người đương diện đều sững sờ dừng mọi động tác lại. Đó là cơ hội cho Phong Viễn Quy bật tung người lên không dùng khinh thân pháp lao lướt qua và chiếm hữu kiếm lệnh.

Lúc hạ thân xuống, Phong Viễn Quy giao kiếm lệnh cho Phùng Quỳ Hoa.

- Mọi người giữ kiếm, ta phá trận. Bất luận đệ tử Võ Đang phái nào to gan, toan gây phương hại cho mọi người hoặc cho Trúc Quỳnh, hãy dùng kiếm lệnh này hoặc xử họ hoặc lệnh cho họ tự xử.

Ở đằng kia lão đạo Nhiệt Dung cũng đã ngưng thái độ tự xử, bởi kiếm lệnh đã thay đổi chủ nhân.

Phong Viễn Quy tay nhịp nhịp đoán kiếm, nhìn và cười lạnh với tất cả mọi đạo nhân Võ Đang :

- Ai muốn thỉnh giáo cao chiêu tuyệt học của Phong Viễn Quy này trước? Mời! Hay là cùng vào một lúc vậy? Hoặc giả cứ lập trận đi, Phong mỗ sẽ phá trận trong vòng mười chiêu. Thế nào?

Vẫn cung cách nhịp nhịp kiếm như trước đó Phong Viễn Quy đã vận dụng với lão đạo Nhiệt Dương. Do phát hiện quá nhiều chỗ hở của Phong Viễn Quy, lại do hận vì bị đoạt mất kiếm lệnh, đạo nhân Chưởng môn chợt đoạt kiếm của một đạo nhân khác đứng gần và động thân lao ào vào Phong Viễn Quy :

- Bỏn Chưởng môn sẽ cho tiểu cường đồ người biết thế nào là lợi hại. Đỡ!

Ào!

Đạo nhân lao đến nhanh và chiêu kiếm lợi hại được xuất phát ra càng nhanh hơn.

Nhưng Phong Viễn Quy vẫn bất động, chỉ có tay kiếm đang nhịp chợt khựng lại một thoáng, đủ để tạo ra một tiếng chạm ngân dài và sau đó lại tiếp tục nhịp nhịp.

Coong!

Mọi người nhìn lại thì thấy đạo nhân nọ cũng bị khựng lại, thanh trường kiếm trên tay thì cứ rung mãi không thôi, rõ ràng tiếng chạm ngân dài là do đoản kiếm của Phong Viễn Quy đã đột ngột chạm vào đầu trường kiếm của đạo nhân.

Cổ giữ thanh kiếm cho hết rung, giọng của đạo nhân Chưởng môn chợt đánh lại :

- Người nhanh tay lắm, cũng chuẩn xác và nội lực thâm hậu lắm. Nhưng làm thế đâu phải là tỷ đấu kiếm chiêu? Có giỏi thì hãy hóa giải chiêu kiếm này. Đỡ!

Ào...

Nhưng cũng như Tâm Tuệ sư thái đêm qua, chiêu kiếm của đạo nhân chỉ mới cất lên thì đã bị Phong Viễn Quy chặn đứng bằng cách chạm mạnh đoản kiếm vào đầu thanh trường kiếm của đạo nhân.

Coong...

Tay kiếm của đạo nhân Chưởng môn hầu như rung nhiều hơn lúc này, khiến lần này đạo nhân phải thêm tay tả cầm vào mới có thể giữ cho thanh kiếm hết rung.

Phong Viễn Quy cười khẩy :

- Dĩ động vi tiên. Đạo trưởng bắt phục vì không thể phát tròn chiêu thức? Giờ thì thi thố đi, phụ thân ta từng là Minh chủ võ lâm, ta sẽ quang minh lỗi lạc chờ đạo trưởng vận dụng hết chân tài thực học đấy. Sao không xuất thủ? Hồ khẩu tay đã tê cứng cả rồi sao? Vậy đừng trách lệnh thúc tổ lúc này sao không, phát chiêu. Vì đó là lúc lệnh thúc tổ lực đã bắt tòng tâm rồi.

Đoạn Phong Viễn Quy liếc nhìn Thất Tinh kiếm trận :

- Nếu quý Chưởng môn đã không thể phát chiêu, hừ, sao chư vị không nhận lại cho đủ bảy thanh kiếm và dùng Thất Tinh kiếm trận đối phó ta? Khiếp sợ rồi à? Nếu đã sợ, được, ta không tiễn, phiền chư vị cút hết đi cho khuất mắt ta. Hừ!

Thái độ miệt thị của Phong Viễn Quy làm lão đạo Nhiệt Dương tái mặt.

Lão đứng lên, tiến lại gần Phong Viễn Quy :

- Bần đạo một lần nữa nguyện lĩnh giáo tuyệt học của Phong tiểu khả.

Phùng Quỷ Hoa cũng tái mặt khi nghe Phong Viễn Quy bắt đồ cười vang :

- Được, được! Đương nhiên lão đạo trưởng phải lĩnh giáo. Bằng không lão đạo trưởng cũng như mọi nhân vật hữu danh sau này đâu thể tâm phục khẩu phục thừa nhận Phong Viễn Quy ta là Minh chủ võ lâm. Ha... Ha...! Xuất thủ đi! Và đừng quên lần này lão đạo trưởng có thể mất mạng đấy. Sao? Sao không xuất thủ? Vẫn là do khiếp sợ nữa à? Vậy thì Phong mỗ đành thất lễ, xuất thủ trước vậy. Đỡ!

Vù!

Dù chỉ là đoản kiếm nhưng có lẽ do Phong Viễn Quy cố tình phả hết nội nguyên chân lực vào đó nên kiếm kinh phát ra vừa ghê rợn vừa chiếm lĩnh cả một phạm vi uy lực gần một trượng.

Lão đạo Nhiệt Dương biến sắc :

- Kiếm pháp Nga Mi?

Phong Viễn Quy thu kiếm về và cười dài :

- Chỉ là học lõm thôi. Và nếu được Thất Tinh kiếm trận chỉ giáo cho, ắt hẳn văn sinh sẽ kiếm thông luôn kiếm pháp Võ Đang. Ha... ha...

Lão đạo lùi về, thở dài nhìn đạo nhân Chưởng môn :

- Bần đạo vẫn vô dụng bất tài, xin chịu sự phân xử của Chưởng môn.

Đạo nhân Chưởng môn hậm hực, liếc nhìn thanh kiếm lệnh vẫn do Phùng Quỷ Hoa cầm giữ và cộc lốc ra lệnh cho các đạo nhân Võ Đang :

- Lui!

Nhìn theo họ, Phong Viễn Quy không ngớt cười :

- Không tiễn, không tiễn. Hẹn sau này gặp lại nha. Ha... ha...

Phùng Quỷ Hoa cau mặt nhìn Phong Viễn Quy :

- Mọi người không ngờ Phong ca lại mong muốn được làm Minh chủ võ lâm đến thế.

Phong Viễn Quy ngưng cười và chột thở dài :

- Chúng ta đi tiếp thôi. Rồi mọi người sẽ hiểu vì sao ta đột ngột có thái độ như thế. Vả lại, a..., làm Minh chủ như gia phụ có gì để mãn nguyện chứ? Đi nào, mọi người.

* * * * *

- A di đà Phật! Xin nhị vị tiểu thí chủ tạm dừng bước.

Phùng Quỷ Hoa dù dừng lại theo Phong Viễn Quy, nhưng vẫn cố ý thở dài :

- Mọi người tưởng không còn ai lảng nhãng bám theo chúng ta nữa, cũng như năm ngày vừa qua. Nào ngờ ngay khi đặt chân lên đất Miêu Cương đã có phái Thiếu Lâm chờ sẵn. Không biết lại có việc gì nữa đây? Hà...

Chỉ có hai lão tăng xuất hiện ngăn lối. Và một lão tăng lên tiếng :

- Nghe bảo Phong tiểu thí chủ tự nhận là Minh chủ võ lâm? Liệu tin đồn này là đúng hay chỉ là ngoa truyền?

Phong Viễn Quy thản nhiên thừa nhận :

- Quý phái Thiếu Lâm chờ sẵn ở Miêu Cương này là muốn bái phỏng bổn Minh chủ? Có lời gì cần đề xuất, cứ bẩm báo. Bổn Minh chủ sẽ liệu theo việc mà phân xử. Nói đi!

Hai lão tăng cùng tái mặt :

- Minh chủ phải do võ lâm cùng công cử, dám hỏi Phong tiểu thí chủ dựa vào đâu nghiêm nhiên nhận là Minh chủ võ lâm?

Phùng Quỳnh Hoa vắn lại :

- Đường như đây là Nhị Lão Thần Tăng có trách nhiệm trấn giữ Tổ Sư đường Thiếu Lâm phái? Dám hỏi nhị thần tăng dù xa lìa nhân thế đã lâu, ắt cũng biết võ lâm Trung Nguyên từng có một Minh chủ, tên là Phong Dương Tử?

Một lão tăng đáp :

- Đương nhiên bọn lão nạp biết. Vậy thì sao?

Phùng Quỳnh Hoa cười khẩy :

- Chẳng sao cả. Nhưng vì Phong Dương Tử tiền bối từng là Minh chủ nên hậu nhân của Phong gia có nhận là Minh chủ thiết nghĩ cũng không có gì quá đáng.

Lão tăng nọ cau mày :

- Là Minh chủ chứ không phải làm hoàng đế trị vì thiên hạ, đâu có thể kế tục truyền đời? Trừ phi...

Phong Viễn Quy xoa tay :

- Trừ phi bổn Minh chủ tỏ rõ bản lãnh chứ gì? Dễ quá. Trong nhị vị, ai xuất thủ so tài trước? Hay là cả hai cùng lên cho nhanh? Mời!

Nhị Lão Thần Tăng không hề khách khí, cả hai cùng xông lên một lượt :

- Cung lệnh bất như tòng mạng. Mong Minh chủ lượng thứ. Đỡ!

Như có sắp đặt trước, Phùng Quỳnh Hoa lập tức lùi về, mắt nhìn quanh, đề phòng còn có người xuất hiện mưu đồ bắt giữ La Trúc Quỳnh.

Phần Phong Viễn Quy thì vững như bàn thạch, vẩy xạ song thủ phát đủ nhị kinh :

- Bổn Minh chủ sẽ không nương tay đâu. Nhị vị liệu đó mà tự bảo trọng. Đỡ!

Ầm!

Ầm!

Nhị Lão Thần Tăng thất kinh do phát hiện hợp lực của họ chỉ đạt mức bình thủ với một mình Phong Viễn Quy mà thôi.

Phong Viễn Quy cũng thềm kinh hãi, dù ngoài mặt vẫn lộ vẻ thản nhiên như không và bật người lao nhanh đến :

- Công phu Thiếu Lâm phái quả danh bất hư truyền. Hy vọng chiêu thứ hai nhị vị vẫn bảo toàn được mạng sống. Đỡ!

Ào...

Ào...

Nhìn kỳ chiêu Phong Viễn Quy phát ra, Nhị Lão Thần Tăng có nhột thoáng kinh nghi nhìn nhau. Đoạn họ gạt đầu và tự phân khai, chia thành hai hướng tả hữu cùng xuất lực giao chiêu với Phong Viễn Quy.

Vù! Ầm!

Ào! Ầm!

Song phương vẫn bình thủ và lần này Phong Viễn Quy đột ngột gầm lên :

- Bổn Minh chủ vì có việc khẩn bên mình, đành đắc tội với nhị vị vậy. Xem chiêu!

Ào...

Ào...

Một lần nữa Nhị Lão Thần Tăng lại nhìn nhau, sau đó tuy cũng chia nhau lao vào, nhưng có một lão tăng chợt hé miệng, phát một chuỗi thanh âm thật khê, cố tình nói cho một mình Phong Viễn Quy nghe :

- Bọn lão nạp sẽ trá bại. Minh chủ cứ bình tâm đuổi theo. Đúng là bọn lão nạp có chuyện cần bẩm báo.

Vừa vặn lúc đó những loạt sóng kinh võ mạnh vào nhau.

Ầm!

Ầm!

Nhị Lão Thần Tăng chao đảo, đoạn cùng quay đầu chạy thục mạng.

Vút!

Vút!

Phong Viễn Quy xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, đoạn vờ phần nộ gầm thét :

- Quỳnh Hoa muội, đuổi theo mau. Nơi chúng ta sắp đến không thể để cho họ biết. Nhanh!

Và Phong Viễn Quy tự đảm nhận việc mang theo La Trục Quỳnh, cùng Phùng Quý Hoa vận dụng tốt độ khinh thân pháp đuổi bám theo Nhị Lão Thần Tăng.

Vút!

Vút!

Miêu Cương là vùng lãnh thổ có đầy lam sơn chướng thủy, núi rừng trùng điệp đan xen nhau, gây khó khăn không ít cho những ai sử dụng nơi này để truy lùng đuổi bắt.

Phải một lúc thật lâu, khi Phong Viễn Quy tưởng chừng mất dấu Nhị Lão Thần Tăng, chợt từ một chỗ thật khuất có tiếng họ gọi :

- Thỉnh Minh chủ vào đây. Mau!

Phát hiện đó tuy là một động khẩu âm u nhưng xung quanh tịnh không thấy bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi, Phong Viễn Quy gạt đầu làm hiệu với Phùng Quý Hoa và cả hai cùng lao vào.

Lọt qua động khẩu, Phùng Quý Hoa lướt người đi trước, nội lực chân nguyên đều vận dụng đủ đầy hờm sẵn.

Phong Viễn Quy bám sát theo sau, lợi dụng cơ hội này nói vào tai Phùng Quý Hoa nguyên văn những gì một trong Nhị Lão Thần Tăng đã nói lúc song phương đang giao đấu.

Và Phong Viễn Quy còn khê dặn :

- Nếu Nhị Lão thật sự có thiện ý, ta hy vọng mọi dự định ta đã cho muội biết càng thêm cơ hội thành sự.

Phùng Quý Hoa gạt đầu :

- Phong ca là Minh chủ, muội chỉ biết tuân lệnh và mãi mãi hậu thuẫn cho Phong ca.

Từ một chỗ khuất khác lại có tiếng Nhị Lão âm âm đưa đến :

- Sắp đến nơi rồi. Minh chủ đừng quá khẩn trương. Mời!

Động khẩu chợt phình rộng, có một luồng ánh sáng mờ mờ từ đâu đó thật cao đã lan tỏa diu diu chiết đến.

Phong Viễn Quy giữ Phùng Quý Hoa cùng dừng lại, khê hỏi nàng :

- Có phải tăng nhân đang được Nhị Lão Thần Tăng đứng hai bên hộ vệ là Phương trượng pháp Thiếu Lâm?

Chính tăng nhân vừa được Phong Viễn Quy đề cập tự lên tiếng :

- Bần tăng Ngô Giới, tuân lệnh di pháp tổ sư, hiện đang chấp chưởng cương vị Phương trượng tể pháp Thiếu Lâm. Do nội thể bất an nên khó thể hành lễ bái kiến Minh chủ, mong được lượng thứ. A di đà Phật!

Đi ở phía sau Phong Viễn Quy thoáng khựng người. Phùng Quỳnh Hoa vì vẫn đi ở phía trước nên không thể nhìn thấy thái độ đó của Phong Viễn Quy, cứ thản nhiên lên tiếng :

- Hãy khoan nói đến chuyện ai sẽ bái kiến ai. Điều tiểu nữ đang muốn biết là Phương trượng thật ra có ý gì?

Phương trượng Ngô Giới chuyển mục quang qua Phùng Quỳnh Hoa :

- Nữ đàn việt đây là...

Phùng Quỳnh Hoa bấy giờ mới thật sự dừng lại, khi chỉ cách những tằng nhân Thiếu Lâm chưa đầy một trượng :

- Tiểu nữ là Bang chủ Cái bang, họ Phùng, tên Quỳnh Hoa. Phương trượng còn hỏi gì thêm?

Ngô Giới phương trượng lắc đầu :

- A di đà Phật! Phùng bang chủ xin hãy khoan tâm. Kỳ thực, nếu có hỏi, bần tăng chỉ muốn hỏi Phong minh chủ hai câu.

Phùng Quỳnh Hoa bảo :

- Phương trượng cũng đừng quá khách sáo. Muốn hỏi gì xin cứ hỏi, vì tiểu nữ vẫn có thể đáp lời.

Ngô Giới cau mặt :

- Phùng bang chủ liệu có đủ tư cách đáp hộ Phong minh chủ? Dám hỏi đó là tư cách gì?

Phùng Quỳnh Hoa đưa mắt nhìn Nhị Lão Thần Tăng :

- Có hai cách để Phương trượng nhận biết tiểu nữ hoặc có hoặc không có tư cách đó.

Thứ nhất, nãy giờ Phong minh chủ vẫn không lên tiếng nói xen vào có thể hiểu đó là thái độ gián tiếp thừa nhận tư cách của tiểu nữ. Thứ hai, công phu tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm tuy lợi hại, nhưng nếu cần, tiểu nữ có thể nhờ Nhị Lão Thần Tăng chỉ giáo hộ, xem công phu của tiểu nữ có đúng là công phu do Diệu Đề thần ni hai trăm năm trước lưu lại không.

Nhị Lão Thần Tăng thoáng rúng động, cùng nhìn nhau, sau đó nghiêng đầu phụ nhĩ nói vào tai Ngô Giới phương trượng mấy câu.

Ngô Giới gật đầu :

- Bần tăng thật thất lễ vì không sớm biết nữ đàn việt còn là truyền nhân của Diệu Đề thần ni, một nhân vật tuyệt đại võ lâm hai trăm năm trước. Nhưng nữ đàn việt liệu có biết rằng, A di đà Phật, khi nãy cùng Phong minh chủ thử so tài cao hạ, Phong minh chủ tuy bản lãnh cao thâm nhưng Nhị lão hộ pháp Tổ Sư đường vẫn còn một tuyệt kỹ kinh nhân vì muốn giữ hòa khí nên chưa dám vận dụng?

Phùng Quỳnh Hoa mỉm cười :

- Vậy Phương trượng nghĩ sao nếu tiểu nữ thay mặt Phong minh chủ nói rằng do chưa phải lúc tuyệt tình nên Phong minh chủ chưa vận dụng gì đến tuyệt kỹ của ba trong Tứ Bối Diệp đã tình cờ đắc thủ là Quy Ly Phụng?

Ngô Giới giật nảy người, nhìn và đặt thẳng câu hỏi cho Phong Viễn Quy :

- Phong minh chủ có thể cho bần tăng một lời thừa nhận, sự việc đúng như lời Phùng bang chủ vừa nêu ra?

Phong Viễn Quy tiến lên hai bước, đứng sánh vai cùng Phùng Quỳnh Hoa :

- Nhị Lão Thần Tăng nếu không kịp bộc lộ ẩn ý, e lần chạm chiêu thứ ba vẫn sinh đã phải mạnh tay hơn. Nhưng để dễ có thái độ thích hợp phiên Phương trượng cho biết ngay chủ ý của lần hội diện bất đắc dĩ này.

Ngô Giới thở dài :

- Đây là nơi thật thuận tiện cho chúng ta đàm đạo, sao Phong minh chủ và Phùng bang chủ không tùy tiện tìm chỗ ngồi để bàn tăng để mở miệng giải bày hơn?

Đã đến lượt Phong Viễn Quy tác chủ mọi việc, chàng gạt đầu ra hiệu cho Phùng Quỳnh Hoa, đồng thời giao cả La Trúc Quỳnh cho nàng gìn giữ :

- Chúng ta cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một lúc. Đã phiền muội phải chịu khổ nhọc quá nhiều.

Phùng Quỳnh Hoa cố tình ngồi lùi hơn một ít so với Phong Viễn Quy, đủ cho bất kỳ ai thoát nhìn cũng hiểu nàng còn là người thân cận và tin tưởng nhất của Phong Viễn Quy lúc này.

Phong Viễn Quy hiểu như thế nên lên tiếng thanh minh với Ngô Giới phương trượng :

- Phùng Quỳnh Hoa còn là hôn thê đã được đính ước từ trước của văn sinh. Lo lắng và quan tâm đến văn sinh chính là phận sự của nàng. Xin Phương trượng chớ trách nếu nghe nàng mỗi lần đề cập đều gọi văn sinh là Minh chủ.

Ngô Giới xoa tay :

- Việc tiểu thí chủ tự xưng là Minh chủ, kỳ thực mọi người trên võ lâm có lẽ chẳng có mấy ai hay biết. Nếu lúc này Nhị lão Thần Tăng cố ý gọi như thế thật ra là để phòng xa Chương môn Võ Đang phái có thể đã lỡ miệng nói tất cả ra.

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Ý Phương trượng muốn nói vì đó là chuyện nhục bại khó thể chấp nhận nên Võ Đang phái cứ giữ kín thì hơn? Vậy Nhị Lão Thần Tăng sợ gì ai mà khi này phải cố tình gọi văn sinh là Minh chủ?

Ngô Giới chợt hỏi một câu sau một thoáng trầm ngâm :

- Bàn tăng muốn giữa chúng ta đây cứ thẳng thắn cởi mở với nhau, Minh chủ nghĩ sao?

Phong Viễn Quy thu nụ cười về :

- Chính đấy cũng là ý của văn sinh.

Ngô Giới nhẹ thở phào :

- Vì bàn tăng nên Nhị Lão Thần Tăng lúc này phải dè dặt, đề phòng Dĩ Hận cung có cho người giám sát.

Phong Viễn Quy thoáng giật mình :

- Vậy nội thương của Phương trượng đang có là do Dĩ Hận cung?

Ngô Giới liếc nhìn La Trúc Quỳnh :

- Bàn tăng đến Miêu Cương là do áp lực từ phía Dĩ Hận cung. Nhờ tình cờ gặp Nhiệt Dương đạo trưởng, nhân đó biết Minh chủ là người có tư cách và bản lĩnh như thế nào, lúc tối hậu bàn tăng quyết liệt khước từ tham gia vào những âm mưu thủ đoạn của Dĩ Hận cung nhắm vào Minh chủ. Vì thái độ đó nên bàn tăng lúc này vừa là đối tượng truy sát của Dĩ Hận cung vừa sắp sửa biến thành một kẻ luôn sợ ánh sáng như nữ bằng hữu kia của Minh chủ.

Phong Viễn Quy nghiêm mặt :

- Hai câu gì Phương trượng muốn hỏi ở văn sinh?

- Thứ nhất, Phong minh chủ có bao nhiêu phần hy vọng sẽ tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo ở một nơi như Miêu Cương này?

- Hãy cho biết luôn câu nghi vấn thứ hai.

- Thứ hai, Minh chủ sẽ phải đối phó thế nào nếu Dĩ Hận cung hãy còn một thế lực khác có lẽ sẽ lộ diện nay mai.

Phong Viễn Quy quay lại nhìn Phùng Quỳnh Hoa và tủm tỉm cười với nàng.

Bất gặp cái cười này, Phùng Quỳnh Hoa không thể không hỏi ngược lại Ngô Giới :

- Phương trượng đại sư xin cho hỏi. Có phải đạo sư cũng đoán rằng thể lực thật sự đứng sau Dĩ Hận cung chính là Bắc Hải cung như Phong ca từng đoán và hết lời cảnh giác tiểu nữ?

Nàng không còn tỏ ra cao ngạo gọi tên Phong Viễn Quy là Minh chủ nữa.

Ngộ Giới dù có nhận thấy điều đó nhưng vẫn cứ gọi Phong Viễn Quy là Minh chủ, đồng thời còn tỏ ra thật sự kinh ngạc khi đem câu hỏi của chính Phùng Quỳnh Hoa đặt trở lại cho Phong Viễn Quy :

- Minh chủ từ lúc nào đã đoán biết đứng sau Dĩ Hận cung là Bắc Hải cung? Trong khi đó, điều này bản tăng chỉ dám ngỡ ngợ, chưa thể quyết chắc vì hầu như không hề có bằng chứng.

Phong Viễn Quy thở ra nhè nhẹ :

- Bây giờ văn sinh sẽ lần lượt đáp hai câu vấn nạn Phương trượng vừa nêu. Về Bắc Hải cung cho dù văn sinh chưa có bằng chứng nào cụ thể nhưng vì họ thật sự đứng sau Dĩ Hận cung, nên văn sinh đã lập thế, quyết vì võ lâm Trung Nguyên hoặc tận diệt tất cả hoặc trục xuất họ vĩnh viễn khỏi Trung Nguyên. Còn vì sao văn sinh biết có Bắc Hải cung đứng sau Dĩ Hận cung, chờ khi Phương trượng tỏ rõ thái độ văn sinh sẽ giải thích. Riêng về Thanh Tâm Phục Linh Thảo, văn sinh tuy thủy chung chỉ toàn là đoán và đoán nhưng vẫn có thể tin chắc mười phần đủ cả mười là sẽ tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Nếu không vững tin như thế văn sinh lặn lội mang theo xá muội La Trúc Quỳnh cùng đến Miêu Cương làm gì.

Ngộ Giới chợt buột miệng hỏi :

- Minh chủ sẽ xử lý thế nào nếu thật sự đã tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo, một loại dược thảo đang cần cho rất nhiều những nhân vật võ lâm Trung Nguyên chúng ta hiện nay?

Phong Viễn Quy nháy mắt :

- Nếu là Phương trượng, Phương trượng sẽ có hành động như thế nào?

Ngộ Giới đắn đo :

- Dĩ Hận cung nhờ Thống Tâm hoàn mà nhiều năm qua đã khống chế có thể nói là rất nhiều nhân vật cao thủ võ lâm. Nếu là bản tăng, có lẽ đây sẽ là cơ hội cùng một lúc giải thoát sự khống chế cho nhiều người, hô hào họ hiệp lực đương đầu Dĩ Hận cung, đối phó và đánh đuổi Bắc Hải cung nếu quả thật có họ đứng sau cung Dĩ Hận.

Phong Viễn Quy cất vấn.

- Giải thoát tất cả ư?

Ngộ Giới hoang mang :

- Đương nhiên cần phải cân nhắc lại. Vì cũng có không ít hạng ác nhân vẫn bị Dĩ Hận cung dùng Thống Tâm hoàn khống chế. Những nhân vật này nếu chịu lập thế, chấp thuận buông đao đồ tể hồi đầu hướng thiện, bỏ tối đầu sáng thì cũng nên tỏ ra đại lượng với họ.

- Ngộ nhờ họ không giác ngộ, vẫn chấp nê thì sao, như Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân chẳng hạn?

Ngộ Giới rùng mình :

- Có thể tùy theo tội lỗi họ phạm mà có thái độ xử trị thích đáng.

- Ai sẽ đứng ra xử trị? Nhân vật nào đủ tư cách đứng ra chủ sử những việc thế này?

Ngộ Giới thở dài, nhìn Phong Viễn Quy :

- A di đà Phật. Hóa ra Minh chủ đã tiên liệu tất cả. Vì thế mới tự nhận là Minh chủ?

Phong Viễn Quy cười lạt :

- Văn sinh chỉ muốn lấy lại công bằng cho gia phụ. Trừ phi gia phụ do thiếu năng vô tài, mọi lời buộc tội trước kia những nhân vật nào dành cho gia phụ, nhất nhất văn sinh đều bỏ qua, chỉ hỏi tội chủ hung đích thực là cung Dĩ Hận. Còn ngược lại, quần hùng dù biết là không đúng nhưng vì khiếp nhược, sợ Dĩ Hận

cung, đã hòa nhau bức tử gia phụ, vãn sinh không chỉ nhận là Minh chủ mà còn dùng uy quyền một Minh chủ hỏi tội tất cả. Phương trượng nghĩ sao?

Kể cả Nhị Lão Thần Tăng cùng Phùng Quỳnh Hoa còn bị rúng động nữa là Phương trượng Ngô Giới. Do đó Ngô Giới phương trượng chỉ biết nhắm mắt lắc đầu :

- Minh chủ không có cách nào châm chước được sao? Đừng quên họ đều là những kẻ lâm cảnh lực bất tòng tâm, giống như bản tăng lúc này.

Phong Viễn Quy bảo :

- Cũng có, nhưng chỉ mỗi một cách mà thôi.

Ngô Giới mở to hai mắt, thấp thoáng tia hy vọng :

- Cách gì?

Phong Viễn Quy gật gù :

- Vãn sinh sẽ chưa giao giải được cho họ tội. Trái lại còn đòi hỏi họ phải tự vượt qua nỗi khiếp sợ. Họ phải tụ hiệp lại với nhau, liên thủ mà đối phó cung Dĩ Hận kể cả cung Bắc Hải. Chỉ khi đó qua tư cách của mỗi người trong họ, vãn sinh sẽ lần lượt trao giải được tùy theo hạn kỳ của họ đã được ấn định sẵn trên mỗi mảnh Thiết Bài Mệnh.

Ngô Giới nghi hoặc :

- Minh chủ cũng biết chuyện Thiết Bài Mệnh? Ai là Thiết Bài sứ giả, liệu Minh chủ có biết?

Phong Viễn Quy cười lạnh :

- Chưa đến lúc vãn sinh phải bỏ công tìm hiểu ai là Thiết Bài sứ giả. Vì có hỏi, xin lượng thứ, có lẽ đến cả Phương trượng cũng không thể nào biết, chờ khi Dĩ Hận cung bị loại bỏ hoàn toàn, đến lúc Bắc Hải cung lộ diện vãn sinh tin chắc Thiết Bài sứ giả cũng tự lộ thân. Phương trượng thấy cách xử lý của vãn sinh là thế nào?

Ngô Giới thở phào :

- Nếu được như Minh chủ vừa nói bản tăng tin không một ai trên võ lâm dị nghị hoặc bắt phục.

Phong Viễn Quy chợt hỏi :

- Kể cả Thiếu Lâm phái cũng thế sao?

Ngô Giới bảo :

- Bản tăng sẽ tâm phục khẩu phục hơn nếu được Minh chủ hạ cố giải thích vì sao đã đoán biết có Bắc Hải cung đứng sau Dĩ Hận cung.

Phong Viễn Quy quay lại ra hiệu cho Phùng Quỳnh Hoa.

Phùng Quỳnh Hoa hiểu ý, cố tình thở ra một hơi dài hoang mang rồi mới lên tiếng :

- Phong ca đã đoán thế này...

Chợt Phong Viễn Quy xua tay, cũng lúc đó Nhị Lão Thần Tăng cùng biến sắc thẫm thì cho biết :

- Có người đến.

Ngô Giới tỏ ra nghiêm trọng :

- Không tính đến Thiếu Lâm vì bản tăng đã cho lệnh triệt thoái, sáu phái còn lại, kể cả Lương viện và Cái bang cũng đã cùng xuất hiện. Có lẽ sự thất tung của Minh chủ này giờ đã làm Dĩ Hận cung nghi ngờ và cho lệnh truy tìm. Minh chủ khó thể đi đâu xa nếu không chịu đi một mình.

Phong Viễn Quy nghi ngờ :

- Ý của Phương trượng là thế nào?

Ngộ Giới lấy mắt ra hiệu cho Nhị Lão Thần Tăng. Cả hai lập tức quỳ xuống.

Một lão tăng vãn quỳ, đột ngột dâng lên bằng hai tay, giao cho Phong Viễn Quy một vật bằng thái độ nghiêm cẩn.

Phong Viễn Quy càng thêm nghi ngờ :

- Là ý gì thế này?

Ngộ Giới cũng run rẩy quỳ lên :

- Đây là Xá Lợi, pháp thể duy nhất còn lại của Đạt Ma tổ sư, trước đây mới chỉ có một nhân vật do là đại ân nhân đã cứu tử toàn thể phái Thiếu Lâm nên được quyền cất giữ. Bần tăng xin kính cẩn ủy thác tổ vật này cho Minh chủ. Chỉ cần Minh chủ giải cứu võ lâm, dĩ nhiên trong đó cũng có cả Thiếu Lâm, Minh chủ thật sự đủ tư cách lẫn phẩm chất giữ vật này.

Phong Viễn Quy cau mày :

- Sau đó thì sao? Nếu văn sinh đoán không lầm thì Phương trưởng có ý khuyên văn sinh nên tin tưởng và giao phó lại Phùng Quý Hoa cùng La Trúc Quỳnh cho Phương trưởng chăm sóc? Văn sinh chỉ nên đi một mình thôi?

Ngộ Giới do thương thế không nhẹ nên tư thế quỳ có phần chao đảo :

- Nhiệt Dương đạo trưởng cũng từng có thành ý này nhưng vì Minh chủ nghi ngờ nên đã khước từ. Nay bần tăng nguyện đem tổ vật đánh đổi, lấy sinh mệnh toàn thể phái Thiếu Lâm ra bảo chứng. Mong Minh chủ chớ nghi ngờ.

Phong Viễn Quy mấp máy môi toan đáp, chợt quay người ta ngoài và phát xạ một tia chỉ kinh thật nhanh, miệng khê quát :

- Ai?

Lập tức có tiếng suýt soa :

- Hảo công phu. Nhưng là bần đạo đây. Mọi người đã bàn luận đến đâu rồi? Ôi chao, công phu lợi hại thật.

Nhiệt Dương lão đạo xuất hiện, mặt tái nhợt nhìn ống tay áo đạo bào vừa bị chỉ kinh xuyên thủng.

Nhưng vừa nhìn thấy tư thế quỳ của ba tăng nhân, Nhiệt Dương lão đạo chỉ biết thở dài :

- Cái chết của lệnh tiên tôn quả là tác hại, tiểu khả chẳng còn tin được ai nữa?

Phùng Quý Hoa hiểu tất cả. Nàng ai oán hỏi lão đạo :

- Tình thế bên ngoài nguy cấp lắm sao, bá bá?

Lão đạo nhăn nhó, không thể giữ nổi điềm tĩnh :

- Đúng là một đại thịnh hội võ lâm chưa từng có độ năm mươi năm trở lại đây. Kể cả Cái bang của tiểu cô nương cũng không bỏ lỡ cơ hội, vì dường như Thạch trưởng lão không đủ uy lực điều động hoặc kiểm chế Cái bang.

Nàng chấn động, đành khuyên Phong Viễn Quy :

- Mọii cam tâm lưu lại. Vì trọng trách đang đặt lên vai Phong ca quá nặng.

Phong Viễn Quy Thở dài, nghiêng sát người, dùng hai tay đón nhận tổ vật Thiếu Lâm :

- Văn sinh đành miễn cưỡng tiếp nhận và hứa nếu vật mất thì mạng cũng mất.

Chờ cho Phong Viễn Quy cất tổ vật vào người. Nhị Lão Thần Tăng mới cùng nhau đỡ Ngộ Giới phương trưởng ngồi xuống.

Nhiệt Dương lão đạo thở phào nhẹ nhõm :

- Minh chủ đã có chủ định gì chưa?

Phong Viễn Quy cười lạnh :

- Văn sinh không cần che giấu nữa. Văn sinh sẽ đến Hắc Quy đàm. Ai nhắm có đủ bản lĩnh vượt qua Hắc Quy đàm thì cứ tùy tiện. Lưu Phùng Quỷ Hoa và La Trúc Quỳnh ở đây e còn dễ hơn cho văn sinh.

Tất cả cùng lạnh người :

- Hắc Quy đàm?

Phong Viễn Quy chợt đưa cao thanh kiếm lệnh phái Võ Đang :

- Và kẻ nào đến được đó còn phải qua thanh kiếm này mới mong cùng văn sinh tranh đoạt Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Đó chính là chủ ý của văn sinh khi cố tình chèo kéo dẫn dụ quần hùng cùng đến đây. Sau quần hùng là cung Dĩ Hận, sau cung Dĩ Hận là Bắc Hải cung. Chỉ những nhân vật chủ sử mới đủ bản lĩnh cùng văn sinh đối đầu tại Hắc Quy đàm. Đó là những nhân vật văn sinh cần hỏi tội. Cáo biệt!

Vút...

Họ vỡ lẽ và càng lúc càng thán phục, ngưỡng mộ Phong Viễn Quy.

27. Hắc Quy Đàm Để Mất Quy Diệp

Từ chỗ ẩn nấp kín đáo, Phong Viễn Quy lạnh người nhìn những nhân vật võ lâm Trung Nguyên, tuy không cùng một lúc xuất hiện nhưng cứ khoảng thời gian chưa đến nửa tuần trà là hết nhóm ba nhân vật này lại đến tốp năm sáu nhân vật khác chậm chậm đi lung sục ngang qua, cho thấy Dĩ Hận cung quả nhiên đã điều động nhiều thật nhiều những cao thủ đến tận Miêu Cương đây.

Họ được lệnh sẵn lòng Phong Viễn Quy. Dĩ Hận cung thừa biết quyền lực bọn chúng áp đặt lên nhiều cao thủ võ lâm sẽ không còn nữa một khi Phong Viễn Quy nhờ có Thanh Tâm Phục Linh Thảo sẽ nghiêm nhiên thu phục ngược lại những cao thủ từng bị chúng đầu phục.

Những cao thủ võ lâm Trung Nguyên đang truy tìm Phong Viễn Quy, dụng ý là mong qua đó sẽ phát hiện Thanh Tâm Phục Linh Thảo trước. Dĩ Hận cung sẽ càng thêm ung dung tọa vị một khi cả Thống Tâm hoàn lẫn Thanh Tâm Phục Linh Thảo đều nằm trong tay bọn chúng. Dĩ Hận cung sẽ càng nắm trọn quyền sinh sát trong tay hơn nếu Phong Viễn Quy thất bại, hoặc không tìm thấy hoặc có thấy nhưng lại bị Dĩ Hận cung phồng tay trên.

Nhưng tốp nhân vật võ lâm vẫn luân phiên xuất hiện. Họ lung sục ráo riết, đến từng tấc đất ngọn cỏ cũng không bỏ qua.

Diễn biến này khiến Phong Viễn Quy chợt có tâm trạng phân vân lo sợ.

Liệu nhóm người Phùng Quỷ Hoa, Liệt Dương lão đạo và những tăng nhân Thiếu Lâm phái có giữ kín tung tích mãi được không? Nhờ đúng lúc Phong Viễn Quy không thể nào có mặt bên cạnh họ, tung tích của họ vô tình bị phát hiện, họ có phương cách nào vừa tự chi trì sinh mạng lẫn nhau vừa ứng phó nổi trước một lực lượng quá đông những cao thủ thế nào cũng bị Dĩ Hận cung điều động đến vây bắt họ không?

Phong Viễn Quy cảm thấy không yên tâm vì đã tán đồng với họ việc ly khai một mình.

Những nghĩ lại, Phong Viễn Quy chợt nhớ những nhân vật mà Phong Viễn Quy đang lo lắng đều là những cao thủ thượng thừa. Phùng Quỷ Hoa thì là truyền nhân của tuyệt đại cao nhân một thời: Diệu Đề thần ni. Nhiệt Dương lão đạo đương thời là bậc thế ngoại cao nhân, công phu bản lĩnh rất có thể là đệ nhất cao nhân hiện nay của Võ Đang phái. Kể cả Nhị Lão Thần Tăng cũng là cao thủ thượng thừa của phái Thiếu Lâm. Những nhân vật thế này mà nếu Phong Viễn Quy vẫn còn lo cho họ là quá xem thường họ.

Phong Viễn Quy tự gật đầu với cảm nghĩ này :

- "So với ta, từng người trong họ có thể kém. Nhưng nếu họ hợp lại, ta vị tất hơn nổi họ.

Vậy thì hà cớ gì ta quá lo? Một mình ta nếu cần, còn dám đương đầu với nhiều cao thủ đang được Dĩ Hận cung điều động đến, lẽ nào bốn nhân vật như Phùng Quỷ Hoa, Nhiệt Dương lão đạo lại không dám cùng Dĩ Hận cung đương đầu, giả như tình huống đó quả thật có xảy đến? Ta không thể chỉ tin ở ta mà không hoàn

hoàn tin vào họ. Trái lại, ta đang mang một trách nhiệm nặng nề, trước họ và trước vong linh song thân phụ mẫu ta. Họ sẽ dám liều lĩnh đương đầu cùng Dĩ Hận cung nếu tin rằng ta cũng sẽ vì họ tìm và chiếm hữu cho kỳ được Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Ta không được để bất luận ai trong họ phải thất vọng. Ta còn phải cứu La Trúc Quỳnh. Rõ rồi, ta cứ đi.”

Tuy đã có quyết định như thế nhưng Phong Viễn Quy vẫn phục kín một chỗ, chưa tiến hành ngay điều vừa quyết định. Vì vẫn còn một vấn nạn khiến Phong Viễn Quy phân vân.

- “Ta cứ lẳng lặng bỏ đi hay vờ gây kinh động để dẫn dụ những cao thủ do Dĩ Hận cung sai đến chạy đuổi theo ta? Lẳng lặng bỏ đi thì được lợi là sẽ có rất ít người phát hiện, sẽ giảm thiểu số người tranh giành Thanh Tâm Phục Linh Thảo với ta, nhưng sẽ bất lợi là có thể họ sẽ tìm thấy nơi nhóm người Phùng Quỳnh Hoa ẩn thân. Còn lôi kéo họ, ta không ngại họ đuổi theo ta, chỉ ngại việc tìm kiếm Thanh Tâm Phục Linh Thảo sẽ khó khăn hơn và ngại nhất là sẽ có người nhận biết đây là kế diệu hổ ly sơn của ta. Họ sẽ càng truy lùng nhóm người Phùng Quỳnh Hoa ráo riết hơn. Hành động theo cách nào là thuận tiện nhất đây?”

Nhưng cuối cùng Phong Viễn Quy vẫn có được một quyết định.

Nhờ lúc đó, vừa vặn có một tốp nhân vật đi lũng sục ngang qua, Phong Viễn Quy tình cờ nghe tiếng một nhân vật cổ tình thì thầm với những nhân vật cùng đi, như thế này :

- Ở Miêu Cương có lắm loài kỳ hoa dị thảo trông đều lạ mắt, biết loại nào là thứ chúng ta đang cần để nhanh tay thu thập trước và thoát kiếp nô tài, luôn bị người sai khiến?

Lập tức có tiếng nhắc nhở của nhân vật khác, át giọng người vừa lên tiếng, đã vô tình làm lộ dụng ý của họ đang khi giả vờ tiến hành lũng sục :

- Suyt! Tìm bằng mắt chứ không phải bằng miệng. Cứ tìm cho được đã rồi hãy liệu tính sau. Đi!

Phong Viễn Quy nhẹ nhõm. Vậy là những cao thủ đến đây không chỉ lũng sục nhóm người Phong Viễn Quy theo lệnh Dĩ Hận cung, dụng ý khác của họ còn là tự tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo cho chính họ.

Yên tâm, Phong Viễn Quy đơn thân độc lực lao đi.

Vút!

Thân pháp của Phong Viễn Quy lúc này đã quá thượng thừa. Không một ai có thể phát hiện cho dù Phong Viễn Quy cũng đang đi tìm như họ. Có khác chăng là họ lo tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo, còn Phong Viễn Quy thì trước hết lo tìm Hắc Quy đàm.

- ”Đó phải là một nơi thật tối tăm, ẩn chứa bên trong phải là một đầm nước to rộng.

Thật tiếc, trước kia ta hạ thủ lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân quá sớm, chưa kịp dò hỏi lão về địa điểm tọa lạc Hắc Quy đàm. Khi đó ta kém thật, tại sao không tiên liệu trước sẽ có lúc ta cần tìm đến Hắc Quy đàm?

Vừa thần tốc lao đi và vừa ngẫm nghĩ lan man, chỉ suýt nữa Phong Viễn Quy bỏ qua một địa điểm vừa thoáng loáng qua trong ánh mắt.

Phong Viễn Quy dừng lại, nấp vào một chỗ kín và ngược mắt nhìn lên cao.

Xa xa phía trước, khoảng ba mươi trượng là một vách đá vừa thẳng đứng vừa chằng chịt đầy những dây leo bám vào, có một chỗ dây leo mọc thật dày. Phong Viễn Quy đoán ở đấy thế nào cũng có một động khẩu. Chỉ như thế mới có thể giải thích vì sao ở đấy đám dây leo sinh trưởng nhiều hơn.

Toan động thân lao đến vách đá, chợt tai Phong Viễn Quy bắt đầu bắt được một chuỗi những thanh âm huyền ảo mơ hồ.

Chậm chậm nghiêng đầu về phía vừa tình cờ bắt được chuỗi thanh âm, Phong Viễn Quy sau một lúc ngần ngừng thần nghe ngóng chợt có một sát na lâm phải tâm trạng bực tức và phẫn nộ.

Có như thế vì Phong Viễn Quy vừa vô tình nghe thêm một loạt thanh âm huyền ảo mơ hồ nữa. Nhưng nhờ lần này là cố tình lắng nghe nên Phong Viễn Quy phát giác trong đó có tiếng nữ nhân. Và thanh âm của nữ nhân này một khi lọt vào tai liền gợi nhớ đến hình ảnh một giai nhân tuy xinh đẹp nhưng lại có tâm

địa phần phúc vô thường. Phong Viễn Quy đang nhớ đến Hoa Thạch Thảo. Vì thanh âm đó chính là của nàng. Là thanh âm huyền ảo vì nàng dường như đang lâm địch.

Nàng là thuộc hạ trung thành của Dĩ Hận cung, địch nhân của nàng chỉ có thể là một vài cao thủ võ lâm từng bị nàng bắt ép phải phục Thống Tâm hoàn, nay có cơ hội họ chỉ muốn giết nàng để thỏa lòng oán hận.

Phong Viễn Quy ngoảnh mặt đi, lại đưa mắt nhìn đám dây leo um tùm lúc này định lao đến vách đá để leo lên. Phong Viễn Quy quyết định cử phó mặc sinh mạng nàng cho số phận. Đó là điều tất yếu một khi nàng đã cố tình chọn cho nàng con đường của riêng nàng.

Nhưng đã là con người thì kẻ cũng lạ. Đã quan tâm đến nhau dù là yêu thương hay ghét hận, càng bất bản thân đừng nghĩ đến nhau thì trong thâm tâm lại cứ nghĩ đến. Phong Viễn Quy mắt thì nhìn những đám dây leo nhưng hầu như trong tâm tưởng chỉ hiện hiện mỗi bóng hình, là hình ảnh của Hoa Thạch Thảo thuở nào.

Hình ảnh đó hiện lên càng lúc càng rõ, khiến Phong Viễn Quy cảm thấy tự giận thân.

Chỉ muốn xóa bỏ hình ảnh này vĩnh viễn, Phong Viễn Quy lập tức bật người lao đến vách đá quyết quên nàng đi bằng cách cứ chú tâm tìm cho được Hắc Quy đàm.

Vách đá quá cao và quá thẳng đứng, để có thể vận dụng khinh công và leo lên mà không gây phương hại gì cho bản thân, Phong Viễn Quy nhờ tập trung toàn bộ ý lực nên dễ dàng xóa bỏ hoàn toàn hình ảnh của nàng.

Khoan khoái và nhẹ nhõm, Phong Viễn Quy lúc thì nép vào đám dây leo, bám sát vách đá, lúc thì lộ thân hoàn toàn, thoăn thoắt dựa vào những sợi dây leo để thăng tiến lên cao.

Chợt, từ một kẽ đá, Phong Viễn Quy lại bắt được chuỗi thanh âm rõ mồn một của Hoa Thạch Thảo :

- Ta chỉ vì tiền đồ của Bát động mới cam chịu khuất tất và chịu sự sai khiến của Dĩ Hận cung. Nếu bọn người vẫn chấp nê bất ngộ, muốn mãi mãi sống kiếp nô tài, thì được, cứ giết cho được ta rồi hãy phá hủy toàn bộ đám Thanh Tâm Phục Linh Thảo này theo lệnh lệnh độc ác của chủ nhân bọn người. Dỡ chiêu!

Phong Viễn Quy rúng động, cuống cuống vạch dây leo, tìm cho được kẽ đá vừa vô tình đưa thanh âm của Hoa Thạch Thảo đến.

Tìm được kẽ đá, Phong Viễn Quy lại thêm cuống cuống. Thứ nhất, kẽ đá chỉ là kẽ đá, có đưa được thanh âm từ đâu đó ở mãi bên trong ra đến tận ngoài này đã là may, đâu phải một ngách đá to rộng để Phong Viễn Quy mặc tình chui vào? Thứ hai, thanh âm từ trong đó vẫn cứ vang ra, càng khiến Phong Viễn Quy thêm khẩn trương.

- Bát động nếu không nhờ Dĩ Hận cung cứu tử, năm mươi mấy năm trước đã bị Vô Ưu đảo hủy diệt rồi. Chính người có tâm địa phần phúc mới dụng công kiến tìm và quyết bảo toàn đám dược thảo này chờ dâng tận tay cho tiểu tặc họ Phong từng giở trò đòi bại mẹ hoặc người. Bọn ta đành phải giết người, trước là trừ hại cho cung Dĩ Hận, sau là phá hủy đám dược thảo, để xem Phong tiểu tặc còn dựa vào đâu đối đầu bốn cung. Hãy nạp mạng đi thôi.

Ào...

Phong Viễn Quy càng nghe càng rúng động, vội vạch nát đám dây leo, hy vọng sẽ phát hiện một lối bất ngờ nào đó có thể mau chóng đưa bản thân đến chỗ Hoa Thạch Thảo.

Ầm!

Có tiếng Hoa Thạch Thảo học lên một vài thanh âm đau đớn :

- Bọn người đã bắt nhân, chớ trách ta bất nghĩa. Hự! Xem đây!

Phong Viễn Quy chợt phát hiện một hốc đá vừa nhỏ vừa có vẻ ăn thật sâu vào tận bên trong lòng núi.

Chính từ hốc đá này lập tức vang ra tiếng nhiều người kêu kinh ngạc :

- Tu La Bạch Ngọc Chương? Hoa Thạch Thảo người sao am hiểu công phu đã tuyệt truyền từ lâu này?

Hoa Thạch Thảo rít lên :

- Đừng gọi ta là Hoa Thạch Thảo nữa. Hãy nghe cho rõ đây, ta ở họ Quân, là hậu nhân đích thực của Tu La động chủ của cả Bát động. Chính Dĩ Hận cung đã dùng thế lực đảo Vô Ưu tàn sát Tam tiên Bát động. Ta vì muốn phục hận nên bấy lâu mới giả vờ thuận phục Dĩ Hận cung. Nếu bọn ngươi còn chút nào lòng trung thành với Tu La động chủ, hãy thôi ngay những hành vi bọn ngươi đang mù quáng tuân theo cung Dĩ Hận.

Phong Viễn Quy cố thu người thật nhỏ đầu đôn rướn người từng chút một vào nơi vừa phát hiện.

Đến một chỗ đã phần nào mở rộng hơn, Phong Viễn Quy lại nghe Hoa Thạch Thảo.

kêu rú lên vì bị chưởng thương :

- Bọn ngươi cam tâm làm nô tài thuộc hạ mãi mãi cho cung Dĩ Hận thật sao? Muốn phá hủy Thanh Tâm Phục Linh Thảo, trừ phi bọn ngươi đủ bản lĩnh vượt qua xác chết của ta. Hự! Xem chưởng.

Ào...

Phong Viễn Quy đến một lúc ngừng nghỉ cũng không dám, vội bươn bả chui nhanh vào.

Ầm!

Có tiếng Hoa Thạch Thảo rú lên :

- Đùng! Ta van bọn ngươi đừng nhẫ tâm hủy hoại Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Muốn giết ta cứ giết, đừng hành động độc ác như thế. A... a...

Biết sẽ quá muộn nếu không kịp có hành động nào cấp thời Phong Viễn Quy cuống cuồng phát thoại, quát vọng nào trong :

- Phong mỗ đến đây, kẻ nào dám chạm đến Thanh Tâm Phục Linh Thảo sẽ chết.

Nhưng đáp lại tiếng Phong Viễn Quy quát chỉ là một mệnh lệnh vừa độc ác vừa bất cận nhân tình.

- Cứ châm hỏa dược. Nơi này cũng sẽ là chỗ táng thân linh viễn của đôi cầu trệ, nữ bại hoại nam dâm ô. Tiến hành đi. Dược rồi. Lui!

Hai tiếng “hỏa dược” làm toàn thân Phong Viễn Quy vụt giá lạnh.

Do giá lạnh toàn thân nên Phong Viễn Quy cứ vô tình nằm yên bất động.

Ầm!

Đất đá rung chuyển.

Rào! Rào!

Phong Viễn Quy theo bản năng cố tìm cách quay ngược thân người, cuộn tròn như con sâu, tận dụng mọi năng lực để đưa được đầu ra phía ngoài, chân đạp mạnh vào trong.

Đang bồng ra, đất đá lại rung chuyển Ầm! Ầm!

Rào! Rào!

Biết sẽ bị loạn thạch chôn sống nếu không mau mau thoát, Phong Viễn Quy bất chấp lối xuyên sơn đạo quá hẹp cứ phóng người trườn ào ra.

Ầm! Ầm!

Rào! Rào!

Loạn thạch rơi mịt mù, lối xuyên sơn đạo cũng sắp bị tắt nghẽn, Phong Viễn Quy trong tư thế nằm trườn, điên cuồng quật loạn chưởng kinh về phía trước bằng lợi giá phải khai thông xuyên sơn đạo.

Ầm! Ầm!

Rào! Rào!

Rồi cũng đến lúc có nhiều loạn thạch nện tới tấp vào đầu và vào thân Phong Viễn Quy.

Bộp! Bộp!

Biết sẽ mất mạng nếu bị ngất đúng vào lúc này, Phong Viễn Quy vừa gào vang vừa tiếp tục khai thông xuyên sơn đạo.

Rào! Rào!

Tiếp đó, Phong Viễn Quy chẳng còn biết gì nữa. Màn đêm đen vĩnh hằng đã nhẹ nhàng phủ chụp hoàn toàn Phong Viễn Quy.

* * * * *

- Tỉnh rồi.

- May thay vẫn chưa đến nỗi mất mạng. Vô lượng thọ Phật.

- A di đà Phật! Di vật tổ sư cũng hãy còn. Cả kiếm lệnh của Võ Đang vẫn không bị loạn thạch vùi lấp. Tạ ơn Phật tổ vẫn còn độ trì phù hộ Phong minh chủ. A di đà Phật!

Từng loạt từng loạt những câu nói như thế lần lượt giúp Phong Viễn Quy hồi tỉnh. Chầm chậm mở mắt ra, Phong Viễn Quy rồi cũng nhìn thấy lần lượt những gương mặt vừa quen thuộc vừa đang nửa lo lắng nửa vui mừng nhìn chàng.

Có Phùng Quỳ Hoa đang rưng rưng ngấn lệ, lau đi lau lại mãi khuôn mặt có lẽ vẫn còn lấm lem nhiều bụi đất của Phong Viễn Quy, hôn phu nàng.

Có Nhiệt Dương lão đạo trầm nặng sắc mặt, hể nhìn Phong Viễn Quy một lúc là lại đưa mắt cảnh giác nhìn quanh.

Có Phương trưởng Ngô Giới và Nhị Lão Thần Tăng chốc chốc lại thở dài não nuột.

Phong Viễn Quy hạ thấp dần ánh mắt xuống, quyết tìm thêm một khuôn mặt hoặc chí ít cũng là một thân hình bất động mà chưa lúc nào Phong Viễn Quy mong được nhìn thấy như lúc này.

Hiểu ý Phong Viễn Quy, Phùng Quỳ Hoa bật khóc òa lên :

- Quỳnh muội đã... đã chết rồi. Đêm qua... đêm qua Quỳnh muội có lai tỉnh một lúc.

Nàng nói... nàng nói...

Phong Viễn Quy không còn nghe gì nữa, nếu không mãi lẩm bẩm có lẽ lại hôn mê bất tỉnh một lần nữa :

- Quỳnh muội chết rồi? Chết rồi? Chết thật rồi ư? Ta... ta...

Phương trưởng Ngô Giới thở dài :

- Minh chủ thất tung có đến bảy ngày. Lệnh muội do tử kỳ đã điểm nên cam nhận số phận an bài. Có chăng lệnh muội thất vọng vì không được nhìn thấy Minh chủ lần cuối.

Lệnh muội có nhờ bản tăng chuyển lời, rằng lệnh muội rất hổ thẹn vì hành vi trước đây.

Những mong Minh chủ thay lệnh muội báo thù cho La gia, vốn cùng Tứ lão Kỳ Liên đều là gia thuộc trung thành Vô Ưu đảo. Nghĩ lại, mọi hành vi của Vô Ưu đảo chỉ đáng thương hơn là đáng trách.

Có nhiều cách để giúp một người vượt qua trạng thái bị đả kích nghiêm trọng. Và cách như Phương trưởng Ngô Giới vừa thực hiện quả là hữu hiệu đối với Phong Viễn Quy. Chính Ngô Giới đã giúp Phong Viễn Quy khôi phục nhận thức, buộc phải suy nghĩ theo từng câu nói chầm rãi cứ đều đều đưa vào tai.

Phong Viễn Quy cũng bắt bản thân phải suy nghĩ và một câu hỏi đầu tiên được bật ra khỏi miệng Phong Viễn Quy :

- Đã bảy ngày rồi sao?

Nhiệt Dương lão đạo chột lên tiếng :

- Chúng ta cần tìm nơi ẩn náu ngay. Bọn họ tuy đã triệt thoái, lui cả về Trung Nguyên nhưng sao bản đạo vẫn có cảm nhận còn người đang lén lút giám sát chúng ta.

Phùng Quỳnh Hoa xúc Phong Viễn Quy lên :

- Cũng cần tìm nơi tránh sáng cho đại sư Ngô Giới. Kẻo không lại lâm cảnh như Trúc Quỳnh.

Tuy phải chịu để Phùng Quỳnh Hoa đỡ đứng dậy, nhưng Phong Viễn Quy vẫn giận thân và giận lây đến mọi người :

- Sao chẳng một ai hỏi vấn sinh về Thanh Tâm Phục Linh Thảo? Có phải chư vị đã biết vấn sinh bị thất bại rồi ư?

Ngô Giới thở ra :

- A di đà Phật. Thiên ý là thiên cơ không ai nữ oán trách sự thất bại rõ mười của Minh chủ. Vì theo người của Dĩ Hận cung hầu như cố ý loan tin rằng toàn bộ chỗ được thảo cần có và cả sinh mạng của Minh chủ nữa đều bị bọn chúng dùng hỏa dược tiêu hủy. Nhưng nhờ đó mọi người mới biết Minh chủ bị nạn ở đây nên lo khẩn trương kiếm tìm. Nếu đến Minh chủ còn bị suýt mất mạng thế này thì chỗ được thảo kia một khi chịu đến bảy ngày vùi dập che lấp, chúng sống được sao? Mạng người còn là may rồi, hãy chờ khôi phục mới lo toan đến mọi chuyện khác. Đi thôi!

Phong Viễn Quy chợt giữ Phùng Quỳnh Hoa lại :

- Quỳnh Hoa muội! Đây là nơi mọi người tìm thấy ta?

Phùng Quỳnh Hoa chỉ tay về đám loạn thạch chồng chất lổn nhổn trước đó một quãng :

- Suốt nhiều ngày thay nhau đi dò tìm tung tích Phong ca, mãi đến đêm qua, khi đến lượt Nhiệt Dương bá bá đi tìm mới nghe tin Phong ca bị thất tung vì lọt vào chỗ chúng phục sẵn hỏa dược. Mọi người chạy đến đây thì phát hiện Phong ca tuy mê man nhưng vẫn vô thức chửi người mãi ở giữa đám loạn thạch. Muội có nghe Phong ca ú ớ gọi nào là được thảo nào là Thạch Thảo. Kỳ thực Phong ca gọi thứ nào trong hai thứ thảo đó?

Phong Viễn Quy tuyệt vọng nhìn đám loạn thạch vô lễ vô lối. Chúng chồng chất và phá hủy hầu hết những dây leo bám bên ngoài vách đá cao sừng sừng :

- Nếu quả thật ta có gọi thì gọi cả hai.

Và Phong Viễn Quy sàu thăm kể cho họ nghe những gì đã diễn ra trước lúc những hỏa dược bị châm nổ.

Nghe xong, Phùng Quỳnh Hoa thở dài, đưa mắt tìm quanh đám loạn thạch :

- Phong ca do kịp chui nhanh ra, tạm thoát chết vì uy lực của hỏa dược. Nếu Thạch Thảo quả đúng là người như thế, nằng liều chết vì được thảo, muội e rằng...

Nhiệt Dương lão đạo gật gù :

- Mấy ngày qua bản đạo có nghe Quỳnh Hoa nói về yêu nữ họ Hoa. Hóa ra nàng ta có ẩn tình, tuy có gây thất vọng cho Minh chủ nhưng dù sao nàng vẫn vì đại cục, vì ngấm ngấm toan tính chuyện đối đầu Dĩ Hận cung. Nàng tuy thâm tử nhưng vẫn đáng bậc trung lương nữ anh kiệt. Chúng ta có muốn mong nàng toàn mạng cũng chỉ là hoài vọng.

Phong Viễn Quy đành đưa mắt nhìn chỗ dây leo còn sót lại trên cao :

- Cũng là tìm nơi ẩn náu, sao chúng ta không thử chui vào chỗ đó thám thính một lần?

Phùng Quỳnh Hoa khấp khởi hy vọng :

- Nếu đó là lối dẫn đến Hắc Quy đàm như Phong ca đoán, cũng có thể này còn nhiều địa điểm để Thanh Tâm Phục Linh Thảo sinh trưởng. Cũng đáng mạo hiểm một lần.

Nhiệt Dương lão đạo ước lượng độ cao của vách đá :

- Bản đạo sẽ lên trước. Nếu có thể sẽ dùng dây leo xuống cho mọi người thuận tiện hơn.

Phong Viễn Quy trao kiếm lệnh Võ Đang cho lão đạo :

- Xin được kính cẩn giao hoàn. Đành phiến lão đạo trưởng một phen.

Nhiệt Dương lão đạo nghiêm cẩn nhận lại kiếm lệnh, đoạn chỉnh dung bảo :

- Đây là báu kiếm Thái A. Với báu vật này bần đạo sẽ có cách giúp tất cả dễ dàng vượt lên.

“Vù!”

Nhiệt Dương lão đạo bật tung người lên cao độ ba trượng, dùng Thái A bảo kiếm phạch mạnh vào vách đá, lưu lại một vết lõm đủ để đặt chân.

Choang...

Mượn chấn lực của lần chạm kiếm, Nhiệt Dương lão đạo đảo bộ lẳng không bật tung lên thêm ba trượng nữa rồi lại phạch kiếm.

Choang!

Cứ như thế Nhiệt Dương lão đạo thực hiện đủ chín lần. Ở lần thứ mười, lão đạo thay vì phạch kiếm thì chỉ cần vươn tay là nắm được vào đoạn dây leo thấp nhất của đám dây leo còn sót lại trên vách đá.

Lão đạo nhẹ nhàng leo lên, chui khuất lấp vào sau đám dây leo.

Một thoáng sau lão đạo nhô đầu ra, chỉ cần đưa tay vẫy gọi là mọi người hiểu.

Một trong Nhị Lão Thần Tăng gật đầu :

- Kinh thân pháp “Vân Long Tam Hiện” đã được Nhiệt Dương đạo hữu luyện đến bậc đại thành, có thể thi triển như thế mà không cần một lần chạm chân. Lão nạp sẽ giúp Phong minh chủ cùng lên!

Phùng Quỳnh Hoa nhẹ lắc đầu :

- Tiểu nữ tự lượng sức có thể đưa Phong ca lên được. Chỉ nhờ thần tăng, nếu có thể, hãy bám theo sau, giúp tiểu nữ phòng ngừa bất trắc.

Ngộ Giới phương trượng chép miệng :

- “Thiên Mã Hành Không” kinh thân pháp của Phùng bang chủ cũng đạt mức thượng thừa. Chỉ cần tự tin vào bản thân, bần tăng nghĩ chẳng cần ai giúp Phùng bang chủ.

Phong Viễn Quy cảm kích :

- Phương trượng thật khéo khích lệ. Đúng là Quỳnh Hoa muội đang cần những lời như thế. Muội thực hiện được. Ta tin như thế và tuyệt đối tin ở muội.

Phùng Quỳnh Hoa mỉm cười :

- Cũng như lần giải cứu cho Thạch trưởng lão chứ gì? Được muội sẽ tự tin, quyết không để Phong ca thất vọng. Chuẩn bị nha! Lên!

Vù!

Nhờ đó, nhất là nhờ công phu ảo diệu “Thiên Mã Hành Không”, tuy Phùng Quỳnh Hoa có mang theo Phong Viễn Quy nhưng với đều đều ba trượng chiều cao là có một chỗ đặt chân nên Phùng Quỳnh Hoa dễ dàng đưa Phong Viễn Quy đến đích.

Tiếp đó là một thần tăng đưa Ngộ Giới phương trượng cùng lên.

Đến lượt vị thần tăng cuối cùng dù chỉ có một mình nhưng để vượt hết độ cao đó thì có phần chậm.

Nhiệt Dương lão đạo do chờ sẵn nên vội hỏi :

- Phạt huynh lên chậm vì phải dụng lực phá hủy mọi chỗ đặt chân?

Vị thần tăng đó khiêm nhượng đáp lời :

- Cẩn tắc vô ưu. A di đà Phật! Lão nạp chỉ muốn nếu phải về châu Phật tổ thì xác phàm này được gửi tại sơn môn đệ phái vẫn tốt hơn là ở Miêu Cương này.

Phùng Quỳnh Hoa ngưỡng mộ :

- Tiểu nữ được biết ở Thiếu Lâm có một tuyệt kỹ gọi là Thiên Phật Cước, ắt hẳn thần tăng cứ mỗi lần đặt chân là dùng tuyệt kỹ này phá hủy từng chỗ một?

Ngộ giới xoa tay :

- Mọi người ở đây đều là cao thủ cả, chẳng nên mãi tâng bốc nhau làm gì. Chỉ mong sao những gì võ lâm Trung Nguyên đang kỳ vọng vào chúng ta, sẽ không khiến những đại cao thủ như chúng ta mất mặt. Đi tiếp thôi.

Nhiệt Dương lão đạo dành phần đi trước :

- Bần đạo nhờ lên trước nên kịp phát hiện, đúng là ở bên trong có những luồng gió mang theo hơi nước thoát ra. Hy vọng đó chính là Hắc Quy đàm.

Lối đi càng lúc càng tối và nhiều chỗ trơn trượt do bị bám rong rêu.

Phong Viễn Quy chột than :

- Ở nơi này thật khó mong tìm thấy cây quả. Chư vị đại sư liệu có thể ngã mận nếu chúng ta tình cờ sẵn được thú rừng?

Phùng Quỳnh Hoa phì cười :

- Phong ca đã bảy ngày không ăn. Muội có sẵn lương khô nhưng chưa thể cho Phong ca dùng vì chưa tìm thấy nước. Phong ca hãy cố nhẫn nại chịu đựng một lúc.

Phong Viễn Quy nuốt nước bọt :

- Nếu được ăn no, ta nghĩ, ta sẽ mau chóng phục hồi, không cần phiền muội dìu ta đi thế này.

Ở phía trước có tiếng Nhiệt Dương lão đạo gọi vọng lại.

- Đã nghe tiếng nước chảy. Có thể là mạch nước sẽ dẫn chúng ta đến Hắc Quy đàm.

Mọi người nghe thế càng nhanh chân hơn, nhất là Phong Viễn Quy và Ngộ Giới đại sư đang cần một chỗ nghỉ vì đã quá mệt.

Vây quanh mọi người lúc này chỉ còn là một màn đêm đen vĩnh hằng. Ai cũng biết họ đang lang thang giữa một lòng núi to rộng, tuyệt nhiên không một chút ánh dương quang nào lọt vào.

Và có lẽ lòng núi phải lớn lắm vì khi đã đến lúc lên tiếng, thanh âm của Nhiệt Dương lão đạo vang ngược lại phía sau, mãi thật lâu mới tạo thành phản âm vọng hồi :

- Chúng ta sắp đến nơi rồi, bần đạo đoán như vậy. Chư vị có nghe âm thanh tiếng thác đổ mơ hồ vọng đến không?

Phùng Quỳnh Hoa tỏ ra lo ngại :

- Trong lòng núi nếu có tiếng thác đổ, chúng ta cần có ánh sáng để nhìn, kẻo chẳng thấy gì lại sẩy chân rơi vào địa tuyệt.

Mọi người dừng lại và loay hoay tìm cách tạo một ngọn đuốc.

Được một lúc, Nhiệt Dương lão đạo chột chép miệng :

- Một nửa tảng bào của Phật huynh là đủ rồi. Nếu phải cần thêm, bần đạo có lẽ cũng đến lượt hiến tặng một nửa đạo bào. Cùng chung chia hoạn nạn phải như thế mới được.

Có tiếng bật hỏa tập và trước khi ngọn đuốc tự tạo có thể cháy sáng thì mùi vải khét đã lan tỏa ra xung quanh.

Phong Viễn Quy thở dài nhìn một trong Nhị Lão Thần Tăng quả nhiên chỉ còn lại nửa mảnh tảng bào quanh người :

- Nếu vẫn sinh nhanh chân hơn, chúng ta đã có Thanh Tâm Phục Linh Thảo từ lâu, đâu đến nỗi khổ nhọc như thế này?

Chợt có tiếng Phùng Quỳnh Hoa suýt soa :

- Nếu không khổ nhọc chúng ta đâu nhìn thấy cảnh quang độc nhất vô nhị này. Cần phải đến gần hơn mới được.

Phong Viễn Quy lúc bấy giờ mới nhìn đến cảnh quang. Quả đúng như Phùng Quỳnh Hoa vừa bảo, xa xa trước mặt mọi người là một dải nước tung bọt trắng ngần vẫn liên tục, từ mãi trên cao thật cao đổ xuống nhưng lại đổ vào chỗ nào đó mà nếu đứng ở đây không ai có thể nhìn thấy hoặc đoán biết.

Theo chân Nhiệt Dương lão đạo, Phùng Quỳnh Hoa đỡ Phong Viễn Quy tiến dần lên một mặt thạch bàn vừa to rộng vừa cứ dốc nghiêng lên cao.

Lúc lên đến chỗ cao nhất của mặt thạch bàn ai nấy đều tự rùng mình chấn động.

Dải nước vẫn ở trước mặt và cách họ có đến mười trượng hơn. Và nếu nhìn đến chân của mặt thạch bàn thì eo ỏi, mặt thạch bàn bấy giờ lại dốc nghiêng dần xuống dưới, bị mất hút một cách đột ngột vào một miệng vực lõm chồm đá. Đồng thời chính miệng vực lúc này, cũng như mãi mãi sau này, đang há to miệng tham lam nuốt hết toàn bộ dải nước tuôn đổ xuống, không sót lấy một hạt.

Phùng Quỳnh Hoa rùng mình một lượt nữa :

- Nếu chúng ta không có đuốc hoặc giả bây giờ có ai đó trong chúng ta lỡ sẩy chân rơi xuôi theo triền dốc này, ai biết được đáy vực sâu bao nhiêu và thác nước đang tuôn trút kia hoặc độ sâu của cái vực cái nào sẽ lấy mạng chúng ta?

Ngộ Giới chằm chằm lắc đầu :

- Đáy vực có lẽ rất sâu. Vì một thác nước to như thế này, lại tuôn chảy cả vào vực vậy mà tiếng nước chạm đáy chỉ còn là những thanh âm mơ hồ vang đến tai chúng ta. Lẽ nào ở mãi dưới đó mới là Hắc Quy đàm?

Nhiệt Dương lão đạo chợt hươ đuốc thành vòng :

- Nhìn kìa! Thạch bàn chúng ta đang đứng vì khum khum tròn giống bát úp, có thể hiểu đây là lưng của thạch quy. Xung quanh thì có bốn doi đá chạy tỏa ra chính là bốn chân rùa.

Tuy không nhìn thấy đầu rùa vì ẩn đâu đó sau màn nước phía trước nhưng vẫn có thể bảo chúng ta đã đến Hắc Quy đàm.

Phong Viễn Quy nhìn theo cách diễn giải của lão đạo. Và vì ngờ ngợ đoán biết nơi nào cần đến nên Phong Viễn Quy chực hạ thấp giọng bảo Phùng Quỳnh Hoa :

- Muội hãy tìm một hòn đá đủ to, đủ nặng, thử ném xuyên qua màn nước xem sao?

Một trong Nhị Lão Thần Tăng liền ứng tiếng :

- Lão nạp cũng vừa có ý nghĩ đó. Để lão nạp làm cho.

Và mọi người nghi nghi hoặc hoặc nhìn lão tăng vận dụng toàn bộ chân lực quẳng thật mạnh một hòn đá chỉ to bằng hai đầu người gộp lại vào màn nước trắng ngần.

Vù!

Hòn đá chạm vào màn nước thay vì lao xuyên qua thì lại bị áp lực cực mạnh của cả khối nước đùa mạnh xuống, rơi mất hút vào miệng vực không biết đâu là đáy.

Nhiệt Dương lão đạo tái mặt :

- Cứ nhìn đó thì biết, sẽ không ai trong chúng ta đủ lực lao xuyên qua màn nước. Việc tìm kiếm Thanh Tâm Phục Linh Thảo để giải đại nạn cho võ lâm một lần nữa lại thất bại.

Nhưng Phong Viễn Quy bảo :

- Văn sinh qua được nếu có đủ thời gian chờ khôi phục nguyên vẹn công phu.

Phùng Quỳnh Hoa thất kinh :

- Phong ca đừng quá mạo hiểm. Lần này sinh mạng của Phong ca kể như...

Phong Viễn Quy đưa cao cánh tay tả cho mọi người nhìn :

- Văn sinh vẫn còn giữ đệ Nhị pháp bảo Miêu Cương, vòng Huyền Thiết Phi Cang. Đây là vật tỵ thủy, hai chữ “Phi Cang” dường như còn có ý nghĩa sẽ là vật tạo một lực nào đó vừa ngăn, tách dòng thác nước vừa giúp người đeo nó có đủ sức chịu đựng để lao vượt qua. Văn sinh đã liệu tính cả rồi. Chính văn sinh sẽ thử nghiệm.

Mọi người nhìn cả vào Phong Viễn Quy. Một lúc sau Ngô Giới mới lên tiếng :

- Vì đại nghĩa chấp nhận diệt thân. A di đà Phật, chỉ nội câu nói này thôi và chưa cần thực hành nghĩa cử cũng đủ thấy Minh chủ xứng đáng là đại ân nhân của toàn thể võ lâm. Tịnh Vô Tịnh Hư, có lẽ phiền nhị vị bá bá thay Minh chủ, cùng vượt qua thác nước.

Nhị Lão Thần Tăng vội cúi đầu lãnh lệnh :

- Đệ tử tuân lệnh Chưởng môn.

Nhưng lão Nhiệt Dương chợt háng giọng :

- Nhị vị Phật huynh còn nhiều trọng trách, nào là bảo hộ pháp giá Phương trượng, nào là Hộ pháp Tổ Sư đường. Không như bản đạo đã lâu nay chỉ lo vân du hạc nội mây ngàn, đâu có hy sinh tính mạng cũng không có gì vướng bận. Hãy để bản đạo đảm trách phần việc mạo hiểm này.

Để tỏ rõ quyết tâm, Nhiệt Dương lão đạo còn trình trọng giao kiếm lệnh Thái A cho Phong Viễn Quy :

- Giữ kiếm lệnh này, bản đạo mong Minh chủ tùy nghi sử dụng giúp tề phái Võ Đang vượt qua kiếp nạn. Hãy tìm một đệ tử thật xứng đáng trao lại trọng trách chấp Chưởng môn hộ. Bản đạo đã thật sự tin vào Minh chủ.

Phong Viễn Quy miễn cưỡng nhận kiếm :

- Văn sinh thật thẹn vì mãi được chư vị trưởng bối gọi là Minh chủ. Nhưng vì Võ Đang phái, văn sinh xin tiếp nhận.

Và Phong Viễn Quy trao vòng Huyền Thiết Phi Cang cho lão đạo :

- Hãy bảo trọng! Có pháp bảo này văn sinh tin chắc lão đạo trưởng thành sự. Hẹn gặp lại!

Phùng Quỳnh Hoa chợt đề xuất :

- Vượt qua bên kia ắt thế nào bá bá cũng cần có ánh sáng. Bên này mọi người nhìn đã đủ rồi. Bá bá hãy mang đuốc theo.

Một thần tăng vội dập tắt ngọn đuốc và trao qua lão đạo :

- Chờ qua bên kia hãy thắp lên. Cầu mong Phật tổ độ trì, giúp đạo huynh mã đáo thành công.

Màn đêm đen lại hiện hữu và ai cũng nghe giọng của lão đạo chợt khàn đi :

- Bản đạo quyết quay lại. Tạm biệt!

Và “vù”, một tiếng, có lẽ lão đạo đã phi thân lao đi.

Nhưng lạ thay, tiếp ngay sau đó lại có tiếng không khí xao động một lượt nữa.

“Vù!”

Phong Viễn Quy động tâm :

- Quỳnh Hoa muội!

Phùng Quỳnh Hoa đặt tay lên người chàng :

- Mọii vẫn ở cạnh Phong ca đây. Có lẽ vừa có người bám sát theo sau Nhiệt Dương bá bá.

Đến lượt Ngô Giới lên tiếng.

- Tịnh Vô, Tịnh Hư!

Hai thanh âm lần lượt đáp lại :

- Là nhân vật nào đó vẫn lẳng lẳng bám theo chúng ta đúng như Nhiệt Dương đạo huynh nghi ngờ. Nhân vật này có thể vượt qua vách đá bên ngoài, lại bám sát chúng ta và không gây tiếng động, đủ hiểu đây cũng là cao thủ thượng thừa. Nhiệt Dương đạo huynh e nguy mất.

Không thể đoán biết kẻ lén theo là ai, Phong Viễn Quy chợt chùng giọng :

- Quỳnh Hoa mọii hãy mau đưa ta đến cạnh Ngô Giới đại sư. Sau hãy cùng Nhị Lão Thần Tăng giới bị cẩn thận. Nếu có người từ sau màn nước lao ngược trở ra, cứ xuất kỳ bất ý đồng loạt ra tay chế ngự. Một người cũng chế ngự, mà có đến hai cùng lao ra vẫn cứ tiên hạ thủ vi cường Nhất định phải ngăn kẻ này lại.

Phùng Quỳnh Hoa có lẽ đang rút khí giới.

Keng!

Nàng bảo :

- Mọii chỉ lo kẻ đó sẽ bắt thần ám toán Phong ca hoặc Ngô Giới đại sư.

Phong Viễn Quy hừ nhạt :

- Ta không thấy y, ngược lại y cũng chẳng thể thấy được ta. Cứ ngăn y lại. Ta dù chết cũng không hối hận.

Phong Viễn Quy được đặt gần Ngô Giới. Có tiếng Ngô Giới thì thầm :

- Minh chủ không tiếc mạng, bản tăng cũng không tiếc. Tịnh Vô, Tịnh Hư, cứ tuân theo sự phân phó của Minh chủ. Bốn Phương tượng tán thành cách tiên hạ thủ vi cường. Cứ chế ngự địch nhân trước, sau sẽ liệu xử.

Không gian vì thế cũng chùng lại, chỉ còn tiếng động mơ hồ của thác nước rơi vào đáy vực sâu thật sâu vang lên.

Chợt...

- A... a....

Một loạt tiếng thét thất thanh từ bên kia màn nước vang đến tai mọi người.

Biết đã đến lúc Phong Viễn Quy trầm hấn lời phát thoại :

- Ngưng thần chuẩn bị. Hễ có tiếng động là nhất loạt đánh.

Nhưng phải một lúc khá lâu mọi người mới nghe tiếng y phục giũ phần phật trong không khí phía trước.

Vù!

Quỳnh Hoa bạt kiếm :

- Đánh!

Nhị Lão Thần Tăng nhả kinh.

Ào!

Ào!

Đáp lại chỉ là một tràng cười cao ngạo và cực kỳ đặc ý :

- Chư vị tiền bối lão Nhiệt dương long trọng quá đây. Ha... ha...

Phong Viễn Quy động tâm :

- Đây là kế kim thiên thoát xác. Địch phân đang ném lão đạo trưởng về phía chúng ta.

Còn y đang tẩu theo phương vị khác. Chia nhau ra, đuổi theo. Mau!

Do tất cả đều là đại cao thủ thượng thừa nên tất cả hành sự đều mau lẹ dù không thể nhận thấy gì.

Phùng Quỳnh Hoa thì hét :

- Tiểu nữ đảm trách đón đỡ Nhiệt Dương bá bá.

Nhị Lão Thần Tăng đồng loạt gầm vang :

- Chạy đâu cho thoát?

- Hãy lưu mạng lại!

Ào!

Ào!

Diễn biến khá nhanh và lập tức có tiếng kẻ địch thần bí tức giận :

- Quả không hổ danh Nhị lão hộ pháp Tổ Sư đường. Bản nhân nguyện ghi nhớ mối hận này. Hừ!

Ầm! Ầm!

Hự!

Phùng Quỳnh Hoa đã đón bắt được một thân hình mềm oặt.

Sau một lúc ngắn loay hoay, cuối cùng nàng cũng có cơ hội tìm và thắp sáng ngọn đuốc.

Nhiệt Dương lão đạo dù thần sắc nhợt nhạt nhưng vẫn chưa chết. Lão gượng cười :

- Không hề có bất kỳ sinh vật hoặc thực vật nào bên đó. Nhưng bản đạo vẫn để đối phương có cơ hội đoạt mất một vật: Quy Diệp kinh. Bản đạo thật vô dụng.

Nhị Lão Thần Tăng đã quay lại :

- Đối phương dù bị chưởng thương vẫn kịp thoát nhờ khinh thân pháp “Thiên Mã Hành Không”.

Phùng Quỳnh Hoa giật mình :

- Người của cung Bắc Hải?

Nhiệt Dương lão đạo gượng kêu :

- Bản đạo nhìn ra dáng dấp y rất quen. Nếu là người Bắc Hải cung thì y chỉ ít đã tiềm nhập và lưu ngụ ở Trung Nguyên từ lâu.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Thanh âm lúc nãy của y vẫn sinh nghe cũng quen, nhưng nhất thời lại không thể nhớ là đã nghe ở đâu hoặc do nhân vật nào từng phát thoại.

Ngộ Giới ôn tồn khuyên bảo lão :

- A di đà Phật! Còn mạng là may rồi. Có lẽ đã đến lúc mọi người chúng ta lo dưỡng thần hoặc chữa thương. Đề phòng kẻ địch lại đến.

Cảm thấy hữu lý, Phùng Quỳnh Hoa vội dập tắt ngọn đuốc và mọi người cùng lo tọa công.

Đột ngột có tiếng Phong Viễn Quy gọi :

- Quỳnh Hoa muội!

Nàng sực nhớ, vội lạng lẽ trao cho chàng một gói lương khô.

Phong Viễn Quy ăn nhấm nháp từ chút một và lại bất ngờ lên tiếng :

- Phương trưởng!

Ngộ Giới ứng tiếng ngay :

- Minh chủ đã nhận ra kẻ đó?

Phong Viễn Quy bảo :

- Cũng phần nào. Nhưng sẽ rõ hơn nếu Phương trưởng cho văn sinh hỏi một việc.

- Minh chủ cứ hỏi.

- Hạn kỳ nhận tạm giải được của Phương trưởng đã qua bao nhiêu ngày?

- Đã chín ngày. Sao?

- Phương trưởng vẫn vô sự?

- Chính bản tăng cũng đang lấy làm lạ. Vì cứ theo hiện trạng của lệnh muội mà nói, lẽ ra quá hạn kỳ thể này bản tăng phải khó chịu nhiều hơn, thậm chí còn bị hôn mê nữa là khác.

Không hiểu tại sao lại như vậy?

- Phương trưởng đã bao nhiêu lần nhận tạm giải được? Có lần nào trễ chưa?

- Chưa lần nào trễ. Vì đã bốn mươi hai lần, cứ đến hạn kỳ là bản tăng chỉ cần có mặt ở chỗ hẹn trước thì thấy giải được đã sẵn.

- Phương trưởng có thử cho người dò la giám sát xem ai đưa giải được đến?

- Bản tăng nào dám. Vì mỗi lần nhận giải được đều có một mảnh giấy kèm theo cho biết nếu bản tăng cố tình dò la ắt sẽ không bao giờ còn được nhận giải được nữa.

- Cứ theo thời điểm của lần đến hạn kỳ đầu tiên, Phương trưởng có thể đoán biết ai là kẻ đã phục được Phương trưởng?

- Bản tăng từng suy xét theo khía cạnh này và quả quyết rằng ước tính trong khoảng thời gian có thể bị phục được bản tăng không hề gặp bất luận ai, vì đó là lúc tọa quan.

- Phương trưởng tọa quan thì tăng nhân đệ tử nào phục dịch?

- Khác với các phái khác. Bản tăng lúc tọa quan buộc phải tịnh cốc. Khó thể nghi cho đệ tử nào trong tệ phái.

- Vậy trước lúc tọa quan thì sao? Có thể kẻ phục được Phương trưởng đã cố tình giao giải được lần đầu sớm hơn hạn kỳ, khiến Phương trưởng không còn căn cứ để đoán biết kẻ phục được là ai.

Ngộ Giới chợt thở dài :

- Trước đó ít lâu bản tăng có gặp Ân Hiệp, gọi là lần gặp cuối cùng trước lúc Ân Hiệp tự thoái ản. Theo Ân Hiệp bộc lộ thì dường như đã có ản tình khó giải bày đành phải tự thoái ản.

Phong Viễn Quy hừ nhạt :

- Quả nhiên là lão. Thanh âm lúc này đã gọi văn sinh nhớ đến lão. Và lúc cùng Hoa Thạch Thảo lưu ngụ ở chỗ lão nàng đột nhiên trở mặt khiến văn sinh từ lâu không còn xếp lão vào diện nghi ngờ. Cũng có thể Hoa Thạch thảo chợt phát hiện một sơ hở nào đó của lão, nghi lão chính là người Di Hận cung. Nàng vì tiền đồ của Bát động buộc phải có hành động đó để cứu thân. Có lỗi chăng là nàng không tìm cách cáo giác cho văn sinh biết để cả hai hiệp nhau lại cùng đối phó lão.

Phùng Quỳ Hoa chấn động :

- Vậy là lão vừa có thêm Quy Diệp kinh? Lão đã có ba trong tứ bối hiệp là Long Quy Phụng. Đâu kém gì Phong ca cũng mới có Ly Quy Phụng tam diệp?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Lão vẫn hơn ta vì lão còn có đủ các chiêu thức sở học của Long Quy Phụng. Trong khi ta chỉ có hai, chưa có chiêu thức tuyệt kỹ của Quy Diệp lệnh.

Nhiệt Dương lão đạo chợt thở khì khì vì tức giận :

- Thảo nào chỉ sau một lần chạm chiêu bản đạo đã đại bại. Hóa ra Ân Long thất phu dùng tuyệt kỹ Long Phụng chiếm tiên nghi.

Chợt Nhị Lão Thần Tăng cùng lên tiếng :

- Có người đến.

- Nhân vật nào? Là Ân Hiệp nữa chăng?

Nhưng đáp lại mọi thanh âm này chỉ là một ánh sáng lửa từ xa bật lóe lên. Và từ chỗ đó có thanh âm đưa đến như tiếng oan hồn :

- Nếu muốn rõ chân tướng của Ân Hiệp, chớ vị có dám đến Tuyệt Hận kiều?

Phong Viễn Quy bật kêu :

- Là Thạch Thảo? Nàng vẫn sống? Thạch Thảo, nàng muốn đưa bọn ta đi đâu?

Đốm sáng lửa từ từ chuyển dịch :

- Tuyệt... Hận... Kiều...

Phùng Quỳ Hoa vội giúp Phong Viễn Quy đứng lên :

- Thạch Thảo nếu vẫn sống, Thanh Tâm Phục Linh Thảo có cơ may tìm thấy. Đi mau!

Họ đi theo dấu của đốm sáng lửa chấp chờn, dần thân vào nơi chưa biết lành hay dữ.

28. Chân Tướng Phơi Bày Bắc Hải - Vô Ưu

Lòng núi đã có dấu hiệu chấm dứt, xa xa phía trước đã xuất hiện một khoảng trời mờ sáng.

Ngộ Giới phương trượng được một lão thần tăng dìu đi chợt mở miệng hỏi.

- Là một ngày sắp tàn hay ngày mới vừa đến?

Phùng Quỳ Hoa hoang mang :

- Chỉ cần biết chúng ta đã lưu lại Hắc Quy đàm bao lâu ắt sẽ đoán được ngay lúc này đang về chiều hay chỉ mới hừng sáng. Đáng tiếc là không ai trong chúng ta còn nhận thức được về thời gian đã trôi qua. Nhưng sao Phương trượng đột nhiên quan tâm đến thời gian?

Phong Viễn Quy vẫn đi bên cạnh và được Phùng Quỳ Hoa dìu đỡ, chàng lên tiếng :

- Phương trượng đã trễ hạn kỳ nhận tạm giải được đến mười ngày, phải chăng lúc này đang cảm thấy khó chịu cho thấy đã đến lúc cần phải có giải được?

Ngộ Giới gượng cười :

- Ánh sáng bên ngoài lúc này tuy chỉ là diu diu nhưng tự thâm tâm không hiểu sao bản tăng cảm thấy nao lòng. Thật khó quả quyết đây là do hạn kỳ cần giải được đã đến hay tự dưng xuất hiện cảm giác bất an, bản tăng không thể giải thích.

Phùng Quỳ Hoa dừng lại :

- Hay chúng ta dừng ra bên ngoài vội. Vả lại, thái độ của Hoa Thạch Thảo cô nương sao có vẻ kỳ bí lạ. Đã cố tình đi trước để tránh tình trạng thế nào cũng được chúng ta hỏi chuyện lại còn nói mơ mơ hồ hồ về một

Tuyệt Hận kiều nào đó. Dĩ Hận cung đã gây quá nhiều khó khăn cho chúng ta, lúc này nghe nói đến chữ hận trong Tuyệt Hận kiều làm cho tiểu nữ bất chợt cũng có cảm giác bất an.

Lạ thay bóng nhân dạng của Hoa Thạch Thảo rõ ràng vẫn đi ở phía trước, cách mọi người có đến mười lăm mười sáu trượng là ít, vậy mà nàng vẫn nghe rõ mồn một lời mọi người đối thoại, mặc dù ai ai cũng đều nói khe khẽ đủ cho nhau nghe. Và bằng chứng là ở phía trước Hoa Thạch Thảo bỗng dừng chân và quay lại phát thoại với mọi người :

- Địa hình chư vị đã lưu lại và sắp đi qua vốn dĩ chỉ là một lòng núi thật to rộng. Trận hỏa dục hôm trước do Dĩ Hận cung gây ra đã vô tình có tác động như một cơn địa chấn, lòng núi sẽ đổ ụp lúc nào không biết. Chư vị nếu muốn lưu lại nữa thì tùy chư vị. Tiểu nữ không miễn cưỡng.

Nàng đang tạm dừng chân, đó là cơ hội để Phùng Viễn Quy lần đầu sau nhiều ngày xa cách được trực diện đối thoại cùng nàng :

- Vãn sinh thật sự vui mừng vì thấy cô nương vẫn bình yên vô sự. Liệu cô nương có thể cho biết mọi người cần phải đến Tuyệt Hận kiều để làm gì và vốn dĩ đó là một địa điểm như thế nào chẳng?

Mọi người vẫn tiếp tục chậm chậm bước đi nên lúc này chỉ còn cách nơi Hoa Thạch Thảo hầu như đang cố tình đứng đợi chỉ có sáu bảy trượng. Nhờ đó Phong Viễn Quy nhìn thấy ánh mắt cũng tỏ lộ sự vui mừng của nàng sau câu nói của Phùng Viễn Quy. Nàng cố che giấu tâm trạng đó bằng sắc mặt nghiêm nghị và nhất là qua lời nói cố ý làm ra vẻ thần bí :

- Chư vị cứ đến sẽ biết Tuyệt Hận kiều là một nơi như thế nào. Còn đi đến đây để làm gì ư? Kỳ thực có một nhân vật đang cần gặp và thương lượng với chư vị. Tiểu nữ chỉ có thể tiết lộ, đó là nhân vật bấy lâu nay vẫn có mối thù bất cộng đái thiên với Ân Hiệp. Chư vị có thể không cần đi đến đây, nếu muốn. Tiểu nữ tuyệt đối không miễn cưỡng.

Nhiệt Dương lão đạo quả có sức chịu đựng bền bỉ. Nhờ có một lão thần tăng đỡ từng bước chân nên lúc này lão đạo vẫn còn tiếp tục chi trì. Lão đạo bảo :

- Có chung một kẻ địch, tất là bằng hữu của chúng ta. Bàn đạo thật chỉ mong mau chóng đến nơi để có nhiều thật nhiều thời gian dưỡng thần ngơi nghỉ. Phiền Hoa cô nương đi trước dẫn đạo cho.

Nhưng Hoa Thạch Thảo lần này lại chờ mọi người đi đến thật gần mới bắt đầu làm nhiệm vụ dẫn đạo.

Bầu trời bên ngoài thật trong xanh quang đãng, không một gợn mây, gợi cho mọi người cùng hiểu vậy là một ngày mới vừa bắt đầu, không phải đang là lúc trời chiều như đã nghi nghi hoặc hoặc.

Phong Viễn Quy nhờ có ánh sáng nên bắt gặp sắc mặt vừa tái nhợt vừa tỏ ra khó chịu của Ngô Giới phương trượng.

Chàng thở dài :

- Chúng ta phải thật khẩn trương. Vì xem ra Phương trượng đại sư như đã đến hạn kỳ bị Thống Tâm hoàn phát tác.

Và Phong Viễn Quy không khỏi lấy làm lạ khi nghe Hoa Thạch Thảo bình thần trấn an :

- Quãng đường phải vượt qua tuy không còn bao xa nhưng chư vị chẳng nên đi quá vội. Cứ thông thả, thông thả, cũng không lâu quá một khắc thời gian nữa đâu.

Mọi người đều vội, Nhiệt Dương lão đạo thì cần nghỉ ngơi trú ngụ thương, Ngô Giới phương trượng thì cần tránh sáng, vậy mà ngược với mọi người Hoa Thạch Thảo lại muốn mọi người cứ đứng đa đứng đỉnh.

Vì cảm thấy lạ nên Phong Viễn Quy lưu tâm, cố tình lấy mắt quan sát địa hình khắp nơi, lòng thầm mong đây chỉ là nỗi nghi ngờ vô căn cứ của bản thân mà thôi.

Nhưng được một lúc Phong Viễn Quy chợt vấp chân vào một mô đá không nhô lên khỏi mặt đất bao nhiêu và chập choạng lão đảo suýt ngã.

Phùng Quy Hoa nhờ nhanh tay nên kịp giữ Phong Viễn Quy lại :

- Phong ca sao rồi?

Phong Viễn Quy cười ngượng ngùng :

- Ta ăn khá nhiều lương khô nhưng vì không có nước uống nên chợt có cảm giác hoa mắt.

Phùng Quỳnh Hoa đưa mắt kiếm tìm xung quanh :

- Nơi này đất đá lởn ngổn thế nào cũng xuất hiện mạch nước. Muội sẽ tìm nước giúp Phong ca.

Hoa Thạch Thảo vẫn đi đầu, chợt bảo :

- Đi thêm một lúc nữa sẽ có con suối nhỏ cắt ngang. Nếu cần, tiểu nữ sẽ cho chư vị ngừng nghỉ chân một ít.

Do sự cố vừa xảy ra nên lúc này cặp Phùng Quỳnh Hoa, Phong Viễn Quy thành những người đi đoạn hậu.

Phùng Quỳnh Hoa tìm cách khích lệ chàng :

- Hãy cố chịu đựng một lúc nữa. Phong ca chẳng từng khuyên muội phải luôn tự tin ở bản thân sao?

Phong Viễn Quy gượng cười :

- Trước kia ta khuyên muội. Và đúng là lúc này ta thật sự cần lời khuyên tuy cũng như thế, nhưng là từ phía muội. Chỉ tiếc là lần đó ta có mang theo một bầu nước, còn bây giờ muội lại không mang theo. Vai trò của chúng ta so sánh giữa hai lần vẫn chưa thật sự hoán đổi tất cả.

Đôi mắt của Phùng Quỳnh Hoa vụt chớp nhẹ :

- Phong ca có thật sự cần một bầu nước chẳng? Để muội thử hỏi mọi người xem.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Rất cần. Và lần sau ta sẽ ghi nhớ không bao giờ ăn nhiều lương khô như lúc này nữa. Vì điều đó cứ luôn tạo cho ta cảm giác luôn khát nước.

Hoa Thạch Thảo ở phía trước chợt ném ngược về phía sau cho Phùng Quỳnh Hoa một túi da nai rỗng không :

- Phùng bang chủ có thể dùng tạm. Đỡ phí công và nhất là phí phạm thời gian hỏi mọi người.

Đón lấy túi da nai, cử chỉ của Phùng Quỳnh Hoa vô tình làm Phong Viễn Quy bị ngã chúi qua một bên, khiến Phong Viễn Quy nếu không kịp bấu lấy ngọn của một bụi cây dại có lẽ đã bị ngã thật.

Phùng Quỳnh Hoa áy náy đỡ Phong Viễn Quy dậy :

- Phong ca vẫn ổn chứ?

Phong Viễn Quy từ từ buông ngọn của bụi cây dại ra, không ai nhận thấy hoặc có thấy cũng sẽ không nghi ngờ là lúc này trong tay Phong Viễn Quy đã vô tình giữ lại năm bảy nhánh cây khô.

Phong Viễn Quy như cũng không nhớ bản thân đang cầm những cành cây khô đó.

Chàng giữ mãi chúng cho đến lúc tự nhận ra.

Lắc đầu và gượng cười, Phong Viễn Quy lần lượt ném từng cành cây. Một nhánh bên này, một nhánh bên kia. Vừa ném bỏ hết thì cũng là lúc mọi người dừng lại vì đã gặp một con suối nhỏ cắt ngang lối đi.

Hoa Thạch Thảo bước qua một bên và đứng chờ. Những người còn lại thì mỗi người dùng một ngum nước. Chỉ riêng Phong Viễn Quy vì quá khát nên uống đến no căng.

Uống xong, Phong Viễn Quy nằm thả ngửa bên cạnh suối, thở ra một hơi khoan khoái :

- Nếu được đánh một giấc độ nửa canh giờ thì thật là sướng khoái.

Hoa Thạch Thảo tỏ ra độ lượng :

- Nếu vậy, chúng ta cứ nghỉ độ một tuần trà. Tiểu nữ chỉ có thể giúp chư vị được bấy nhiêu thôi.

Phong Viễn Quy phấn kích reo :

- Độ một tuần trà cũng là tốt chán rồi. Chư vị hãy nhân cơ hội này dưỡng thần, cả Quỳnh Hoa muội cũng thế. Đến lúc sắp đi tiếp hãy lấy hộ ta một túi nước thật đầy.

Và Phong Viễn Quy nằm nhắm tịt hai mắt lại thật.

Một tuần trà là khoảng thời gian không nhiều nhận gì cho cam, Hoa Thạch Thảo chợt thở hắt ra :

- Chúng ta đi thôi. Lúc đến nơi, nhất định lão thái thái sẽ cho chư vị ngồi nghỉ đúng như chư vị cần.

Phong Viễn Quy vẫn nằm yên :

- Quỳ Hoa muội lấy nước đi. Đừng vừa đỡ ta vừa lấy nước, ta ngại muội lần này lại làm ta ngã xuống nước thì khốn.

Để lấy đầy một túi nước thì thời gian càng ngắn hơn. Do đó Phong Viễn Quy tỏ ra phiền muộn khi được Quỳ Hoa đỡ dậy :

- Ta chỉ muốn đánh một giấc thật dài cho đến tận chiều. Nghỉ như thế này thà lúc này không nghỉ còn hơn.

Do phiền muộn nên Phong Viễn Quy dễ cáu bẳn. Chàng giận dỗi dằng lấy túi da nai đựng nước ngay trên tay Phùng Quỳ Hoa.

Do sơ ý, Phùng Quỳ Hoa có một thoáng tỏ ý muốn giật lại nên sự giằng co dù chỉ xảy ra trong chớp mắt vẫn làm cho túi nước sụt rơi.

Phong Viễn Quy đưa tay chộp lại.

Phùng Quỳ Hoa cũng có hành vi tương tự. Vì cả hai đều có cùng một cử chỉ như nhau nên tay tả cầm thanh kiếm Thái A của Phùng Quỳ Hoa vô tình chạm sượt ngang bàn tay định chộp giữ túi nước của Phong Viễn Quy.

Và Phùng Quỳ Hoa cau mày khi thấy Phong Viễn Quy cứ để thế và dùng bàn tay hơi hơi rướm máu đó giữ luôn túi nước.

Từ đó trở đi, từng hành vi cử chỉ giận dỗi và hằn học của Phong Viễn Quy đều được Phùng Quỳ Hoa ngầm ngầm lưu tâm nhìn dò xét.

Và nàng thấy có ít nhất năm lần hoặc giả vờ hoặc cố ý Phong Viễn Quy đã tự làm cho bản thân vấp ngã khiến những vật vô tri vô giác ngẫu nhiên hiện hữu và vô tình bị Phong Viễn Quy chạm vào đều bị xê dịch khỏi nguyên vị.

Nhưng tất cả chỉ có thế mà thôi và Phùng Quỳ Hoa thầm tự hỏi chàng làm như thế là có ý gì.

Tuyệt Hận kiều hóa ra chỉ là một thân cây cổ thụ đã bị ngã bật gốc từ lâu và nằm vắt ngang ngay bên trên một tảng đá to bên này sang tảng đá cũng to tương tự ở phía bên kia, giúp mọi người dễ đi qua đi lại thay vì đi ở phần bên dưới khoảng cách giữa hai tảng đá, là một phần đất trũng không lấy gì làm sâu. Chỉ mỗi một tội là phần đất trũng đó khá bẩn vì được dùng để chứa đủ các loại rác tạp nham.

Họ đi qua Tuyệt Hận kiều.

Bên kia là một gian thảo lư tối om om do xung quanh đều bưng kín, như chủ nhân của nó không thích để cho ánh sáng từ bên ngoài chiếu lọt vào.

Hoa Thạch Thảo dùng chân đạp ngay phía trước gian thảo lư và lên tiếng :

- Lão thái thái. Họ vì quan tâm đến Ân Hiệp nên tự nguyện đến.

Thanh âm khàn khàn từ bên trong lập tức vang ra :

- Mời vào! Lão thân đi đứng bất tiện, đón tiếp thế này có phần thất lễ mong chư vị ân nhân lượng thứ.

Phùng Quỳ Hoa kinh ngạc :

- Ân nhân? Sao lão thái thái gọi bon tiểu nữ là ân nhân?

Đáp :

- Hoa Thạch Thảo chưa nói gì ư? Lỗi quá, lão thân nguyên là nạn nhân của gã Ân Hiệp thối tha nhiều thủ đoạn. Lão thân toàn mạng đều là nhờ may mắn, chư vị có thể quay nhìn lại phía sau, không phải nhìn

Tuyệt Hận kiều là cách gọi do lão thân tự đặt mà là nhìn phần bên trên, cao thật cao của chỗ gọi là Tuyệt Hận kiều.

Họ nhìn và phát hoảng. Vì khoảng không bao la ở ngay bên trên Tuyệt Hận kiều kỳ thực lại là khoảng không gian đột ngột còn sót lại của hai vách núi thẳng đứng được hóa công vô tình tách khai về hai bên. Và nếu nhìn thẳng lên cao thì ai ai cũng thấy ở trên đó chính là một miệng vực. Là một hẻm vực thì đúng hơn do nó khá rộng ở chiều ngang và quá sâu so với độ cao thật cao đang có.

Phong Viễn Quy chấn động :

- Lão thái thái muốn nói chính Ân Hiệp từng đẩy lão thái thái từ mãi trên cao đó rơi xuống đến tận đây?

Giọng khàn khàn chột run lên vì quá phẫn nộ :

- Gã là kẻ lòng lang dạ sói. Nếu không phải lão thân vô tình rơi đúng vào một tàng cây của một cột đại thụ đã bị ẩm mục ở phần gốc, làm cội cây cũng bật ngã theo lão thân, đâu dễ gì lão thân còn toàn mạng cho đến tận lúc này, sau đúng hai mươi ba năm dài nuôi hận và chờ đợi.

Mọi người cũng chấn động. Và điều đó rồi cũng qua đi khi Hoa Thạch Thảo chột lên tiếng nhắc nhở :

- Thỉnh chư vị vào trong, cùng đàm đạo với lão thái thái. Tiểu nữ đã lo sẵn vật thực, chỉ một loáng là sẽ có một bữa ăn, thừa cho chư vị ăn no.

Lão thái thái cười lào khào :

- Chỉ là cây quả và một ít thức thết rừng trời thương trời cho. Nhưng tạm đủ cho chư vị ân nhân muốn dùng chay mặn thế nào cũng được. Mời vào, mời vào!

Phong Viễn Quy chậm chạp tiến vào trước và nếu chàng đã đi thì Phùng Quỳnh Hoa cũng yên tâm theo chân.

Bên trong không hoàn toàn tối như mọi người nghĩ. Cũng có thể là do từ từ quen mắt nên mọi người đều thấy có một lão phụ da mặt nhăn nheo sứt sẹo, với hai chân chằng còn đang độc chiếm một mình một sạp gụ có lẽ đủ to cho lão phụ tiện dụng với mọi sinh hoạt cần thiết.

Bên trong còn một chiếc bàn với chín mươi đôn đá kê quanh.

Phong Viễn Quy tự ý chiếm một đôn đá duy nhất đối diện với lão phụ ở sạp gụ bên kia bàn.

Chờ mọi người sau đó lục đục ngồi xuống lão phụ đặt ngay một nghi vấn cho Phong Viễn Quy :

- Tiểu thiếu hiệp rõ ràng chỉ là hậu bối, ắt hẳn có nguyên do khiến tiểu thiếu hiệp thiện tiện tìm chỗ tọa vị trước mọi người?

Phùng Quỳnh Hoa nhăn nhó khi thấy Phong Viễn Quy nhếch mép để lộ một nét cười cao ngạo :

- Lão thái thái cách biệt nhân thế đã lâu nên không thể trách lão thái thái kiến văn hủ lậu. Văn sinh xin mạo muội dẫn kiến. Tam vị đây là Phương trưởng và là Nhị lão hộ pháp Tổ Sư đường tăng nhân Thiếu Lâm tự. Văn sinh đang giữ tổ vật lưu truyền của Thiếu Lâm nên bối phận của văn sinh tạm cao hơn. Còn đây là kiếm lệnh Võ Đang, Nhiệt Dương lão đạo trưởng dù cao niên nhưng vẫn tỏ ra tôn kính là thế. Và cuối cùng là hôn thê Phùng Quỳnh Hoa, phu xướng dĩ nhiên phụ tùy.

Lão phụ gật đầu :

- Vậy mà lão thân ngộ tiểu thiếu hiệp đã chính thức đảm nhận ngôi vị Minh chủ võ lâm, giúp tiểu thiếu hiệp tự cho mình có bối phận cao hơn.

Phong Viễn Quy càng tỏ ra thái quá hơn khi nét mặt lần này xuất hiện vẻ ngang tàng chưa hề có :

- So về bản lĩnh và nhận thức cao minh tinh tường, thiển nghĩ, trước sau gì văn sinh cũng là Minh chủ võ lâm, nhất hô bá ứng và ắt được quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc ngưỡng mộ.

Lão phụ cau mày :

- Mong tiểu thiếu hiệp giải thích cặn kẽ hơn.

Phong Viễn Quy nheo mắt, lên giọng kẻ cả, trịnh thượng :

- Là thể này, một nhân vật Minh chủ phải có ai nhìn sâu rộng và nhìn toàn đại cục. Qua câu chuyện lâm nạn của lão thái thái văn sinh có thể tự phụ là đã hiểu rõ toàn bộ nguyên ủy sự việc.

Ổ lão phụ có xuất hiện một thoáng rúng động.

- Là thể nào? Lão thân xin nghe chỉ giáo.

- Hai trăm năm trước Bắc Hải cung từng có mưu đồ xâm chiếm và xưng bá khắp võ lâm Trung Nguyên. Điều này lão thái thái có biết?

- Biết.

- Nhưng họ bị vỡ mộng vì gặp phải Diệu Đề thần ni dám vì đại nghĩa xả thân hóa vật. Lão thái thái có lẽ cũng biết?

- Biết.

- Vậy là tốt. Vì văn sinh đoán quyết rằng Bắc Hải cung không vì thể mà bỏ qua mộng đồ bá. Và bằng chứng là lão Ân Hiệp vốn là một trong những hậu nhân của Bắc Hải cũng đã nảy ý thực hiện tiếp di chỉ của tiên nhân. Lão đã vào Trung Nguyên từ lâu, có lẽ ngoài năm mươi năm chứ không thể ít hơn.

- Tại sao gã phải vào đây lâu như thế?

- Vì lão đã có dự mưu. Lão nhờ có Thống Tâm hoàn nên thoát tiên mê hoặc và phục được Vô Ưu đảo. Dùng thế lực Vô Ưu đảo để khuynh loát khắp võ lâm.

- Nói tiếp đi.

- Lão đáng lý đã thành công nếu Vô Ưu đảo nhất là Đảo chủ không đột ngột thất tung tuyệt tích.

- Việc đó có liên quan gì đến dự mưu gì đó của gã như tiểu thiếu hiệp vừa đoán?

- Có! Vì lão Ân Hiệp thật sự ngán sợ công phu bản lãnh của Đảo chủ Vô Ưu đảo. Phải chi biết chắc chắn Đảo chủ đã chết có lẽ lão Ân Hiệp không còn gì ngại mà không thực hiện nốt dự mưu. Nhưng vì không được tin gì của Đảo chủ nên lão đành nén hận ẩn nhẫn chờ thời.

Hoa Thạch Thảo chợt xuất hiện với một mâm cơm được bưng trên hai tay :

- Mời chư vị dùng bữa. Cứ vừa ăn vừa đàm đạo cũng không hề chi.

Hoa Thạch Thảo toan lui, Phong Viễn Quy gọi nàng lại :

- Phải chăng lúc ở gia trang của lão Ân Hiệp, cô nương đã vô tình phát hiện điều khả nghi của lão?

Nàng liếc nhìn lão phụ vô danh, đoạn gật đầu đáp :

- Lúc người đang tọa công chữa thương, do phát hiện ở bên ngoài có tiếng động nên ta và lão có chạy khắp nơi, thử tìm xem có phải do lão Thạch gây ra hay không. Do mạnh ai nấy tìm, nhờ đó ta tình cờ phát hiện một vật, là một thiết diện nếu úp lên mặt thì vừa khít.

Phong Viễn Quy gật đầu :

- Lão đúng là Thiết Bài sứ giả, luôn xuất hiện đúng nơi đúng lúc để tùy thời điểm mà trao tạm giải được cho những ai bị phục được đúng hạn kỳ. Điều cô nương phát hiện thật chuẩn xác.

Nàng cũng gật đầu, giọng áy náy :

- Sau đó ta càng thêm hiểu vì sao lão cố tình hô hoán lớn tiếng. Vì lão ngờ người còn đang tọa công, lão định gây kinh động khiến người lâm cảnh tẩu hỏa nhập ma. Cũng may cho người đã kịp xả công trước đó.

Phong Viễn Quy cười nhẹ :

- Văn sinh tuy lúc đó chưa nghi ngờ nhưng tình cờ vì nghe cô nương cùng lão thầm thì bàn định, văn sinh sợ sẽ bị gây kinh động nếu cứ tiếp tục hành công, đành tiếc rẻ xả công.

Hoa Thạch Thảo thở dài :

- Ta đã cố ý trở mặt, hy vọng người thông tuệ sẽ tự hiểu ra. Kỳ thực lúc đó ta chẳng có thể giúp gì người. Đến tự lo cho bản thân ta cũng sự khó chu toàn. Thật may là người nhờ đó đã thoát.

Phong Viễn Quy hắt đầu về phía Phùng Quỳnh Hoa :

- Cũng nhờ Quỳnh Hoa muội xuất hiện đúng lúc. Nếu không văn sinh đã chết và có lẽ lúc này vẫn còn nghi ngờ cô nương nên mãi mãi ôm hận dưới hoàng tuyền.

Hoa Thạch Thảo không nhìn Quỳnh Hoa, chỉ đưa tay mời :

- Chư vị ăn đi. Có lẽ nội sáng mai chúng ta sẽ lên đường truy lùng lão Ân Hiệp để diệt trừ, tiểu nữ còn phải thu xếp một vài việc, gọi là đáp tạ ân cứu tử của lão thái thái.

Chờ nàng lui đi, Phong Viễn Quy bắt đầu ăn, thuận tiện đặt nghi vấn cho lão phụ vô danh nọ :

- Lão thái thái tuy đi đứng bất tiện nhưng vẫn có cách cứu mạng Hoa Thạch Thảo, quả là diệu kỳ đến khó ngờ.

Lão phụ khiêm nhượng :

- Cứu một mạng người như xây thất phù đồ. Lão thân chỉ hết sức tận lực và may là đến kịp cho dù đã phát hiện sự việc trước đó những hai canh giờ.

Phong Viễn Quy nhìn mọi người cùng ăn, nhân tiện cũng nhìn khắp bên trong gian thảo lư của lão phụ vô danh :

- Ngồi ở đây có thể nghe xa vài dặm, thính lực của lão thái thái...

Lão phụ xua tay, cho thấy đó chỉ là một cánh tay tuy khẳng khiu do già cỗi nhưng có đeo một chiếc nhẫn nạm ngọc bích sáng ngời :

- Do địa thế ở đây muôn phần kỳ quái âm thanh từ nơi xa cứ luôn vang vọng phản hồi, lão thân nhờ chút tài mọn nên dựa vào đó tập phân tách âm thanh. Quả nhiên công khó hơn hai mươi năm cũng giúp lão thân có chút thành tựu, đã có thể tách bạch từng thanh âm rõ ràng. Tiểu thiếu hiệp đã quá khen.

Và chợt lão phụ hỏi tiếp câu chuyện đang dang dở :

- Lúc này tiểu thiếu hiệp có bảo gã Ân Hiệp ẩn nhẫn chờ thời. Gã chờ điều gì?

Phong Viễn Quy nuốt vội mẩu thức ăn đang nhai :

- Chờ truy tìm cho kỳ được tung tích của Đảo chủ Vô Ưu đảo. Và lão có lẽ chỉ tìm thấy vài thuộc hạ đang ly tán của Vô Ưu đảo vì cũng hoang mang tìm vị Đảo chủ của họ đã đột ngột thất tung.

- Những ai vậy?

- Có bốn nhân vật tự xưng là Tứ lão Kỳ Liên. Và trong số đó đã có một vị lão Ân Hiệp phục được thu phục. Thêm hai người nữa là phu phụ La Hào Chung. Phu phụ họ La do quyết giấu kín thân phận nên một mặt chỉ lộ diện qua thân phận thấp hèn, là Trang chủ Hạnh Hoa trang, mặt khác họ dù vô tình đắc thủ chân kinh Phụng Diệp cũng không dám luyện. Nhưng cuối cùng họ cũng bị hủy diệt.

- Hung thủ là ai?

- La phu nhân quả quyết là người của Vô Ưu đảo hành sự. Nhưng văn sinh nghĩ đây là do Bắc Hải cung, môn hạ lão Ân Hiệp mạo danh.

- Tứ lão Kỳ Liên thì sao?

- Cũng bị Ân Hiệp đả tử, văn sinh tin chắc như thế vì ngay khi tứ lão chết, lão Ân Hiệp đã làm như vô tình xuất hiện.

- Sao gã hạ sát luôn kẻ đã bị gã phục được thu phục?

- Vì Ân hiệp đã hết nhẫn nại. Sau thời gian tìm nhưng không phát hiện tung tích của Đào chủ Vô Ưu đảo, chính Ân Hiệp đã dùng Thống Tâm hoàn phục được nhiều nhân vật võ lâm, xúi bẩy họ tạo áp lực để bức tử Minh chủ võ lâm hai mươi hai năm trước.

- Sao lại bức tử?

- Vì Ân Hiệp không có cách cũng không thể thu phục một chính nhân quân tử như Phong Dương Tử Minh chủ. Sự biến đã xảy ra ngay sau khi Minh chủ tự thân đi thị sát khắp giang hồ. Trước lúc tự sát, Phong minh chủ có bảo: Thà chết vinh còn hơn sống nhục.

Lão phụ gật đầu :

- Đường như đây là lệnh tôn?

Phong Viễn Quy thừa nhận :

- Đúng vậy.

Lão phụ chột hỏi :

- Có nghĩa là tiểu thiếu hiệp rất oán hận gã Ân Hiệp ngụy quân tử đó?

- Đúng vậy.

- Tốt lắm. Vậy lão thân có gọi chư vị là ân nhân cũng không hề sai. Vì chư vị giết được gã chính là giúp lão thân phục hận báo thù. Chỉ xin tiểu thiếu hiệp giúp lão thân một việc, nhỏ thôi, được chăng?

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Lão thái thái muốn văn sinh chỉ bắt lão, sau đó giao cho lão thái thái xử trí?

Lão phụ khen :

- Tiểu thiếu hiệp quá thông tuệ, thật không hổ danh là hậu nhân của Phong minh chủ lệnh tôn. Được chăng?

Phong Viễn Quy thu nụ cười về :

- Văn sinh chỉ có thể giao lão cho toàn thể quần hùng xử trí. Đến lúc đó, nếu muốn, có thể văn sinh sẽ tìm cách đưa lão thái thái đến đối chất với lão, dĩ nhiên là trước mặt quần hùng.

Lão phụ vụt đổi giọng.

- Không được. Lão thân chỉ muốn tự một mình xử trị gã, bất luận ai cũng không thể xen vào. Người cũng vậy, không được trái lệnh ta.

Phong Viễn Quy nhượng cao đôi mày :

- Trái lệnh? Hóa ra sự việc diễn ra này giờ không hề là thương lượng?

Lão phụ cười lạnh :

- Bọn người thử vận dụng chân lực thì rõ. Hà tất phải đợi ta giải thích.

Mọi người, kể cả Phong Viễn Quy vẫn không ai có phản ứng gì, chỉ có Phùng Quy Hoa sau khi ngấm ngầm thử vận công đã bật kêu phẫn nộ :

- Trong thức ăn có hạ độc?

Lão phụ cười đắc ý :

- Kể cả dòng suối con lúc này các người uống cũng bị hạ độc. Bị nhiễm một lần thì không thể phát hiện, phải thêm một lần nữa hạ độc vào thức ăn, cả hai mới hóa thành chất độc thật sự. Phong tiểu tử, chỉ riêng người ta biết người không ngại độc, thế cho nên bây giờ mới là lúc ta cùng người thượng lượng. Hoặc nói cho đúng hơn là người nên tuân nghe theo từng mệnh lệnh của ta. Ha... ha...

Phong Viễn Quy giả vờ thở dài, một vẻ giả vờ cố ý mà bất kỳ ai thoát nhìn cũng nhận biết :

- Thì ra lão thái thái không hề có oán thù với Ân Hiệp. Bằng chứng là lão thái thái có những hành động lúc này đều tuân theo mọi sai khiến của lão?

Lão phụ nổi giận :

- Câm ngay. Ta hận gã đến chỉ muốn phanh thây xẻ thịt gã làm muôn mảnh. Và mãi mãi gã chỉ có thể tuân lệnh ta, không phải gã hoặc bất luận ai khác có thể ra lệnh ngược lại cho ta.

Đang đà phẫn nộ, lão phụ vô danh chợt long mắt sòng sọc nhìn lần lượt từng người đã bị hạ độc, ngoại trừ Phong Viễn Quy :

- Bọn người đừng giữ mãi vẻ mặt dửng dưng như thế. Đối với bọn người, Phong tiểu tử có thể là cao nhân bản lãnh thượng thừa, thông minh đỉnh ngộ. Bọn người tin tưởng và nhất cử nhất động gì do Phong tiểu tử thực hiện bọn người đều nhất nhất làm theo. Thế bọn người ngỡ chất độc bọn người vừa bị ta hạ thủ là tiểu tử có đủ năng lực giúp bọn người giải trừ ư? Lầm rồi.

Lão phụ đến bấy giờ mới dành tia mắt độc ác cho một mình Phong Viễn Quy :

- Lúc ở cạnh con suối người đã giả vờ vài lần khuyu ngã, chủ ý là tìm cách để người tự mang một vài thương tích. Người ngỡ máu huyết của người được lén nhỏ vào túi đựng nước là có thể giúp tất cả bọn người hoặc đề phòng hoặc sau này làm cho mọi độc chất bị hóa giải sao? Người quá thông minh và sự thông minh đó đã hại chính bọn người. Bọn họ đã nhiễm chính chất độc Thống Tâm hoàn nhưng ở cấp độ nghiêm trọng hơn.

Vì thế, trong một hạn kỳ không được quá bảy ngày nếu người không đưa được gã Ân Hiệp về đây giao nộp cho ta, bọn .....

(thiếu trang 118 đến 134)

29. Diệt Ác Ma Vãn Hồi Cục Diện

Nhìn mọi người, kể cả Phong Viễn Quy, đều lộ vẻ sầu não thất vọng, cho dù tất cả vừa thoát hiểm trong gang tấc, chỉ một phen kinh hoàng vì chịu gian thảo lư đề lên trên, Hoa Thạch Thảo gương cười và áy náy lên tiếng :

- Mụ quái bà xú diện thối tha đã chế ngự uy hiếp tiểu nữ. Mụ cũng cho tiểu nữ dùng độc được giống như chư vị và hạn kỳ của tiểu nữ chỉ còn lại ước khoảng ba ngày. Nhưng vì còn nhiều hy vọng nên dù miễn cưỡng tiểu nữ đành tuân lệnh mụ dẫn dụ chư vị đến đây.

Phong Viễn Quy cười héo hắt :

- Cô nương hà tất áy náy. Vì nếu lâm vào trường hợp của cô nương ai mà không nghĩ mụ thế nào cũng chiếm hữu Thanh Tâm Phục Linh Thảo ngay lúc kịp xuất hiện giải cứu cô nương. Còn có điều vì mụ không hề quan tâm đến loại dược thảo đó nên mọi tia hy vọng vì thế cũng tắt đi. Vãn sinh cũng không oán trách cô nương.

Hoa Thạch Thảo chợt nhìn quanh, một phạm vi nhỏ hẹp ở trung tâm trận Âm Dương Loạn Ngũ Hành vừa đủ chỗ cho bảy nhân vật đại cao thủ võ lâm ngồi ngao ngán gần nhau :

- Mụ xú diện sau thời gian dài lâm nạn đã vô tình luyện được thánh lực tinh tường. Nếu chúng ta ở đây đàm đạo liệu mụ có nghe?

Phong Viễn Quy hậm hực bảo :

- Với trận này đến thanh âm cũng bị nhiễu loạn, không thể nào lan xa quá ba trượng.

Mụ không thể nghe và càng không thể tự giải phá mưu đồ thoát thân.

Hoa Thạch Thảo thở ra nhẹ nhõm :

- Mọi vẫn luôn tin ở Phong ca. Vì thế, mọi thừa biết vì mụ có thánh lực quái kỳ nên suốt đoạn đường đi đưa mọi người đến đây dù mọi không thể lên tiếng nói ra bất kỳ lời nào gọi là để cảnh tỉnh nhưng mọi

vẫn thằm mùng khi phát hiện Phong ca cứ ngấm ngấm tìm cách làm cho trận đồ biến đổi theo ý Phong ca. Thật may là Phong ca đã biết tận dụng mọi cơ hội muội cố ý tạo ra.

Phùng Quỳnh Hoa nhăn mặt :

- Phong ca trên dọc đường đi đã ngấm ngấm lập trận? Sao muội không nhận biết?

Phong Viễn Quy thở dài :

- Vừa thoát ra từ lòng núi, cách Hoa Thạch Thảo cố tình chờ mọi người đến thật gần mới tiếp tục đưa đi khiến ta sinh nghi. Và chỉ sau một thoáng quan sát ta phát hiện Hoa Thạch Thảo đang đưa mọi người đi xuyên qua một trận đồ. Vậy là dù không biết lãnh dữ sẽ như thế nào ta vẫn thận trọng tìm đủ cách để biến đổi dần thế trận, để đến lúc cần ta chỉ việc biến đổi thêm một vài phương vị trọng yếu nữa là trận này thuộc quyền chủ sử của chúng ta, phản khách vi chủ.

Hoa Thạch Thảo len lén nhìn Phùng Quỳnh Hoa :

- Phùng tỷ. Muội nhận biết Phong ca ngấm ngấm biến đổi trận vì đã một lần muội cùng Phong ca đã lâm phải tình huống này. Nhờ đó muội biết Phong ca là tuyệt đại cao nhân về kỳ môn trận thế.

Nàng chuyển mục quang qua Phong Viễn Quy :

- Muội cố ý nhắc lại chuyện này là tin rằng thế nào Phong ca cũng nhận ra tình cảnh của bao nhiêu người đây chưa phải hoàn toàn vô vọng.

Phong Viễn Quy ngơ ngác :

- Chưa vô vọng thật sao?

Hoa Thạch Thảo bảo :

- Muội còn nhớ Phong ca từng nói, lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân đã tỏ ra rất vui mừng khi chiếm đoạt từ tay Phong ca đệ Nhị pháp bảo Miêu Cương là Huyền Thiết Phi Cang.

Đồng thời lão chỉ am hiểu nội công tâm pháp Quy Diệp kinh, riêng về chiêu thức võ học của Quy Diệp kinh lão hoàn toàn không am hiểu.

Phong Viễn Quy vẫn cứ ngơ ngác :

- Điều đó thì có liên quan gì ở đây?

Hoa Thạch Thảo sau một thoáng ngơ ngàng nhìn Phong Viễn Quy không chớp mắt đành thở dài :

- Ôi Phong ca. Không lẽ vì quá lo cho mọi người Phong ca lại nhất thời u mê ngu muội thế sao?

Và không để Phong Viễn Quy hoặc mọi người hỏi gì thêm, Hoa Thạch Thảo vội giải thích :

- Quy Diệp kính được ẩn giấu trong Hắc Quy đàm, chỉ đắc thủ được nếu nhân vật nào muốn chiếm hữu tình cờ có thêm Huyền Thiết Phi Cang. Lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân tuy không có pháp bảo Miêu Cương nhưng vẫn am hiểu tâm pháp Quy Diệp kinh là vì sao? Chưa hết, Quái Diện Ma Nương thì ngược lại, mặc dù có đủ Nhị pháp bảo trong tay vẫn không sở hữu một tí gì từ Quy Diệp kinh. Điều này chỉ có một cách giải thích.

Phong Viễn Quy chỉ biết gượng cười :

- Mong cô nương giải thích rõ hơn. Vì kỳ thực văn sinh vẫn chưa đoán biết chủ ý của cô nương muốn nói gì.

Nàng phì cười :

- Phong ca chưa hiểu gì thật ư? Là thế này, muội đoán, trước cả Quái Diện Ma Nương lẫn Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân đã có một nhân vật từng là chủ nhân của Nhị pháp bảo Miêu Cương. Và nhân vật này nhờ đó đã phát hiện và chiếm giữ kinh Quy Diệp. Nhân vật này chắc chắn đã bị lão Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân mưu hại. Nhưng vì lão chỉ chiếm được phần tâm pháp nên khi truyền đến tay Quái Diện Ma Nương thì với phần công phu chiêu thức võ học còn lại mục Quái Diện dù muốn cũng không thể luyện. Việc của

chúng ta lúc này là phải khẩn trương tìm cho kỳ được nơi nhân vật này đã táng thân. Phong ca hiểu rồi chứ?

Phong Viễn Quy nhăn nhó và lắc đầu :

- Chỉ tiếc, điều vãn sinh quan tâm lúc này là lo giúp mọi người giải độc, trước khi kỳ hạn đến. Vãn sinh còn hứng thú gì đi tìm chiêu thức công phu Quy Diệp?

Hoa Thạch Thảo kêu :

- Ý của muội chính là thế. Phong ca quên rồi ư? Quái Diện Ma Nương là người được trao truyền Nhị pháp bảo Miêu Cương, cũng chính muội đã có và đã giao Thanh Tâm Phục Linh Thảo cho Phong ca. Muội nghĩ, chính nhân vật nào đó, trước muội Quái Diện nếu đã tìm thấy Quy Diệp kinh thì cũng nhân vật này lúc kiểm tìm chân kinh đã phát hiện luôn Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Nghĩa là muội Quái Diện chỉ còn mỗi việc duy nhất là đến chỗ nhân vật này táng thân lấy đi một ít Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Muội cũng không cần kiểm tìm như chúng ta đã kiểm tìm một khi vật đó đã có sẵn và đã cùng một lúc được trao truyền cho muội với Nhị pháp bảo Miêu Cương.

Phong Viễn Quy dần dần hiểu ra :

- Ý muội nói...

Và chàng bỏ lửng câu nói, quay qua hỏi thúc mọi người :

- Đúng là chúng ta vẫn còn hy vọng. Và không sai, chúng ta càng phải khẩn trương tìm nơi từng lưu ngụ của Quái Diện Ma Nương. Ở đấy nhất định sẽ có Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Đi!

Sau khi tự đưa mọi người thoát ra ngoài trận, Phong Viễn Quy lại quay vào, và mãi một lúc lâu sau mới quay ra với dáng đi nhẹ nhõm.

Nhiệt Dương lão đạo nghi hoặc :

- Minh chủ đã hạ thủ kẻ thù báo phục cho gia thân?

Phong Viễn Quy lắc đầu :

- Vãn sinh cũng muốn lắm nhưng chưa thể. Một là võ công của vãn sinh lúc này chưa khôi phục hoàn toàn, muốn cùng thù nhân công bằng quyết đấu là tự chuốc bại vào thân. Còn tự thị vào trận đồ lên hạ sát họ, việc đó tuy dễ nhưng kém quang minh lỗi lạc, vãn sinh không sao thực hiện được.

Ngộ Giới phương trượng gật đầu :

- Ân oán phân minh, có muốn báo thù cũng phải công bằng quyết đấu, không thể hành sự bất chấp thủ đoạn. Minh chủ thật xứng là Minh chủ. Vậy còn nguyên do thứ hai?

Phong Viễn Quy cười bí ẩn :

- Tạm lưu mạng họ lại sau này ắt có chỗ dùng. Lúc này vãn sinh quay vào là để cải sửa thế trận. Họ vẫn bị sanh cầm nhưng không vì thế mà bị chết vì đói khát.

Phùng Quỷ Hoa cũng muốn chứng tỏ sự thông tuệ của nàng :

- Dùng họ để đối phó lại Ân Hiệp nếu cần. Hóa ra Phong ca toan dụng kế tọa sơn quan hổ đấu, để cho bạng duật tương trì, bản thân đứng ngoài thu lợi?

Phong Viễn Quy phá lên cười :

- Dĩ dật đãi lao, tại sao chúng ta không để ác nhân này loại trừ ác nhân khác hộ chúng ta? Nhưng đó là chuyện của mai sau. Còn lúc này thì... đi nào!

* * * * *

Những ai mang thương thế rồi cũng phục hồi dần theo thời gian. Kể cả Ngộ Giới đại sư nhờ lần trúng độc sau đã vô tình hóa giải và xóa bỏ hạn kỳ của lần trúng độc trước.

Tuy nhiên công phu càng phục hồi mọi người càng thêm khẩn trương lo lắng.

Vì ngay bên cạnh họ lúc này, Hoa Thạch Thảo vì hạn kỳ đã điểm nên nàng cứ lả dần và đang cạn kiệt dần sức lực.

Phùng Quỳ Hoa héo hắt, vừa đưa Hoa Thạch Thảo đi theo mọi người vừa nghĩ đến La Trúc Quỳnh độ nào. La Trúc Quỳnh đã chết vì khi Thống Tâm hoàn phát tác nhưng thủy chung Phong Viễn Quy vẫn chưa thể tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Đến lần này cũng vậy, Hoa Thạch Thảo rồi cũng tuyệt mạng thôi nếu trong hai canh giờ nữa mọi người vẫn chưa tìm thấy Thanh Tâm Phục Linh Thảo.

Người đầu tiên tuyệt vọng là Phong Viễn Quy :

- Đã ba ngày rồi, chúng ta đã đi hầu như cùng khắp, lẽ nào cao xanh một lần nữa lại hí lộng chúng ta?

Phùng Quỳ Hoa nản theo. Nàng ôm Hoa Thạch Thảo trên tay, tựa lưng vào một vách đá của động thất đã từng đôi ba lần được mọi người háo hức tranh nhau sục tìm.

- Phong ca! Muội có đề xuất này.

Ngỡ nàng có cao kiến, Phong Viễn Quy quay phắt lại, hăm hở nhìn nàng :

- Quỳ Hoa muội ắt hẳn vừa có chủ ý nào mới?

Quỳ Hoa thở dài, ngán lệ long lanh :

- Là muội muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi cuối cùng này, Phong ca đừng lìa xa Hoa Thạch Thảo muội, như lần trước đã để Trúc Quỳnh dù nhắm mắt lia bỏ cuộc đời vẫn không được cùng Phong ca nói lời vĩnh biệt.

Phong Viễn Quy choáng váng, sau đó giận dữ thét vang :

- Không. Ta không thể để Thạch Thảo muội chết. Ta không cam tâm thất bại.

Quá giận dữ, ở động thất còn một vách đá do quá bẩn nên không chọn làm chỗ ngồi tựa lưng, Phong Viễn Quy như người hóa cuồng quật tung một kinh vào đấy.

- Không. Không...

Ầm!

Ghê sợ thay cho thần lực kinh nhân của Phong Viễn Quy. Vách đá vỡ tung và nước từ trong đó không hiểu do đâu mà có bỗng tuôn ta ào ào.

Mọi người kinh hoảng hồn vía, sợ bị ướt y phục thì ít mà sợ bị nước do càng lúc càng phún ra nhiều sẽ nhấn chìm họ thì nhiều, nên tất cả cùng cuống cuống lao ra.

Phong Viễn Quy cũng lao ra nhưng chợt dừng người lại và bật kêu :

- Nước? Huyền Thiết Phi Cang là vật tỵ thủy. Không lẽ đây mới chính là nơi phát tích ra xuất xứ võ học của Quái Diện Ma Nương?

Dù là bán tín bán nghi và mặc dù chỉ có một phần nhỏ hy vọng nhưng Phong Viễn Quy vẫn hô hoán gọi mọi người quay lại :

- Chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội dù nhỏ nào. Đi thôi, vãn sinh sẽ tiên phong.

Nhờ có Huyền Thiết Phi Cang, Phong Viễn Quy lại vận dụng tốt độ công phu chân lực nên nguồn nước đang tuôn ra ào ào vẫn bị tách khai, phân chéch về hai bên theo hình mũi tên với Phong Viễn Quy là người đi đầu mũi.

Mọi người theo đó cùng vượt qua, nương theo khoảng trống cứ càng lúc càng phình to ở ngay phía sau Phong Viễn Quy.

Đến lúc đặt chân lên một nơi khô ráo, họ mới biết họ vừa vượt qua một hồ nước bị phong bế tứ bề bằng những vách núi cao to kỳ vĩ. Và vách nơi họ đang đặt chân may thay lại có một khoảnh lư bằng được thiên nhiên hào phóng lưu lại bằng một mặt thạch bàn khá rộng.

Nhìn địa thế nơi này, Phùng Quỳ Hoa chợt kêu :

- Bên trên vách đá có một động khẩu. Rất có thể đây là lối dẫn đến chỗ chúng ta cần đi đến.

Phong Viễn Quy và Nhiệt Dương lão đạo không hẹn mà đồng cùng nhún mình lao lên.

Vút!

Vút!

Cả hai chui vào động khẩu và ngỡ ngàng khi phát hiện đó chính là một xuyên sơn đạo vừa to rộng vừa sâu hun hút.

Phong Viễn Quy tuy ái ngại nhưng vẫn quả quyết :

- Thời gian đã cận kề. Văn sinh muốn cứ đưa Hoa Thạch Thảo theo. Nếu do tận số đã dành nàng dù chết vẫn có văn sinh bên cạnh, hơn là để nàng ôm hận mà chết như đã xảy ra cho La Trúc Quỳnh.

Nhiệt Dương lão đạo không nói gì, chỉ quay lại, đưa đầu ra ngoài và vẫy tay ra hiệu cho mọi người cứ lên.

Xuyên sơn đạo không chỉ sâu thật sâu mà còn tối âm u nữa, vậy mà người đầu tiên phát hiện kỳ tích vẫn chính là Phùng Quý Hoa :

- Có một bộ cốt khô ở vách đá bên tả.

Phong Viễn Quy vì là người khai lối dẫn đường nên đã thấy. Do đó, chàng bảo :

- Chúng ta tìm là tìm Thanh Tâm Phục Linh Thảo. Quanh chỗ bộ cốt khô đến một cọng cỏ cũng không thể mọc, muội quan tâm làm gì.

Ngộ Giới chợt tiệp Phật hiệu :

- Dáng ngồi của bộ cốt khô như đang tọa công. Cũng là người võ lâm, A di đà Phật, thiên nghi chúng ta cũng nên an táng cho kẻ xấu số.

Có tiếng động do bộ cốt khô rã ra ngã xuống nền đá.

Và lần này đến lượt Nhiệt Dương lão đạo kêu kinh ngạc :

- Nhân vật này có lưu lại di tự. Lại có thêm một lọ đan dược gì nữa đây này?

Phong Viễn Quy miễn cưỡng quay lại vừa kịp lúc Nhiệt Dương lão đạo bật hỏa tập lên soi tỏ mảnh hoa tiên đã cầm trên tay :

"Tam muội, đại ca không biết di thư này có đến tay muội hay không, nhưng vẫn hy vọng muội luôn ghi nhớ lời đại ca từng dặn dặt.

Nếu nhị đệ mãi vẫn chp mê bắt ngộ, dám trái lệnh trực xuất của đại ca để quay lại tìm muội và gây khó dễ cho muội, hãy giao phó sinh mạng y cho số trời định đoạt. Y là người nhiều thủ đoạn, tam muội không dễ đối phó y. Chớ quên vì sao y có hõn danh là Bán Nhật Quỷ Bán Như Nhân..."

Nhiệt Dương lão đạo ngừng đọc, nhìn mọi người, nhìn bộ cốt khô đã rã rời và lại nhìn lọ đan dược đang cầm trên tay :

- Có thể đây là vật chúng ta đang tìm. Nhân vật được gọi là tam muội có thể đoán là Quái Diện Ma Nương. Bộ cốt khô này là đại ca của hai nhân vật từng khuấy trời chọc đất mà không ai trong chúng ta ngờ họ là huynh muội.

Giọng của Phong Viễn Quy khàn lại :

- Cứ chờ đọc hết hãy hay.

Phùng Quý Hoa bỗng thét :

- Thạch Thảo!

Có tiếng Thạch Thảo mê loạn :

- Phong ca! Muội luôn muốn được gần Phong ca. Đã lâu rồi muội không còn hận Phong ca nữa. Thân xác muội đã thuộc về Phong ca. Muội yêu Phong ca.

Phong Viễn Quy bối rối vô tả, hết nhìn lọ đan dược lại nhìn Thạch Thảo đã đặt một chân vào Quỷ Môn quan :

- Thạch Thảo muội, ta... ta...

Lúc đó Nhiệt Dương lão đạo cũng đã kịp đọc lướt qua mảnh hoa tiên :

- Trong lọ chính là Thanh Tâm Phục Linh Thảo được tán nhuyễn gọi là Thanh Tâm tán. Dù chưa rõ công hiệu nhưng nếu cần chúng ta cứ mạo hiểm.

Phong Viễn Quy vội chộp lấy lọ đan dược, mở ra và ngáp ngừng nhìn vào lọ bột đầy ngạp :

- Vãn sinh không chắc lắm phải dùng liều lượng như thế nào?

Ngộ Giới đề xuất :

- Theo y lý, cứ ba tươi được một khô. Minh chủ có dùng quá liều một ít cũng chẳng sao.

Phong Viễn Quy chưa dám tự ý, chợt nghe Thạch Thảo và Quỷ Hoa cùng một lúc nấc lên :

- Thạch Thảo muội!

- Phong ca... Vĩnh biệt...

Phong Viễn Quy không còn biết bản thân đang hành động gì nữa. Chỉ thấy một thoáng sau Phong Viễn Quy miệng thì kề miệng mớm Thanh Tâm Phục Linh tán, tay thì dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt xoa bóp khắp người Hoa Thạch Thảo.

Mọi người cũng bất động đứng chờ kết quả.

Một lúc sau hỏa tập tắt ngấm. Và ai cũng nghe nhịp hô hấp dập dồn và khản trương do Phong Viễn Quy đang tìm mọi cách níu kéo Hoa Thạch Thảo trở lại dương gian tạo ra.

Lâu thật lâu sau đó, Phong Viễn Quy thở dài não nuột :

- Tuyệt vọng rồi.

Đó cũng là tiếng tử thần định đoạt số phận cho tất cả mọi người, ngoại trừ Phong Viễn Quy. Vì nếu Thanh Tâm Phục Linh tán không thể cứu mạng Hoa Thạch Thảo thì chỉ ba hoặc bốn ngày nữa thôi ngoại trừ Phong Viễn Quy, tất cả đều phải chung số phận với Hoa Thạch Thảo.

Tất cả cùng lặng người.

Một lúc sau có tiếng Phùng Quỷ Hoa rít căm phẫn :

- Phải phanh thây mù xú diện Bắc Hải, ái nữ mù Gia Bội gì đó cũng phải chết. Phùng Quỷ Hoa này còn phải thu xếp xong mọi việc cho Cái bang mới cam tâm chịu chết. Hừ!

Ngộ Giới rùng mình :

- Bần tăng cũng chưa sắp đặt gì cho Thiếu Lâm.

Nhiệt Dương lão đạo cười hào sảng :

- Bần đạo còn một chuyện chưa thanh toán xong với thất phu Ân Long. Nếu tâm nguyện này chưa hoàn thành, bần đạo thật khó lòng quy tiên.

Phong Viễn Quy đỡ Hoa Thạch Thảo lên tay và đứng lên :

- Cứ như thế đi. Vì đại cục võ lâm, vãn sinh quyết giúp tất cả hoàn thành tâm nguyện cuối cùng. Đi!

Họ hăm hở đi lộn ngược trở ra.

Đến chỗ có hồ nước, dù đã vơi đi phần nào nhưng vẫn đủ độ sâu để ngạp quá đầu người, Phong Viễn Quy chợt bảo :

- Mọi người qua trước đi. Vãn sinh muốn cùng Quỳnh Hoa muội giúp Thạch Thảo sạch sẽ một lần cuối.

Họ qua hết, Phong Viễn Quy mới chậm rãi giải thích với Quỳnh Hoa :

- Thạch Thảo bảo thân xác nàng đã thuộc về ta là do trước kia ta bắt chấp thủ đoạn, đe dọa sẽ lột bỏ y phục nàng và nếu cần cũng có thể bức nhục nàng nếu nàng khăng khăng không giúp ta khảo luyện công phu. Ta chỉ mạo phạm nàng ở mức độ lột bỏ y phục mà thôi.

Mong Quỳnh Hoa muội đừng nghĩ sai và âm thầm oán hận ta.

Quỳnh Hoa thở dài :

- Phong ca không phải giải thích. Mấy ngày qua nhờ luôn cận kề bên Thạch Thảo nên muội có nghe tự miệng Thạch Thảo phân minh điều này. Huống chi, muội không mấy ngày nữa cũng chết, còn oán hận Phong ca làm gì. Muội chỉ mong đến lúc đó muội cũng được kề cận Phong ca như Thạch Thảo lúc này là đủ.

Phong Viễn Quy tuy nghe vậy nhưng vẫn dè dặt, chưa dám cùng Quỳnh Hoa cởi bỏ y phục Thạch Thảo.

Chàng chỉ len lén dùng tay, vốc nước, từ từ rửa qua diện mạo đã cạn kiệt sắc khí của Thạch Thảo.

Hiểu ý chàng, Phùng Quỳnh Hoa bèn tự tay làm phần việc đó trước mặt chàng.

Từng mảng da thịt của Thạch Thảo lộ ra, cả đôi nhũ hoa cũng vậy.

Chợt Phong Viễn Quy trợn mắt nhìn vào đôi ngọc phong đó :

- Muội nhìn kìa.

Quỳnh Hoa lườm nguýt chàng :

- Trước kia Phong ca chưa từng nhìn sao? Muội còn nghe Thạch Thảo bảo Phong ca còn dám lột bỏ toàn bộ y phục nàng, dùng y phục của nàng để cải dạng nữ nhân. Phong ca đã nhìn như thế chưa đủ sao? Lại gì đấy mà kêu?

Phong Viễn Quy vẫn trợn mắt :

- Không phải Thạch Thảo vẫn còn sống. Nhũ hoa nàng nhũ hoa nàng như đang nhấp nhô.

Quỳnh Hoa kinh nghi cũng nhìn :

- Nhũ hoa mềm mại, tự nó cũng nhấp nhô vậy. Phong ca đừng...

Nhưng đến lượt Quỳnh Hoa cũng kêu :

- Không lý nào? Phong ca thử nhỏ nước vào miệng nàng xem. Loại được tán nếu không có nước rất chậm phát huy diệu dược.

Phong Viễn Quy vỡ lẽ, có lẽ đấy là nhờ chàng vừa vốc nước lau qua mặt Thạch Thảo và có một ít nước vô tình chui qua miệng nàng.

Cả hai cùng chờ đợi, dĩ nhiên cùng nhìn vào chỗ không nên nhìn mãi của nữ nhân.

Đôi ngọc phong nhấp nhô mạnh hơn và đến một lúc Phong Viễn Quy vì quá mừng nên choàng tay ôm sát vào người Thạch Thảo :

- Thạch Thảo muội sống rồi.

Do cũng mừng nên Phùng Quỳnh Hoa bỏ qua cho hành vi không lấy gì làm thuận mắt lắm của Phong Viễn Quy đang thực hiện ngay trước mặt.

Sau khi nhận ra điều đó là không nên, nhất là không phải với Phùng Quỳnh Hoa, Phong Viễn Quy bối rối lùi lại.

Để chữa thẹn, chàng trao cho Quỳnh Hoa một ít dược tán :

- Muội hãy lưu lại đây cùng Thạch Thảo, ta sẽ cùng mọi người chờ cả hai ở bên kia. Cứ thế nha.

Phong Viễn Quy băng qua hồ nước đem hỷ tin đến cho mọi người và lần lượt phân phát dược tán cho họ.

* * * * *

Đọc lại toàn bộ di tự trên mảnh hoa tiên một lượt nữa, Phong Viễn Quy gật đầu tán thành :

- Chư vị nhận đính rất đúng. Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân chính vì Quy Diệp kinh nên mới sanh tâm bội phản huynh muội bằng hữu. Cũng may nhân vật đại ca đã kịp hủy bỏ phần công phu chiêu thức. Tuy vậy vì ngại có ngày kẻ bội phản quay lại, Quái Diện Ma Nương và nhân vật đại ca nghĩ được kế đó cũng hay. Nhưng không đúng ý họ lắm vì Quy Diệp kinh giả được đặt tại Hắc Quy đàm lại bị Ân Hiệp chiếm đoạt chứ không đến lượt Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân. Cũng tiện cho chúng ta là Ân Hiệp sắp bị quả báo. Lão đang tự đi vào chỗ diệt vong mà không thể nào nhận ra.

Hoa Thạch Thảo vẫn còn hoài nghi :

- Hóa ra mục Quái Diện đã tìm được Thanh Tâm Phục Linh Thảo thật. Cớ sao đại ca mục chết mục không tìm kiếm?

Ngộ Giới phương trượng thở dài :

- Có thể vì muốn thanh lý môn hộ, muốn tự tay trừng trị Bán Nhật Quỷ Bán Nhật Nhân phản bội, vị đại ca sau khi trao truyền Nhị pháp bảo trấn môn cho Quái Diện Ma Nương đã tự tìm đến đây để tham luyện thêm công phu. Nhân định đã bắt thắng thiên, có thể vị đại ca bị lâm cảnh chân khí nghịch hành nên uống mạng. Còn lưu lại Thanh Tâm Phục Linh tán, có thể hiểu vị đại ca hoặc có thiện ý hoặc có tham vọng không nhỏ. Đã biết tin trên võ lâm có nhiều người bị Thống Tâm hoàn khống chế nên muốn chế liệu nhiều giải dược để mong sau này có cơ hội thu phục nhân tâm, phát dương quang đại Miêu Cương phái. A di đà Phật, bản tăng chỉ mạo muội đoán thế thôi.

Phong Viễn Quy mỉm cười :

- Đó cũng là chủ ý của văn sinh trước kia, cũng muốn dùng giải dược này làm toàn bộ cục diện thay đổi, như đã có lần giải bày cùng Phương trượng. Nay xin hỏi lại, chư vị có chấp thuận giao cho văn sinh chủ xử toàn bộ mọi việc tiếp theo chăng?

Sau một lúc lâu ngẫm nghĩ, họ lần lượt tán thành :

- Xin tùy ý Minh chủ, Thiếu Lâm, Võ Đang xin tiên phong làm hậu thuẫn cho Minh chủ.

Phong Viễn Quy lập tức thố lộ cho họ biết dự định và chủ trương của chàng.

Họ tán thành.

* * * * *

Minh Chủ phủ.

Phong Phủ Từ.

“Tề Nhất Bái Hoán Nhất Hoàn Cáo Vong Linh Nhận Giải Dược”

Đã mười ngày qua, miệng truyền miệng, những cách gọi trên đã theo miệng nhiều người loan truyền khắp võ lâm. Và hầu như ai ai cũng biết Minh Chủ phủ sau hai mươi mấy năm bỏ phế vì hoang vắng nay đã nghiêm nhiên đổi thành Phong Phủ Từ, nơi cáo tế vong linh Phong Dương Tử Minh chủ thuở nào đã bị nhiều nhân vật võ lâm bức tử.

Hơn thế nữa, họ biết nhân vật đang chủ xử toàn bộ việc cáo tế chính là Phong Dương Quang, di tử độc nhất của Phong Dương Tử cố Minh chủ và là Phong Viễn Quy như nhiều người tình cờ biết.

Và để đại diện cáo tế có nhiều đồng đạo giang hồ đến dự, Phong Viễn Quy cũng cho loan truyền hai câu ca trên, đại ý cho biết Phong Viễn Quy đã có giải dược của Thống Tâm hoàn. Nhân vật nào ăn giải dược thì chỉ việc “tề nhất bái, hoán nhất hoàn” sau đó sẽ được nhận giải dược nếu thuận phục và tự cáo tội trước vong linh Phong Dương Tử cố Minh chủ.

Có nhiều nhân vật đã đến và họ thấy sự việc đúng như vậy.

Trước cổng Phong Phủ Từ có đôi liễn treo hai bên, ghi rõ: “Tế nhất bá hoán nhất hoàn”, bên kia: “Cáo vong linh nhận giải được”.

Và uy thế của Phong Phủ Từ còn tăng cao rõ rệt, khi bất luận ai cứ đứng từ ngoài cổng thoạt nhìn vào đều nhận thấy nhân vật đón tiếp những ai đến tế cáo vong linh cổ Minh chủ Phong Dương Tử chính là một trong Nhị Lão Thần Tăng, Hộ pháp Tổ Sư đường phái Thiếu Lâm.

Nếu có người nào vì có chỗ dụng tâm riêng, đến Phong Phủ Từ là để ngấm ngấm dò xét thì người này sẽ phát hiện có tất cả ba việc kỳ lạ cứ lần lượt diễn ra.

Thứ nhất, lão thần tăng đứng đón tiếp những nhân vật võ lâm tìm đến Phong Phủ Từ gồm đủ hai chứ không chỉ có một và hai này luôn luôn phiên thay nhau đảm nhận việc đón tiếp, mỗi người độ một canh giờ hoặc hơn, sau đó sẽ có lão thần tăng thứ hai vì đã nghỉ ngơi xong tự xuất hiện thay cho lão thần tăng đã suốt một canh giờ đảm nhận trọng trách.

Thứ hai, ngoài việc đón tiếp và ôn hòa giải thích những vấn nạn có thể giải thích do những nhân vật tìm đến nêu ra, lão thần tăng nào cũng vậy đều chỉ cho tiến vào Phong Phủ Từ mỗi lần một người, không lần nào nhiều hơn. Như vậy nếu những người tìm đến tình cờ đi thành tốp năm tốp bảy thì họ đành nhẫn nại chờ đến lượt. Nhưng cũng không lâu la gì cho cam, người sau tiến vào chỉ cách người vào trước ước độ khoảng một tuần trà là nhiều.

Và điều kỳ lạ thứ ba là không nhân vật nào tiến vào từ lối trước lại quay trở ra cũng bằng lối đó. Sau này gặp lại, họ kháo nhau, lối để ly khai Phong Phủ Từ có đến năm bảy lối, ai thích ra lối nào thì cứ tùy nghi chọn lựa. Phong Phủ Từ sắp đặt như thế cũng tiện cho nhiều người nếu vì nguyên do nào đó muốn lánh mặt để tránh những câu hỏi không cần thiết từ những người hiếu kỳ.

Họ còn ngấm ngấm bảo nhau: Vào Phong Phủ Từ không bị bất luận ai gây khó khăn gì.

Mọi việc cần làm chỉ là trao cho Phương trượng phái Thiếu Lâm mảnh Thiết Bài Mệnh, tiến đến hương án phụng tự thắp một nén hương cho vong linh cổ Minh chủ Phong Dương Tử, lúc đó muốn làm thăm khẩn vái thế nào cũng được, sau đó xá một xá và bước đến chỗ Nhiệt Dương lão đạo nhận một chung nước có hòa sẵn giải được thế là xong, đi ra Phong Phủ Từ chẳng hề ngăn trở hoặc soi mói dò xét giữ lại bất kỳ ai cả.

Một đồn mười, mười đồn trăm, ai ai cũng kháo nhau như vậy nên thời gian càng về sau càng có thêm nhiều nhân vật hữu danh hơn rồi cũng xuất đầu lộ diện tìm đến Phong Phủ Từ.

Nhưng sẽ không ai biết ở bên trong đã có sự sắp đặt chỉnh chu hơn. Và vì có sắp đặt như thế nên thủy chung chưa một ai thấy Phong Viễn Quy, Phùng Quý Hoa hoặc Hoa Thạch Thảo lộ diện. Họ có những phận sự khác.

Lúc này ở bên ngoài có một nhân vật Cái bang tám túi tìm đến.

Gặp lão thần tăng đứng ngoài, nhân vật Cái bang này sa sầm nét mặt, hỏi :

- Lão thần tăng cho hỏi, Bang chủ tệt bang nghe bảo vẫn luôn đồng hành cùng Phong Viễn Quy thiếu hiệp. Nay được tin Phong Viễn Quy đang ở đây, lão Cái này có thể vào gặp, trước là thắp một nén hương cho cổ Minh chủ, sau hỏi Phong thiếu hiệp về tin tức của Bang chủ tệt bang được không?

Quá quen với đủ mọi lý do do mỗi người tình đến tự nghĩ ra, lão thần tăng gật đầu :

- A di đà Phật! Phong thí chủ cũng từng căn dặn lão nạp như thế, lão thí chủ cứ tùy tiện.

Mời!

Lọt được vào trong, bắt gặp Ngô Giới phương trượng một mình ngồi ở một bàn, nhân vật Cái bang này len lén thỏ dãi, lấy ra một mảnh Thiết Bài Mệnh và nhẹ nhàng đặt trước mặt Phương trượng Thiếu Lâm phái :

- Phương trượng xin nhận cho, và nếu được xin giữ kín hộ.

Cũng quá quen với những lời thối lộ đầy tin tưởng và khẩn cầu này, Ngô Giới chỉ cầm lấy mảnh Thiết Bài Mệnh đặt vào giữa hai lòng bàn tay, chấp lại, xoa nhẹ, mở ra thì mảnh Thiết Bài Mệnh biến mất.

Ngô Giới còn cười từ hòa :

- Ai mà không một lần lầm lỗi. A di đà Phật!

Và Ngô Giới chỉ qua nơi đặt hương án phụng tự :

- Mọi việc đều nhất nhất được bỏ qua, chỉ phiền thí chủ thấp cho cổ Minh chủ một nén hương để an ủi vong linh là đủ. A di đà Phật!

Thấp nhang xá một xá, khăn vải làm thơm, cắm nén nhang lại đó, là nhân vật Cái bang nhẹ nhõm lạ, ung dung đi theo lối đi, đến gặp Nhiệt Dương lão đạo đã rót sẵn một chung rượu và mời :

- Dùng rượu được thì mời rượu. Nếu lão hữu còn muốn diện kiến lệnh Bang chủ, sau khi dùng rượu đã hòa giải được xong, mời lão hữu tiến đến chỗ có treo tấm rèm màu vàng của hoa quỳ. Phùng bang chủ đang chờ ở bên trong.

Do tâm tư đã nhẹ nhõm, lại không bị ai làm khó dễ, đúng như lời mọi người mấy ngày qua đã đồn đại, nhân vật Cái bang tám túi cũng cảm thấy hăm hở lạ, tiến đến chỗ có tấm rèm vàng, vén qua một bên và tiến vào.

Phùng Quỳ Hoa quả nhiên đang chờ sẵn :

- Là Chấp Pháp trưởng lão ư? Nhưng không sao, bổn Bang chủ tuy thoát nhìn có thất vọng nhưng bây giờ thì hy vọng và tin tưởng hoàn toàn vào tiền đồ mai ngày của bổn bang nhất định rất sáng lạn. Mời!

Vị Chấp Pháp trưởng lão phục người hành lễ :

- Mong Bang chủ xá tội. Thuộc hạ nào có ngờ trong lúc bị Ngô Chí Đường sanh cầm đã bị kẻ bội phản họ Vi lên phục được. Nếu được Bang chủ đại xá, cho phép thuộc hạ lập công chuộc tội, thuộc hạ quyết truy lùng cho bằng được họ Vi.

Phùng Quỳ Hoa nhẹ nhàng tiết lộ :

- Kẻ chủ sử Dĩ Hận cung chẳng còn nữa, Thiết Bài sứ giả cũng đã mệnh chung, họ Vi hoặc bắt luận ai khác vì không còn tìm đâu được nữa những hoàn tạm giải, nếu chẳng tự ý đến đây bồi tội thì chỉ còn mỗi một cách là tìm chỗ kín đáo ẩn thân chờ chết mà thôi. Trưởng lão hãy đứng lên, bắt tất đa lễ và nếu được, xin lui ra theo lối này, hiệp với các trưởng lão khác, giúp bổn Bang chủ cùng Phong thiếu hiệp chủ trì chuyện này cho đến tận lúc kết thúc. Mời!

Chấp Pháp trưởng lão nhìn theo hướng tay chỉ của Quỳ Hoa đã thán phục :

- Tệ bang đã có nhiều người đến? Tất cả đều được Bang chủ giữ lại và có lối lui ra hữu biệt như thế này? Thảo nào mấy ngày qua thuộc hạ muốn dò la tin tức cũng quá khó. Bang chủ bố trí như thế này vừa kín kẽ vừa không gây ngại ngừng cho bất kỳ ai đến sau. Thuộc hạ bội phần ngưỡng mộ.

Phùng Quỳ Hoa tươi cười :

- Chưa hết đâu, ở tấm rèm màu tím bên kia còn có Động chủ Tam tiên Bát động là Quan Thạch Thảo chờ sẵn. Những ai lỡ lầm từng chịu sự sai khiến của Dĩ Hận cung, nếu hồi đầu hướng thiện và là người của tệ bang hoặc của Tam tiên Bát động đều được mời lưu lại. Bố trí chu đáo thế này là do hôn phu của bổn Bang chủ, Phong Viễn Quy sắp đặt cả đấy.

Chợt ở bên ngoài có tiếng hắng giọng của Ngô Giới phương trượng vang lên. Phùng Quỳ Hoa liền cười lạt :

- Lại có kẻ dùng Thiết Bài Mệnh giả toan đến nhận giải được hộ nhân vật nào đó cảm thấy không tiện lộ diện. Trưởng lão cứ chờ xem cách xử trí của Phong thiếu hiệp.

Được Quỳ Hoa cho phép, Chấp Pháp trưởng lão len lén thò đầu ra ngoài để nhìn.

Một lúc sau, có lẽ kẻ dùng giả Thiết Bài cũng đã thấp hương xong, đang tiến đến chỗ Nhiệt Dương lão đạo chờ sẵn. Kẻ đó toan đưa tay nhận chung rượu thì bất ngờ có Phong Viễn Quy xuất hiện :

- Bằng hữu dám xem thường Minh Chủ phủ thế sao? Trước bằng hữu đã có mười mấy nhân vật phải nạp mạng vì thái độ này. Văn sinh cho bằng hữu một cơ hội duy nhất, nếu nói ra kẻ đã ủy thác bằng hữu có hành động này, văn sinh sẽ lập tức tha mạng. Nhược bằng bất tuân thì xem đây.

Phong Viễn Quy chột vận lực vào hữu thủ và làm cho hữu thủ bỗng trở nên trắng toát, phát sáng như bạch ngọc.

Nhiệt Dương lão đạo chép miệng trầm trồ :

- Quả là công phu tiên thiên thượng thừa vị tất sau này có người luyện được.

Thấy Phong Viễn Quy phô diễn công phu là thế, nhân vật nọ vì sợ mất mạng đành nói ra những gì cần nói.

Quỳ Hoa tủm tỉm cười, thăm thì bảo :

- Đây chỉ là công phu Tu La Bạch Ngọc do hôn thê thứ hai của chàng điểm chỉ cho chàng. Kỳ thực chàng cốt ý dọa họ, chưa có ai bị mất mạng như chàng vừa cố tình nói dọa như thế cả.

Chấp Pháp trưởng lão thăm thán phục :

- Nhưng đó vẫn là công phu thượng thừa. Thảo nào cứ mỗi lần chỉ cho một người vào.

Chẳng những có thể giúp Phương trưởng Thiếu Lâm phá vỡ phát hiện sự giả mạo nếu có, mà kẻ giả mạo vì bị cô lập ở đây cũng đành tự lượng sức và cung xưng tất cả. Số phận của tên đó sẽ ra sao?

Quỳ Hoa đáp :

- Y sẽ bị giữ lại một thời gian và chính đệ tử bốn bang hiệp cùng Tam tiên Bát động có nhiệm vụ lo lắng chu đáo cho y. Thôi, phiền trưởng lão tiến ra, tiếp nhận y và đưa đi theo lối bên hữu. Chúng ta sẽ gặp lại sau.

Hoàn toàn thán phục mọi bố trí ở Phong Phủ Từ, Chấp Pháp trưởng lão hờn hử tuân thủ theo mệnh lệnh của Phùng Quỳ Hoa.

Chột Chấp Pháp trưởng lão nghe thanh âm một nữ nhân xa lạ gọi Phong Viễn Quy :

- Người của Tam tiên Bát động hầu như đều đã đến đông đủ. Duy còn thiếu mỗi một mục Hắc Ưng động chủ mà thôi. Phong ca có thể tuyên cáo thêm, Dĩ Hận cung kể như đã bị diệt vong.

Phong Viễn Quy gật đầu, cũng báo trở lại một tin mừng khác :

- Thất đại phái chỉ còn thiếu Côn Luân và Không Động. Lương viện còn thiếu Cổ Lâm nhị thi. Nhiệm vụ của chúng ta sắp hoàn thành rồi.

Chột từ mái ngoài xa bỗng có tràng cười cuồng loạn vang đến :

- Minh chủ võ lâm là ta. Ha... ha... Bọn người thật sự tin rằng có kẻ to gan dám cùng ta tranh ngôi vị Minh chủ ư? Là kẻ nào? Bọn người cứ chỉ ta, kẻ đó sẽ biết thế nào là công phu lợi hại của ta. Ha ha...

Nhiệt Dương lão đạo thăm thì :

- Đến rồi. Nhưng y đang nói với những ai khi gọi là bọn người? Y đã hóa cuồng, lẽ nào còn đủ sáng suốt để thu nhận thuộc hạ?

Một lão thần tăng lao vút vào :

- Rất có thể là Ẩn Hiệp. Có một bọn gồm Cổ Lâm nhị thi và năm bảy nhân vật nữa cố tình xúc xiểm, xui y đến phá hủy Phong Phủ Từ. Mong Minh chủ cho lệnh.

Phong Viễn Quy cau mặt :

- Không lẽ mục Hắc Ưng còn có cách khống chế tâm thần Ẩn Hiệp, dù lão đã hóa cuồng? Chư vị có thể tạm ngừng lại, chúng ta cùng ra ngoài xem.

Phùng Quỳ Hoa vén rèm bước ra, hạ lệnh cho Chấp Pháp trưởng lão :

- Trưởng lão mau đưa tin đến mọi người. Hãy cẩn trọng, phòng bị để ngăn ngừa ở phía sau sinh loạn.

Chấp Pháp trưởng lão lãnh mệnh :

- Tuân lệnh Bang chủ.

Hoa Thạch Thảo cũng xuất hiện, kịp cùng với mọi người tiến ra phía trước Ổ bên ngoài, những nhân vật hiếu kỳ đang hoảng loạn kêu vang :

- Cuồng nhân, cuồng nhân!

- Chạy mau! Nếu để y vớ được, kiểu y xé toạc thân người như thế kia chúng ta đừng mong toàn mạng. Chạy!

Họ chạy toán loạn và có một nhân vật đầu bù tóc rối tuy tứ chi bị giữ lại bằng những đoạn xích thật dài và được tám nhân vật cao thủ võ lâm chia nhau nắm giữ bốn đầu của bốn đoạn xích nhưng nhân vật đó vẫn hung hăng xông vào đám người hỗn loạn như mãnh hổ đang lúc quần dương.

Và lúc này đã có một nhân vật xấu số bị kẻ cuồng nhân tình cờ tóm được.

Cuồng nhân nắm giữ hai tay kẻ xấu số đạp hai chân lên phần thân dưới của nạn nhân và vừa cười hăng hắc vừa xé toạc nạn nhân thành hai mảnh riêng biệt, khiến ngũ tạng lục phủ của nạn nhân tuôn đổ thành đồng.

- Ha... ha... Minh chủ là ta. Ha... ha... Ta là Minh chủ. Kẻ nào bất phục, kẻ đó phải chết. Ha... ha...

Ngộ Giới phương trượng liền chấp tay niệm Phật :

- Không Động ngũ kiếm, chư vị thí chủ cố tình gây chuyện khiến thần nhân cùng cảm phần thế sao? A di Đà Phật! Nghiệp chướng, nghiệp chướng!

Hoa Thạch Thảo cũng phẫn nộ thét vang :

- Mụ Hắc Ưng! Phen này bốn Động chủ Tu La phải giết mụ để báo thù cho quá nhiều người bị mụ mưu hại. Đờ!

Phùng Quy Hoa thì cười lạnh :

- Cổ Lâm nhị thi! Nếu nhị vi muốn ném lại mùi vị Diệu Đề Vô Ảnh chưởng, bốn Bang chủ sẽ cho nhị vị toại nguyện. Tiếp chiêu.

Ào...

Chợt có tiếng Phong Viễn Quy gầm lớn :

- Phiền Nhị Lão Thần Tăng tạm ngăn Ngũ kiếm Không Động. Bọn họ không phải ngẫu nhiên xích Ấn Hiệp bằng những đoạn xích dài. Ngược lại đó là cách làm cho Ấn Hiệp tăng thêm phần lợi hại. Nhiệt Dương lão bá xin hãy vận dụng Thái A bảo kiếm, phải loại bỏ càng nhiều càng tốt những sợi xích đầy uy lực kia. Nhưng đừng quá mạo hiểm.

Và Phong Viễn Quy lao vào vùng uy lực do cuồng chân Ấn Hiệp tạo ra từ bốn đoạn xích mỗi đoạn dài hơn trường.

Ào...

Cuồng nhân do không còn ai giữ đầu những đoạn xích nên hung hăng dùng thân lực vũ lộng bốn đoạn xích vù vù :

- Người muốn cùng ta tranh đoạt ngôi Minh chủ ư? Người phải chết. Ha... ha...

Vù!

Nhiệt Dương lão đạo cũng lừa thế lao vào, tay vũ lộng bảo kiếm Thái A, người ở giữa văng kiếm quang và cùng văng kiếm quang lao vào cùng xích ảnh cực to cực rộng và cực kỳ lợi hại.

Ầm!

Choang!

Một đoạn xích bị tiện phẳng và đoạn xích đó ào ào lao bừa vào những nhân vật hiếu kỳ vẫn đang hỗn loạn.

- A! Chết ta rồi!

Cũng có tiếng chấn kinh đẫy bay Nhiệt Dương lão đạo bật thoái ra ngoài :

- Hự! Nội lực của y quá thâm hậu. Minh chủ đơn thân độc lực cần phải thật cẩn trọng.

Vù...

Không Động ngũ kiếm lúc đó cũng lần lượt kêu thất thanh :

- Bọn lão phu đã lâm vào tuyệt lộ, phái Thiếu Lâm các người còn tuyệt tình, không lưu cho bọn lão phu bất kỳ sinh lộ nào sao?

- Phong Vân kiếm trận quyết không chịu kém tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Đánh!

Ngộ Giới phương trượng đồng dục buông tiếng tiệp Phật :

- Phong minh chủ đã độ lượng, giải bỏ mọi hận cừu chỉ cần mọi người thể hiện lòng phục thiện qua việc thấp cho cố Minh chủ Phong Dương Tử một nén hương. Chư lão thí chủ lẽ nào không thực hiện được, còn cho đó là hành vi tuyệt đường chư vị? A di đà Phật! Mong chư lão thí chủ cân nhắc, chớ bắt ngộ chấp nề nữa. A di đà Phật!

Phong Viễn Quy vỡ lẽ, Không Động ngũ kiếm thật sự không chấp nề bắt ngộ, kỳ thực họ chỉ vì sĩ diện, quyết giữ thể diện cho bản thân họ vốn là những cao thủ hữu danh. Chàng toan lên tiếng giải thích trấn an họ thì một đoạn xích sắt đã được Ân Hiệp cuồng nhân vù vù quật đến.

Vù!

Để hóa giải và nhất là lo chế ngự cuồng nhân càng sớm càng tốt, Phong Viễn Quy đành tận lực tận tâm quyết đối phó cuồng nhân và ý định lên tiếng giải thích đành bỏ dở.

Bất đồ có tiếng người hô hoán sau đó là gào thất thanh :

- Cung chủ Dĩ Hận cung đến kia rồi. Chư lão thúc tử mau giúp bổn Chưởng môn, hiệp lực đối phó yêu phụ. Ôi chào! A...

Phong Viễn Quy rúng động. Cung chủ Dĩ Hận cung nếu thật sự là vị Tiên nương Gia Bội, ái nữ của lão phụ vô danh ở Tuyệt Hận kiều thì chẳng phải cả hai đang bị chàng lập trận sanh cầm ở Miêu Cương sao? Vậy cơ sao ở đâu lại xuất hiện một Cung chủ Dĩ Hận cung nào khác?

Bỗng có thanh âm hốt hoảng vang lên, nửa như bầm báo nửa như hô hoán trước một tình hình đột biến :

- Bang chủ! Ở phía hậu đã có đại cường địch xuất hiện. Là một lão bà bị mất hai chi dưới. Mụ là ai? Bổn bang phải làm gì đối phó mụ?

Ở đây chỉ có mỗi mình Phùng Quỷ Hoa là có cương vị Bang chủ. Nàng dù kinh hãi nhưng vẫn tỏ lộ sự trầm tĩnh cần có của một Bang chủ :

- Mụ quái bà chính là hậu nhân cung Bắc Hải thuở nào. Mụ chỉ có một mình ư? Đừng xem thường mụ. Mau lập trận Kiên Bích, vây chặt mụ ở đây, cũng cho toàn thể quần hùng biết nếu không vĩnh viễn loại bỏ Bắc Hải, Dĩ Hận nhị cung, võ lâm Trung Nguyên sau này đừng mong một ngày bình yên thơ thới. Thạch trưởng lão đi mau đi. Bổn Bang chủ sẽ đến ngay.

Cũng có tiếng gọi Hoa Thạch Thảo để bầm báo :

- Bất động cũng không thể khoan tay đứng ngoài. Mong Động chủ cho lệnh.

Hoa Thạch Thảo hất một kinh Tu La Bạch Ngọc vào mụ Hắc Ứng, sau đó mới có lệnh :

- Bắc Hải, Dĩ Hận từng thao túng mưu hại Tam tiên Bất động chúng ta. Giết! Giết để loại trừ vĩnh viễn mọi tai họa. Mụ Hắc Ứng! Nạp mạng!

Ầm...

Sau đó đến lượt Phong Viễn Quy cũng có người kêu gọi cầu cứu :

- Phong Viễn Quy, à không, Phong minh chủ, xin hãy trao giải dược cho Triệu mỗ ngay. Chỉ cần thế, toàn thể bổn phái Côn Luân sẽ tận lực vì Minh chủ, vì võ lâm diệt trừ cung Dĩ Hận.

Đó là Triệu Khắc Phục, Chưởng môn Côn Luân phái. Phong Viễn Quy ngay khi nhận ra họ Triệu vội dụng lực đồng dục gọi thật to :

- Người Trung Nguyên phải hiệp lực bảo vệ võ lâm Trung Nguyên. Được! Mọi chuyện đã qua, Phong Viễn Quy này tự nguyện xóa bỏ. Bất luận vị nào cần giải được hãy đến nhận ở Nhiệt Dương lão đạo trưởng Võ Đang phái. Còn cuồng nhân này chính là Ân Long đại hiệp chư vị có lẽ từng biết đến lão qua một thân phận khác là Thiết Bài sứ giả. Lão chỉ là một ngụy hiệp, mấy mươi năm qua đã cùng cung Dĩ Hận khuyhnh loát võ lâm. Giết!

Có lẽ có khá nhiều nhân vật bỗng từ đâu chạy đến lão đạo Nhiệt Dương để nhận giải được. Lão bối rối kêu :

- Đừng lo cuồng lên như thế. Giải được có đủ cho tất cả mọi người. Tâm Tuệ sư thái phái Nga Mi đâu, Chưởng môn tộ phái Võ Đang đâu? Những kẻ khác nữa, mau đến giúp bản đạo phân phát giải được cho quá nhiều người đang cần đây này.

Diễn biến xảy ra quá hỗn loạn khiến Phong Viễn Quy bị phân tâm.

Chợt một lực đạo đột ngột cuộn đến quật vào chàng :

- Hậu nhân của Phong gia, người chính là oan gia của ta. Trận của người lần này không giữ được ta. Vì thế, người phải chết.

Ầm!

Phong Viễn Quy bị trúng kinh, lão đảo ngã chúi về trước. Và kẻ ám toán chàng chính là mục Tiên nương Gia Bội. Mục càng hung hăng lao áp đến, quyết lấy mạng Viễn Quy :

- Phụ trái tử hoàn. Phụ thân người chối bỏ tình ta, nay thì người phải hoàn trả cho ta cả một đời xuân sắc. Đỡ!

Ào...

Bỗng có một đoạn xích sắt quật ào vào mục :

- Ta là Minh chủ. Mục kia, mục cũng tranh đoạt ngôi Minh chủ với ta ư? Mục phải chết? Ha ha...

Phong Viễn Quy nhờ đó, cố bật thoát thật nhanh về phía trước, thật xa, vừa vận nghe mục Tiên nương gào thất thanh :

- Ôi chào! Cuồng đồ người là... À...

Bộp!

Phong Viễn Quy quay lại, kịp phát hiện mục Tiên nương vì bị trúng một đoạn xích nên chới với. Và lập tức mục bị cuồng nhân Ân Hiệp xông đến chộp tay đè chân và xé toạc ra.

Quá chấn động vì hành vi chẳng còn nhân tính của Ân Hiệp do đã phát cuồng, chàng vận toàn lực lao đến :

- Thà lão chết đi còn hơn hóa thành ma vương gây thêm nhiều tội ác chất chồng. Giết.

Ầm!

Cuồng nhân bị một kích cực mạch, quay người thành nhiều vòng và chấp chới trong trạng thái đất trời cùng nghiêng ngã, chợt cuồng nhân khựng lại, giương mắt lơ lảo nhìn ngang nhìn ngửa :

- Sao ta lại ở đây? Ôi! Sao đông người thế này? Còn kia là... Úy! Phong Phủ Từ!

Phong Dương Tử còn sống sao? Y còn sống sao?

Ân Hiệp đã tỉnh lại và cứ thất thần nhìn mãi vào Phong Phủ Từ.

Mọi người, kể cả Phong Viễn Quy vì không ngờ Ân Hiệp có thể tìm lại nhận thức ngay ở thời điểm này nên thấy đều ngỡ ngàng nhìn nhau.

Đúng lúc đó từ giữa thỉnh không bỗng có một loạt gào kinh thiên động địa xuất hiện :

- Gia Bội! Gia Bội. Kẻ nào nỡ sát hại hài tử? Là ai? Ha ha... ra là người gã Ân Hiệp lòng lang dạ sói. Ta giết người... Ha ha...

Mọi người vội đưa mắt nhìn, thấy bóng nhân ảnh của một lão quái bà xú diện, y phục nhuộm toàn huyết, mắt hết hai chân, chột đố ụp lên người cuồng nhân vừa hồi tỉnh.

Cuồng nhân giật mình. Và khi nhận ra lão bà là ai, y cuống cuồng tìm cách thoát. Và vì không thể thoát nên y điên cuồng cuốn những đoạn xích sắt vào khắp người lão bà.

Lão bà vừa cười vừa cào cào, cắn xé và hủy hoại dần thân hình cuồng nhân. Ngược lại cuồng nhân cứ xiết chặt xiết chặt những đoạn xích cho đến khi cả lão bà cùng chết.

Mục kích cảnh này, quần hùng như qua cơn mê loạn. Lúc trấn tĩnh, họ đột ngột hô vang :

- Dĩ Hận cung tiêu rồi. Bắc Hải cung cũng bị hủy diệt. Mọi ác nhân đã chết. Phong minh chủ là cứu tinh của chúng ta. Hoan hô Phong minh chủ!**HẾT**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-long-dai-hiep>